ÖLÜM OYUNU

ROMAN

KOUSHUN TAKAMI

PEGASUS

**VAROLUŞ İLE VİCDANIN MÜCADELESİ:
BİR ADAYA HAPSEDİLMİŞ
21 KIZ VE 21 ERKEK ÖĞRENCİ.
ŞİDDET DOLU, KÂBUS GİBİ BİR OYUN.
ONLARCA SİLAH, PSİKOLOJİK BİR SAVAŞ
VE TEK BİR KAZANAN...**

Totaliter Büyük Doğu Asya Cumhuriyeti, halkı baskı altında tutmak için her sene acımasız bir askerî program düzenlemektedir. Bu doğrultuda ıssız bir adaya götürülen lise öğrencilerine rastgele silahlar verilmekte ve kuralları çiğnediklerinde patlayan tasmalarla, geriye tek kişi kalana kadar birbirleriyle mücadele etmeleri beklenmektedir...

Modern Japon edebiyatının klasikleşmiş eserlerinden sayılan ve aman vermez günümüz dünyasında hayatta kalmanın anlamına dair çok güçlü bir alegori olan *Ölüm Oyunu*, şiddet kavramını baş döndürücü bir gerilimle işliyor.

"*Ölüm Oyunu*, delicesine keyifli ve dehşet dolu bir nükte. Belki de başlı başına delicedir."
Stephen King

THD
0461032
BYB

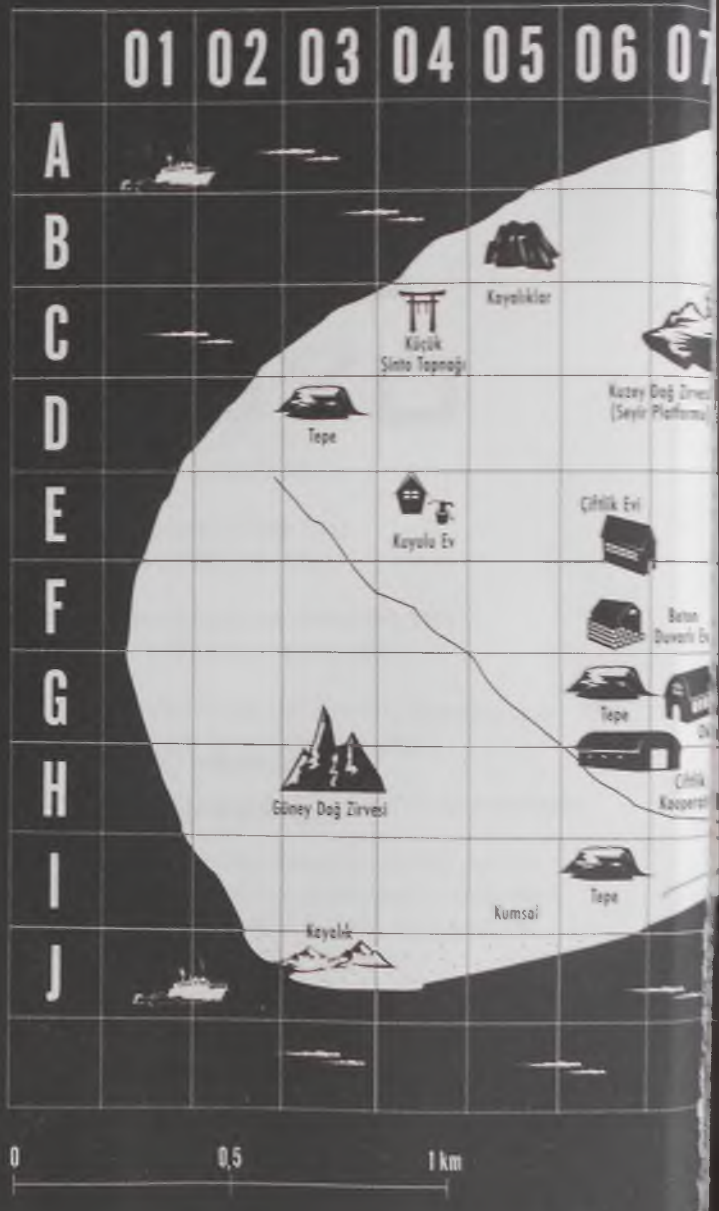
www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-605-343-298-2

KOUSHUN TAKAMI

ÖLÜM OYUNU

İngilizceden Çeviren:
Müge Kocaman Özçelik

PEGASUS YAYINLARI

01
02
03
04
05
06
07
A
B
C
D
E
F
G
H
I
J
Kayalıklar
Küçük
Şinto Tapınağı
Tepe
Kuzey Dağ Zirvesi
(Seyir Platformu)
Çiftlik Evi
Kuyulu Ev
Beton
Duvarlı Ev
Tepe
Güney Dağ Zirvesi
Çiftlik
Kasabası
Tepe
Kumsal
Kayalık
0
0,5
1 km

Yasak Bölgeler

22 Mayıs

03:00 ; G - 07
07:00 ; J - 02
09:00 ; F - 01
11:00 ; H - 08
13:00 ; J - 05
15:00 ; H - 03
17:00 ; D - 08
19:00 ; G - 01
21:00 ; I - 03
23:00 ; G - 09

23 Mayıs

01:00 ; F - 07
03:00 ; G - 03
05:00 ; E - 04
07:00 ; C - 08
09:00 ; D - 02
11:00 ; C - 03
13:00 ; D - 07
15:00 ; H - 04
17:00 ; F - 09
19:00 ; B - 09
20:00 ; E - 10
23:00 ; F - 04

İÇİNDEKİLER

Giriş / **15**
Başlangıç / **19**
Kısım 1: Oyun Başlıyor / **21**
Kısım 2: Orta Aşama / **133**
Kısım 3: Son Aşama / **455**
Kısım 4: Son / **629**
Son Bölüm: Umeda, Osaka / **679**

"Bir öğrenci mandalina değildir."

—Kinpaçi Sakamoto, 1-B Sınıfı, *Kinpaçi Sensei*

"Ama bizim gibi serseriler kaçmak için doğmuş, bebeğim"

—Bruce Springsteen, *Born to Run*

"Sevmek çok zor"

—Motoharu Sano, *It's So Hard to Love*

"Orada geçirdiğim o son haftalarda havada tuhaf bir kötülük hissi vardı... Şüphe, korku, belirsizlik ve üstü örtülü bir nefret atmosferi. Tüm zamanınızı kafelerin köşelerinde fısıltıyla konuşarak ve yan masada oturanın bir polis ajanı olup olmadığını merak ederek geçiriyordunuz.

"Bu durumun içime ne kadar dokunduğunu size hakkıyla anlatamam. Küçük bir şeymiş gibi geliyor ama değildi. O dönemin yarattığı hissin nasıl olduğunu anlamanız gerek... o korkunç şüphe ve nefret atmosferinin."

—George Orwell, *Katalonya'ya Selam*

Şiroiva Lisesi, 1-B Sınıfı Öğrenci Listesi

ERKEKLER	KIZLAR
1 Yoşio Akamatsu	1 Mizuho İnada
2 Keita İijima	2 Yuki Utsumi
3 Tatsumiçi Oki	3 Megumi Eto
4 Toşinori Oda	4 Sakura Ogava
5 Şogo Kavada	5 İzumi Kanai
6 Kazuo Kiriyama	6 Yukiko Kitano
7 Yoşitoki Kuninobu	7 Yumiko Kusaka
8 Yoji Kuramoto	8 Kayoko Kotohiki
9 Hiroşi Kuronaga	9 Yuko Sakaki
10 Riyuhei Sasagava	10 Hirono Şimizu
11 Hiroki Sugimura	11 Mitsuko Suma
12 Yutaka Seto	12 Haruka Tanizava
13 Yuiçiro Takiguçi	13 Takako Çigusa
14 Şo Tsukioka	14 Mayumi Tendo
15 Şuya Nanahara	15 Noriko Nakagava
16 Kazuşi Niida	16 Yuka Nakagava
17 Mitsuru Numai	17 Satomi Noda
18 Tadakatsu Hatagami	18 Fumiyo Fujiyoşi
19 Şinji Mimura	19 Çisato Matsui
20 Kyoiçi Motobuçi	20 Kaori Minami
21 Kazuhiko Yamamoto	21 Yoşimi Yahagi

GİRİŞ

(Alternatif bir dünyada, bir profesyonel güreş fanatiğinin heyecanlı konuşmaları)

Ne? Battle royal[1] mı? "Battle royal ne demek?" de ne demek? Haydi ama, bunun ne olduğunu bilmediğinizi söylemeyin bana! Madem öyle, neden kalkıp profesyonel bir güreş müsabakasına geldiniz? Yapılacak bir hamleyi görmek için mi? Bir turnuva seyretmek için mi? Hayır, battle royal profesyonel bir güreş müsabakasıdır. Ne? "Bugün mü?" Bugün burada mı demek istiyorsunuz? Hayır, bugünkü programda yok. Battle royal sadece önemli olayların düzenlendiği büyük arenalarda yapılır. Bakın, Takako İnoue de burada! Çok seksi görünüyor. Ah... affedersiniz. Evet, aynen öyle, bir battle royal. Bu dövüşler All Japan Pro Wrestling[2] tarafından hâlâ düzenleniyor. Bir düşünelim, bunu kısaca şöyle özetleyebiliriz: Hani sizin profesyonel güreş müsabakalarınızda teker teker ya da ikili takımlar halinde güreşilir ya... İşte, battle royal'da on ya da yirmi güreşçi aynı anda ringe çıkar. Ya tek başınıza ya da on kişi birden diğer güreşçilere saldırırsınız; bu konuda herhangi bir kural yok. Bir güreşçiyi kaç kişinin tuş ettiği önemli değil... Ne, tuş etmenin ne demek olduğunu bile mi bilmiyorsunuz? Sırtınız mindere yapıştı mı üçe kadar sayılır ve bu süre içinde ayağa kalkamazsanız oyunu kaybedersiniz. Bunun normal güreş müsabakalarından bir farkı yok. Güreşçiler diskalifiye edilebilir ve sık sık nakavtlık bir durum olur. Ah evet, bir de nakavt sayımı vardır. Bir diğer diskalifiye sebebi de kurallara uymamaktır. Çoğu güreşçi battle

---

1 Bir tür güreş müsabakası. Aynı zamanda kitabın orijinal ismine gönderme yapılıyor.

2 1972'de Japonya'da kurulan ve profesyonel güreş müsabakaları düzenleyen bir kuruluş. (ç.n.)

royal'ı tuş olduğu için kaybeder. Hey, haydi Takako, haydi! Haydi, haydi! Ah, affedersiniz, affedersiniz. Öyle ya da böyle tuş olan ya da başka bir şekilde kaybeden ringi terk eder. Ringdeki güreşçilerin sayısı giderek azalır. En sonunda geriye sadece iki güreşçi kalır. *Mano a mano;* çok önemli bir karşılaşmadır. Sona kalan bu iki güreşçiden biri er ya da geç tuş olur. Ringde sadece bir güreşçi kalır ve kazanan odur. Müsabakanın galibi bu güreşçidir. Ona koca bir kupayla beraber para ödülü verilir. Şimdi anladınız mı? Ha? Önceden arkadaş olan güreşçilere ne mi olur? Eh, ilk başta elbette birbirlerine yardım ederler. Ama en sonunda onlar da birbirleriyle güreşmek zorunda kalır. Kurallara uyulması gerekir. Bu durum aynı zamanda eşine az rastlanır karşılaşmalara tanıklık etmemize de imkân tanır. Tıpkı ikili müsabakalarda takım arkadaşı olan Dynamite Kid ve Davey Boy Smith'in yıllar önce ringde kalan son iki güreşçi olmaları gibi. Aynı şey yine takım arkadaşları olan Road Warriors, Hawk ve Animal'ın başına da geldi. Gerçi o maçta içlerinden biri –hangisi olduğunu hatırlamıyorum– hayal kırıklığına sebep olduğu söylenebilecek bir dostluk gösterisi sergileyerek arkadaşının kazanması için bilerek nakavt olmuştu. Ah, bir de eskiden düşmanınız olan kişilerle takım oluşturabilirsiniz. Ama tam onunla bir başkasından kurtulmak için birlik olduğunuzu düşündüğünüz sırada bu sinsi arkadaş beklenmedik bir ihanetle sizi yenebilir. Şu an ne tür bir battle royal izlemek mi isterim? Eh, federasyonların sayısını düşünecek olursak, federasyon liderleri arasında geçen bir güreş izlemek hoşuma gider doğrusu: Keiji Mutoh, Şinya Haşimoto, Mitsuharu Misava, Toşiaki Kavada, Nobuhiko Takada, Masakatsu Funaki, Akira Maeda, Great Sasuke, Hayabusa, Kenji Takano. Ayrıca Geniçiro Tenryu, Riki Çoşu, Tatsumi Fujinami ve Kengo Kimura da adaylarım arasında. Yoji Anjoh ve Super Delfin'i eklemek de eğlenceli olabilir. Aslında büyük ihtimalle sona kalan iki güreşçi bu ikisi olur. Kadınlara gelince en başta Takako sonra Aja Kong, Manami Toyota, Kyoko İnue, Yumiko Hotta, Akira Hokuto, Bull Nakano ve elbette Dynamite Kansai, Cutey Suzuki, Hikari Fukuoka, Mayumi Ozaki, Şinobu Kandori ve Çigusa Nagayo olmalı ve... Ne? Nasıl olur da bu saydıklarımın hiçbirini tanımazsınız? Buraya gerçekten de profesyonel güreş müsabakası izlemeye geldiğinizden emin misiniz? Ah, hayır, hayır, hayır Takako, sakın pes etme! İşte bu!

BAŞLANGIÇ

Hükümet Memorandumu 1997,
No. 00387461 (ÇOK GİZLİ)

Merkezî Yönetim Sekreterliği Özel Görev Kuvveti Savunma Amiri ve Özel Savunma Ordusu Dövüş Deneyi Danışmanı tarafından düzenlenmiştir.

İlgili: 1997 yılı 68 No.lu Dövüş Deney Programı No. 12'den Sorumlu Gözetmen (20 Mayıs, 18:15)

Hükümet merkezinin bilgi işlem sistemine izinsiz girildiğini tespit ettik. Bu izinsiz giriş, gerçekleştiği tarih olan 12 Mart'ta fark edilmedi. Halihazırda başka bir izinsiz giriş yapılıp yapılmadığını araştırıyoruz.

Saldırıyı düzenleyen kişinin kimliği ve amacıyla birlikte, olası başka sızıntıların olup olmadığı da araştırılıyor. Failin gelişmiş bilgisayar becerisi nedeniyle bir profil oluşturma konusunda önemli ölçüde gecikeceğimizi öngörüyoruz.

Merkezî Yönetim Sekreterliği Özel Görev Kuvveti Savunma Amiri'ne ve Özel Savunma Ordusu Dövüş Deneyi Departmanı'na 68 No.lu Program'la ilgili verilerin değiştirilmiş olabileceği bilgisinin verilmesi sebebiyle 1997 yılının 12 No.lu Programı'nı derhal ertelemeyi değerlendirdik.

Ancak 12 No.lu Program'la ilgili hazırlıklar tamamlandığı ve yukarıda bahsedilen verilerin sivil halka sızdığına dair herhangi bir kanıta rastlanmadığı için nihai kararımız programın planlandığı şekilde devam etmesi yönündedir. Öte yandan 12 No.lu Program'dan sonra gerçekleştirilecek diğer programları yeniden planlayacak ve "Guadalcanal"ın işleyişinde bazı değişiklikler yapacağız.

Deneyin gerçekleştirilmesinden sorumlu takım lideri olan siz 12 No.lu Program gözetmeninden, deney esna-sında son derece dikkatli davranmanızı istiyoruz.

Ayrıca sisteme sızılmış olması çok gizli bilgi kap-samında değerlendirilmektedir ve bu yönde davranılması gerekir.

KISIM 1

OYUN BAŞLIYOR

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 42

□

Otobüs eyaletin başkenti Takamatsu'ya girdiğinde banliyödeki bahçelerin yerini şehrin rengârenk neonları, yaklaşan arabaların farları ve ofis binalarının damalı ışıkları aldı. Şık giyimli bir grup kadın ve erkek, caddedeki restoranlardan birinin önünde sohbet ederek taksi bekliyordu. Hayattan bezmiş gibi görünen gençler bir marketin boş otoparkında yere çömelmiş sigara tüttürüyorlardı. Bisikletli bir işçi kavşakta durup ışığın değişmesini bekledi. Hava bir mayıs akşamına göre epeyce serin olduğu için adamın üzerinde eski püskü bir ceket vardı. Alçak sesli motor gürültüsü, akıp giden diğer bütün görüntüler gibi bu görüntüyü de yuttu ve bisikletli işçi otobüs penceresinin ardında kayboldu. Otobüs şoförünün oturduğu koltuğun üzerindeki saat 08:57'yi gösterdi.

Şuya Nanahara (Kagava Eyaleti, Şiroiva Şehri, Şiroiva Lisesi, 1-B sınıfı, 15 No.lu Erkek Öğrenci) pencere kenarındaki koltukta oturan Yoşitoki Kuninobu'nun (7 No.lu Erkek Öğrenci) üzerinden eğilmiş, dışarıyı seyrediyordu. Yoşitoki eğilip çantasını karıştırmaya başlayınca bakışlarını otobüsün koridoruna doğru uzattığı sağ ayağına çevirdi ve ayak parmaklarını oynatarak Keds marka kanvas ayakkabısının ucunu esnetti. Eskiden ülkede Keds marka ayakkabı bulmak zor bir iş sayılmazdı ama artık nadiren bulunuyorlardı. Şuya'nın sağ ayağındaki ayakkabının topuk kısmı yırtılmıştı ve başıboş kalıp dışarı fırlayan ipler bir kedinin bıyığını andırıyordu. Ayakkabı firması Amerikan'dı ama ayakkabılar Kolombiya'da imal edilmişti. 1997 yılıydı ve Büyük Doğu Asya Cumhuriyeti'nde herhangi bir ürün sıkıntısı çekildiği söylenemezdi. Tersine, bölgede her çeşit mal vardı ama son zamanlarda ithal ürün bulmak iyice zorlaşmıştı. Elbette bu, soyutlanma politikası güden bir ülkede, beklenebilecek bir durumdu. Üstelik Birleşik Devletler –hem hükümet hem de okul kitapları o ülkeden

"Amerikan Emperyalistleri" diye bahsediyordu– düşman ülke olarak kabul ediliyordu.

Otobüsün arka tarafında oturan Şuya, tavandaki paslı levhaların içine sabitlenmiş floresanların loş ışığı altında kırk bir sınıf arkadaşına baktı. Son iki yıldır hepsi aynı sınıftaydı. Yaşadıkları şehir olan Şiroiva'dan ayrılmalarının üzerinden henüz bir saat bile geçmediği için hâlâ heyecanlı bir şekilde birbirleriyle sohbet ediyorlardı. Bir okul gezisinin ilk gecesini otobüste geçirmek işin ucuzuna kaçmak sayılırdı. İşin kötüsü bu aynı zamanda zorla bir yürüyüşe götürülüyorlarmış gibi hissetmelerine de neden oluyordu. Ama otobüs Seto Köprüsü'nün üzerinden geçip Sanyo Otobanı'na çıktıktan sonra gidecekleri yer olan Kyuşu Adası'na sapınca içerideki herkes sakinleşecekti.

Otobüsün ön tarafında oturan öğretmenleri Bay Hayaşida'nın etrafında şamatacı bir kız grubu vardı: örgülü saçlarıyla çok hoş görünen sınıf başkam Yuki Utsumi (2 No.lu Kız Öğrenci); Yuki'nin yanında oturan ve tıpkı onun gibi voleybol takımında oynayan son derece uzun boylu Haruka Tanizava (12 No.lu Kız Öğrenci); babası belediye başkanı olan, sınıfın moda ikonu İzumi Kanai (5 No.lu Kız Öğrenci); sakin ve zeki görünümlü yüzüne son derece yakışan tel çerçeveli bir gözlük takan örnek öğrenci Satomi Noda (17 No.lu Kız Öğrenci) ve hep sessiz ve içe dönük bir kız olan Çisato Matsui (19 No.lu Kız Öğrenci). Bunlar sınıfın en popüler kızlarıydı. Onlardan "Tarafsızlar" diye de bahsedilirdi. Kızlar çoğunlukla gruplaşmaya meyilli olsa da Şiroiva Lisesi 1-B sınıfında öne çıkan herhangi bir grup yoktu. Bu yüzden sınıfın kızlarını gruplara ayırmak pek de doğru olmazdı. Eğer ortada bir grup varsa o da Mitsuko Suma'nın (11 No.lu Kız Öğrenci) liderliğindeki asiler ya da açıkça söylenecek olursa *sabıkalılar*dı. Bu grubun diğer üyeleri Hirono Şimizu (10 No.lu Kız Öğrenci) ve Yoşimi Yahagi'ydi (21 No.lu Kız Öğrenci). Şuya oturduğu yerden onları göremiyordu.

Otobüs şoförünün arkasındaki yükseltilmiş koltuklardan, sınıfın en içli dışlı çifti olan Kazuhiko Yamamoto (21 No.lu Erkek Öğrenci) ve Sakura Ogava'nın (4 No.lu Kız Öğrenci) kafaları görünüyordu. Belki de

gülüşüyorlardı çünkü kafaları hafifçe oynuyordu. Bu ikisinin öylesine küçük bir dünyaları vardı ki en saçma şeye bile rahatlıkla gülebilirlerdi.

Koridor tarafındaki koltuklardan birinde, Şuya'nın yakınında, geniş okul üniformasıyla Yoşio Akamatsu (1 No.lu Erkek Öğrenci) oturuyordu. Yoşio sınıfın en iri yarı öğrencisi olmasına rağmen sürekli hakaret ve şakalara hedef olacak kadar uysal bir çocuktu. İri bedeni iki büklüm halde elindeki oyun konsolunun üzerine eğilmiş olduğu için Şuya onun sadece üniformasını görebiliyordu.

Sınıfın üç sporcu öğrencisi de koridordaki koltuklarda yan yana oturuyordu: Tatsumiçi Oki (3 No.lu Erkek Öğrenci, hentbol takımı), Kazuşi Niida (16 No.lu Erkek Öğrenci, futbol takımı) ve Tadakatsu Hatagami (18 No.lu Erkek Öğrenci). Şuya da ilkokula giderken Küçükler Ligi'nde beyzbol oynamıştı ve yıldız bir *shortstop* olarak tanınırdı. Aslında önceden Tadakatsu'yla samimi arkadaşlardı ama artık birlikte takılmıyorlardı. Bunun sebeplerinden biri Şuya'nın beyzbolu bırakmış olmasıydı ancak bu arkadaşlığın sona ermesinde onun elektrogitar çalmaya başlaması da etkili olmuştu çünkü bu vatansever bir aktivite olarak görülmüyordu. Tadakatsu'nun annesi bu tür konularda son derece tutucuydu.

Evet, bu ülkede *rock* müzik çalmak kanun dışıydı. (Elbette bu konuda bazı yasal boşluklar da vardı. Örneğin Şuya'nın elektrogitarının üzerinde YOZLAŞMIŞ MÜZİK KESİNLİKLE KANUN DIŞIDIR yazan hükümet onaylı bir etiket vardı. Yozlaşmış müzikle kastedilen şey *rock*'tı.)

Aslında şöyle bir düşününce ben de farklı arkadaşlar edindim, diye geçirdi içinden Şuya.

Tam o sırada Yoşio Akamatsu'nun arkasında oturan bir öğrencinin sessizce güldüğünü duydu. Bu yeni edindiği arkadaşlarından biri olan Şinji Mimura'ydı (19 No.lu Erkek Öğrenci). Şinji'nin saçları kısaydı ve sol kulağında karmaşık şekilli bir küpe vardı. Şuya okuldaki ikinci yılında onunla sınıf arkadaşı olmadan önce de Şinji'den bahsedildiğini duymuştu. Basketbol takımının as kadrosunda skorer gardı olan Şinji, 'Üçüncü Adam' olarak tanınıyordu. Şuya sporda en az onun kadar yetenekliydi ama Şinji, Şuya'nın böyle düşündüğünü bilse, "Ben senden daha iyiyim, dostum," derdi. İlk kez bir araya geldikleri ikinci sınıf basketbol müsabakalarında

sahada olağanüstü bir ikili oluşturdukları için birbirleriyle samimiyet kurmaları kaçınılmaz olmuştu. Gerçi Şinji'nin spordaki başarılarına ek olarak başka pek çok özelliği de vardı. Matematik ve İngilizce dışındaki dersleri çok iyi sayılmazdı ama gerçek dünya hakkında son derece geniş bir bilgi dağarcığına sahipti ve olaylara yaşıtlarından çok daha olgun bir gözle bakıyordu. Yabancı ülkelerle ilgili herhangi bir soru sorulduğunda mutlaka bir cevap bulur, kendi ülkelerinde elde edilmesi mümkün olmayan bilgiler verirdi. Biri keyifsiz göründüğünde ona söylenmesi gereken en iyi şeyin ne olduğunu bilir, "Sen de biliyorsun ki bu işin adamı benim," gibi laflar ederdi. Ama bunu söylerken kibirli bir tavır takınmaz, tersine gülümseyip göz kırpardı. Kendini asla başkalarından üstün görmezdi. Uzun lafın kısası Şinji Mimura iyi bir çocuktu.

Şinji şimdi sınıfın maskotu kabul edilen ilkokul arkadaşı Yutaka Seto'nun (12 No.lu Erkek Öğrenci) yanında oturuyordu. Güldüğüne bakılırsa Yutaka az önce yeni bir espri patlatmış olmalıydı.

Bu ikilinin hemen arkasındaki koltukta Hiroki Sugimura (11 No.lu Erkek Öğrenci) vardı. Uzun ve hantal vücudu dar koltuğa zar zor sığmıştı ve elindeki kitabı okumakla meşguldü. Hiroki dövüş sanatları üzerine eğitim alan içe dönük bir öğrenci olduğu için etrafa sert bir çocukmuş izlenimi veriyordu. Diğer çocuklarla fazla zaman geçirmezdi ama aslında iyi birisi olduğunu anlamanız için onu biraz tanımanız yeterliydi. Sadece biraz utangaçtı. Şuya onunla iyi geçinirdi. Hiroki yine o çok sevdiği Çin şiirlerini mi okuyordu? (Ülkede Çinceden çevrilmiş kitap bulmak oldukça kolaydı. Hükümet Çin'i "ülkelerinin bir parçası" olarak gördüğü için bu pek de şaşırtıcı sayılmazdı.)

Şuya bir sahafta bulduğu eski bir Amerikan romanında (ancak sözlük yardımıyla okuyabilmişti) *dostlar gelip geçicidir* sözüne rastlamıştı. Belki de bu söz gerçekten doğruydu. Tıpkı Tadakatsu'yla olan arkadaşlığının sona ermesi gibi günün birinde Şinji ve Hiroki'yle olan arkadaşlığı da bitebilirdi.

Ya da belki hiç bitmezdi.

Şuya hâlâ çantasını kurcalayan Yoşitoki Kuninobu'ya baktı. Onunla yıllardır arkadaştı ve bu asla değişmeyecekti. Ne de olsa kimsesizlerin ya

da "koşullar" gereği artık ailelerinin yanında kalamayan diğer çocukların barındığı, "Yardım Evi" gibi gösterişli bir isme sahip olan o Katolik enstitüde yataklarını ıslattıkları günden beri beraberlerdi. Hatta kaderin onları birbirleriyle arkadaş olmaya zorladığını söylemek bile mümkündü.

Yeri gelmişken biraz dinden de bahsetmek gerekirdi. "Diktatör" denilen (Şinji Mimura bir defasında suratını buruşturarak, "Bu aslında 'başarılı bir faşizmden' başka bir şey değil. Dünyanın başka hangi yerinde böyle bir ikiyüzlülük vardır acaba?" demişti) idari bir otoritenin yönettiği, kendine özgü bir nasyonel sosyalizm sistemine sahip olan bu ülkenin ulusal dini yoktu. Dine yakın sayılabilecek tek şey politik sisteme olan inançtı ama bunun da bilinen herhangi bir dinle bağdaştığı söylenemezdi. Fazla göze batmadığı sürece dinî gereklerin yerine getirilmesine izin verilirdi ancak yine de din özgürlüğü garanti altında sayılmazdı. Bu yüzden dinî inançların gerekleri sadece dindar kişiler tarafından gizlice yerine getiriliyordu. Şuya o güne dek hiçbir dine ilgi duymamış olsa da yetiştirildiği bu dinî dernek sayesinde nispeten sağlıklı ve normal bir çocuk olarak büyümüştü. En azından bu kadarını takdir etmesi gerektiğini düşünüyordu. Ülkede devlete ait yetimhaneler de vardı ama bunların hem yaşam koşulları hem de müfredatları açısından yetersiz olduğu biliniyordu ve bu yetimhanelerin aslında Özel Savunma Kuvvetleri'ne asker yetiştirdiğini duymuştu.

Şuya dönüp arkasına baktı. Riyuhei Sasagava (10 No.lu Erkek Öğrenci) ve Mitsuru Numai'nin de (17 No.lu Erkek Öğrenci) dâhil olduğu bir diğer sabıkalılar grubu otobüsün arkasındaki geniş koltukta oturuyordu. O da oradaydı... Şuya onun yüzünü seçemese de koltukların arasından baktığında tuhaf bir şekli olan geriye doğru taralı, uzun saçlarının otobüsün sağ camına yaslandığını görebiliyordu. Sol tarafındaki çocuklar (belli ki Riyuhei Sasagava onunla arasında iki boş koltuk bırakmıştı) açık saçık bir şeyler hakkında konuşup gülüşüyorlardı ama onun başı tamamen sabitti. Belki de uyuyordu. Ya da belki o da Şuya gibi şehrin ışıklarını seyrediyordu.

Kazuo Kiriyama'nın (6 No.lu Erkek Öğrenci) okul gezisi gibi çocuksu bir aktiviteye katılmış olması Şuya'yı şaşırtmıştı.

Kiriyama, Riyuhei ve Mitsuru'nun da dâhil olduğu serserilerden oluşan bir grubun lideriydi. Katiyen iri yarı bir çocuk sayılmazdı. Boyu en fazla Şuya'nınki kadardı ama hiç zorlanmadan lise öğrencilerini yere serebilir, hatta yerel yakuzaya bile meydan okuyabilirdi. Eyaletin tamamında efsanevi bir üne sahipti ve babasının, bölgenin önde gelen şirketlerinden birinin yönetim kurulu başkanı olması da işine yarıyordu. (Kiriyama'nın onun gayrimeşru çocuğu olduğuna dair söylentiler vardı. Şuya bu konuyla fazla ilgilenmediği için daha fazlasını araştırmaya gerek duymamıştı.) Elbette Kiriyama'nın özellikleri sadece bu kadarla kalmıyordu. Sahip olduğu zekâyı belli eden yakışıklı bir yüzü ve fazla kısık sayılmasa da insanı ürküten bir ses tonu vardı. 1-B sınıfının en başarılı öğrencisiydi ve bu konuda ona yetişebilen tek kişi gece gündüz ders çalışan Kyoiçi Motobuçi'ydi (20 No.lu Erkek Öğrenci). Kazuo Kiriyama sporda da sınıftaki herkesten daha başarılı ve atletikti. Şiroiva Lisesi'nde onunla ciddi anlamda boy ölçüşebilecek sadece iki kişi vardı ve bunlar da eskiden yıldız bir *shortstop* olan Şuya ile hâlâ yıldız bir skorer gard olan Şinji Mimura'ydı. Kısacası Kazuo Kiriyama her açıdan mükemmel sayılırdı.

Peki ama böylesine mükemmel birisi nasıl olur da bir çetenin liderliğini yapardı? Bu gerçekten de Şuya'yı ilgilendiren bir konu değildi. Şuya'nın bu konuda anlayabildiği tek şey neredeyse somut sayılabilecek bir sezgiyle Kazuo'nun farklı olduğunu hissetmesiydi. Onun hangi açıdan farklı olduğunu bilmiyordu. Kazuo okulda asla kötü bir davranışta bulunmamıştı. Riyuhei Sasagava'nın aksine o hiçbir zaman Yoşio Akamatsu gibi birisine dayılanmamıştı. Ama onu... diğer insanlara mesafeliymiş gibi gösteren bir şeyler vardı. Onu farklı kılan şey bu muydu? En azından Şuya öyle olduğunu hissediyordu.

Kazuo sık sık okula devamsızlık yapardı. Onu ders çalışırken hayal etmek neredeyse komikti. Her derste, işlenen konuyla ilgisiz bir şeyler düşünüyormuş gibi sessizce sırasında otururdu. Şuya, *hükümet bize zorunlu eğitim uygulayacak güce sahip olmasa Kazuo büyük ihtimalle okula hiç uğramazdı. Belki de sadece aklına estikçe gelirdi. Bilemiyorum*, diye geçirdi içinden. Her şeye rağmen Kazuo'nun okul gezisi gibi

basit bir aktiviteye asla katılmayacağını düşünmüş ama sonra onu pat diye karşısında bulmuştu. Bu geziye de aklına estiği için mi gelmişti?

"Şuya."

Neşeli bir ses onu daldığı düşüncelerden uyandırdığında Şuya bakışlarını tavandaki aydınlatmalara dikmiş Kiriyama'nın nasıl birisi olduğu üzerine kafa yoruyordu. Koridorun diğer tarafında oturan Noriko Nakagava (15 No.lu Kız Öğrenci) ona buruşuk selofana sarılı bir şey uzatmıştı. Otobüsün beyaz ışıkları altında suyun yüzeyi gibi ışıl ışıl parlayan şeffaf paketin içinde açık kahverengi, yuvarlak kurabiyeler vardı. Paketin üstüne altın rengi kurdeleyle yapılmış bir fiyonk iliştirilmişti.

Noriko Nakagava, Yuki Utsumi'nin grubundakiler gibi Tarafsız kızlardan biriydi. Oldukça koyu renkli gözleri, yuvarlak, çocuksu bir yüzü ve omuz hizasında saçları vardı. Ufak tefek ve eğlenceli bir kızdı. Kısaca özetlemek gerekirse sıradandı. Hakkında söylenebilecek ilginç bir şey varsa o da edebiyat dersinde en güzel kompozisyonları onun yazıyor olmasıydı. (Şuya, Noriko'yu edebiyat dersi sayesinde tanımıştı. Ders aralarını defterinin kenarına şarkılarına söz yazarak geçirir, Noriko da onları okumak için ısrar ederdi.) Noriko çoğunlukla Yuki'nin grubuyla takılırdı ama o gün biraz geç kaldığı için boş bir koltuğa oturmak zorunda kalmıştı.

Şuya çekinerek elini uzattı ve tek kaşını soru sorar gibi yukarı kaldırdı. Her nedense Noriko telaşa kapılmıştı. "Erkek kardeşimin ısrarla yapmamı istediği kurabiyeden arta kalanlar. Tazeyken daha lezzetli oluyorlar bu yüzden sana ve Bay Nobu'ya da getirdim."

"Bay Nobu" Yoşitoki Kuninobu'nun takma adıydı. Dost canlısı ve hafifçe pörtlek gözlere sahip olsa da tuhaf bir şekilde olgun ve zeki olduğu için bu isim ona çok yakışıyordu. Kızların çoğu Yoşitoki'ye gerçek ismiyle hitap ederdi ama Noriko sınıfın erkeklerinden bahsederken takma adlarını kullanmaktan çekinmezdi ve son derece zararsız bir kız olduğu için bu hiçbirini rahatsız etmezdi. (Şuya'nın spordaki lakabı aynı zamanda ünlü bir sigara markasının ismiydi. Ancak tıpkı Şinji'nin "Üçüncü Adam" lakabı gibi onunki de asla yüzüne karşı söylenmezdi.) Şuya bunu daha önce de fark etmişti ama kendisine ilk ismiyle hitap eden tek kızın Noriko olduğunu şimdi bir kez daha hatırlamıştı.

Onların ne konuştuğuna kulak kabartan Yoşitoki araya girdi. "Gerçekten mi? Bunları bize mi getirdin? Teşekkürler! Senin elinden çıktıklarına göre çok lezzetli olduklarından eminim."

Yoşitoki, Şuya'mn elindeki paketi alıp hızla kurdelesini çözdü ve içinden bir kurabiye çıkardı.

"Vay canına, bunlar harika görünüyor."

Şuya, Noriko'yu göklere çıkaran arkadaşına bakıp sırıttı. Yoşitoki, Noriko'ya olan ilgisini bundan daha fazla belli edebilir miydi? Noriko, Şuya'nın yanına oturur oturmaz ona kaçamak bakışlar fırlatmaya başlamış ve huzursuzlanarak koltuğunda iyice dikleşmişti.

Bundan bir buçuk ay önce ilkbahar tatiliydi. Şuya ve Yoşitoki tatlı su levreği tutmak için şehrin su ihtiyacını karşılayan baraj gölünün kıyısına gitmişlerdi. Yoşitoki burada bir itirafta bulunmuştu. "Ben bir kıza âşık oldum, Şuya."

"Hımm. Kime?"

"Nakagava'ya."

"Bizim sınıftaki Nakagava'ya mı?"

"Evet."

"Ama hangisine? Sınıfta iki tane Nakagava var. Yuka Nakagava mı?"

"Senin aksine ben şişman kızlara ilgi duymuyorum."

"Bu da ne demek oluyor?.. Kazumi şişman mı yani? Sadece biraz toplu o kadar."

"Affedersin. Her neyse, şey, Noriko'yu kastediyorum."

"Hımm. Noriko hoş bir kız."

"Gerçekten de hoş bir kız, değil mi?"

"Elbette, elbette."

Evet, Yoşitoki, Noriko'ya olan ilgisini açıkça belli ediyordu. Buna rağmen Noriko bu ilginin farkında değilmiş gibi davranıyordu. Belki de bu tür konuları biraz zor anlıyordu. Nasıl bir kişiliğe sahip olduğu düşünüldüğünde bu hiç de şaşırtıcı bir durum sayılmazdı.

Şuya, hâlâ Yoşitoki'nin elinde duran paketten bir kurabiye alıp onu dikkatle inceledi. Ardından başını kaldırıp Noriko'ya baktı.

"Tazeyken daha lezzetli oluyorlar, öyle mi?"

"Evet," dedi Noriko başıyla onaylayarak. Rahatsız olduğu gözlerinden belli oluyordu.

"Yani çok lezzetli olduklarından kesinlikle eminsin."

Şuya bu alaycı tavrı Şinji Mimura'dan kapmış olmalıydı. Son zamanlarda sınıf arkadaşlarının canını sıkmak için sık sık bu şekilde davranıyordu ama Noriko neşeli bir kahkaha atıp, "Sanırım öyle," demekle yetindi.

"Haydi ama," dedi Yoşitoki bir kez daha araya girerek. "Sana güzel olduklarını söylemiştim, değil mi Noriko?"

Noriko gülümsedi. "Teşekkürler. Çok tatlısın."

Yoşitoki bu sözleri duyduğunda parmağını bir prize sokmuş gibi kaskatı kesilip sessizleşti. Hiçbir şey söylemeden kucağına bakıp ağzındaki kurabiyeyi çiğnemeye devam etti.

Şuya sırıtarak kurabiyesini mideye indirdi. Kurabiyenin sıcak ve tatlı tadıyla birlikte kokusu da ağzının içine yayılmıştı.

"Güzelmiş," dedi.

Bütün bu süre boyunca dikkatle onu inceleyen Noriko, "Teşekkürler!" diye haykırdı. Şuya yanılıyor olabilirdi ama sanki Noriko kendisine Yoşitoki'ye kullandığından daha farklı bir ses tonuyla teşekkür etmişti. Hey, bir dakika... Tabii ya, Noriko kurabiyeyi yerken sürekli Şuya'ya bakmıştı. Bunlar gerçekten de erkek kardeşi için yaptığı kurabiyelerden arta kalanlar mıydı? Belki de bu kurabiyeleri başka birisi için hazırlamıştı. Ya da belki Şuya tamamen yanılıyordu.

Şuya birden nedense Kazumi'yi hatırladı. Kazumi bir üst sınıftaydı ve bir önceki yıldan beri Şuya'yla aynı müzik kulübüne üyeydi.

Büyük Doğu Asya Cumhuriyeti'nde *rock* müzik yapmak kesinlikle yasaktı ama müzik kulübü öğrencileri, öğretmenleri Bayan Miyata sınıfta olmadığı zaman kendi kendilerine *rock* müzik çalarlardı. Zaten bu kulübün üyelere en çekici gelen özelliği de buydu. Kazumi Şintani kulüpteki en iyi saksafon çalan kızlardan biriydi. Hatta saksafonla *rock* müzik çalmak konusunda koca kulüpte ondan daha iyisi yoktu. Uzun boylu (boyu 1,70 olan Şuya'yla neredeyse aynı boydaydı) ve etine dolgun bir kızdı ama

alto saksafonunu eline aldığında dikkat çekecek ölçüde olgun yüzü ve omuzlarının üzerinde topladığı saçlarıyla muhteşem görünürdü. Onu bu halde görmek Şuya'yı heyecanlandırırdı. Kazumi, Şuya'ya zor gitar akorlarını nasıl çalacağını göstermişti. (Saksafona başlamadan önce kısa bir süre gitar çaldığını söylemişti.) Şuya o günden sonra her boş vaktini gitar çalarak geçirmiş ve ikinci yılında müzik kulübünün en iyi gitaristi haline gelmişti. Bunu yapmasının tek sebebi Kazumi'nin onu gitar çalarken dinlemesini istemesiydi.

Bir gün ikisi okuldan sonra müzik odasında baş başa kalmış ve Şuya'nın *Summertime Blues*'u çalıp söylemesinden çok etkilenen Kazumi ona, "Harikaydı, Şuya. Bu inanılmazdı," demişti.

Şuya o gün hayatında ilk defa bir kutu bira satın almış ve bu olayı kendi kendine kadeh kaldırarak kutlamıştı. Biranın tadı harikaydı. Ama üç gün sonra, "Şey, ben senden gerçekten de çok hoşlanıyorum," diyerek ona çıkma teklif ettiğinde Kazumi, "Üzgünüm ama ben başkasıyla çıkıyorum," yanıtını vermişti. Kazumi o sene okuldan mezun olmuş ve erkek arkadaşıyla birlikte müzik bölümü olan bir okula yazılmıştı.

Bütün bunlar Şuya'ya tekrar bahar tatili sırasında Yoşitoki'yle barajda yaptıkları o konuşmayı hatırlattı. Yoşitoki ona Noriko'ya hissettiklerinden bahsettikten sonra, "Kazumi'yi hâlâ aklından çıkaramadın mı?" diye sormuştu. Şuya bu soruyu, "Evet ve sanırım ömrümün sonuna dek de çıkaramayacağım," diye yanıtlamıştı. Bu cevap Yoşitoki'yi şaşırtmıştı. "Ama onun bir erkek arkadaşı var, değil mi?" Elindeki gümüş rengi oltayı, saha dışındaki topu oyun alanına fırlatıyormuş gibi tüm gücüyle göle fırlatan Şuya'nın bu soruya tek cevabı, "Bunun bir önemi yok," olmuştu.

Şuya hâlâ kucağına bakan Yoşitoki'nin elindeki kurabiye paketini aldı. "Biraz da Noriko'ya bırakmayacak mısın?"

"Ah, evet. Özür dilerim."

Şuya paketi tekrar Noriko'ya uzattı. "Kusura bakma."

"Önemli değil. Benim için sorun yok. Hepsini alabilirsiniz."

"Gerçekten mi? Ama hepsini bizim yememiz doğru olmaz."

Şuya önce Noriko'nun yanında oturan çocuğa baktı. Gözlerini kapayıp kollarını göğsünde kavuşturan Şogo Kavada (5 No.lu Erkek Öğrenci)

pencereye yaslanmıştı. Belki de uyuyordu. Saçları öylesine kısa kesilmişti ki bu haliyle bir keşişi andırıyordu. Sakallanmaya başlayan yüzü Şuya'ya karnavallardaki ucuz gösterileri hatırlatmıştı. *Vay canına, şu sakallara bakın! Bir lise öğrencisi için fazla yaşlı göstermiyor mu?*

Şuya'nın Şogo hakkında bildiği tek bir şey vardı; 1-B sınıfı öğrencilerinin tamamı bir önceki yıl da aynı sınıftaydı ama Kobe'den gelen Şogo Kavada aralarına nisan ayında katılmıştı ve bir yaralanma ya da hastalık gibi özel bir sebepten dolayı okula altı ay devam edemediği için aynı sınıfı tekrar okuyordu. Diğer bir deyişle Şuya ve diğer sınıf arkadaşlarından bir yaş büyüktü. Şuya bundan kimseye söz etmemişti ama kulağına gelen dedikodular bu şekildeydi.

İşin aslı Şogo hakkında pek de iyi şeyler duymamıştı. Onun bir önceki okulunda kötü şöhretli bir serseri olduğuna ve bir kavga sonucu hastaneyi boyladığına dair söylentiler vardı. Vücudunun yara izleriyle dolu olması da bu söylentileri büyük ölçüde destekliyordu. Sol kaşının üstünde bıçak yarasına benzer upuzun bir iz vardı ve spor salonunun soyunma odasında üstlerini değiştirirlerken (Kavada'nın vücudu orta sıklet bir boksörün vücudundan farksızdı) hem kollarının hem de sırtının benzer izlerle kaplı olduğunu görmek Şuya'yı fazlasıyla şaşırtmıştı. Sol omzunda yan yana duran iki yuvarlak yara izi de kurşun yarasına benziyordu ama bunun doğru olabileceğine inanmak neredeyse imkânsızdı.

Şuya, Şogo'yla ilgili bu dedikoduları duyduğu her defasında birilerinin kaçınılmaz olarak, "Bu çocuk eninde sonunda Kazuo'yla kavga eder," yorumunu yaptığına şahit oluyordu. Şogo okullarına transfer olduktan kısa bir süre sonra şu aptal Riyuhei Sasagava onun gözünü korkutmaya çalışmıştı. Sonrasında neler yaşandığı sadece rivayetten ibaretti ama Riyuhei yüzü bembeyaz olmuş bir halde geri çekilmiş ve ağlaya ağlaya Kazuo'nun yanına koşup ondan yardım istemişti. Oysa Kazuo bu durum onu ilgilendirmiyormuş gibi Riyuhei'nin yüzüne bakmakla yetinmiş, Şogo'ya tek kelime dahi söylememişti. Kısacası bu ikisi en azından şimdilik karşı karşıya gelmemişlerdi. İkisi de birbirleriyle ilgilenmiyormuş gibi görünüyordu. Sonuç olarak 1-B sınıfı hâlâ huzurluydu. Şansları yaver gidiyordu.

Aralarındaki yaş farkı ve bu dedikodular yüzünden herkes Şogo'dan uzak duruyordu. Ama Şuya insanları dedikodulara göre yargılamaktan hoşlanmazdı. Zamanında birilerinin söylediği gibi, bir şey hakkında kendi kararını verebileceksen başkalarının söylediklerine kulak asmamak gerekirdi.

Şuya çenesiyle Noriko'nun yanında oturan Şogo'yu işaret etti.

"Uyuyor mu acaba?"

"Evet." Noriko, Şogo'ya baktı. "Onu uyandırmak istemedim."

"Kurabiyelere ilgi duyacak bir tipe benzemiyor zaten."

Noriko kıkırdadı ve tam Şuya da aynı şeyi yapacakken birisinin, "İstemem, teşekkürler," dediğini duydular.

Şuya bakışlarını tekrar Şogo'ya çevirdi.

O güçlü ve boğuk ses hâlâ zihninde yankılanıyordu.

Bu sesi tanıyamamıştı ama belli ki aslında uyumayan ama gözlerini hâlâ kapalı tutan Şogo konuşmuştu. Şuya birden okullarına geleli bir aydan uzun zaman olmasına rağmen Şogo'nun sesini neredeyse hiç duymadığını fark etti.

Noriko yan gözle Şogo'ya baktıktan sonra bakışlarını Şuya'ya çevirdi. Şuya ona omuzlarını silkerek karşılık verdi ve ağzına bir kurabiye daha attı.

Sonra bir süre daha Noriko ve Yoşitoki'yle sohbete devam etti, ta ki...

Şuya garip bir şeyler olduğunu fark ettiğinde saat ona gelmek üzereydi.

Otobüsün içinde tuhaf bir şeyler oluyordu. Sol tarafında oturan Yoşitoki aniden uykuya dalmış ve sessizce nefes alıp vermeye başlamıştı. Şinji Mimura'nın vücudu koridordan aşağı doğru sarkıyordu. Noriko Nakagava da uyumuştu. Otobüste sohbet eden kimse kalmamıştı. Herkes uykudaydı. Elbette sağlığına düşkün birisi bu saatte çoktan yatağa girmiş olmalıydı ama bu onların uzun zamandır beklediği bir okul gezisiydi. Uyumak için biraz erken sayılmaz mıydı? Neden hep birlikte şarkı falan söylemiyorlardı? Bu otobüste Şuya'nın nefret ettiği, şu karaoke denilen iğrenç aletlerden yok muydu?

İşin kötüsü onun da üzerine bir mahmurluk çökmüştü. Sersemlediğini hissederek etrafa baktı; şimdi ağırlaşan başını yerinden bile kıpırdatamıyordu. Koltuğuna iyice yayıldı. Bakışları dar koridordan geçip otobüsün karanlıkta kaybolmaya başlayan büyük sileceğinin tam ortasındaki dikiz aynasına kaydı. Şoförün vücudunun üst kısmını görmeyi başardı.

Adamın yüzünde maske gibi bir şey vardı. Maskenin altından hortuma benzeyen bir boru çıkıyordu. Kulaklarının üstünden ve altından geçen ince şeritler başının etrafını sarmıştı. Bu da neydi böyle? Aşağı doğru uzanan hortumu olmasa bu maskenin havayolu taşımacılığında acil durumlar için kullanılan bir oksijen maskesi olduğu söylenebilirdi.

Otobüste nefes alamıyor muyuz yani? "Bayanlar ve baylar, otobüsümüz bir motor arızası sebebiyle acil inişe geçecektir. Lütfen kemerlerinizi bağlayıp oksijen maskelerinizi takın ve kabin ekibinin talimatlarını izleyin," gibi bir durum mu vardı? Tabii, ne demezsin.

Şuya sağ tarafında bir çatırtı duydu. Başını o yöne çevirebilmek için büyük bir çaba sarf etmek zorunda kaldı. Vücudu iyice ağırlaşmıştı. Sanki şeffaf bir jölenin içine gömülmüştü.

Şogo Kavada ayağa kalkmış, bir pencereyi açmaya çalışıyordu. Ama pencere ya paslanıp sıkışmıştı ya da kilidi kırılmıştı çünkü açılmamakta direniyordu. Şogo sol yumruğunu pencereye indirdi. *Camı kırmaya çalışıyor. Bu kadar telaşa ne gerek var?*

Cam kırılmamıştı. Şogo'nun ikinci bir darbe daha indirmeye hazırlanan yumruğu bir anda gevşedi ve işe yaramaz bir halde aşağı düştü. Vücudu koltuğun üzerine yığılıverdi. Şuya az önce ilk kez tanıdığı o boğuk sesin derin bir nefes alarak, "Kahretsin," dediğini duyar gibi oldu.

Ve o anda uykuya daldı.

Neredeyse aynı anda siyah, sedan arabalar içindeki adamlar Şiroiva'daki ailelere geceyarısı ziyaretlerine başlamışlardı. Telaşlanan aileler, bu adamlar onlara hükümetin yavruağzı resmî mührünü taşıyan belgeler uzattığında daha da büyük bir şaşkınlık yaşamış olmalıydı.

Böyle bir durumda aileler çoğunlukla belki de bir daha asla göremeyecekleri çocuklarını düşünerek sessizce başlarını sallamakla yetinirdi ama bazen karşı çıkanlar da olurdu. Bu kişiler elektroşokla etkisiz hale

getirilir, en kötü ihtimalle makineli tabancadan çıkan kurşunlarla paramparça edilip çocuklarından kısa bir süre önce bu dünyadan ayrılırlardı.

Şiroiva Lisesi 1-B sınıfının gezi otobüsü o ana dek çoktan diğer otobüslerin arasından sıyrılıp Takamatsu şehrine doğru U dönüşü yapmıştı. Otobüs şehre geri döndükten sonra farklı sokaklardan geçerek nihayet durdu ve motoru sustu.

Kırlaşmaya başlayan saçlarıyla kırklı yaşlarında gibi görünen şoför, diğer otobüs şoförlerinden farksız, iyi bir adama benziyordu. Yüzünde hâlâ oksijen maskesi vardı –maske hafifçe çıkık çenesine saplanmış gibi duruyordu– ve hafif bir acıma hissiyle dönüp 1-B sınıfı öğrencilerine baktı. Ancak pencerede başka bir adamın yüzü belirince hemen ciddileşti. Yeni gelen bu adama Cumhuriyet'in özel selamını verdi. Ardından bir düğmeye basarak otobüsün kapılarını açtı. Üzerinde asker kıyafeti olan maskeli adam hızla otobüse dalarken Şuya pencereden dışarı bakıyordu.

Rıhtımın maviye çalan beyaz beton zemini ay ışığında kemik gibi parlıyor ve oyuncuları taşıyacak olan az ötedeki gemi simsiyah görünen açık denizde ağır ağır sallanıyordu.

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 42

1

Şuya bir an bir sınıfta olduklarını düşündü.

Elbette burası 1-B'nin her zamanki sınıfı değildi ama içeride bir kürsü ile yıpranmış bir kara tahta vardı ve sol taraftaki uzun sehpanın üzerinde büyük bir televizyon duruyordu. Sınıfa, çelik borulara yapıştırılmış kontrplaklardan oluşan sandalye ve sıralar dizilmişti. Şuya'nın oturduğu sıranın köşesine bir kalemle hükümet karşıtı bir yazı kazınmıştı: "Diktatör, üniformalı kadınlardan hoşlanıyor." Şuya sadece birkaç dakika önce (en azından o bu şekilde hissediyordu) birlikte otobüs yolculuğu yaptığı kırk bir arkadaşının içerideki sıralarda oturduğunu fark etti. Erkeklerin üzerinde önü düğmeli, kızların üzerindeyse denizci kıyafeti tarzındaki okul üniformaları vardı. Dikkat çeken tek şey içerideki bütün öğrencilerin –ya sıraların üzerine yayılmış ya da sandalyelerde kaykılmış bir halde– uyuyor olmasıydı.

İçinde bulundukları binanın okullarıyla aynı yerleşim düzenine sahip olduğu varsayılırsa koridora en yakın taraftaki buzlu camın dibinde oturan Şuya sınıfın geri kalanını inceledi. Görünüşe bakılırsa içeride uyumayan tek kişi kendisiydi. Önündeki sıranın sol tarafında, sınıfın ortalarına denk düşen bir yerde Yoşitoki Kuninobu oturuyordu. Onun arkasında Noriko Nakagava ve az ilerisinde Şinji Mimura vardı. Hepsi de oturdukları sıranın üzerine yayılmış ve derin bir uykuya dalmıştı. İri vücuduyla Hiroki Sugimura sınıfın solundaki pencerelerin önünde duran bir sıranın üzerine yığılıp kalmıştı. Şuya içerideki oturma düzeninin Şiroiva Lisesi'ndekiyle birebir aynı olduğunu anladı. Bu sınıfın ona neden tuhaf geldiğini de yavaş yavaş anlamaya başlamıştı. Hiroki'nin arkasındaki pencereler kara tahtaya benzeyen bir şeyle kaplıydı. Bunlar çelik levha mıydı? Tavandan sarkan floresan lambaların loş ışıklarını buz tutmuş

bir yüzey gibi yansıtıyorlardı. Koridora bakan buzlu camlara da siyah örtüler çekilmiş olmalıydı. Belki bu camlar da aynı şekilde çelik levhalarla kaplanmıştı. Saatin kaç olduğunu anlamak imkânsızdı.

Şuya kolundaki saate baktı. Biri gösteriyordu. Peki ama gece bir mi yoksa öğlen bir miydi? Saatinin tarih kısmında "22/Perşembe" yazıyordu yani birileri saatinin ayarıyla oynamadıysa kendini tuhaf bir şekilde sersemlemiş gibi hissetmesinin üzerinden ya üç ya da on beş saat geçmişti. *Pekâlâ, durumun böyle olduğunu varsayalım*, diye geçirdi içinden, *yine de...*

Sınıf arkadaşlarına baktı.

Birden bir şeylerin canını sıktığını hissetti. Elbette içinde bulundukları durum fazlasıyla tuhaftı. Ama onu özellikle rahatsız eden başka bir şey vardı.

Şuya bunun ne olduğunu hemen anladı. Sırasının üzerine yüzükoyun yığılıp kalmış Noriko'nun yakasının hemen üstünde boynuna sıkıca bağlanmış, gümüş renkli, metal bir kelepçe vardı. Yakası düğmeli olduğu için Yoşitoki'nin kelepçesini fark etmek zordu ama Şuya güçlükle de olsa görmüştü. Şinji Mimura, Hiroki Sugimura ve diğer herkesin boynunda aynı kelepçeden vardı.

Birden aklına bir şey geldi. Sağ eliyle kendi boynuna dokundu.

Boynunda sert ve soğuk bir şey olduğunu hissetti. Onun boynuna da aynı kelepçeden takılmış olmalıydı.

Şuya kelepçeyi çekiştirmek istedi ama boynunu öyle sıkı sarıyordu ki yerinden bile oynatamadı. Kelepçenin boynundaki varlığını fark ettiği an kendini boğulacakmış gibi hissetmeye başlamıştı. *Çelik tasmalar! Lanet olasıca birer köpekmişiz gibi boynumuza çelik tasma takmışlar!*

Şuya bir süre daha kelepçeyle uğraştı ama sonra bundan vazgeçti. Onun yerine okul gezisinde neler yaşandığını düşündü. Spor çantasının ayaklarının dibinde durduğunu fark etti. Bir önceki gece çantasının içine gelişigüzel bir şekilde kıyafet, havlu, gezi notları için bir defter ve bir burbon şişesi atmıştı. Sınıftaki diğer herkesin çantası da ayaklarının dibinde duruyordu.

Birden sınıfın girişinde bir gürültü duyuldu ve kapı açıldı. Şuya başını kaldırıp o tarafa baktı.

İçeriye bir adam girdi.

Bu kısa boylu ama yapılı bir adamdı. Bacakları, vücudunun üst kısmına destek olmaktan başka bir fonksiyonları yokmuş gibi inanılmaz derecede kısaydı. Açık bej rengi kumaş pantolon, gri bir ceket, kırmızı bir kravat ve siyah makosen ayakkabılar giymişti. Yıpranmış gibi duruyorlardı. Ceketinin yakasına hükümetle bağlantılı olduğunu gösteren yavruağzı bir rozet iliştirilmişti. Yanakları kırmızıydı. Yine de en çok dikkat çeken özelliği saç modeliydi. Saçları tıpkı yaşlı bir kadınınkiler gibi omzuna düşüyordu. Bu haliyle Şuya'ya, karaborsadan aldığı bir Joan Baez kasetinin fotokopiyle çoğaltılmış kapağını hatırlatıyordu.

Adam kürsüde durup sınıfı inceledi. Gözleri içerideki tek uyumayan kişi olan (tabii eğer bu bir rüya değilse) Şuya'ya takılıp kaldı.

İkisi en az bir dakika boyunca bakıştılar. Ancak belki de diğer öğrenciler yavaş yavaş tüm sınıfa yayılan gerginlik dolu nefes sesleri eşliğinde uyanmaya başladığı için adam bakışlarını Şuya'dan kaçırdı. Uyanmaya başlayan öğrencilerin çıkardığı sesler diğer öğrencileri de daldıkları derin uykudan uyandırmıştı.

Şuya sınıftaki arkadaşlarına baktı. Uyandıklarında bakışlarını odaklamakta güçlük çekiyorlardı. Kimsenin neler olup bittiğinden haberi yoktu. Şuya dönüp arkasına bakan arkadaşı Yoşitoki Kuninobu'yla göz göze geldi. Başını hafifçe yana doğru eğip ona boynundaki kelepçeyi gösterdi. Yoşitoki hemen kendi boynuna dokundu. Şoka girmiş gibi görünüyordu. Başını sallayıp tekrar kürsüye döndü. Noriko Nakagava da yüzünde şaşkın bir ifadeyle Şuya'ya baktı. Şuya'nın ona omuzlarını silkmekten başka verebileceği bir cevap yoktu.

Herkes uyandığında kürsüdeki adam neşeli bir sesle konuşmaya başladı. "Pekâlâ, herkes uyandı mı? Umarım iyi uyumuşsunuzdur!"

Kimseden cevap gelmedi. Sınıfın maskotları sayılan Yutaka Seto ve Yuka Nakagava'nın bile (16 No.lu Kız Öğrenci) nutku tutulmuştu.

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 42

2

Kürsünün arkasındaki uzun saçlı adam yüzünde kocaman bir gülümsemeyle sözlerine devam etti. "Pekâlâ, pekâlâ. O halde tanışma faslına geçebiliriz. Öncelikle ben sizin yeni gözetmeninizim ve adım Kinpatsu Sakamoçi."

Kendini Sakamoçi olarak tanıtan adam arkasını dönüp ismini büyük harflerle ve yukarıdan aşağıya olacak şekilde kara tahtaya yazdı. Kinpatsu Sakamoçi mi? Bu bir çeşit şaka mıydı? İçinde bulundukları durum göz önüne alınırsa bu onun takma ismi olabilirdi.

Sınıf başkanı Yuki Utsumi aniden ayağa fırlayarak, "Burada neler olup bittiğini anlayamıyorum," dedi. Sınıftaki herkes dönüp uzun saçları özenle iki taraftan örülmüş Yuki'ye baktı. Yuki oldukça heyecanlı görünse de kendinden emin bir ses tonuyla konuşmayı başarmıştı. Yine de büyük ihtimalle kendini okul otobüsünün kaza yaptığına ya da hepsinin birden bayılmasına neden olan başka bir olaya karıştıklarına inandırmaya çalışıyordu.

Yuki sözlerine devam etti. "Burada neler oluyor? Hep birlikte bir okul gezisine çıkmıştık. Öyle değil mi arkadaşlar?"

Bunları söyledikten sonra dönüp her birinden farklı bir feryat yükselen diğer öğrencilere baktı.

"Neredeyiz?"

"Sen de mi uyuyakaldın?"

"Saat kaç oldu?"

"Herkes mi uyumuş?"

"Lanet olsun, saatimi yanıma almamışım."

"Otobüsten inip buraya geldiğimizi hatırlıyor musun?"

"Bu adam da kim?"

"Hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Bu berbat bir şey. Neler oluyor? Korkuyorum."

Şuya, sessizce onları dinleyen Sakamoçi'yi inceledikten sonra bakışlarını sınıfta gezdirdi. Kendisi gibi hiç konuşmadan bekleyen birkaç öğrenci daha vardı.

İçlerinden ilk fark ettiği, arka çaprazındaki sıraların tam ortasında oturan Kazuo Kiriyama oldu. Kazuo geriye doğru taranmış saçlarının altındaki telaşsız gözleriyle kürsüdeki adama bakıyordu. Yüzünde öylesine sakin bir ifade vardı ki bakışlarının öfkeli olduğu bile söylenemezdi. Endişeli bir şekilde dikkatini çekmeye uğraşan takipçileri Riyuhei Sasagava, Mitsuru Numai, Hiroşi Kuronaga (9 No.lu Erkek Öğrenci) ve Şo Tsukioka'yı (14 No.lu Erkek Öğrenci) umursamıyordu.

Şuya'nın dikkatini çeken bir diğer sessiz öğrenci de pencerenin yanındaki ikinci sırada oturan Mitsuko Suma olmuştu. Mitsuko'nun bitkin bir hali vardı. Oturduğu sıra Hirono Şimizu ve Yoşimi Yahagi'nin de dâhil olduğu arkadaş grubundan ayrı bir yerde duruyordu. Elbette sınıftaki diğer kız ya da erkek öğrenciler onunla konuşmak için herhangi bir çabada bulunmamıştı. (Şuya'nın sol tarafında oturan Hirono ve Yoşimi de kendi aralarında konuşuyorlardı.) Mitsuko gözde bir pop şarkıcısı kadar güzel bir kız olsa da yüzüne her zaman tuhaf, kayıtsız bir ifade yerleştirirdi. Şimdi kollarını göğsünde kavuşturmuş, Sakamoçi'ye bakıyordu. (Hemen sağında oturan Hiroki Sugimura, Tadakatsu Hatagami'yle konuşmakla meşguldü.)

Pencerenin yanında, en arkanın bir önündeki sırada oturan Şogo Kavada da sessizce Sakamoçi'ye bakıyordu. Fakat sonra cebinden bir sakız çıkarıp ağzına attı ve çenesini oynatarak gözetmeni izlemeye devam etti.

Şuya bakışlarını sınıfın ön tarafına çevirdi. Noriko Nakagava hâlâ kendisine bakıyor, koyu renkli gözleri endişeyle titriyordu. Şuya, Noriko'nun önünde oturan Yoşitoki'ye baktı ama o, arkadaşı Şinji Mimura'yla konuşmakla meşguldü. Bakışlarını tekrar Noriko'ya çevirdi ve başını hafifçe eğerek yukarı aşağı salladı. Bu hareket Noriko'nun üzerinde sakinleştirici bir etki yaratmış olmalıydı. Gözleri şimdi biraz rahatlamış gibi görünüyordu.

"Pekâlâ, pekâlâ. Biraz sessiz olun lütfen." Sakamoçi onların ilgisini çekebilmek için üst üste birkaç kez ellerini çırptı. İçerideki gürültü bir anda kesildi. "İzin verin de size durumu açıklayayım. Bugün buraya..."

Kısa bir duraksamanın ardından sözlerine devam etti: "... birbirinizi öldürmek için geldiniz."

Kimseden çıt çıkmıyordu. Sınıftaki herkes bir fotoğraf karesindeki insanlar gibi olduğu yerde donup kalmıştı. Şuya, Şogo'nun sakız çiğnemeye devam ettiğini fark etti. Yüzündeki ifade hiç değişmemişti. Ama onun kısa bir an sırıttığını görür gibi oldu.

Sakamoçi gülümsemeye devam ederek, "Bu yıl yürütülecek 'Program' için sizin sınıfınız seçildi," dedi.

Bu sözleri öğrencilerden birinin acı dolu feryadı izledi.

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 42

3

Büyük Doğu Asya Cumhuriyeti'nde yaşayan her lise öğrencisi Program'ın ne demek olduğunu bilirdi. Dördüncü sınıftan itibaren okul kitaplarında bile bahsi geçerdi. Daha detaylı bilgiler içeren *Büyük Doğu Asya Cumhuriyeti Ansiklopedisi*'nde bununla ilgili şöyle bir açıklama vardı:

> **Program** *a.* 1. Yapılacakların ve diğer bilgilerin bir listesi [...] 4. Güvenlik sebebiyle oluşturulan ve ülkemizin savunma gücü tarafından yürütülen dövüş simülasyonu. Resmî adı 68 No.lu Dövüş Deney Programı'dır. İlk Program 1947 yılında gerçekleştirilmiştir. Araştırma maksatlı bu programın yürütülmesi için her yıl ülkedeki liselerden elli adet birinci sınıf belirlenir. (1950 yılından önce bu sayı kırk yediydi.) Aynı sınıfa devam eden öğrenciler sadece bir tanesi hayatta kalana dek birbirleriyle mücadele etmeye zorlanır. Harcanan süre de dâhil olmak üzere bu deneyden elde edilen sonuçlar veri olarak kaydedilir. Her sınıf için hayatta kalan son kişiye (kazanana) ömür boyu aylık bağlanır ve Büyük Diktatör'ün imzalı bir kartı hediye edilir. Program'ın yasalaştırıldığı ilk yıl radikallerin protesto ve tahriklerine bir tepki olarak 317. Büyük Diktatör ünlü Nisan Söylevi'ni okumuştur.

Nisan Söylevi ortaokul birinci sınıfların zorunlu okuma parçalarından biriydi. İşte söylevden bazı alıntılar:

> Devrim'i yaşatmak ve çok sevgili ülkemizin yapı taşlarını oluşturmak için çalışan sevgili yoldaşlarım. (*Yapılan tezahürat ve alkışlar sebebiyle 317. Büyük Diktatör'ün konuşmasında iki dakikalık kesinti.*) Beni dinleyin. (*Bir dakikalık kesinti.*) Hâlâ cumhuriyetimizi sabote etmek için fırsat kollayan, utanç nedir bilmeyen emperyalistler var. Bu kişiler

dostumuz olması gereken ülkelerde yaşayan insanları çıkarları doğrultusunda kullanmış, beyinlerini yıkayarak yanlış yola sevk etmiş ve kendi emperyalist taktiklerini uygulayan birer piyon haline getirmiştir. (*Nefret dolu haykırışlar.*) Bunlar, dünyadaki en gelişmiş devrimci ülke olan cumhuriyetimize ait toprakları işgal etmek ve insanlarımızı ortadan kaldırmak amacıyla kötü niyetli planlarını uygulamak için önlerine çıkan her fırsatı değerlendirmekten çekinmeyeceklerdir. (*Kalabalıktan yükselen öfkeli bağrışlar.*) Bu dehşet verici durum göz önüne alındığında 68 No.lu Dövüş Deney Programı ulusumuz için son derece önemlidir. Elbette binlerce gencimizin hayatlarının en güzel döneminde, on beş yaşında can vermesi beni derin bir acıya boğuyor. Ama onların hayatı halkımızın özgürlüğünü koruyacaksa, verilen canların bize tanrılar tarafından bahşedilen bu güzel topraklara karışıp sonsuza dek bizimle yaşayacağını söylemek doğru olmaz mı? *(Alkış, yükselen tezahürat sesleri; bir dakikalık kesinti.)*

Hepinizin bildiği gibi ülkemizde mecburi askerlik uygulaması yok. Ordu, Donanma ve Özel Hava Savunma Kuvvetleri genç yaşta gönüllü olan, Devrim ve ülkemiz için ölesiye savaşmaktan çekinmeyen vatansever kişilerden oluşuyor. Bu kişiler sınırlarımızda gece gündüz demeden hayatlarını tehlikeye atıyorlar. Program'ı ülkemize özgü bir mecburi askerlik uygulaması olarak değerlendirmenizi istiyorum. Ülkemizi korumak için...

Bu kadarı bile yeterliydi. (Özel Savunma Kuvvetleri'nin asker alımından sorumlu orta yaşlı memuru tren istasyonunun dışında bekler, potansiyel asker adaylarının yanına yaklaşıp onlara herkesçe bilinen o sözleri söylerdi: "Gidip biraz etli pilav yiyelim mi?")

Şuya, Program'ı dördüncü sınıfa geçmeden önce duymuştu. O zamanlar beş yaşında olmalıydı. İkisi de aynı trafik kazasında ölen ebeveynlerinin bir arkadaşları tarafından bırakıldığı Yardım Evi'ne nihayet alışmaya başlamıştı. (Akrabalarının hiçbiri onu yanına almak istememişti. Şuya bunun sebebinin ebeveynlerinin hükümet karşıtı faaliyetlerde bulunması olduğunu duymuş ama bu söylentiyi asla doğrulayamamıştı.) Yardım Evi'ne ondan daha uzun zaman önce bırakılan Yoşitoki Kuninobu'yla

birlikte oyun odasında televizyon seyrediyorlardı. Şuya'nın en sevdiği robotlu anime az önce bitmiş ve o zamanki müdür Bayan Riyoko Anno (bir önceki müdürün kızı olan Riyoko büyük ihtimalle henüz lise öğrencisiydi ama orada çalışan herkese Bay veya Bayan diye hitap edilirdi) kanalı değiştirmişti. Şuya boş gözlerle ekrana bakıyordu ama üzerinde ciddi bir takım elbiseyle kendisine sesleniyormuş gibi duran o adamı gördüğünde zaman zaman her kanalda oynatılan "Haberler" isimli sıkıcı programın başladığını anlamıştı.

Adam elindeki yazıyı okuyordu. Şuya adamın neler söylediğini tam olarak hatırlamıyordu ama zaten hep aynı şeyler söylenirdi ve büyük ihtimalle şuna benzer bir şeydi:

"Özel Savunma Kuvvetleri ve hükümetten gelen bilgiye göre Kagava Eyaleti'ndeki Program dün saat 15:12'de sona erdi. Bu eyalette yürütülen son Program'ın üzerinden üç yıl geçmişti. Bu yıl için Zentsuji'deki No. 4 Lisesi 1-E sınıfı seçilmişti. Program, ismi önceden gizli tutulan, Tadotsu-ço'ya dört kilometre uzaklıktaki Şidakajima Adası'nda gerçekleştirildi. Kazanan, Program'ın başlamasından üç gün, yedi saat, kırk üç dakika sonra belirlendi. Ayrıca bugün yapılan otopsi sonucu otuz sekiz öğrencinin tamamının ölüm nedeni de açıklandı; on yedisi silahla, dokuzu bıçak ve benzeri kesici aletlerle, beşi yakın dövüş silahlarıyla ve üçü de boğularak..."

Ekranda üzerinde yırtık pırtık bir denizci üniforması olan bir kızın görüntüsü belirdi, belli ki "kazanan" oydu. İki Özel Savunma Kuvvetleri askerinin arasında sıkışıp kalan kız, seğiren gözleriyle kameraya bakıyordu. Karmakarışık olmuş uzun saçlarının altında gizlenen sağ şakağına koyu kırmızı bir madde yapışmıştı. Şuya onun seğiren yüzünde tuhaf da olsa, zaman zaman bir gülümseme belirdiğini hatırlıyordu.

İlk defa o gün aklını yitiren bir insan gördüğünü artık biliyordu. Ama o zaman bu kızın ne tür bir sorunu olduğunu anlayamamıştı. Sadece elinde olmadan bir hayalet görmüş gibi korktuğunu hatırlıyordu.

Şuya o gün müdüre, "Bu da ne böyle Bayan Anno?" diye sormuştu. Bayan Anno başını sallayıp, "Ah, önemli bir şey değil," demekle yetinmiş, ardından ona hafifçe arkasını dönüp, "Zavallı kız," diye fısıldamıştı. Bir

süre önce televizyon seyretmeyi bırakan Yoşitoki Kuninobu ise o sırada elindeki mandalinayı yemekle meşguldü.

Şuya büyüdükçe iki yılda bir verilen bu yerel haberden giderek daha fazla rahatsızlık duymaya başlamıştı. Her yıl lise birinci sınıflar arasından belirlenen elli sınıfın öğrencileri kurtuluşu olmayan bir ölüm cezasına çarptırılıyordu. Her sınıfta kırk kişi olsa bu, yılda iki bin öğrenci anlamına gelirdi. Hayır, tam rakam vermek gerekirse 1.950 öğrenci öldürülüyordu. İşin kötüsü bu, sadece toplu katliam değildi. Öğrenciler kurtulan tek kişi olabilmek uğruna birbirlerini öldürmeye zorlanıyordu. Bu insanın aklına gelebilecek en dehşet verici sandalye kapma oyunuydu.

Her şeye rağmen Program'a karşı çıkmak imkânsızdı. Büyük Doğu Asya Cumhuriyeti'nin yaptığı hiçbir şeye itiraz etmek mümkün değildi.

Bu yüzden Şuya bu durumu kabullenmeye karar vermişti. Lise birinci sınıfa giden "potansiyel katılımcıların" pek çoğu bu gerçekle aynı şekilde başa çıkmıyor muydu zaten? Bereketli Pirinç Tarlaları'nın güzel vatanı olan ülkemize özgü mecburi askerlik hizmeti mi? Bu cumhuriyette kaç tane lise vardı? Ülkedeki doğum oranı giderek düşüyor olsa bile seçilme ihtimaliniz sekiz yüzde birden bile daha azdı. Bu rakam Kagava Eyaleti'nde iki yılda bir sadece tek bir sınıfın seçileceği anlamına geliyordu. İşin doğrusu bir trafik kazasında ölme ihtimaliniz de zaten bu kadardı. Şuya talih oyunlarındaki şansızlığını düşünerek kendisinin asla seçilmeyeceğine karar vermişti. O güne dek yerel piyangoda bile bir kutu mendilden fazlasını kazanamamıştı. Bu da onun asla seçilmeyeceği anlamına geliyordu. *O yüzden siktir et.*

Yine de bazen sınıftaki bir öğrencinin, özellikle de hıçkırıklara boğulmuş bir kızın, "Kuzenim Program'a seçildi ve..." gibi bir şeyler söylediğini duyduğunda o uğursuz korkunun bir kez daha içine çöreklendiğini hissederdi. Aynı zamanda öfke de duyardı. *Kim o zavallı kızı bu kadar korkutma hakkına sahip olabilir?*

Fakat o gün fazlasıyla üzgün görünen o kız birkaç güne kalmadan yavaş yavaş gülümsemeye başlardı. Şuya'nın duyduğu korku ve öfke de aynı şekilde azalır ve nihayet kaybolurdu. Yine de hükümete karşı belli belirsiz hissettiği o güvensizlik ve çaresizlik varlığını her zaman sürdürürdü.

İşler bu şekilde yürüyordu.

O yıl lise birinci sınıfa başladıklarında tıpkı diğer arkadaşları gibi Şuya da güvende olduğunu düşünmüştü. İşin doğrusu böyle düşünmekten başka şansları da yoktu.

Ta ki o ana dek.

"Bu doğru olamaz."

Biri sandalyesini devirerek ayağa fırladı. Bu sözler Şuya'nın, Hiroki Sugimura'nın arkasındaki sıraya bakmasına neden olacak kadar tiz bir sesle söylenmişti. Konuşan kişi sınıfın erkek sınıf başkanı Kyoiçi Motobuçi'ydi. Kyoiçi'nin beti benzi atmıştı. Yüzü, gümüş çerçeveli gözlükleriyle inanılması güç bir tezat oluşturacak şekilde griye bürünmüştü ve bu haliyle sanat dersi kitaplarında "Amerikan emperyalistlerinin yozlaşmış sanatı" olarak adlandırılan Andy Warhol'un serigrafilerine benziyordu.

Sınıftaki bazı öğrenciler Kyoiçi'nin mantıklı bir itirazda bulunmasını bekliyor olmalıydı. Daha dün beraber takıldığın arkadaşlarını bugün öldürmek mi? Böyle bir şey mümkün değildi. Birileri bir hata yapıyor olmalıydı. *Hey sınıf başkanı, bu işi bizim adımıza halleder misin?*

Ama Kyoiçi beklentileri boşa çıkardı.

"Ba-babam eyalet yönetiminde çevre işlerinden sorumlu bir direktör. Benim sınıf nasıl olur da Pro-Program için seçilir?"

Kyoiçi'nin vücudu zangır zangır titrediği için sesi de titrek çıkıyordu.

İsminin Sakamoçi olduğunu söyleyen adam sırıttı ve uzun saçlarını savurarak başını iki yana salladı. "Bir saniye. İsmin Kyoiçi Motobuçi, değil mi?" Kyoiçi başıyla onayladı.

"Eşitliğin ne demek olduğunu öğrenmen gerek. Beni iyi dinle. Bütün insanlar eşit doğar. Babanın eyalet yönetimindeki görevi sana özel ayrıcalıklar tanımaz. Senin diğer arkadaşlarından hiçbir farkın yok. Şimdi herkes beni dinlesin," dedi Sakamoçi. "Hepinizin farklı bir geçmişi var. Elbette bazılarınız zengin, bazılarınız da fakir ailelerden geliyor. Ancak kim olduğunuzu, kontrolünüz dışındaki bu tür koşullar belirlememeli. Hepiniz kendi değerinizi kendiniz saptamalısınız. Bu yüzden senin bir

şekilde diğerlerinden daha özel olduğunu düşünerek birbirimizi kandırmayalım Kyoiçi... çünkü öyle değilsin!"

Sesini bir anda öylesine yükseltmişti ki Kyoiçi sandalyesine çöküverdi. Sakamoçi bir süre daha öfkeli gözlerle ona baktı ama sonra yeniden gülümsemeye başladı.

"Bu sabah haberlerde sizin sınıfınızdan bahsedilecek. Elbette Program gizli yürütüldüğü için oyun sona erene dek detaylar kimse tarafından bilinmeyecek. Şimdi, bir bakalım, ah, evet..." Elindeki notlara göz attı. "Ailelerinize haber verildi bile."

Sınıftaki kimse şaşkınlığından sıyrılmayı başaramamıştı. Birbirlerini boğazlayan sınıf arkadaşları mı? Bu imkânsızdı.

"Bunun gerçek olduğuna hâlâ inanamıyorsunuz, değil mi?"

Sakamoçi endişeli bir ifadeyle başını kaşıdı. Ardından kapıya bakıp seslendi. "İçeri girseniz iyi olur çocuklar!"

Bu sözleri söylemesiyle birlikte kapı açıldı ve içeriye üç adam girdi. Adamların üzerinde kamuflaj giysileriyle birlikte kısa konçlu savaş botları vardı ve kollarının altına yavruağzı hükümet mührünü taşıyan çelik başlıklar sıkıştırmışlardı. Bunların Özel Savunma Kuvvetleri askerleri olduğunu sınıftaki herkes hemen anlamıştı. Askerler omuzlarında piyade tüfekleri taşıyorlardı ve Şuya kemerlerindeki kılıflarda da otomatik tabancalar olduğunu görebiliyordu. Aralarından biri uzun boyluydu, keçeye benzeyen, tuhaf saçları vardı ve uçarı görünüyordu. Orta boylu sayılabilecek bir diğeri çocuksu ve yakışıklı bir yüze sahipti. Sonuncusunun yüzünde belli belirsiz fark edilen bir gülümseme vardı ama diğer ikisinin karizmasının yanında biraz sönük kalıyordu. Askerler siyah bir uyku tulumuna benzeyen, kalın naylondan koskocaman bir torba taşıyorlardı. Torba, içi ananasla doluymuş gibi birkaç yerinden delinmişti.

Sakamoçi pencerenin önüne geçti ve adamlar ellerindeki torbayı kürsüye bıraktılar. Torbanın iki tarafı kürsünün kenarlarından dışarı taşmıştı. Özellikle pencere tarafındaki kısmı içinde yumuşak bir şeyler varmış gibi aşağı doğru sarkıyordu.

"Program süresince sizlere yardımcı olacak kişileri tanıştırayım," dedi Sakamoçi. "Bay Tahara, Bay Kondo ve Bay Nomura. Onlara torbanın içindekini göstermeye ne dersiniz, beyler?"

Uçarı bir görüntüsü olan Tahara ismindeki asker koridorun olduğu taraftan kürsüye yaklaştı, elini fermuara götürdü ve torbayı açtı. Kürsüye kırmızı bir sıvı akmaya başladı...

"AYYYYY!"

Ön sıralarda oturan bir kız daha torbanın tamamı açılmadan bir çığlık koparmıştı. Hemen arkasından birbirine çarpan sandalye sesleriyle birlikte başka çığlıklar da duyuldu. "Neeee?" Sınıfa koro halinde soprano sesler yayıldı.

Şuya nefesini tuttu.

Yarı açık duran torbanın içinde 1-B'nin sınıf öğretmeni Masao Hayaşida'nın cesedinin olduğunu görebiliyordu. Bay Hayaşida artık 1-B'nin eski sınıf öğretmeniydi. Hatta o artık eski Bay Hayaşida'ydı.

Bay Hayaşida'nın üzerindeki gri-mavi renkli ince takım elbise tamamen kana bulanmıştı. Ona "Yusufçuk" lakabının takılmasına neden olan siyah camlı, geniş gözlüğünün sadece yarısı duruyordu. Kafasının sadece sol kısmı kalmışken daha başka ne görülebilirdi ki? Gözlüğünün kalan camının ardındaki bilyeye benzer kanlı göz bebeği boş boş tavana bakıyordu. Büyük ihtimalle beyni olan gri renkli bir pelte saçından geriye kalanlara yapışmıştı. Hâlâ bir saat taşıyan sol kolu, serbest bırakıldığı için rahatlamış gibi torbadan dışarı kayıp kürsünün önünde sallanmaya başladı. Ön sıralarda oturan öğrenciler saatindeki saniyelerin nasıl ilerlediğini bile görüyor olmalıydı.

"Tamam, tamam, tamam. Artık sessiz olun," dedi Sakamoçi ellerini çırparak ama kızlardan yükselen çığlıklar bir türlü sona ermiyordu. "Sessiz olun. Sessizlik!"

Çocuksu bir görüntüsü olan Kondo isimli asker ani bir hareketle silahını çekti.

Şuya onun havaya bir uyarı atışı yapmasını bekledi ama asker bunu yapmak yerine içinde Hayaşida'nın cesedi olan torbayı tek eliyle tutup kürsüden indirdi. Hayaşida'nın başını kendi yüzüne bakacak şekilde hızla

yukarı doğru kaldırdı. Bu haliyle devasa bir böcekle yüz yüze gelen bir bilimkurgu kahramanına benziyordu.

Askerin iki el ateş etmesiyle birlikte Bay Hayaşida'nın kafasından geriye kalanlar da havaya uçtu. Yüksek güce sahip kurşunlar beynini ve kemiklerini paramparça etmiş, etrafa yayılan küçük parçacıklar ön sıralarda oturan öğrencilerin yüzlerine ve göğüslerine sıçramıştı.

Silahın yankısı yavaş yavaş duyulmaz oldu. Hayaşida'nın başından geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Asker, Hayaşida'nın bedenini kürsüye doğru fırlattı. Artık kimse çığlık atmıyordu.

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 42

4

Ayaktaki öğrencilerin çoğu ses etmeden yerlerine geçtiler. Sınıfın diğer tarafında bekleyen karizma yoksunu asker, Hayaşida'nın cesedini taşıyan torbayı sınıfın köşesine doğru sürükledikten sonra kürsünün önünde duran öbür askerlerin yanına gitti. Sakamoçi de kürsünün arkasındaki yerine döndü.

Sınıf bir kez daha sessizliğe bürünmüştü ama bu sessizlik kısa bir süre sonra arka taraflardan duyulan bir inleme ve hemen arkasından da zemine çarpan ıslak kusmuk sesiyle sona erdi. Şuya kusmuğun kokusunu alabiliyordu.

"Hepiniz beni dinleyin. Gördüğünüz üzere Bay Hayaşida, Program için kendi sınıfının seçilmiş olmasına şiddetle karşı çıktı," dedi Sakamoçi başını kaşıyarak. "Her şey çok ani gelişti ve olanlar için üzgünüz ama..."

Sınıf tekrar sessizleşti. Artık herkes bunun gerçek olduğunu biliyordu. Ortada ne bir yanlışlık ne de tatsız bir şaka vardı. Birbirlerini öldürmeye zorlanacaklardı.

Şuya çaresizce düşüncelerini toparlamaya çalıştı. İçinde bulundukları olağanüstü durum onu serseme çevirmişti. Bu dehşet gösterisinin en önemli parçası olan Bay Hayaşida'nın korkunç cesedi başını döndürüyordu.

Buradan kaçmalıydılar. Ama nasıl? Pekâlâ... Önce Yoşitoki... Şinji ve Hiroki'yle bir araya gelecekti... Peki ama Program ne şekilde yürütülüyordu? O güne dek bununla ilgili hiçbir detay duyurulmamıştı. Öğrencilere birbirlerini öldürmeleri için silahlar verilirdi. Sadece bu kadarı biliniyordu. Peki, birbirleriyle konuşmalarına izin var mıydı? Hükümet oyunu ne şekilde takip ediyordu?

"Ben... ben..." Bu ses Şuya'nın düşüncelerini böldü. Başını kaldırıp gözlerini açtı.

Yoşitoki Kuninobu sandalyesinde yarı ayağa kalkmış, Sakamoçi'ye bakıyordu; belli ki sözlerine devam edip etmemekte kararsızdı. Dudaklarından dökülen kelimelere hâkim olmakta güçlük çekiyormuş gibi bir hali vardı. Şuya gerildiğini hissetti. *Sakın onları kızdırma, Yoşitoki!*

"Evet?" dedi Sakamoçi. "Ne var? Bana her şeyi sorabilirsin."

Bunları söyledikten sonra yüzüne dostça bir gülümseme yerleştirdi ve Yoşitoki de bir kukla gibi sözlerine devam etti. "Benim... ailem yok. Burada olduğumu kime haber verdiniz?"

"Ah ha," dedi Sakamoçi başını sallayarak. "İçinizden birinin bir hayır kurumundan geldiğini hatırlıyorum. Sen Şuya Nanahara olmalısın, değil mi? Bir bakalım, okulun verdiği rapora göre sen şu tehlikeli düşüncelere sahip olan öğrencisin. Dolayısıyla..."

"Şuya benim," dedi Şuya sesini yükseltip araya girerek. Sakamoçi önce ona, sonra tekrar Yoşitoki'ye baktı. Şaşkınlığını hâlâ üzerinden atamamış gibi görünen Yoşitoki de dönüp Şuya'ya bakmıştı.

"Ah, doğru ya. Çok özür dilerim. Bir kişi daha vardı. O halde sen Yoşitoki Kuninobu olmalısın. Sizin için yetiştiğiniz kurumun müdiresiyle görüştüm. Evet... çok hoş bir bayandı," dedi Sakamoçi ve sırıttı. Yüzündeki gülümseme neşeliydi ama rahatsız edici bir tarafı da vardı.

Şuya'nın yüzünde gergin bir ifade belirdi. "Lanet olsun, Bayan Anno'ya ne yaptın?"

"O da Bay Hayaşida gibi bizimle işbirliği yapmak istemedi. İkisi de size verilen göreve itiraz etti ve ben de susmasını sağlamak için," dedi Sakamoçi sakin bir tavırla, "Bayan Anno'ya tecavüz etmek zorunda kaldım. Ah, ama endişelenmeyin. Hâlâ hayatta."

Öfkeden kıpkırmızı olan Şuya ayağa fırladı ama Yoşitoki onun herhangi bir şey söylemesine fırsat tanımadan Sakamoçi'ye, "Seni öldüreceğim!" diye bağırdı.

O da ayağa kalkmıştı. Yüzü her zamankinden farklıydı. Yoşitoki her zaman dost canlısı bir çocuk olmuştu. Ne yaşanırsa yaşansın öfkelendiğini

hayal etmek dahi imkânsızdı. Şimdi yüzünde nadiren öfkelendiği zamanlar için sakladığı bir ifade vardı. Sınıftaki diğer hiçbir öğrenci onu bu halde görmemiş olabilirdi ama Şuya daha önce iki defa onun sinirlendiğine şahit olmuştu. İlkinde dördüncü sınıftaydılar ve bir araba bahçe kapısının önünde, Yardım Evi'nin köpeği Eddie'yi çiğnemişti. Yoşitoki öfkeden çılgına dönerek hızla oradan kaçan arabanın peşine düşmüştü. İkincisi ise sadece bir yıl önce, adamın biri okulun borçlarını şantaj olarak kullanıp Bayan Anno'ya asıldığında yaşanmıştı. Bayan Anno bu borçları kapatıp daha ileri gitmesine izin vermeyince, adam sesini Yardım Evi'nin tüm sakinlerine duyurmak istermiş gibi ona herkesin önünde küfretmişti. Şuya, Yoşitoki'yi durdurmasaydı adamın ön dişleri dökülmüş ve kendisi de ciddi yaralar almış olacaktı. Yoşitoki son derece iyi kalpli bir çocuktu ve birisi ona sataşsa ya da hakaret etse bile çoğunlukla gülüp geçerdi. Ama gerçek anlamda sevdiği birisinin üzüldüğünü gördüğünde aşırı tepki verirdi. Şuya onun bu özelliğini çok takdir ediyordu.

"Seni öldüreceğim pislik herif!" diye bağırdı Yoşitoki avazı çıktığı kadar. "Seni öldürüp bir çöp yığınının içine atacağım!"

"Hımm." Sakamoçi'nin eğleniyormuş gibi bir hali vardı. "Bu sözlerinde ciddi misin Yoşitoki? Biliyorsun ki herkes sarf ettiği sözlerin sorumluluğunu taşımakla yükümlüdür."

"Haydi oradan! Seni öldüreceğim! Bu sözlerimi sakın unutma!"

"Kes artık, Yoşitoki! Kes artık!" Yoşitoki, Şuya'nın yakarışlarına aldırmıyordu.

Sakamoçi, Yoşitoki'yi sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi tuhaf sayılabilecek, nazik bir sesle konuşmaya başladı. "Bak Yoşitoki, şu an hükümete karşı geliyorsun."

"Seni öldüreceğim!" Yoşitoki sürekli aynı şeyi tekrarlayıp duruyordu. "Seni öldüreceğim, seni öldüreceğim, seni öldüreceğim!"

Şuya kendini daha fazla tutamadı ve Yoşitoki'ye bir kez daha haykırmaya hazırlandı. Aynı anda Sakamoçi başını iki yana sallayıp elini kaldırarak kürsünün önünde bekleyen üç Özel Savunma Kuvveti askerine işaret verdi.

Askerler tıpkı The Four Freshmen gibi bir müzik grubuna benziyordu. Kamuflaj giysileri içindeki Tahara, Kondo ve Nomura coşkulu ve heyecan dolu bir hareketle sağ ellerini aynı anda havaya kaldırdılar. Ancak ellerinde mikrofon değil silahlar vardı. Bu halleriyle söyleyebilecekleri şarkı olsa olsa, "Bebeğim lütfen, bebeğim lütfen, bu geceyi benimle geçir..." gibi bir şeyler olurdu.

Şuya, Yoşitoki'nin zaten pörtlek olan gözlerinin iyice büyüdüğünü gördü.

Üç otomatik tabanca aynı anda ateş aldı. Yoşitoki'nin koridora çıkmaya davranan vücudu sanki dans ediyormuş gibi olduğu yerde titremeye başladı.

Her şey o kadar hızlı gelişmişti ki sınıftaki diğer öğrenciler gibi Yoşitoki'nin tam arkasında oturan Noriko Nakagava da başını eğmeye zaman bulamamıştı.

Daha silah sesleri dinmeden Yoşitoki'nin vücudu yavaşça sağa doğru kaydı ve kendi sırası ile sağında oturan İzumi Kanai'nin sırasının arasındaki boşluğa yığıldı. İzumi bir çığlık kopardı.

Üç asker sağ ellerini öne doğru uzatmış bir halde öylece duruyordu. Silahlarından aynı anda ince birer duman yükseldi. Şuya sıraların ayakları arasındaki tanıdık bir yüzün kendisine doğru çevrildiğini gördü. Pörtlek gözler şimdi sabit bir şekilde yerdeki bir noktaya bakıyordu. Zeminde parlak bir kan birikintisi oluşmaya başlamıştı. Yoşitoki'nin sağ kolu omzundan parmaklarına dek kasıldı.

Yoşitoki!

Şuya arkadaşının yanına koşmak üzere ayağa fırladı ama Yoşitoki'ye daha yakın bir yerde oturan Noriko Nakagava ondan önce davranmıştı. Noriko, "Yoşitoki!" diye haykırıp yerde yatan Yoşitoki'nin yanına çömeldi.

Uçarı görünümlü Tahara silahını bu defa Noriko'ya doğrulttu ve tetiği çekti. Bunu yapmasıyla birlikte Noriko sanki ayağı takılmış gibi öne doğru düşerek vücudu kasılmaya devam eden Yoşitoki'nin üzerine yığılıverdi.

Tahara silahını hızla Şuya'ya çevirdi. Şuya hemen ne yapması gerektiğini düşünmeye başladı ama vücudu donup kalmıştı. Sadece gözleri hareket ediyordu. Noriko'nun bacağından kan fışkırdığını gördü.

"Bir daha asla iznim olmadan yerinden kalkmayacaksın," dedi Sakamoçi Noriko'ya. Ardından Şuya'ya baktı. "Aynı şey senin için de geçerli, Şuya. Şimdi hemen yerine otur."

Şuya bakışlarını Noriko'nun kanlar içindeki bacağından ve altında yatan Yoşitoki'den ayırabilmek için elinden geleni yaptı. Sonra da Sakamoçi'nin gözlerinin içine baktı. Gördüğü manzaranın sebep olduğu şok yüzünden boynundaki kaslar gerilmişti.

"Lanet olsun, burada neler oluyor?" diye sordu. Tahara'nın silahı hâlâ alnını hedef aldığı için yerinden kıpırdayamıyordu. "Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz? Yoşitoki... ve Noriko için yardım çağırmalıyız..."

Sakamoçi suratını buruşturup başını iki yana salladı. Ardından tekrar, "Yardımı falan unut ve yerine otur. Sen de öyle Noriko," dedi.

Yüzü bembeyaz olan Noriko yavaşça başını kaldırıp Sakamoçi'ye baktı. Çektiği acıdan çok, duyduğu öfkenin etkisi altındaymış gibi görünüyordu. "Lütfen yardım çağırın," dedi kelimelerin üzerine basa basa. "Yoşitoki için."

Yoşitoki'nin sağ kolu tekrar kasıldı. Ama bakışlar üzerine çevrildiğinde kasılma sona erdi. Bir an önce müdahale edilmediği takdirde Yoşitoki aldığı yara yüzünden ölecekti.

Sakamoçi derin bir nefes alıp uçarı görünümlü askere döndü. "Madem öyle, lütfen şu işi halleder misiniz Bay Tahara?"

İçerideki öğrenciler bu sözlerin ne anlama geldiğini çözene dek Tahara silahını aşağı doğrultup tetiği çekmişti. BAM! Yoşitoki Kuninobu'nun başı sadece bir kez yukarı kalktı ve içindeki bir şeyler Noriko'nun yüzüne sıçradı.

Neye uğradığını şaşıran Noriko'nun ağzı bir karış açık kalmıştı. Yüzü koyu kırmızı renkli bir maddeyle kaplıydı.

Şuya kendi ağzının da açık durduğunu fark etti.

Beyninin yarısı havaya uçmuş olmasına rağmen Yoşitoki'nin gözleri hâlâ zemindeki o noktaya bakıyordu. Gerçi artık vücudundaki kasılma tamamen sona ermişti. Hiç kıpırdamıyordu.

"Gördünüz mü?" dedi Sakamoçi. "Zaten ölmek üzereydi. Artık lütfen yerlerinize oturun."

"Ah..." Noriko, Yoşitoki'nin parçalanmış kafasına baktı. "...Tanrım."

Şuya da afallamıştı. Bakışlarını sıraların ayakları arasında yatan Yoşitoki'nin yüzünden ayıramıyor, paramparça olan kendi beyniymiş gibi hiçbir şey düşünemiyordu. Sersemleyen zihninden Yoşitoki'ye ait görüntüler akmaya başladı; yaşadıkları küçük maceralar, nehir kıyısında dolaştıkları ya da kamp kurdukları zamanlar, eski bir masa oyunu oynayarak geçirdikleri yağmurlu bir gün, Amerikan filmi *Cazcı Kardeşler*'deki, kendileri gibi bir Katolik yetimhanesinde büyüyen Jake ve Elwood'u taklit edişleri. (Buna inanmak zordu belki ama bu filmi dublajlı izleme şansı bulmuşlardı. Gerçi filmi seslendiren sanatçılar berbattı. Film karaborsada liste başı olmuştu.)

Sonra birden zihninde Yoşitoki'nin yakın bir zamanda, "Hey Şuya, ben birine âşık oldum," dediği andaki yüz ifadesi belirdi ve...

"Siz ikiniz sağır mısınız?" diye tekrarladı Sakamoçi. Evet, Şuya gerçekten de onun söylediklerini duymuyordu. Yaptığı tek şey Yoşitoki'ye bakmaktı.

Noriko da aynı durumdaydı. Bir an önce yerlerine oturmadıkları takdirde Yoşitoki Kuninobu'yla aynı kaderi paylaşacaklardı. Sakamoçi'nin yanında duran Tahara silahını Noriko'ya, diğer iki asker de Şuya'ya doğrultmuştu.

Neyse ki sakin, hatta neredeyse neşeli sayılabilecek bir ses, "Ba-ba-bay Sakamoçi," diye seslendi de Şuya en azından bakışlarını uyuşmuş bir halde bu sesin sahibine çevirecek kadar kendine gelebildi.

Yoşitoki'nin boş duran sırasının az ötesinde Şinji Mimura elini kaldırmıştı. Noriko da bakışlarını yavaşça Şinji'ye çevirdi.

"Hımm... Bir bakalım. Sen Şinji Mimura olmalısın. Ne vardı?"

Şinji elini indirip konuşmaya başladı. "Noriko yaralanmış gibi görünüyor. Onun yerine oturmasına yardımcı olup olamayacağımı soracaktım."

İçinde bulundukları olağanüstü duruma rağmen Şinji her zaman olduğu gibi Üçüncü Adam sesini kullanarak konuşmuştu.

Sakamoçi önce hafifçe kaşını kaldırdı ama sonra başıyla onayladı.

"Pekâlâ, ona yardım edebilirsin. İşlerin bir an önce yoluna girmesini istiyorum."

Şinji başını sallayıp ayağa kalktı ve Noriko'nun yanına yürüdü. Ona yaklaşırken cebinden düzgünce katlanmış bir mendil çıkardı ve Yoşitoki'nin cesediyle Noriko'nun arasına eğildi. Önce Noriko'nun Yoşitoki'nin kanıyla kaplı yüzünü sildi. O bunu yaparken Noriko neredeyse hiç kıpırdamamıştı. Ardından, "Ayağa kalk, Noriko," dedi ve kalkmasına yardımcı olmak için elini onun sağ koltuk altına koydu.

Sonra Sakamoçi'ye arkasını dönüp yarı ayakta duran Şuya'ya baktı. Keskin hatlara sahip kaşlarının altındaki gözleri, her zamanki hafif alaycı bakışlarından yoksundu. Yüzünde fazlasıyla ciddi bir ifade vardı. Sağ kaşını yukarı kaldırıp çenesini oynatarak hafifçe başını salladı. Bunu yaptıktan sonra sol elini bir şeye bastırıyormuş gibi aşağı indirdi. Şuya bu işaretin ne anlama geldiğini çözememişti. Şinji aynı hareketi bir kez daha tekrarladı.

Şuya hâlâ şaşkınlığından sıyrılamamış olsa da Şinji'nin kendisine sakin olmasını söylemeye çalıştığını en sonunda anlamıştı. Tekrar ona baktı ve yavaşça yerine döndü.

Şinji başını salladı. Noriko'nun yerine oturmasına yardımcı olduktan sonra o da yerine geçti.

Noriko sandalyesine yerleşti. Hâlâ kanayan sağ bacağı sıradan aşağı sallanıyordu. Hem beyaz çorabı hem de spor ayakkabısı kıpkırmızı olmuştu; sanki sağ ayağında bir Noel Baba çizmesi vardı.

O da yavaş yavaş kendine gelmeye başlamıştı. Şinji'ye teşekkür ettiğini gösteren bir hareket yapmak istedi. Ama Şinji aklından geçenleri anlamış gibi omuzlarını silkerek buna izin vermedi. Noriko tekrar kabuğuna çekildi ve bir kez daha sağ elinin hemen altında Yoşitoki'nin cansız vücudunun yattığını fark etti. Hiçbir şey söylemeden ona baktı ama gözlerinde yaşlar birikmişti.

Önündeki sıralar görüşünü kısmen engellese de Şuya da tekrar cesede baktı. Evet, bunun bir ceset olduğu şüphe götürmez bir gerçekti. Bu

gerçeği kabullenmek çok zordu belki ama Yoşitoki bir cesede dönüşmüştü. O artık hayatının on yılını paylaştığı bir insanın cesediydi.

Yoşitoki'nin açık kalan gözlerine baktıkça içindeki öfke güçlü bir nabız gibi daha da belirginleşip sertleşiyordu. Bu öfkenin neredeyse sarsılmasına neden olacak kadar şiddetli bir şekilde tüm vücuduna yayıldığını hissetti. İlk anın şokuyla bastırdığı duygular yavaş yavaş kendilerini göstermeye başlamıştı. Dönüp öfkeyle Sakamoçi'ye baktı.

Sakamoçi onun bu haliyle çok eğleniyormuş gibi görünüyordu. Şuya yaptığı şey için Sakamoçi'yi asla affetmeyecekti. Bu aşağılık herifi öldürecekti.

Az önce tıpkı Yoşitoki gibi patlamanın eşiğine gelmişti. Ama sonra...

Şinji Mimura ona tam zamanında müdahale etmiş ve kendini kaybetmesinden sadece saniyeler önce sakin olmasını işaret etmişti. Elbette kendine hâkim olmayı başaramaması Yoşitoki'yle aynı kaderi paylaşması anlamına gelirdi. Her şeyden önce Yoşitoki'nin taparcasına sevdiği kız yaralıydı. Şuya da ölürse Noriko Nakagava'ya ne olacaktı?

Şuya bakışlarını Sakamoçi'den kaçırmak için elinden geleni yaptı. Başını öne eğip sırasına baktı. Kendini berbat hissediyordu; bir çıkış noktası bulamayıp içine hapsolan öfke ve üzüntü yüzünden âdeta yüreği daralıyordu.

Onun bu haline sessizce gülen Sakamoçi bakışlarını üzerinden ayırdı.

Şuya hâlâ tir tir titreyen vücudunu sakinleştirebilmek için ellerini sıranın altında yumruk yaptı. Yumruklarını giderek daha fazla sıkıyordu. Yoşitoki'nin kanlar içindeki cansız bedeni gözünün önünde dururken duygularını kontrol altına alması çok da kolay bir iş sayılmazdı.

Az önce yaşadıklarını bir türlü aklı almıyordu. Bu nasıl olabilirdi? İnsan nasıl olur da kendine bu kadar... bu kadar yakın hissettiği birisini kaybedebilirdi?

Yoşitoki her zaman yanımdaydı. Birlikte yaptıklarımızın saçma sapan şeyler olması önemli değil. Peki, nehirde oynarken onu boğulmaktan kurtarmama ne demeli? Ya da büyük bir zevkle topladığımız tonlarca çekirgeyi küçük bir kutuya doldurmamızın hepsinin birden ölmesiyle sonuçlanmasına? Bu olaydan sonra ikimiz de kendimizi berbat

hissetmiştik. Peki, şu Eddie isimindeki köpeğin ilgisini çekmeye uğraşmamıza? Okulda birisine eşek şakası yapıp tavan arasına saklanmak zorunda kalmamıza? O gün az kalsın yakalanacaktık ama kaçmayı başardıktan sonra çok gülmüştük... Yoşitoki'yle hep bir aradaydık. Bu değişmez bir gerçekti. O hep benim yanımdaydı.

O halde şimdi nasıl olur da beni bırakıp... gider?

Şinji bir kez daha elini kaldırdı. "Size bir sorum daha olacak, Bay Sakamoçi."

"Yine mi sen? Şimdi ne var?"

"Noriko yaralı. Program'a katılacağımızı biliyorum ama bu durum oyunda bir haksızlığa sebep olmaz mı?"

Sakamoçi bu sözlerden keyif almış gibi görünüyordu.

"Evet, haklı olabilirsin. Peki ne öneriyorsun?"

"Noriko'nun tedavi edilmesi ve Program'ın o iyileşene dek ertelenmesi gerekmez mi?"

Şuya öfkesini güçlükle yatıştırmayı başarmıştı, bu yüzden Şinji'nin sakin tavrı onu şaşırtıyordu. Aslında herhangi bir şeye şaşırabiliyor olması biraz tuhaf sayılırdı. Evet, Şinji kendisinden çok daha sakin davranıyordu ve söylediklerinde haklıydı. Yaptığı bu öneri kabul görürse bu onlara zaman kazandırırdı. Böylece kaçmayı başarabilirlerdi.

Attığı kahkahalar Sakamoçi'nin yüzünün buruşmasına neden oldu. "Bu çok ilginç bir öneri Şinji," dedi. "Ama benim farklı bir önerim var. Oyunda haksızlığa sebep olmamak için Noriko Nakagava'yı öldürmemize ne dersin?"

Sınıftaki diğer öğrenciler gibi Noriko da bir kez daha kaskatı kesildi. Şuya, Şinji'nin sırtının gerildiğini görebiliyordu. Şinji telaşla, "Sözümü geri alıyorum, sözümü geri alıyorum," dedi. "Haydi ama, sadece şaka yapıyordum."

Onun böylesine nüktedan konuşması Sakamoçi'yi bir kez daha kahkahalara boğmuştu. Sağ eli tabancasının kılıfında duran Tahara hızlı bir hareketle tekrar omzunda asılı duran tüfeğin askısını tutmaya başladı.

Sakamoçi bir kez daha ellerini çırptı.

"Pekâlâ, beni dinleyin. Her şeyden önce fiziksel beceri, zekâ ve bunun gibi konularda hepiniz birbirinizden farklısınız. Hiçbirimiz aynı özelliklere sahip olarak doğmadık. Bu yüzden Noriko Nakagava'ya herhangi bir müdahalede bulunmayacağız... Siz oradakiler! Aranızda fısıldaşmayın!" diye bağırdı birden. Sonra da kız sınıf başkanı Yuki Utsumi'ye bir şeyler fısıldayan Fumiyo Fujiyoşi'nin (18 No.lu Kız Öğrenci) olduğu tarafa beyaz bir şey fırlattı. Şuya bir an bunun bir tebeşir olup olamayacağını düşündü ama elbette içinde bulundukları koşullar göz önüne alındığında bunun bir tebeşir olması mantıklı sayılmazdı.

Beyaz obje bir tabuta çakılan çiviye yapılan son vuruş gibi tok bir ses çıkardı. Fumiyo Fujiyoşi'nin geniş ve beyaz alnının tam ortasına ince bir bıçak saplanmıştı.

Yuki gözlerini fal taşı gibi açmış, karşısında duran bu manzaraya bakıyordu. Bundan çok daha tuhaf olanı Fumiyo Fujiyoşi'nin de gözlerini yukarı kaldırıp bıçağın alnının neresine saplandığını kestirmeye çalışmasıydı. Fumiyo bıçağı görebilmek için başını geriye atmıştı.

Sonra birden yana yığılıp kaldı. Düşerken sol şakağını Yuki'nin sırasına çarparak, sıranın hafifçe sallanmasına neden olmuştu.

Bu defa ortada herhangi bir belirsizlik yoktu. Alnının tam ortasına bıçak saplanan hangi insan hayatta kalmayı başarırdı ki?

Sınıftaki kimse yerinde kıpırdamadı. Hiç kimse tek bir kelime bile etmedi. Yuki derin bir nefes alıp bakışlarını yerde yatan Fumiyo'ya çevirdi. Noriko da aynı şekilde gözlerini Fumiyo'nun üzerine dikmişti. Şinji Mimura dudaklarını büzerek tıpkı Yoşitoki gibi sıraların arasına yığılıp kalan Fumiyo'nun cansız bedenine baktı.

Boğazının kuruduğunu hisseden Şuya derin bir nefes aldı. *Bunu zevk için yaptı! Zevk için! Lanet olsun! Hayatlarımız tamamen Sakamoçi denilen bu aşağılık herifin elinde,* diye geçirdi içinden.

"Tüh, nasıl oldu anlamadım. Çok üzgünüm. Bir gözetmenin birini öldürmesi kurallara aykırı değil mi?" Sakamoçi gözlerini kapayıp başını kaşıdı. Ama sonra yüzü tekrar ciddileşti. "Başka hiçbir şeyle ilgilenmeden sadece beni dinlemenizi istiyorum. Fevri davranışlarda bulunmak kesinlikle yasak. Aranızda fısıldaşmaya izin yok. Bunu yapmak benim

başımı ağrıtır ama içinizden biri fısıldamaya kalkışırsa fırlatacak daha pek çok bıçağım olduğunu bilmenizi isterim."

Şuya dişlerini sıktı. Kendine sabırlı davranması gerektiğini hatırlattı ve iki sınıf arkadaşının cansız bedenleri yerde sere serpe yatıyor olmasına rağmen bunu defalarca tekrarladı. Yine de dayanamayıp Yoşitoki'nin yüzüne baktı. Gözyaşlarına boğulmak üzere olduğunu hissedebiliyordu.

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 40

5

"İzin verin de size kuralları açıklayayım."

Sakamoçi yine eskisi gibi neşeli bir sesle konuşmaya başlamıştı. Sınıfı Yoşitoki Kuninobu'nun taze kan kokusu kaplamıştı; "Yusufçuk" lakaplı öğretmenleri Hayaşida'nın kurumuş kan kokusundan tamamen farklı bir kokuydu. Şuya oturduğu yerden Fumiyo Fujiyoşi'nin yüzünü göremiyordu ama anlayabildiği kadarıyla yarasından çok az kan akıyordu.

"Sanırım hepiniz bunun nasıl işlediğini biliyorsunuz. Kurallar basit. Yapmanız gereken tek şey birbirinizi öldürmek. Herhangi bir sınırlama yok ve," Sakamoçi'nin yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi, "hayatta kalan son kişi evine geri döner; hem de Diktatör tarafından imzalanmış bir kartla birlikte. Bu harika bir şey, değil mi?"

Şuya zihninde yere tükürdüğünü hayal etti.

"Şu an bunun korkunç bir oyun olduğunu düşünüyor olabilirsiniz ancak insan hayatta hiç beklenmedik olaylarla karşılaşabilir. Başınıza gelebilecek kazalara uygun bir şekilde tepki verebilmeniz için kendinize her zaman hâkim olmanız gerekir. Bu oyunu da bir çeşit antrenman gibi düşünün. Kızlara ve erkeklere eşit davranılacak. İki taraf için de herhangi bir dezavantaj söz konusu değil. Gerçi kızlara iyi bir haberim var. Program istatistiklerine göre önceki kazananların %49'unu kız öğrenciler oluşturuyor. Oyundaki sloganımız şu: 'Ben tıpkı diğerleri gibiyim ve diğerleri de benim gibi.' Korkacak bir şey yok."

Sakamoçi bu sözlerin ardından eliyle bir işaret yaptı. Kamuflaj giysileri içindeki üç asker koridora çıktı ve sınıfa siyah naylondan, geniş sırt çantaları sürüklemeye başladılar. Çantalar ceset torbasındaki Bay

Hayaşida'nın hemen yanında üst üste duran bir yığın oluşturdu. Bazılarının içinde dışarı çıkmaya uğraşan sivri objeler var gibiydi.

"Oyuna teker teker dâhil olacaksınız. Her biriniz sınıftan çıkmadan önce bu çantalardan birini alacak. Çantalarda yiyecek, su ve bir de silah var. Daha önce de söylediğim gibi hepiniz farklı yeteneklere sahipsiniz. Bu silahlar da oyundaki tesadüfi unsurlardan biri olacak. Bu kulağa biraz karmaşık geliyor olabilir. Diğer bir deyişle bu silahlar oyunun sonucunu tahmin etmeyi daha da zorlaştıracak. Her birinizin çantasında rastgele seçilmiş bir silah var. Dışarı çıkma sırası gelen, en üstte duran çantayı alıp sınıftan ayrılacak. Çantalarınızda ayrıca adanın bir haritası, bir pusula ve bir de kol saati var. Aranızda kol saati taşımayan kimse var mı? Yok mu? Ah, şu an çevresi yaklaşık altı kilometre olan bir adada bulunduğumuzdan bahsetmeyi unuttum. Bu adada ilk defa Program düzenleniyor. Adayı tamamen boşalttığımız için etrafta bizden başka kimse yok. Bu yüzden..."

Sakamoçi tahtaya dönüp eline bir tebeşir aldı. "Kinpatsu Sakamoçi" olarak yazdığı isminin yanma eşkenar dörtgeni andıran kaba bir şekil çizdi. Çizdiği şeklin sağ üst köşesinden yukarı bakan bir ok çıkarıp ucuna K yazdı ve tam ortasının sağına düşen bir yeri de X olarak işaretledi. Tebeşiri tahtaya bastırmaya devam ederek sınıftaki öğrencilere döndü.

"Pekâlâ. Şu an bu adanın okulundayız. Tahtaya adanın bir krokisini çizdim yani bu işaret okulun nerede olduğunu gösteriyor. Anladınız mı?" Sakamoçi elindeki tebeşiri çizdiği şeklin üstüne vurdu. "Ben bu okulda kalıp hareketlerinizi denetleyeceğim."

Sakamoçi tahtadaki eşkenar dörtgene benzeyen şeklin kuzey, güney, doğu ve batı ucuna iğ biçimli dört şekil çizdi.

"Bunlar gemiler. Adadan deniz yoluyla kaçmaya kalkışanları öldürmek için bekliyorlar."

Bunları söyledikten sonra adanın üzerine birbirine paralel yatay ve dikey çizgiler çekti. Adayı sembolize eden dörtgen şimdi bir ızgarayı andırıyordu. Sakamoçi sol üstten başlayıp her çizgiye sırasıyla "A-1", "A-2" diye isim verdi. Bir sonraki sıra da "B-1", "B-2" diye gidiyordu.

"Bu sadece basit bir şema. Çantalarınızın içindeki haritalar buna benzer bir şey olacak." Sakamoçi tebeşiri bırakıp üzerlerine bulaşan tozlardan kurtulmak için ellerini çırptı. "Okuldan ayrıldıktan sonra istediğiniz yöne gitmekte serbestsiniz. Ancak sabah ve akşam saat altı ve on ikide adanın geneline anons yapılacak. Bu, günde dört anons demek. Oyunun başlamasının üzerinden belli bir zaman geçtikten sonra bu haritayı baz alarak yasaklanan bölgeleri duyurmaya başlayacağım. Yapılan duyurunun ardından haritalarınızı iyice incelemeli ve pusulalarınızla karşılaştırmalısınız. Yasaklanan bir bölgedeyseniz burayı bir an önce terk etmeniz gerekiyor. Bunun sebebi..."

Sakamoçi ellerini kürsüye koyup sınıfa baktı.

"... boynunuzda taşıdığınız tasmalar."

Sınıftaki birkaç öğrenci o bu uyarıyı yapana dek tasmaları fark etmemişti. Boyunlarına dokunduklarında büyük bir şaşkınlık yaşadılar.

"Bu alet cumhuriyetimiz tarafından geliştirilen son teknolojinin ürünüdür. Suya yüzde yüz dayanıklıdır, anti şok özelliği vardır ve hayır, hayır, onu boynunuzdan çıkaramazsınız. Kesinlikle çıkmaz. Çekerek çıkarmaya çalışırsanız da," Sakamoçi hafifçe içini çekti, "kendi kendini imha eder."

Tasmasını çekiştirip duran birkaç öğrenci bu sözleri duyar duymaz elini aşağı indirdi.

Sakamoçi sırıttı. "Bu tasmalar hayatta olduğunuzu doğrulamak için sürekli nabzınızı ölçer ve elde ettiği verileri okuldaki ana bilgisayara iletir. Aynı zamanda bize adanın neresinde olduğunuzu gösterir. Şimdi tekrar haritaya dönelim."

Sakamoçi sağ kolunu arkaya doğru sallayıp tahtadaki haritayı işaret etti.

"Az önce bahsettiğim ana bilgisayar adada rastgele seçtiği yerleri yasak bölge olarak belirler. Bilgisayar önceden duyurulan süre içinde yasak bölgeyi terk etmeyen öğrencileri –elbette buna ölenler dâhil değil– otomatik olarak tespit eder ve tasmalarına derhal sinyal gönderir. Sonra da..."

Şuya, Sakamoçi'nin bir sonraki sözlerini tahmin edebiliyordu.

"Tasma kendi kendini imha eder."

Tahmininde haklı çıkmıştı.

Sakamoçi sınıftaki öğrencileri kısa bir süre inceledikten sonra sözlerine devam etti. "Bunu neden yapıyoruz? Adadaki herkes bir noktada toplanırsa oyun ilerlemez. Bu yüzden sizi harekete geçirmek zorundayız. Ayrıca bu sayede hareket edebileceğiniz alanlar da giderek azalacak. Ne demek istediğimi anladınız mı?"

Sakamoçi'nin bunu oyun olarak görmesine şaşırmamak gerekirdi. Bu tam bir saçmalıktı. Kimseden ses çıkmamıştı ama herkes kuralları anlamış gibi görünüyordu.

"Pekâlâ, bu aynı zamanda bir binaya saklanmanızın hiçbir işe yaramayacağı anlamına geliyor. Kazdığımız derin bir çukurun içine girseniz bile bilgisayar yerinizi tespit edecektir. Ah, bu arada istediğiniz binaya girebilirsiniz ama içerideki telefonları kullanamazsınız. Ailenizle hiçbir şekilde iletişim kuramayacaksınız. Burada tek başınıza mücadele etmek zorundasınız. Ama hayatın kendisi de tek kişilik bir oyun zaten. Şimdi, daha önce de söylediğim gibi bu oyuna herhangi bir yasak bölge olmadan başlayacaksınız ama tek bir istisnayla, o da içinde bulunduğumuz bu okul. Siz okuldan ayrıldıktan yirmi dakika sonra burası yasak bölge ilan edilecek. Bu yüzden önce bu bölgeyi terk edin lütfen. Yasaklanan bölgeden en az iki yüz metre uzaklaşmış olmanız gerekiyor. Anlaşıldı mı? Her anonsumda son altı saat içinde ölen kişilerin isimlerini de okuyacağım. Anonslar düzenli olarak her altı saatte bir yapılacak ama hayatta kalan son kişiyle de bu şekilde iletişim kuracağım. Ah... bir şey daha var. Oyunda bir zaman limiti de var. İyi dinleyin. Bir zaman limitinden bahsediyorum. Program sırasında çok sayıda öğrenci hayatını kaybeder ama yirmi dört saat içinde hiç ölen olmazsa süreniz doldu demektir. Böyle bir durumda..."

Şuya, Sakamoçi'nin sonraki sözlerini biliyordu.

"Bilgisayar kalan öğrenci sayısına bakmaksızın tasmaların hepsini birden havaya uçuracak. Yani oyunun kazananı olmayacak."

Tahmininde bir kez daha haklı çıkmıştı.

Sakamoçi'nin susmasıyla birlikte sınıf derin bir sessizliğe büründü. İçeride hâlâ Yoşitoki Kuninobu'nun kanından yayılan ağır koku vardı. Henüz kimse şaşkınlığından sıyrılamamıştı. Korkuyorlardı ama içinde

bulundukları durum, yani bir ölüm oyununa dâhil edilmek üzere olmaları, algı sınırlarının çok ötesindeydi.

Sakamoçi onların zihninden geçenleri okumuş gibi ellerini çırptı. "Evet, size tüm can sıkıcı detayları ilettim. Şimdi söyleyeceğim çok daha önemli bir şey var. Bu bir tür nasihat sayılır. Aranızda sınıf arkadaşlarını asla öldüremeyeceğini düşünenler olabilir. Ama başkalarının bunu yapmak isteyeceğini sakın aklınızdan çıkarmayın."

Şuya ona, *saçmalıyorsun,* diye haykırmak istedi ama sadece birkaç dakika önce arkadaşına fısıldadığı için öldürülen Fumiyo Fujiyoşi'yi hatırlayarak çenesini tuttu.

Sınıf az önceki sessizliğini hâlâ korusa da Şuya içeride aniden bir şeylerin değiştiğini biliyordu.

Herkes bakışlarını etrafta dolaştırıp diğerlerinin solgun yüzünü incelemeye başlamıştı. Göz göze gelenler bakışlarını huzursuzca Sakamoçi'ye çeviriyordu. Bütün bunlar sadece birkaç saniye içinde oluyordu ama yüz ifadeleri hep aynıydı; oyuna katılmaya daha şimdiden hevesli olanları ayırt etmeye çalışan gergin ve şüpheli yüzler. Sadece Şinji Mimura gibi birkaç öğrenci sakin kalabilmeyi başarmıştı.

Şuya bir kez daha dişlerini sıktı. *Kurdukları tuzağa düşüyorsunuz! Bizim bir grup olduğumuzu unutmayın. Biz birbirimizi asla öldüremeyiz!*

"Tamam o zaman. Şimdi ne demek istediğimi anladığınızdan emin olmak istiyorum. Sıralarınızda kalem ve kâğıt bulacaksınız."

Herkes ürkek bir tavırla sırasındaki kalem ve kâğıtları çıkarmaya başladı. Şuya'nın da diğerleri gibi Sakamoçi'nin dediklerini yapmaktan başka şansı yoktu.

"Şimdi hepinizin şu cümleyi yazmanızı istiyorum. Bir şeyi ezberlemek için onu yazıya dökmekten daha iyi bir yöntem yoktur. Kâğıtlarınıza üç defa 'birbirimizi öldüreceğiz' yazın."

Şuya kâğıdın üzerinde dolaşan kalemlerin sesini duydu. Fazlasıyla mutsuz görünen Noriko da kalemini eline almıştı. Şuya bu çılgın sloganı yazarken Yoşitoki'nin cansız bedenine baktı. Onun sıcak gülümsemesini hatırladı.

"Pekâlâ," dedi Sakamoçi, "Şimdi de üç defa 'eğer öldürmezsem ölürüm' yazın."

Şuya bu defa Fumiyo Fujiyoşi'nin cansız bedenine baktı. Denizci üniformasının manşetlerinden dışarı çıkan beyaz elleri zarif bir şekilde kıvrılmıştı. Fumiyo okul hemşiresinin yardımcısıydı. Sessiz ama yardımsever bir kızdı.

Şuya bakışlarını Sakamoçi'ye çevirdi.

Seni elimde tuttuğum kalemi göğsüne saplayarak öldüreceğim aşağılık herif!

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 40

6

"Evet, şimdi bir bakalım. Her biriniz ikişer dakikalık arayla sınıftan dışarı çıkacaksınız. Bu kapıdan geçip koridorun sonundan sağa döndüğünüzde okul binasının çıkışını göreceksiniz. Çıkışa ulaşır ulaşmaz binayı terk etmeniz gerekiyor. Koridorda oyalanan olursa derhal vurulacaktır. Şimdi, önce kiminle başlıyoruz? Program kuralları gereği ilk kişiyi belirledikten sonra sınıfın oturma düzenine göre devam etmemiz gerekiyor. Bir erkek, bir kız, bir erkek, bir kız, anlaşıldı mı? Son sıraya ulaşınca da tekrar en baştaki sıradan devam edeceğiz. Pekâlâ..."

Şuya tam bu noktada sınıf oturma düzeninde on beşinci sıradaki kızın Noriko olduğunu hatırladı. Kendisi de erkek öğrenciler arasında aynı sıradaydı ve bu da ikisinin sınıfı hemen hemen aynı zamanda terk edecekleri anlamına geliyordu. (Tabii Noriko sınıftan ayrılacak ilk öğrenci olarak seçilirse kendisi sınıftan ayrılan son öğrenci olacaktı.) Ama Noriko bu haliyle yürüyebilecek miydi?

Sakamoçi montunun iç cebinden bir zarf çıkardı.

"İlk öğrenci kurayla seçilecek. Bir saniye lütfen..."

Bu defa cebinden üzerine yavruağzı kurdele bağlanmış bir makas çıkardı ve gayet resmî bir tavırla zarfın ucunu kesti.

Aynı anda Kazuo Kiriyama'nın sesi duyuldu. O da tıpkı Şinji Mimura gibi sakin bir sesle konuşuyordu. Fakat onun sert bir tınıya sahip sesi buz gibi soğuktu. "Oyunun ne zaman başlayacağını bilmek istiyorum."

Sakızını çiğnemeye devam eden Şogo Kavada dışında herkes başını çevirip en arka sıraya baktı.

Sakamoçi eliyle bir işaret yaptı. "Siz buradan ayrılır ayrılmaz başlayacak. Hâlâ gece olduğu için hepiniz önce bir yere saklanıp nasıl bir strateji izleyeceğinizi belirlemek isteyebilirsiniz."

Kazuo Kiriyama ona karşılık vermedi. Şuya nihayet saatin gece on iki ya da bir olduğunu doğrulayabilmişti... Hayır, saat neredeyse 01:30 olmalıydı.

Sakamoçi zarfı yırtıp içinden çıkardığı beyaz kâğıdı açtı. Yuvarlanan dudaklarından, "Ooo," diye bir ses çıktı. "Ne büyük rastlantı! Oyuna bir numaralı öğrenci olan Yoşio Akamatsu başlayacak."

Bu haber, çelik levhalarla kaplı pencerelerin yanındaki sıraların en başında oturan Yoşio Akamatsu'yu fazlasıyla sarsmış gibi görünüyordu. Yoşio 1,80'lik boyu 90 kiloluk ağırlığıyla iri bir öğrenciydi ama ne ona atılan bir topu tutabilir ne de bir sahanın etrafında tam tur koşabilirdi. Beden derslerinde berbat bir öğrenci olan Yoşio'nun dudakları soluk mavi bir renge bürünmüştü.

"Haydi, Yoşio Akamatsu," dedi Sakamoçi. Yoşio okul gezisi için hazırladığı çantayı alıp sendeleyerek ayağa kalktı. Öne doğru yürüdü ve kamuflaj giysileri içindeki üç asker, çantalardan oluşan yığının en üstünde duran sırt çantasını eline tutuşturdu. Askerlerin silahları artık ellerinde değil, bellerindeki kılıflarda duruyordu. Yoşio açık duran kapının önünde bekleyip karanlığa baktı. Korku dolu yüzünü son bir kez daha arkadaşlarına çevirdikten kısa bir süre sonra kapının ardında kayboldu. İki ya da üç ayak sesinin ardından koşmaya başladığı duyuldu ve çok geçmeden bu sesler de kayboldu. Arada bir kez düşer gibi olmuş ama sonra hemen toparlanıp yeniden koşmaya başlamıştı.

Sessizleşen sınıfta birkaç öğrenci temkinli bir şekilde derin birer nefes aldı.

"Şimdi iki dakika bekleyeceğiz. Sınıftan ayrılacak bir sonraki kişi 1 No.lu Kız Öğrenci olan Mizuho İnada..."

Bu acımasız rutin aynı şekilde devam etti.

Ancak 4 No.lu Kız Öğrenci Sakura Ogava sınıftan ayrılmak üzere ayağa kalktığında Şuya'nın dikkatini çeken bir şey oldu. Sakura, Şuya'nın iki sıra arkasında, en son sırada oturuyordu. Kapıya doğru yürürken

erkek arkadaşı Kazuhiko Yamamoto'nun sırasına dokundu ve üzerine bir kâğıt parçası bıraktı. "Birbirimizi öldüreceğiz" yazmaları söylenen kâğıda çabucak bir şeyler karalamış olmalıydı.

Bu olayı büyük ihtimalle sadece Şuya görmüştü. En azından Sakamoçi fark etmemişti. Kazuhiko kâğıdı çabucak aldı ve sırasının altında sıkı sıkı tuttu. Şuya içinin rahatladığını hissetti. Demek aralarında henüz bu çılgınlığa teslim olmayanlar da vardı. Aşkın bağları kopmamakta direniyordu. *Peki ama... Sakura'nın Kazuhiko'ya yazdığı mesaj ne?* Sakura sınıftan ayrıldığı sırada Şuya bunları düşünüyordu.

Sakamoçi'nin tahtaya karaladığı haritaya baktı; Sakura, Kazuhiko'yla bir buluşma yeri belirlemiş olabilir miydi? Ancak tahtadaki harita çok üstünkörü çizilmişti ve onlara verilen haritayla aynı olacağının hiçbir garantisi yoktu. Belki de sadece bir yön ya da mesafe belirtmişti. Ayrıca gizlice buluşmak istemeleri kimseye güvenmediklerini ve diğer öğrencilerin kendilerini öldüreceğinden emin olduklarını gösteriyordu. Bu da onların Sakamoçi'nin tuzağına düştükleri anlamına geliyordu.

Bu odanın ötesinde neyle karşılaşacağımı bilmiyorum ama en azından dışarıda bir yerde bekleyip benden sonra çıkan öğrencilerle konuşabilirim. Sakamoçi'nin kuralları bunu yapmamı yasaklamıyor, diye geçirdi içinden Şuya. *Herkes şüpheye kapıldığı için paniklemiş olabilir ama bir araya gelip içinde bulunduğumuz durumu tartışırsak bir plan yapabileceğimizden eminim.* Ayrıca kendisinden hemen sonra Noriko dışarı çıkacaktı. (Acaba yürüyebilecek miydi?) Şinji Mimura da aynı şekilde ondan sonra geliyordu. Gerçi Hiroki Sugimura sıralamada Şuya'dan önceydi...

Şuya, Hiroki'ye bir not iletmeyi düşündü ama sırası onunkinden çok uzaktaydı. Ayrıca böyle bir şeyi denemeye kalkışması Fumiyo Fujiyoşi'yle aynı kaderi paylaşmasına neden olabilirdi.

Şimdi sıra Hiroki Sugimura'daydı. Hiroki sınıfın otomatik kapılarından dışarı çıkmadan önce göz göze geldiler... ama hepsi o kadar. Şuya zihninde derin bir nefes aldığını hayal etti. Hiroki'nin de aynı şeyleri düşünüp dışarıda kendisini bekleyeceğini ummaktan başka yapabileceği

bir şey yoktu. Ayrıca onun dışarı çıkan diğerlerini de beklemeye ikna edeceğini umuyordu.

Önündeki ve arkasındaki sıralarda oturan sessiz öğrenciler Şogo Kavada, Kazuo Kiriyama ve Mitsuko Suma da birer birer sınıftan ayrıldı.

Sakız çiğnemeye devam eden Şogo, Sakamoçi ve kamuflaj giysileri içindeki üç askeri tamamen görmezden gelerek kayıtsız bir ifadeyle dışarı çıktı. Kiriyama ve Suma da benzer bir şekilde sınıfı terk ettiler.

Elbette öyle yapacaklardı. Sakamoçi, "başkalarının bunu yapmaktan çekinmeyeceğini" söylediği anda sınıftaki herkes bu üç öğrenciden şüphelenmiş olmalıydı. Çünkü onlar "sabıkalılar"dı. Hayatta kalmak için bir an bile düşünmeden diğerlerini öldürebilirlerdi.

Şuya her şeye rağmen Kazuo Kiriyama'nın bunu yapabileceğinden emin değildi. Kazuo'nun liderlik yaptığı bir çete vardı. Üstelik bu çetenin üyeleri birbirlerine herhangi bir arkadaş grubundan çok daha bağlıydı. Hiroşi Kuronaga, Riyuhei Sasagava, Şo Tsukioka ve Mitsuru Numai. Oyunun kuralları herkesi birbirine düşman olmaya zorluyordu ama bu beş arkadaşın birbirlerini öldürmeleri hayal dahi edilemezdi. Üstelik Kazuo'nun arkadaşları –Şuya buna özellikle dikkat etmişti– o, sınıftan dışarı çıktığı sırada insanı huzursuz edecek derecede sakin görünüyorlardı. Kazuo onlara birer not iletmiş olmalıydı. Büyük ihtimalle hep birlikte kaçmalarını sağlayacak bir planı vardı. O, hükümeti alt etmeyi başaracak kadar yetenekli bir çocuktu. Elbette bu aynı zamanda onun çete üyelerinden başka kimseye güvenmeyeceği anlamına geliyordu.

Mitsuko Suma'nın da benzer bir kız arkadaş grubu vardı. Oturduğu sıra grubun diğer üyeleri olan Hirono Şimizu ve Yoşimi Yahagi'ye uzakta olduğu için Mitsuko onlara önceden bir not iletmiş olamazdı. Ama neticede o bir kızdı. Bu yüzden bu oyunu kesinlikle oynamazdı.

Şuya'yı tedirgin eden tek kişi Şogo Kavada'ydı. O herhangi bir gruba dâhil değildi. İşin doğrusu tek bir arkadaşı bile yoktu. Okullarına geldiği günden beri neredeyse kimseyle konuşmamıştı. Üstelik bilinmeyen bazı yönleri vardı. Şuya söylentileri duymazdan gelse bile Şogo'nun vücudunu kaplayan yara izlerini inkâr edemezdi...

Bu doğru olabilir miydi? İçlerinde bu oyuna istekli olan tek kişi Şogo olabilir miydi? Bu gayet mümkündü.

Ancak Şuya herhangi birisinden şüphe duyduğu anda kendisinin de hükümetin tuzağına düşeceğini bildiği için bu düşünceyi hemen zihninden uzaklaştırdı. Gerçi bunu yapmakta biraz zorlanmıştı.

Aradan bir süre daha geçti.

Sınıftaki kızların çoğu dışarı çıkarken ağlıyordu.

Şuya zamanın inanılmaz bir hızla akıp gittiğini hissediyordu ama yaptığı hesaba göre ilk öğrencinin dışarı çıkmasının üzerinden sadece bir saat geçmişti. (Elbette Yoşitoki Kuninobu artık aralarında olmadığı için bu süreden iki dakika düşmek gerekirdi.) 14 No.lu Kız Öğrenci Mayumi Tendo'nun koridorda kaybolmasının ardından Sakamoçi, "15 No.lu Erkek Öğrenci Şuya Nanahara," diye bağırdı.

Şuya çantasını kapıp ayağa kalktı. *Sınıftan çıkmadan önce elimden geleni yaptım,* diye düşündü.

Doğrudan kapıya yönelmek yerine sol tarafında kalan aralıktan yürümeye başladı. Noriko arkasını dönüp kendisine doğru yaklaşan Şuya'ya baktı.

Sakamoçi hem sesini hem de elindeki bıçağı yükseltti. "Yanlış tarafa gidiyorsun, Şuya."

Şuya durdu. Üç asker tüfeklerini üzerine doğrultmuştu. Boğazının kuruduğunu hissetti. Ardından gergin bir sesle, "Yoşitoki Kuninobu arkadaşımdı," dedi. "Şu an onun için yapabileceğim tek şey açık kalan gözlerini kapatmaktır. Büyük Diktatör'ün eğitim politikası bize ölülere saygılı olmamız gerektiğini söyler."

Sakamoçi kısa bir tereddüdün ardından sırıttı ve bıçağını indirdi.

"Çok düşüncelisin, Şuya. Tamam o zaman."

Şuya hafifçe nefes alıp yoluna devam etti. Noriko'nun sırasının önüne gelince durdu. Yoşitoki'nin cesedi yerde yatıyordu.

Arkadaşının gözlerini kapamayı istemesine rağmen elinde olmadan donup kalmıştı.

Şimdi ona iyice yaklaştığı için –uçarı görünen askerin izniyle– Yoşitoki'nin kanla kaplı kısa saçlarında kırmızı et parçalarıyla birlikte beyaz bir şeyler olduğunu görebiliyordu. Bu beyaz şeylerin kemik olduğunu fark etti. Yoşitoki'nin zaten iri olan gözleri beynine saplanan kurşun yüzünden iyice yuvalarından fırlamıştı. Yemek bekleyen aç bir sığınmacınınki gibi yukarı çevrilen gözleriyle neye uğradığını şaşırmış gibi görünüyordu. Aralık duran ağzından kan ve tükürükten oluşan pembe renkli, sümüksü bir sıvı akıyordu. Burun deliklerinden sızan koyu renkli kan çenesinden aşağı süzülüp göğsünden akan kanın oluşturduğu birikintiye damlıyordu. Bu korkunç bir manzaraydı.

Şuya çantasını Yoşitoki'nin yanına bırakıp öne eğildi. Yüzükoyun yerde yatan arkadaşının cesedini kaldırdı. Bunu yapmasıyla birlikte Yoşitoki'nin yırtılıp kirlenen okul üniformasının göğüs kısmından boşalan kan yere dökülmeye başladı. Onun o uzun bedeni Şuya'ya inanılmaz derecede hafif gelmişti. Bunun sebebi vücudundan boşalan kan olabilir miydi?

Yoşitoki'nin tüy kadar hafif vücudunu kollarının arasında tutmak Şuya'nın zihnini rahatlatmıştı. Artık üzüntü ya da korkudan çok öfke duyuyordu.

İntikamını alacağım, Yoşitoki. Sana yemin ederim bunu yapacağım.

Fazla zamanı yoktu. Yoşitoki'nin yüzündeki kanı avcuyla sildikten sonra yavaşça gözlerini kapattı. Ardından onu tekrar yere bıraktı ve ellerini göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Dönüp çantasını alıyormuş gibi yaparken Noriko'ya mümkün olduğunca yakın durmaya çalıştı ve ona çabucak, "Yürüyebilecek misin?" diye sordu.

Onun bu hareketi kamuflaj giysileri içindeki üç askerin tüfeklerine uzanmasına neden olmuştu ama Şuya, Noriko'nun kendisini başıyla onayladığını gördü. Sakamoçi ve üç askere doğru dönerken Noriko'nun dikkatini çekmek için yumruğunu sıktı ve başparmağıyla kapıyı işaret ederek onu dışarıda bekleyeceğine dair bir mesaj vermeye çalıştı.

Şuya, Noriko'ya bir daha hiç bakmadı ama göz ucuyla Yoşitoki'nin sırasının arkasında oturan Şinji Mimura'nın kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde gülümseyerek karşıya baktığını fark etti. Az önce yaptığı işareti

o da görmüş olmalıydı. Şuya şimdi daha da rahatlamıştı. Söz konusu olan Şinji'ydi. *Şinji yanımızda olduğu sürece hiç zorlanmadan kaçabiliriz.*

Ancak Şinji içinde bulundukları durumu ondan çok daha iyi kavramış olabilirdi. Yüzündeki o gülümseme belki de, *bu bir "Adios amigo" olabilir Şuya*, anlamına geliyordu. Şuya o an bunu düşünememişti.

Çantasını yerden almadan önce durup biraz düşündü ve Fumiyo Fujiyoşi'nin cesedinin yanına gidip onun gözlerini de kapattı. Fumiyo'nun alnında saplı duran bıçağı çekip almak istedi ama sonra bundan vazgeçti.

Sınıftan çıktığında içinde bunu yapmamış olmanın verdiği pişmanlığın acısını hissedebiliyordu.

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 40

7

Koridor karanlıktı. Ahşap zemine sadece sınıftan yayılan ışık yansıyordu. Buradaki pencereler de siyah çelik levhalarla kaplanmıştı. Bu levhalar oyundan kaçmaya kalkışabilecek Şuya gibi asi öğrencilere karşı alınmış bir güvenlik önlemiydi. Elbette bütün öğrenciler binadan ayrılır ayrılmaz bu okul yasak bölge ilan edilecekti.

Şuya sağ tarafa baktı. Az önce çıktığı sınıfla tıpatıp aynı olan yan yana iki oda gördü. Karanlık koridorun sonunda çift kanatlı bir kapı vardı. Koridorun sonuna yaklaştığında sol tarafta başka bir oda daha olduğunu fark etti.

Burası okulun öğretmenler odası olabilir miydi? Odanın kapısı ve ışıkları açıktı. Şuya içeriye baktığında bir alay Özel Savunma Kuvveti askerinin geniş bir çalışma masasının arkasındaki portatif çelik sandalyelerde oturduklarını gördü. Sayıları yirmi ya da otuz olabilir miydi? Hayır, içeride en az öğrenci sayısı kadar asker vardı.

Aslında Şuya ya onun ya da dışarıda kendisini bekleyenlerden birkaçının çantasından silah çıkması durumunda (Program raporlarında listelenen "bıçakla yaralanma" ve "boğulma" gibi ölüm sebeplerinden biri de "silahla yaralanma" olduğu için bu mümkündü) bu silahları, herkes oradan ayrılmadan yani diğer bir deyişle bina yasak bölge ilan edilmeden önce Sakamoçi ve adamlarına karşı kullanmayı umuyordu. Ama belli ki bu tür planların yapılacağı önceden tahmin edilmişti. Sakamoçi'ye eşlik edenler sadece o üç asker değildi. Buna şaşırmamak gerekirdi.

Odadaki askerlerden biri başını yana eğip elindeki fincanın üzerinden Şuya'ya baktı. Sınıftaki diğer üç asker gibi bu adamın yüzü de ifadeden yoksundu.

Şuya hemen tabanları yağlayıp çıkışa doğru hızla yürüdü. Bu durumda... yapabilecekleri tek şey birlik olmaktı. Ama... belki dışarıda da bir araya gelmelerine engel olacak askerler vardı. Yine de...

Şuya karanlık koridoru koşarak geçti ve çift kanatlı kapıdan dışarı çıkıp girişteki basamaklardan indi.

Ay ışığının altında, okul binasının önünde üç tenis kortu büyüklüğündeki boş bir spor sahasının uzandığını görebiliyordu. Bu alanın bittiği yerde ağaçlar başlıyordu. Sol tarafında küçük bir dağ vardı. Sağ tarafına baktığında görüş alanına ufka dek uzanan simsiyah bir karanlık girdi; bu, deniz olmalıydı. Denizin ötesinde küçük birer nokta şeklindeki ışıklar parlıyordu. Şuya, *ana kara*, diye düşündü. Program, seçilen lisenin bağlı olduğu eyalet sınırları içinde yapılırdı. Bu alan bazen yüksek gerilim telleriyle çevrelenmiş bir dağ ya da henüz yıkılmamış metruk bir hapishane olurdu ama Kagava Eyaleti'ndeki Program çoğunlukla bir adada yapılırdı. Şuya yerel bir gazetede Kagava'da düzenlenen bütün oyunların adada gerçekleştiğini okumuştu. (Elbette bu adanın ismi sadece oyunlar bittikten sonra açıklanıyordu.) Bu sefer de bir istisna yapılmamıştı. Sakamoçi onlara adanın ismini söylememişti ama Şuya haritadaki şeklini gördükten sonra bu konuda bir tahminde bulunabilirdi. Ya da belki de karşısına çıkacak bir bina adanın kimliğini ele verirdi.

Hafif bir rüzgâr esti. Şuya denizin kokusunu alabiliyordu. Hava bir mayıs gecesi için serin sayılırdı ama dışarıda durulamayacak kadar da soğuk değildi. Dışarıda uyurken hava şartları yüzünden üşütüp güçsüz kalmamaya özen göstermeliydi.

Ama önce...

Etrafta kimsecikler yoktu. Askerler de yoktu ama sınıf arkadaşlarından bir tanesinin bile orada olmaması Şuya'yı hayal kırıklığına uğratmıştı. Sakamoçi'nin de tahmin ettiği üzere herkes saklanıyordu. Hiroki Sugimura bile ortalarda görünmüyordu. Spor sahasının ötesin-den Şuya'ya ulaşan tek şey denizin kokusunu taşıyan hafif bir rüzgârdı.

Şuya suratını ekşiterek, *kahretsin*, diye geçirdi içinden, *daha şimdiden böyle dağılırsak hükümetin tuzağına düşeriz. Arkadaşlar aralarında grup oluşturuyorsa sorun değil. Sakura Ogava ve Kazuhiko Yamamoto*

başka bir yerde buluşmuş olabilir. Kazuo Kiriyama'nın grubu da öyle. Ama tek başına saklananlar eninde sonunda karşılarında birilerini bulacaktır... Bu tür bir karmaşanın nelere yol açabileceğini kim tahmin edebilirdi ki? Ama zaten oyunun ilerlemesi için böyle bir karmaşa ortamı olması gerekmiyor muydu?

Burada durup diğerlerini bekleyeceğim. Önce Noriko'yu beklemeliyim.

Şuya arkasını dönüp karanlık okul binasının içine baktı. Onlara koridorda oyalananların derhal vurulacağı söylenmişti ama koridorun sonundaki odada gördüğü askerler Şuya'yla hiç ilgilenmemişti. Askerler böyle bir şeye kalkışacakmış gibi görünmüyorlardı. Silahları yoktu ve tek yaptıkları orada öylece oturup vakit öldürmekti.

Şuya dudaklarını yalayıp en doğrusunun kapıdan uzaklaşmak olduğuna karar verdi. Tekrar spor sahasına doğru döndü.

Onu fark etmesi de aynı anda oldu.

Kapının önüne çıkar çıkmaz etrafındaki manzarayla ilgilendiği için önceden dikkatini çekmemişti ama şimdi ayaklarının dibinde çöp torbasına benzeyen bir şeyin durduğunu görebiliyordu.

Şuya önce bunun öğrencilerden birinin farkında olmadan düşürdüğü bir sırt çantası olabileceğini düşündü ama sonra gözleri fal taşı gibi açıldı.

Bu ne bir çöp torbası ne de bir öğrencinin sırt çantasıydı. Bir tarafında saç vardı. İnsan saçı.

Bu, üzerinde denizci üniforması olan bir insandı. Kolları iki yana açılmış halde yüzükoyun yerde yatıyordu. Geniş bir kurdeleyle atkuyruğu şeklinde toplanmış saçları Şuya'ya tanıdık gelmişti. Elbette tanıdık gelecekti. Onu sadece üç dakika önce görmüştü. Kaskatı kesilmiş bu beden 14 No.lu Kız Öğrenci Mayumi Tendo'ya aitti.

Üzerindeki okul üniformasının sırtından, bir ıstakozu andıran örgülü saçlarının hemen yanından, transistörlü bir radyo anteni gibi dimdik duran yirmi santim uzunluğunda, ucu küt, gümüş bir çubuk çıkmıştı. Çubuğun ucunda bir savaş uçağının kuyruğuna benzeyen dört küçük kanatçık vardı.

Bu lanet olasıca... bu lanet olasıca şey de ne böyle?

O an yapılması gereken en iyi şey hemen saklanacak bir yer bulmaktı. Ama Şuya bunu yapmak yerine afallamış bir halde öylece duruyordu.

Oyunların ne zaman başlayacağını soran Kiriyama'ya Saka-moçi'nin verdiği cevabı hatırladı. "Siz buradan ayrılır ayrılmaz."

Buna inanamıyorum... Böyle bir şeyi kim yapmış olabilir ki? Birisi Mayumi Tendo'yu okuldan çıkar çıkmaz öldürmek için geri mi döndü yani?

Şuya tahminlerde bulunmaya çalışmaktan vazgeçip dikkatle yere çömeldi ve cesedin etrafını inceledi. Saldırgan arkasında herhangi bir iz bırakmamıştı. Kendisi şaşkına dönmüş bir halde orada öylece durduğu halde onun üzerine ok atan kimse de olmamıştı. Peki ama neden? Sadece Mayumi Tendo'yu öldürmekle tatmin olan saldırgan oradan ayrılmış mıydı? Yoksa bu önceden planlanmış bir provokasyon muydu? Mayumi'yi, bazı sınıf arkadaşlarının bu oyunu oynamaya daha şimdiden hevesli olduklarına onları ikna etmek için koridorun sonundaki odada gördüğü askerler mi öldürmüştü? Ama eğer durum buysa...

Şuya birden Mayumi Tendo'nun hâlâ yaşıyor olabileceğini fark etti. Aldığı yara yüzünden şoka girmiş olabilirdi. Ne olursa olsun Şuya onun yaşayıp yaşamadığını kontrol etmek zorundaydı.

Eğer yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu sezip bir adım daha atmaktan son anda vazgeçmeseydi Şuya çok kısa bir süre içinde oyundan erken elenmiş olabilirdi. Diğer bir deyişle...

Şuya'nın gözlerinin önünden gümüş rengi bir cisim geçti. Evet, bu cisim yukarıdan gelmişti. Bir radyo anteni daha yere saplanmıştı.

Şuya irkildi. Kapının önünde Noriko'yu beklemeseydi o ana dek çoktan yere serilmiş olabilirdi. Saldırgan binanın tepesindeydi.

Şuya dişlerini sıkıp yere saplanan gümüş oku çıkardı ve sol tarafa doğru koşmaya başladı. Nereye gittiğini bilmiyor ama saldırganından kurtulmak için düzensiz adımlarla koşmaya devam ediyordu. Yeterince uzaklaştığında dönüp yukarı baktı. Ay ışığının loş ışığı, tek katlı okul binasının üçgen çatısında duran birisinin iri ve karanlık gölgesini aydınlatıyordu.

Bu... Şogo olamazdı...

Bunu düşünecek kadar zamanı yoktu. Çatıdaki gölge elindeki silahı üzerine doğrultmuştu.

Şuya onu şaşırtmak için elindeki oku saldırgana doğru fırlattı. Yıldız bir *shortstop* olarak sahip olduğu yetenekler sayesinde ok inanılmaz bir hıza ulaşıp çatıdaki gölgeye doğru güzel bir kavis çizdi. Gölge inleyerek yüzünü tuttu, öne doğru eğildi ve aşağı doğru kaymaya başladı. Ardından yere düştü.

Şuya geri çekilip çatıdaki gölgenin en az üç metre yükseklikten gürültülü bir şekilde yere yuvarlanmasını izledi. Saldırganın elindeki cisim metalik bir ses çıkararak yere çarpmıştı.

Binanın girişinden ışık sızıyordu. Üzerinde okul üniforması olan iri yarı gölge yüzükoyun yere serilmişti. Bu Yoşio Akamatsu'ydu. Yoşio belki de bayıldığı için artık kıpırdamıyordu. Elinde bir yay vardı. Sırt çantası da yarı açık bir halde ayaklarının dibine düşmüştü. Şuya çantada bir deste gümüş ok olduğunu gördü.

Birden ürperdiğini hissetti. Bu doğruydu. Yoşio oyuna dâhil olmuştu! Yoşio Akamatsu bu oyunun içindeydi. Silahını alıp buraya geri dönmüş ve Mayumi Tendo'yu öldürmüştü!

Tam o sırada arkasından birinin yaklaştığını duydu.

Dönüp baktı. Gelen, neler olup bittiğini anlamanın verdiği şaşkınlıkla nefesini tutan Noriko'ydu. Şuya bakışlarını Noriko'dan ayırıp Mayumi Tendo'ya çevirdi. Hemen yanına koşup nabzını kontrol etti. Mayumi ölmüştü. Bu kesindi.

Şuya sigortalarının attığını hissediyordu. Yoşio'yla aynı şekilde düşünen başkaları da olabilirdi. Ve içlerinden biri bu defa bir tabancayla geri dönebilirdi.

Artık bu oyuna olan yaklaşımını değiştirmekten başka şansı kalmamıştı. Buraya kadardı. Demek Sakamoçi'nin, "Siz buradan ayrılır ayrılmaz," derken kastettiği buydu.

Ayağa kalkıp Noriko'nun yanına koştu ve onun elini tuttu. "Buradan kaçıyoruz. Bunun için elinden geleni yap. Koşmak zorundasın!"

Şuya topallayan, yaralı Noriko'yu peşinden sürükleyerek koşmaya başladı. Ama ne tarafa gidecekti?

Verdiği kararları gözden geçirecek kadar zamanı yoktu. Ağaçlık alana doğru döndü. Önce burada saklanır sonra da... Hayır, Şuya bu düşünceyi zihninden uzaklaştırdı. Noriko'nun içinde bulunduğu durum göz önüne alındığında herhangi bir saldırıya karşı tamamen savunmasız sayılırlardı. Okulun etrafında kalmak onlar için fazlasıyla tehlikeli olurdu.

Binanın önünde durup diğerlerinin çıkmasını beklemeleri söz konusu bile değildi. Noriko'yu hızla peşinden sürükledi ve birlikte ağaçlarına arasına daldılar. Etrafta hem uzun hem de kısa ağaçlar vardı ve zemin eğrelti otlarıyla kaplıydı.

Şuya arkasını dönüp henüz dışarı çıkmamış olan on bir öğrenciye –yirmi bir kız ve yirmi bir erkek öğrenciden oluşan sınıflarında Şuya ve Noriko'nun sıra numaralarını takip eden on iki öğrenci daha olmalıydı ama elbette Fumiyo Fujiyoşi'yi bu listeye dâhil etmemek gerekirdi– seslenmek ve onları uyarmak istedi ama sonra bu düşüncesini tekrar gözden geçirdi. Buna biraz mecbur kalsa da, arkadaşlarının kendisi kadar aptal olmadığına ve binadan çıkar çıkmaz zaten hemen oradan kaçacaklarına karar verdi; özellikle de Mayumi Tendo'nun cesedini gördükten sonra. Kısa bir süre için Şinji Mimura'yı beklemeyi düşündü ama sonra bundan da vazgeçti. Bir kez daha zorla da olsa kendini onunla buluşmak için farklı bir yol, farklı bir taktik izleyebileceklerine ikna etti. Her koşulda oradan bir an önce ayrılmaları gerekiyordu.

Şuya, Noriko Nakagava'nın elini sımsıkı tuttu ve nereye gideceğini bilmeden ağaçların arasında yürümeye başladı. Bir kuş öttü, kanatlarını çırptı ve havalandı. Şuya kuşu görememişti ama bunun bir önemi yoktu. Nasıl olsa onu görse bile inceleyecek zaman bulamayacaktı.

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 39

8

Yoşio Akamatsu neredeyse yere düşer düşmez ayıldı ama başına aldığı darbe yüzünden kendini derin bir uykudan uyanıyormuş gibi hissetti.

İlk fark ettiği şey başındaki zonklama oldu. Bunun sebebini anlayamamıştı. *Bu da ne böyle? Dün gece geç saatlere dek bilgisayarda oyun oynadığım için mi böyle hissediyorum?.. O halde dün cumartesi ya da pazardı, değil mi?.. Demek ki bugün de pazartesi ve benim şu an okulda olmam gerekiyor... ama saat kaç?.. Etraf hâlâ karanlık olduğuna göre belki biraz daha uyuyabilirim...*

Yoşio dünya ve gökyüzünün döndüğünü hissederek yattığı yerden doğrulduğunda karşısında hiç beklenmedik bir şekilde boş bir spor sahası buldu. Sahanın ötesinde gökyüzünden bile daha karanlık olan yay şeklinde bir dağ yükseliyordu.

Birden her şeyi hatırladı; Sakamoçi'yi, Bay Hayaşida'nın cesedini, sınıftan ayrıldığını, sığınacak küçük bir baraka bulduktan sonra çantasında bir yay olduğunu keşfettiğini, buraya geri döndüğünü, biraz ciddi ama yine de çok güzel bir yüzü olan Takako Çigusa'nın (13 No.lu Kız Öğrenci) atletizm takımının en başarılı koşucusu olarak hızla oradan kaçarken biraz gergin göründüğünü fark ettiğini, binanın yan tarafından çatıya çıkmak için dar, çelik merdivenlerle boğuştuğunu ve bir de yayına ok sürmekte güçlük çektiği için Şo Tsukioka'yı (14 No.lu Erkek Öğrenci) elinden kaçırdığını. Sonra da...

Yoşio arkasına dönüp baktığında denizci üniformasıyla yerde yatan kızı gördü.

Bu onu şaşırtmamıştı. Şu an sınıf arkadaşlarından birini öldürmüş olmanın verdiği suçluluk duygusundan çok, korku hissediyordu. Bu korku

zihnindeki boş bir arazinin ortasına yerleştirilmiş dev bir reklam panosuna benziyordu. Panonun üzerine kanlı harflerle "Seni öldüreceğim!" yazılmıştı. Arka fonda ellerinde balta ve tabanca gibi silahlar tutan sınıf arkadaşları, üç boyutlu bir filmi izliyormuş gibi panonun önünde dikilip duran Yoşio'ya saldırıyorlardı.

Sınıf arkadaşlarını öldürmek elbette yanlış bir davranıştı. Üstelik bunu yapmak için verilen süre dolduğunda zaten hep birlikte öleceklerdi yani bu konuda herhangi bir çaba göstermek bile anlamsızdı. Ama bu fazlasıyla mantıklı bir açıklamaydı. Gerçekteyse Yoşio ölmek istemiyordu. Sınıf arkadaşlarından herhangi birinin üzerine saldırmasından ölesiye korkuyordu. *Bir düşünsene; etrafın katillerle dolu.*

Bu yüzden onu "düşmanın" sayısını mümkün olduğunca azalt-maya teşvik eden şey mantıklı bir düşünce değil, ilkel ve derin bir korku olmuştu. Dostunu düşmanından ayırmasına gerek yoktu. Herkes düşmanıydı. Riyuhei Sasagava onunla ne zaman uğraşsa sınıftaki herkes başını başka yöne çevirmiyor muydu?

Güçlükle de olsa ayağa kalktı. *İlk hedefi az önce karşısında duran Şuya Nanahara olacaktı. Peki Şuya nereye gitmişti?.. Yayım. Yayımı almalıyım. O nere...*

Yoşio birden ensesinde bir darbe hissetti; sanki birisi ensesine bir beyzbol sopası indirmişti.

Gürültüyle öne doğru düştü. Kolları iki yana açılmış, yüzü nemli toprağa sürtünmüştü. Yanakları ve alnındaki deri soyulmuştu ama artık onun açısından bunun bir önemi yoktu. Yere düştüğünde zaten çoktan ölmüştü.

Mayomi Tendo'ya sapladığı gümüş okun bir benzeri şimdi onun ensesinde duruyordu.

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 38

9

Noriko Nakagava'dan iki dakika sonra binadan Kazuşi Niida (16 No.lu Erkek Öğrenci) çıktı. Kazuşi bir süre titreyerek kapının önünde bekledi. Yoşio Akamatsu'nun yanında duran yayın üzerinde hâlâ bir ok vardı. Kazuşi yayı yerden alırken Yoşio'yu öldürmek gibi bir niyeti yoktu. Ama Yoşio aniden ayağa kalkınca içgüdüsel bir hareketle oku fırlatmıştı.

Kazuşi yaşadığı paniği üzerinden atabilmek için büyük bir çaba harcadı. Yapması gereken ilk şey oradan bir an önce kaçmaktı. Önceliği buydu. Aslında Yoşio Akamatsu ve Mayumi Tendo'yu en başta görmezden gelip oradan kaçmalıydı. İçinde bulunduğu şartlar göz önüne alındığında Yoşio'yu öldürmekten başka şansı kalmamıştı. Belli ki o da Mayumi Tendo'yu öldürmüştü, bu yüzden Kazuşi yanlış bir şey yapmış sayılmazdı.

Kazuşi geçerli bahaneler bulmak konusunda ustaydı. Yaptığı hareketi haklı çıkarmasıyla beynindeki uyuşukluk yavaş yavaş dağılmaya başladı.

Elindeki yayı indirip bir an bile düşünmeden Yoşio'nun içi okla dolu çantasını aldı. Yoluna devam etmeden hemen önce durdu ve Mayumi Tendo'nun çantasını da aldı. Sonra hızla oradan uzaklaştı.

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 38

10

Koşmaya başlayalı on dakika mı olmuştu? Noriko'ya sarılmış bir halde koşmaya devam eden Şuya durmalarını işaret etti ve aynı anda durdular. Noriko tepelerindeki dalların arasından parlayan puslu ay ışığının altında ona baktı. Gürültülü nefes sesleri devasa bir ses duvarı gibi etraflarında yankılanıyordu ama Şuya bu duvarı aşıp karanlığa gizlenmiş diğer sesleri de duyabilmek için elinden geleni yaptı.

Peşlerinden gelen kimse yokmuş gibi görünüyordu. Nefes nefese kaldıkları için henüz tam anlamıyla rahatlamış sayılmazlardı ama artık biraz dinlenebilirlerdi.

Şuya çantaları yere indirirken sağ omzuna keskin bir acının yayıldığını hissetti. Antrenmansızdı. Bir elektrogitar, beyzbol sopasından çok daha ağırdı ama onu beyzbol sopası gibi sallamıyordunuz. Çantaları yere bıraktıktan sonra ellerini bacaklarının üzerine koyup biraz dinlenmeye çalıştı.

Noriko'yu ağaçların arasında karanlık bir yere oturttu. Etrafta şüphe uyandırabilecek bir ses olup olmadığını bir kez daha kontrol ettikten sonra, kendisi de onun yanına çöktü. Altlarındaki gür otlar çatırdayarak ezildi.

Şuya epeyce yol katettiklerini hissediyordu ama zikzak çizerek ilerledikleri ve dağa tırmanırken yön duygularını yitirdikleri göz önüne alınırsa okuldan sadece birkaç yüz metre uzaklaşmış da olabilirlerdi. En azından artık okul binasından sızan ışık görünmüyordu. Gerçi bunun sebebi ağaçların sık ve arazinin meyilli olması da olabilirdi. Ne olursa olsun ağaçların arasındaki karanlıkta kendilerini daha güvende hissediyorlardı. Şuya kaçacakları yöne düşünerek karar vermemişti ama ağaçlık alanın, dört bir tarafı açık olan sahilden çok daha güvenli olduğundan emindi.

Noriko'ya bakıp fısıldadı. "İyi misin?"

"Evet," diye mırıldandı Noriko ve hafifçe başını salladı.

Aslında Şuya bir süre daha burada kalmak istiyordu ama bu, ihtimal dâhilinde bile değildi. Sırt çantasını açtı. Elini içine sokup kısa bir araştırma yaptıktan sonra şekliyle su şişesini andıran bir cisim buldu.

Bu cismi çantadan çıkardı. Elinde deriden yapılmış gibi duran bir kılıf tutuyordu ve bu kılıfın ucunda yine deri bir kabza vardı. Bu bir komando bıçağıydı. Sakamoçi her sırt çantasında farklı bir silahın olduğunu söylemişti. Onun silahı bu muydu? Çantayı biraz daha kurcaladı ama silaha benzer farklı bir şey bulamadı. Görünüşe bakılırsa içinde ekmek ve bir el fenerinden başka bir şey yoktu.

Kılıfı açıp bıçağı içinden çıkardı. Bu yaklaşık on beş santim uzunluğunda bir bıçaktı ve Şuya onu biraz inceledikten sonra tekrar kılıfına yerleştirip okul üniformasının kemerine soktu. Bıçağa zorlanmadan ulaşabilmek için üniformasının en alt düğmesini açık bıraktı.

Şuya bu defa Noriko'nun çantasını alıp fermuarını açtı. Bir kızın eşyalarını kurcalamaması gerektiğini biliyordu ama çantayı hazırlayan Noriko değildi.

Çantada tuhaf bir şey buldu. Bu yaklaşık kırk santim uzunluğunda eğri bir sopaydı. Ahşap yüzeyi pürüzsüz ve sertti. Bumerang denilen şey bu muydu? Bu alet ilkel kabilelerde bir avlanma ve savaş silahı olarak kullanılıyordu. Bir Aborjin köyünde yaşayan kahraman bir avcı onu kullanarak, hasta olduğu için ağır hareket eden bir kanguruyu rahatlıkla haklayabilirdi ama bu silah onların ne işine yarayacaktı? Şuya içini çekip bumerangı tekrar Noriko'nun çantasına koydu.

"Su ister misin?" diye sordu.

Noriko başını sallayarak, "Biraz içerim," dedi.

Şuya kendi çantasındaki plastik şişeyi çıkarıp kapağını açtı ve içindeki sıvıyı kokladı. Birazını eline döküp dikkatle tadına baktı. Şişeden bir yudum alıp vücudunun buna tuhaf bir tepki vermediğinden emin olduktan sonra onu Noriko'ya uzattı. Noriko şişeden küçük bir yudum aldı. Suyun hayati bir önem taşıdığının bilincinde olmalıydı. Her şişe yaklaşık bir litrelikti ve ellerinde sadece iki şişe vardı. Sakamoçi telefonlardan faydalanamayacaklarını söylemişti. Peki ama su elde edebilecekler miydi?

"Bacağına bir bakayım."

Noriko onun bu isteğini başıyla onayladı ve eteğinin altında kıvrık duran sağ bacağını öne doğru uzattı. Şuya çantasındaki el fenerini aldı. Işığının dışarı sızmasına engel olmak için onu dikkatle avucunun içine yerleştirdikten sonra Noriko'nun bacağındaki yaraya doğru tuttu.

Yara baldırının dış kısmındaydı. Etinin yaklaşık dört santim uzunluğunda ve bir santim derinliğindeki bir bölümü havaya kalkmıştı. Pembemsi bir rengi olan yaranın iki tarafından da hâlâ kan sızıyordu. Görünüşe bakılırsa yaranın dikilmesi gerekiyordu.

Şuya hemen el fenerini kapayıp bu defa onlara verilen sırt çantası yerine kendi spor çantasını aldı. İçinden okul gezisi için koyduğu viski şişesini ve iki temiz bandana çıkardı. Viski şişesinin kapağını açtı.

"Biraz canın yanacak."

"Önemli değil," dedi Noriko ama Şuya şişedeki viskiyi yarasını dezenfekte etmek üzere bacağına döktüğünde hafifçe inledi. Şuya katlı duran bandanalardan birini yarasına bastırdı. Sonra diğerini açıp uzunlamasına katladı ve bir bandaj gibi sıkıca bacağının etrafına sardı. Bu şimdilik kanamayı durduracaktı.

İşi bittikten sonra bandananın uçlarını sert bir şekilde çekiştirip düğümledi. "Lanet olsun..." diye mırıldandı.

"Bay Nobu için mi üzülüyorsun?"

"Yoşitoki için, Yoşio için. Hepsi ve her şey için. Bunu yapmak istemiyorum. Bunu yapmayı hiç istemiyorum."

Şuya ellerini çekip Noriko'ya baktı. Ardından bakışlarını aşağı indirip düğümü tamamladı. Ona teşekkür eden Noriko bacağını tekrar eteğinin altına doğru kıvırdı.

"Yani Mayumi'yi öldüren kişi," dedi Noriko titrek bir sesle, "Yoşio muydu?"

"Evet. Çıkış kapısının hemen üstünde bekliyordu. Ona bir ok fırlattım ve yere çakıldı."

Şimdi bunu bir kez daha düşündüğünde Yoşio'yu durdurmak için herhangi bir şey yapmamış olduğunu fark etmişti. İçgüdüsel olarak onun

bir süre daha baygın kalacağını farz etmişti ama Yoşio her an kendine gelebilirdi ve bu da yayını tekrar eline alıp katliamına devam etmek üzere çatıya tırmanabileceği anlamına geliyordu.

Yine mi çok saf davrandım? Onu oracıkta öldürmeli miydim?

Şuya aklında bu düşünceyle ay ışığı altında saatine baktı. Yerli ve sınırlı üretim olan Hattori Hanzo marka eski dalgıç saati (diğer eşyalarının çoğu gibi bu saate de yetimhaneye yapılan bağışlar sayesinde sahip olmuştu) 02:40'ı gösteriyordu. Artık herkes binadan çıkmış olmalıydı. Yoşio Akamatsu'nun tekrar iş başında olup olmadığını bilmiyordu ama içeride en fazla iki ya da üç öğrenci olabilirdi. Şinji Mimura da çoktan... Şuya, Şinji'nin Yoşio'nun elinden kolayca kurtulacağından emin sayılırdı... Şinji de çoktan dışarı çıkmış olmalıydı.

Şuya başını iki yana salladı. Oyunda birlik olabileceklerine inandığı için kendini aptal gibi hissediyordu.

"Yoşio gibi birisinin hayatta kalmak için başkalarını öldürebileceği aklımın ucundan bile geçmezdi. Kuralları biliyorum ama bu oyuna katılabilecek birilerinin olduğunu düşünmemiştim."

"Bu konuda yanılıyor olabilirsin," dedi Noriko.

"Ne?" Şuya, Noriko'nun ay ışığı altında güçlükle seçilen yüzüne baktı.

"Yoşio'nun her zaman ne kadar ürkek bir çocuk olduğunu bilirsin. Bence korkmuştu. Böyle bir şeye kalkışmasının sebebi bu olmalı. Bu oyunda kimin düşmanın olacağını bilemezsin. Yoşio da diğer herkesin onun peşine düştüğüne inanmış olabilir. Bence gerçekten korkuyordu. Bir şeyler yapmazsa... öldürüleceğini düşünmüş olmalı."

Şuya sırtını en yakın ağaca yaslayıp yere oturdu ve bacaklarını öne doğru uzattı.

Korkuya kapılan öğrencilerin birbirlerini öldürmeye çalışabileceğini o da akıl etmişti ama aynı zamanda bu öğrencilerin bir yerlere saklanmayı tercih edebileceğini de düşünmüştü. Yine de neredeyse çıldıracak kadar korkuyorlarsa elbette ilk adımı kendileri atıp diğerlerini öldürmeye başlayabilirlerdi.

"Seni anlıyorum."

"Evet," dedi Noriko başını sallayarak. "Yine de Yoşio'nun fark göz etmeksizin herkesi öldürmeye kalkışması korkunç bir şey."

Bir süre sessiz kaldılar. Derken Şuya'nın aklına bir fikir geldi. "Hey, sence ikimizi bir arada görseydi yine de bize saldırır mıydı? Bu bizim oyuna dâhil olmadığımızı göstermez miydi?"

"Şey, evet, belki."

Şuya düşünmeye başladı. Eğer Yoşio, Noriko'nun söylediği gibi bu işi duyduğu şüphelerin heyecanına kapılarak yapmışsa...

Şuya birilerinin oyuna dâhil olmak isteyebileceğini ilk kez Yoşio o oku kendisine attığında fark etmişti. Oradan kaçmasının sebebi de buydu. Ama belki de yanılıyordu. Birbirlerini nasıl öldürebilirlerdi? Bu korkunç bir düşünceydi. Bu durumda Yoşio'yu durdurmak için yapılması gerekenler şöyle dursun, en başta kaçmak yerine orada kalıp diğerlerini beklemesi gerekmez miydi?

İki durumda da artık çok geçti. Okula geri dönseler bile sınıftaki herkes çoktan dışarı çıkmış olmalıydı. Ayrıca Yoşio bunu gerçekten de korktuğu için mi yapmıştı?

Şuya aklının karışmaya başladığını hissetti.

"Hey, Noriko."

Noriko başını kaldırıp ona baktı.

"Bu konuda sen ne düşünüyorsun? Ben Yoşio gibi başkalarının da olabileceğini fark ettiğim anda okuldan kaçarak uzaklaştım. O bunu korktuğu için yapmış olabilir ama sence içimizde bu oyuna gerçekten dâhil olmak isteyenler var mı? Bu oyundan kaçabilmemiz için sınıftaki herkesi bir araya getirmeyi planlıyorum. Ne dersin?"

"Herkesi mi?" Bacaklarını eteğinin altına çeken Noriko sessizleşti. Ardından, "Ben senin kadar iyi niyetli değilim," dedi.

"Pardon?"

"Sınıftaki bazı kişilerle anlaşabilmem mümkün değil. Ben sadece kendi arkadaşlarıma güvenebilirim..." Noriko bunları söyledikten sonra örnek olarak Yuki Utsumi'nin ismini verdi. Şuya, Yuki'yi ilkokuldan beri tanırdı.

"Mesela Yuki'ye. Diğer kızlaraysa güvenebileceğimi sanmıyorum. Onlarla bir arada olabilmem imkânsız. Sence de öyle değil mi? Yoşio bunu yaparken aklından neler geçiyordu bilmiyorum ama ben de onun gibi diğerlerinden korkuyorum. Yani... onlar hakkında hiçbir şey bilmediğimi fark ettim. Nasıl insanlar olduklarını bilmiyorum. Sonuçta... karşındaki kişinin zihninden geçenleri okuyamazsın."

Onlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

Şuya, Noriko'nun haklı olduğunu düşündü. *Okulda her günümü beraber geçirdiğim bu insanlar hakkında ben ne biliyorum?* Birden etrafında birileri kendisine düşmanmış gibi hissetti.

Noriko sözlerine devam etti. "Bu... bu yüzden diğerleriyle bir araya gelirsek onlardan şüphe duyarım. Karşımdaki gerçekten güvendiğim birisi olmadığı sürece onun beni öldürmek istemesinden korkarım."

Şuya içini çekti. Bu korkunç bir oyundu. Ama aynı zamanda kusursuzdu. Neticede onlardan emin olmadığı sürece sınıftaki herkesi birlik olmaya davet etmesi hiç de iyi bir fikir sayılmazdı. Ya içlerinden biri onu arkadan vurmaya kalkışırsa ne olacaktı? Böyle bir durumda sadece kendi hayatını değil, Noriko'nun hayatını da tehlikeye atmış olurdu. Okuldan kendisinden önce ayrılanların oradan kaçmış olmaları gayet doğaldı. En mantıklı hareket buydu.

"Dur bir dakika," dedi Şuya. Noriko başını kaldırıp ona baktı. "O halde bizim bir arada olmamız zararsız olduğumuzu göstermez. Diğerleri benim zaman içinde seni de öldürmeyi planladığımı düşünebilir."

Noriko başını salladı. "Evet, aynı şekilde benden de şüphelenebilirler. Bizim bir arada olduğumuzu gören birisi bizden çekinebilir ama birlik olmaya davet ettiğimiz kişiler arasında da bu daveti kabul etmeyenler olacağını düşünüyorum. Yani bu kişiye göre değişecektir."

"Bu korkunç bir şey," dedi Şuya aldığı derin nefesi tutarak.

"Evet, gerçekten de öyle."

Bu durumda okuldan çıktıktan sonra oradan kaçanlar bunu yapmakta gerçekten de haklı olabilirlerdi. Ama Şuya için asıl önemli olan Yoşitoki'nin âşık olduğu kızı, Noriko Nakagava'yı korumaktı. Belki de

şimdilik Noriko'nun yanında ve güvende olduğu gerçeğiyle yetinmeliydi. Onun için en güvenilir ortamı sağlamayı başarmıştı. Yine de...

"Ama ben en azından Şinji'nin bize katılmasını istiyorum. Onun iyi bir plan yapacağından eminim. Şinji'nin aramızda olması seni rahatsız etmez, değil mi?"

"Elbette etmez," dedi Noriko başını sallayarak. Noriko okuldayken Şuya'yla sık sık sohbet ettiği için Şinji'yle de pek çok kez konuşma fırsatı bulmuştu. Şuya Şinji'nin, Noriko'nun ayağa kalkmasına yardımcı olduğunu ve kendisine de sakin olmasını işaret ettiğini hatırladı. Şinji bunları yapmamış olsaydı Şuya ve Noriko yaşadıkları şaşkınlığı üzerlerinden atamayıp Yoşitoki'yle aynı kaderi paylaşabilirlerdi.

Noriko da malum şekilde sonuçlanan bu olayları düşünüyormuş gibi başını eğip, "Nobu aramızdan ayrıldı ha?" dedi sessizce.

"Evet," dedi Şuya da sessizce. Ardından bunun doğru olmama ihtimali varmış gibi ekledi: "Sanırım öyle oldu."

Bir kez daha sessizliğe gömüldüler. Yoşitoki'yle anılarını konuşabilirlerdi belki ama şimdi bunun zamanı değildi. Üstelik Şuya kendinde Yoşitoki'yle yaşadıklarını gözden geçirecek gücü bulamıyordu. Bu katlanamayacağı kadar ağır bir yüktü.

"Şimdi ne yapmamız gerekiyor acaba?"

Noriko ağzını sımsıkı kapayıp hiçbir şey söylemeden başını salladı.

"Güvendiğimiz kişileri bir araya getirmenin bir yolu olup olmadığını merak ediyorum."

"Bu..." Noriko, Şuya'nın söylediklerini düşündükten sonra tekrar sessizleşti. Bu imkânsızdı. En azından şimdilik.

Şuya bir kez daha derin bir nefes aldı.

Başını kaldırıp yukarı baktı ve ince dalların arasından, ay ışığıyla parlayan gri gökyüzünü gördü. Demek "iki ucu keskin bıçak" dedikleri şey böyle bir durumdu. Sınıftaki herkesin birlik olmasını istiyorlarsa yapacakları tek şey etrafta dolaşıp onlara seslenmekti. Ama bu aynı zamanda düşmanlarını kendilerini öldürmeye davet etmeleri anlamına

gelirdi. Şuya elbette ortada herhangi bir düşman olmamasını umuyordu ama yine de korktuğunu itiraf etmek zorundaydı.

Bu düşünce aklına farklı bir şey getirmişti. Noriko'ya dönüp, "Sen benden korkmuyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Ne?"

"Hiç benim seni öldürüp öldürmeyeceğimi merak etmedin mi?"

Şuya ay ışığının altında onun yüzünü net olarak göremiyordu ama Noriko'nın gözlerinin biraz büyüdüğünü hissetti. "Sen asla böyle korkunç bir şey yapmazsın."

Şuya bu sözleri biraz düşündü. Ardından, "Ama karşındaki kişinin zihnini okumanın mümkün olmadığını az önce kendi ağzınla söyledin," dedi.

"Hayır." Noriko başını iki yana salladı. "Ben senin asla böyle bir şey yapmayacağını biliyorum."

Şuya dikkatle onun yüzüne baktı. "Biliyor musun?"

"Evet... biliyorum... ben..." Noriko duraksadı. "Ben uzun zaman-dır seni takip ediyorum."

İçinde bulundukları durum daha normal ya da en azından biraz daha romantik olsaydı Noriko bu kelimeleri söylemekte zorlanabilirdi.

Şuya birden açık mavi kâğıda yazılmış isimsiz bir aşk mektubu aldığını hatırladı. Nisan ayında birisi sırasının içine bırakmıştı. Eskiden yıldız bir *shortstop* olan ve kendini Şiroiva Lisesi'nin *rock* yıldızı ilan eden (bazen başkaları da aynı şeyi söylüyordu) birisi olarak bu aldığı ilk aşk mektubu değildi belki ama bu mektup Şuya'da onu atmamasına neden olacak bir etki yaratmıştı. Şuya'yı mektubun şiirsel bir dille yazılmış olması da etkilemişti.

Bu bir yalan, bu bir rüya bile olsa ne olur yüzünü bana çevir. O gün yüzünde beliren gülümseme bir yalan, bir rüya olamaz. Ama bu gülümsemenin bana çevrildiğini düşünmek zihninde oluşturduğum bir rüya, bir yalandır belki. Bunu yaparken ismimi söylediğin gün, bu bir yalan, bir rüya olmaktan çıkacak. Benim sana duyduğum sevgi asla bir rüya ya da yalan olmadı.

Bu mektubu Noriko mu yazmıştı? Şuya mektupta kullanılan yazı şeklini onun yazısına benzettiğini hatırladı. Kullanılan şiirsel dil de onun tarzına çok yakındı. O halde...

Şuya Noriko'ya mektubu onun yazıp yazmadığını sormayı düşündü ama sonra bundan vazgeçti. Şimdi bunu yapmanın sırası değildi. Üstelik bu konuyu gündeme getirmeye de hakkı yoktu. Ne de olsa o –mektuptan bir alıntı yapmak gerekirse, yüzünü asla "kendisine çevirmeyecek" olan– Kazumi Şintani'ye, başka kızlar ya da mektuplarla ilgilenmeyecek kadar âşıktı. Şu an yapması gereken en önemli şey Noriko'nun Şuya Nanahara'ya âşık olup olmadığını öğrenmek değil, Yoşitoki Kuninobu'nun beraber olmayı arzuladığı kızı korumaktı. Şuya, Yoşitoki'nin kendisine açıldığı gün yüzünde beliren o utangaç ifadeyi hâlâ hatırhyordu. "Hey Şuya, ben birisine âşık oldum."

"Peki ya sen, Şuya?" diye sordu Noriko. "Sen benden korkmu-yor musun? Ama dur bir dakika, sahi bana neden yardım ettin?"

"Şey..." Şuya ona Yoşitoki'den bahsetmeyi düşündü. *Haydi ama en yakın arkadaşım sana âşıktı. Bu yüzden her koşulda yardım edeceğim kişi sensin.*

Ama sonra bundan vazgeçti. Bu konuyu uzun uzun konuşabilecekleri bir zamana bırakmaları çok daha iyi olurdu. Tabii eğer hayatta kalırlarsa.

"Yaralıydın. Seni öylece bırakıp gidemezdim. Ayrıca sana güveniyorum. Senin kadar tatlı bir kıza güvenmeyip ne yapayım."

Noriko'nun yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Şuya da ona gülümseyerek karşılık verebilmek için elinden geleni yaptı. İçinde bulundukları durum dehşet verici olsa bile gülümsemek onu biraz rahatlatmıştı.

"Ne olursa olsun şanslıyız. En azından bir aradayız," dedi Şuya.

Noriko başını salladı. "Evet, öyle."

Peki ama şimdi ne yapmaları gerekiyordu?

Şuya çantasını toplamaya başladı. Bir strateji belirlemek üzere dinleneceklerse, olası düşmanlarını görebilecekleri bir yer bulmaları gerekiyordu. Bir kez daha aynı noktaya gelmişlerdi; diğerlerinin neler planladıklarını bilmiyorlardı. En kötü olasılığı göz önüne alarak çok

dikkatli davranmak zorundaydılar. Korkunç şartlara rağmen gerçekçi olmak bunu gerektiriyordu.

Şuya harita, pusula ve feneri eline aldı. Bu dünyanın en kötü oryantiring[3] oyunuydu.

"Hâlâ yürüyebiliyor musun?"

"Ben iyiyim."

"O halde biraz daha yürüyelim. Dinlenecek bir yer bulmalıyız."

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 38

3 Harita yardımıyla yön bulmayı içeren ve zamana karşı oynanan bir oyun. (ç.n.)

11

Mitsuru Numai (17 No.lu Erkek Öğrenci) ağaçlık alan ile ay ışığının aydınlattığı dar sahilin arasında dikkatli bir şekilde ilerliyordu. Omzuna hem kendisine verilen sırt çantasını hem de okul gezisi için hazırladığı diğer çantayı asmıştı. Sağ elinde bir otomatik tabanca vardı. (Bir 9 milimetrelik Walther PPK. Bu tabanca oyunda dağıtılan diğer silahlarla kıyaslandığında en iyilerden biriydi. Program'da kullanılan çoğu tabanca gibi seri üretim olan bu tabanca da hem Büyük Doğu Asya Cumhuriyeti hem de Amerika İmparatorluğu'na karşı tarafsızlığını koruyan Üçüncü Dünya Ülkeleri'nden oldukça ucuza ithal edilmişti.) Mitsuru daha önce havalı tüfek kullanmış olduğu için tabancanın yanındaki kullanım kılavuzuna ihtiyaç duymamıştı. Tetiği çekmeden önce horozu kaldırmak zorunda olmadığını bile biliyordu. Çantasının dibinde bulduğu şarjörü hiç vakit kaybetmeden tabancanın kabzasına yerleştirmişti.

Elindeki tabanca kendini az da olsa güvende hissetmesini sağlıyordu ama sol elinde çok daha değerli bir şey vardı; onlara verilen pusula. Onun pusulası da Şuya'nınki gibi tenekeden yapılmış ucuz bir modeldi ama iş görüyordu. Sınıftan ayrılmadan kırk dakika önce büyük lideri Kazuo Kiriyama ona şu notu iletmişti: "Eğer gerçekten bir adadaysak seni adanın güney ucunda bekliyor olacağım."

Elbette bu oyuna dâhil olan herkes birbirinin düşmanıydı. Oyu-nun temel kuralı buydu. Ama Kiriyama Ailesi üyeleri arasında mutlak bir bağ vardı. Onlardan serseri ya da ipsiz sapsız tipler diye bahsediliyor olması önemli değildi. Onlar birbirlerinden asla ayrılmazlardı.

Üstelik Mitsuru Numai ve Kazuo Kiriyama'nın arasındaki bağ daha özeldi. Kazuo şu anki konumunu bir anlamda Mitsuru'ya borçluydu. Şuya

Nanahara gibi kalın kafalı adamların bilmediği bir şey varsa o da Kazuo Kiriyama'nın ortaokula kadar bir sabıkalı olmadığıydı.

Mitsuru, Kazuo Kiriyama'yla ilk kez tanıştığı anı öylesine net hatırlıyordu ki bunu unutabilmesi imkânsızdı.

Mitsuru ilkokulda bile belalı bir çocuktu ama asla gereksiz yere şiddet uygulamazdı. Sıradan, neredeyse sıkıcı denilebilecek bir ailede büyüyen bir çocuk olarak ne parlak bir öğrenci sayılırdı ne de farklı yetenekleri vardı. Kendini ispatlayabilmesinin en iyi yolu başkalarıyla dövüşmekti. Güç, sahip olduğu tek özellikti ve hayatı boyunca asla bunun yokluğunu çekmemişti.

Bu yüzden ortaokuldaki ilk gününde, bölgedeki diğer ilkokullardan gelen öğrencileri kendisine rakip olmamaları konusunda uyarmak için elinden geleni yapması kaçınılmazdı. Elbette mahallesinde karşı karşıya geldiği çocukların gücüne bakarak, diğer ilkokullardaki belalı çocukların kendisi için tehdit oluşturmaktan uzak olduklarını biliyordu. Gerçi içlerinde henüz onun adını duymayanlar da olabilirdi. Düzeni sağlamanın en iyi yolu ortamda tek bir kralın olmasıydı. Elbette Mitsuru'nun bunu kelimelere dökmek gibi bir niyeti yoktu ama işlerin bu şekilde yürüdüğünü biliyordu.

Tahmin ettiği üzere karşısına iki üç rakip çıkmıştı. Her şey açılış töreni ve sınıftaki tanışma tamamlandıktan sonra gerçekleşti. Mitsuru okuldan sonra son rakibinin icabına bakmakla meşguldü.

Sanat dersi sınıfının yanındaki boş koridorda rakibini yakasından tutup duvara yapıştırmıştı. Çocuğun gözünün üstü çoktan morarmıştı. Gözlerinde yaşlar vardı. Mitsuru hiç zorlanmamıştı. Sadece iki yumrukla onun işini bitirmişti.

"Anladın mı? Benimle asla uğraşmayacaksın."

Çocuk çılgınca başını salladı. Büyük ihtimalle sadece yakasını bırakması için yalvarıyordu ama Mitsuru'nun asıl niyeti ondan sözlü bir onay almaktı.

"Sana soruyorum! Anladın mı?"

Sol koluyla çocuğu havaya kaldırdı. "Cevap ver. Bu okuldaki en kötü çocuk ben miyim? Ben miyim?"

Sinirlenmeye başlanmıştı çünkü karşısındaki çocuk kendisine cevap vermiyordu. Mitsuru onu daha da yukarı kaldırdığı sırada o gözleri üzerinde hissetti.

Çocuğu serbest bırakıp arkasını döndü. Yere düşen çocuk güçlükle de olsa oradan uzaklaştı ama Mitsuru'nun onun peşinden gitmesi mümkün değildi.

Hepsi de kendisinden uzun boylu olan dört çocuk etrafını sarmıştı. Yakalarındaki rozetler üçüncü sınıf öğrencisi olduklarını gösteriyordu. Onlara bakar bakmaz nasıl çocuklar olduklarını rahatlıkla tahmin edebilirdiniz. Tıpkı Mitsuru gibiydiler.

Yüzünde uğursuz bir gülümseme olan sivilceli çocuk, "Hey ufaklık," dedi, "kendinden güçsüz olanlarla uğraşmamalısın."

Turuncuya çalan saçları omuzlarına dökülen bir diğeri, normal sayılamayacak kadar kalın dudaklarını büzerek, "Yaramazlık yapıyorsun," dedi. Onun kadınsı bir ses tonuyla konuşması diğerlerinin birer akıl hastaymış gibi *hi hi hi* diye kahkahalar atmasına neden oldu.

"Sana bir ders vermeliyiz."

"Evet, kesinlikle."

Bu sözlerin ardından bir kez daha kahkahalara boğuldular. "Hi hiii!"

Mitsuru, Sivilceli Surat'a beklenmedik bir tekme atmak istedi ama sol tarafında duran çocuk bunu yapmasına izin vermeden ona çelme taktı. Sivilceli Surat dizini öne doğru tökezleyen Mitsuru'nun ağzına geçirdi ve ön dişlerinden birini yerinden söktü. Az önce sınıf arkadaşını yasladığı duvara bu defa onun kafasını çarpmışlardı. Mitsuru başının döndüğünü hissetti. Ensesinden sıcak bir sıvı akıyordu. Elleri ve dizlerinin üzerinde doğrulmaya çalıştı ama sağında duran çocuk midesine bir tekme indirince inledi ve kusmaya başladı. Çocuklardan biri, "Şu pisliğe bakın," dedi.

Lanet olsun, diye geçirdi içinden Mitsuru. *Aşağılık herifler! Kahrolasıca korkaklar! Teker teker gelselerdi hepsini birden haklardım...*

Ama artık yapabileceği bir şey yoktu. Ne de olsa sınıf arkadaşının gözünü korkutmak için ıssız bir yer seçen kendisiydi. Buradan bir öğretmenin geçmesi mümkün değildi.

Çocuklar Mitsuru'nun sağ el bileğini yere dayadılar. İçlerinden biri işaret parmağını dikkatle geriye çekip deri ayakkabısının altına soktu. Mitsuru hayatında ilk defa gerçekten korkmuştu.

Hayır... olamaz.

Oluyordu. Ayakkabı tabanının üzerine inmesiyle birlikte Mit-suru'nun parmağı dehşet verici bir sesle çatırdadı. Mitsuru bir çığlık kopardı. Daha önce hiç böyle bir acı tatmamıştı. Çocuklar, "Hii hii hii!" diye kahkahalar atmaya devam ettiler.

Mitsuru, *bunlar kafayı yemiş! Benim gibi değiller... bunlar resmen deli,* diye geçirdi içinden.

Şimdi sırada orta parmağı vardı.

"Du-durun..."

Mitsuru gururunu ayaklar altına alıp merhamet etmeleri için yalvardı ama çocuklar yakarışlarını duymazdan geldiler. Az önceki ayakkabının tabanını bir kez daha elinde hissetti ve kırılan kemiğin sesini duydu. Artık orta parmağı da kırılmıştı. Bir kez daha çığlık kopardı.

"Bir tanesini daha halledelim o zaman."

İşte her şey o anda oldu.

Birdenbire sanat dersi sınıfının kapısı açıldı.

"Biraz sessiz olur musunuz lütfen?" dedi sakin bir ses.

Mitsuru bir an bunun bir öğretmen olabileceğini düşündü ama içerideki kişi bir öğretmen olsaydı olaya çoktan müdahale etmiş olurdu. Üstelik bir öğretmenin onlara sessiz olmalarını rica etmesi de tuhaftı.

Hâlâ sırtüstü yerde yatan Mitsuru başını kaldırıp kapıya baktı.

Kapıda duran çocuk fazla iri yarı sayılmazdı ama inanılmaz derecede yakışıklıydı. Elinde bir resim fırçası tutuyordu.

Mitsuru bu çocuğu sınıftaki tanışma faslı sırasında görmüştü; sınıf arkadaşlarından biriydi. Ailesi bu bölgeye yakın zamanda taşınmış olmalıydı. Kimse onun kim olduğunu bilmiyordu ama sessiz ve itaatkâr bir çocuğa benzediği için Mitsuru onu fazla önemsememişti. Eli yüzü düzgün olması büyük ihtimalle iyi bir aileden geldiğini gösteriyordu. Onun gibi

birisi kavgadan mümkün olduğunca kaçınırdı bu yüzden Mitsuru onu bir tehlike olarak görmemişti.

Peki ama bu saatte sanat dersi sınıfında ne işi vardı? Herhalde resim yapıyordu. Yine de bu, okulun ilk günü için biraz tuhaf sayılmaz mıydı?

Sivilceli Surat çocuğun yanına gidip, "Lanet olsun, sen de kimsin?" diye sordu. "Sen de kimsin? Birinci sınıfta mısın? Burada ne işin var? Ha? Az önce bize ne dedin?"

Bu sözlerin ardından çocuğun eline vurup fırçayı yere düşürdü ve üzerindeki lacivert boyanın etrafa saçılmasına neden oldu.

Çocuk yavaşça başını kaldırıp Sivilceli Surat'a baktı.

Geri kalan kısmı detaylı anlatmaya gerek yoktu çünkü bu küçük çocuk, dört üçüncü sınıf öğrencisini evire çevire dövdü. (Hepsi de kendini yerde bulmuştu; yarı baygın halde inliyorlardı.)

Çocuk onların icabına baktıktan sonra Mitsuru'nun yanına gitti. Onu şöyle bir inceleyip, "Bir hastaneye gidip elini göstersen iyi olur," dedi ve tekrar sınıfa girdi.

Mitsuru yerde yatan dört bedene baktı. Eşi benzeri olmayan böyle bir olay yaşadığı için afallamıştı. Bir şampiyonla karşılaşınca kendini sonsuza dek sıradanlıktan kurtulamayacakmış gibi hisseden acemi bir boksör gibi çocuğa hayranlık duyuyordu. Ondaki üstün yeteneği görmüştü.

O günden sonra Mitsuru bu çocuğa –Kazuo Kiriyama'ya– hizmet etmeye başladı. Bunu itiraf etmesine gerek yoktu. Kazuo Kiriyama kendisinin ancak teke tek haklayabileceği dört çocuğu aynı anda yere sermişti. Aralarında tek bir kral olmalı ve diğerleri ona hizmet etmeliydi. Mitsuru çok uzun zaman önce bu sonuca varmıştı. Bu fikri büyük ihtimalle genç erkeklere yönelik en sevdiği mangadan edinmişti.

Kazuo Kiriyama başlı başına bir gizemdi.

Mitsuru ona böyle acımasızca dövüşmeyi nerede öğrendiğini sorduğunda, "Öğrendim işte," demekle yetinmişti. Mitsuru'nun kendisiyle ilgili daha fazla bilgi edinme çabalarını görmezden geliyordu. Mitsuru bu cevabı aldıktan sonra Kazuo'yu konuşmaya ikna edip daha fazlasını öğrenebilmek için onun ilkokula giderken herkesçe tanınıyor olması

gerektiğini söylemişti. Fakat Kazuo bunu inkâr etmişti. Belki de judo şampiyonu falandı? Kazuo bunu da inkâr etmişti. Mitsuru'nun sonradan öğrendiği bir diğer tuhaf konu da Kazuo'nun tanıştıkları gün sanat dersi sınıfına kaçak girmiş olmasıydı. Ona bunu neden yaptığını sorduğunda Kazuo sadece, "Canım öyle istediği için," demişti. Kazuo'nun bu tuhaf karakteri Mitsuru'nun ona daha da ilgi duymasına neden oluyordu. (Üstelik o gün çizdiği, okulun boş bahçesinin sınıftan görünüşünü tasvir eden resim, ortaokul birinci sınıf düzeyinin çok daha üstündeydi ama Mitsuru'nun bu resmi görme şansı olmamıştı çünkü Kazuo onu tamamlar tamamlamaz çöpe atmıştı.)

Mitsuru Kazuo'ya arkadaşlarının takıldığı kafe, hırsızlıkla elde ettiği eşyaları sakladığı yer ve dükkânının arkasında küçük bir karaborsa mağazası işleterek kanunsuz işler yapan satıcı da dâhil olmak üzere kasabayı köşe bucak gezdirdi. Kendisi sadece dövüşmekte yetenekliydi belki ama Kazuo'ya bildiği her yeri göstermek için elinden geleni yapmıştı. Kazuo hep sakin görünüyordu. Zaman içinde üst sınıftaki öğrencilerle, diğer okullardaki belalı çocuklarla ve bazen de lise öğrencileriyle kavgaya tutuşmaya başladı.

Rakibi olan herkesi istisnasız yerde kıvrandırıyordu. Mitsuru onun için âdeta deli divane oluyordu. Bu belki de şampiyon bir boksör yetiştiren bir antrenörün coşkusuna benziyordu.

Kazuo sadece güçlü değildi. Aynı zamanda son derece akıllıydı. Açıkçası her konuda mükemmel sayılırdı. Kusursuz bir plan hazırlayıp hırsızlık yapmak üzere bir içki dükkânının deposuna girmelerini sağlayan o olmuştu. Mitsuru'yu başına açtığı pek çok dertten kurtarmıştı. (Mitsuru, Kazuo'yla takıldığından beri bir kez olsun tutuklanmamıştı.) Üstelik söylentilere bakılırsa babası eyaletin, hayır, sadece eyaletin değil tüm Çugoku ve Şikoku bölgesinin önde gelen şirketlerinden birinde yönetim kurulu başkanıydı. Kazuo'nun hiçbir şeyden korkusu yoktu. Mitsuru bazı kişilerin büyük insanlar olmak için doğduğuna inanırdı. *Bu çocuk benim hayal dahi edemeyeceğim kadar olağanüstü birisi olacak*, diye düşünüyordu.

Mitsuru, Kazuo'yu etrafta sorun çıkarmaya devam eden çetesinin lideri yaptı. Sadece tek bir defa onu bu işlere bulaştırmakla iyi bir şey yapıp yapmadığını merak etti. Kazuo, o ve diğerlerine evine (aslında bu bir ev değil, bir malikâneydi) ziyarete gelmeyi kesinlikle yasakladığı için (onlara bunu söylememiş ama hissetmelerini sağlamıştı) Mitsuru. Kazuo'nun ailesinin oğullarının yaptıklarından haberleri olup olmadığını bilmiyordu. Çetesinin düzgün bir aileden geldiği her halinden belli olan Kazuo'yu kötü yönde etkilemesinden çekiniyordu. Bu konuyu etraflıca düşündükten sonra nihayet endişelerini Kazuo'yla da paylaştı.

Ama Kazuo ona sadece, "Umurumda bile değil. Bu da çok eğlenceli." deyince Mitsuru bunun sorun olmayacağına karar verdi.

Böylece Kazuo'yla birlikte pek çok şey yaşadılar. Kral ve onun sadık akıl hocası.

Neticede şu an olağanüstü bir durumla karşı karşıya olsalar dahi Kiriyama Ailesi üyelerinin birbirlerini öldürmeleri söz konusu bile değildi. Peki ya diğer sınıf arkadaşları? Elbette onları öldürebilirlerdi. Sonuçta Kazuo aile üyelerine kendi elleriyle notlar göndermişti. Mitsuru onun bu durumla başa çıkmak için bir plan yaptığına emindi. Kazuo, Sakamoçi'yi atlatacak ve hep birlikte oradan kaçacaklardı. Kazuo Kiriyama istese koskoca hükümetle bile boy ölçüşebilirdi.

Okuldan ayrılıp yaklaşık yirmi beş dakika boyunca güneye doğru yürüdüğü sırada Mitsuru'nun aklından bunlar geçiyordu. Bütün bu süre boyunca sadece bir kişi görmüştü. Okulun güney doğusundaki meskûn bölgeye giren kişi büyük ihtimalle Yoji Kuramoto'ydu (8 No.lu Erkek Öğrenci). Elbette bu Mitsuru'yu biraz rahatsız etmişti. Okuldan dışarı çıktığında yerde yatan Mayumi Tendo ve Yoşio Akamatsu'nun cesetlerini görmüştü. Oyun çoktan başlamıştı.

Şu an onun önceliği Kazuo'nun belirlediği buluşma noktasına bir an önce ulaşmaktı. Diğer herkes önemsizdi. Önemli olan grubunun oradan kaçmayı nasıl başaracağıydı.

Güneye doğru ilerledikçe ona arkasına saklanma imkânı sunan bitki örtüsünün seyrelmeye başlaması Mitsuru'nun giderek gerilmesine neden

oldu. Okul üniformasının altındaki vücudu buz gibi soğuk terle sırılsıklam olmuştu. Kısacık kesilmiş, permalı saçlarından akan ter alnına damlıyordu.

Az ötede sahil iki yana ayrılıyordu. Ortalarda bir yerlerde, bulunduğu tepenin doğusuna doğru uzanıp sadece sırtı görünen bir dinozor gibi suya gömülen sarp bir kayalık vardı. Mitsuru'dan daha uzun olan bu kayalık arkasında ne olduğunu görmesine izin vermiyordu. Denize baktığında başka adalar ve karanlık suyun ötesinde daha uzun bir kara parçası olduğunu gösteren küçük ışıklar gördü. Üzerinde bulundukları ada Seta İç Denizi'ndeki adalardan biri olmalıydı. En azından bu kadarından emindi.

Mitsuru bölgeyi inceledikten sonra sahil ve ağaçlık alanı birbirinden ayıran sınırın karşı tarafına geçti. Yerini belli eden ay ışığının altında kayalıklara doğru yürüdü. Dik bir kayaya tutunup tırmanmaya başladı. Kayanın yüzeyi soğuk ve düzdü. Sağ elinde bir tabanca, omuzlarında sırt çantaları varken bir kayaya tırmanmak pek de kolay sayılmazdı. Tepeye ulaştığında kayalıkların yaklaşık üç metre genişliğinde olduğunu ve ileride kumsalın uzandığını gördü. Kayalıkların diğer tarafına inmeye hazırlanırken kendisine seslenildiğini duydu. "Mitsuru!" Mitsuru neredeyse havaya sıçrayacaktı. Arkasına dönüp silahını doğrulttu.

Ardından derin bir nefes alıp elindeki silahı indirdi.

Kazuo Kiriyama, dışa doğru uzanan bir kayanın gölgesi altındaydı ve bir taşın üzerine oturmuştu. "Patron..." dedi Mitsuru içinin rahatladığını hissederek.

Ama...

Kazuo'nun ayaklarının dibinde üç kabarık şekil duruyordu.

Mitsuru karanlığa alışabilmek için önce gözlerini kıstı... ama sonra onları fal taşı gibi açtı.

Cesetler.

Yüzü gökyüzüne çevrili olan ceset Riyuhei Sasagava'ya (10 No.lu Erkek Öğrenci) aitti. İki büklüm olmuş bir halde yan yatan ise Hiroşi Kuronaga'nındı (9 No.lu Erkek Öğrenci). Bu ikisi Kiriyama Ailesi'nin diğer fertleriydi. Diğer cesedin üzerinde denizci üniforması vardı ve yüzükoyun yattığı için kim olduğunu söylemek zordu ama sanki İzumi Kanai'ye (5 No.lu Kız Öğrenci) benziyordu. Cesetlerin altlarında bir birikinti oluş-

muştu. Bu birikinti karanlıkta siyahmış gibi görünüyordu ama elbette Mitsuru bunun gerçekte ne renk olduğunu biliyordu. Şu an üzerlerinde güneş parlıyor olsaydı tıpkı Büyük Doğu Asya Cumhuriyeti'nin bayrağı gibi kıpkırmızı görünürdü.

Bir anda neye uğradığını şaşıran Mitsuru titremeye başladı. *Bu... bu da neydi böyle?*

"Burası adanın güney ucu." Kazuo'nun, arkaya taralı saçlarının altından her zaman sakin bakan gözleri Mitsuru'ya çevrildi. Montunu, çıktığı maçtan sonra üzerine bornoz atılan bir boksör gibi omuzlarına almıştı.

" Ne-ne-neler..." Mitsuru'nun titreyen çenesi sesinin de titremesine neden oluyordu. "Neler oluyor burada?.."

"Bunları mı kastediyorsun?" Kazuo, sade ama şık deri ayakkabısının ucuyla Riyuhei Sasagava'nın cesedini dürttü. Riyuhei'nin göğsünde duran sağ dirseği bir kavis çizerek alttaki birikintiye düştü. Serçe ve yüzük parmakları birikintinin içinde kaybolmuştu.

"Beni öldürmeye çalıştılar. Kuronaga ve Sasagava; ikisi de. Bu yüzden... onları öldürdüm."

Bu doğru olamaz...

Mitsuru olanlara inanamıyordu. Hiroşi Kuronaga grupla takılan önemsiz biriydi, bu yüzden içlerinde Kazuo'ya en sadık olan oydu. Kendini her zaman cesur birisiymiş gibi göstermeye çalışan Riyuhei Sasagava, Hiroşi'den daha kibirliydi (bazen onun Yoşio Akamatsu'yla uğraşmasına engel olmak için aralarında tartışmak zorunda kalıyorlardı) ama o da Kazuo araya birilerini sokarak küçük erkek kardeşinin hırsızlık suçuyla tutuklanmasını engellediği günden beri Kiriyama'ya fazlasıyla minnettardı. Bu ikisi Kazuo'ya asla ihanet etmezdi.

Mitsuru'nun burnuna bir koku geldi. Bu kandı. Kan kokusu. Bu seferki, sınıfta Yoşitoki Kuninobu'nun kanından yayılan kokudan çok daha ağırdı. Aradaki fark kanın miktarıydı. Burada bir banyo küvetini dolduracak kadar kan vardı.

Etraftaki koku yüzünden fenalaşan Mitsuru'nun ağzı açık kalmıştı. *Aslında şöyle bir düşününce... insanların zihninde gerçekte neler dolaştığını bilmek mümkün değil. Belki de Hiroşi ve Riyuhei öldürülmekten*

öyle çok korkuyorlardı ki akıllarını yitirmişlerdi. Diğer bir deyişle üzerlerindeki baskıyla başa çıkmayı başaramamışlardı. Önceden belirlenen bu buluşma noktasına gelmiş ama Kazuo'yu tuzağa düşürmeye çalışmışlardı.

Mitsuru bakışlarını diğer cesede çevirdi. Yüzükoyun yerde yatan İzumi Kanai ufak tefek ve sevimli bir kızdı. Babası belediyede memurdu (elbette aşırı merkezîleştirilmiş, bürokratik bir yapıdaki bir cumhuriyette, belediye memurluğu ya da belediye meclis üyeliği herhangi bir yaptırım gücüne sahip olmayan onursal görevlerdi) ve ailesi de Kazuo'nun ailesi kadar zengin olmasa bile büyük ihtimalle kasabanın en zengin beş ailesinden biriydi. Buna rağmen İzumi asla kibirli davranışlarda bulunmamıştı ve Mitsuru onun hoş bir kız olduğunu düşünürdü. Elbette aileleri arasında büyük bir uçurum olduğunu bildiği için ona asılacak kadar da aptal değildi.

Ve şimdi İzumi de...

Mitsuru güçlükle de olsa, "Pe–peki İzumi, patron... Ona ne oldu?" demeyi başardı.

Kazuo donuk bakışlı, sakin gözlerini onun üzerine dikti. Bu bakışlardan rahatsız olan Mitsuru kendi sorusuna kendi cevap bulmaya çalıştı. "İzumi de mi seni... öldürmek istedi?"

Kazuo başını salladı.

"O da buraya gelmişti."

Mitsuru biraz tereddüt etti ama sonra kendini Kazuo'nun söylediklerine inanmaya zorladı. Belki de bu gerçekten doğruydu. *Yani patron öyle dediğine göre.* Birden hızlı hızlı konuşmaya başladı. "Be–ben iyiyim. Patronumu öldürmeyi asla düşünmem. Bu... bu çok saçma bir oyun. Sakamoçi'nin ve Özel Savunma Kuvvetleri'nden gelen o aşağılıkların icabına bakacağız, değil mi? Ben hazırım..."

Elbette artık okulun etrafına yaklaşamazlardı çünkü orası yasak bölgeydi. Sakamoçi onlara böyle söylemişti. Ama Mitsuru, Kazuo'yu tanıdığı için onun çoktan bir plan yapmış olduğundan emindi.

Kazuo'nun başını olumsuz anlamda salladığını fark edince sustu. Sonra artık zorla kıpırdattığı dilini oynatarak tekrar konuşmaya başladı. "O halde kaçıyor muyuz? Tamam o zaman bir bot bulalım ve..."

Kazuo ona, "Beni dinle," deyince Mitsuru bir kez daha sustu. "Benim için ikisi de fark etmez."

Mitsuru onu açıkça duymuş olmasına rağmen gözlerini kırpıştırdı. Ne demek istediğini anlamamıştı. Gözlerindeki ifadeye bakarak düşüncelerini okumaya çalıştı ama Kazuo'nun gözleri yüzüne vuran gölgenin içinde sakin bir şekilde parlıyordu.

"Be–benim için ikisi de fark etmez de ne demek?"

Kazuo sanki boynunu esnetiyormuş gibi çenesini gökyüzüne doğru kaldırdı. Işıl ışıl parlayan ay, belirgin yüz hatlarında karanlık bir gölge oluşturuyordu. Bu pozisyonunu hiç bozmadan, "Bazen neyin doğru, neyin yanlış olduğunu ayırt etmekte zorlanıyorum," dedi.

Mitsuru'nun kafası iyice karışmıştı. Tam o sırada aklına tamamen farklı bir şey geldi. İçinde bulundukları ortamda eksik olan bir şey vardı.

Sonra birden bunun ne olduğunu anladı.

Tıpkı Mitsuru ve yerde yatan Riyuhei ve Hiroşi gibi Kiriyama Ailesi'nin bir üyesi olan Şo Tsukioka orada değildi. Şo okuldan Mitsuru'dan önce ayrılmıştı. O halde neden...

Elbette Şo yolunu kaybetmiş ya da bir başkası tarafından öldürülmüş olabilirdi. Ama Mitsuru'nun içinde, gerçeğin bundan çok daha kaygı verici olduğuna dair bir his vardı.

Kazuo sözlerine devam etti. "Tıpkı şu an olduğu gibi. Bilemiyorum." Bu sözleri söylerken tuhaf da olsa oldukça üzgün görünüyordu. "Her neyse." Kazuo bakışlarını tekrar Mitsuru'ya çevirdi. Sonra birden, takip ettiği notalar ona *allegro* ritminde devam etmesini söylemiş gibi hızlı hızlı konuşmaya başladı. Kelimelerin dudaklarından dökülmesine engel olamıyormuş gibi bir hali vardı.

"Buraya geldim. İzumi buradaydı. İzumi kaçmaya çalıştı. Onu durdurdum."

Mitsuru nefesini tuttu.

"İşte o zaman yazı tura attım. Tura gelirse Sakamoçi'yi haklayacaktım ve..."

Mitsuru daha Kazuo sözlerini tamamlamadan neler olup bittiğini anlamıştı.

Hayır, bu gerçek olamaz...

Buna inanmak istemiyordu. Bu gerçek olamazdı. Kazuo kral, Mitsuru ise onun sadık akıl hocasıydı. Aralarında mutlak sadakat ve sonsuz hizmet olması gerekirdi. Kazuo'nun saçı bile Mitsuru'nun eseriydi. Mitsuru kırılan parmakları iyileştikten hemen sonra ona saçını bu şekilde taraması için ısrar etmişti. "Harika oldu. Artık çok belalı görünüyorsun, patron." Kazuo o günden sonra saçını hep böyle taramıştı. Bu küçük ve saçma bir detaydı belki ama Mitsuru için birbirlerine ne kadar yakın olduklarının bir ispatıydı.

Mitsuru nihayet Kazuo'nun, saç şeklini değiştirmeyi belki de lüzumsuz bir iş olarak gördüğünü fark etmişti. Belki diğer şeylerle öylesine meşguldü ki saçlarının nasıl göründüğünü umursamıyordu. Mitsuru'nun fark ettiği tek şey bu değildi. O Kazuo'yla olan ilişkisinin kutsal bir takım ruhuna dayandığına gözü kapalı inanırken Kazuo bunu bir eğlence ya da sadece, yaşanması gereken bir deneyim olarak görmüş, aralarında özel bir bağ hissetmemişti. Hatta bir keresinde kendi ağzıyla, "Bu da eğlenceli," demişti.

Mitsuru en başından beri onu rahatsız eden bir şeyin etkisini birden tüm gücüyle yeniden gösterdiğini hissetti. Daha önce bunu fazla önemsemediği için mümkün olduğunca görmezden gelmeye çalışmıştı; Kazuo Kiriyama o güne dek hiç gülümsememişti.

Zihninden geçen bir sonraki düşünce tam da gerçeğe parmak basıyor olabilirdi: *Sanki kafasında sürekli bir şeyler dolaşıyor ki sanırım bu gerçekten doğru. Ama Kazuo'nun zihninde benim hayal dahi edemeyeceğim kadar karanlık bir düşünce olabilir mi? Hatta belki bu karanlık bir düşünce bile değil. Sadece boşluk, tıpkı bir kara delik gibi...*

Belki de Şo Tsukioka, Kazuo'nun bu durumunu çoktan fark etmişti.

Artık Mitsuru'nun daha fazla düşünecek zamanı kalmamıştı. Tamamen sağ elinde duran Walther PPK'nın tetiği üzerindeki işaret parmağına odaklandı. (Bu, o kader gününde kırılan parmaklarından biriydi.)

Hafif bir rüzgâr esti ve denizin kokusu yerdeki kan gölünden yükselen kokuyla karıştı. Dalgalar kıyıya çarpmaya devam ediyordu.

Mitsuru'nun elindeki Walther PPK hafifçe titredi ama Kazuo'nun sırtına attığı okul ceketi çoktan hareket etmeye başlamıştı.

İnsanın içini hoş eden bir takırtı duyuldu. Bu elbette alışıldık bir ses değildi ama dakikada bin mermi atabilen tabancadan çıkan ses nedense bir antika dükkânında bulabileceğiniz eski bir daktilonun tuşlarından çıkan sese benziyordu. İzumi Kanai, Riyuhei Sasagava ve Hiroşi Kuronaga bıçaklanarak öldürülmüştü, bu yüzden bu ses oyun başladığından beri adada yankılanan ilk silah sesiydi.

Mitsuru hâlâ ayakta duruyordu. Üzerinde okul üniforması olduğu için kendisi bunu çok net göremiyordu ama vücudunda göğsünden başlayıp midesine dek uzanan, parmak kalınlığında dört kurşun deliği açılmıştı. Sırtında da her nedense konserve kutusu büyüklüğünde olan iki delik vardı. Walther PPK'yı tutan sağ eli bel hizasında titriyordu. Gözleri gökyüzündeki Kuzey Yıldızı'na doğru çevrilmişti ama o gece ay ışıl ışıl parladığı için yıldız net bir şekilde seçilemiyordu.

Kazuo'nun elinde kulplu, teneke beslenme çantasına benzeyen bir metal parçası vardı. Bu Ingram MAC-10 marka bir makineli tabancaydı. "... Yazı gelirse de oyuna katılacaktım."

Mitsuru bu kelimeleri bekliyormuş gibi öne doğru yığıldı. Düşerken bir kayaya çarpan kafası birkaç santim geriye gittikten sonra toprağa gömüldü.

Kazuo bir süre hiç kıpırdamadan oturdu. Ardından ayağa kalkıp Mitsuru Numai'nin cesedinin yanına gitti. Bir şeyi kontrol etmek istiyormuş gibi sol eliyle, delik deşik olan bedene nazikçe dokundu.

Bu duygusal bir tepki değildi. Hiçbir şey hissetmiyordu; ne suç-luluk duygusu, ne acı, ne merhamet... hiçbir şey.

Sadece insan bedeninin vurulduktan sonra nasıl bir tepki verdiğini merak etmişti. Hayır, sadece şöyle düşünmüştü: "Bunu öğrenmek hiç de fena fikir sayılmaz."

Elini kaldırıp Mitsuru'nun sol şakağına dokundu; aslında sol şakağının biraz daha arkasına dokunmuştu. Onu gören yabancı bi-risi bu haliyle sadece arkadaşının saçlarını düzelttiğini düşünürdü.

Ama bu doğru değildi. Kazuo bunu hissettiği tuhaf bir duygu yüzünden yapıyordu; bu acı ya da merak değil, yılda birkaç kez hissettiği tarifi mümkün olmayan bir duyguydu. O noktaya dokunma refleksi ve beraberinde hissettiği bu tuhaf duygu artık Kazuo için epeyce tanıdık sayılırdı.

Ailesi onun özel bir eğitim almasını sağlamıştı. Ama böylesine küçük bir yaşta dünya hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmiş olmasına rağmen içindeki bu duyguya neyin sebep olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Aslında bu gayet doğaldı. Aynada kendini tanıyabilecek yaşa geldiğinde aldığı yaraların izleri neredeyse tamamen kapanmıştı. Diğer bir deyişle bu tuhaf duyguyu hissetmesine sebep olan şeyle ilgili en ufak bir fikri yoktu. Kazuo ne annesinin karnındayken geçirdiği bir kazada ölümün eşiğinden döndüğünü ne de aynı kazada annesini kaybettiğini bilmiyordu. Elbette babası ve tanınmış bir doktor arasında o doğmadan hemen önce kafatasına saplanan kıymıkla ilgili bir konuşma geçtiğinden de habersizdi. Ne babası ne de ameliyatın başarılı geçmesiyle övünen doktor kıymığın beynindeki bazı hassas sinir hücrelerini oyup çıkardığını fark etmişti. Bütün bunlar sanki farklı bir zaman boyutunda gerçekleşmişti. Doktor karaciğer yetmezliğinden, babası, daha doğrusu "biyolojik" babası da aynı kazanın sebep olduğu komplikasyonlar yüzünden ölmüştü. Yani bu gerçekleri Kazuo'yla paylaşabilecek kimse kalmamıştı.

Kesin olan tek bir şey vardı; bu özellik doğduğundan beri vardı. Kendisi bunun farkında olmasa da, daha doğrusu böyle bir şeyi idrak edebilecek durumda olmasa da, gerçek buydu: Kazuo Kiriyama, Mitsuru'nunki de dâhil olmak üzere yerde yatan dört ceset için ne suçluluk, ne acı, ne merhamet hissediyordu. Bu haliyle dünyaya geldiğinden beri bir kez olsun tek bir duygu bile hissetmemişti.

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 34

12

Adanın kuzeyinde, Kazuo'nun, sınıf arkadaşlarının cesetleri arasında durduğu yerin tam tersi yönde, yüksekliği yirmi metreyi bulan sarp bir kayalık denize doğru uzanıyordu. Bu kayalığın üzerinde yabani otlarla kaplı küçük bir alan vardı. Kayalığa çarpan dalgalar bir toz bulutu halinde hafif hafif esen rüzgâra karışıyordu.

Sakura Ogava (4 No.lu Kız Öğrenci) ve Kazuhiko Yamamoto (21 No.lu Erkek Öğrenci) birlikte bu kayanın ucuna oturmuşlardı. Sakura'nın sağ eli yavaşça Kazuhiko'nun sol elini tuttu.

Etraflarında dağınık bir halde sırt çantaları, okul gezisi için hazırladıkları diğer çantalar ve pusulaları vardı. Sakura kendilerine verilen kâğıt parçasına ("birbirimizi öldüreceğiz" yazısının hemen altına) "adanın kuzey ucunda" yazıp Kazuhiko'ya vermişti; tıpkı Kazuo'nun, grubundakilerden adanın güney ucunda buluşmayı istemesi gibi. En azından Kazuo'nun belirlediği buluşma yerinden farklı bir yer seçmiş oldukları için şanslıydılar. İçinde bulundukları şartlara rağmen baş başa kalabilme fırsatı yakaladıkları için de şanslıydılar. Kazuhiko'nun belinde bir Colt .357 Magnum vardı ama o bunu kullanmaya ihtiyaç duymayacağını biliyordu.

"Etraf sakin," diye mırıldandı Sakura. Bir kız için kısa sayılabilecek saçlarının altındaki geniş alnıyla başlayan güzel yüzünde bir gülümseme belirir gibi oldu. Uzun boylu olduğu için oldukça zayıf görünüyordu ve her zamanki gibi yine dimdik oturmuştu. Kazuhiko yanına az önce gelmişti. Birbirlerine sarıldılar. Sakura'nın vücudu yaralı bir kuş gibi hafifçe titredi.

"Evet, öyle," dedi Kazuhiko. Oldukça iri sayılabilecek kemerli burnu dışında yakışıklı bir çocuktu. Gözlerini Sakura'dan ayırıp önlerindeki manzaraya çevirdi. Ay ışığının altında uzanan kapkaranlık denizde ada-

ların siyah silüetleri vardı ve hemen arkalarında ana kara görünüyordu. Adaların ve Honşu olduğunu tahmin ettiği ana karanın ışıkları göz alıcı bir şekilde parlıyordu. Saat üç buçuk olmak üzereydi. Karanlıkta dalgalanan bu ışıkların arasındaki insanların çoğu huzurla uyuyordu. Belki içlerinde kendisi gibi gece geç saatlere dek lise sınavlarına hazırlanan çocuklar da vardı. Işıklar fazla uzakta sayılmazdı ama artık orası asla erişemeyecekleri bir dünyaydı.

Kazuhiko denizin iki yüz metre kadar açığında siyah bir nokta olduğunu fark etti. Bu, Sakamoçi'nin önceden bahsettiği "adadan deniz yoluyla kaçmaya kalkışanları öldürmek için bekleyen" gemilerden biri olmalıydı. Geceleri bile yoğun bir gemi trafiğine sahne olan Seto İç Denizi'nde şimdi tek bir geminin bile ışığı yoktu. Hükümet bu bölgeden geçişi tamamen yasaklamıştı.

Hava serindi. Kazuhiko bakışlarını karşısında duran siyah noktadan ayırdı. Okuldan dışarı çıktığında Mayumi Tendo ve Yoşio Akamatsu'nun cesetlerini görmüştü. Bu kayalığa ulaşmadan önce uzaklardan gelen silah sesleri de duymuştu. Oyun başlamıştı ve sonuna dek devam edecekti. Sakura'yla bu gerçeği çoktan fark etmişlerdi ama bu artık umurlarında değildi.

"Çiçek için teşekkürler," dedi Sakura sol elinde duran küçük çiçek buketine bakarak. Kazuhiko oraya gelirken karanfile benzeyen birkaç çiçek bulup toplamıştı. Uzun ve ince dalların üzerindeki küçük çiçek yaprakları amigo kızların ponponlarına benziyordu. Çok etkileyici bir görüntüleri yoktu ama Kazuhiko ancak bu kadarını bulabilmişti.

Kazuhiko gülümseyebilmek için elinden geleni yaptı. "Ah, bir şey değil."

Sakura tekrar elindeki küçük çiçek buketine baktı. "Bu durumda eve asla beraber dönemeyeceğiz. Kasabada dolaşıp dondurma yiyemeyecek ya da birlikte başka şeyler yapamayacağız."

"Şey..."

Sakura, Kazuhiko'nun konuşmasına izin vermedi. "Direnmemiz anlamsız. Bunun başıma geleceğini tahmin etmeliydim. Babamın hükümet aleyhtarı olduğunu duymuştum ve bir gün..."

Kazuhiko Sakura'nın elini tuttuğu için onun titrediğini biliyordu.

"Polisler gelip onu öldürdüler. Ellerinde bunu yapmaya yetkili olduklarını gösteren tek bir belge bile yoktu. Hiçbir şey söylemeden içeri girip onu vurdular. O anı hâlâ çok net hatırlıyorum. Mutfaktaydık. Ben daha küçüktüm. Masada oturuyordum. Annem bana sıkı sıkı sarılmıştı. Sonra büyüdüm ve yemek yemek için o masaya oturmaya devam ettim."

Sakura, Kazuhiko'ya döndü.

"Direnmek faydasız."

İki yıldır çıkıyor olmalarına rağmen daha önce hiç babasının ölümünden bahsetmemişti. İlk kez bir ay önce Kazuhiko'nun evinde beraber olmuşlardı ve o zaman bile bunu anlatmamıştı.

Kazuhiko söylenmesi gereken başka şeyler olduğunu hissedi-yordu ama dudaklarından çıkarmayı başardığı birkaç kelimenin fazlasıyla basmakalıp olduğunu fark etti. "Vay canına, bu senin için gerçekten de çok zor olmalı."

Sakura yine de yüzüne bir gülümse yerleştirmeyi başardı. "Çok naziksin, Kazuhiko. Gerçekten de öylesin. Senin en hoşuma giden tarafın bu."

"Ben de senden çok hoşlanıyorum. Seni çok seviyorum."

Kazuhiko kendini iyi ifade edebilen birisi olsaydı bundan çok daha fazlasını kelimelere döker, Sakura'nın yüzündeki ifadenin, sözlerinin, uysallığının, saf ruhunun kısacası varlığının kendisi için ne kadar önemli olduğunu söylerdi. Ama bütün bunları dile getirebilmesi mümkün olmamıştı. O sadece lise birinci sınıf öğrencisiydi ve işin kötüsü kompozisyon dersi en başarısız olduğu derslerden biriydi.

"Pekâlâ." Sakura gözlerini kapayıp biraz rahatlamış gibi derin bir nefes aldıktan sonra ciğerlerindeki havayı boşalttı. "Seni son bir kez daha gördüğümden emin olmak istedim." Sonra sözlerine devam etti: "Yakında korkunç şeyler olacak. Hayır, olmaya başladı bile. Daha dün hepimiz arkadaşken... bugün birbirimizi öldüreceğiz." Hâlâ onun elini tutmaya devam eden Kazuhiko, bütün bunları kelimelere dökmüş olmanın Sakura'nın bir kez daha titremesine neden olduğunu fark etti.

Sakura'nın yüzünde korkusunu ve onları bekleyen kaderdeki korkunç ironiyi ele veren bitkin bir gülümseme belirdi. "Bunu bir türlü kabullenemiyorum."

Elbette kabullenemezdi. Sakura iyi kalpli birisiydi. Kazuhiko'nun o güne dek tanıdığı en iyi kalpli insandı.

"Üstelik," dedi Sakura tekrar konuşmaya başlayarak, "eve birlikte dönemeyeceğiz. Bir mucize sonucu ikimizden biri eve dönmeyi başarsa bile bir daha asla beraber olamayacağız. Kazanan... kazanan ben olsam da bundan sonraki hayatımı sensiz geçirmeye dayanamam. Bu yüzden..."

Sakura sustu. Kazuhiko onun nereye varmak istediğini anlamıştı. *Bu yüzden şimdi burada intihar edeceğim. Kimsenin eline düşmeden. Senin gözlerinin önünde.*

Oysa Sakura bunları söylemek yerine, "Ama sen yaşamaya devam etmelisin," dedi.

Kazuhiko tatsız bir ifadeyle gülümsedikten sonra onun elini iyice sıkıp başını iki yana salladı. "Asla olmaz. Ben de seninle geleceğim. Hayatta kalsam bile sensiz olmaya dayanamam. Beni yalnız bırakma."

Bakışlarını Kazuhiko'dan kaçıran Sakura'nın gözlerinden yaşlar akıyordu. Karanfillerden oluşan küçük çiçek buketini tutan sol eliyle gözlerini sildi ve birden, "Perşembe akşamları dokuzda yayınlanan *Bu Gece Aynı Yerde* dizisinin son bölümünü seyretmiş miydin?" diye sordu.

Kazuhiko başıyla onayladı. Bu, Büyük Doğu Asya Cumhuriyeti tarafından hazırlanan ve ulusal bir kanal olan DBS'de yayınlanan bir aşk hikâyesiydi. Ama oldukça kaliteli bir diziydi ve son birkaç yıldır reyting listelerinin hep en üst sıralarında yer alıyordu.

"Evet, seyrettim. Sen seyretmemi istemiştin."

"Biliyorum. Bu yüzden ben..."

Sakura sözlerine devam ederken Kazuhiko, *bugüne dek yaptığımız bütün sohbetler hep bu şekilde oldu,* diye düşündü. *Sıradan ve önemsiz sayılsa bile bize mutluluk veren şeylerden bahsettik. Sakura bizim sonsuza dek böyle kalmamızı istiyor.*

Bu düşünce birden ağlamak istemesine neden oldu.

"Şey, dizideki iki ana karakterin aynı kaderi paylaşmaları çok hoştu. Bence olması gereken bu. Ama Miki'nin arkadaşı olan ve Anna Kitagawa'nın oynadığı Mizue hakkında aynı şeyleri söyleyemem. Mizue nasıl oldu da sevdiği çocuktan vazgeçti? Ben olsam onu kesinlikle bırakmazdım."

Kazuhiko sırıttı. "Bunu söyleyeceğini biliyordum."

Sakura utangaç bir tavırla güldü. "Senden hiçbir şey saklayamıyorum." Ardından neşeyle ekledi: "Ortaokulda sınıf arkadaşı olduğumuz o ilk gün hâlâ gözümün önünde. Elbette uzun boylu ve yakışıklıydın ama beni asıl etkileyen, 'Bu çocuk beni anlayabilir. Bu çocuk yüreğimden geçenleri okuyabilir,' diye düşünmem olmuştu."

"Bunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum ama..." Kazuhiko biraz eveleyip geveledikten sonra, "Sanırım ben de senin için aynı şeyleri hissetmiştim," dedi.

Bu defa gayet güzel konuşmuştu.

Sakura'ya doğru eğildi ve sağ eli hâlâ onun sol elini tuttuğu için diğer elini omzuna attı.

Birbirlerine sarılıp öpüştüler. Bu birkaç saniye mi, birkaç dakika mı yoksa sonsuza dek mi sürmüştü?

Her halükârda öpüşmeleri sona erdi. Tam o sırada bir hışırtı duydular. Arkalarındaki çalılıkların arasında birisinin olduğunu hissettiler. Bu onlar için bir işaretti: Herkes binsin, tren kalkıyor, çabuk olun.

Birbirlerine söyleyecek başka şeyleri kalmamıştı. Davetsiz gelen misafirlerine karşı koyabilirlerdi. Kazuhiko silahını çıkarıp arkalarında duran kişiye doğrultabilirdi. Ama Sakura bunu yapmasını istemezdi. Onun istediği tek şey bu korkunç katliama hiç karışmadan bu dünyadan sessizce çekip gitmekti. Kazuhiko için Sakura'dan daha önemli bir şey olamazdı. Bu yüzden kararından asla ödün vermeyecekti. Onun titreyen ruhu bunu istiyorsa kendisi de peşinden gidecekti. Etkili konuşabilme kabiliyeti olsaydı bu durumu, "Sakura'ya duyduğum saygı ölmemi emrediyor," gibi bir cümleyle açıklardı.

Hâlâ el ele tutuşan bedenleri kayalığın ötesinde dans etmeye başladı. Altlarında kapkaranlık bir deniz uzanıyordu.

Çalıların arasında duran Yuki Utsumi (2 No.lu Kız Öğrenci) başını hafifçe dışarı uzattı. Nefesini tutup Sakura ve Kazuhiko'yu seyretti. Kimseye zarar vermek gibi bir niyeti yoktu, bu yüzden çıkardığı sesin onların gidişi için bir işaret olduğunu bilmiyordu. Sınıfın bir numaralı çiftinin otlarla kaplı kayalığın ötesinde kaybolduğunu görmek kelimenin tam anlamıyla afallamasına neden olmuştu. Dalgalar hâlâ usulca sarp kayalıkları okşuyordu ve Sakura'nın elinden düşen küçük karanfiller otların üzerinde kalmıştı.

Haruka Tanizava (12 No.lu Kız Öğrenci) arkasından yaklaşıp, "Ne oldu Yuki?" diye sorduğunda bile Yuki orada durmuş titremeye devam ediyordu.

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 32

13

Dizlerine sarılmış bir halde karanlıkta oturan Megumi Eto (3 No.lu Kız Öğrenci) tir tir titriyordu. Adanın en kalabalık yerleşim bölgesi olan doğu kıyısının biraz dışında kalan bir evdeydi. İstese evdeki ışıkları yakabilirdi ama bunu denemeye cesaret edememişti. Pencereden sızan ay ışığı, altında saklandığı masaya dek ulaşmıyordu. İçerisi zifirî karanlık sayılırdı bu yüzden kolundaki saate bakamamıştı ama yaklaşık iki saattir burada oturuyor olmalıydı. Büyük ihtimalle saat sabahın dördüydü. Uzaklardan havai fişeğe benzer, zayıf bir ses duymasının üzerinden bir saat geçmiş miydi? Hayır, Megumi bu sesin gerçekte ne olduğunu düşünmek dahi istemiyordu.

Başını kaldırıp ay ışığının altında birer silüet halinde görünen, mutfak tezgâhının üzerindeki dolaba ve çaydanlığa baktı. Megumi hükümetin ada sakinlerini geçici bir yerleşim bölgesine taşıdığını tahmin edebiliyordu ama yine de bu evde birilerinin yaşadığını gös-teren izlerle karşılaşmak tuhaf ve ürkütücüydü. Bu ona çocukken, tüm mürettebatı arkalarında yarısı yenmiş yiyeceklerle dolu tabaklar bırakarak ortadan kaybolan *Marie Celeste* isimli gemiyle ilgili duyduğu hayalet hikâyesini hatırlatmıştı. Şimdi daha da çok korkuyordu.

Sınıftan ayrıldıktan sonra nereye gittiğini bilmeden hızla oradan kaçmış ve kendini bu meskûn bölgede bulmuştu. Buraya geldiğinde aklından geçen ilk şey henüz çok az öğrencinin dışarı çıktığı olmuştu. O okuldan ayrılan altıncı öğrenciydi. Ondan önce sadece beş öğrenci dışarı çıkmıştı. Bu bölgede yaklaşık elli altmış tane ev olduğuna göre dışarıdaki öğrencilerden biriyle karşılaşma ihtimali sıfıra yakındı. Girdiği evin kapısını kilitleyip burayı kendine ayırırsa en azından tekrar yerinden kıpırdaması gerekene dek güvende olurdu. Yasak bölgelerden birinde kaldığı

takdirde boynundaki tasma patlayacaktı ama bu konuda yapabileceği herhangi bir şey yoktu. Sakamoçi onu çıkarmaya kalkışırlarsa tasmanın kendiliğinden patlayacağını söylemişti. Bu durumda Megumi'nin yapması gereken en önemli şey Sakamoçi'nin yasak bölgelerle ilgili duyurularını sıkı sıkı takip etmekti.

Megumi bunları düşünerek etraftaki evlerden birine girmeye çalışmıştı ama denediği ilk evin kapısı kilitliydi. İkincisinin de öyle. Üçüncüsünün arka bahçesine geçip yerde bulduğu bir taşın yardımıyla penceresini kırmıştı. Bunu yaptığında öylesine büyük bir gürültü çıkmıştı ki verandanın altına saklanmak zorunda kalmıştı. Gerçi etrafta kimsecikler yokmuş gibi görünüyordu. Evden içeri girmişti. Kırılan pencereyi kapamaya çalışması faydasızdı. Bu yüzden kan ter içinde kalarak dış kapıyı kapatmıştı. Kapı kapanır kapanmaz içerisi zifirî karanlığa gömülmüştü ve kendini hayaletli bir evde dolaşıyormuş gibi hissetmişti. Her şeye rağmen el fenerini çıkarmayı başarıp içerisini incelemişti. Bulduğu iki balık oltasını dış kapıyı sıkıştırmakta kullanmıştı.

Şimdi mutfak masasının altında oturuyordu. İnsanları öldürmesi imkânsızdı. Ama ya... bu bölge (haritaya baktığında içinde bulunduğu bölgenin neredeyse tamamının H-8 sınırlarına dâhil olduğunu fark etmişti) oyun sona erene dek yasak bölge ilan edilmezse... Belki de hayatta kalabilirdi.

Yine de... Megumi titremeye devam ederek içinde bulundukları durumu etraflıca gözden geçirdi. *Bu berbat bir şey. Elbette oyun kurallarına göre herkes birbirinin düşmanı yani kimseye güvenemezsin.* Ama oyunun sonunda kazanan kişi kendisi bile olsa diğer herkes ölecekti; sadece arkadaşları Mizuho İnada ve Kaori Minami değil, onu düşündüğü her defasında kalbinin kanatlandığını hissettiği Şuya Nanahara da.

Megumi, Şuya'nın en çok sesini severdi; sesindeki ne çok yüksek ne de çok alçak sayılabilecek o hırıltıyı. Şuya *rock* denilen yasak müzikten hoşlandığını her haliyle belli ederdi ve hükümeti ve Diktatör'ü öven şarkılar söylemek zorunda oldukları müzik derslerinde çok mutsuz görünür ama yine de bu şarkıları inanılmaz derecede güzel söylerdi. Doğaçlama besteler çaldığında gitarından nefis melodiler yükselirdi; kulağına yabancı gelen

bu ritim Megumi'nin içini her defasında dans etme isteğiyle doldururdu. Yine de bu melodilerde güzel bir kilisenin çanlarından çıkan sese benzer zarif bir tını da olurdu. Onun uzun sayılabilecek permalı saçlarından –bir keresinde Şuya saçları için, "Bruce Springsteen'i taklit ediyorum," demişti ama Megumi bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu– ve belirgin göz kapaklarının altındaki baygın bakışlı, nazik gözlerinden söz etmeye gerek bile yoktu. İlkokuldayken Küçükler Ligi'nde oynayan yıldız bir oyuncu olduğu için yürüyüşü de çok zarifti.

Şuya'nın yüzünü ve sesini düşünen Megumi artık eskisi kadar titremiyordu. *Ah, keşke Şuya Nanahara şimdi burada, yanımda olsaydı, her şey ne kadar harika olurdu...*

Peki ama neden o güne dek hiç Şuya'ya bu duygularından bahsetmemişti? Bir aşk mektubuyla? Ya da onu yanına çağırıp duygularını doğrudan kendisine itiraf ederek? Veya telefonla? Artık bunu yapma şansı elde edemeyecekti.

İşte o an aklına bir şey geldi.

Telefon.

Evet, bu doğru. Sakamoçi evlerdeki telefonları kullanamayacağımızı söyledi ama...

Megumi ona verilen sırt çantasının yanında duran kendi naylon çantasını çabucak eline aldı. Fermuarını açıp giysilerini ve kişisel eşyalarını kenara iterek içindeki cep telefonunu çıkardı. Annesi seyahati sırasında herhangi bir olayla (eh, içinde bulundukları durum pek de *herhangi* bir olay sayılmazdı) karşılaşması durumunda ihtiyaç duyabileceğini düşünerek bu cep telefonunu ona sırf bu gezi için satın almıştı. Cep telefonu olan birkaç arkadaşını kıskandığı ve kendi telefon hattına sahip olmanın heyecan verici bir duygu olduğu doğruydu ama Megumi aynı zamanda ailesinin ona telefon alarak fazlasıyla korumacı davrandığını ve annesinin gereksiz yere evhama kapıldığını düşünmüştü. Parlak telefonu çantasına atarken içinden, *bir lise öğrencisi buna neden ihtiyaç duysun ki*, diye geçirmişti. O ana dek bu telefon tamamen aklından çıkmıştı.

Megumi titreyen elleriyle telefonun kapağını açtı.

Telefon otomatik olarak, alma konumundan gönderme konumuna geçti ve küçük LCD ekranıyla birlikte tuşları da yeşil bir ışıkla parlamaya başladı. Megumi artık eteğini ve çantasını görebiliyordu. Ama bundan çok daha önemlisi ekranında parlayan anten ve sinyal işaretleri herhangi bir kuşkuya yer bırakmaksızın telefonun aramaya hazır olduğunu gösteriyordu.

"Ah... Tanrım..."

Megumi çılgınca bir telaşla Şiroiva'daki ailesinin numarasını tuşladı. 0, 8, 7, 9, 2...

Kısa bir sessizliğin ardından diğer hattaki telefon çalmaya başlayınca içinin umutla dolduğunu hissetti.

Telefon bir, iki, üç kez çaldı. *Ne olur açın. Anne, baba. Uygunsuz bir saatte arıyor olabilirim ama kızınızın acilen yardıma ihtiyaç duyduğunu tahmin etmeniz gerekir. Çabuk olun!*

Çalma sesi telefonu açan kişinin sesiyle sona erdi. "Alo."

"Ah baba!" İki büklüm olmuş bir halde yerde oturan Megumi gözlerini kapadı. Öylesine rahatlamıştı ki bir an çıldırabileceğini düşündü. *Beni kurtaracaklar. Kurtulacağım!*

"Benim baba! Megumi! Ah, baba! Lütfen bana yardım et! Lütfen beni buradan kurtar!" Megumi sanki çıldırmış gibi telefona bağırıyordu ama karşı taraftan cevap alamayınca biraz toparlandı. Yolunda gitmeyen bir şey vardı. *Neler oluyor? Neden babam... Hayır, bu...*

Hattın diğer ucundaki kişi nihayet konuşmaya başladı. "Ben baban değilim, Megumi. Ben Sakamoçi. Size telefonların çalışmayacağını söylemiştim, Megumi."

Megumi bir çığlık koparıp elindeki telefonu yere fırlattı. Ardından çabucak KAPAT tuşuna bastı.

Kalbi çılgınca atıyordu. Bir kez daha çaresizliğe yenik düşmüştü. *Ah, hayır... Demek burada öleceğim... Öleceğim.*

Ama sonra birden yüreği ağzına geldi.

Bu bir kırılma sesiydi.

Kırılan camın sesi.

Megumi sesin geldiği tarafa döndü. Ses kilitli olup olmadığını önceden kontrol ettiği oturma odasından geliyordu. Birisi içeri giriyordu. Birisi. Ama neden? Etrafta bunca ev varken neden bu ev?

Panikleyen Megumi telefonun ekranını kapayıp yeşil ışığın kaybolmasını sağladı. Sonra onu cebine atıp sırt çantasındaki çift taraflı dalgıç bıçağını aldı. Bıçağı plastik kılıfından çıkardı ve elinde sımsıkı tuttu. Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde oradan kaçmalıydı.

Ama vücudu olduğu yerde donup kalmıştı ve hareket edemiyordu. Megumi daha ağır bir şekilde nefes almaya çalıştı. *Lütfen, lütfen, lütfen Tanrım, kalp atışlarımın sesini duymasına izin verme.*

Bir pencerenin açılıp kapandığını, sonra da birisinin sessiz ve temkinli adımlarla yürümeye başladığını duydu. Ayak sesleri önce evin içinde dolaşır gibi oldu ama sonra doğrudan Megumi'nin bulunduğu mutfağa yöneldi.

İçeriye sızan ince ışık hüzmesi lavabonun üzerindeki dolap ve çaydanlığı aydınlattı.

Birisi rahat bir nefes alarak kendi kendine, "Güzel, burada kimse yok," dedi.

Ayak sesleri mutfağa girdi. Megumi konuşan kişinin sesini duyduğu anda dehşete kapılmıştı. Bu davetsiz misafir arkadaşlarından biri olsaydı, sorunu bir şekilde çözebileceğini düşünüyordu ama şimdi bu konuda en ufak bir umudu kalmamıştı. Mutfağa giren, okulun en acımasız kızı olan Mitsuko Suma'ydı (11 No.lu Kız Öğrenci). Mitsuko bir meleğinkine benzeyen hoş bir yüze sahip olsa da tek bir bakışıyla okuldaki her öğretmeni korkutabilirdi.

Megumi, Kazuo Kiriyama, Şogo Kavada ya da sınıftaki diğer kötü çocuklardan çok, Mitsuko Suma'dan korkuyordu. Bunun sebebi Mitsuko'nun kendisi gibi bir kız olmasının yanı sıra, geçen yıl ilk kez sınıf arkadaşı olmalarının ardından Mitsuko'nun grubundaki kızlardan Hirono Şimizu'nun tacizine uğramasıydı. Hirono onu ne zaman koridorda görse ya çelme takar ya da bir jiletle eteğini yırtardı. Son zamanlarda belki de ona olan ilgisini yitirdiği için Megumi'yi rahatsız etmekten vazgeçmişti. (Yine de Megumi bu yılki sınıf öğrenci listesinin bir önceki yıldan farksız

olduğunu öğrendiğinde büyük bir hayal kırıklığı yaşamıştı.) Mitsuko, o güne dek hiç Megumi'yle uğraşmamıştı ama o Hirono'nun bile karşı koyamayacağı türde bir kızdı.

Mitsuko Suma, Megumi gibi birisini öldürmekten büyük zevk alırdı.

Megumi yeniden titremeye başladı. *Ah, lütfen hayır, sakın titreme... Sesimi duyarsa...* Megumi titremesine engel olabilmek için kollarıyla vücudunu sıkı sıkı sardı.

Masanın altından Mitsuko'nun elinde bir fener olduğunu ve ışığının belindeki kemeri aydınlattığını görebiliyordu. Onun lavabonun yanındaki çekmeceleri karıştırdığını duydu.

Lütfen elini çabuk tut ve bir an önce dışarı çık. En azından mutfaktan çıkarsan banyoya kaçabilirim. Kapıyı içeriden kilitler, pencereden dışarı atlarım. Lütfen, çabuk...

ZIRRRR. Elektronik bir zil sesi duyuldu ve Megumi yüreğinin ağzına geldiğini hissetti.

Mitsuko Suma da hafifçe irkilmişti. Fenerin ışığıyla birlikte kemerinin görüntüsü de kayboldu. Mutfağın köşesine doğru yürüyor olmalıydı.

Megumi sesin kendi cebinden geldiğini fark etti. Büyük bir telaşla cebindeki telefonu çıkardı. Hiçbir şey düşünmeden otomatik bir hareketle onu açtı ve düğmelerine rastgele basmaya başladı.

Telefondan bir ses duyuldu. "Hey, yine ben, Sakamoçi. Sana telefonunu kapamanı hatırlatmak istedim, Megumi. Yoksa tıpkı şu an yaptığım gibi seni arayacak olursam herkes yerini öğrenir, değil mi? Bu yüzden..."

Megumi'nin parmakları KAPAT düğmesini bulup Sakamoçi'nin sesini susturdu.

İçeride kısa bir süre boğucu bir sessizlik oldu. Ardından Mitsuko'nun sesi duyuldu. "Megumi? Megumi? Sen misin?"

Mitsuko karanlık mutfağın bir köşesine sığınmış olmalıydı. Megumi cep telefonunu dikkatle yere bıraktı. Artık elinde sadece bıçağını tutuyordu. Elleri şimdi öncekinden çok daha fazla titriyor ve tuttuğu bıçak kendini kurtarmaya uğraşan bir balık gibi sürekli oynuyordu ama Megumi yine de onu mümkün olduğunca sıkıca tutmaya çalıştı.

Mitsuko, Megumi'den daha uzun boyluydu ama ondan daha güçlü olamazdı. Mitsuko'nun çantasından çıkan silah bir tabanca mıydı? Hayır, öyle olsa onu çoktan kendisine doğrultup tetiği çekmiş olurdu. Mitsuko'nun elinde bir tabanca yoksa Megumi'nin hâlâ şansı var demekti.

Evet, öldürmek zorundaydı. Bunu yapmadığı takdirde Mitsuko kendisini öldürecekti.

Öldürmek zorundaydı.

Bir *klik* sesiyle birlikte fener tekrar ışık saçmaya başladı. Işık masanın altını aydınlatınca Megumi kısa bir an gözlerini kısmak zorunda kaldı. Şimdi tam zamanıydı. Yapması gereken tek şey ayağa kalkıp elindeki bıçakla ışığın geldiği yere koşmaktı.

Ama olayların beklenmedik bir şekilde gelişmesiyle Megumi'nin planları bir anda sekteye uğrayacaktı.

Fenerin ışığı aşağıya doğru kaydı ve yere çöken Mitsuko Suma, Megumi'ye baktı. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

Titreyen dudakları nihayet birbirinden ayrıldı ve zayıf bir sesle, "Seni gördüğüme öyle sevindim ki..." demeyi başardı. "Ben... ben... ben çok korkuyorum." Aklını yitirmiş gibi konuşuyordu. Megumi'nin onu korumasına ihtiyaç duyuyormuşçasına iki elini birden öne doğru uzattı. Silahsızdı.

"Sana güvenebilirim, değil mi? Sana güvenebilirim. Beni öldürmeyi düşünüyor olamazsın, değil mi? Benimle kalacaksın, değil mi?"

Megumi afallamıştı. *Mitsuko Suma ağlıyor. Benim yardımımı istiyor. Ah...* Vücudundaki titreme sona erdiğinde içi tarifi mümkün olmayan bir duyguyla doldu.

Demek durum buydu. Ne kadar kötü bir üne sahip olursa olsun Mitsuko Suma da sadece lise bire giden bir öğrenciydi. O bile sınıf arkadaşlarını öldürmek gibi dehşet verici bir şeye dâhil olamamıştı. Yalnızdı ve fazlasıyla korkuyordu.

Ah... bunu aklımdan geçirmiş olmam bile korkunç bir şey. Onu öldürmeyi düşündüm.

Ben... ben çok kötü birisiyim.

Megumi kendine duyduğu nefretin ve artık yalnız olmamanın verdiği rahatlamanın heyecanıyla hıçkırıklara boğuldu.

Tuttuğu bıçak elinden kayıp yere düştü. Emekleyerek masanın altından çıktı ve Mitsuko'nun uzattığı ellerini tuttu. Sanki içinde bir baraj varmış da bu barajın suyu serbest kalmış gibi, "Mitsuko! Mitsuko!" diye haykırdı.

Bu defa bambaşka bir duygunun etkisiyle titrediğini biliyordu. Ama bunun bir önemi yoktu.

"Sorun değil. Yanında olacağım. Beraber kalacağız."

"Tamam." Mitsuko yaşlarla ıslanan yüzünü buruşturdu ve Megumi'ye onun elini sıkarak karşılık verdi. Ardından başını sallayarak, "Tamam," dedi bir kez daha.

Megumi mutfak zemininin üzerinde onun ellerini tutmaya devam etti. Mitsuko'nun vücudundan yayılan sıcaklığı duyuyor ve kolları onun çaresizce titrediğini hissettikçe daha da büyük bir suçluluk duygusuna kapılıyordu.

Be–ben gerçekten de korkunç bir şey yapmayı planlıyordum. Bu kızcağızı öldürmeye çalışıyordum...

"Hey," dedi Megumi, "ben... ben..."

"Evet?" Mitsuko başını kaldırıp yaşlı gözlerle ona baktı.

Megumi dudaklarından bir çığlık dökülmesine engel olabilmek için onları sımsıkı birbirine bastırıp başını iki yana salladı. "Ke-kendimden öyle çok utanıyorum ki... Bir an seni öldürmeye çalıştım. Seni öldürmeyi düşündüm. Çünkü ben... ben çok korkuyordum."

Bu sözleri duyan Mitsuko'nun gözleri büyüdü ama üzülmüş gibi görünmüyordu. Yaptığı tek şey başını sallamak oldu. Hüngür hüngür ağladığı için kırışan yüzünde sıcak bir gülümseme belirdi. "Önemli değil. Gerçekten de önemli değil. Üzülme. Bu korkunç şartlar altında böyle düşünmen gayet doğal. Sakın üzülme. Tamam mı? Sadece benimle kal lütfen, tamam mı?"

Mitsuko bunları söyledikten sonra sol eliyle usulca Megumi'nin yanağını okşadı ve sol yanağını yüzüne bastırdı. Megumi şimdi onun yüzündeki yaşları hissedebiliyordu.

Ah, diye düşündü, *onun hakkında ne kadar da yanılmışım*. Mitsuko Suma'nın aslında inanılmaz derecede iyi kalpli bir kız olduğu ortaya çıkmıştı. Onu öldürmeye kalkışan birisini, "Sorun değil. Öldürülen öğretmenimiz Bay Hayaşida da bize insanları onlar hakkında anlatılanlara göre yargılamanın ne kadar yanlış olduğunu söylememiş miydi zaten?" diyerek nazik bir şekilde affetmeyi başarmıştı.

Megumi bu düşünceyle birlikte içine bir kez daha bir şeylerin dolduğunu hissetti. Mitsuko'ya daha da sıkı sarıldı. Şu an yapabileceği tek şey buydu. *Çok üzgünüm, çok üzgünüm, ben berbat birisiyim, ben gerçekten de...*

Megumi'nin duyduğu hışırtı ortadan ikiye ayrılan bir limon sesine benziyordu. Kulağa hoş gelen bir sesti. Belli ki tıpkı, "Bugün limonlu somon balığı yapacağız," denilen şu yemek programlarında olduğu gibi bıçak keskin, limon ise tazeydi.

Megumi'nin gerçekte neler olup bittiğini anlayabilmesi birkaç saniye sürdü.

Mitsuko'nun sağ eli çenesinin altında duruyor, tuttuğu bıçak bir muza benzeyen kıvrık şekliyle fenerin ışığı altında donuk bir renkle parlıyordu. Bu, pirinç toplamada kullanılan bir oraktı ve ucu Megumi'nin boynuna saplanmıştı.

Sol eliyle onun kafasını tutan Mitsuko orağı daha derinlere itince yeni bir çatırtı duyuldu.

Megumi boğazının yandığını hissetti ama bu çok uzun sürmedi. Göğsü kanla ısınırken kendini kaybetti ve tek bir kelime dahi söyleyemedi. Boğazına bıçak saplanan bir insanın neler hissedebileceği hakkında en ufak bir fikir bile yürütemeden son nefesini verdi. Mitsuko'nun kollarında ihanete uğrayarak can verirken aklından ne ailesi ne de Şuya Nanahara geçmişti.

Mitsuko'nun onu serbest bırakmasıyla yan tarafa yığıldı.

Mitsuko hızla el fenerini kapayıp ayağa kalktı. Canı istediği her defasında hiç zorlanmadan dökebileceği sinir bozucu gözyaşlarını sildi. İşin aslı bu onun özel yeteneklerinden biriydi. Sağ elindeki orağı ay ışığına doğru tutup silkeledi ve üzerindeki kan damlacıklarını yere döktü.

Başlangıç için hiç de fena sayılmaz, diye düşündü. Daha kolay kullanabileceği bir bıçağı tercih ederdi ama orağı kullanmakta da pek fazla zorlanmamıştı. Gerçi önceden bir başkasının yerleşmiş olabileceği bir eve girerken yeterince temkinli davrandığını söyleyemezdi. *Bundan sonra daha dikkatli olmalıyım.*

Megumi'nin yerde yatan cesedine baktı. "Üzgünüm ama ben de seni öldürmeye çalışıyordum," dedi yavaş ve sessizce.

KISIM 2

ORTA AŞAMA

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 31

14

İlk geceleri doğan parlak güneşle sona erdi.

Şuya Nanahara başını kaldırdı ve çalıların arasından, yavaş yavaş beyaza dönmeye başlayan mavi gökyüzünü seyretti. Meşe, kamelya, kiraz ve diğer ağaçlar, dal ve gövdeleriyle etraflarına karmaşık bir ağ örerek onları güzelce saklıyordu.

Şuya haritayı bir kez daha incelediğinde yeni birkaç şey fark etti. Adanın şekli kabaca bir eşkenar dörtgene benziyordu. Kuzey ve güney ucunda tepeler vardı. Şu an adanın kuzeyindeki dağın güney tarafında, batıdaki yamaca yakın bir yerdeydiler. Haritadaki koordinatlar C-4 bölgesinde olduklarını söylüyordu. Ellerinde sadece sınırları değil, adadaki meskûn bölgeyi, diğer evleri (bu evler açık mavi noktalarla gösterilmişti), birkaç farklı binayı (sağlık ocağı, itfaiye istasyonu, deniz feneri, belediye binası ve balıkçı barınağını gösteren semboller dışında kayda değer bir şey yoktu) ve büyük, küçük bütün yolları gösteren detaylı bir harita olduğu için Şuya arazi yapısına, yollara ve dağınık evlere bakarak hangi bölgenin nerede olduğunu anlayabiliyordu.

Şuya bir önceki gece tepenin üst kısımlarına ulaşmalarının ardından elindeki haritanın gerçekten de adaya ait bir harita olduğunu doğrulamıştı. Karanlık denizin üzerinde büyüklü küçüklü çeşit çeşit adanın silüeti vardı ve tıpkı Sakamoçi'nin söylediği gibi bulundukları adanın batı ucu sayılabilecek bir yerde ışıklarını söndürmüş bekleyen bir koruma gemisinin silüeti görünüyordu.

Şuya ve Noriko'nun bulundukları bölgenin hemen batısında ağaçlık alan aniden sona erip yerini sarp bir yamaca bırakıyordu. Bu yamacın aşağısında küçük bir arazi vardı ve sonrasında deniz başlıyordu. Bir

önceki gece içinden geçtikleri bu arazinin tam ortasında zemini yükseltilmiş küçük bir kulübe vardı. Kulübenin on metre kadar ötesinde Şinto tapınaklarına özgü yıpranmış bir kemer gören Şuya buranın haritada işaretlenmiş bir tapınak olduğunu anlamıştı. Tapınağın ön kapısı açıktı ve içeride kimsecikler yoktu.

Şuya ne diğer evlere ne de bu tapınağa saklanmayı uygun bulmuştu Başkaları da aynı şeyi düşünebilirdi ve tapınağa tek bir yerden girildiği göz önüne alınırsa orada oldukları keşfedildiği anda tuzağa düşerlerdi.

Biraz yatıp dinlenebilmeleri için denize nispeten yakın çalılıklarla kaplı bir bölge seçmişti. Tepenin üst kısımlarında çalılıklar daha da sıklaşıyordu ama bunun diğerlerine de cazip gelebileceğini ve karşılarına düşmana dönüşebilecek birisinin çıkabileceğini göz önüne alarak kolayca kaçabilmeleri için fazla dik olmayan bir yerde kalmayı tercih etmişti. Ne de olsa Noriko'nun bacağı yaralıydı.

Şuya yere oturup sırtını yaklaşık on santim genişliği olan bir ağaca yasladı. Noriko da yanma oturup aynı şeyi yaptı ve yaralı sağ bacağını gevşekçe öne doğru uzattı. Ölesiye yorulmuşlardı. Noriko yavaşça gözlerini kapadı.

İkisi kafa kafaya verip bir eylem planı oluşturmaya çalışmış ama kayda değer bir çözüm bulamamışlardı.

Şuya önce bir bot bulup adadan kaçmayı düşünmüş ama sonra bunun boşa çabalamak olacağını anlamıştı. Denizde bir gemi vardı ve üstelik...

Elini yavaşça boynuna götürüp "o şeyin" soğuk yüzeyine dokundu. Onun orada olduğunu hissetmeye alışmıştı ama sanki onları boğarak varlıklarını ortadan kaldırmaya çalışan kaçınılmaz kaderleriymiş gibi boynunda ağırlık yapıyordu.

Evet, tasmadan bahsediyordu.

Okuldan verilecek özel bir sinyalle tasmanın içindeki bomba patlayacaktı. Oyunun kurallarına göre yasak bölgede yakalanan herkesin başına gelecek olan buydu ama elbette aynı şey denizden kaçmaya kalkışanlar için de geçerliydi. Aslında bu tasmalar varken o koruma gemilerine ihtiyaç yoktu. Bir bot bulmayı başarsalar bile bu tasmalar boyunlarında olduğu sürece kaçmaları imkânsızdı.

Kaçabilmelerinin tek yolu okulda kalan Sakamoçi'ye saldırmak ve tasmaları etkisiz hale getirmekti. Ama okulun bulunduğu G-7 bölgesi daha oyun başlar başlamaz yasak bölge ilan edildiği için buraya yaklaşmaları imkânsızdı. Üstelik konumları sürekli takip ediliyordu.

Sabahın ilk ışıkları ortalığı aydınlatırken Şuya hâlâ bu konuyu düşünüyordu. Güneş ışığının altında yürümeye devam etmeleri tehlikeliydi. Bunun için bir kez daha akşam olmasını beklemeleri gerekecekti.

Ama bu da farklı bir sorun doğuruyordu; zaman sınırlaması. "Yirmi dört saat içinde kimse ölmezse." Şuya en son okuldan çıktığında birisinin öldüğünü görmüştü ve bu da üç saatten uzun bir süre önceydi. Eğer gün içinde ve o gece ölen kimse olmazsa yirmi saatten biraz daha uzun bir süre sonra hepsi birden ölecekti. Akşam karanlığı çöker çökmez kaçmaya kalkışsalar bile harekete geçmek için çok geç kalmış olabileceklerdi. İronik de olsa sınıf arkadaşlarının bir kısmının daha ölmesi kalan öğrencilerin yaşamak için zaman kazanması anlamına geliyordu. Şuya bu düşünceyi zihninden uzaklaştırmaya çalıştı.

Kapana kısılmışlardı.

Şuya hâlâ Şinji Mimura'yla karşılaşmayı umuyordu. Şinji gibi bir çocuk geniş bilgi dağarcığı ve bildiklerini uygulamadaki ustalığıyla içinde bulundukları duruma çözüm üretebilirdi.

Şuya, Yoşio Akamatsu'nun saldırısından sonra Şinji'yi beklemediği için hâlâ pişmanlık duyuyordu. *Gerçekten doğru olanı mı yaptım? Diğerleri de beni bir düşman gibi görüp üzerime saldırırlar mıydı? Belki de Yoşio Akamatsu sadece bir istisnaydı.*

Hayır... bunu bilemezdi. Etrafta başka düşmanlar da olabilirdi. Her şeyden önce kimin düşman olduğunu tahmin etmek imkânsızdı. Kimin hâlâ eskisi gibi normal olduğunu ve kimin değiştiğini nasıl bileceklerdi? *Belki de artık normal olmayan bizleriz. Deliren biz olabilir miyiz?*

Şuya çıldırmak üzere olduğunu hissetti.

Sonuçta burada oturup olup bitecekleri beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey yok. Ama beklerken bir çözüm üretebilir miyiz? Bunu başaramazsak da akşam olduğunda çıkıp Şinji Mimura'yı ararız. Peki ama bu kadarını bile başarabilecek miyiz? Çapı sadece altı kilometre

olan küçük bir adada olsalar da bu şartlar altında birisini bulmak hiç de kolay sayılmazdı. *Hem akşam olmasını beklersek kalan süre onu bulmamız için yeterli olur mu?*

Üstelik şansımızın yaver gittiğini (ne tabir ama) ve Şinji'yi bulsak ya da Noriko'yla birlikte bir şekilde bu adadan kaçmayı başarsak bile kaçak muamelesi görürüz. Başka bir ülkeye göç etmediğimiz sürece hayatımızın sonuna dek birer kaçak olarak yaşamak zorunda kalırız. Günün birinde bir hükümet ajanı tarafından ıssız bir ara sokakta infaz ediliriz ve şişman fareler yuvalarından çıkıp orada bırakılan cesedimizin parmaklarını kemirmeye başlar.

Neticede... aklını yitirmek çok daha iyi bir seçenek.

Şuya, Yoşitoki Kuninobu'yu düşündü. Onun ölümüyle sarsılmıştı ama belki de bu Yoşitoki için çok daha iyi olmuştu. En azından bu çılgınlığa, içinde bulundukları bu tamamen umutsuz duruma şahit olmak zorunda kalmayacaktı.

İntihar etmek bizim için çok daha iyi bir çözüm olabilir. Peki Noriko bunu kabul eder mi?

Şuya, Noriko'ya baktı ve huzur veren günün ilk ışıkları altında ilk defa onun profilini inceledi.

Belirgin kaşları, kapalı gözlerini çevreleyen yumuşak kirpikleri, ucu düz, sevimli bir burnu ve dolgun dudakları vardı. Çok hoş bir kızdı. Şuya, Yoşitoki'nin ona neden âşık olduğunu anlayabiliyordu.

Şimdi Noriko'nun yüzüne kumlar yapışmış ve hafifçe omuzlarından aşağı uzanan saçları birbirine dolanmıştı. Ve elbette boynunda bir tasma vardı. Antik zamanlardan bir köleymiş gibi boynunda parlak, gümüş bir tasma taşıyordu.

Bu lanet olasıca oyun onun tüm çekiciliğini alıp götürmüştü.

Şuya birden içinin inanılmaz bir öfkeyle dolduğunu hissetti. Bu öfke kendini toparlamasını sağlamıştı.

Kaybetmeyeceğiz. Yaşayacağız. Sadece bu kadarla da kalmayıp karşı koyacağız. Üstelik bu zayıf bir ataktan çok daha fazlası olacak.

Onlar bize sağ yumruklarını indirdi ve ben de karşılık olarak üzerlerine beyzbol sopasıyla saldıracağım.

Noriko gözlerini açtı. Göz göze gelip birbirlerine baktılar. "Sorun nedir?" diye sordu Noriko sessizce.

"Hiçbir şey... Şey, ben sadece düşünüyordum."

Şuya, Noriko kendisini ona bakarken yakaladığı için utanmıştı bu yüzden durduk yere, "Bunun kulağa tuhaf geldiğini biliyorum ama umarım intihar etmeyi falan düşünmüyorsundur," dedi.

Noriko bakışlarını aşağı indirdi. Neler hissettiği hakkında en ufak bir ipucu vermeyen yüzünde hafif bir gülümseme belirir gibi oldu. Ardından, "Asla!" dedi. " Gerçi..."

"Gerçi ne?"

Noriko kısa bir süre düşündükten sonra, "Sona kalan iki kişi biz olursak intihar etmeyi düşünebilirim. Böylece en azından sen..." dedi.

Bu sözler karşısında büyük bir şaşkınlık yaşayan Şuya başını çılgınca bir telaşla iki yana salladı. Bu düşünceyi öylesine gündeme getirmişti. Noriko'dan böyle bir yanıt almayı beklemiyordu.

"Saçmalama. Bunu sakın bir daha aklına getirme. Bak, sen ve ben sonuna dek bir arada kalacağız. Ne olursa olsun. Tamam mı?"

Noriko hafifçe gülümseyip sağ eliyle Şuya'nın sol eline dokundu. "Teşekkürler."

"Bu işin üstesinden geleceğiz. Ölmeyi aklından bile geçirme."

Noriko bir kez daha hafifçe gülümsedikten sonra, "O halde vazgeçmedin değil mi Şuya?" diye sordu.

Şuya güçlükle de olsa başını salladı. "Elbette hayır."

"Zaten ben senin hep pozitif bir enerjin olduğuna inandım."

"Pozitif enerji mi?"

Noriko gülümsedi. "Bunu nasıl açıklayacağımı bilemiyorum ama hayata karşı pozitif bir yaklaşımın var. Tıpkı şu an yaşamaya kararlı olman gibi. Ve ben de..." Şuya'nın gözlerinin içine bakarken yüzünde hâlâ belli belirsiz bir gülümseme vardı. "Senin en çok bu özelliğini seviyorum."

Şuya biraz utandığını hissederek, "Bunun sebebi tam bir ahmak olmam," dedi. Ardından ekledi: "Buradan kaçmayı başarsak bile... Bilirsin işte, yani bu benim için çok da önemli değil çünkü benim bir ailem yok. Ama sen... sen anneni, babanı ve kardeşini bir daha asla göremeyeceksin. Bu durumla başa çıkabilecek misin?"

Noriko tekrar hafifçe gülümsedi. "Bunun üstesinden gelebilirim. Oyun başladığında... kararımı vermiştim." Kısa bir duraksamanın ardından ekledi: "Ya sen?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen de onu göremeyeceksin."

Şuya bocaladı. Noriko onun hakkında çok fazla şey biliyordu. Bunu kendisi de itiraf etmişti. "Uzun zamandır seni takip ediyorum."

Bunun kendisi için sorun olmayacağını söylerse yalan söylemiş olurdu. O güne dek hep Kazumi Şintani'ye âşık olmuştu. Onu bir daha asla görememek...

Şuya yine de başını sallayarak, "Çok da önemli değil," dedi. *Bu tek taraflı bir aşktı zaten,* diye eklemeyi de düşündü ama Sakamoçi'nin aniden gürleyerek etrafta yankılanan sesi buna izin vermedi.

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 31

15

"Herkese günaydın."

Konuşan Sakamoçi'ydi. Hoparlörlerin nereye yerleştirildiğini anlayabilmeleri imkânsızdı ama araya giren metalik bir ses dışında Sakamoçi'nin sesi gayet net ve yüksekti. Hoparlörler büyük ihtimalle sadece okula değil adanın her noktasına yerleştirilmişti.

"Rehberiniz Sakamoçi konuşuyor. Saat şu an sabahın altısı. Nasıl gidiyor bakalım?"

Şuya önce suratını buruşturmak istedi ama Sakamoçi'nin böyle neşeli bir sesle konuşması onu o kadar şaşırtmıştı ki ağzı açık kalmıştı.

"Pekâlâ, şimdi size ölen arkadaşlarınızın isimlerini okuyacağım. Önce Yoşio Akamatsu."

Şuya'nın yüzü kaskatı kesildi. Evet, sınıf arkadaşlarından biri daha ölmüştü ama Yoşio'nun isminin okunduğunu duymak kendisi için çok daha fazlasını ifade ediyordu.

Şuya onu bıraktığında Yoşio henüz yaşıyordu. Bir başkasını daha öldürmeye teşebbüs ederken mi hayatını kaybetmişti? Ya da orada öylece baygın bir halde yatarken... okul yasak bölge ilan edilmiş ve boynundaki o güzel tasma havaya uçarak paramparça olmasına mı neden olmuştu?

Sebep ne olursa olsun Şuya onu baygın bir halde bıraktığı için kendini hiç iyi hissetmiyordu. Aklını kurcalayan bu düşünceler diğer isimlerin okunmasıyla birlikte bir anda kayboldu.

"9 No.lu Hiroşi Kuronaga, 10 No.lu Riyuhei Sasagava, 17 No.lu Mitsuru Numai, 21 No.lu Kazuhiko Yamamoto. Ve şimdi de bakalım kızlar kimmiş... 3 No.lu Megumi Eto, 4 No.lu Sakura Ogava, 5 No.lu İzumi Kanai, 14 No.lu Mayumi Tendo."

Bu isimler hayatta kalma şanslarının biraz daha arttığı anlamına geliyordu ama Şuya bunu fark edecek durumda değildi. Başı dönüyordu. Ölen arkadaşlarının yüzleri zihninden birer birer geçti. Hepsi öldürülmüştü ve bu da aralarında katillerin olduğunu gösteriyordu. Tabii eğer içlerinden bazıları intihar ederek ölmediyse.

Oyun devam ediyordu. Oyun inkâr edilemez bir şekilde ilerliyordu. *Uzun süren bir cenaze merasimi ve siyahlara bürünmüş bir kalabalık. Yüzünde, küçük dağları ben yarattım, der gibi ciddi bir ifade olan, siyah takım elbiseli bir adam onlara sesleniyor. "Ah, siz Şuya Nanahara ve Noriko Nakagava mısınız? Evet, doğru biraz erken gelmişsiniz ama az önce sizin için ayırdığımız mezarların önünden geçtiniz. Mezar taşınıza ortak numaranız olan 15 sayısını kazıdık. Endişelenmeyin, özel bir ödülümüz de olacak."*

"Gayet iyi gidiyor, çocuklar. Doğrusu çok etkilendim. Şimdi sıra yasak bölgelerde. Yasaklanan bölgeleri ve ne zaman yasaklanacaklarını okuyacağım. Haritalarınızı çıkarıp işaretleyin."

Hâlâ sınıf arkadaşlarını kaybetmenin verdiği şoku üzerinden atamayan ve Sakamoçi'nin bu ses tonuyla konuşmasına büyük öfke duyan Şuya istemeden de olsa haritasını çıkarmak zorunda kaldı.

"Önce bir saat sonra, yani saat yedide, J-2 yasaklanacak. Saat yedi olmadan önce J-2'den ayrılın. Anlaşıldı mı?"

J-2 adanın güney ucunun biraz batısında kalıyordu.

"Üç saat sonra, yani saat dokuzda, F-1 yasaklanacak."

F-1 adanın batı kıyısındaydı ama biraz güneyde kalan bu bölge sapa bir yer sayılırdı.

"Beş saat sonra, yani saat on birde, H-8 yasaklanacak."

Doğu kıyısının meskûn bölgesinin büyük kısmı H-8'di.

"Şimdilik bu kadar. O halde bugün hepinizin elinden geleni yapmasını istiyorum."

Sakamoçi'nin okuduğu yasak bölgeler arasında Şuya ve Noriko'nun bulunduğu yer yoktu. Sakamoçi bu bölgelerin rastgele seçildiğini iddia etmişti. Her halükârda meskûn bölgelerden uzak durarak doğru olanı

yapmışlardı. Ama bir sonraki duyuruda onların bulunduğu bölge de okunabilirdi.

"Sakura ve..." Şuya, konuşmaya başlayan Noriko'ya doğru döndü. "Sakura ve Kazuhiko da okunan isimler arasındaydı."

"Evet." Şuya'nın boğazından boğuk bir inilti koptu. "Acaba... intihar mı ettiler?"

Noriko bakışlarını ayaklarına çevirdi. "Bilmiyorum. Ama sonuna dek birbirlerinden ayrılmamış olmalılar. Bir şekilde buluşmayı başarmışlar."

Şuya, Sakura'nın Kazuhiko'ya bir not ilettiğini görmüştü. Yine de Noriko'yla sadece iyimser tahminlerde bulunuyorlardı. Sakura ve Kazuhiko, çılgına dönmüş sınıf arkadaşları tarafından pekâlâ ayrı yerlerde öldürülmüş olabilirdi.

Kazuhiko'nun ve elleri birbirine dokunduğunda ona bir not ileten Sakura'nın görüntüsünü zihninden uzaklaştıran Şuya cebindeki öğrenci listesini çıkardı. Sırt çantalarında haritayla birlikte bu liste de vardı. Bunu yapmak hoş olmasa da az önce verilen bilgileri listeye kaydetmek zorundaydı. Kalemini çıkarıp isimlerin üzerini karalayacakken vazgeçti. Bu katlanılamayacak kadar korkunç bir şeydi.

Onun yerine isimlerin yanına küçük birer işaret koymayı tercih etti. Yoşitoki Kuninobu ve Fumiyo Fujiyoşi'yi de işaretledi. Şuya kendini az önce hayalini kurduğu siyahlar içindeki adama dönüşüyormuş gibi hissediyordu. *"Bir bakalım, sen... ve sen. Bir de sen. Tabut ölçüleriniz kaç? Bizim tabutlarımız dar kesim ama sizin için çok satan sekiz numaralı modelimizde indirim yapabiliriz."*

Yeter. Neticede Kazuo Kiriyama'nın çetesine mensup dört kişiden üçü ölmüştü. Hiroşi Kuronaga, Riyuhei Sasagava ve Mitsuru Numai. İçlerinde ismi okunmayan tek kişi Zuki lakaplı (biraz tuhaf bir çocuktu) Şo Tsukioka'ydı... ve bir de Kazuo Kiriyama'nın kendisi.

Şuya, Kazuo Kiriyama sınıftan ayrılırken Mitsuru Numai'nin yüzünde halinden memnun bir ifade olduğunu hatırladı. Kazuo'nun çetesini bir araya toplayıp onları adadan kaçırmaya çalışacağını düşünmüştü. O halde ortaya çıkan bu sonuç ne ifade ediyordu? Belki de bir yerlerde buluşmaya karar verdikleri halde birbirlerinden şüphelenip düşman olmuşlardı. Bu

durumda kaçmayı başaran Şo Tsukioka ve Kazuo hâlâ birlikte mi hareket ediyordu? Hayır, çok daha farklı bir şey yaşanmış olmalıydı ama Şuya bunun ne olduğunu bilmiyordu.

Sonra birden belli belirsiz duyulan o silah sesini hatırladı. Bu sesi sadece bir kez duymuştu. Eğer duyduğu bu ses gerçekten de silah sesiyse ölen on öğrenciden hangisi vurulmuştu?

Duyduğu bir hışırtı düşüncelerini bir anda allak bullak etti. Noriko'nun yüzü kaskatı kesilmişti. Şuya elindeki kalem ve listeyi çabucak cebine soktu.

Kulağını dört açıp etrafı dinledi. Ses hâlâ duyuluyordu. Hatta giderek onlara doğru yaklaşıyordu.

Şuya, Noriko'ya, "Sessiz ol," diye fısıldadı.

Sırt çantasını aldı. Her an kaçmaya hazır olmaları gerektiği için ihtiyaç duydukları her şeyi bu çantada toplamıştı. Giysilerinin bir kısmını gezi için hazırladığı spor çantasında bırakmıştı ama onlarsız da idare edebilirdi. Noriko da kendi çantalarını aynı şekilde düzenlemişti.

Şuya iki sırt çantasını birden sol omzuna attı. Ardından ayağa kalkmasına yardımcı olmak üzere Noriko'ya ellerini uzattı. Birlikte oldukları yere sinip beklemeye koyuldular.

Şuya bıçağını çıkardı. Onu sağ eliyle sapından tutuyordu. *Gitar penası kullanmayı biliyor olabilirim,* diye geçirdi içinden, *ama bu aletin nasıl kullanılacağı hakkında en ufak bir fikrim yok.*

Ses giderek yaklaşıyordu. Şimdi bulundukları yerden sadece birkaç metre ötede olmalıydı.

Şuya'nın içinde okuldan çıktığı anda hissettiğine benzer bir gerginlik vardı. Sol eliyle Noriko'nun omzunu tutup onu geriye doğru çekti. Ardından kendisi de doğrulup geriye doğru bir adım attı. Ne kadar çabuk olurlarsa o kadar iyiydi. Mümkün olduğunca hızlı davranmalıydılar!

Noriko'yla birlikte çalılıkların arasından geçip bir patikaya çıktılar. Patika kıvrılarak tepenin etrafını dolaşıyordu. Yukarıda dalları iç içe geçmiş ağaçlar vardı ve gökyüzü masmaviydi.

Şuya, Noriko'yu tutmaya devam ederek onunla birlikte patikada birkaç metre geri yürüdü. Az önce yanından ayrıldıkları çalılıkların arasında yine o hışırtı vardı. Ses giderek yaklaştı ve...

Şuya'nın gözleri büyüdü.

Beyaz bir kedi çalılıkların arasından çıkıp patikaya fırladı. Bu tüyleri topak topak olmuş sıska bir kediydi ama neticede sadece bir kediydi.

Şuya ve Noriko birbirlerine baktılar. Noriko, "Kediymiş," diyerek gülümsedi. Şuya da ona sırıtarak karşılık verdi. Kedi nihayet orada olduklarını fark etmiş gibi onlara doğru döndü.

Kısa bir süre dikkatle onlara baktıktan sonra koşarak yanlarına geldi.

Şuya bıçağını tekrar kılıfına soktu ve yaralı bacağını dikkatli bir şekilde kıvırıp yere çömelen Noriko da kediye ellerini uzattı. Kedi, Noriko'nun ellerine zıplayıp bacağına sürtündü. Noriko ellerini kedinin ön ayaklarının altına sokarak ona sarıldı.

"Zavallı kedicik. Baksana ne kadar da zayıf," dedi sanki onu öpecekmiş gibi dudaklarını büzerek. Kedi ona coşkuyla mırlayıp miyavlayarak karşılık verdi. "Evcil bir kedi olmalı. Çok cana yakın bir hayvan."

"Olabilir."

Hükümet bu oyunu düzenlemek için adada yaşayanları başka bir yere taşımıştı. (Program gizli tutulan bir faaliyet olduğu için öğrencilerin bu adada olduklarını bilmemeleri gerekiyordu.) Noriko'nun söylediği gibi belki de bu kedi, sahibi adadan ayrıldıktan sonra burada tek başına kalmıştı. Etrafta hiç ev olmadığına göre tepelerin arasında yolunu mu kaybetmişti? Şuya bunları düşündüğü sırada farkında olmadan bakışlarını Noriko'dan ayırdı. Sonra...

... âdeta şoka girerek tekrar Noriko'nun olduğu tarafa baktı.

Üzerinde okul ceketi olan birisi ayakları patikaya yapışmış gibi on metre ötede duruyordu. Şuya gibi orta boylu olmasına rağmen hentbol takımında yaptığı idmanlar sayesinde taş gibi bir vücuda sahipti. Bronz tenliydi ve saçlarını kısacık kestirmişti. Öndeki saçları havaya dikeliyordu. Bu Tatsumiçi Oki'ydi (3 No.lu Erkek Öğrenci).

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 31

16

Noriko, Şuya'nın bakışlarını takip ederek dönüp arkasına baktı ve yüzü aniden gerildi. Tatsumiçi'nin nesi vardı? O da bir düşman olabilir miydi?

Tatsumiçi orada öylece durmuş onlara bakıyordu. Şuya hissettiği gerginlik yüzünden görüş alanının daraldığını hissetti (tıpkı hızlanan bir arabanın içindeymiş gibi) ama göz ucuyla da olsa Tatsumiçi'nin sağ elinde bir balta tuttuğunu görebiliyordu.

Eli içgüdüsel bir hareketle belinde duran bıçağa gitti.

Onun bu hareketi fitili ateşleyen kıvılcım oldu. Tatsumiçi baltayı tutan elini kıvırıp onlara doğru koşmaya başladı.

Şuya hâlâ kediyi tutan Noriko'yu çalılara doğru itti.

Tatsumiçi şimdi tam karşısında duruyordu.

Şuya sırt çantasını hızla havaya kaldırdı. Üzerine inen balta çantayı ikiye ayırıp içindeki eşyaların etrafa saçılmasına neden oldu. Su şişesi kırıldı ve içindeki su yere döküldü. Baltanın bıçağı Şuya'nın omzuna dek ulaştı. Şuya tenini dağlayan bir acı hissetti.

Yırtılan çantayı bir kenara fırlatıp rakibinden biraz uzaklaşabilmek için geriye doğru sıçradı. Tatsumiçi'nin yüzünde öylesine gergin bir ifade vardı ki gözlerinin beyaz kısmı göz bebeklerinin etrafında halkalar oluşturmuştu.

Şuya buna bir türlü inanamıyordu. Evet, içinde bulundukları durum korkunçtu ve kendisi de bir an şüpheye kapılmıştı ama bu nasıl olurdu?.. Tatsumiçi gibi neşeli ve iyi kalpli bir çocuk nasıl böyle bir şey yapardı?

Tatsumiçi başını hızla Noriko'nun olduğu çalılıklara doğru çevirdi. Onun bakışlarını takip eden Şuya da Noriko'ya baktı. Tatsumiçi'nin

bakışları Noriko'nun yüzünün ve dudaklarının buz kesmesine neden olmuştu. Kucağındaki kedi çoktan kaçmıştı.

Tatsumiçi ani bir hareketle tekrar Şuya'ya dönüp elindeki baltayı yan tarafa doğru salladı.

Şuya bu darbeyi kemerinden çıkardığı bıçakla karşılamıştı. Ne yazık ki onu kılıfından çıkarmaya zaman bulamamıştı ama yine de baltanın ucuyla bıçağın birbirine kenetlendiğini gösteren bir ses duyuldu. Şuya, Tatsumiçi'nin darbesini yüzüne sadece beş santim kala durdurmayı başarmıştı. Baltanın üzerinde büyük ihtimalle dövülürken oluşan mavi bir kabarıklık olduğunu görebiliyordu.

Şuya, Tatsumiçi'nin yeni bir hamle yapmasına fırsat vermeden elindeki bıçağı atıp onun baltayı tutan sağ eline yapıştı. Tatsumiçi yine de baltayı sallamaya çalıştı ve Şuya'nın kafasının sağ tarafına hafif de olsa bir darbe indirmeyi başardı. Şuya'nın dalgalı uzun saçlarının, sağ kulağının üzerinde duran bir tutamı koparak yere düştü ve kulak memesinde derin bir kesik açıldı. Çok fazla canı yanmamıştı. Zihninden saçma ve yersiz bir düşünce geçti. *Abartmaya değmez. Şinji de kulağını deldirmişti.*

Tatsumiçi sağ elinde duran baltayı sol eline aldı ama Şuya onu bir kez daha sallamasına izin vermedi ve sol bacağıyla ayaklarını yerden kesti. Tatsumiçi'nin dizleri büküldü. *Pekâlâ, haydi düş bakalım!*

Ama Tatsumiçi ayakta kalmayı başardı ve olduğu yerde sendelemekten sonra kendi etrafında dönerek Şuya'nın üzerine atladı. Şuya çalılara doğru geriledi. Etrafı ezilen dallardan çıkan sesler kapladı.

Şuya geri geri gitmeye devam etti. Tatsumiçi'nin insanı hayrete düşüren gücü onu neredeyse geri geri koşmaya zorluyordu. Noriko'nun yüzü yavaş yavaş görüş alanından çıkmaya başladı. Bu inanılması güç ortamda zihninden saçma sapan bir düşünce daha geçti. Küçükler Ligi'nde yaptıkları antrenmanları hatırlamıştı. *Şuya Nanahara, geriye doğru koşma şampiyonu, evet!*

Sonra ayaklarının altında tuhaf bir şey hissetti.

Birden bulundukları yerde tapınağın olduğu çayırlığa inen dik bir yokuş olduğunu hatırladı.

Düşüyorum!

Tatsumiçi'yle birlikte çalılarla kaplı yokuştan aşağı yuvarlanmaya başladılar. Sabahın erken saatlerine özgü bulutsuz gökyüzü ve etraftaki yeşillikler ara vermeksizin dönüyordu. Şuya yine de Tatsumiçi'nin bileğini yakalamayı başardı.

Kendini çok yüksek bir yerden düşüyormuş gibi hissetti ama aradaki mesafe en fazla on metreydi. Bedenleri büyük bir gürültüyle yere çarptı ve hareketsiz kaldılar. Düştükleri yer güneş ışıklarıyla doluydu. Aşağıdaki çayırlığa inmişlerdi.

Şuya, Tatsumiçi'nin altında sıkışıp kalmıştı. Ondan önce ayağa kalkabilmek için kıvranıyordu. Tam o sırada bir şey fark etti. Az önce bir hava kompresörünün gücüyle üzerine saldıran Tatsumiçi'nin kolları bir anda bütün kuvvetini yitirip gevşeyivermişti.

Şuya, Tatsumiçi'nin göğsünün altına sıkışan başını kaldırıp baktı ve bunun sebebini anladı.

Balta Tatsumiçi'nin yüzüne saplanmıştı. Baltanın metal kısmının yarısı Noel pastasının üzerindeki çikolatanın üst tabakası gibi dışarıda duruyordu. Alnına inen balta Tatsumiçi'nin sol göz yuvarını düzgün bir şekilde ortadan ikiye ayırmıştı. Yüzünden kanla birlikte yapışkan bir sıvı akıyor ve baltanın, ağzının içine saplanan kısmı soluk, mavi bir ışıkla parlıyordu.

Balta hâlâ Tatsumiçi'nin elindeydi ama onun bileklerini tutan kişi Şuya'ydı. Şuya neredeyse ışık hızıyla Tatsumiçi'nin yüzünden kendi bileklerine doğru akan korkunç bir duygu hissetti.

Tatsumiçi'nin kanı bu duygunun izlediği yolu takip ediyormuş gibi baltanın üzerinden süzülüp Şuya'nın ellerine akmaya başladı. Şuya boğuk bir inilti koparıp Tatsumiçi'nin bileklerini serbest bıraktı ve onun cansız vücudunun altından kalktı. Bunu yapmasıyla birlikte Tatsumiçi'nin vücudu sırtüstü yere devrildi. Şuya'nın karşısında sabahın ilk ışıklarıyla aydınlanan tüyler ürpertici, ölü bir yüz duruyordu.

Nefes nefese kalan Şuya kendini belli belirsiz hissettiren bir kusma isteği duydu.

Tatsumiçi'nin yüzünü bu halde görmenin verdiği emsalsiz dehşet yabana atılacak türde bir duygu değildi ama Şuya için bundan çok daha

dehşet verici olan bir şey vardı. Evet... O birisini öldürmüştü. Daha da kötüsü öldürdüğü kişi sınıf arkadaşıydı.

Kendini bunun bir kaza olduğuna inandırmaya çalışması faydasızdı. Ne olursa olsun baltanın yönünü değiştirmek için elinden geleni yapmış ve Tatsumiçi'nin bileğini mümkün olduğunca geriye doğru kıvırıp baltayı ona doğru çevirmişti.

Şimdi fena halde midesi bulanıyordu. Ama yutkundu ve kusma ihtiyacını bastırdı. Başını kaldırıp az önce yuvarlandığı yokuşun tepesine baktı.

Yokuşu kaplayan çalılıkların ötesini göremiyordu. Noriko'yu yalnız bırakmıştı. *Şu an benim için en önemli şey Noriko'yu korumak*, diye geçirdi içinden. Kusmaya zamanı yoktu. *Hemen Noriko'nun yanına dönmeliyim*, diye düşündü, bu düşünceler onu sakinleştirebilirmiş gibi. Ayağa kalkıp bir süre daha Tatsumiçi'ye ve yüzüne saplanan baltaya baktı.

Kısa bir tereddüdün ardından dudaklarını büzüp Tatsumiçi'nin baltayı tutan parmaklarını serbest bıraktı. Onu bu halde bırakıp gidemezdi. Elbette onu gömmesi imkânsızdı ama Tatsumiçi'nin üzerine bir balta saplanmış yüzü tahammül sınırlarını aşan bir manzaraydı. Şuya onu bu halde görmeye katlanamıyordu. Baltanın sapını tutup onu Tatsumiçi'nin yüzünden çıkarmaya çalıştı.

Balta o kadar derinlere gömülmüştü ki sanki Tatsumiçi kafatasında bu baltayla doğmuştu.

Şuya derin bir nefes aldı. *Ah, Tanrım.*

Ardından durup düşündü. *Hayır. Bu olanların Tanrı'yla ne ilgisi var? Bayan Anno dindar bir Hristiyandı ama Tanrı'ya duyduğu inancın karşılığı Sakamoçi tarafından tecavüze uğramak oldu. Ah, Tanrı'ya şükredin.*

Şuya içinde yeni bir öfke dalgasının yükselmeye başladığını hissetti.

Dişlerini sıkıp Tatsumiçi'nin başının yanına diz çöktü ve titreyen sol elini sınıf arkadaşının alnına koydu. Sağ eliyle baltaya asıldı ve nihayet Tatsumiçi'nin yüzünden fışkıran kanın insanın tüylerini diken diken eden sesiyle birlikte onu yerinden sökmeyi başardı.

Şuya kendini bir kâbusun ortasındaymış gibi hissediyordu. Tatsumiçi'nin ortadan ikiye ayrılan kafası şeklini kaybetmişti. Plastik bir maske gibi fazlasıyla gerçek dışı görünüyordu. Şuya hayatında ilk defa insan vücudunun ne kadar kırılgan ve esnek olduğunu anlamıştı.

Tatsumiçi'nin gözlerini kapatmaya çalışmaktan vazgeçti. Sol gözbebeğiyle birlikte ikiye ayrılan göz kapağı öyle şişmişti ki kapanması neredeyse imkânsızdı. Belki sağ gözü kapanabilirdi ama kim göz kırpıyormuş gibi duran bir ceset görmek isterdi ki? İçinde bulundukları şartlar göz önüne alındığında bu hiç de hoş bir manzara olmazdı.

Şuya bir kez daha midesinin bulandığını hissetti.

Yine de tekrar ayağa kalkıp arkasını döndü. Noriko'nun yanına gidebilmek için uzun yolu seçip patikayı takip etmesi gerekecekti.

Sonra birden gözleri bir kez daha büyüdü çünkü bu defa da...

... çayırın ortasında üzerinde okul ceketi olan gözlüklü bir çocuk duruyordu; bu, sınıfın erkek başkanı Kyoiçi Motobuçi'ydi.

Ve elinde bir tabanca tutuyordu.

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 30

17

Sınıf başkanının gümüş gözlük çerçevelerinin ardından bakan gözleri Şuya'nın gözleriyle buluştu. Her zaman düzgün bir şekilde yandan ayırdığı saçları şimdi karmakarışıktı. Gözlük camları kirlenmiş ve arkalarından bakan kan çanağına dönmüş gözleri tıpkı Tatsumiçi'ninkiler gibi kocaman açılmıştı. Kyoiçi'nin yüzü sınıftakinden farksız bir şekilde inanılmaz derecede solgundu ve yine Warhol'un serigrafi baskılarından birini andırıyordu. İnsanlıktan çıkmış gibi bir hali vardı.

Kyoiçi'nin elindeki silah geriye doğru sarsıldığında Şuya iki büklüm olup kendini arkaya attı. Silahtan patlama sesiyle birlikte küçük bir alev çıktı. Şuya sıcak bir şeyin başını yalayıp geçtiğini hissetti. Elbette bunu sadece hayal etmiş de olabilirdi. Her halükârda kurşun onu ıskalamıştı.

Hâlâ sırtüstü yerde yatıyordu ve düşünmeye zamanı yoktu. Sadece yerde geri geri sürünerek uzaklaşmaya çalıştı. Altındaki uzun otlar hışırdıyordu.

Kyoiçi Motobuçi çok yakınındaydı. Şuya kaçamadı. Kyoiçi ondan sadece birkaç metre uzaktaydı ve elindeki silahı göğsüne doğrultmuştu.

Şuya'nın yüzü, bir heykelin yüzü kadar gergindi. Şimdi içini Noriko'yu koruma isteği ya da başka herhangi bir şeyden çok, gerçek bir korku kaplamaya başlamıştı. *Tabancadan çıkacak bir sonraki küçük kurşun beni öldürecek! Beni... öldürecek!*

"Dur!" diye bağırdı farklı bir ses.

Kyoiçi ani bir hareketle yan tarafa döndü. Şuya da onun bakışlarını takip etti ve...

Tapınağın gölgesinde iri yarı birisi duruyordu. Bu, kısacık kesilmiş saçları –hayır, kafası resmen keldi– kaşlarının üzerindeki dikkat çekici

yara izleri ve bir gangsterinki kadar sert yüzüyle Şogo Kavada'ydı (5 No.lu Erkek Öğrenci). Elinde bir pompalı tüfek vardı (kısa namlulu bir Remington M-31).

Kyoiçi hiç beklenmedik bir anda Şogo'ya ateş etti. Şuya, Şogo'nun hızla eğildiğini gördü. Yere diz çöken Şogo'nun elindeki tüfek bir alev makinesi gibi kıvılcımlar saçarak ateş aldı. Kyoiçi'nin sağ kolu göz açıp kapayana dek havaya uçmuştu. Etrafı kanlı bir duman kapladı. Kyoiçi boş gözlerle üniformasının kısalan koluna bakıyordu. Az önce silahı tutan kolunun elinden dirseğine kadar olan kısmı şimdi otların üzerinde duruyordu. Şogo hızlı bir hareketle tüfeğe yeni bir fişek sürdü. İçindeki saçmaları boşaltmış olan kırmızı renkli plastik fişek kovanı dışarı fırladı.

"AHHHH!" Kyoiçi neler olup bittiğinin farkına varınca bir hayvan gibi uludu. Şuya onun dizlerinin üzerine çökeceğini düşündü.

Ama öyle olmadı. Sınıf başkanı bunu yapmak yerine kopan koluna koştu. Sol eliyle yerde duran sağ elinin parmaklarını çözüp silahını aldı. Sanki tek kişilik bir bayrak yarışındaydı. Harika. Şuya kendini bir kez daha kötü bir korku filmi izliyormuş gibi hissetti. Hatta daha da güzeli kötü bir korku romanı okuyor gibiydi.

Kahretsin, bu berbat bir şeydi.

"Dur!" diye bağırdı Şogo ama Kyoiçi onu dinlemeyip silahını üzerine doğrulttu.

Şogo bir kez daha ateş etti. Kyoiçi'nin öne doğru eğilen vücudu üçgen şeklini aldı. Kalçası uzun atlama yapmaya hazırlanan bir sporcu gibi dışa doğru fırlamıştı. Kyoiçi'nin ayakları toprağa değdi ve sanki hızlı çekim bir görüntü seyrediyorlarmış gibi neredeyse aynı anda yüzüstü yere yuvarlandı. Upuzun otların içine gömülüp hareketsiz kaldı.

Şuya güçlükle de olsa ayağa kalktı.

Otların arasından Kyoiçi'nin bedenini görebiliyordu. Okul ceketinin bel kısmında koca bir delik açılmıştı ve içindekilerle bir sosis fabrikasının atıklarının boşaltıldığı çöp bidonuna benziyordu.

Şogo cesetle fazla ilgilenmedi ve tüfeğiyle birlikte hızla Şuya'ya doğru yaklaşmaya başladı. Tüfeğe bir kez daha fişek sürüp içindeki boş fişek kovanını çıkardı.

Olayların böylesine hızlı gelişmesi ve Tatsumiçi ile Kyoiçi'nin dehşet verici ölümleri Şuya'yı perişan etmişti ama güçlükle nefes almaya çalışarak, "Bekle, ben..." demeyi başardı.

Şogo, Kyoiçi'nin cesedinin arkasında durdu. "Sakın kıpırdama. Elindeki silahı yere at," dedi. Bu sözlerle birlikte Şuya baltayı hâlâ tuttuğunu fark etti.

Ona söyleneni yaptı. Her tarafı kana bulanan balta gürültüyle yere düştü.

İşte tam o sırada, patikanın dik bir yokuşa dönüştüğü yerde Noriko ortaya çıktı. Bacağını sürüye sürüye yürüyen Noriko, Şuya ve Tatsumiçi'nin aşağıya yuvarlanırken açtıkları yolu takip ederek çalıların arasından geçti. (Şuya birden Tatsumiçi Oki'yle boğuşmalarının üzerinden bir dakikadan az bir zaman geçmiş olduğunu fark etti.) Silah sesleri yüzünün bembeyaz kesilmesine neden olmuştu ve şimdi yerde yatan Tatsumiçi ve Kyoiçi'nin cesetleri ile az sonra yüzleşmeye hazırlanan Şuya ve Şogo'ya bakarken nefesini tutuyordu.

Şogo, Noriko'yu hemen fark etti ve tüfeğini bu defa ona doğrulttu. Noriko olduğu yerde donup kaldı. "Kes şunu!" diye bağırdı Şuya. "Noriko benimle beraber! Biz kimseyle çatışmak istemiyoruz!"

Şogo yavaşça Şuya'ya döndü. Gözlerinde tuhaf, ifadesiz bir bakış vardı.

Şuya bu defa Noriko'ya seslendi. "Noriko! Şogo benim hayatımı kurtardı. Şogo bizim düşmanımız değil!"

Şogo, Noriko'ya baktıktan sonra bakışlarını tekrar Şuya'ya çevirdi. Ardından elindeki tüfeği yere indirdi.

Bir süre daha hiç kıpırdamadan olduğu yerde duran Noriko boş olduklarını göstermek için ellerini havaya kaldırdıktan sonra neredeyse kayarak dik yokuştan aşağı indi. Sendeleyerek sağ ayağını sürümeye başladı ve Şuya'nın yanına ulaşmasının ardından ikisi birden bakışlarını Şogo'ya çevirdi.

Şogo da karşısında iki tespih böceği duruyormuş gibi onlara bakıyordu. Şuya onun çenesini ve yanaklarını kaplayan sakalların biraz uzamış olduğunu fark etti.

Şogo'nun yüzünde bir gülümseme belirir gibi oldu. Eğer gerçekten gülümsediyse Şuya onun gülümsediğine ilk kez şahit oluyordu.

"Tamam, tamam," dedi Şogo. "Her halükârda saklanmak zorundayız. Böyle ortalık yerde durmamız bizim için hiç de iyi olmaz."

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 29

"Öncelikle bir açıklama yapmama izin verin," dedi Şogo nihayet. "Kyoiçi'yi öldürmekten başka şansım yoktu. Anladınız mı?"

Şuya, Kyoiçi'nin yerde yatan cansız bedenine bakarak Şogo'nun sözlerini düşündü ve sınıf başkanının gerçekten kontrolünü kaybetmiş olabileceğine karar verdi. *Benim Tatsumiçi Oki'yle boğuştuğumu görüp hakkımda yanlış bir izlenim edinmiş olmalı. Noriko da ortalarda olmadığı için böyle düşünmesi gayet doğal.*

Şogo'nun da belirttiği gibi, Şuya'nın, yaptıkları için Şogo'yu suçlamaya hakkı yoktu. Şogo, Kyoiçi'yi öldürmemiş olsaydı Kyoiçi, Şuya'yı öldürecekti. Hem zaten Şuya da birisini öldürmüştü; Tatsumiçi Oki'yi.

Şuya bakışlarını tekrar Şogo'ya çevirdi.

"Evet, biliyorum. Teşekkür ederim. Hayatımı kurtardın."

Şogo omuzlarını silkti. "Ben sadece Kyoiçi'yi durdurmaya çalışıyordum ama bunu yaparken senin hayatını da kurtarmış oldum sanırım."

Şuya damarlarında hâlâ adrenalin dolaşıyor olmasına rağmen, "Bunu duyduğuma sevindim," demeyi başardı. "Nihayet normal düşünen birisiyle karşılaşmamız içimi rahatlattı."

İşin doğrusu şaşırmıştı. Sınıftayken bu oyunu oynamaya hevesli olabilecek tek kişinin Şogo olduğunu düşünüyordu. Ama Şogo oyuna dâhil olmadığı gibi Şuya'nın da hayatını kurtarmıştı.

Şogo sanki bir şey düşünüyormuş gibi bir süre daha onlara baktıktan sonra, "Siz ikiniz beraber misiniz yani?" diye sordu.

Şuya tek kaşını kaldırdı. "Az önce öyle olduğumuzu söylemiştim."

"Peki ama neden berabersiniz?"

Şuya ve Noriko önce birbirlerine sonra Şogo'ya baktılar. Şuya tam, "Ne demek istiyorsun?.." diye soracakken Noriko'nun da aynı soruyu sorduğunu fark ederek sustu. Ama Noriko da onun bu soruyu sorduğunu fark ederek cümlesini tamamlamamıştı. Yeniden birbirlerine baktılar. Şuya, Noriko'nun önce kendisinin konuşmasına izin verdiğini düşünerek yarım kalan sorusunu tamamlamak istedi ama bir kez daha aynı anda konuştular. "Çünkü..." Tekrar bakıştılar. Sonuçta tek bir kelime bile edemeden Şogo'nun karşısında dikilmek zorunda kaldılar.

18

Yuko Sakaki (9 No.lu Kız Öğrenci) çalılıkların arasında güçlükle ilerliyordu. Böyle dikkatsizce koşması onun için çok tehlikeliydi ama oradan kaçmak zorundaydı. Önceliği buydu.

Az önce şahit olduğu sahneyi tekrar zihninde canlandırdı; çalıların arasına gizlenerek gördüğü o sahneyi. Tatsumiçi Oki'nin kafası ortadan ikiye ayrılmıştı ve Şuya Nanahara onun yüzüne saplanan baltayı çıkarmaya çalışıyordu.

Yuko dehşete kapılmıştı. Şuya Nanahara, Tatsumiçi Oki'yi öldürmüştü. Hem de bunu kusursuz bir biçimde yapmıştı.

Şuya, Tatsumiçi'nin yüzündeki baltayı çekip çıkarana dek Yuko bakışlarını gördüğü manzaradan ayıramayacak kadar şaşkındı. Ama baltaya bulaşan kırmızı sıvıyı gördüğü anda bu şaşkınlığın yerini korku almıştı. Hemen sırt çantasını kapmış ve ağzının kendiliğinden çığlık atmaması için dudaklarını birbirine bastırmıştı. Gözlerinde yaşlar vardı.

Kaçarken arkasında bir silah sesi duyuldu ama içinde bulunduğu durum onun bu sesi hayal meyal duymasına neden olmuştu.

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 29

19

Şuya ve Noriko bir önceki gece yerleştikleri çalıların arasına geri dönüp çantalarını aldıklarında Şogo oradaki görüş alanlarının yeterince iyi olmadığını söylemişti. Şuya yerleşmek için orayı seçerek iyi iş çıkardığını düşünmüştü ama Şogo böyle alanları tuhaf bir şekilde avcunun içi gibi biliyordu, bu yüzden onu dinleyip dağa doğru ilerlemeye başladılar. Az önceki kirli kedi ortalıkta görünmüyordu.

"Bekleyin. Kyoiçi ve Tatsumiçi'nin çantalarını bulayım."

Şogo onları yakınlardaki bir fundalığın içinde bırakıp gitti. Noriko dinlenmek için yere oturdu. Şuya da yanına çöktü. Elinde Şogo'nun, Kyoiçi'nin cesedinden aldıktan sonra kendisine verdiği tabanca vardı (.38'lik Smith & Wesson, Chief's Special). Şuya içini huzursuz eden bu tabancayı taşımak istemiyordu –tek kişilik o tuhaf bayrak yarışında bayrağın elden ele geçmesine şahit olmuştu– ama yine de onu tutmayı başarmıştı.

"Al Şuya..."

Noriko'nun elinde pembe renkli bir yara bandı vardı. Onu Tatsumiçi Oki'nin baltayla parçaladığı sırt çantasında bulmuş olmalıydı. Şuya sol eliyle sağ kulağına dokundu. Kanama durmuş gibiydi ama hâlâ keskin bir acı hissediyordu.

"Kıpırdama." Noriko, Şuya'ya doğru yaklaşıp bandın paketini yırttı.

Onu dikkatli bir şekilde Şuya'nın kulak memesine sararken, "Acaba neden çoğumuz buraya geldik?" dedi. "Şogo ve bizi de sayarsak beş kişi."

Şuya, Noriko'ya baktı. Bunca karmaşanın içinde bunu fark etmemişti ama Noriko haklıydı.

Başını salladı.

"Bilmiyorum. Biz buraya mümkün olduğunca uzağa kaçmak için geldik, değil mi? Dağa tırmanmak ya da başkalarının bizi görme ihtimalinin yüksek olduğu sahilde yürümek istemedik. Belki de hepimiz aynı şeyi düşündüğümüz için burada buluştuk. Sınıf başkanı ve Tatsumiçi de dâhil, hepimiz burada güvende olacağımızı sandık."

Şuya, Tatsumiçi'nin adını ağzına alır almaz bir kez daha midesini bulandıran bir acı hissetti. Tatsumiçi'nin kafası bir yer fıstığı gibi yamuk bir şekilde ortadan ikiye ayrılmıştı. Ve cesedi şimdi yakınlarda bir yerde yatıyordu. *Bayanlar, baylar huzurlarınızda muhteşem Fıstık Adam...*

Bu mide bulantısı, dövüşürken salgıladığı adrenalin yüzünden uyuşan beynini nihayet yeniden çalıştırmaya başlamıştı. Yavaş yavaş kendine geliyordu.

Noriko, "Yüzün bembeyaz oldu, Şuya. İyi misin?" diye sordu ama Şuya ona cevap vermedi. Vücudundan bir ürperti geçti ve titremeye başladı. Dişleri istemsizce birbirine çarpıyordu.

"Ne oldu?" Noriko elini onun omzuna koydu.

Dişleri hâlâ birbirine çarpan Şuya, "Korkuyorum," dedi.

Başını sola çevirip Noriko'ya baktı. Noriko da endişeli gözlerle kendisine bakıyordu.

"Korkuyorum. Ölesiye korkuyorum. Az önce birisini öldürdüm."

Noriko uzunca bir süre onun gözlerinin içine baktıktan sonra yaralı sağ bacağını dikkatle yerinden oynatıp dizlerini kıvırarak karşısına geçti. Ardından yavaşça kollarını açıp ona sarıldı. Yanağı onun titreyen yanağına değiyordu. Şuya, Noriko'nun sıcaklığını hissetti ve kan kokusuyla dolan burun delikleri bu defa hafif bir kolonya ya da belki şampuan kokusu aldı.

Noriko'nun bu hareketine şaşırmıştı ama içini rahatlatan bu sıcaklık ve koku için ona minnettardı. Hiçbir şey söylemeden kollarıyla dizlerini sarıp öylece oturdu. Annesinin ölmeden önce ona sarıldığı çocukluk günlerini hatırlamıştı. Noriko'nun üzerindeki denizci üniformasının yakasına baktığında bir an annesini görür gibi oldu. Her zaman enerji dolu olan annesi kelimeleri tane tane telaffuz ederdi. Şuya küçücük bir çocukken

bile onun tarz sahibi bir kadın olduğunu düşünürdü. Ah Tanrım, yüzü nasıl da Kazumi Şintani'nin yüzüne benzerdi. Annesi ve bıyıklı yüzüyle o bildiğiniz iş adamlarından çok farklı bir görüntüsü olan babası sürekli birbirlerine bakıp gülümserdi. (Annesi Şuya'yı kucağına alır, "Baban başı dertte olan insanlara yardım eden bir hukukçu. Bu, ülkemiz için çok önemli bir görev," derdi.)

Günün birinde ben de anneme benzeyen bir kadınla evlenip tıpkı annemle babam gibi sürekli gülümseyeceğim. Annesiyle babasının gülümsemesi Şuya'ya böyle hissettirirdi.

Şuya'nın titremesi yavaş yavaş azaldı ve nihayet sona erdi.

"İyi misin?" diye sordu Noriko.

"Sanırım daha iyiyim. Teşekkürler."

Noriko onu yavaşça serbest bıraktı.

"Çok güzel kokuyorsun," dedi Şuya kısa bir süre sonra.

Noriko utangaç bir tavırla gülümsedi. "Ah, Tanrım, dün banyo yapmadım."

"Hayır, gerçekten de çok güzel kokuyorsun."

Noriko'nun yüzünde yeni bir gülümseme belirdiği anda çalıların arasında bir hışırtı duyuldu. Şuya sol kolunun yardımıyla Noriko'yu koruyarak elindeki Smith & Wesson'ı doğrulttu.

"Ateş etme. Benim."

Şogo sık çalılıları aralayarak dışarı çıktı. Şuya silahını indirdi.

Şogo'nun omzunda iki sırt çantası ve kayışıyla birlikte bir tüfek asılıydı. Küçük bir karton kutu çıkarıp onu Şuya'ya fırlattı.

Şuya havada yakaladığı kutuyu açtığında düzgün bir şekilde sıralanmış altın sarısı mermilerle karşılaştı. Beş tanesinin yeri boştu.

Şogo, "Sana mermi getirdim. Silahını doldur," dedikten sonra tüfeğini bir kenara bırakıp yıpranmış bir misinayı çekiştirdi. Onun misinanın ucunu sert bir şekilde çekmesiyle birlikte Şuya bu misinanın çalıların ötesine doğru uzandığını fark etti. Şogo işini bitirdikten sonra cebinden

çıkardığı çakıyı açtı. Şogo'nun sırt çantasından çıkan silah bir tüfekti, bu yüzden Şuya onun bu çakıyı okul gezisi için getirmiş olabileceğini düşündü.

Şogo, gövdesi bir kola kutusundan daha kalın olmayan bir ağaca doğru yürüyüp kabuğuna bıçakla çentik attı. Ardından gerdiği misinanın ucunu bu çentiğin içine sıkıca yerleştirip artan kısmını kesti. Kalan misinayı da aynı şekilde ağacın gövdesine doladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Şuya.

"Bunu mu soruyorsun?" Şogo elindeki bıçağı bırakıp Şuya'ya açıklama yaptı. "Buna ilkel bir alarm sistemi de diyebiliriz. Biz ortada duruyoruz. Çift katlı bu misina yirmi metre yarıçapa sahip bir alanda etrafımızı çevreliyor. Birisi ona dokunduğunda gerilip serbest kalacak ve ağaçtan düşecek. Merak etme davetsiz misafirimiz bunun farkına bile varmayacak. Misina sadece bizi uyaracak."

"Peki bu misinayı nereden buldun?"

Şogo başını hafifçe yana eğdi. "Adada küçük bir market var. Elimde işe yarar bir şeyler olmasını istediğim için gittiğim ilk yer orası oldu. Misinayı da orada buldum."

Şuya afallamış gibi görünüyordu. Elbette yapılması gereken buydu. Ada ne kadar küçük olursa olsun içinde mutlaka bir market olmalıydı. Ama bu onun aklına bile gelmemişti. Tabii Noriko'ya göz kulak olması gerektiği düşünülürse adanın etrafında dolaşabilmesi de mümkün değildi.

Şogo, Şuya ve Noriko'nun karşısına oturup ya Tatsumiçi ya da Kyoiçi'ye ait olan sırt çantasını karıştırmaya başladı. İçinden bir şişe su ve birkaç yuvarlak ekmek çıkarıp, "Kahvaltı yapmaya ne dersiniz?" diye sordu.

Hâlâ dizlerine sarılmış bir halde oturan Şuya başını iki yana salladı. Hiç iştahı yoktu.

"Sorun nedir? Tatsumiçi'yi öldürdüğün için kendini kötü mü hissediyorsun?" Şuya'nın yüzünü inceleyen Şogo kayıtsız bir tavırla, "Bu olayın seni etkilemesine izin vermemelisin," dedi. "Herkesin birer kişi öldürdüğünü varsayalım. Bu oyun bir turnuvaya benziyor. Sınıfta kırk iki, hayır, kırk öğrenci olduğuna göre beş ya da altı öğrenciyi öldürürsen

kazanan sen olursun. Bunun için ihtiyacın olan dört ya da beş kişiyi daha öldürmek."

Şuya onun şaka yaptığını biliyordu ama bunun bir şaka olması daha da rahatsız ediciydi. Öfkeyle Şogo'ya baktı.

Şogo onun sinirlendiğini hissederek geri adım attı. "Özür dilerim dostum, sadece şaka yapıyordum."

Şuya düşmanca bir sesle, "Senin de miden bulanmıyor mu?" dedi. "Yoksa sen Kyoiçi'den önce de birisini öldürmüş müydün?"

Şogo sadece omuzlarını silkmekle yetindi. "Eh, bu oyun için konuşuyorsak bu ilkti."

Şuya bunun tuhaf bir açıklama olduğunu düşündü ama neden tuhaf olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Aklı karışmıştı. Şogo bahsedildiği gibi gerçek bir suçluysa Şuya'nın asla olamayacağı kadar gözü kara birisi olmalıydı.

Başını sallayıp konuyu değiştirdi. "Aslında biliyor musun, ortada bir türlü çözemediğim bir şey var."

Şogo'nun sol kaşını yukarı kaldırmasıyla birlikte kaşının üzerindeki çirkin yara izi de yukarı kalktı. "Neymiş o?"

"Sınıf başkanı... Kyoiçi..."

"Hey." Şogo çenesini yukarı kaldırarak ona susmasını işaret etti. "Beni anladığını sanmıştım. Başka şansım yoktu. Onun beni öldürmesine izin vermem gerektiğini mi söylemeye çalışıyorsun? Ben İsa değilim, tamam mı? Gerçi bunu hiç denemedim ama yeniden dirilebileceğimi sanmıyorum..."

"Hayır, ben onu kastetmedim." Şuya, Şogo'nun bir kez daha şaka yapıp yapmadığını merak etti. Şogo Kavada şakacı bir çocuk muydu? "Bence Kyoiçi'nin beni vurmaya çalışmasının sebebi... Tatsumiçi'yi öldürmeme yakından şahit olmasıydı. Ben Tatsumiçi'yi öldürdüm. Ve bunu yapmamın sebebi üzerime saldırmış olmasıydı..." Şuya hafifçe başını eğdi. "Bu yüzden Kyoiçi'nin beni öldürmeye çalışması gayet doğal."

"Bu doğru. Belki de gerçekten öyleydi. Ama yine de ben..."

"Hayır." Şuya onun sözlerini tamamlamasına izin vermedi. "O konuyu unut. Ben Tatsumiçi'nin, ona hiçbir şey yapmamış olmama rağmen... peşimden koştuğunu söylemeye çalışıyorum. Üstelik o sırada Noriko da yanımdaydı. Kendini neden bize saldırmak zorunda hissetti ki?"

Şogo omuzlarını silkip su şişesiyle ekmeği ayaklarının dibine koydu. "Tatsumiçi sizi öldürmeye hazırdı. Hepsi bu. Bunda anlaşılmayacak ne var?"

"Hayır, yani teorik olarak bu doğru ama yine de anlamıyorum. Tatsumiçi nasıl olur da..."

Şogo, Şuya'nın tereddütle sarf ettiği bu sözlere devam etmesine izin vermedi. "Ortada anlaşılması gereken bir şey yok."

"Pardon?"

Dudakları sanki gülümsüyormuş gibi hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. "Ben okulunuza yeni gelen bir öğrenciyim, bu yüzden seni ve sınıf arkadaşlarını çok iyi tanımıyorum. Ama sen Tatsumiçi hakkında ne biliyorsun? Belki ailesinde hasta birisi vardı ve bu yüzden hayatta kalmak zorunda olduğunu düşündü. Ya da belki sadece bencilce davrandı. Belki korkudan aklını yitirdiği için mantıklı düşünme yetisini kaybetti. Hatta senin Noriko'yla bir takım oluşturduğunu düşünmüş bile olabilir. Sizin onu bu takıma davet edip etmeyeceğinizi nereden bilebilirdi? Onu bir tehdit olarak görüyor olabilirdiniz. Ya da oyuna dâhil olduysanız aynı bahaneyi kullanarak onu öldürebilirdiniz," dedi Şogo. "Hey, acaba onu kışkırtan bir hareket yapmış olabilir misiniz?"

"Hayır..." Şuya birden Tatsumiçi'yi karşısında bulduğunda içgüdüsel bir hareketle elini bıçağına götürmüş olduğunu hatırladı ve sözlerinin devamını getiremedi. Kendisi de korkmuştu. Tatsumiçi'den korkmuştu.

"Böyle bir şey oldu mu?"

"Bıçağıma dokunmuştum." Şuya, Şogo'ya baktı. "Ama bu onun böyle bir hareket bulunması için geçerli bir sebep..."

Şogo başını sallayarak, "Ah, bu elbette geçerli bir sebep, Şuya," dedi. "Tatsumiçi elinde bir silah gördüğü için senden önce davranmayı düşünmüş olabilir. Bu oyunda her an herkesin sigortası atabilir." Sonra artık

konuyu kapatmak istermiş gibi, "Ama neticede Tatsumiçi buna hazırdı," diye ekledi. "Olanları anlayabilmenin en iyi yolu bu şekilde düşünmek. Bak, aslında olanları anlamamıza gerek yok. Sonuçta varacağımız nokta belli. Rakibin sana silahıyla saldıracak olursa bir an bile düşünmezsin. Bunu yapacak olursan ölürsün. Böyle bir durumda oturup düşünme lüksüne sahip değilsin. Her şeyden önce rakibinin ne yapacağını tahmin etmek zorundasın. Bu oyunda insanlara fazla güvenmemelisin."

Şuya derin bir nefes aldı. *Tatsumiçi gerçekten de beni öldürmek mi istemişti?* Şogo'nun da söylediği gibi belki de bu konuyu kafaya takmak boşa bir çabaydı.

Şuya tekrar Şogo'ya baktı. "Ah tabii ya," dedi.

"Ne oldu?"

"Sana sormayı unuttum."

"Neyi? Haydi sor."

"Sen neden burada bizimlesin?"

Şogo kaşlarını yukarı kaldırdı ve dudaklarını yaladı.

"Güzel bir tespit. Ben de pekâlâ sizin düşmanımız olabilirim."

"Bunu kastetmemiştim." Şuya başını salladı. "Sen benim hayatımı kurtardın. Hatta Kyoiçi'yi durdurabilmek için kendi hayatını riske attın. Hakkında en ufak bir şüphem yok."

"Eh, o halde olan biteni yanlış anlamışsın, Şuya. Sen bu oyunu daha tam anlamıyla kavrayamamışsın."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu oyunda bir gruba dâhil olmak sana avantaj kazandırır."

Şuya bu sözleri biraz düşündükten sonra başını salladı. Şogo haklıydı. Sırayla gözcülük yapılabilirdi ve bir saldırı karşısında daha güçlü olunurdu. "Yani?"

"Bir düşün..." Şogo dizlerinin üzerinde duran tüfeğini dirseğiyle hafifçe dürttü. "Sence Kyoiçi'yi durdurmak için çok fazla risk almadım mı? Ona durmasını söylemem bunu yapması için yeterli olabilir miydi? Belki de zaten onu öldürmeyi planlıyordum. Onu öldürmem gerçekten

gerekli miydi? Kyoiçi bende asla grubuma dâhil olmasını isteyebileceğim bir çocuk izlenimi yaratmadı ama belki de ona durmasını söylemem sizin bana katılmanız için yaptığım bir numaraydı. Sizinle bir grup oluşturup bir süre sonra sizi öldürmek işime gelmez mi?"

Bu net ve mantıklı açıklamalar karşısında şaşkına dönen Şuya, Şogo'nun yüzüne bakakalmıştı. Onun sınıftaki diğer öğrencilerden bir yaş büyük olduğu doğruydu. Ama tıpkı zeki ve olgun bir yetişkin gibi konuşuyordu. Bu haliyle Şuya'ya Şinji Mimura'yı hatırlatmıştı.

Şuya başını salladı. "Şüphenin sonu yok. Sen bizim düşmanımız değilsin." Noriko'ya baktı. "Ben böyle düşünüyorum."

"Ben de aynı şekilde düşünüyorum," dedi Noriko da başını sallayarak. "Kimseye güvenmezsek bu oyunu kaybederiz."

"Bu çok asil bir düşünce, tatlım." Şogo başını salladı. "Madem bana güvenmek istiyorsunuz, benim için sorun yok. Ben sadece bu oyunda dikkatli davranmanız gerektiğini söylemeye çalışıyorum. Bir sorun var mı?"

Şuya birden soruları olan kişinin kendisi olduğunu hatırladı. "Sen... Sen neden bize güveniyorsun? Seninle birlik olsak bile içimizden biri ya da ikimiz birden gerçekte sana düşman olabilir. Bunu az önce sen kendin söyledin. Ortada bize güvenmeni gerektiren bir sebep yok."

"Anladım," dedi Şogo bu sorudan hoşlanmış gibi. "Bu hileli bir soru. Bu işi yavaş yavaş kavramaya başlıyorsun, Şuya."

"Haydi ama. Senden bir cevap bekliyorum."

Şuya tabancayı tutan elini salladı. Şogo ona bunu yapmanın tehlikeli olduğunu belirtmek istercesine geri çekildi.

"Evet?" dedi Şuya ısrarla. Şogo bir kez daha kaşlarını kaldırdı. Ardından yine yüzünde güçlükle fark edilen bir gülümseme belirdi. Bakışlarını önce üzerlerinde yükselen dallara, sonra Şuya ve Noriko'ya çevirdi. Yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Her şeyden önce..."

Şuya onun sakin bakışlı gözlerinden yoğun bir duygunun geçtiğini fark etti. Bu duygunun ne olduğunu bilmiyordu ama güçlü bir duygu olduğu kesindi.

"Benim de kendime göre bazı sebeplerim var. Kurallara karşıyım. Hayır, daha doğrusu bu oyunun kendisine karşıyım." Şogo kısa bir süre sustu. "Benden bir cevap beklemekte kesinlikle haklısın ama işte, bunu itiraf etmekten biraz utanıyorum. Ben bugüne dek kararlarımı hep vicdanımın sesini dinleyerek verdim. Bu yüzden..."

Şogo bir baston tutuyormuş gibi dizlerinin arasında duran tüfeğin namlusunu tuttu ve onlara baktı. Ormanın derinliklerinde bir kuş şakıyordu. Şogo'nun yüzünde vakur bir ifade vardı. Şuya huzursuzlanarak onun söyleyeceklerini bekledi.

"Siz ikiniz harika bir çiftsiniz. Bu sabah sizi gördüğümde aklıma gelen ilk şey bu oldu ve hâlâ da aynı şeyi düşünüyorum."

Şuya ağzı bir karış açık halde Şogo'ya bakakaldı.

Çift mi?

İlk açıklamayı Noriko yaptı. Yanakları kıpkırmızı olmuştu. "Yanlış anlamışsın. Biz bir çift değiliz. Ben..."

Şogo onlara bakarak sırıttı. Ardından bir kahkaha kopardı. Bu beklenmedik, dostça bir kahkahaydı. Kıkırdamaya devam ederek, "İşte size bu yüzden güveniyorum," dedi. "Ayrıca az önce kendin söyledin. Şüphenin sonu yok. Bu kadarı yetmez mi?"

Nihayet Şuya da gülümsemeyi başardı. Sonra samimi bir ifadeyle, "Teşekkürler," dedi. "Bize güveniyor olman beni çok memnun etti."

Şogo hâlâ gülümsüyordu. "Ah, hayır, bu şeref bana ait."

"Okulumuza geldiğin ilk gün senin bireyselliği tercih eden birisi olduğunu anlamıştım."

"Benimle konuşurken öyle süslü püslü kelimeler kullanma lüt-fen. Üzgünüm ama ben doğuştan böyleyim. Daha arkadaş canlısı görünemiyorsam bunun için yapabileceğim bir şey yok."

Noriko ona sıcacık bir gülümseme sunarak, "Çok mutluyum," dedi. "Şimdi aramıza bir kişi daha katıldı."

Şogo bu sözlere parmağını burnunun altındaki bıyıklara sürtüp beklenmedik bir hareket yaparak karşılık verdi. Şuya'ya dönüp ona sağ elini uzattı. "Ben de artık yalnız olmamaktan mutluyum."

Şuya onun kalın elini sıktı. Şogo'nun elini tutmak, dış görünüşüyle uyumlu olarak yetişkin bir adamın elini tutmaya benziyordu.

Şogo, Şuya'nın üzerinden eğilip bu defa elini Noriko'ya uzattı. "Seninle de tokalaşalım."

Noriko onun elini sıktı.

Şogo, Noriko'nun bandanaya sarılı bacağına baktı. "Bunu tamamen unutmuşum. Önce bana yaranı göster, sonra da planımız hakkında konuşalım."

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 29

20

Pencerenin mat camındaki ince detaylı şekillerden yansıyan güneş ışığının rengi beyaza dönmeye başlamıştı. Işık, bir duvara yaslanmış, yerde oturan Yumiko Kusaka'nın (7 No.lu Kız Öğrenci) bulunduğu binanın penceresinden içeri doluyordu. Yumiko gözlerini kıstı. Ailesiyle birlikte üyesi olduğu (ailesi daha nüfus cüzdanını bile çıkarmadan onu üye yapmıştı) Halo Kilisesi'ndeki rahibin, vaazlarında tekrarlayıp durduğu basmakalıp sözler aklına gelmişti. "Güneş her gün doğup bizi mutlulukla kutsayacak."

Ah, evet, ben de böyle harika bir oyuna dâhil olduğum için çok mutluyum zaten, ha, ha, ha.

Yumiko bir erkeğinki kadar kısa kesilmiş saçlarını hafifçe iki yana salladı. Tıpkı kendisi gibi sırtını duvara yaslamış, yanında oturan Yukiko Kitano'ya (6 No.lu Kız Öğrenci) bakıp alaycı bir şekilde gülümsedi. Şaşkınlığını hâlâ üzerinden atamamış olan Yukiko gözlerini güneş ışığıyla yıkanan ahşap zemine dikmişti. İçinde bulundukları bina Okişima Adası Turizm Derneği gibi havalı bir isme sahip olmasına rağmen bir belediye binasından farksızdı. Alttaki girişte bir çalışma masası, bir sandalye ve paslı bir dosya dolabı duruyordu. Masanın üzerinde bir telefon vardı. (Yumiko bu telefonu kullanmak istemiş ama elbette Sakamoçi'nin onları önceden uyardığı gibi çevir sesi alamamıştı.) Dolabın içindeyse birkaç sevimsiz turist broşüründen fazlası yoktu.

Yumiko, Yukiko'yla anaokulundan beri arkadaştı. Anaokulundayken farklı sınıflara gidiyor ve farklı bölgelerde yaşıyorlardı ama Halo Kilisesi'ne bir kez daha şükürler olsun ki ailelerinin devam ettiği bu kilise sayesinde tanışmışlardı. Tanıştıkları gün Yumiko kiliseyi üçüncü kez ziyaret ediyordu ama bu Yukiko'nun ilk ziyaretiydi. Her ilahinin ardından çalan gonk sesi

ve dekorasyonuyla insanı kasvete boğan kilisenin genel ortamı da dâhil olmak üzere içerideki her şeyden korkmuş gibi bir hali vardı. Bu yüzden Yumiko, ailesi başka bir şeyle ilgilendiği için tek başına kalan bu sessiz kızın yanına yaklaşıp, "Bütün bunlar çok saçma, değil mi?" diye sormuştu.

Küçük kız önce biraz şaşırmış ama sonra gülümsemişti. O günden beri arkadaşlardı.

İsimleri çok benziyordu ama ikisi birbirinden tamamen farklıydı. Yumiko enerji dolu, erkek gibi bir kızdı. Halihazırda (gerçi "mevcut" hayatlarına dönme ihtimalleri giderek azalıyordu) softbol takımında oynuyordu. Yukiko ise evcimen bir kızdı ve Yumiko'ya kek yapmayı tercih ederdi. Yumiko, Yukiko'dan on beş santim daha uzundu. Yukiko sık sık onun uzun boylu ve yüz hatları belirgin bir kız olmasını kıskandığını söylerdi ama işin aslı Yumiko arkadaşının ufak tefek vücudunu ve dolgun yanaklarını daha çok kıskanırdı. Taban tabana zıt olsalar bile birbirlerinin en iyi dostuydular. Bu asla değişmeyecek bir gerçekti.

Neyse ki –bu oldukça acımasız bir yorum sayılırdı ama– Yoşitoki Kuninobu'nun (7 No.lu Erkek Öğrenci) okuldan çıkmadan önce ölmesi ikisinin sınıftan sadece ikişer dakika arayla ayrılmasını sağlamıştı. Yumiko sınıftan çıkar çıkmaz bir direğin arkasına saklanıp yüzü bembeyaz olan Yukiko'yu beklemişti. Birlikte oradan ayrılıp adanın doğu kıyısındaki yolu takip ederek meskûn bölgeden epeyce uzağa, kuzeye gitmişlerdi. Kuzeydeki tepenin biraz yukarısında tek başına duran bir bina bulmuş ve kendilerini bu binanın içine kilitlemişlerdi.

Şimdi aradan dört saatten uzun bir zaman geçmişti. Yaşadıkları olağanüstü gerilim yüzünden bitkin bir haldeydiler ve saatler hızla akıp giderken orada öylece yan yana oturuyorlardı.

Yumiko bakışlarını Yukiko'dan ayırıp tıpkı onun gibi ahşap zemine dikti.

O da hâlâ şaşkınlığını üzerinden atamamıştı ama yine de düşünmeye devam ediyordu. Şimdi ne halt edeceklerdi? Sakamoçi'nin yaptığı duyuru binanın içinden bile duyulmuştu. Daha şimdiden Yoşitoki Kuninobu ve Fumiyo Fujiyoşi hariç dokuz sınıf arkadaşları ölmüştü. Sakura Ogava ve Kazuhiko Yamamoto dışındakiler intihar etmiş olamazdı. Dışarıda

cinayet işleyen insanlar vardı. Hatta o bunları düşünürken bile birisi ölüyor olabilirdi. Aslında Yumiko saat altıdaki duyurudan hemen sonra bir silah sesi duyar gibi olmuştu.

Bir insan nasıl olur da sınıf arkadaşlarını öldürebilirdi? Elbette oyunun kuralları bunu yapmalarını söylüyordu ama Yumiko yine de bu kurallara uyan insanlar olabileceğine inanmıyordu. Ama...

Ama Yumiko'nun bildiği bir şey varsa o da kendisini öldürmeye çalışan birisine büyük bir ihtimalle karşı koyacağıydı. Evet.

Peki ya sonra...

Yumiko odanın köşesinde duran megafona baktı. Onu kullanabilir miydi? Kullanabilirse...

Yapabileceği hiçbir şey yok muydu? Gerçi bunu yapmaktan korkuyordu; sadece bundan da değil. Birilerinin oyuna dâhil olduğuna inanmasa da içinde büyüyen bu korkudan bir türlü kurtulamıyordu. Onu Yukiko'yla birlikte buraya sığınmaya iten şey de bu korku olmuştu. Peki ya...

Ama...

Zihninde ilkokul anılarından bir görüntü belirdi; en yakın arkadaşının yüzü. Bu Yukiko değildi. Arkadaşı ağlıyordu. Yumiko nedense onu sadece gözündeki yaşlar ve pembe spor ayakkabılarıyla hatırlıyordu.

"Yumi," dedi Yukiko onun düşüncelerini bölerek. Yumiko başını Yukiko'ya çevirdi. "Haydi ekmeklerimizi yiyelim. Midemize bir şey girmezse sağlıklı düşünemeyiz." Yukiko'nun yüzünde sevgi dolu bir gülümseme belirdi. Bu biraz zoraki bir gülümseme olsa da her zamanki gülümsemesinden farksızdı. "Anlaştık mı?" diye sordu Yukiko tekrar ve Yumiko ona gülümseyip başını sallayarak karşılık verdi.

"Anlaştık."

Sırt çantalarından yuvarlak ekmekleri ve suyu çıkardılar. Yumiko çantasındaki iki teneke kutuya baktı. Kutular yeşile çalan metal renginde idi ve üstlerinden çıkan sigara boyutlarındaki çubuk, bir manivelaya ve yaklaşık üç santimetre çapındaki metal bir halkaya tutturulmuştu. Yumiko bunların el bombası olabileceğini düşünü-yordu. (Yukiko'nun

çantasından çıkan silah bir dart takımıydı. Bu bir çeşit şaka olmalıydı. Beraberinde ahşap bir hedef tahtası bile vardı.)

Yumiko yuvarlak ekmeğin yarısını mideye indirip şişesinden bir yudum su aldıktan sonra, "Şimdi kendini biraz daha iyi hissediyor musun Yukiko?" diye sordu. Ağzındaki ekmeği çiğnemekle meşgul olan Yukiko'nun yuvarlak gözleri iyice büyümüştü. "Titreyip duruyordun."

"Ah," dedi Yukiko yüzünde beliren bir gülümsemeyle. "Sanırım daha iyiyim. Yani sen de yanımda olduğun için."

Yumiko gülümseyerek başını salladı. Yemeklerini yerken Yukiko'yla ne yapmaları gerektiği hakkında konuşmayı düşündü ama sonra bundan vazgeçti. Az önce aklına düşen fikir yeterince içine sinmemişti. Bu fazlasıyla tehlikeli olabilirdi. Onu uygulamaya koyarak sadece kendi hayatını değil Yukiko'nunkini de tehlikeye atabilirdi. Öte yandan bu tür tehlikelerden sakınmak adadaki herkesin kendilerine tanınan sürenin dolmasından korkup paniğe sürüklenmesine neden oluyordu. Yapılması gereken en doğru şey neydi? Yumiko bunu henüz tam olarak bilemiyordu.

Bir süre sessiz kalmalarının ardından Yukiko birdenbire, "Hey Yumiko," dedi.

"Evet? Ne var?"

"Bu sana aptalca gelebilir ama..." Yukiko küçük ama dolgun dudaklarını hafifçe ısırdı.

"Neymiş o?"

Yukiko kısa bir tereddüdün ardından ağzındaki baklayı çıkardı. "Hiç sınıfımızdan birisine âşık oldun mu?"

Yumiko'nun gözleri bir anda büyüdü.

Vay canına! Bu tam da bir okul gezisinin akşamında tartışılacak bir konuydu. İskambil oynamak, yastık savaşı yapmak ve oteli keşfetmek gibi ritüelleri tamamladıktan sonra gece geç saatlerde öğretmenleri çekiştirebilir ve gelecekten bahsedebilirlerdi ama hiçbiri bu konuyla boy ölçüşemezdi. Bu, gecenin kutsal konusuydu. Elbette Yumiko da otobüste uyuyup kalana dek bu tür bir sohbete girmeyi ummuştu.

"Bir çocuğa âşık olmaktan mı bahsediyorsun?"

"Evet."

Yukiko'nun yere bakan gözleri mahcup bir edayla Yumiko'ya çevrildi.

"Hımm..." Yumiko önce biraz tereddüt etse de ona dürüstçe cevap verdi. "Evet, oldum."

"Anlıyorum." Yukiko bakışlarını pilili eteğine çevirdi. "Bugüne dek sana bunu söylemediğim için üzgünüm ama ben... Şuya'dan hoşlanıyorum."

Yumiko tek kelime bile etmeden başını salladı. Yokiko'nun bunu söyleyeceği içine doğmuştu.

Zihninde Şuya Nanahara için oluşturduğu dosyayı çıkardı. 1.71 boyunda ve 58 kiloydu. Sağ gözünde 1.2, sol gözünde 1.5 derecelik bozukluk vardı ve zayıf olmasına rağmen kaslıydı. İlkokulda Küçükler Beyzbol Ligi'nde oynayan bir savunma oyuncusuydu ama sonra sporu bırakıp müzikle ilgilenmeyi tercih etmişti. Mükemmel bir şarkıcı ve gitaristti. Küçükler Ligi'nde oynadığı günlerde beyzboldaki lakabı tıpkı o meşhur sigara markası gibi Vahşi Yedi'ydi. Bu lakabı takımın en iyi oyuncusu olmasına ve soyadının ilk karakterinin kanjide "yedi" anlamına gelmesine borçluydu. Kan grubu B'ydi ve isminin ilk karakterinden de anlaşılacağı üzere sonbaharda doğmuştu. Küçük yaşta ailesini kaybettiği için Yardım Evi denilen Katolik bir yetimhanede kalıyordu. En iyi arkadaşı tıpkı kendisi gibi Yardım Evi'nde kalan Yoşitoki Kuninobu'ydu... *Ah Tanrım ve şimdi Yoşitoki ölmüştü.* Başarılı olduğu dersler beşeri ilimler, edebiyat ve İngilizceydi; yani düzgün bir öğrenciydi. Farklı bir yüzü vardı. Dudaklarının uçları hafifçe kıvrıktı ama çift katlı göz kapakları keskin hatlara ve hoş bir görüntüye sahipti, yani hiç de fena bir çocuk sayılmazdı. Uzun ve dalgalı saçları boynunu kaplıyor, omuzlarına dek uzanıyordu.

Yumiko'nun Şuya Nanahara dosyası tıka basa doluydu. (Kendi dosyasının Yukiko'nun tuttuğu dosyadan çok daha ayrıntılı olduğundan emindi.) Bu dosyadaki en önemli konulardan biri Şuya'nın boyuydu çünkü Yumiko, Şuya daha fazla uzamadığı takdirde birlikte yürürlerken kendisinin ondan uzun görüneceğini ve bu yüzden topuklu ayakkabı giyemeyeceğini düşünüyordu.

Ama artık Yukiko'nun duygularından emin olduğu için bu düşüncelerini onunla paylaşamazdı.

"Ya..." dedi Yumiko mümkün olduğunca sakin görünmeye çalışarak. "Gerçekten mi?"

"Evet."

"Hımm."

Yukiko bakışlarını aşağı çevirdi. Ardından en başından beri söylemek istediği şeyi söyledi. "Onu görmeyi çok istiyorum. Acaba şimdi ne yapıyordur?"

Ellerini bacaklarının üzerine koymuş, yerde oturan Yukiko bir anda gözyaşlarına boğuldu.

Yumiko yavaşça onun omzuna dokundu. "Endişelenme. Şuya gibi bir çocuk ne olursa olsun..." Bu sözlerin biraz tuhaf kaçmış olabileceğini düşünerek huzursuzca ekledi: "Onun ne kadar atletik olduğunu biliyorsun. Üstelik çok da cesur görünüyor. Tabii bundan tam olarak emin değilim ama..."

Yukiko yüzündeki yaşları silip başını salladı. "Haklısın." Sonra da kendini daha iyi hissediyormuş gibi, "Peki, sen kimden hoşlanıyorsun Yumiko?" diye sordu.

Yumiko sadece gözlerini tavana dikerek, "Hımm," diyebildi ve vereceği cevabı düşündü. Başı dertteydi. *Belki de rastgele birinin ismini söyleyip konuyu kapatabilirim.*

Tatsumiçi Oki beyzbol takımında oynayan yıldız bir oyuncuydu. Yüz hatları biraz kaba olsa da iyi bir çocuğa benziyordu. Herkesin dâhi bir basketbol oyuncusu olarak gördüğü Şinji Mimura'nın geniş bir bilgi dağarcığı vardı. Hatta taraftarlarının bir kısmı ona âşık olan kızlardan oluşuyordu. (Bu kızlar onların sınıfından değildi. Belki de bunun sebebi 1-B'deki kızların Şinji'yi bir *playboy* olarak görmesiydi.) Mitsuri Numai kötü bir çocuk izlenimi yaratmaya çalışıyordu ama aslında o kadar da kötü görünmüyordu. Kızlara karşı nazikti... *Ah Tanrım, ama o da çoktan ölmüştü.* Hiroki Sugimura'nın hep düşünceli bir hali vardı ve bu onu havalı biriymiş gibi gösteriyordu. Dövüş sanatlarına ilgi duyduğu için kızların bir kısmı ondan korkuyordu ama Yumiko bunu oldukça çekici buluyordu. Fakat o da Takako Çigusa'yla samimiydi. *Takako bunu du-*

yarsa yakama yapışır. Bazen çok sert olabiliyor ama aslında iyi bir kız. Aslında sınıftakilerin hepsi iyi insanlar; hem kızlar hem de erkekler...

Yine dönüp dolaşıp aynı soruya geldim. Onlara güvenmemeli miyim?

"Eee, kim bu çocuk?" diye sordu Yukiko bir kez daha.

Yumiko tekrar ona baktı.

Hâlâ tereddüt içindeydi. Ama sonra birden Yukiko'ya düşündüğü şeyi söylemeye karar verdi. En azından bu konuyu gündeme getirmeliydi. Ne de olsa Yukiko düşüncelerini paylaşabileceği en uygun kişiydi. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Yukiko bu soruya şaşırmış gibi başını hafifçe yana eğdi.

Yumiko konsantre olabilmek için kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sence sınıfımızda... gerçekten de başkalarını öldürmek isteyebilecek birileri var mı?"

Yukiko hafifçe kaşlarını çattı.

"Şey... Yani şu bir gerçek ki aramızda... ölenler..." Ölenler kelimesini telaffuz ederken sesi titremişti. "... oldu. Hepsi birden. Bu sabah isimleri okundu. Okuldan ayrıldığımızdan beri dokuz öğrenci öldürüldü. Tümü intihar etmiş olamaz. Üstelik az önce bir silah sesi duymadık mı?"

Yumiko başını yana eğip Yukiko'ya baktıktan sonra ellerini iki yana açtı. Bunu yaptığında üzerindeki üniformanın sol kol manşetinin hafifçe yırtılmış olduğunu ilk kez gördü. "Bak, burada ne büyük bir dehşet yaşadığımızı biliyorsun. İkimiz de aynı şeyi hissediyoruz, değil mi?"

"Evet."

"Ben diğerlerinin de bizimle aynı durumda olduğunu düşünüyorum. Herkes dehşete kapılmış olmalı. Sen de böyle düşünmüyor musun?"

Yukiko onun varmak istediği noktayı anlamaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. "Evet, haklı olabilirsin. Kendi korkularımın derdine düştüğüm için bu daha önce hiç aklıma gelmemişti."

Yumiko başını salladı. "Biz bir araya gelebilecek kadar şanslıydık. Bu, büyük ihtimalle tek başına olmaktan çok daha iyidir ve eminim ki tek başına olmak korkunç bir şey."

"Evet, haklısın."

"Peki, böylesine korkuyorken karşına birisi çıksa ne yaparsın, Yukiko?"

"Kaçarım."

"Ya kaçamazsan?"

Yukiko'nun böyle bir durumda ne yapacağını dikkatle gözden geçiriyormuş gibi bir hali vardı. Ağır ağır konuşarak, "Ka... ka... karşı koyabilirim," dedi. "Elimde bir şey varsa onu fırlatırım ya da elimde tuttuğum şey bir silahsa, belki, belki de ateş ederim. Elbette ilk önce karşımdaki kişiyle konuşmaya çalışırım. Ama eğer olaylar hızlı bir şekilde gelişiyorsa ve başka şansım yoksa..."

Yumiko başını salladı. "Aynen öyle. İşte ben de bu yüzden adadaki kimsenin gerçekte başkalarını öldürmek istemediğini düşünüyorum. Bence korktuğumuz için etraftaki herkesin bizim düşmanımız olduğu yanılgısına düşüyor ve karşımıza çıkan kişiyle mücadele etmeye kalkışıyoruz. Ve böyle bir ruh halindeyken bize saldıran kimse olmasa bile biz durduk yere başkalarına saldırır duruma gelebiliriz." Yumiko sustu. Göğsünde kavuşturduğu kollarını çözdü ve ellerini yere indirdi. "Bence hepimizin ortak sorunu korkuyor olmak."

Yukiko küçük ve dolgun dudaklarını büzdü. Kısa bir süre sonra bakışlarını yere çevirip tereddütte olduğunu gösteren bir sesle, "Bilmiyorum," dedi. "İçlerinden bazılarına güvenebilmem çok zor; mesela Mitsuko Suma'nın çetesi ve Kazuo Kiriyama'ya."

Yumiko yüzüne güçlükle de olsa bir gülümseme yerleştirdi ve bacaklarını düzgünce pilili eteğinin altına alarak oturma pozisyonunu değiştirdi. "Sana aklımdan geçen şeyin ne olduğunu söylemeliyim, Yokiko."

"Tamam."

"Bu şekilde devam ederse öleceğiz. Zaman limitini hatırladın mı? Yirmi dört saat içinde kimse ölmezse neler olacağını? O kadar yaşasak bile eninde sonunda öleceğiz."

Yukiko başını salladı. Bir kez daha korkmuş gibi görünüyordu. "Bu... doğru."

"O halde yapabileceğimiz tek şey diğerleriyle birlik olup buradan kaçmanın bir yolunu bulmak, değil mi?"

"Şey, evet, ama..."

"Sana bir şey anlatmalıyım." Yukiko'nun sözünü kesen Yumiko başını hafifçe yana eğdi. "Bir keresinde birisine güvenmediğim için korkunç bir deneyim yaşadım. O zamanlar ilkokula gidiyordum."

Yukiko ona baktı. "Peki ne oldu?"

Yumiko bakışlarını tavana çevirdi. Zihninde, ağlayan arkadaşının yüzü belirmişti. Ve onun pembe spor ayakkabıları.

Yukiko hâlâ ona bakıyordu. "Yumurta Kedileri hatırlıyor musun? Bir ara çok modaydılar. Herkes onlara bayılıyordu."

"Evet, çizgi karakterlerdi. Çocukken üzerinde onların resmi olan plastik bir panom vardı."

"Benim de bir tükenmez kalemim. Şu nadir bulunanlardan. Yani şimdi çok aptalca bir şeymiş gibi geliyor ama o zamanlar o kaleme âdeta tapardım."

"Anlıyorum."

"Günün birinde kalemim kayboldu," dedi Yumiko bakışlarını aşağı çevirerek. "Arkadaşımdan şüphelendim. O kaleme sahip olmayı öyle çok istemişti ki... Üstelik kalemimin kaybolduğunu beden dersinin teneffüsünde fark etmiştim ve o arkadaşım kendini iyi hissetmediğini söyleyerek beden dersine katılmak yerine sınıfa geri dönmüştü. Onun hakkında böyle düşünmem korkunçtu ama babası yoktu ve annesi bir barda çalıştığı için zaten kötü bir üne sahipti."

Yukiko usulca başını salladı. "Anlıyorum."

"Onu soru yağmuruna tuttum ama bana kalemimin nerede olduğunu bilmediğini söyledi. Olanları öğretmene bile anlattım. Şimdi tekrar düşündüğümde öğretmenimizin de ona karşı önyargılı olduğunu anlıyorum. Öğretmen arkadaşımdan doğruyu anlatmasını istedi. Ama o sadece ağlayıp bilmediğini söyledi." Yumiko tekrar Yukiko'ya baktı. "Eve döndüğümde kalemim çalışma masamın üzerinde duruyordu."

Yukiko hiçbir şey söylemeden onu dinlemeye devam etti.

"Arkadaşımdan özür diledim. Bana önemli olmadığını söyledi. Sonra olaylar tuhaf bir şekilde gelişti ve en sonunda o başka bir okula transfer

oldu... Sanırım annesi yeniden evlenmişti. Onunla, şu an seninle olduğumuz gibi çok iyi arkadaştık. Ama neticede ben ona güvenmemiştim." Yumiko omuzlarını silkip sözlerine devam etti. "O olaydan beri insanlara güvenmek için elimden geleni yapıyorum. İnsanlara güvenmek istiyorum. Aksi takdirde hayata tutunamam. Bu o aptal Halo Kilisesi'nde verilen vaazlardan çok farklı bir durum. Benim inancım bu doğrultuda. Umarım beni anlıyorsundur."

"Anlıyorum."

"O halde şimdi durumu gözden geçirelim. Evet, Mitsuko Suma gerçekten de tehlikeli gibi görünüyor. Zaten böyle bir şöhrete sahip. Ama ben yine de onun insanları öldürecek kadar kötü olduğunu sanmıyorum. O kadar da kötü olamaz. Sınıfımızdaki hiçbir öğrenci o kadar kötü olamaz. Sen de böyle düşünmüyor musun?"

Yukiko kısa bir sessizliğin ardından başını sallayarak, "Evet," dedi.

"O halde," diye devam etti Yumiko, "adadaki herkesle uygun bir şekilde irtibat kurmayı başarırsak kavga sona erer. Sonra da hep birlikte içinde bulunduğumuz bu durumdan kurtulmanın bir yolunu buluruz. Hayır, hiçbir şey yapamasak bile en azından artık birbirimizi öldürmeyiz, değil mi?"

"Evet..." Yukiko sesindeki tereddüde rağmen başını salladı. Konuşmaktan yorgun düşen Yumiko derin bir nefes alıp bacaklarının pozisyonunu tekrar değiştirdi. "Her halükârda bu benim ortaya koyduğum bir fikir. Şimdi senin bu konudaki düşüncelerini dinleyelim. Bu fikre karşı çıkıyorsan uygulamaya koymayacağım."

Yukiko bakışlarını aşağı çevirip düşüncelere daldı. Aradan iki dakika geçtikten sonra, "Bir keresinde bana başkalarının düşüncelerinin beni gereğinden fazla endişelendirdiğini söylemiştin, hatırlıyor musun?" diye mırıldandı.

"Öyle mi?" dedi Yumiko. "Gerçekten de böyle mi söylemiştim?" Yumiko arkadaşının yüzünü inceledi. Yukiko başını kaldırınca göz göze geldiler.

Yukiko ona sevgiyle gülümsedi. "Bence bu konuda kesinlikle haklısın. İşte benim düşüncem de bu."

Yumiko arkadaşına gülümseyerek karşılık verdi. "Teşekkürler." Kendi düşüncelerini paylaşmadan önce ortaya sürdüğü fikri etraflıca düşündüğü için Yukiko'ya minnettardı ve aldığı bu cevap doğru bir karar verdiğini bir kez daha onaylıyordu.

Bunu yapmak zorundayız. Mücadele etmeden ölmek istemiyorum. Bir şansımız varsa bunu mutlaka değerlendirmeliyiz. Az önce Yukiko'ya da söylediğim gibi ben insanlara güvenmek istiyorum. Deneyelim ve görelim.

"Peki, bunu nasıl yapacağız? Herkese birden nasıl ulaşacağız?" diye sordu Yukiko.

Yumiko odanın köşesinde duran megafonu işaret etti. "Bu aletin nasıl kullanıldığını çözmemiz gerekiyor."

Yukiko birkaç kez hafifçe başını salladıktan sonra bakışlarını tavana çevirdi. "Her şey yolunda giderse Şuya'yı da görebileceğim."

Yumiko başıyla onayladı. "Evet, bundan eminim," dedi bu defa içinin umutla dolduğunu hissederek.

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 29

21

"Tamamdır."

Şogo elindeki iğneyle ipliği yanında duran sırt çantasının içine attıktan sonra Şuya'ya, "Tekrar viskiye ihtiyacım olacak," dedi.

Noriko sağ bacağını yana doğru kıvırmıştı. Baldırındaki yara kalın, pamuklu bir iple dikilmişti. Şogo yarayı dikmeyi başarmıştı. Elbette yanlarında bacağı uyuşturacak herhangi bir ilaç yoktu ama Noriko on dakika süren bu operasyona tek bir damla gözyaşı dökmeden dayanmıştı.

Şuya viski şişesini Şogo'ya uzattı. Kayaların arasındaki küçük bir oyuğun yanında duruyorlardı. Kömürlerin üzerine yerleştirilmiş teneke kutunun içindeki su kaynıyordu. (Şogo iğne ve iplikle birlikte kömürü de markette bulduğunu söylemişti.) Şogo iğne ve ipliği bu suyla dezenfekte etmişti ama iğneyi doğrudan yaraya batırması söz konusu dahi olamazdı. Yarayı dikmeye başlamadan önce üzerine viski dökmüştü. Şimdi aynı işlemi bir kez daha tekrarlayacaktı. Biraz rahatlamış olan Noriko'nun yüzü yeniden asıldı.

Şuya saatine baktı. Suyu kaynatmak epeyce zamanlarını aldığı için daha şimdiden sekizi geçiyordu.

Şogo elindeki dezenfekte edilmiş bandanayı yaranın üzerine bastırarak, "Tamamdır," dedi. Ardından hızlı bir şekilde Noriko'nun bacağının etrafına başka bir bandana daha sardı. "Bitti." Endişeli bir tavırla ekledi: "Umarım yara önceden mikrop kapmamıştır."

Noriko bacağını toplayıp Şogo'ya olan minnettarlığını ifade etti. "Teşekkür ederim. İyi iş çıkardın."

Şogo cebinden bir Vahşi Yedi paketi çıkararak, "Eh, doktor taklidi yapmakta hiç de fena sayılmam," dedi. Paketin içinden aldığı sigarayı dudaklarının arasına koydu ve onu tek kullanımlık bir çakmakla yaktı. Bu sigarayı da markette mi bulmuştu yoksa okul gezisi için yanında mı getirmişti? Vahşi Yedi, tıpkı Âlem ve İyi Geceler gibi popüler bir sigara markasıydı.

Şuya üzerinde motorcu resimleri olan pakete baktı. Bu resimlerin neyi sembolize ettiğini bilmiyordu. Beyzboldaki lakabı bu sigara markasıyla aynı olduğu için paket ilgisini çekmişti. Şuya bu lakabı hakkıyla elde etmişti. O bir zamanlar Küçükler Beyzbol Ligi'nin yıldız oyuncusuydu. Diğer oyuncular sayı alma pozisyonundayken mükemmel bir vurucu olur, kimse sayı alamazsa kale çalarak kendine pozisyon yaratırdı. (Şuya tek bir sezonda ev sahibi takımdan üç defa kale çalmak gibi etkileyici bir rekorun da sahibiydi.) Kaleler doluysa ve takımının vurucusu vuruş yapacaksa oyuncuları bu sıkışıklıktan kurtaracak bir oyun kurar, vurucuları yorgun düştüğünde merkezî savunma pozisyonunu bırakıp vuruşa geçerdi. "Joker Oyuncu Nana (Yedi)" emrinize amadedir.

Ortaokul ikinci sınıfta basketbol takımının skorer gardı olan Şinji Mimura'yla sınıf arkadaşı olmuşlardı. Şinji'nin lakabı Üçüncü Adam'dı ve bu lakabı ortaokul birinci sınıfta savunmanın ikinci yedek oyuncusu olarak yedek kulübesinde beklerken elde etmişti. Bölgeler arası basketbol finalinde takımları rakibin yirmi sayı gerisindeyken sahaya çıkmış ve onları tek başına şampiyonluğa götürmüştü. O günden sonra Şinji as kadronun değişmez oyuncusu olmuş ve Şiroiva Lisesi'nin basketbol takımı da eyaletin en başarılı takımlarından biri haline gelmişti. Ama o gün oynadığı oyun ve soyadındaki "üç" anlamına gelen kanji karakteri Üçüncü Adam lakabının üzerine yapışıp kalmasına neden olmuştu.

Bu yılki oyunlarda kızlar espri olsun diye birine üç, birine yedi rakamı işlenmiş bir çift üniforma hazırlamış, Şuya ve Şinji oyunlara bu üniformaları giyerek katılmıştı. Sanki o zamanlar bambaşka bir dünyada yaşıyorlardı. Şuya bir kez daha Şinji'nin nerede olduğunu merak etti. Yanlarında olsa onlara büyük yardımı dokunabilirdi.

Şogo birden aklına bir şey gelmiş gibi ceplerini karıştırdıktan sonra küçük, deri bir kese çıkardı. Kesenin içinde hem alüminyum folyoya hem de streç filme sarılmış, beyaz haplardan oluşan bir ilaç tableti vardı. Şogo tableti Noriko'ya uzattı. "Ağrı kesici. Birkaç tane içsen iyi olur."

Noriko şaşırarak gözlerini kırpıştırdı ama sonra ilaçları aldı.

Şuya, Şogo'ya, "Hey..." dedi.

Ağzındaki dumanı yavaşça dışarı üfleyen Şogo, "Ne var?" diye sordu. "Bana öyle bakıp durma. Sigara içen bir lise öğrencisi görmek olağanüstü bir durum sayılmaz. Hem ben bunu içecek yaştayım. Ayrıca okul gezisine viski getiren de sensin."

Yani lise öğrencilerinin sigara içmesine izin var mıydı? Ama zaten Şuya'nın söylemek istediği bu değildi. Başını salladı. "Ben onu kastetmemiştim. O hapları da markette mi buldun?"

Şogo omuzlarını silkti. "Şey, evet. Aslında satılık değillerdi. Onları kasanın arkasındaki ilk yardım kutusunda buldum. Kayda değer bir ilaç sayılmaz. Sadece Gomez isminde bir aspirin. Ne iğrenç bir aspirin ismi, değil mi? Her halükârda acıyı kesecektir."

Şuya dudaklarını büzdü. Şogo'nun söyledikleri doğru olabilirdi ama yine de... "Bu olaya bu kadar hazırlıklı olman beni şaşırtıyor. Hem sen yara dikmeyi nereden öğrendin?"

Şogo'nun yüzünde koca bir gülümseme belirdi. Omuzlarını silkerek, "Babam doktordu," dedi.

"Nasıl yani?"

"Kobe'nin varoşlarında, küçük bir çöplükten farksız olan bir muayenehanesi vardı. Çocukluğum onun insanların yaralarını dikmesini izleyerek geçti. İşin aslı oldukça iyi bir hemşireydim. Hatta bazı işleri tek başıma yapıyordum. Babamın hemşireye verecek parası yoktu."

Şuya'nın nutku tutulmuştu. Şogo doğru mu söylüyordu?

Şogo, Şuya'nın bu sözlere vereceği karşılığa engel olmak istermiş gibi sigarasını parmaklarının arasına aldı. "Doğru söylüyorum. Biraz durup düşünürsen böyle bir durumda ilaçların ne kadar önemli olduğunu sen de anlarsın."

Şuya kısa bir süre sessiz kaldıktan sonra onu şaşırtan başka bir detayı daha hatırladı. "Ah, bu arada..."

"Evet?"

"Sana bir şey daha sormama izin verir misin?"

"Formalitelere takılıp durmaktan vazgeç, Şuya. Bu işte beraberiz."

Şuya omuzlarını silkerek sormak istediği şeyi farklı bir şekilde ifade etti. "Otobüste camı açmaya çalışıyordun. İçerisinin uyku gazıyla dolduğunu fark etmiş olmalısın."

Noriko bu sözleri duyunca şaşkınlığını gösteren bir ifadeyle Şogo'ya baktı.

Bu defa omuzlarını silken Şogo oldu. "Beni gördün demek... Aslında yardıma gelmeliydin."

"Yardım edecek durumda değildim. Peki, neler olup bittiğini nasıl anladın? Yani içeride koku falan yoktu."

Şogo yarısı içilmiş sigarasını yere atarak, "Ah, evet vardı," dedi. "Hafif bir kokuydu ama bu kokuyu önceden duymuş olsaydın sen de hemen tanırdın."

"Peki sen bu kokuyu nasıl tanıdın?" Bu soruyu soran Noriko'ydu.

"Amcam eyaletteki bir kimya laboratuvarında çalışıyor ve..."

"Haydi canım," dedi Şuya onun sözlerini keserek.

Şogo yüzünü buruşturdu. "Eğer mecbur kalırsam bunu size daha sonra açıklarım," dedi. "Bildiğim bir şey varsa o da bu konuda tamamen çuvallamış olmam. Kokuyu daha önce fark etmeliydim. Üstelik olayların bu şekilde gelişeceğini düşünemedim... ama artık içinde bulunduğumuz ana odaklanmalıyız. Bundan sonra ne yapacağımıza dair herhangi bir planınız var mı?"

"Eğer mecbur kalırsam bunu size daha sonra açıklarım" da ne demek oluyor? Şuya bu ifadeden rahatsız olmuştu ama Şogo haklıydı. Şu an öncelikleri oradan kaçmak için bir plan oluşturmaktı. Aklını kurcalayan soruları daha sonraya bırakıp, "Kaçmayı planlıyoruz," dedi.

Şogo bir sigara daha yakıp başını salladı. Sonra birden ne yapması gerektiğini hatırlamış gibi oyuğun içindeki kömürün üzerine toprak döktü. Şuya, Noriko'nun haplardan birini suyla içtiğini duydu ve sözlerine devam etti. "Sence bunu yapmak ne kadar zor olacak?"

Şogo başını iki yana salladı. "Asıl sorulması gereken soru, 'Bu mümkün mü?' olmalı. Benim bu soruya vereceğim cevap ise, 'Çok düşük bir ihtimal,' olacaktır. Başka planınız var mı?"

"Şey, zaten kaçmayı başarsak bile..." Şuya elini boynuna, sadece onun boynunda değil, Şogo ve Noriko'nun boynunda da olan o objeye götürdü. "... bu tasmalar yüzünden hemen yakalanırız."

"Evet."

"O okula da yaklaşamıyoruz."

Sakamoçi, "Hepinizin buradan ayrılmasından yirmi dakika sonra okul yasak bölge ilan edilecek," demişti. *Aşağılık herif.*

"Doğru."

"Peki acaba Sakamoçi'yi buraya çekmenin bir yolu var mıdır? Böylece onu rehin alıp boynumuzdaki tasmaları etkisiz hale getirmelerini sağlayabiliriz."

Şogo tek kaşını kaldırdı. "Peki ya sonra?"

Şuya dudaklarını ıslattı. "Bunu yapmadan önce bir gemi bulur, yanımıza Sakamoçi'yi de alıp buradan kaçarız." Bu planı anlatırken bile gerçekleşmesinin mümkün olmadığının farkındaydı. Sakamoçi'yi okuldan dışarı çıkmaya nasıl ikna edeceklerini bile bilmiyordu. Hayır, bu bir plan değil, sadece bir fikirdi.

"Hepsi bu kadar mı?" diye sordu Şogo. Şuya ona sadece başını sallayarak cevap verebildi.

Şogo sigarasının dumanını tekrar içine çektikten sonra, "Her şeyden önce adada tek bir gemi bile yok," dedi.

Şuya dudaklarını ısırdı. "Belki de vardır."

Şogo hafifçe gülümseyip ağzındaki dumanı üfledi. "Sana limanın oradaki markete gittiğimi söylemiştim. Limanda tek bir gemi bile yok.

Iskartaya ayrılanlar bile sahilde bırakılmamış. Hepsini götürmüşler. Adamlar her şeyi düşünmüş."

"Sakamoçi'yi rehin almayı başarırsak koruma gemilerinden birini kullanabiliriz."

"Bu imkânsız, Şuya," dedi Şogo. "Adada kaç tane Özel Savunma Kuvveti askeri olduğunu gördün. Üstelik," yakasındaki gümüş tasmayı işaret etti, "hangi bölgede olduğumuza bakmaksızın tek bir komutla bu tasmaları havaya uçurabilirler. Her an, her yerde. Buradan kaçabilme ihtimalimiz çok düşük. Hem Sakamoçi'yi ele geçirmeyi başarsak bile hükümetin ondan kolayca vazgeçebileceğinden eminim."

Şuya bir kez daha sessizliğe büründü.

"Aklına başka bir fikir geliyor mu?" diye sordu Şogo.

Şuya başını iki yana salladı. "Hayır. Peki, senin bir fikrin var mı Noriko?"

Noriko da aynı şekilde başını salladı. Ama o daha farklı bir konuya da değindi. "İşte ben de bu yüzden birlikte bir plan oluşturmak üzere mümkün olduğunca insanı bir araya getirmeyi öneriyorum; bu insanlar sadece güvendiğimiz kişiler olsa bile. Bir grup oluşturduğumuz takdirde iyi bir fikir üretebiliriz..."

Doğru ya, diye geçirdi içinden Şuya, *bunu söylemeyi unuttum.*

Şogo üzerinde yara izi olan sol kaşını yukarı kaldırdı. "Peki, sizin güvendiğiniz kişiler kimler?"

Şuya ona hevesle karşılık verdi. "Şinji Mimura ve Hiroki Sugi-mura. Kızlara gelince sınıf başkanı Yuki Utsumi. Şinji gerçekten inanılmaz birisidir. Bilgi dağarcığı çok geniştir. Çok farklı şeyler hakkında bilgi sahibidir. Makinelerle de arası iyidir. Onun aklına mutlaka güzel bir fikir gelecektir."

Şogo sol eliyle sakallı çenesini ovuşturarak Şuya'ya baktı. "Şinji, nasıl desem..."

Şuya onun bu tepkisine şaşırmış gibi görünüyordu. "Bir sorun mu var?"

"Şey," dedi Şogo. Belli ki konuşup konuşmamakta kararsızdı. "Ben Şinji'yle karşılaştım..."

"Nasıl yani? Nerede?" diye sordu Şuya sesini yükselterek. Noriko'yla göz göze geldiler. "Nerede? Onu nerede gördün?"

Şogo çenesiyle doğu yönünü işaret etti. "Dün gece. Okulun batısında. Bir evin içinde bir şeyler arıyor gibiydi. Elinde bir silah vardı ve sanırım o da beni fark etti."

"Neden ona seslenmedin?" diye sordu Şuya azarlar gibi.

Şogo şaşkınlık dolu gözlerle ona baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Haydi ama, Şinji sınıfta Noriko'nun yerine oturmasına yardımcı oldu. Bunu görmedin mi? Üstelik..."

Şogo onun bir sonraki sözlerinin ne olacağını tahmin etmişti. "Şinji, Noriko'nun yarasını öne sürerek oyunların ertelenmesini istedi, değil mi? Böylece herkes adadan kaçma şansı bulabilecekti."

Şuya başıyla onayladı.

Şogo başını salladı. "Bunu yaptı diye ona inanmamı mı bekliyorsun? Hayatta olmaz. Üstelik bunu yaparak hepimizi güvenilir bir çocuk olduğuna ikna etmeye çalışmış da olabilir. Daha sonra bizden kurtulmak gibi bir planı varsa bu epeyce işine yarayacaktır."

Şuya sesini daha da yükselterek, "Bu çok saçma!" dedi. "Ne kadar da kötümsersin. Şinji asla böyle bir çocuk değildir. O..."

Şogo sessiz bir hareketle iki elini birden öne doğru uzatınca sustu. Şogo haklıydı. Böyle bir durumda sesini yükseltmesi hiç de iyi bir fikir sayılmazdı. Hatta berbat bir fikirdi.

"Bana böyle yüklenme," dedi Şogo. "Ben Şinji'yi tanımıyorum. Daha önce de söylediğim gibi bu oyunun ana kuralı herkesten şüphelenmek, kimseye güvenmemektir. En çok da zeki olanlardan şüphe duymalısın. Üstelik Şinji'ye bana katılmasını teklif etseydim büyük ihtimalle bu davetimi reddedecekti."

Şuya bir şeyler söyleyecek oldu ama sonra tuttuğu nefesi bıraktı ve bundan vazgeçti. Şogo haklıydı. İşin aslı onun kendisine ve Noriko'ya

güvenmiş olması da tuhaf sayılırdı. Gerçi bunu "harika bir çift" oldukları için yaptığını söylemişti.

"Tamam o zaman." Şuya sözlerine devam etmeden önce biraz duraksadı. "En azından Şinji'yi gördüğün yere gidelim. Ona kesinlikle güvenebiliriz. Bu konuda sana güvence verebilirim. Şinji'nin iyi bir fikir ortaya koyacağından eminim. O..."

Şogo bir kez daha onun sözünü kesti. "Şinji söylediğin kadar akıllıysa sence hâlâ onu gördüğüm yerde midir?"

Haklıydı.

Şuya içini çekti. Uzun, derin bir nefes almıştı.

"Hey," dedi Noriko araya girerek. "Şinji gibilerle irtibat kurabilmemizin bir yolu var mı Şogo?"

Şogo paketten yeni bir sigara daha çıkarıp başını iki yana salladı. "Sanmıyorum. Adadaki herkese aynı anda ulaşmak mümkün olabilir ama sadece belli kişi ya da kişilerle irtibata geçmek çok zor."

Bir süre sessiz kaldılar. Şuya sigarası dudaklarının arasında duran Şogo'ya baktı. Vahşi Yedi'nin yanan ucu çatırdayarak kısaldı.

"Bu durumda," dedi Şuya konuşmakta zorlanarak, "yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

Şogo kayıtsız bir tavırla, "Ah, evet var," dedi.

"Nasıl yani?"

"Benim bir planım var."

Şuya bir kez daha yüzünün etrafı sigara dumanıyla kaplanan Şogo'ya baktı. Birden heyecanlandığını hissederek, "Ne demek istiyorsun? Buradan kurtulmanın bir yolu var mı?" diye sordu.

Şogo bakışlarını önce Şuya ve Noriko'ya, sonra da derin düşüncelere dalarak gökyüzüne çevirdi. Sigarası hâlâ dudaklarının ucunda sallanıyordu. Sağ eliyle ondan rahatsızlık duyuyormuş gibi boynundaki tasmanın pürüzsüz yüzeyine dokundu. Sigaradan çıkan duman havada ağır ağır süzüldü. "Bir yol olabilir. Ama bunun bir şartı da var."

"Neymiş o?"

Şogo başını hafifçe salladıktan sonra sigarasını tekrar dudaklarına yaklaştırdı, "Buradan sadece biz kurtulacağız."

Şuya kaşlarını çattı. Bu sözlere bir anlam verememişti. "Ne demek istiyorsun?"

"Sözlerim gayet açık." Şogo tekrar onlara baktı. "Sadece biz hayatta kalacağız. Diğer herkes ölecek."

"Ama..." dedi Noriko birden sesini yükselterek. "Bu kadarı da çok fazla! Yani sadece kendimizi mi düşüneceğiz?"

Şogo bacak bacak üstüne atıp sigarasını eline aldı ve kaşlarını kaldırdı. "Şuya'nın kaçış planı da hemen hemen aynı kapıya çıkıyordu."

"Hayır," dedi Şuya araya girerek. "Noriko'nun söylemeye çalıştığı şey bu değil. Sana buradan kaçmamızın diğerlerinin hayatını feda etmek anlamına gelip gelmediğini soruyor, değil mi Noriko? Bu... korkunç bir şey olur."

"Bekle dostum," dedi Şogo, Şuya'ya elini sallayarak. Sigarasını yere atıp ayağıyla ezdi. "Onlara güvenebileceğimizden emin olduğumuz sürece grubumuza başkalarının da katılmasına karşı değilim. Ama diğerlerini bulsak da, bulmasak da grup üyelerimiz dışındaki herkes ölecek."

"Durum buysa," dedi Şuya hevesle, "adadaki herkese haber verebiliriz. Sağlam bir planın varsa buna kimse karşı koymaz. Böylece hepimiz kurtulmuş oluruz, değil mi?"

Şogo ona cevap olarak dudaklarını büzdü. Ardından biraz sinirlenmiş gibi, "Ya daha ağzımızı bile açamadan saldırıya uğrarsak?" diye sordu.

Şuya derin bir nefes aldı.

"İnsanları öldürmek amacıyla etrafta dolaşmadığın sürece hayatta kalmak için yapabileceğin en akıllıca şey saklanıp beklemek olacaktır. İşte bu yüzden hükümet," Şogo boynundaki tasmayı gösterdi, "bunları kullanarak bizi hareket etmeye zorluyor. Bu, oyunun temel ilkelerinden biri. Sakın aklımdan çıkarma; boş boş etrafta dolaşırsan gölgelerin arasına saklanan birisinin hedefi olursun. Noriko bu haldeyken de en kolay hedef biziz. "

Şogo haklıydı.

"Ayrıca herkesin kurtulması konusunda ısrar etmen sadece bu adada kimsenin ölmeyeceği anlamına gelir. Peki, birer kaçak olduğumuzda ne olacak? Hükümet peşimize düşecek ve çok büyük ihtimalle eninde sonunda öldürüleceğiz. Ben böyle bir kaçış planını herkesin kabul edeceğinden emin değilim. Unutma. Bu oyunda kimin düşmanın olduğunu bilemezsin. Bu gerçeği göz ardı edip gruba herkesi dâhil etmen sonun olabilir."

"Ama sınıftaki kimse o kadar..."

"Kimse o kadar kötü olamaz mı diyecektin? Bunu gerçekten söyleyebilir misin Şuya?" Şogo'nun gözlerinde sert bir ifade belirdi. "Sınıfımızdaki herkesin iyi kalpli çıkması harika bir şey olurdu. Ama eğer gerçekçi davranacaksak dikkatli olmalıyız. Bir düşünsene, sen de Yoşio Akamatsu ve Tatsumiçi Oki'nin saldırısına uğradın."

Şogo, Noriko'nun yarasını diktiği sırada Şuya, Yoşio'nun saldırısına uğradığından bahsetmişti. Şogo sözlerinde yerden göğe kadar haklıydı. Kendisi de Yoşio Akamatsu'nun aklından geçenleri tahmin edememişti.

Şuya içini çekti. Omuzları aşağı düştü ve belli belirsiz duyulan bir sesle, "O halde... içlerinde iyi kalpliler olsa bile sınıf arkadaşlarımızın çoğunun ölmesine seyirci kalacağız. Söylediklerin bu anlama geliyor, değil mi?" diye mırıldandı.

Şogo çenesini hafifçe yukarı kaldırıp indirerek onayladı. "Kabullenmek kolay olmasa da bu doğru. Gerçi sınıfın çoğu ölecek de diyemem."

Bir süre sessiz kaldılar. Şogo bir sigara daha yaktı. Çok fazla sigara içiyordu ve henüz reşit bile değildi.

Noriko birden, "Hey, bir dakika," dedi. Şuya ona baktı. "Diğer herkes ölürse buradan kaçabileceğimizi söyledin ama yirmi dört saat içinde kimse ölmezse bize verilen süre dolmuş olacak."

"Evet," dedi Şogo başını sallayarak. "Bu doğru."

"Sanırım böyle bir durumda yaptığın plan işe yaramayacak."

"Doğru. Ama bence böyle bir şey olmayacak. Hem planımı kabullenip uygulamaya koyacak herkese kapım açık olsa bile aramıza yeni üyelerin katılacağını sanmıyorum. Kısacası ortada endişe duyulacak bir durum

yok. Anladığım kadarıyla ulusal Program'ların sadece %0.5'i verilen süre dolduğu için sona ermiş."

"*Anladığım kadarıyla* mı? Sen bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Şuya hiç düşünmeden.

"Bekle biraz." Şogo, Şuya'yı susturmak için eliyle bir kez daha onu itermiş gibi bir hareket yaptı. "Şu an halletmemiz gereken çok daha acil konular var. Hâlâ planımın ne olduğunu sormadınız."

Şuya bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Planın ne?" diye sordu.

Şogo omuzlarını silkti ve ucundan hâlâ bir sigara sarkan dudaklarının kenarından, "Bunu size söyleyemem," demekle yetindi.

Şuya kaşlarını çattı. "Nasıl yani?"

"Planımı henüz sizinle paylaşamam."

"Nedenmiş o?"

"Paylaşamam işte."

"'Henüz' derken neyi kastediyorsun? Bunu bizimle ne zaman paylaşacaksın?"

"Sanırım adada sadece üçümüz kaldığında. Sana şu kadarını söyleyeyim; bize müdahale eden biri olduğu takdirde planım işe yaramaz. Bu yüzden onu ancak adada üçümüz kalırsak uygulamaya koyabiliriz."

Şuya bir kez daha sessizliğe büründü. Bakışlarını hâlâ sigara içen Şogo'ya çevirdi ama sonra zihnindeki bir ses ona fısıldayarak bir şeyler anlatmaya başladı. Bu sesi belli belirsiz de olsa duyabiliyordu.

Şogo onun zihninden geçenleri okumuş gibi sırıttı. "Ne düşündüğünü biliyorum, Şuya. Bu işte bir bit yeniği olabilir. Sizinle kendi canımı kurtarmak için bir araya gelmiş olabilirim. Aslında ortada bir plan bile olmayabilir. Adada üç kişi kaldığımızda ikinizi de öldürüp bu oyunu kazanabilirim. Bu epeyce işime yarar, değil mi?"

Şogo'nun söyledikleri Şuya'yı biraz korkutmuştu. "Benim düşündüğüm şey..."

"Bu değil miydi?"

Şuya çenesine hâkim olup bakışlarını Noriko'ya çevirdi. Gözlerini Şogo'ya diken Noriko sessiz duruyordu.

Şuya tekrar Şogo'ya baktı. "Düşündüğün gibi değil. Ben sadece..." Aniden sustu.

Bir ses duymuştu. Bu ses çok uzaklardan geliyordu ama Şuya yine de etrafa cızırtılı bir sesin yayıldığını duyabiliyordu. "Herkese merhaba..." dedi ses.

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 29

22

Konuşan kişi sözlerine devam etti. "Herkes beni dinlesin!" Bu ses bir kıza aitti.

"Bu Yumiko," dedi Noriko. Kastettiği kişi uzun boylu ve enerji dolu bir kız olan Yumiko Kusaka'ydı (7 No.lu Kız Öğrenci). Yumiko softbol kızlar takımında dördüncü sırada oynuyordu.

"Neler olup bittiğine bakacağım." Şogo'nun yüzü sertleşmişti. Tüfeğini alıp ayağa kalktı. Sesin geldiği yöne, doğudaki çalılıklara doğru yürümeye başladı.

"Biz de seninle geleceğiz."

Az önceki sohbetleri henüz tamamlanmamıştı ama Şuya, Smith & Wesson'ı kemerinin ön kısmına takıp Noriko'nun ayağa kalkmasına yardımcı olmak üzere ona kolunu uzattı. Şogo dönüp onlara bakmasına rağmen hiçbir şey söylemeden yoluna devam etti.

Çalıların sonuna ulaştıklarında Şogo olduğu yerde kaldı. Şuya ve Noriko da durmuştu.

"Bunu neden yapıyorlar?.." diye haykırdı Şogo.

Şuya, Şogo'nun arkasına geçti ve Noriko'yla ikisi tıpkı onun gibi çalıların arasından başlarını uzattılar.

Ses karşıdaki dağın zirvesinden geliyordu. Zirvedeki ağaçların arasında bir seyir platformu vardı. Platform bulundukları yere, yani dağın eteklerine, beş ya da altı yüz metre uzakta olmalıydı. Yine de onu net bir şekilde görebiliyorlardı. Derme çatma inşa edilmiş bu platform duvarları olmayan bir barakayı andırıyordu ve çatısının altında iki silüet duruyordu. Şuya'nın gözleri büyüdü.

Az önceki ses bir kez daha duyuldu. "Herkes kavga etmeyi bırakıp buraya gelsin."

Şuya daha uzun boylu olan silüetin –bu büyük ihtimalle Yu-miko'yduyüzünün önünde bir obje tuttuğunu fark etti. Bu bir megafon olabilir miydi? Şu, polislerin kuşatma altındaki bir binada bulunan suçlulara seslenmek için kullandıkları türde bir megafon? Bu biraz tuhaf bir düşünceydi belki ("silahlarınızı bırakıp elleriniz yukarıda dışarı çıkın") ama belli ki Yumiko'nun sesi sadece kendilerine değil, adanın tamamına ulaşıyordu.

"Diğeri kim?" diye sordu Şuya.

"Yukiko. Yukiko Kitano," dedi Noriko. "İkisinin yedikleri içtikleri ayrı gitmez."

"Bu çok kötü," dedi Şogo suratını buruşturarak. "Kendilerini bu şekilde açığa çıkardıkları için ölecekler."

Şuya alt dudağını ısırdı. Yumiko Kusaka ve Yukiko Kitano'nun yaptığı şey adadaki herkesi bu kavgadan vazgeçirmeye çalışmaktı. Yoşio Akamatsu'nun saldırısına uğramadan önce Şuya da aynı şeyi yapmayı düşünmüştü. Belli ki kızlar adadaki kimsenin böyle bir kavgaya karışmak istemediğine sonuna dek inanmış ve mümkün olduğunca çok kişinin kendilerini görebilmesi için bu noktada durmayı tercih etmişlerdi. Ya da belki önceden de oraya yakın bir yerdeydiler.

"Hiçbirinizin bu şekilde kavga etmek istemediğinden eminim. Bu yüzden burada toplanalım..."

Şuya bocaladığını hissetti. Bu durum karşısında ne yapacağını değerlendirmek için daha fazla zamana ihtiyacı vardı. Üstelik az önceki konuşmaları da henüz çözüme ulaşmamıştı. Farz edelim ki, bu çok düşük bir ihtimal de olsa, Şogo onların düşmanıydı; o zaman ne olacaktı?

Nihayet dayanamayıp, "Noriko'ya göz kulak olabilir misin?" diye sordu Şogo'ya.

Şogo dönüp ona baktı. "Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Yukarı çıkacağım."

Şogo kaşlarını çattı. "Nesin sen, bir ahmak mı?"

Onun bu şekilde cesaretini kırması Şuya'yı öfkelendirmişti ama yine de, "Ne demek istiyorsun? Onlar bunu yaparak hayatlarını tehlikeye

atıyorlar. Bu oyuna dâhil olmak istemiyorlar. Bunu gerçekten de istemiyorlar. O halde bize katılabilirler. Ayrıca az önce hayatlarını tehlikeye attıklarını kendin söyledin," demekle yetindi.

"Ben onu kastetmiyorum," dedi Şogo ona dişlerini göstererek. Şuya'nın bunu fark etmesi biraz tuhaftı belki ama Şogo'nun dişleri çok sağlıklı görünüyordu. "Sana daha önce de söyledim. Bu oyunda yapılabilecek en iyi şey çok fazla ortalıkta dolaşmamaktır. Hem kızların bulunduğu noktanın buraya ne kadar uzak olduğu hakkında herhangi bir fikrin var mı? Oraya çıkarken neyle karşılaşacağını bilemezsin."

"Bunun farkındayım!" dedi Şuya da bağırarak.

"Hayır, değilsin. Şimdi herkes bu ikisinin nerede olduğunu biliyor. Onlara saldıran bir düşman, diğerlerinin de tıpkı senin yaptığın gibi kendilerini açığa çıkarmalarını bekleyecektir. Böylece daha fazla kişiyi hedef alarak..."

Şuya'nın tüylerini diken diken eden şey Şogo'nun yaptığı uyarıdan çok bunu sakin bir ses tonuyla söylemesi olmuştu.

"Lütfen, herkes buraya gelsin. Biz burada yalnızız. Kimseyle kavga etmek istemiyoruz."

Şuya omzunu aşağı indirip Noriko'nun onu tutan sağ elinden kurtuldu. "Ben gidiyorum."

Tam Smith & Wesson'ı eline alıp çalıların arasından çıkacakken Şogo sol kolunu çekerek onu durdurdu.

"Dur!"

"Nedenmiş o?" Şuya'nın sesi giderek yükseliyordu. "Burada durup onların öldürülmesine seyirci kalmamı mı istiyorsun?" Artık sesini kontrol edemiyordu. "Yoksa oraya gidersem senin yaşama ihtimalin mi azalacak? Beni durdurmaya çalışmanın sebebi bu mu? Gerçek bu mu? Sen aslında bizim düşmanımız mısın?"

"Kes artık Şuya..." diye sızlandı Noriko ama Şuya henüz sözlerini tamamlamamıştı. Sonra birden Şogo'nun onu kolundan tutarken bile son derece soğukkanlı göründüğünü fark etti.

Onun bu duruşu Şuya'ya, aslında birbirlerine hiç benzemeseler de Yardım Evi'nin bir önceki müdürünü, Bayan Anno'nun yaşlı babasını

hatırlatmıştı. Küçük bir çocukken anne ve babasını kaybettiğinde onu koruyabilecek tek kişi ve tanıdığı tek otorite olan bu adamı yanında bulmuştu. Onun da yüzünde Şogo'nunkine benzer bir ifade vardı.

"Ölmeye hevesli olman beni ilgilendirmez ama gidip de geri dönmezsen Noriko'nun yaşama şansını da önemli ölçüde azaltırsın. Yoksa bu aklına gelmedi mi?"

Şuya derin bir nefes aldı. Şogo her zaman olduğu gibi haklıydı.

"Ama..."

Şogo soğukkanlı bir tavırla sözlerine devam etti. "Bunu senin de bildiğinden eminim Şuya, ama birisini sevmek başkalarının sevgisinden vazgeçmek anlamına gelir. Noriko senin için önemliyse sakın gitme."

"Ama..." Şuya kendini ağlayacakmış gibi hissediyordu. "Peki ne yapmamı öneriyorsun? Onların göz göre göre öldürülmelerine izin mi verelim yani?"

"Ben öyle bir şey söylemedim."

Şogo, Şuya'yı serbest bırakıp bakışlarını Yumiko'nun bağırmaya devam ettiği zirveye çevirdi. Tüfeğini eline aldı. "Bunu yaparak hayatta kalma şansımızı biraz azaltmış oluyoruz. Ama sadece biraz." Tüfeğin namlusunu havaya doğru çevirdi ve tetiği çekti. Barut kulakları sağır eden bir gürültüyle patladı. Şuya bir an kulak zarlarının havaya uçmuş olabileceğini düşündü. Çıkan ses dağın yamacında yankılandı. Şogo sol eliyle tüfeğe fişek sürüp içindeki boşalan kovanı çıkardıktan sonra tekrar ateş etti. Etrafta bir kez daha aynı ses yankılandı.

Anladım, diye geçirdi içinden Şuya, *tüfekten çıkan bu ses Yumiko Kusaka ve Yukiko Kitano'nun korkup saklanmalarını sağlayacak.*

Yumiko'nun megafondan yankılanan sesi sustu. Kızların ikisi birden sanki onların bulunduğu yere bakıyormuş gibi bakışlarını aşağı çevirmişti. *Çalıların arasına saklandığımız için büyük ihtimalle bizim kim olduğumuzu anlamamışlardır.*

"Haydi, ne duruyorsun! Tekrar ateş et!"

Şuya öfkelenmişti ama Şogo onun dediğini yapmayı reddetti. "Hayır. İki el ateş ederek birilerine çoktan yerimizi belli etmiş olabiliriz. Daha fazlası bizim için tehlikeli olabilir."

Şuya bu sözleri biraz düşündükten sonra elindeki Smith & Wesson'ı havaya kaldırıp ateş etmek istedi.

Şogo bir kez daha onun kolunu tuttu. "Kes şunu! Sana bunu kaç kez söyleyeceğim?"

"Ama..."

"Artık saklandıklarını ummaktan başka yapabileceğimiz bir şey yok."

Şuya bakışlarını zirveye çevirdi. Sonra o sesi bir kez daha duydu. Yumiko Kusako, "Durun!" diye bağırıyordu. "Hiçbirimizin kavga etmek istemediğinden eminim."

Şuya silkinerek Şogo'nun elinden kurtuldu. Artık buna daha fazla katlanamazdı. Ne pahasına olursa olsun onların güvenli bir yere saklanmalarını istiyordu. Parmağı Smith & Wesson'ın tetiğine gittiği sırada...

Birden, sanki birileri bir daktilonun tuşlarına hızlı hızlı basıyormuş gibi uzaklardan gelen bir takırtı duyuldu. Ardından etrafta Yumiko'nun çığlığı yankılandı. "Aah!.." Bu ses elbette megafondan da duyulmuştu. Kısa bir sessizlikten sonra bu defa Yukiko'ya ait olduğu anlaşılan başka bir çığlık duyuldu. "Aman Tanrım!.." Yukarıdaki kalitesiz megafon sayesinde bu ses de onlara ulaşmıştı. Zirvedeki platformun çatısının altında duran uzun silüet olduğu yere yığılıp kalmış, "Yumiko!" diye bağıran Yukiko'nun sesinin ardından gürültüyle yere çarpan megafonun sesi duyulmuştu. Şuya aynı anda bu defa tek el silah sesi duydu ve bu sesin de megafondan yankılandığını fark etti. Yere düşen megafonun kırılmasıyla birlikte etraf bir anda sessizleşti. Şimdi kısa ağaçların gölgeleri arasına yığılıp kalan Yukiko'nun silüeti de Yumiko'nunki gibi gözden kaybolmuştu.

Şuya ve Noriko'nun yüzü bembeyaz kesildi.

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 29

23

Yukiko Kitano seyir platformunun beton zemininde Yumiko Kusaka'ya doğru sürünüyordu. Midesi yanıyor ve hareket etmekte zorlanıyordu ama yine de arkadaşının yanına gitmeyi başardı. Bunu yaparken platformun bir tuvali andıran beton zemininde koyu kırmızı fırça izleri bırakmıştı.

Yukiko içini paramparça eden bir çığlık koparıp, "Yumiko!" diye bağırdı ama Yumiko oralı bile olmadı. En iyi arkadaşı düştüğü yerde hareketsiz bir şekilde yatıyordu. Şu an Yukiko için önem taşıyan tek şey buydu.

Yüzükoyun yere düşen Yumiko'nun başı, Yukiko'nun olduğu tarafa çevriliydi ama gözleri kapalıydı. Vücudunun altında kırmızı renkli, yapışkan bir birikinti oluşmaya başlamıştı.

Yukiko arkadaşına ulaşır ulaşmaz onu kaldırmaya çalıştı. Ardından omuzlarını sarstı. "Yumiko! Yumiko!"

O bu şekilde bağırırken Yumiko'nun yüzünde kırmızı renkli damlacıklar oluşuyordu ama Yukiko bu damlacıkların kendi ağzından fışkırdığını fark etmemişti.

Yumiko yavaşça gözlerini açıp, "Yukiko..." dedi.

"Yumiko! Uyan!"

Yumiko suratını buruşturdu. Ardından güçlükle de olsa konuşmayı başardı. "Çok üzgünüm Yukiko. Aptallık ettim... Çabuk ol... Hemen buradan kaç."

Yukiko başını iki yana sallayarak, "Hayır!" diye bağırdı. "Birlikte kaçmalıyız! Haydi gel!" Ardından sanki çıldırmış gibi etrafına baktı. Saldırgan ortalarda görünmüyordu. Büyük ihtimalle uzak bir mesafeden vurulmuşlardı. "Çabuk ol!"

Yumiko'yu ayağa kaldırmaya çalıştı ama bunu yapabilmesi imkânsızdı. Birden kendi vücuduna da güçlükle hâkim olduğunu fark etti. Midesine saplanan acı şimdi öylesine kötüleşmişti ki bir çığlık koparıp tekrar yere düştü. Her şeye rağmen yüzünü Yumiko'ya çevirmeyi başardı.

Yumiko'nun yüzü tam gözlerinin önünde duruyordu. Donuk gözleri üzerine çevrilmişti. Güçlükle duyulan bir sesle, "Hareket edemiyor musun Yukiko?" diye sordu.

Yukiko yüzüne bir gülümseme yerleştirmek için elinden geleni yaparak, "Evet," dedi. "Sanırım edemiyorum."

Yumiko, "Çok üzgünüm," dedi bir kez daha sessizce.

"Önemli değil. Biz... biz yapmamız gerekeni yaptık, değil mi? Yumiko?"

Yumiko'nun ağlamak üzere olduğunu fark etti. Yukiko yarasının önemsiz olduğunu düşünse de kendinden geçmek üzereydi. Göz kapakları giderek ağırlaşıyordu.

"Yukiko?"

Yukiko, Yumiko'nun sesiyle tekrar kendine geldi. "Evet?"

"Sana söylemediğim bir şey var."

"Öyle mi?"

Yumiko hafifçe gülümsedi. "Ben de Şuya'ya âşığım."

Yukiko bir an onun neden bahsettiğini anlayamadı. Bunu hiç beklemediği bir açıklamayla karşılaşmasına mı yoksa kendinden geçmeye başlamasına mı yorması gerektiğini bilemiyordu.

Yumiko'nun sözleri nihayet kalbinin kapısını çalıp içeri girdi. Demek o da Şuya'ya âşıktı.

Yukiko, bilinci bir sisin içine dalmadan önce hayatından bir kesit hatırladı. Yumiko'yla birlikte alışverişe çıkmışlardı. 3.000 yen değerinde işporta bir mal olsa da çok güzel bir çift küpe görmüş ve normalde tamamen farklı zevklere sahip olmalarına rağmen bu küpeyi kimin hak ettiği konusunda kavgaya tutuşmuşlardı. Sonunda küpenin ücretini yarı yarıya ödeyip birer tekini almaya karar vermişlerdi. Aslında o gün ilk defa bir takı satın alınışlardı. Şimdi o küpe her zaman olduğu gibi Yukiko'nun,

Şiroiva ve komşu kasaba arasındaki sınıra yakın bir yerde olan evinde, çalışma masasının çekmecesinde duruyordu.

Yukiko nedense inanılmaz derecede mutluydu. Ne şekilde öldüğü göz önüne alındığında böyle hissetmesi biraz tuhaf sayılırdı.

"Gerçekten..." dedi Yukiko. "Gerçekten..."

Yumiko bir kez daha hafifçe gülümsedi. Yukiko'ysa ağzını son bir kez daha açtı. Son bir şey söyleyebilirdi. Dine inanıp inanmamakta kararsız olduğu doğruydu ama Halo Kilisesi'nin ona bahşettiği güzel bir şey varsa bu kesinlikle Yumiko'ydu. *Kilisede karşılaştık ve o günden beri arkadaşız.*

"Yumi. Ben çok mutluyum çünkü sen benim..."

Yukiko tam "arkadaşımsın" diyecekken Yumiko'nun başı şiddetle sarsıldı. Sağ şakağında kırmızı bir delik açılmıştı ve şimdi boş gözlerle Yukiko'ya bakmaktan başka bir şey yapamıyordu. Bunu isteyerek yapmamış olsa da gözlerindeki uzaklara dalmış gibi görünen bakışlar, bulundukları seyir platformu için çok uygundu.

Yukiko şaşkınlık ve dehşetle ağzını açtığı sırada bir patlama sesi daha duydu ve hemen ardından bu defa kendi başında bir darbe hissetti. Bu hissettiği son şey oldu.

Kazuo Kiriyama (6 No.lu Erkek Öğrenci) platformun diğer tarafındakilere görünmemek için yere çömelmişti. Mitsuru Numai'ye ait olan Walther PPK'yı indirdi ve kızların sırt çantalarını aldı.

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 27

24

Şuya ve Noriko, iki el daha silah sesi duyulmasının ardından kaskatı kesildiler. Bir şahin çığlık atarak üstlerinden geçti.

Şogo etrafı kontrol ettikten sonra arkasını dönüp, "Tehlike geçti. Artık geri dönelim," dedi.

Noriko'nun kolunu tutan Şuya önlerinde dikilen Şogo'ya baktı. Dudaklarının titremesine engel olamıyordu. "Tehlike geçti de ne demek? Başkalarına karşı biraz daha saygılı olamaz mısın?"

Şogo omuzlarını silkti. "Bak, ben hep böyle konuşurum, tamam mı? Kendimi ifade etmekte pek de iyi sayılmam. Fakat az önce ne demek istediğimi anladın, değil mi? Sınıf arkadaşlarımızdan biri gerçekten de iş başında. Ayrıca şunu da belirtmek isterim ki bu Sakamoçi ve takımının kurduğu bir tuzak değildi. Onlar da ölmek istemedikleri için o okula tıkılıp kaldılar."

Şuya'nın yine de ona söyleyecek birkaç şeyi vardı ama kendine hâkim olmayı başardı ve Noriko'nun kolunu tutarak yürümeye başladı.

Yürürlerken Noriko boğuk bir sesle, "Bu korkunç bir şey... Bundan daha kötüsü olabilir mi?" dedi.

Eşyalarını bıraktıkları yere geri döndüklerinde Şogo, "Her ihtimale karşı toplansak iyi olur," dedi. "Yüz metre kadar öteye yerleşeceğiz."

"Yerimizden kıpırdamamanın en doğrusu olacağını söylemiştin."

Şogo dudaklarını büzerek başını iki yana salladı. "Az önce neler olduğunu gördün. Bunu yapan her kimse acımasız birisi olduğu kesin. Üstelik seslere bakarsak hem makineli tüfeği hem de tabancası var. Bizim yerimizi fark etmiş olabilir. Bu ihtimali düşünerek buradan uzaklaşsak iyi olur." Hemen ardından ekledi. "Fazla değil. Sadece biraz uzaklaşacağız."

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 27

25

Yutaka Seto (12 No.lu Erkek Öğrenci), çılgınca bir telaşla elleri ve dizleri üzerinde tepeden aşağı doğru emekliyordu. Minyon vücudunu saran küçük beden siyah okul ceketi, üzerine bulaşan toz yüzünden neredeyse beyaz olmuştu. Sınıfın maskotu olan Yutaka'nın iri gözleri çocuksu bir masumiyete sahipti ama şimdi bu gözler korkuyla kısılmıştı.

Yutaka Seto okul binasından ayrıldıktan sonra adanın kuzeyindeki dağa yakın bir yerde çalıların arasına gizlenmiş ve birkaç dakika öncesine dek burada kalmıştı. Bulunduğu yer Yumiko Kusaka ve Yukiko Kitano'nun megafonla adadaki öğrencilere seslendiği platformun elli metre kadar aşağısındaydı.

Yutaka, kızların bulunduğu yere ters bir köşede olmasına rağmen onları net bir şekilde görmüştü. Kısa bir tereddüt yaşayıp ne yapması gerektiği üzerine biraz kafa yorduktan sonra yanlarına gitmeye karar vermişken pompalı tüfekten çıkan bir gürültü duydu. Bir an kızların, bakışlarını onun bulunduğu yerin karşı tarafına doğru çevirdiklerini görür gibi oldu. Neler olup bittiğini anlamak üzere oraya gidip gitmemekte kararsız kaldığı sırada bir makineli tüfek sesiyle birlikte Yumiko'nun megafondan yankılanan çığlığını duydu. Yumiko'nun yere düştüğünü gördü. Hemen arkasından Yukiko Kitano da vurulmuştu.

Bunlar yaşandığı sırada kızlar büyük ihtimalle hâlâ hayattaydı. Ancak Yutako kendinde bir türlü bulunduğu yerden çıkıp yardımlarına koşacak cesareti bulamamıştı. Ne de olsa o şakacı bir insan olarak doğmuştu; dövüşmek onun tarzı değildi. Üstelik onun payına düşen silah, spagetti yerken kullanılan türde, sıradan bir çataldı. Kısa bir sessizliğin ardından

bu defa görüş alanının dışındaki bir yerden iki el daha ateş edildiğini duydu ve saldırganın Yumiko ve Yukiko'nun işini bitirdiğini anladı.

Bunu fark ettiği anda çantalarını kapıp dağın yamacından aşağı doğru sürünmeye başladı. *Bir sonraki hedef benim! Bundan adım gibi eminim! Ne de olsa saldırgana en yakın konumda olan benim!*

Yutaka birden, sürünürken etrafında bir toz bulutu oluşturduğunu fark etti. *Ah, olamaz! Hayır! Bu berbat bir şey! Annen bile bu kadar toz çıkaramaz! Hey, şimdi saçma sapan espriler yapmanın sırası değil!*

Pozisyon değiştirdi ve vücudunun yere sürtünmesine engel olmak için avuçları (çatalı tutan sağ eli yumruk halindeydi) ve ayak tabanlarının üzerinde yürümeye başladı. Ellerinin parçalandığını hissedebiliyordu ama bu umurunda bile değildi. *Kahretsin, şu halimi biri görse bunun komik olduğunu düşünürdü. Bayanlar, baylar, işte karşımızda Böcek İnsan.*

Yutaka bu pozisyonda birkaç dakika daha ilerledikten sonra nihayet durdu. Yavaşça arkasına döndü. Ağaçların arasından Yumiko Kusaka ve Yukiko Kitano'nun vurulduğu zirveyi görebiliyordu ama oradan uzaklaşmış gibi görünüyordu. Ortalık sakindi. Kulaklarını dört açıp bir ses duymayı bekledi. Çıt bile çıkmıyordu.

Kaçmayı başardım mı? Artık güvende miyim?

Bir el, zihninden geçen bu sorulara yanıt vermek istermiş gibi omzunu tuttu.

Yutaka korkudan olduğu yerde donup kaldı ve bir çığlık kopardı. "Ayyy!"

"Seni aptal!" diye fısıldadı birisi ve Yutaka'nın omzunu serbest bırakıp terli elini onun ağzına bastırdı. Katile yakalandığından emin olan Yutaka bu fısıltının farkına bile varmadı ve elindeki çatalı korkuyla salladı.

Çatal metalik bir ses çıkarıp olduğu yerde kaldı. Nedense hiçbir şey olmamıştı. Yutaka huzursuzca gözlerini açtı.

Karşısında duran kişinin üzerinde okul üniforması vardı. Yu-taka'nın çatalını koskocaman bir otomatik tabancayla (Beretta M92SB-F) durdurmuştu. Tabancayı sol elinde tutuyordu. Birbirlerine olan konumları ve onun Yutaka'nın ağzını sağ eliyle kapadığı göz önüne alındığında,

bu kişinin Yutaka'nın çatalıyla ciddi bir biçimde yaralanmaktan solak olduğu için kurtulduğu anlaşılıyordu. Evet, bu çocuk solaktı ve 1-B'de solak olan tek bir kişi vardı.

"Bu çok tehlikeli bir hareketti, Yutaka."

Çocuk ıslak görünümlü saçlarının ön tutamlarına jöleyle şekil vermişti. Sert bir açıyla yukarı kalkan kaşlarının altındaki gözleri delici bakışlara sahipti ama gözleri aynı zamanda onun eğlenceli bir kişi olduğunu da söylüyordu. Ayrıca sol kulağında bir küpe vardı. Yutaka'ya bakıp sırıtan ve elini yavaşça onun ağzından çeken bu çocuk onun en iyi arkadaşı olan Üçüncü Adam Şinji Mimura'ydı (19 No.lu Erkek Öğrenci). Aptallaşan Yutaka elindeki çatalı aşağı indirdi. Ardından, "Şinji! Bu sensin Şinji!" diye bağırmaya başladı.

"Seni aptal!" diye tısladı Şinji ve bir kez daha Yutaka'nın ağzını kapadı. Sonra onu serbest bırakıp, "Bu taraftan," dedi. "Tek bir kelime bile etme. Sadece beni izle." Öne geçip bodur çalılara doğru yürüdü.

Sersemlemiş bir halde onu izleyen Yutaka, yavaş yavaş dağın zirvesinden daha düz bir alana inmiş olduğunun farkına varıyordu. Birkaç dakika içinde epeyce yol kat etmişti.

Önden yürüyen Şinji Mimura'nın sırtına baktı. Sonra birden içini korkunç bir duygu kapladı ve dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti.

Yumiko Kusaka ve Yukiko Kitano'yu öldüren kişi Şinji olabilir mi? Bu peşime düşen katilin de Şinji olduğu anlamına gelir! Ama neden beni hâlâ öldürmedi? Haydi ama, ben onu her zaman en yakın arkadaşım olarak gördüm ve Şinji de bunun pekâlâ farkında. Birlikte hareket edersek Şinji bana gözcülük falan yaptırıp hayatta kalma şansını yükseltebilir. Son kalan iki kişi biz olursak da beni öldürür. Vay canına, ne harika bir fikir! Bu bir video oyunu olsaydı ben de aynen bu şekilde hareket ederdim... Seni ahmak! Aklından neler geçiyor böyle?

Yutaka zihnindeki bu düşünceleri uzaklaştırdı. Şinji'nin makineli tüfeği yoktu ve az önce duyduğu ses başka bir silahtan çıkmış olamazdı. Onun böyle bir silahı olmadığından emindi ve her şeyin ötesinde o Şinji'ydi. En yakın arkadaşıydı. Şinji o kızları asla birer sinek gibi öldürmezdi.

Şinji ona doğru dönüp, "Sorun ne Yutaka?" diye fısıldadı. "Biraz acele et."

Şaşkınlığını hâlâ üzerinden atamamış olan Yutaka, Şinji'nin peşinden yürümeye devam etti.

Şinji çok dikkatli yürüyordu. Elli metre kadar ilerledikten sonra durdu. Sağ elindeki silahla ayaklarının olduğu noktayı işaret etti ve Yutaka'yı, "Buradan atlayarak geçmelisin," diyerek uyardı. Yutaka gözlerini kısıp baktığında ağaçların arasına belli belirsiz fark edilen bir ipin gerilmiş olduğunu gördü. "Bu..."

Şinji ipin üzerinden atladıktan sonra, "Bu bir tuzak değil," dedi. "İleride bu ipin ucuna bağlanmış boş bir teneke var. İp çekilirse onun düştüğünü duyabiliriz."

Yutaka gözlerini fal taşı gibi açarak başını salladı. Demek Şinji bunca zamandır saklanıyordu ve bu ip bir çeşit uyarı mekanizmasıydı. Etkileyici. Üçüncü Adam yıldız bir sporcudan çok daha fazlasıydı.

Yutaka ipin üzerinden atlayarak geçti.

Yirmi metre ötedeki çalılığa ulaştılar. Şinji durdu ve Yutaka'ya, "Oturalım," dedi.

Yutaka, Şinji'nin karşısına yerleşti. Çatalı hâlâ elinde tuttuğunu fark etti. Onu yere bıraktığı anda sol avcu ve sağ yumruğunda içine işleyen bir acı hissetti. Ellerinin derisi soyulmuştu ve parmak boğumlarından parçalanan kırmızı etleri görünüyordu.

Bunu fark eden Şinji elindeki silahı bırakıp yakınlardaki bir çalının arasından bir sırt çantası aldı. Çantanın içinden su ve havlu çıkarıp havluyu suyla ıslattıktan sonra, "Bana ellerini uzat Yutaka," dedi. Söyleneni yapıp ellerini öne doğru uzatan Yutaka'nın avuçlarını dikkatli bir şekilde güzelce sildi. Ardından havlunun kuru kalan kısmını ince şeritler halinde parçalayıp Yutaka'nın ellerine sardı.

Yutaka ona, "Teşekkür ederim," dedikten sonra, "Burada mı saklanıyordun?" diye sordu.

Şinji ona gülümsedi ve başını salladı, "Evet," dedi. "Oturduğum yerden çalıların arasında süründüğünü gördüm. Epeyce uzakta olmana rağmen seni hemen tanıdım. Bu yüzden riski göze alıp bulunduğun yere geldim."

Yutaka boğazının düğümlendiğini hissetti. *Şinji benim için hayatını tehlikeye atmış.*

"Yeterince dikkatli hareket etmezsen etrafta dolaşmak tehlikeli olabilir."

"Evet." Yutaka neredeyse ağlamak üzereydi. "Çok teşekkür ederim Şinji."

"Bunu yaptığım için mutluyum..." Şinji nefesini bıraktı. "Bu uğurda ölsem bile seni tekrar görmek istemiştim."

Şimdi Yutaka'nın gözleri yaşlarla dolmuştu. Akmak üzere olan gözyaşlarını bastırıp konuyu değiştirdi. "Bulunduğum yer Yumiko ve Yukiko'ya... çok yakındı. Onlara yardım etmeyi başaramadım."

"Biliyorum," dedi Şinji başını sallayarak. "Bunu da fark ettim; zaten seni bu sayede buldum. Canını sıkma. Ben de onlar için bir şey yapamadım."

Yutaka başını salladı. Yumiko Kusaka ve Yukiko Kitano'nun dakikalar önce öldürüldüklerini hatırlamak ürpermesine neden olmuştu.

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 27

26

Şuya, Noriko ve Şogo, önceden bulundukları yerin yaklaşık yüz metre güneybatısına yürümüşlerdi. Şogo misinayı tekrar çalıların etrafına dolamayı bitirdiğinde saat çoktan dokuz olmuştu. Güneş gökyüzünde iyice yükselmişti ve havada mayıs ayına özgü bir orman kokusu vardı. Ağaçların arasından geçerlerken görünmeye başlayan deniz açık mavi bir ışıkla parlıyordu. Seto İç Denizi'nde dağınık duran adalar vardı. Sadece doğa yürüyüşüne çıkmış olsalardı burasının harika bir yer olduğunu düşünebilirlerdi.

Ama doğa yürüyüşünde değillerdi. Geçen her gemi epeyce uzak bir mesafeden adanın etrafını dolaşıyor ve sadece küçük bir nokta gibi görünüyordu. Bu gemilerin adaya en yakın duranı batı bölgesinin kontrolünden sorumlu olan gri renkli koruma gemisiydi. O bile kıyıdan epeyce uzaktaydı ve Şuya pruvasında bir makineli tüfek olduğunu görebiliyordu.

Şogo misinayı çektikten sonra derin bir nefes alıp Şuya'yla Noriko'nun yanına oturdu. Elindeki tüfeği bir kez daha bacaklarının arasına yerleştirip, "Bir sorun mu var? İkiniz de çok sessizsiniz," dedi.

Şuya başını kaldırıp ona baktı. Kısa bir tereddüdün ardından, "Onları bunu yapmaya iten şey neydi?" diye sordu.

Şogo kaşlarını kaldırdı. "Yumiko ve Yukiko'yu mu kastediyorsun?"

Şuya başıyla onayladı. Biraz tereddüt etti. "Yani, aslında böyle bir şey olacağı belliydi. Bunu önceden tahmin etmeleri gerekirdi. Bu oyunun kuralları," dedikten sonra içini çekti, "bize birbirimizi öldürmemizi söylüyor."

Şogo dudaklarının arasına bir sigara yerleştirip onu çakmağıyla yaktı. "İkisi çok samimi görünüyorlardı. Dinî bir gruba üyeydiler, değil mi?"

Şuya başını salladı. Yumiko ve Yukiko gayet normal kızlardı ama yine de onları Noriko ya da kendi halinde bir grupları olan Yuki Utsumi ve arkadaşlarından farklı kılan bir şeyler vardı. Şuya bunun mensup oldukları dinden kaynaklandığını düşünüyordu. "Şintoizmin Halo Kilisesi denilen bir grubuna mensuptular. Kiliseleri, eyaletin güneyine inen otobanın hemen dışındaki Yodo Nehri'nin kıyısındaydı."

Şogo sigarasının dumanını üfleyerek, "Belki de bu yaptıkları mensup oldukları dinin öğretilerinden biriydi," dedi. "Bilirsin işte, 'komşunu sev' gibi bir şey."

"Hayır, sanmam," dedi Noriko. "İkisi de özellikle Yumiko, pek dindar sayılmazdı. Aslında bunun ne işe yaradığını bile bilmediklerini, sadece sosyal bir faaliyet olarak gördüklerini söylüyorlardı."

Şogo, "Anlıyorum," diye mırıldandıktan sonra yere baktı. Ardından sözlerine devam etti. "Eh, her zaman iyiler kazanacak diye bir şey yok ve bu oyun da kesinlikle bir istisna değil. Kazananlar en güvenilmez kişiler de olabilir. Ancak ben başarısızlığa uğrayıp herkes tarafından reddedilme riskine rağmen vicdanının sesini dinleyen kim olursa olsun saygı duyarım." Bakışlarını tekrar Şuya ve Noriko'ya çevirdi. "O kızlar sınıf arkadaşlarına güvenmeye çalıştılar. Hepimiz bir araya geldiğimiz takdirde bu adadan kurtulabileceğimize inanmış olmalılar. Onları sırf bu yüzden takdir etmemiz gerekir. Biz bunu yapamadık."

Şuya derin bir nefes aldı. "Evet," dedi Şogo'yu onaylayarak. Kısa bir sessizliğin ardından bakışlarını tekrar ona çevirdi. "Ben senin... bir düşman olduğunu düşünmüyorum. Bu yüzden sana inanmak istiyorum."

Noriko da aynı düşüncedeydi. "Ben de. Ben de senin kötü bir insan olduğunu düşünmüyorum."

Şogo başını sallayarak sırıttı. "Size şu kadarını söyleyeyim; ben kızları kandırmak konusunda hiç de yetenekli sayılmam."

Şuya da sırıttı. Ardından, "O halde bize neden söylemiyorsun?" dedi. "Tamam, bize nasıl kaçacağımızı söyleyemiyorsan bunu anlayışla karşılarım ama sebebi ne? Başkalarıyla karşılaşırsak onlara gereğinden fazla bilgi aktarırız diye mi? Diğerleri güvenilmez olduğu için mi? Ya da sen onlara güvenmediğin için mi?"

"Beni sorguya çekmekten vazgeç. O kadar da zeki sayılmam."

"Sana inanmıyorum."

Şogo dirseklerini dizlerine dayayıp çenesini yukarı kaldırdı ve düşünceli bir tavırla yan tarafa baktı. Ardından bakışlarını tekrar onlara çevirdi. "Haklısın, Şuya. Başkalarının planımı öğrenmesini istemiyorum. Siz onlara bundan bahsetmeyecek olabilirsiniz ama ben bu plandan haberdar olduğunuzu bile bilmelerini istemiyorum. Bu yüzden size planımı açıklayamam."

Şuya bu sözleri biraz düşündükten sonra Noriko'yla bakıştı ve başını salladı. "Tamam o zaman. Seni anlıyorum. Bundan sonra sana güveneceğiz. Yine de..."

"Seni rahatsız eden başka bir şey mi var?"

Şuya başını salladı. "Sadece bu durumdan kurtulmanın bir yolu yokmuş gibi görünüyor. Bu yüzden..."

"Bu senin kafanı mı karıştırıyor?"

Şuya bu defa onu başıyla onayladı.

Şogo ağzındaki dumanı üfledikten sonra sigarasını yere sürttü. Elini kısa saçlarının arasında gezdirerek, "Hiçbir şey kusursuz değildir," dedi. "Her işte illa ki bir hata vardır."

"Hata mı?"

"Evet, zayıf bir nokta. İşte ben bu zayıf noktayı hedef alacağım."

Şuya hiçbir şey anlamamıştı. Gözlerini kısarak ona baktı.

Şogo sözlerine devam etti. "Ben bu oyunu sizden daha iyi biliyorum."

"Bu nasıl olabilir?" diye sordu Noriko.

"O iri gözlerini üzerime dikme, küçük kız. Utanıyorum."

Noriko boş gözlerle Şogo'ya baktıktan sonra hafifçe gülümsedi ve bir kez daha, "Bu nasıl olabilir?" diye sordu.

Şogo nihayet ona cevap verdi. "Bu oyunda hayatta kalana ne olduğunu biliyor musunuz?"

Şuya ve Noriko birbirlerine bakıp olumsuz anlamda başlarını salladılar. Evet, Program'ın tek bir kazananı vardı. Bu saçma oyunu başarıyla tamamlamanızın ardından Özel Savunma Kuvvetleri'nin askerleri,

şampiyonun görüntüsünü alabilmeleri için kazananı haber kameralarının önüne iterdi. ("Gülümse. Gülümsemelisin.") Ama sonrasında kazanana ne olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

Şogo onlara baktı. "Kazananı başka bir okula transfer olmaya zorlar ve oradaki hiçbir öğrenciye bu oyundan bahsetmemesini tembih ederler. Bunun yerine normal bir hayat sürmesini isterler. Hepsi bu."

Şuya midesinin allak bullak olduğunu ve yüzünün kaskatı kesildiğini hissetti. Bakışlarını Şogo'ya çevirdi ve Noriko'nun da nefesini tuttuğunu fark etti.

"Hyogo Eyaleti, Kobe şehri, İkinci Bölge Lisesi'nin 1-C sınıfı öğrencisiydim," dedi Şogo. Ardından ekledi: "Geçen yıl Hyogo Eyaleti'nde düzenlenen Program'ın kazananı bendim."

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 27

27

Şogo konuşmaya devam ettikçe Şuya'nın yüzündeki ifade yumuşuyordu. "Bana Diktatör tarafından imzalanmış bir kart bile hediye ettiler. Ne büyük onur ama. Sanki o imza atmamış da bir çocuk kartın üzerini karalamıştı; gerçi kartı çöpe attığım için detayları hatırlamıyorum."

Şuya, Şogo'nun neşeli sesiyle tam bir tezat oluşturacak derin bir nefes aldı. Lise birinci sınıf öğrencisi olan herkesin bu Program'a dâhil olma ihtimali vardı ama nasıl olur da ikinci kez seçilirdiniz? Elbette Şogo birinci sınıfı tekrar okumak zorunda kalmasaydı bu asla gerçekleşmeyecekti ama yine de Program'a ikinci kez seçilme ihtimali piyangoda büyük ikramiyeyi tutturmak kadar düşüktü. Şimdi onun oyunlara neden hiç yabancılık çekmediği anlaşılıyordu. Uyku gazını nasıl fark ettiği ve vücudunu kaplayan yara izlerinin sebebi de öyle. Ama eğer durum gerçekten buysa bu kesinlikle korkunç bir şeydi.

"Bu..." dedi Şuya. "Bu korkunç bir şey."

Şogo omuzlarını silkti. "Bir önceki oyun temmuz ayında yapılmıştı ama vücudumda ciddi yaralar olduğu için uzunca bir süre hastanede kaldım. Hastanede geçirdiğim süre bu ülkeyle ilgili bazı konular da dâhil olmak üzere birkaç şeyi gözden geçirmeme imkân tanıdı fakat bunu sadece yatarak yapabiliyordum. Hastanedeki personel ve hemşireler gerçekten çok ilgiliydi. Bana sürekli kütüphaneden kitap taşıdılar. Sanırım o hastane benim okulum gibi olmuştu. Sonuçta birinci sınıfı yeniden okumak zorunda kaldım. "Ama..." Şogo onlara baktı. "İtiraf etmeliyim ki bu oyuna tekrar dâhil olacağım benim bile aklıma gelmemişti."

Elbette gelmemişti. Şuya yaptıkları son konuşmayı –aslında bu konuşmanın üzerinden üç saat geçmişti bile– hatırladı. Ona, "Kyoiçi'den

başka birini öldürdün mü?" diye sorduğunda Şogo kendisine, "Eh, bu oyun için konuşuyorsak bu ilkti," diye yanıt vermişti.

Noriko, "Bu oyun için seçilenler..." diyerek bir soru soracak oldu ama sonra belki de kendini bir at yarışını kazanmaktan bahsediyormuş gibi hissettiği için sorusunun şeklini değiştirdi. "Yani bu oyuna dâhil olanlar sonraki oyunlardan muaf tutulmuyorlar mı?"

"Ben şu an burada olduğuma göre sanırım hayır. Bize söylenen, sınıfların bilgisayarla rastgele seçildiği, değil mi? Daha önceki deneyimim bana büyük bir avantaj sağlıyor ama anladığım kadarıyla bilgisayar benim ismimi diğerlerinden ayırmadı. İşte oyundaki güç dengesizliğine bir örnek daha."

Şogo çakmağını ellerinin arasına alıp bir sigara daha yaktı. "Şimdi gaz kokusunu nasıl fark ettiğimi anlamışsındır. Şu," kaşının üzerindeki yara izini işaret etti, "yara izinin nasıl olduğunu anlatmama gerek yok herhalde."

"Böyle bir şeyi nasıl yaparlar?" dedi Noriko ağlamaklı bir sesle. "Bu korkunç bir şey."

"Haydi ama Noriko," dedi Şogo ona gülümseyerek. "En azından şimdi sizlere yardım etme şansı yakaladım."

Şuya birden Şogo'ya elini uzattı.

"Bu da ne demek oluyor şimdi? El falına bakmaktan hiç anlamam."

Şuya gülümseyerek başını salladı. "Senden şüphelendiğim için üzgünüm," dedi. "El sıkışalım. Artık bu işte sonuna dek beraberiz."

Şogo, "Tamam," diyerek Şuya'nın elini tuttu ve onunla tokalaştı. Noriko da içinin rahatladığını hissederek gülümsedi.

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 27

28

Kinpatsu Sakamoçi (Gözetmen) öğretmenler odasındaki çalışma masasında oturuyor, dağınık duran bazı dokümanları gözden geçiriyordu. Oturduğu yerin hem kuzey hem de güney tarafındaki çelik levhalı pencerelerin önünde birer Özel Savunma Kuvvetleri askeri duruyordu. Pencerelerin üzerinde silah sokmak için açılmış delikler vardı. İçerideki ışıkları söndürmemişlerdi çünkü bina neredeyse hiç güneş ışığı almıyordu. Odadaki beş asker bir dizi bilgisayar monitörüne bakıyordu. Diğer üçü bilgisayardan farklı bir makineye bağlı olan kulaklıklar takmıştı. Batı yönündeki duvarda içerideki ışıkları, bilgisayarları ve diğer ekipmanları besleyen büyük bir jeneratör vardı. Ses izolasyonuna rağmen bu jeneratörün alçak uğultusu odayı doldurmuştu. Kalan askerler az önce öğrencilerin bulunduğu odada dinleniyordu.

"Yumiko Kusaka 8.42'de ölmüş ve evet, Yukiko Kitano da aynı saatte ölmüş." Sakamoçi uzun saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "Ahhh... öyle çok işim var ki!"

Masanın üzerinde duran eski tip, siyah telefon çaldı ve Sakamoçi elindeki kalemi bırakmadan dalgın bir tavırla ahizeyi kaldırdı. "Alo, burası Şiroiva Lisesi 1-B Sınıfı Program İdare Merkezi, Okişima Adası Okulu," dedi gelişigüzel bir şekilde. Sonra birden ayağa fırlayıp hazır ola geçti ve ahizeyi iki eliyle birden sımsıkı kavradı. "Evet, efendim. Ben Gözetmen Sakamoçi. Bizim için yaptığınız her şeye teşekkür ederim. Evet, efendim. İkinci çocuğum iki yaşına girdi. Evet ve üçüncü çocuğumuza hamile olan karımın karnı her geçen gün büyüyor. Ah, hayır. Genç nüfusun giderek azalmasına karşı verilen mücadeleye katılıp ülkemize katkıda bulunmak istedik. Size nasıl yardımcı olabilirim, efendim?"

Sakamoçi kısa bir süre ahizenin diğer ucundaki sesi dinledikten sonra gülümsedi. "Anladım. Ah, Tanrım. Paranızı Şogo Kavada'ya yatırdınız, öyle mi? Ben de Kazuo Kiriyama'ya oynuyorum. Paramı ona yatırdım. Eh, evet, Şogo Kavada dişli bir rakip sayılır. Oyunlarda deneyimi var, ki bu eşi benzeri olmayan bir olay. Elbette hâlâ yaşıyor. Peki siz nasılsınız, efendim? Bu harika. Efendim? Mevcut durumu mu soruyorsunuz? Eminim bunu siz de önünüzde duran monitörden takip edebilirsiniz. Merkez hükümetin çok gizli tutulan internet sitesinde yayınlanıyor... Ah, bilgisayarlardan anlamıyorsunuz, öyle mi? Şey, tamam o zaman, bir dakika hatta kalın, efendim."

Sakamoçi ahizeyi bırakıp monitörlerin önünde oturan sert ifadeli bir askere seslendi. "Hey Kato. Kavada hâlâ o ikisiyle beraber mi?"

Kato ismindeki asker sessizce klavyesinin tuşlarına bastıktan sonra sadece, "Evet," demekle yetindi.

Öğrencilerin boynundaki tasmalardan alınan sinyaller her birinin konumunu monitördeki haritadan takip etmelerini sağlıyordu. Sakamoçi, Kato'nun kaba tavrı karşısında kaşlarını çatmak üzereyken onun, ortaokul öğretmenliği yapmaya başladığı günden beri karşılaştığı problemli öğrencilerden biri olduğunu hatırladı; yani bu görmeye alışık olduğu bir tavırdı. Ahizeyi tekrar eline aldı.

"Beklettiğim için üzgünüm, efendim. Bir bakalım. Şogo Kavada oyuna iki öğrenciyle beraber devam ediyor. Öğrencilerin isimleri Şuya Nanahara ve Noriko Nakagava. Bakalım. Aslında bu üçü birlikte kaçmaktan bahsediyorlar. Aralarında geçen konuşmaların kayıtlarını dinlemek ister misiniz? Ah, evet, efendim. Sözlerinde samimi olup olmadığından emin değilim. Yani buna karar vermek çok zor ama bence blöf yapıyor. Büyük ihtimalle... Adadan kaçmak imkânsız. Ah, bir dakika, efendim. Dokümanlar, dokümanlar. Evet, Şogo Kavada'ydı, değil mi? Önceki okulunda muhalif sayılabilecek bir öğrenci değilmiş. Hükümet aleyhtarı bir sözü ya da faaliyeti olmamış. Evet. Bir önceki oyunlar devam ederken babasını kaybetmiş. Sanırım babası sarhoşken hükümeti biraz kışkırtmış... ama Kavada babasının ölümü için, 'Şükürler olsun ki ondan kurtulduk. Aşağılık herifin tekiydi zaten,' demiş. Hımm, herhalde iyi geçinemiyorlardı.

Belki de babası hükümetten tazminat falan istemiştir. Evet, efendim. Eğer durum buysa, Şogo'nun tek başına mücadele etmektense bu ikisiyle işbirliği yapması çok daha iyi olur. Noriko Nakagava şu an yaralı ama mükemmel bir sporcu olan Şuya Nanahara, Şogo'nun epey işine yarayacaktır. Evet, onu Tahara vurdu. Evet, elbette Şogo Kavada'ya sonsuz bir güven duyuyorlar. Yaralı bir kıza yardım etmek, yani, ne dâhice bir fikir ama. Onlarla yaptığı sohbet de çok etkileyiciydi."

Yüzünde itaatkâr bir gülümseme beliren Sakamoçi ahizenin diğer ucundaki kişinin söylediklerine tek kaşını kaldırarak tepki verdi. Boşta duran sağ eliyle saçlarını sağ kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Neeee?" dedi. "Bu mümkün değil. O olay mart ayında gerçekleşti. Raporu bana ulaştı. Ama eğer bu doğruysa hemen şimdi... Evet, efendim. Merkez hükümetteki görevliler çoğunlukla olayları abartmayı severler. Üstelik bunlar sadece lise öğrencisi. Bunu yapmak için bizim onları dinlediğimizi biliyor olmalılar. Şu ana dek adadaki öğrencilerden herhangi birinin onları dinlediğimizi fark ettiğini gösterecek bir olay yaşanmadı. Evet, efendim... O halde, evet, evet, evet, efendim. Tamam o zaman. Ah, hayır bunu kabul edemem... Eh, madem ısrar ediyorsunuz çok teşekkür ederim, efendim. Evet, evet. O halde hoşça kalın."

Sakamoçi derin bir nefes alarak telefonu kapadı. Kalemini bir kez daha eline alıp, "Çok işim var!" diye haykırdı. Saçlarını geriye taradı ve sanki hayatı buna bağlıymış gibi çılgınca bir telaşla önündeki dokümanlara bir şeyler yazmaya başladı.

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 27

29

Şinji sınıfın maskotu Yutaka Seto'yu ilk bulduğunda, sınıf arkadaşı Yumiko Kusaka ve Yukiko Kitano'nun ölümlerine şahit olmanın verdiği şokla aklını yitirmek üzereymiş gibi görünüyordu ama çok geçmeden sakinleşmişti. Gür çalıların arasında, güneşin sıcak ışıklarını alan bir noktada duran Şinji Mimura bir kez daha kulaklarını dört açmış sesleri dinliyordu. Etrafta kimsecikler yokmuş gibi görünüyordu. Duyulan tek ses şakıyan küçük bir kuşa aitti. Yumiko ve Yukiko'yu öldüren her kimse Yutaka ve Şinji'yi fark etmemiş olmalıydı. Yine de tedbiri elden bırakmamak gerekirdi.

"Zamanı geldiğinde rahatlamaktan çekinme. Ama gerekli durumlarda mutlaka temkinli ol. İşin özü şu; içinde bulunduğun durumu değerlendirirken hata yapmamalısın."

Şinji'ye bu sözleri amcası söylemişti. Ona bildiği her şeyi amcası öğretmişti. Basketbolda Üçüncü Adam olarak tanınan bu çocuğu yetiştiren esas kişi oydu. Ona bilgisayarla ilgili temel bilgileri veren de. Şinji'ye yabancı sitelere nasıl gireceğini gösterirken, *bu konuda asla yeterince dikkatli olamazsın*, demişti. Ve Şinji şimdi temkinli olması gereken o durumlardan birini yaşıyordu. Bu kadarından kesinlikle emindi.

"Hey Şinji..." Şinji bakışlarını Yutaka'ya çevirdi. Sırtını bir ağaca yaslayan Yutaka sarıldığı dizlerinin arasından önüne bakıyordu. "Şimdi tekrar düşününce keşke seni okulun önünde bekleseydim diyorum. Böylece en başından beri bir arada olurduk." Yutaka başını kaldırıp Şinji'ye baktı. "Ama çok korkmuştum."

Sol elinde Beretta'yı tutan Şinji kollarını göğsünde kavuşturdu. "Seninle aynı fikirde değilim. Bu çok tehlikeli bir hareket olabilirdi."

Tabii ya, diye geçirdi içinden Şinji durumun farkına vararak, *Yutaka büyük ihtimalle Mayumi Tendo ve Yoşio Akamatsu'nun okulun önünde öldürüldüklerini bilmiyor. Ayrıca...*

Şinji bunları düşündüğü sırada Yutaka'nın ağladığını fark etti. Gözlerine dolan yaşlar kirli yüzünde ince, beyaz iki çizgi oluşturarak yanaklarından aşağı süzülüyordu.

"Ne oldu?" diye sordu şefkatle.

"Ben..." Yutaka yaralı elini kaldırdı ve Şinji'nin az önce yumruğunun etrafına sardığı bezin bir parçasıyla yüzündeki yaşları sildi. "Ben acınacak durumdayım. Hem korkak hem de aptalım." Kısa bir aranın ardından boğazına takılan bir şeyi çıkarmak istercesine ekledi: "Onu kurtarmayı başaramadım."

Şinji tek kaşını kaldırarak arkadaşına baktı. Bu daha önce gündeme getirmediği bir konuydu ama madem Yutaka kendi isteğiyle bu konuyu açmıştı... "İzumi Kanai'yi kastediyorsun," dedi yavaşça.

Hâlâ bacaklarına abanmış bir halde yerde oturan Yutaka başıyla onayladı.

Şinji, ikisi Yutaka'nın odasındayken onun kendisine yarı gururla, yarı utanarak, "Ben İzumi Kanai'den hoşlanıyorum," dediğini hatırladı. İzumi Kanai adada ilk ölenlerdendi. Öldüğünü sabah altıda yapılan anonsla öğrenmişlerdi. Şinji onun nerede öldüğünü bilmiyordu. Tek bildiği, bunun adanın herhangi bir yerinde olabileceğiydi.

"Bu konuda bir şey yapamazdın," dedi. "İzumi senden önce dışarı çıkmıştı."

"Ama ben..." Yutaka'nın başı hâlâ dizlerinin üzerindeydi. "İzumi'nin yerini bile bulamadım. Çok korkuyordum... Ona bir şey olmaz, iyidir, diye düşündüm... Kendimi buna ikna etmeye çalıştım. Sonra saat altıda çoktan..."

Şinji tek kelime etmeden Yutaka'yı dinledi. Bir kez daha ağaçların üzerinde bir kuşun şakıdığını duymuştu. Bu az öncekinden farklı bir kuş olabilirdi. Ses, kuşlar kendi aralarında sohbet ediyorlarmış gibi giderek arttı.

Yutaka birden başını kaldırıp Şinji'ye baktı. "Kararımı verdim."

"Hangi konuda?"

Gözleri hâlâ nemli olan Yutaka, Şinji'nin gözlerinin içine baktı. "İntikam alacağım. Sadece Sakamoçi denen o aşağılık herifi değil, kahrolasıca hükümetin geri kalanını da ortadan kaldıracağım."

Bu sözler Şinji'yi şaşırtmıştı. Bakışlarını Yutaka'nın üzerine dikti.

Elbette Şinji de bu oyuna ve onu düzenleyen hükümete karşı öfkeliydi. Şuya Nanahara'nın en iyi arkadaşı olan Yoşitoki Kuninobu'yu yakından tanımasa da —Şinji'ye göre fazla rahat bir çocuktu— onun iyi biri olduğunu biliyordu. Ve hükümet Yoşitoki'yi acımasızca öldürmüştü. Peşinden Fumiyo Fujiyoşi ve Yutaka'nın da söylediği gibi İzumi Kanai gelmişti. Yumiko Kusaka ve Yukiko Kitano da gözlerinin önünde öldürülmüştü ve sırada diğer sınıf arkadaşları vardı. Yine de...

"Bu intihar etmek anlamına gelir."

"Ölmek umurumda bile değil. Bu saatten sonra İzumi için başka ne yapabilirim ki?" Yutaka sözlerine ara verip Şinji'ye baktı. "Sence benim gibi bir korkağın bunları söylemesi tuhaf mı?"

"Hayır..." Şinji kısa bir sessizliğin ardından başını iki yana salladı. "Hiç de değil, Yutaka."

Şinji son bir kez daha Yutaka'ya baktıktan sonra bakışlarını üzerlerinde uzanan dallara çevirdi. Yutaka'nın, eğlenceli kişiliğine ters düşen ani bir duygu patlaması yaşaması onu şaşırtmamıştı. Bu Yutaka'nın kişiliğinin farklı bir boyutuydu. Bunca zamandır arkadaş kalmalarının sebebi de buydu. Ama...

"Ölmek umurumda bile değil. Bu saatten sonra İzumi için başka ne yapabilirim ki?"

Şinji ağaçların, üzerlerine vuran güneş ışığının altında ışıl ışıl parlayan zeytin rengi yapraklarına bakarak, *bir kız için bunları hissetmek nasıl bir duygudur acaba,* diye düşündü. O da kızlarla flört etmiş, hatta üç tanesiyle yatağa bile girmişti (bir lise öğrencesi için hiç de fena sayılmaz, değil mi?) ama hiçbirine Yutaka'nın hissettiği gibi güçlü duygular beslememişti.

Belki bunun sebebi anne ve babasının iyi geçinememesiydi. Babasının başka bir kadınla ilişkisi vardı. (Oğlu olarak Şinji'nin böyle bir şey söylemesi küstahlık sayılırdı belki ama babası işini kusursuz yapan bir bürokrat olmasına rağmen rezil bir adamdı. Onun deha pırıltıları saçan amcasıyla kardeş olduğuna inanmak çok zordu.) Şinji'nin annesi, elinde babasına karşı kullanabileceği bir koz olmadığı için çiçek aranjmanı ya da kadınlar grubu olsun, bir hobiden diğerine koşar, kendi halinde yaşardı. Bir araya geldiklerinde normal bir çiftmiş gibi konuşur, yapılması gereken ne varsa yaparlardı. Ama birbirlerine asla güvenmez ve yardım etmezlerdi. Birbirlerine karşı duydukları nefret yaşları ilerledikçe daha da artıyordu. *Eh, belki de bu, çoğu ailede yaşanan bir durumdu.*

Şinji Mimura okul basketbol takımının yıldız oyuncusu olduktan sonra kızlar arasında popülerlik kazanmıştı. Bu yüzden ne onlarla flört etmekte ne de onları öpmekte zorlanıyordu. Biraz zaman geçtikten sonra onları kolayca yatağa da atabiliyordu. Ama o güne dek hiçbir kıza âşık olmamıştı.

Ne yazık ki her konuda doğru cevabı bilen amcasına bu konuyu açma şansı elde edememişti. Bu yakın zamanda endişelenmeye başladığı bir konuydu ve amcası öleli iki yıl olmuştu.

Şinji'nin sol kulağındaki küpe amcasına aitti. Amcası bu küpeyi kulağından hiç çıkarmazdı. Bir keresinde Şinji'ye, "Bu küpeyi sevdiğim kadın takardı. Gerçi o yıllar önce öldü," demişti. Şimdi bu küpe Şinji için sahip olduğu en değerli eşyalardan biriydi. Amcasının ölümünden sonra kimsenin iznini almaya gerek duymadan onu bir hatıra olarak saklamıştı. Şinji, amcasının, "Bu hızla gidersen eninde sonunda sıkılacaksın. Birisini sevmek ve onun tarafından sevilmek hiç de kötü bir şey sayılmaz. Kendine bir an önce şöyle iyi bir kız bul," dediğini duyar gibi oluyordu.

Yine de hâlâ gerçekten âşık olabileceği bir kızla karşılaşmamıştı.

Ondan üç yaş küçük olan çokbilmiş kız kardeşi İkumi'nin, "Âşık olduğun bir kızla evlenmeyi mi yoksa anlaşmalı bir evlilik yapmayı mı istersin?" diye sorduğunu ve kendisinin de, "Aslında hiç evlenmeyebilirim," diye cevap verdiğini hatırlıyordu.

İkuni. Şinji kardeşini düşündü. *Umarım sen iyi birisine âşık olur ve güzel bir evlilik yaparsın. Ben aşkın ne demek olduğunu bile bilmeden ölebilirim.*

Şinji tekrar Yutaka'ya baktı. "Sana bir şey sorabilir miyim Yutaka? Bu soru seni rahatsız edebilir. Bu yüzden baştan özür diliyorum."

Yutaka boş gözlerle ona baktı. "Neymiş o?"

"İzumi'yi bu kadar harika kılan şey neydi?"

Yutaka ona bakmaya devam etti ve gözyaşlarıyla ıslanan yüzünde bir gülümseme belirdi. Belki de bu şekilde kendini ölen kişinin mezarına bir demet çiçek bırakıyormuş gibi hissediyordu.

"Bunu nasıl açıklayabileceğimi bilemiyorum ama İzumi çok sevimli bir kızdı."

"Sevimli mi?" diye tekrarladı Şinji ve hemen arkasından ekledi: "Yanlış anlama, o sevimli bir kız değildi demek istemedim."

İzumi Kanai'nin çirkin olmadığı kesindi ama sınıftaki diğer sevimli kızlar sayılacak olursa bunlar Takako Çigusa (*sanırım tam benim tipim*), Sakura Ogava *(eh, o Kazuhiko Yamamoto'yla beraberdi ve şimdi ikisi de öldü)* ve Mitsuko Suma'ydı (*ne kadar sevimli olursa olsun onunla bir beraberlik düşünmem söz konusu bile olamaz).*

Yutaka tekrar hafifçe gülümsedi. "Uykulu bir halde yanaklarını avuçlarının arasına aldığında sevimliydi. Sınıf penceresinin önündeki çiçekleri sulayıp yapraklarına dokunduğunda sevimliydi. Okul pikniğinde elindeki ekmeği yere düşürüp gözyaşlarına boğulduğunda sevimliydi. Teneffüsleri Yuka Nakagava'nın anlattıklarını dinleyerek geçirip, karnını tutarak kahkahalar attığında çok sevimliydi."

Ah.

Şinji, Yutaka'nın yaptığı gözlemleri dinlerken birden onun duygularını tamamen anlayabildiğini fark etti. Bu gözlemler herhangi bir şeyi açıklamıyordu belki ama Şinji az önce sorduğu soruya uygun bir cevap aldığını hissetmişti. *Hey amca, sanırım sonunda bu duygunun nasıl bir şey olduğunu anlamaya başladım.*

Yutaka sözlerini bitirdikten sonra Şinji'ye baktı.

Şinji de şefkatle ona bakarak başını hafifçe yana eğdi. Ardından sırıttı. "Büyüdüğünde bir komedyen olacağını düşünürdüm ama artık bir şair olabileceğini düşünüyorum."

Yutaka da gülümsedi.

Şinji, "Hey," dedi.

"Ne oldu?"

"Bunu nasıl ifade edebileceğimi bilmiyorum ama bence onu bu kadar seven birisi olduğunu duymak İzumi'yi gerçekten mutlu etmiştir. Şimdi büyük ihtimalle cennette gözyaşı döküyordur."

Bu sözler, Yutaka'nın şiirsel gözlemlerinin yanında biraz basit kaçmış olabilirdi ama Şinji kendini bunları söylemek zorunda hissetmişti. Şimdi Yutaka'nın gözleri yanaklarında bir kez daha ince birer iz bırakan gözyaşlarıyla dolmuştu. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu hıçkırıklardan tıkanarak.

Şinji sağ eliyle Yutaka'nın omzunu tutarak onu hafifçe sarstı. "Elbette böyle düşünüyorum," dedi tek bir nefeste. "İntikamına gelince, bu işte ben de varım."

Yutaka'nın hâlâ yaşlarla dolu olan gözleri fal taşı gibi açıldı. "Gerçekten mi?"

"Evet," dedi Şinji başını sallayarak.

Evet, bu onun epeydir merak ettiği bir konuydu. Hayır, kastettiği konu kızlar değildi. Şinji boktan bir ülke olan Büyük Doğu Asya Cumhuriyeti'ndeki geleceğini merak ediyordu.

Bu konuyu daha önce Yutaka'nın yanında bir kez gündeme getirmiş ve Yutaka da ona, "Hiçbir fikrim yok," gibi bir cevap verdikten sonra eklemişti: "Ben en kötü ihtimalle komedyen olurum herhalde." Şinji onun bu alaycı cevabına gülmüştü. Ama bu onun için ciddiye alınması gereken bir konuydu. Aslında Yutaka için de öyle olmalıydı. O sadece bu konuyu gündeme getirmemeyi tercih ediyordu. Neticede Şinji'nin bir keresinde Şuya Nanahara'ya da söylediği sözler doğruydu: "Bu aslında 'başarılı faşizm'den başka bir şey değil.' Dünyanın başka hangi yerinde böyle bir ikiyüzlülük vardır acaba?" Burası çılgınca şeylerin yaşandığı bir

ülkeydi. Sorun sadece oynadıkları bu aptal oyun değildi. Hükümet aleyhtarı en ufak bir harekette bulunmak anında gözden çıkarılmanız anlamına geliyordu. Hükümet aslında masum olsanız bile bunu umursamıyor ve politikalarına itaat etmekten başka şansı olmayıp hayatın sunduğu küçük şeylerde teselli bulan halkın yaşantısında göz korkutucu bir gölge oluşturmaya devam ediyordu. Halk onları mutlu eden şeyler ellerinden alınsa bile buna boyun eğmek ve sineye çekmek zorunda kalıyordu.

Şinji artık ne pahasına olursa olsun bütün bunların yanlış olduğuna inanıyordu. Hayır, aslında herkes böyle düşünüyor ama kimse bunu ifade etme cesareti gösteremiyordu. Şuya bile yasa dışı yollarla ülkeye sokulan *rock* müzik albümlerini dinleyerek deşarj oluyor ama bundan daha ileri gidemiyordu. Şinji tehlikeli de olsa mevcut duruma itiraz etmesi gerektiğini düşünmeye başlamıştı. Dünyayı öğrendikçe bu inancı daha da güçleniyordu.

Derken iki yıl önce o olay gerçekleşmişti; amcasının ölümü. Yapılan resmî açıklama bunun bir kaza olduğu yönündeydi. Şinji'nin ailesinden cesedi almalarını isteyen polisler, amcasını şirketinin fabrikasında gece geç saatlerde tek başına çalışırken elektrik çarptığını söylemişlerdi. Ama amcası ölmeden kısa bir süre önce tuhaflaşmaya başlamıştı. Normalde hiç olmadığı kadar dalgın görünüyordu. Şinji her zaman olduğu gibi onun bilgisayarına hafifçe vurarak, "Bir sorun mu var?" diye sormuştu. Amcası, "Eski arkadaşlarımdan biri..." dedikten sonra cümlesini yarım bırakmış ve kendini tutarak, "Ah, hayır, önemli bir şey yok," gibi baştan savma bir cevap vermekle yetinmişti.

Eski arkadaşlar.

Amcası geçmişinden nadiren bahseder, bu gündeme geldiğinde hemen konuyu değiştirirdi. Onun geçmişinden bahsetmek istemediğini anlayan Şinji bu konuyu deşmekten vazgeçmişti. (Bunu babasına sorduğunda onu ilgilendiren bir konu olmadığı cevabını almıştı.) Buna rağmen Şinji, amcasının yasal olan ile olmayanı ayırt etmenin çok daha ötesindeki geniş bilgi dağarcığının ve dünya ya da toplum hakkındaki tüm açıklamalarının özünde ülkesine duyduğu, düşmanlık olmasa bile, güçlü nefretin yattığını anlamıştı. Ve aynı zamanda hüzne benzer bir duygunun

varlığını hissetmişti. Şinji ona bir keresinde, "Sen harika bir adamsın," demişti. Amcası bu sözlere yüzünü ekşitip, "Hayır, yanılıyorsun. Ben hiç de iyi bir adam değilim. Gerçekten iyi birisi olmak istiyorsan bu ülkede barınamazsın. Ben gerçekten iyi bir insan olsaydım şimdiye dek çoktan ölmüş olurdum," diye cevap vermekle yetinmişti. Bu cevap Şinji'nin onun geçmişte hükümete karşı mücadele verdiğini düşünmesine neden olmuştu. Ancak sonra nedense bu mücadeleden vazgeçmişti. Şinji'yi şüpheye sürükleyen de buydu.

Amcasının "eski arkadaşlarından" bahsettiğini duyduğu anda endişelenmesine neden olan da buydu. Ama kendini amcasının başının çaresine bakabileceğine inandırmış ve onu soru bombardımanına tutmaktan vazgeçmişti.

Oysa endişesinde tamamen haklı olduğu ortaya çıkmıştı. Şinji, amcasının artık görüşmediği "eski arkadaşlarının" onun izini bulduklarından şüpheleniyordu. Amcası büyük ihtimalle önce biraz tereddüt etmiş ama sonra kendisine verilen görevi kabul etmişti. Ve en sonunda... bir şeyler yaşanmıştı. Bu ülkede polisin sivilleri mahkemeye çıkarmadan infaz etme yetkisi vardı yani bir ara sokak ya da işyerinde vurularak öldürülmeniz çoğunlukla sorun çıkarmazdı. Ama söz konusu kişi nüfuzlu birisiyle akrabaysa bu cinayete "kaza" süsü verilmesi de alışıldık bir durumdu. Ne yazık ki Şinji'nin babası tanınmış bir şirkette yöneticiydi (Cumhuriyet'in istihdam sıralama sisteminde birinci sınıf işçi olarak geçiyordu. En üst sıradaki üst düzey hükümet bürokratlarından sonra bu işçiler geliyordu) ve işin en üzücü tarafı, bu beş para etmez adam, dolaylı da olsa, hükümete amcasının "icabına bakılması" konusunda kolaylık sağlamıştı.

Amcasının ölümü bir kaza olamazdı. O elektrik çarptığı için ölmüş olamazdı. Bu çok uyduruk bir hikâyeydi!

Şinji'nin kulağındaki küpenin gerçek sahibi büyük ihtimalle amcasının geçmişinin bu kısmıyla ilişkiliydi. Amcasının ölümüne büyük bir öfke duyan Şinji bu ülkeye asla boyun eğmemeye yemin etmişti.

Elbette onun, "Gerçekten iyi birisi olmak istiyorsan bu ülkede barınamazsın," yorumunun aynı zamanda kendisine bir uyarı olduğunun da farkındaydı ve amcası ölümüyle bu sözlerin doğruluğunu ispatlanmıştı.

Nihayetinde öğretmenim sendin, diye geçirdi içinden, *senin uzun bir zaman önce vazgeçtiğin şeyi başarmanın bir yolunu bulacağım. İyi bir insan olmak istiyorum. Sen bana bunu öğrettin.*

Ancak Şinji'nin bunu nasıl yapacağı hakkında belirli bir fikri yoktu ve o ana dek herhangi bir girişimde bulunmamıştı. Hükümet aleyhtarı bazı gruplar olduğunu duymuştu ama onlarla nasıl irtibata geçeceğini bilmiyordu. Ayrıca amcası ona, "Gruplara ya da yapılan eylemlere inanmasan iyi olur. Fazla güvenilir olduklarını söyleyemem," demişti. Aynı zamanda onun bu işler için çok genç olduğunu da düşünüyordu. Ve hepsinden önemlisi korkuyordu.

Ama şimdi Şinji bu aptal oyundan kaçmayı başaracak kadar şanslı olsa bile hayatını bir firari olarak sürdürecekti. Bu –ironik bir sonuç olarak– canının istediği gibi davranabileceği anlamına gelmiyor muydu? Bunu bir gruba dâhil olarak ya da tek başına yapmasının bir önemi yoktu. Artık önemli olan tek şey bu hükümetle mücadele etmek için sahip olduğu her şeyi feda edebilecek durumda olmasıydı; yüreği azimle doluydu.

Ve Yutaka'yla konuştuktan sonra doğru bir karar aldığından kesinlikle emin olmuştu.

Şinji bu karmaşık durumu şimdilik bir kenara bırakıp diğer konu hakkındaki gerçek duygularını Yutaka'yla paylaşmaya karar verdi. "Bir kıza böylesine âşık olmanı gerçekten de kıskanıyorum. Bu yüzden böyle bir karar aldıysan sonuna dek yanındayım."

Yutaka'nın dudakları titremeye başladı. "Kahretsin, gerçekten mi? Gerçekten de yanımda olacak mısın?"

Şinji onun omzuna dokunarak, "Evet, olacağım," dedi ve ekledi, "ama önceliğimiz buradan kaçmak. Sakamoçi denilen o aşağılık herifi öldürmemiz hükümeti zerre kadar etkilemez. Bu işi yapacaksak ulaşabileceğimiz en üst düzey kişiyi hedef almalıyız, değil mi?"

Yutaka onu başıyla onayladıktan sonra gözlerindeki yaşları sildi.

"Adada Yumiko ve Yutiko dışında herhangi birini gördün mü?" diye sordu Şinji.

Yutaka ovuşturmaktan kıpkırmızı olan gözleriyle ona baktıktan sonra başını salladı. "Hayır... okuldan koşarak ayrıldım ve sonra da hiç durmadan koştum. Peki, sen birilerini gördün mü Şinji?"

Şinji başını salladı. "Sen muhtemelen bunu bilmiyorsun ama Mayumi ve Yoşio okulun önünde öldürülmüşlerdi."

Yutaka'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Mayumi büyük ihtimalle okuldan dışarı çıktığı sırada öldürüldü."

"Peki ya Yoşio?"

Şinji kollarını göğsünde kavuşturarak, "Sanırım Mayumi'yi öldüren kişi Yoşio'ydu," dedi.

Yutaka'nın yüzü bir kez daha kaskatı kesildi. "Gerçekten mi?"

"Evet. Yoksa okuldan dışarı çıkan ilk kişi o olduğu halde orada ne işi vardı? Yoşio geri döndü. Gölgelerin arasına saklanıp büyük ihtimalle Mayumi'yi vurdu. İkisinin de cesedinde oklar olduğuna göre Yoşio okuldan çıkan bir sonraki kişiyi de haklamak istedi ama sonra silahı –oklara bakılacak olursa bu bir yay olmalı– başka birisinin eline geçti ve bu kişi onu kendi silahıyla vurdu. En inandırıcı senaryo bu."

"Mayumi'den sonra kim dışarı çıktı?"

"Şuya."

Yutaka'nın gözleri bir kez daha kocaman açıldı. "Şuya mı? Yoşio'yu Şuya mı öldürdü yani?"

Şinji olumsuz anlamda salladı. "Bunu bilmiyorum. Bildiğimiz tek şey Yoşio'nun Şuya'yı öldürmeyi başaramamış olması. Bu da katilinin Şuya olabileceği anlamına geliyor. Ama belki de Şuya onu sadece bayılttı. Ne de olsa o yufka yüreklidir. Bu durumda Yoşio'yu daha sonra dışarı çıkanlardan birisi öldürmüş olabilir." Şinji biraz düşündükten sonra ekledi: "Ayrıca Şuya oradan Noriko Nakagava'yla beraber ayrılmış olmalı. Bu da onun Yoşio'nun işini bitirmek için yeterince zamanı olmadığı anlamına geliyor."

"Noriko mu? Doğru ya, Noriko vurulmuştu. Ve sen de..."

"Evet," dedi Şinji alaycı bir şekilde sırıtarak. "Oyunları erteletmeyi başarabilseydim bu epey işimize yarardı. Bunun mümkün olmadığını ben

de biliyordum ama yine de denemeye değerdi. Şuya'dan sonra Noriko dışarı çıktı. Şuya sınıftan ayrılmadan önce ona açıkça işaret verdi. Bunu biliyorum çünkü yakınında oturuyordum."

Yutaka birkaç kere başını salladı. Neler olup bittiğini anlamıştı. "Anlıyorum. Nobu, Noriko'ya âşıktı, değil mi? Şuya da kendini Noriko'ya göz kulak olmak zorunda hissetti."

"Evet. Eh, durum bu olmasa bile Şuya'nın karakterini göz önüne alırsak büyük ihtimalle arkasından çıkan herkesi bir araya getirmeyi düşünmüştür. Ama Yoşio'nun saldırısından sonra bu ihtimal ortadan kalktı. Ayrıca Noriko da yaralıydı. Bu yüzden yanına sadece Noriko'yu alıp oradan ayrılmış olmalı."

Yutaka bir kez daha başını salladı. Ardından yere baktı. "Şuya'nın şu an nerede olduğunu merak ediyorum. Siz ikiniz bir araya gelebilseydiniz çok daha güçlü olurduk."

Şinji tek kaşını kaldırdı. Yutaka sınıf oyunlarında Şuya'yla eşleştiklerinde güçlü bir ikili oluşturduklarını hatırlamış olmalıydı. İşin aslı Şinji de Şuya'nın harika bir ekip arkadaşı olacağını düşünüyordu. Bunun sebebi sadece Şuya'nın yetenekli bir sporcu olması değildi. Şuya da Şinji gibi baskı altındayken bile yerinde tepkiler verme kabiliyetine sahip, korkusuz ve gözü pek bir çocuktu. Şinji'nin böyle bir durumda güvenebileceği birkaç sınıf arkadaşından biri de oydu. Onun gibi dürüst bir çocuk –ve böylesine soğukkanlı bir cinayet için fazlasıyla deli doluydu– sınıf arkadaşlarını asla öldüremezdi.

Şinji sağ elini Yutaka'nın omzuna koydu. Yutaka başını kaldırdı. "Seninle beraber olduğum için mutluyum. Bir arada olduğumuz için çok mutluyum."

Yutaka bir kez daha gözyaşlarına boğulmanın eşiğine gelmişti. Şinji ona moral vermek istercesine gülümseyince gözyaşlarını bastırıp gülümsedi.

"Artık ölülerden konuşmayı bırakalım," dedi Şinji. "Ben başka bir şey daha fark ettim. Okulun spor sahasının önündeki ağaçlık alanı gördün mü?"

"Evet."

"İşte orada bir grup öğrenci vardı."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Sanırım birisini bekliyorlardı. Gerçi benden sonra sadece beş öğrenci dışarı çıkacaktı; Kyoiçi Motobuçi, Kazuhiko Yamamoto, Çisato Matsui, Kaori Minami ve Yoşimi Yahagi. Sonuçta beni yanlarına çağırmadılar. Bir grup oldukları için oyunun başında düşmanca tavırlar sergileyip sergilemeyeceklerini bilmiyorum ama onları aramak ve aralarına katılmak için geçerli bir sebep bulamadım," dedi Şinji. "Az önce okuldan çıktıktan sonra beni beklemen gerektiğini söyledin ama bu şartlar altında bunu yapabilmen mümkün olmayabilirdi. Gerçek şu ki, Yoşio büyük ihtimalle geri döndü ve Mayumi'yi öldürdü. Başka birisi daha geri dönüp ağaçların arasındaki bu grubu bulsaydı onların da işi bitmiş olurdu. Elbette grup çoktan silahlanmış da olabilirdi. Her neyse sonuçta ben oradan ayrıldım." Şinji sustu ve dilinin ucuyla dudaklarını ıslattıktan sonra devam etti. "Ayrıca iki öğrenciyle daha karşılaştım."

Yutaka'nın gözleri bir kez daha fal taşı gibi açıldı. "Gerçekten mi?"

Şinji başıyla onayladı. "Dün gece epey etrafta dolaştım. Bir ara bir kız gördüm. Sanırım Hirono'ydu; onun dik saçlarının ne kadar tuhaf göründüğünü bilirsin. Dağın eteğini kolaçan ederken onun şu çalıların arkasına geçtiğini gördüm.

"Neden ona seslenmedin?"

Şinji omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Sanırım ona karşı önyargılıyım. Mitsuko'nun hiçbir arkadaşına güvenmiyorum."

Yutaka başını salladı.

"Gördüğüm diğer kişi Şogo Kavada'ydı."

Yutaka, vay canına, diyecekmiş gibi ağzını açtı. Ardından, "Şogo-san'ı gördün ha?" diye haykırdı. Sınıftaki diğer öğrenciler gibi Yutaka da Şogo'dan nazikçe Şogo-san diyerek bahsederdi. "Onda insanı ürperten bir şeyler var, yani..."

"Evet, ben de bu yüzden ondan uzak durdum zaten. Ama..." Şinji başını kaldırıp gökyüzüne baktıktan sonra bakışlarını tekrar Yutaka'ya çevirdi. "Onun beni fark etmiş gibi bir hali vardı. İşe yarar bir şeyler bulmak için girdiğim evden dışarı çıkmıştım. O da oradaydı ama beni görür görmez tarlaların arasındaki patikaya saklandı. Sanırım elinde bir

pompalı tüfek vardı. Kapının arkasına saklanıp bekledim... O da bir süre benim ne yapacağımı görmek için bekledi. Ama sonra ortadan kayboldu. Bana saldırmaya falan kalkışmadı."

"Bu da onun düşman olmadığı anlamına geliyor."

Şinji başını iki yana salladı. "İlla bu anlama gelecek diye bir şey yok. Elimdeki silahı görüp bana saldırmanın mantıklı bir hareket olmayacağını düşünmüş de olabilir. Ne olursa olsun, onu takip etmemeye karar verdim."

"Anlıyorum..." Yutaka önce başını salladı ama sonra aniden bir şey hatırlamış gibi Şinji'ye baktı. "Kimseyi görmediğimden eminim ama Yumiko ve Yukiko vurulmadan önce bir silah sesi duyduğuma yemin edebilirim."

Şinji başıyla onayladı. "O sesi ben de duydum."

"Bu bir makineli tüfek sesi değildi. Sence bu silah da kızları mı hedef almıştı?"

"Hayır," dedi Şinji başını iki yana sallayarak. "Sanmıyorum. Bence silahı ateşleyen kişi bunu onları durdurmak için yaptı. Kızların yaptığı şeyin riskli olduğu çok açıktı. Tetiğe basan kişi onları korkutarak kaçıp saklanmalarını sağlamak istemiştir."

Yutaka heyecanla öne doğru eğildi. "O halde bu kişi bir düşman değil."

"Evet ama onunla bir araya gelmemiz imkânsız. Bu silahın nereden ateşlendiğini az çok tahmin edebiliyorum ama bunu yapan, büyük ihtimalle bulunduğu yerden ayrılmıştır çünkü makineli tüfeği ateşleyen de onun yerini öğrenmiş oldu."

Hayal kırıklığı yaşayan Yutaka tekrar arkasına yaslandı. Bir süre sessiz kaldılar. Şinji bütün bu süre boyunca kollarını göğsünde kavuşturup düşünmeye devam etti. Yutaka'nın güvenebilecekleri birisiyle karşılaşıp karşılaşmadığını öğrenmek istemişti. Niyeti, eğer hâlâ bulunduğu yerden ayrılmadıysa, o sınıf arkadaşıyla bir araya gelmekti. Yutaka'nın güvenebileceği herkese o da güvenirdi ama Yutaka gerçekten güvenebilecekleri birisiyle daha önceden karşılaşmış olsaydı şu an onlarla beraber olurdu zaten. Fakat Yutaka yalnızdı. Kısacası Şinji'nin ona böyle bir soru sormuş olması anlamsızdı.

Hem zaten Şinji kime güvenebilirdi ki? Şuya'ya... ve belki bir de Hiroki Sugimura'ya. Güvenebileceği diğer kişiler kız öğrencilerdendi. Sınıfın kız öğrenci başkanı Yuki Utsumi ve onun arkadaşlarına güvenebilirdi ama her önüne gelenle beraber olduğu için Şinji'nin kızlar arasında iyi bir şöhrete sahip olduğu söylenemezdi. *Ah, evet. Hey amca, kendime kalıcı bir kız arkadaş bulmalıydım, değil mi?*

Ama Yutaka'yla bir araya geldiği için de şanslı sayılmaz mıydı? Ona sonuna dek güvenebilirdi.

"Hey, Şinji," dedi Yutaka. "O evde bir şeyler aradığını söylemiştin."

Şinji başıyla onayladı. "Evet, arıyordum."

"Aradığın şey neydi? Bir silah mı? Ben çok korkuyordum. Böyle bir şey yapmak aklıma bile gelmedi."

Şinji saatine baktı. Şu ana dek bitmiş olmalıydı. Bilgisayarın şifreyi aramaya başlamasının üzerinden bir saat geçmişti.

Ayağa kalkıp tabancasını pantolonunun önüne sıkıştırdı. "Oradan çekilebilir misin Yutaka?" Yutaka yaslandığı ağaçtan uzaklaştı. Ağacın arkasında etrafı tamamen kaplayan sık çalılar vardı.

Şinji o tarafa yürüyüp kollarını çalıların arasına soktu. Kabloları ve diğer aksesuarları dikkatli bir şekilde bir araya getirdi.

Yutaka büyük bir şaşkınlık yaşıyormuş gibi görünüyordu.

Şinji çalıların arasından bir otomobil aküsü, kısmen sökülmüş bir cep telefonu ve bir dizüstü bilgisayar çıkarmıştı. Bütün bu aletler birbirine kırmızı ve beyaz renkli kablolarla bağlıydı.

Cep telefonunun LCD ekranı açıktı ama bilgisayarın ekranı kapalıydı.

Ve bu da... Şinji dudaklarını büzüp sessiz bir ıslık çalarak bilgisayarın boşluk tuşuna dokundu. Enerji harcamadığı uyku modunda olan bilgisayar, dönmeye başlayan hard diskin sesinin duyulmasıyla birlikte açıldı ve siyah beyaz ekran aydınlandı.

Ekranda açılan küçük pencerenin son satırına inen Şinji'nin gözleri muzipçe parladı. "Yok artık. Sadece sesli harflerin yerlerini değiştirmişler. Benim tahmin edemeyeceğim kadar basitmiş."

Yutaka nihayet dayanamayıp, "Hey Şinji, bu..." dedi hayretle. Şinji her zaman olduğu gibi klavyenin tuşlarına basmadan önce ellerini yumruk yapıp açtı. Ardından sırıtarak Yutaka'ya baktı.

"Bu bir Macintosh PowerBook 150. Bu boktan adada bu kadar iyi bir makine bulabileceğimi hiç tahmin etmezdim."

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 27

30

Yoşimi Yahagi (21 No.lu Kız Öğrenci) kolundaki saat sabahın onunu gösterene dek bekledikten sonra temkinli bir şekilde evin arka kapısından dışarı baktı. Adadaki meskûn bölgenin güney ucunda yer alan bu ev, Megumi Eto'nun öldürüldüğü evden epeyce uzaktı ama zaten Megumi'nin orada öldürüldüğü hakkında en ufak bir fikri yoktu. Sadece sabah anonsunda onun ismini de duymuştu.

Şimdi esas endişesi o sabah duyurusu yapılan yasak bölgelerdi. Saat on birde H-8 bölgesindeki bütün tasmalar havaya uçurulacaktı. H-8 bölgesi geceyi geçirdiği bu evi de içine alıyordu. Elbette bilgisayar biraz daha beklemesi için yapılan yakarışlara tepki verecek değildi.

Evin arka kapısı diğer evlerin arasından geçen dar bir sokağa bakıyordu. Yoşimi ağır, otomatik tabancayı (.45'lik Colt) iki eliyle birden kavradı ve sağ başparmağını kullanarak sert horozunu geri çekti. Çabucak etrafı kolaçan etti. Sokağın iki tarafında da kimsecikler yoktu.

Mitsuko Suma çetesinin sabıkalı üyelerinden olduğu düşünülse de Yoşimi'nin yuvarlak yüzü çocuksu bir ifade taşıyordu. Gerçi şu an bu yüz, döktüğü soğuk terle ıslanmıştı. Sadece bir ya da iki saat önce evin ikinci katındaki pencereden Yumiko Kusaka ve Yukiko Kitano'nun herkese bir araya gelme çağrısı yaptığını duymuştu; hemen arkasından da makineli tüfek seslerini. Bu seslerin bir makineli tüfekten çıktığından emindi. Cinayetler devam ediyordu. Herkes Yoşimi gibi bir yerlere saklanmıyordu. Dışarıda sınıf arkadaşlarını isteyerek öldüren öğrenciler vardı ve bu öğrencilerin ne zaman nerede ortaya çıkacağını tahmin etmek imkânsızdı.

Yoşimi dışarı çıktı ve sırtını sığındığı evin duvarına yaslayıp ayak parmaklarının ucunda, temkinli bir şekilde sağ tarafa yöneldi. Evin köşe-

sine ulaştığında güneye döndü ve hafif eğimli bir yamaca dek uzanan bir tarla gördü. Üzeri yeşilliklerle kaplı bu yamaç, güneydeki dağın zirvesine ulaşıyordu. Yamaçtaki evler, Yoşimi'nin bulunduğu yerdeki evler kadar iç içe değildi. Yoşimi yapılacak en iyi şeyin güneydeki bu dağa ulaşmak olacağını düşündü. Bunu yaptığı takdirde en azından şimdilik güvende olurdu.

Sırt çantasını omzuna atıp etrafı son bir kez daha kolaçan ettikten sonra tarlanın önündeki küçük çalılığa doğru koştu.

Çalılığa ulaşması sadece birkaç saniyesini almıştı. İki eliyle birden tuttuğu tabancayı yukarı kaldırıp sağa sola çevirdi ama burada da kimsecikler yoktu.

Bu kısacık seyahat bile nefes nefese kalmasına neden olmuştu. H-8 bölgesinden çıkabilmesi için daha fazla yol katetmesi gerekiyordu. Aslında şu an bölge sınırını geçmiş de olabilirdi ama elbette yerde sınırı gösteren beyaz bir çizgi falan yoktu. Yine de tedbiri elden bırakmamak gerekirdi. Aksi halde çıldırabilirdi. Haritada evleri gösteren mavi noktalar vardı ama bu bölgedeki evleri gösteren noktalar diğerleriyle öylesine iç içe geçmişti ki Yoşimi'nin nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Sınırı gösteren çizgi de hemen bu noktaların bittiği yerde başlıyordu.

Yoşimi ağlamak istiyordu. Mitsuko Suma'nın grubunda olmasaydı belki kendisine eşlik edecek birisini bulacaktı. Bu, güvenip işbirliği yapabileceği iyi kalpli bir kız olurdu. Ama şimdi kimse ona güvenmiyordu. Evet, Mitsuko Suma ve Hirono Şimizu'yla bazı kötü işler çevirdikleri doğruydu; sınıf arkadaşlarının eşyalarını çalmak, hatta zaman zaman onları korkutmak gibi. Yoşimi şimdi, kötü bir niyeti olmadığı konusunda ısrar etse bile buna kimseyi inandıramazdı. Sınıf arkadaşları onu görür görmez üzerine bile saldırabilirlerdi.

Dün gece bu eve sığınmadan önce meskûn bölgeden ayrılıp tam tersi yöne giden bir kız görmüştü. Acaba bu Kayoko Kotohiki (8 No.lu Kız Öğrenci) miydi? Belki o da ilk önce bu bölgede saklanmış, sonra bundan vazgeçerek oradan ayrılmıştı. (Bu bölge oyunun ilk yasak bölgelerinden biri seçildiği için yerinde bir karar vermişti.) Bu, bulunduğu

yer ve zamanlama açısından birisiyle irtibata geçebilmesi için mükemmel bir fırsattı ama Yoşimi bir türlü bunu yapacak cesareti bulamamıştı.

Peki ya Mitsuko Suma ve Hirono Şimizu? Kötü insanlardı belki ama neticede Yoşimi'nin arkadaşlarıydı. Yoşimi onları bulabilirse kendisine güvenirler miydi? Peki ya Yoşimi onlara güvenebilir miydi? Hayır, büyük ihtimalle güvenemezdi.

Yoşimi içinin çaresizlikle dolduğunu hissederek tekrar o çocuğun yüzünü düşündü. Oyun başladığından beri bu yüzü aklından çıkaramıyordu. Bu çocuk Yoşimi'ye, Mitsuko Suma'nın grubunda olmasına aldırmadığını ve onu yine de sevdiğini söylemişti. Yatakta uzanırlarken Yoşimi'yi yavaşça öpmüş ve "Beladan uzak dur," diyerek onu nazikçe uyarmıştı. Bu çocuk Yoşimi'nin değişebileceğine inanmasını sağlamıştı.

Yoşimi okul binasından ayrılırken onun kendisini dışarıda bekliyor olabileceğini düşünmüştü. Ama tabii dışarıda kimsecikler yoktu. Elbette olmayacaktı. Yerde Mayumi Tendo ve Yoşio Akamatsu'nun cesetleri yatıyordu. Burada oyalanan herkes o ikisiyle aynı kaderi paylaşabilirdi. (Yoşimi'nin onların katillerinin kim olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu.)

O şimdi neredeydi? Yoksa çoktan...

Yoşimi yüreğinin daraldığını hissetti. Gözleri yaşlarla dolmuştu.

Denizci üniformasının koluyla gözlerini sildi ve çalıların arasında yürümeye başladı. Buradan biraz daha uzaklaşmalıydı.

Silahını elinde tutmaya devam ederek bir sonraki sığınağını aramaya koyuldu. Şimdi sağ tarafında gür ve uzun otlarla çevrili ağaçlar vardı.

Bir kez daha tarlanın diğer tarafına doğru koştu. Ayağı kayıp çalıların kenarına düşünce küçük bir dal yüzünü çizmişti. Yavaşça doğrulup etrafına baktı. Gür yeşilliklerin arasından çok net seçemese de ortada kimsecikler yokmuş gibi görünüyordu.

Her ihtimale karşı eğilerek çalıların arasında ilerlemeye devam etti. Her şey yolundaydı; bu bölgede kimse yoktu.

Nihayet çalılığın ucuna ulaştı. Şimdi güneydeki dağın yeşil bitki örtüsü tam karşısında duruyordu. Ağaçlar ve bambuya benzeyen sık

bitkiler ona bol miktarda saklanacak yer sunacaktı. *Pekâlâ, pekâlâ. Sadece oraya gitmem ve...*

Birden arkasından gelen bir hışırtı duydu. Kalbi yerinden oynadı.

Yere eğilip .45'lik Colt'u ellerinin arasına aldı ve yavaşça arkasına döndü. Ensesindeki tüyler diken diken olmuştu.

On metre kadar ötede, üzerinde siyah okul ceketi olan bir erkek öğrencinin ağaçların arasında hareket ettiğini gördü. Gözleri korkuyla açıldı. Orada birisi vardı. Birisi!

Yoşimi korkusunu kontrol altına alabilmek için dişlerini sıktı ve başını eğdi. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

Tekrar bir hışırtı duydu.

Az önce çalıların arasında kimsecikler yoktu. Biri onu buraya dek izlemiş miydi? Neden? Bu çocuk onu mu takip ediyordu?

Yoşimi'nin yüzü bembeyaz kesildi.

Hayır, hayır illa böyle olması gerekmiyordu. Bu öğrenci de tıpkı kendisi gibi yer değiştirmek niyetinde olabilirdi. Yoşimi'yi fark etmiş olsaydı çoktan karşısına çıkardı. Henüz fark edilmemişti. O halde en iyisi çocuğun buradan gitmesini beklemekti. *Kıpırdama. Sadece kıpırdama.*

Aynı hışırtı bir kez daha duyuldu. Bu kişi her kimse yeniden hareket etmişti. Yere çömelmiş olan Yoşimi sık yaprakların arasından onun ağaçlık alanın içinden geçtiğini görebiliyordu. Çocuk kısa bir an profilini göstererek Yoşimi'nin sağ tarafından sol tarafına geçti. *Ah, evet! Benim olduğum tarafa gelmiyor...*

Yoşimi içini çekti ama sonra birden bakışlarını tekrar ona çevirdi.

Ağaçların arasındaki çocuk net göremeyeceği kadar uzaktaydı. Hışırtı sesi giderek uzaklaşıyordu.

Yoşimi yanılıyor olamazdı. Yoksa içinde bulunduğu panik halüsinasyon görmesine mi neden olmuştu? Hayır, bu mümkün değildi.

Ayağa kalkıp öne doğru eğilerek sesin peşinden gitti. Birkaç metre ilerledikten sonra sık yaprakların arasından sesin geldiği yöne baktı. Dar görüş alanına rağmen okul ceketini görmüştü.

Yoşimi iki elini birden göğsüne götürdü. Elinde bir tabanca olmasa, dua ettiği düşünülebilirdi. Ama gerçekten dua ediyordu. Eğer olayların böylesine mucizevi bir şekilde gelişmesini sağlayacak bir Tanrı varsa ona teşekkür ediyordu. Yoşimi herhangi bir dine inanmıyordu ama zaten hangi Tanrı'ya dua ettiğinin bir önemi yoktu. Yine de minnettardı. *Ah, Tanrım, teşekkür ederim! Seni seviyorum!*

Yoşimi doğrulup seslendi. "Yoji!"

Yoji Kuramoto (8 No.lu Erkek Öğrenci) bir an ürpermiş olmasına rağmen yavaşça arkasına döndü. Gür kirpiklerle çevrili gözleri kocaman açıldı ve hemen ardından normal haline döndü. Çok kısa bir an yüzünde donuk bir ifade belirir gibi oldu ama Yoşimi kendini bunun zihninin küçük bir oyunu olduğuna ikna etti. Sonra bu yüzde bir gülümseme belirdi. Yoşimi'yi herkesten çok seven o çocuğun gülümsemesi.

"Yoşimi..."

"Yoji!"

Hem sırt çantasını hem de .45'lik Colt'u sağ eline alan Yoşimi, Yoji'ye doğru koştu. Gözleri yaşlarla dolmuştu.

Çalıların içindeki o küçücük alanda Yoji onu nazik ama aynı zamanda moral veren bir tavırla kollarının arasına aldı. Sonra hiçbir şey söylemeden dudaklarından öptü. Göz kapaklarını öptü. Burnunun ucunu da. Yoji onu hep böyle öperdi. Bulundukları durum buna uygun olmasa bile Yoşimi içinin zevkle dolduğunu hissetti.

Yoji onu öptükten sonra gözlerinin içine baktı. "Demek güvendeydin. Senin için çok endişelendim."

Hâlâ onun kollarının arasında olan Yoşimi, "Ben de, ben de," dedi. Gözlerinin kenarından akan yaşlar yanaklarından aşağı süzülüyordu.

Yoji sınıftan ayrılmadan hemen önce, onun gidişini izlerken gözyaşlarına boğulmanın eşiğine gelen Yoşimi'ye bakmıştı. Sonra Yoşimi de sınıftan ayrılmış ve şafak sökmüştü. Yoşimi o ana dek hep dehşet içindeydi. Ama şimdi bir daha asla canlı göremeyeceğini düşündüğü insana kavuşmuştu.

Yoji biraz gecikerek de olsa, "Bu... bu bir mucize," dedi sanki büyük bir şok yaşıyormuş gibi.

"Gerçekten de öyle. Buna inanamıyorum. Birbirimizi bir daha asla göremeyeceğimizi düşünmüştüm. Bu korkunç..."

Yoji ellerini ağlayan Yoşimi'nin saçlarında yavaşça gezdirdi. "Artık her şey düzelecek. Ne olursa olsun bir arada kalacağız."

Yoji'nin bu moral veren sözleri Yoşimi'nin gözlerinden yaşlar boşalmasına neden oldu. *Kurallar sadece tek bir kazananın olmasına izin veriyor ama hayatta en çok sevdiğim insana kavuştum. Zaman limitiyle de ilgili bir şeyler vardı ama zamanımız dolana dek beraber olacağız. Birileri üzerimize saldıracak olursa Yoji bizi koruyacak. Ah Tanrım, ne olur bana rüyada olmadığımı söyle.*

Yoşimi onunla ortaokul üçüncü sınıfta sınıf arkadaşı oldukları günden beri Yoji'yle arasında geçen her şeyi hatırlıyordu. Caddede karşılaşıp sinemaya gitmeye karar verdikleri o çok özel sonbahar gününü hatırlıyordu. Noel'de gittikleri bir kafede çilekli pasta ısmarlayıp paylaştıklarını, o geceki öpüşmelerini, yılbaşını, ilk tapınak ziyaretlerinde uzun bir kimono giydiğini de hatırlıyordu. (Yoşimi'nin çektiği kutsal kâğıtta "şansın fena sayılmaz" yazıyordu. Bu yüzden Yoji "çok şanslısın" yazan kendi kâğıdını ona vermişti.) Yoji'nin evinde geçirdikleri o özel gece, 18 Ocak Cumartesi gecesi de hâlâ aklındaydı.

"Bunca zaman neredeydin?" diye sordu Yoşimi.

Yoji ilerideki evleri gösterdi. "Şuradaki evlerden birinde saklanıyordum. Ama tasmaları biliyorsun. Orada kalsaydım tasmam havaya uçacaktı. Bu yüzden..."

Yoji'nin yüzünde ciddi bir ifade vardı ama Yoşimi bunun komik olduğunu düşündü. Oyunun başından beri onun nerede olduğunu merak ederken aslında yanı başında durduğunu öğrenmişti.

"Ne oldu?"

"Ben de o evlerden birinde saklanıyordum. Büyük ihtimalle birbirimize komşuyduk."

Gülüştüler. Yoşimi insanın sevdiğiyle kahkahalarını paylaşmanın ne kadar harika bir duygu olduğunu fark etti. Bu belki önemsiz bir şeymiş gibi görünebilirdi ama hayır, fazlasıyla önemliydi. Ve şimdi o bunu tekrar yaşayabiliyordu.

Yoji, Yoşimi'yi yavaşça serbest bıraktı. Gözleri aniden onun sağ eline çevrildi. Tabancanın hâlâ elinde durduğunu fark eden Yoşimi bir kahkaha patlattı. "Ha ha ha. Bunu tamamen unutmuşum."

Yoji de gülümsedi. "Güzel bir silah. Benim payıma düşene bak."

Yoji ona elinde duran şeyi gösterdi. Yoşimi o ana dek Yoji'nin elinde tuttuğu şeyi fark etmemişti. Yakından bakınca bunu antika dükkânlarında rastlanabilecek türde bir hançere benzetti. Kabzasına sarılı iplik yıpranmış, oval şekilli kılıfının rengi yeşile çalan bir maviye dönüşmüştü. Yoşimi, Yoji onu kılıfından çıkardığında bıçağın üzerinde pas lekeleri de olduğunu gördü.

"Hey, ver de şuna bir bakayım," dedi Yoji.

Yoşimi silahını ona uzattı. "Sende dursun. Ben onu düzgün kullanabileceğimden bile emin değilim."

Yoji başını sallayarak .45'lik Colt'u aldı. Onu kabzasından tutup emniyet kilidini kontrol etti. Kızağı çekmesiyle birlikte mermi yatağında sürülü duran ilk mermi göründü. Tabancanın horozu hâlâ kalkıktı. "Buna uygun mermin var mı?"

Tabancanın şarjörü tamamen doluydu. Yoşimi başını salladı ve sırt çantasındaki mermi kutusunu çıkarıp ona uzattı. Yoji kutuyu tek eliyle tuttu ve başparmağının yardımıyla açarak içindeki mermilere baktı. Ardından kutuyu üniformasının cebine attı.

Sonra birdenbire... Yoşimi gözlerine inanamıyordu. Yoji'nin ellerine bakarken neler olup bittiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Sanki kafa karıştıran bir sihirbazlık numarası seyrediyordu.

Yoji elindeki .45'lik Colt'u ona doğrultmuştu.

"Yoji?"

Yoşimi, Yoji'nin ismini tekrarladığında onun bambaşka bir insana dönüştüğünü fark etti. Gözleri kısılmıştı. Gür kirpiklerle çevrili gözleri,

kemerli iri burnu, geniş dudakları, kısacası yüzünün her parçası aynıydı ama Yoşimi, dudaklarını büzerek ona dişlerini gösteren Yoji'nin yüzünde daha önce hiç böyle bir ifade görmemişti.

Yoji'nin çarpık dudaklarından şu kelimeler döküldü: "Benden uzak dur. Defol buradan!"

Yoşimi onun ne demek istediğini anlamamıştı.

Yoji öfkeli görünüyordu. "Sana benden uzak dur dedim!"

Hâlâ şaşkınlığını üzerinden atamayan Yoşimi titreyen dudaklarıyla, "Neden?" diye sordu.

Yoji artık ondan bıkmış gibiydi. "Senin gibi bir kaltakla beraber olacağımı mı sanıyorsun? Defol buradan, kaltak!"

Yoşimi'nin içindeki bir şey önce yavaş yavaş parçalanmaya başladı, sonra bir anda darmadağın oldu. "Neden?" Sesi titriyordu. "Yanlış... yanlış bir şey mi yaptım?"

Tabancanın namlusu hâlâ onu gösteriyordu. Yoji yan tarafa tükürdü. "Beni rahat bırak. Ben bile senin nasıl bir kaltak olduğunu biliyorum. Polisler tarafından tutuklandığını biliyorum. Baban yaşındaki bir adamla yatağa girdiğini de biliyorum! Senin gibi bir kaltağa güvenmemi mi bekliyorsun?"

Bakışlarını Yoji'nin üzerine diken Yoşimi'nin ağzı açık kalmıştı.

Yoji'nin söylediklerinin her kelimesi doğruydu. Birkaç kez hırsızlık suçuyla tutuklanmış ve bir kez de liseye giden bir kızdan şantajla para aldığı için polis tarafından gözaltına alınmıştı. Fahişelik de yapmıştı. Bir süre önce Mitsuko Suma'nın tanıştırdığı orta yaşlı bir adamla yatağa girmişti. İyi para almıştı ve bunu yapan tek kişi kendisi değildi. Üstelik hayatının o döneminde her şeyden bıkmıştı. Bu yüzden ilk kez makyaj yapmak, bir yetişkin gibi davranmak ve kendi çaplarında cömert sayılabilecek adamlarla beraber olmak iyi bir fikir gibi gelmişti. Yoşimi, Yoji'nin bütün bunları önceden bildiğini sanıyordu.

O sonbahar günü Yoji'yle çıkmaya başladığından beri hayatının o dönemine bir çizgi çekmişti. Elbette Mitsuko Suma ve Hirono Şi-mizu'yla arkadaşlığını sürdürüyordu. Bir anda dört dörtlük bir öğrenciye dönüşmüş

de değildi ama kendini kullandırmaktan vazgeçmişti ve başını dertten uzak tutmak için elinden geleni yapıyordu. Yoji'nin de kendisini affettiğine ve her şeye rağmen sevdiğine inanmıştı.

... En başından beri buna inandım.

Yoşimi'nin yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Bu... bunu yapmayı bıraktım." Şimdi yanaklarından daha fazla gözyaşı akıyordu. "Senin için... senin için iyi birisi olmak istedim, Yoji."

Yoji bu sözler onu allak bullak etmiş gibi Yoşimi'ye baktı. Ama sonra yüzüne tekrar az önceki acımasız ifade yerleşti. "Seni yalancı! Ağlıyormuş numarası yapmaktan vazgeç!"

Yoşimi nemli gözlerini fal taşı gibi açarak ona baktı. Kelimeler dudaklarından kendiliğinden dökülüyordu. "O halde... o halde neden benimle beraber oldun?"

Yoji bu sorunun cevabını hemen verdi. "Haydi ama, senin gibi bir kaltağı yatağa atmanın kolay olacağını düşündüm! Defol buradan! Kaltak!"

Yoşimi ani bir dürtünün etkisiyle Yoji'ye doğru koşmaya başladı. Bunu yapmasının sebebi belki Yoji'nin sözlerine daha fazla katlanamaması belki de Yoji'nin ona bir silah doğrulttuğu gerçeğini kabullenememesiydi. "Kes şunu! Ne olur kes şunu!" diye haykırdı ve Yoji'nin elindeki silahı almaya çalıştı.

Yoji hızla kenara çekilip onu itti. Yoşimi omzunda asılı duran sırt çantasının sol eline doğru kaymasıyla birlikte sırtüstü otların üzerine yuvarlandı.

Yoji onu yere yapıştırdı. "Sen ne yaptığını sanıyorsun? Seni kaltak, beni öldürmeye çalıştın! Şimdi ben *seni* öldüreceğim!"

Yoji elindeki tabancayı üzerine doğrultunca Yoşimi çılgına dönerek iki eliyle birden onun sağ bileğine yapıştı. Yoji tabancayı hemen sağ elinden sol eline geçirdi ve Yoşimi'yi yere daha da sıkı bastırdı. Tabancayı tutan eli yavaş yavaş aşağı indi. Yoşimi'nin alnına doğru!

Yoşimi ellerini uzatıp çaresizce haykırdı. "Yoji! Lütfen! Ne olur yapma Yoji!"

Yoji hiçbir şey söylemedi. Kan çanağına dönmüş gözleriyle Yoşimi'ye bakıyordu. Kolu sanki bir makine gibi ağır ağır aşağı iniyordu. Sadece beş santim kalmıştı... Dört... Üç... Şimdi kurşun Yoşimi'nin saçlarını sıyırıp geçebilirdi. İki santim daha ve...

Yoşimi duyduğu korku ve üzüntü yüzünden perişan halde olmasına rağmen bir şeyin farkına varmıştı.

Şimdi her şeyi anlıyordu. O böyle olmasını istemese bile sevdiği çocuğun bir hayalden ibaret olduğu ortaya çıkmıştı. Yine de...

Yine de bu muhteşem bir hayaldi. Yoji'yle beraberken her şeye baştan başlayabileceğine inanmıştı. Ona bu hayali Yoji yaşatmıştı. Yoji olmasa bunu gerçekleştirebileceğine asla inanamazdı.

Ah, Şiroiva'daki tek hamburgercide birlikte dondurma yediğimiz o gün... Yoşimi burnuna dondurma bulaştırmış, Yoji de ona, "Çok tatlısın," demişti. Yoşimi şu an bile onun bu sözlerinde samimi olduğuna inanıyordu.

Seni sevmiştim.

Yoşimi birden kollarını serbest bıraktı. Yoji tabancanın horozunu kaldırıp namluyu alnının ortasına yerleştirdi. Parmağı tetiği çekmek üzereydi.

Yoşimi ona bakıp sessizce, "Teşekkürler Yoji," dedi. "Seninle olmak beni çok mutlu etti."

Yoji'nin gözleri büyüdü ve birden önemli bir şeyin farkına varmış gibi öylece donup kaldı.

"Haydi devam et... Vur beni." Yoşimi, Yoji'ye sevgiyle gülümseyip gözlerini kapadı.

Tabancayı onun alnında tutmaya devam eden Yoji titremeye başladı.

Yoşimi yakıcı merminin başını delip geçmesini bekledi ama silah ateş almadı. Onun yerine Yoji'nin boğuk bir sesle, "Yoşimi..." dediğini duydu.

Yoşimi yavaşça gözlerini açtı. Yoji'yle göz göze geldiler. Gözyaşlarının oluşturduğu ince buğunun arkasından sevgili Yoji'sinin kendisine yine eskisi gibi baktığını görebiliyordu. Hatta bu defa gözleri yaptıklarından dolayı kendine duyduğu nefret ve pişmanlıkla doluydu.

Ah...

Demek hatasını anladı. Bu doğru mu Yoji?

TAK! Bu hoş ama aynı zamanda tuhaf sayılabilecek, boğuk bir sesti.

Sesin duyulmasıyla birlikte Yoji'nin sağ eli tetiği çekti. Fakat bu sadece parmağının sese verdiği tepki sonucu, kazara olmuştu. Tetiği çekilen tabanca bir maytap gibi patladığında Yoşimi çığlık attı ama namlunun ucu önceden farklı bir yere çevrilmiş olduğu için kurşun başının üstündeki otların arasına saplandı. Havaya bir toz bulutu yükseldi.

Yoji'nin cansız bedeni Yoşimi'nin üzerine yığılıp kaldı. Artık hareket etmiyordu.

Yoşimi kendini onun altından kurtarmaya çalışırken, Yoji'nin siyah okul ceketinin omuzları üzerinden birisinin gülümsediğini fark etti. Bu eski suç ortağı Mitsuko Suma'ydı.

Yoşimi'nin neler olup bittiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği, bir meleğinkine benzeyen bu tapılacak derecede güzel yüzdeki gülümsemenin onu korkutuyor olmasıydı.

Mitsuko, Yoşimi'nin elini tutup onu Yoji'nin cesedinin altından çıkardı ve iyi olup olmadığını sordu.

Çalıların arasında sendeleyerek ayağa kalkan Yoşimi bakışlarını aşağı çevirdi. Yoji'nin başına keskin bir orak saplanmıştı. (Bir orak mı! Şiroiva'da yaşayan şehirli bir kız olarak Yoşimi daha önce hiç orak görmemişti.)

Orağı şimdilik saplandığı yerde bırakan Mitsuko, hızla Yoji'nin sağ elinde duran .45'lik Colt'u almaya gitti. Yoji'nin kasları gerilmişti, bu yüzden her parmağını tek tek açmak zorunda kaldı. Nihayet tabancayı almayı başardığında gülümsedi.

Yoşimi bakışlarını Yoji'nin cansız bedenine çevirdi. Zangır zangır titriyor, buna bir türlü engel olamıyordu. Göz açıp kapayıncaya kadar, onun için büyük önem taşıyan birisini kaybetmişti. Küçük bir çocukken, onun için çok değerli olan, camdan yapılmış bir süs eşyasını kazara yere düşürüp kırdığında buna benzer bir duygu hissetmişti. Ama... bu sefer elinden kayıp giden şey çok daha değerliydi.

Yoşimi kendini toparladı ve kan ter içinde Yoji'nin ensesinde duran orağı saplandığı yerden çıkarmaya uğraşan Mitsuko'ya baktı. (Elbette

bunca zaman zaten Mitsuko'ya bakmıştı ama gördüklerini algılayabilecek durumda değildi.) İki eliyle birden kavradığı orağı sallayarak çıkarmaya uğraşan Mitsuko yaptığı bu hareketle Yoji'nin başının da sallanmasına neden oluyordu.

Yoşimi, "Hayır!" diye bağırarak Mitsuko'yu kenara itti. Mitsuko sırtüstü otların üzerine düşünce sıyrılan pilili eteği biçimli bacaklarını kalçalarına dek açığa çıkardı.

Yoşimi kendini Yoji'nin cesedine siper etti. Orak hâlâ Yoji'nin kafatasında duruyordu. Yoşimi'nin gözlerinden dökülen yaşlar cesedin üzerine aktı. Yoji sanki ona, *beni sallayarak yeniden canlandıramazsın. Artık bunu yapmaktan vazgeç çünkü kafamda bir orak var. Tanrım, nasıl da canım yanıyor*, diyordu.

Yoşimi içine dalga dalga yayılan vicdan azabı yüzünden yüreğinin sıkıştığını hissetti. Kendini boğulacakmış gibi, sanki dünyanın sonu gelmiş gibi hissediyordu. Bütün bunlara neyin sebep olduğunu düşündü ve yaşlı gözleri öfkeyle Mitsuko'ya çevrildi. Bakışların öldürme gücü olsaydı onu çoktan öldürmüştü. Yoşimi artık bunun nasıl bir oyun olduğunu ya da düşmanlarının ve dostlarının kimler olduğunu umursamıyordu. Onun en büyük düşmanı, aşkını öldüren Mitsuko Suma'ydı.

"Onu neden öldürdün?" Bu sözler Yoşimi'nin kulağına çok anlamsız geldi. Kendini insan şeklindeki içi boş bir poşet gibi hissediyordu. Buna rağmen konuşuyordu. İnsan vücudu gerçekten de çok tuhaf şeyler yapabiliyordu. "Neden? Onu neden öldürdün? Bu korkunç bir şey! Bu iğrenç bir şey! Sen bir şeytansın! Onu neden öldürdün ki? Neden?"

Mitsuko memnuniyetsiz bir ifadeyle dudaklarını buruşturdu. "Seni öldürecekti. Hayatını kurtardım."

"Hayır! Yoji'nin beni anlamasını sağlamıştım! Sen tam bir şeytansın! Seni öldüreceğim, seni öldüreceğim! Yoji beni anlamıştı!"

Mitsuko başını iki yana sallayıp omuzlarını silktikten sonra elindeki tabancayı Yoşimi'ye doğrulttu. Yoşimi'nin gözleri bir kez daha fal taşı gibi açılmıştı.

Az önceki o sert patlama sesini bir kez daha duydu. Alnını bir araba çiğnemiş gibi hissetti. Hepsi bu kadardı.

Yoşimi Yahagi çok sevdiği Yoji Kuramoto'nun cesedinin üzerine düştü ve hareketsiz kaldı. 45 kalibrelik mermi başının arkasını paramparça etmişti. Ama ağzı sanki çığlık atıyormuşçasına açıktı ve içinden kan boşalıyordu. Akan kan Yoji'nin okul ceketini ıslatıp koyu renkli toprağın üzerine sızmaya başladı.

Mitsuko elindeki tabancayı indirip bir kez daha omuzlarını silkti. Oysa Yoşimi'yi kendini kurşunlardan korumak için kullanmayı planlıyordu.

Yoşimi'nin yarısı paramparça olmuş kafasına doğru eğilip kulağına, "Eminim seni anlamıştır," diye fısıldadı. Kulak memesine gri renkli, jöleye benzeyen, tuhaf görünümlü beyin parçacıkları ve kan bulaşmıştı. "Onu öldürdüm çünkü her şeye rağmen seni öldürmekten vazgeçmiş gibi bir hali vardı."

Mitsuko bunları söyledikten sonra elini bir kez daha onu saplandığı yerden çıkarmak üzere Yoji'nin kafasında duran orağa uzattı.

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 25

31

Belli belirsiz duyulan o ses Şuya ve diğerlerine de ulaşmıştı. Şuya başını kaldırıp etrafa baktı. Hemen arkasından ses bir kez daha duyuldu. Biraz beklediler ama devamı gelmedi. Artık sadece sık çalılarla kaplı alanın iç taraflarındaki ağaçların, rüzgârda sallanırken çıkardıkları hışırtıları duyuyorlardı.

Şuya yanında oturan Şogo'ya baktı. "Bu bir silah sesi miydi?"

"Evet, bu bir silah sesiydi."

Noriko, "O halde az önce birisi daha..." diyecek oldu ama Şogo başını iki yana sallayarak, "Henüz bundan emin olamayız," dedi.

Kısa bir süre sessiz kaldılar ama sonra duydukları silah sesi aralarında yeni bir tartışma başlattı.

Şogo, "Bana güvendiğiniz sürece sorun yok," dedi, "ama... daha önce de söylediğim gibi sonuna dek hayatta kalmalıyız. Bu yüzden bundan emin olmak istiyorum." Şuya'ya baktı. "Düşmana karşı acımasız olmaya kararlı mısın Şuya?"

Şuya yutkundu. "Düşman derken hükümeti mi kastediyorsun?"

"Evet, buna onlar da dâhil. Bize saldırdıkları takdirde sınıf arkadaşlarımız da."

Şuya başını hafifçe salladı. "Yapılması gereken buysa evet, kararlıyım," dedi. Böyle söylemişti ama sesi pek de inandırıcı gelmiyordu.

"Söz konusu kişi kız öğrencilerden biri olsa da bunu yapacak mısın?"

Şogo'ya bakan Şuya'nın dudakları gerildi. "Buna mecbur kalırsam yapacağım."

"Tamam o zaman. Anlaştıysak sorun yok." Şogo başını sallayarak üst üste attığı bacaklarının üzerinde duran tüfeği aldı. Ardından ekledi:

"Öldürdüğünüz kişinin başında gereğinden fazla oyalanırsanız birileri gelip işinizi bitirir."

Şuya bir şeyler söylemek üzere ağzını açtı ama sonra kararsız kaldı. Bu soruyu sormamanın daha iyi olacağını düşünmesine rağmen dayanamayıp ağzındaki baklayı çıkardı. "Bir yıl önce sen de acımasız mı davranmıştın?"

Şogo omuzlarını silkti. "Sınıf arkadaşlarımı öldürdüm. Detayları duymak ister misin? Kazanana dek kaç kız, kaç erkek öldürdüğümü?"

Noriko kollarını göğsünde kavuşturdu.

Şuya başını sallayarak, "Hayır, unut gitsin," dedi. "Bunun hiçbir anlamı yok."

Bir kez daha sessizliğe büründüler. Ardından Şogo bir açıklamada bulunuyormuş gibi, "Başka şansım yoktu," dedi. "Bazıları aklını yitirmişti ve bazıları da kendi isteğiyle mümkün olduğunca çok kişiyi öldürmeye çalışıyordu. Çoğu arkadaşım oyun başladıktan hemen sonra öldü ve ben de kimseyle işbirliği yapacak zaman bulamadım. Kendimi ortaya atıp birilerinin beni öldürmesine izin verecek değildim." Sustu ve hemen arkasından ekledi: "Ayrıca yapmam gereken bir şey vardı. Bu yüzden hayatta kalmalıydım."

Şuya başını kaldırdı. "Neymiş o?"

"Haydi ama, bu çok açık." Şogo hafifçe gülümsedi ama sonra birden gözleri öfkeyle parladı. "Bizi böyle iğrenç bir oyunun içine iten bu lanet olasıca ülkeyi yerle bir edeceğim."

Onun dudaklarının titrediğini fark eden Şuya içinden, *Şogo da tıpkı benim gibi*, diye geçirdi, *o da bu oyundan sorumlu olanların, bize korku ve nefrete dayalı bu lanet olasıca oyunu oynatmakta bir an bile tereddüt etmeyen o aşağılık heriflerin işini bitirmek istiyor. Tıpkı benim gibi o da bu herifleri cehenneme göndermek istiyor.*

Ya da belki... Şogo arkadaşlarını oyunun başlarında kaybettiğini söylemişti. Eminim o da benim Yoşitoki'yi kaybetmem gibi önem verdiği bir arkadaşını kaybetti.

Şuya bunu ona sormak istedi ama sonra vazgeçti. Onun yerine, "Hastanedeyken epeyce çalıştığını söylemiştin. Amacın bu muydu?" diye sordu.

Şogo başıyla onayladı. "Evet, buydu. Ne yapıp edip bu ülkeye karşı gelecektim."

"Nasıl?"

Şogo suratını buruşturdu. "Bunu ben de bilmiyorum." Başını iki yana salladı. "Mevcut düzeni yıkmak çok da kolay bir iş sayılmaz. Ama yine de bir şeyler yapacaktım. Bunu yapmaya hâlâ kararlıyım. Bu yüzden bu oyundan da sağ çıkmalıyım."

Şuya elindeki tabancaya baktıktan sonra tekrar başını kaldırdı. Aklına farklı bir soru gelmişti. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Ne soracaksın?"

"Bu oyunun amacı ne? Böyle bir oyunun kime ne faydası var?"

Şogo'nun gözleri büyüdü ama sonra başını öne eğip kıkırdamaya başladı. Bu soru ona komik gelmişti. Nihayet, "Hiçbir amacı yok," dedi.

Noriko sesini yükselterek, "Ama ısrarla askerî bir amacı olduğunu söylüyorlar," dedi.

Şogo gülümsemeye devam ederek başını iki yana salladı. "Bu sadece çılgınca bir saçmalık. Tabii bu ülkedeki her şey deli saçması olduğu için belki de tamamen mantıklı sayılabilir."

Şuya içinin bir kez daha öfkeyle dolduğunu hissederek, "O halde nasıl olur da bugüne kadar devam eder?" diye sordu.

"Bu sorunun cevabı çok basit. Kimse bu oyuna karşı çıkmıyor. Bu yüzden de hâlâ devam ediyor."

Şuya ve Noriko'nun bu sözlere verecek bir cevap bulamadıklarını fark eden Şogo konuşmaya devam etti. "Bakın, bu ülke tamamen aptal bürokratlardan oluşan bir grup tarafından yönetiliyor. Zaten sadece aptallar bürokrat olabilir. Benim tahminim, bu güzel oyun ilk önerildiğinde –büyük ihtimalle çılgın bir askerî strateji uzmanının fikriydi– karşı çıkan kimse olmadı. Konularında uzman kişileri sorguya çekerek işleri karıştırmak istemezsiniz. Ayrıca artık yerleşmiş bir şeyi sona erdirmek

çok zordur. Her şeye burnunuzu sokarsanız işinizden olursunuz. Daha da kötüsü ideolojik sapma sebebiyle çalışma kampına gönderilirsiniz. Herkes bu oyuna karşı olsa bile kimse bunu dile getirmeye cesaret edemiyor. Bu yüzden de hiçbir şey değişmiyor. Bu ülkede boktan sayılabilecek pek çok şey var ama hepsinin özü aynı: Faşizm." Şogo, Şuya ve Noriko'ya baktı. "Aynı şey sizin ve benim için de geçerli; biz de hiçbir şeye karşı çıkamıyoruz. Bir şeyin yanlış olduğunu bilseniz bile hayatınız buna karşı çıkarak riske edilemeyecek kadar değerli, değil mi?"

Şuya ona verecek bir cevap bulamadı. Az önce duyduğu öfke yüzünden vücudunu saran ateş bir anda sönmüştü.

"Bu utanç verici," dedi Noriko. Şuya ona baktı. Noriko bakışlarını üzüntüyle aşağı çevirmişti. Şuya ona hak veriyordu. Kendisi de aynı duyguları paylaşıyordu.

"Geçmişte Güney Kore Halk Cumhuriyeti isminde bir ülke olduğunu biliyor muydunuz?" diye sordu Şogo. Şuya ona baktı. Şogo bakışlarını önlerinde duran bir ağaç dalının üzerindeki pembe çiçeğin üzerine dikmişti.

Şuya bu sorunun konuyla ne ilgisi olduğunu çözememiş olmasına rağmen Şogo'ya yanıt verdi. "Evet, bugünkü Kore Yarımadası Demokratik Devleti'nin güney yarısıydı, değil miydi?"

Okul kitaplarında Güney Kore Halk Cumhuriyeti ve Kore Yarımadası Demokrat Devleti'yle ilgili bilgi bulabilirdiniz. Kitaplarda Büyük Doğu Asya Cumhuriyeti'ndeki iç denizin hemen batısında yer alan bu iki Koreli halkın arasındaki çekişmeden de bahsedilirdi: "Geçmişte GKHC'yle samimi ilişkilerimiz olmasına rağmen bu ülke, Birleşik Devletler ve KYDD emperyalistleri tarafından tezgâhlanan komplolar sonucu KYDD'ye dâhil edilmiştir." (Elbette bu açıklamanın ardından özetle şu sözler gelirdi: "Ulusumuz, sadece Kore halkına özgürlük ve demokrasi getirmek için değil, aynı zamanda bizi Büyük Doğu Asya Cumhuriyeti'ne mensup halkların huzurlu bir şekilde bir arada yaşaması olan hedefimize bir adım daha yaklaştırmak için Kore Yarımadası emperyalistlerini iktidardan indirmelidir.")

"Evet, öyleydi," dedi Şogo başıyla onaylayarak. "O ülke de tıpkı bizim ülkemiz gibiydi. Baskıcı bir hükümet ve diktatör, ideolojik propaganda,

soyutlanma politikası ve bilgi akış kontrolü. Bir de ispiyonculuğa teşvik. Bu ülke sadece kırk yıl ayakta kalabildi ama Büyük Doğu Asya Cumhuriyeti varlığını hâlâ sorunsuzca sürdürüyor. Sizce bunun sebebi ne?"

Şuya biraz düşündü. Daha önce bu konuya çok fazla kafa yorduğunu söyleyemezdi ve okul kitapları Güney Kore'nin mağlubiyetini, "Amerikalılar da dâhil olmak üzere emperyalistler tarafından kurulan hain komplo sonucu," şeklinde açıklıyordu. (Okul kitaplarında yapılan bu açıklamalarda kullanılan kelimeler lise bilgi düzeyinin çok üstündeydi.) Peki, o halde neden Büyük Doğu Asya Cumhuriyeti hâlâ dimdik ayaktaydı? Elbette GKHC coğrafi konum olarak KYDD'yle komşuydu, yine de...

Şuya başını salladı. "Hiçbir fikrim yok."

Şogo, Şuya'ya baktı. "Her şeyden önce bu bir denge meselesi."

"Denge mi?"

"Evet. GKHC totaliter bir rejimle yönetiliyordu. Elbette bizim ülkemiz de totaliter rejimle yönetiliyor ama bu iş çok kurnazca yapılıyor... Eh, belki bu açıdan biraz şanslı sayılabiliriz. Bu ülke büyük bir ustalıkla ufak tefek birkaç özgürlüğe dokunmamayı başarıyor. Verdikleri bu sus payı sayesinde, 'Elbette özgürlük her vatandaşın hakkı ancak halkın iyiliği için bu özgürlüklerin kontrol altında tutulması gerekir,' gibi bir açıklama yapabiliyorlar. Kulağa haklı bir iddiaymış gibi geliyor, değil mi?"

Şuya ve Noriko sessizce Şogo'nun sözlerine devam etmesini beklediler.

"İşte ülke yetmiş beş yıl önce bu sayede bugünkü şeklini aldı."

Noriko araya girdi. "Yetmış beş yıl önce mi?" Pilili eteğinin altında duran dizlerine sarıldı ve yüzünde şaşkın bir ifadeyle başını yana eğdi.

Ardından Şuya'ya baktı. Şuya ona başını salladıktan sonra bakışlarını Şogo'ya çevirdi. "Tarihin bize koca bir yalan öğrettiğini ve mevcut Diktatör'ün iddia edildiği gibi 325. Diktatör olmadığını duymuştum. Aslında o sadece 12. Diktatör, değil mi?"

Şuya bunu Şinji Mimura'dan öğrenmişti. Noriko bu gerçeği biliyor olamazdı. Okulda asla böyle bir şey öğretmezlerdi ve yetişkinlerin çoğu bu konuda ağzını kapalı tutuyordu. (Belki bunu onlar da bilmiyordu.) Bunu Şinji'den ilk duyduğunda Şuya bile dehşete kapılmıştı. Ne de olsa

bu, ilk Diktatör'ün seksen yıldan kısa bir süre önce –diğer bir deyişle Büyük Devrim'den önce– ortaya çıktığı ve o güne dek ülkenin isminin ve yönetim biçiminin tamamen farklı olduğu anlamına geliyordu. (Şinji, "Feodal bir toplummuşuz. İnsanlar saçlarına *chonmage* denilen çılgınca şekiller veriyormuş ve kast sistemi varmış. Ama açıkçası bu bile şu an içinde bulunduğumuz durumdan iyidir," demişti.)

Bakışlarını yüzünde şaşkın bir ifade olan Noriko'ya çeviren Şuya, Şogo'nun, "Bu bile doğru olmayabilir," dediğini duyunca tek kaşını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?"

Şogo gülümsedi. "Aslında Diktatör diye birisi yok. Bu tamamen uydurma. Ben öyle olduğunu duydum."

"Ne?"

"Bu mümkün değil," dedi Noriko boğuk bir sesle. "Onu haberlerde görüyoruz ve yeni yılda sarayının önünde bekleyen insanların karşısına çıkıyor."

"Doğru," dedi Şogo sırıtarak. "Peki ama kim bu sarayın önünde bekleyen 'insanlar'? Sen hiç bizzat orada bulunan birisiyle karşılaştın mı? Ya onlar da tıpkı Diktatör gibi sadece oyuncuysa?"

Şuya bu ihtimali düşündü. Midesi bulanıyordu. Ortada tek bir doğru bile yoktu; hepsi yalandan ibaretti. Her şey kuşku uyandırıyordu.

"Bu gerçekten doğru mu?" diye sordu umutsuzluğa kapılmış bir halde.

"Bilmiyorum. Size sadece duyduğum bir şeyi ilettim. Ama bana olasıymış gibi geliyor."

"Bu bilgiyi nereden aldın? Bilgisayardaki o Net denilen şeyden mi?"

Şuya bunu Şinji Mimura'yı hatırlayarak sormuştu ama Şogo sadece ona bir kez daha sırıtmakla yetindi.

"Ne yazık ki bilgisayardan hiç anlamam ama eğer istersen bunu öğrenmenin farklı yolları da var. Bu bir ihtimalmiş gibi görünüyor çünkü böyle bir durum hükümette bir yüksek otorite olmasını engelliyor. Bu sayede hükümeti oluşturan herkes eşit haklara sahip olabiliyor. Bu da hepsinin eşit derecede özgür ve eşit derecede sorumluluk sahibi olduğu anlamına geliyor. Ne bir adaletsizlik ne de bir sakınca söz konusu.

Yapmaları gereken tek şey ustaca oynamak. Bütün bu saçmalık halktan gizli tutulmalı. Lider konumundaki kişi halkın üzerinde karizmatik bir karakter izlenimi bırakmalı." Şogo derin bir nefes aldı. "Zaten konumuz bu değil. Daha önce söylediklerime geri dönersek, ülke kurduğu bu sistemi başarılı bir şekilde devam ettiriyor. Başarılıdan kastım, sanayileşmiş bir ülke olarak sağlanan başarı. Hükümet soyutlanma politikası gütmesine rağmen, sadece bize değil, Amerika'ya karşı da tarafsız olan ülkelerle ticarete devam ediyor ve bu ülkelerden ithal ettiği ham maddeyi işleyip ürün olarak yine onlara ihraç ediyor. Bu ürünler çok rağbet görüyor. Bu gayet doğal çünkü kaliteleri oldukça yüksek. Birleşik Devletler'le sıkı rekabet halindeyiz. Bu ülkenin geri kaldığı tek sektör uzay teknolojisi ve bilgisayar. Ancak neticede ürünlerin yüksek kalitesi büyük ölçüde bireylerin gruba itaat etmesi ve baskıcı hükümet sayesinde sağlanıyor. Yine de..." Kısa bir süre susup başını salladıktan sonra devam etti, "İçimden bir ses, bu başarı düzeyini yakalamamızın ardından insanların sistemi değiştirmekten çekinir hale geldiğini söylüyor. Böyle bir başarı ve yüksek yaşam standardı, ufak tefek birkaç problemle karşılaşsak bile sahip olduğumuz bazı şeylerden fedakârlık yapmamızı engelliyor. Bu yüzden hükümeti devirmek söz konusu bile olamaz."

Şogo tekrar Şuya'ya baktı ve yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Bu 'ufak tefek problemlerden' biri de ne biliyor musun? Bu muhteşem oyun. Elbette öğrenciler ve aileleri talihsiz bir durumla karşı karşıya kalıyorlar ama bunlar azınlıktalar. Aileler bile bir süre sonra bunu unutuyorlar. Zaman her acının ilacıdır."

Şogo'nun yaptığı açıklama nihayet dönüp dolaşıp tekrar Büyük Doğu Asya Cumhuriyeti'nin gururu sayılan bu aptal oyuna gelmişti. Şogo belki de Şuya'nın suratını asıp kaşlarını çattığını fark ettiği için. "Ne oldu?" diye sordu.

"Kendimi kusacakmış gibi hissediyorum." Şimdi Şinji Mimu-ra'nın, "Bu aslında 'başarılı faşizm'den başka bir şey değil," sözleriyle ne kastettiğini anlamıştı. Dünyanın başka hangi yerinde böyle bir ikiyüzlülük vardı acaba? Şuya'nın az önce öğrendiği şeyleri Şinji çok daha önceden öğrenip özümsemiş olmalıydı.

"Hah! Bir de şunu dinle. Bu seni iyice hasta edecek." Şogo neredeyse bundan zevk alıyormuş gibi görünüyordu. "Bence bu ülke ile GKHC arasındaki en temel fark etnik yapı."

"Etnik yapı mı?"

Şogo başıyla onayladı. "Evet. Bence bu yönetim sistemi bu ülkenin insanlarına özel olarak geliştirildi. Diğer bir deyişle üstlere itaat etme özelliği esas alındı. Körü körüne boyun eğme. Başkalarına ve grup zihniyetine duyulan bağımlılık. Muhafazakârlık ve pasif kabullenme. Bu insanlar, ispiyonculuğun halkın menfaatine hizmet eden, yüce gönüllü bir davranış olduğu söylendiğinde, kendilerini birini gammazlamanın bile iyi bir şey olduğuna inandırırlar. Aslında bu içler acısı bir durum. Böyle insanlarda ne gurur ne de mantıklı düşünme yetisi olur. Kendi kararlarını kendileri veremezler. Karmaşık bir durumla karşılaştıklarında ne yapacaklarını bilemezler. Bu benim de midemi bulandırıyor."

Şogo haklıydı. Bu iğrenç bir şeydi. Şuya midesinin allak bullak olduğunu hissetti.

Tam o sırada Noriko araya girdi. "Ben tamamen farklı düşünüyorum."

Şuya ve Şogo bakışlarını aynı anda Noriko'ya çevirdiler. Şuya onun öne doğru eğilip dizlerine sarılarak oturduğunu görünce yorgun olabileceğini düşündü. Ama Noriko ikisine birden bakıp net cümlelerle konuşmaya başladı. "Ben bütün bunları önceden bilmiyordum. Hepsini ilk defa duydum. Ama az önce söylediklerin doğruysa ve herkes olan bitenin farkındaysa kimsenin buna seyirci kalacağını sanmıyorum. Şu an burada bulunmamızın sebebi bunları kimsenin bilmiyor olması. Halkımızın her zaman böyle davrandığını söyledin ama ben buna inanmayı reddediyorum. Özellikle mükemmel insanlar olduğumuzu iddia etmiyorum ama bence bu gezegendeki her insan kadar duyarlıyız."

Şogo bu sözlere şaşırtıcı bir şekilde nazik ve sevecen bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Söylediklerin hoşuma gitti."

Şuya birden Noriko'ya farklı bir gözle bakmaya başladı. Noriko sınıfta dikkat çeken bir öğrenci değildi ve az önce yaptığı şekilde duygularını ifade edecek kadar konuşkan bir kız da sayılmazdı. Bu biraz tuhaftı belki ama Şuya oyun başladığından beri onun aslında düşündüğünden farklı

birisi olduğunu görüyordu. Şuya'nın bunu yeni fark etmesi Noriko'ya daha önce tamamen ilgisiz olmasından kaynaklanıyor olabilirdi. Ve belki de Yoşitoki, Noriko'nun bu yönünü çok daha önceden keşfetmişti.

Her halükârda Noriko'nun Şogo'nun sözlerine verdiği tepki kendisinin, "Kendimi kusacakmış gibi hissediyorum," şeklindeki ani tepkisinden çok daha takdire değerdi. Her ne olursa olsun bu onların doğup büyüdükleri ülkeydi. Gerçi Şuya artık büyümeye devam edeceklerinden pek de emin değildi.

Belki gelecekte Birleşik Devletler ya da diğer adıyla Amerika İmparatorluğu bu ülkeye özgürlük getirebilirdi ama bu her şeyden önce kendilerine düşen bir görevdi. Bu konuda başkalarına güvenmemeliydiler ve zaten de güvenemezlerdi.

Şuya, Şogo'ya bakarak, "Hey Şogo," dedi, "sence bu ülkeyi gerçekten de değiştirebilir miyiz?"

Şogo ona büyük bir hayal kırıklığı yaşatarak başını iki yana salladı. Oysa Şuya onun bu ülkeyi yerle bir edeceğine dair verdiği yemine dayanarak Şogo'nun kendisini onaylayacağını ve bu ülkeyi değiştireceklerini söyleyeceğini sanmıştı. Biraz şaşırarak, "Ama daha önce bu ülkeyi yerle bir edeceğini söylemiştin," dedi.

Epeydir sigara içmeyen Şogo bir sigara yaktıktan sonra kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sana ne düşündüğümü söyleyeyim." Kollarını tekrar çözerek sigarayı dudaklarından aldı ve dumanını dışarı üfledi. "Bence tarih dalgalar halinde oluşur."

Şuya bu sözlerin ne anlama geldiğini anlamamıştı ama Şogo onun soru sormasına fırsat vermeden konuşmaya devam etti. "Zamanı gelip şartlar oluştuğunda bu ülke değişecektir. Bunun bir savaşla mı yoksa bir devrimle mi olacağını bilmiyorum. Ne zaman olacağı hakkında da en ufak bir fikrim yok. Şu anda hiç gerçekleşmeyecekmiş gibi görünüyor."

Şogo sigarasından bir nefes daha alıp dumanını üfledi. "Zaten bunun henüz mümkün olamayacağını düşünüyorum. Daha önce de söylediğim gibi burası deli saçması şeylerin yaşandığı bir ülke ama aynı zamanda iyi yönetiliyor. Hem de çok iyi yönetiliyor." Şogo parmaklarının arasında duran sigarayı onlara doğru tuttu. "Boktan bir ülkemiz var. Eğer bundan

memnun değilseniz çeker gidersiniz. Buradan kaçmanın çeşitli yolları var. Böylece bu pislikten kurtulmuş olursunuz. Arada bir yurt özlemi çekseniz bile dışarıda harika bir hayat vardır... ama ben bunu yapmıyorum."

Şuya ellerini kalçalarına sürttü. Şogo'nun yapacağı açıklamanın kendi düşünceleriyle örtüşmesini umuyordu: *Ben burada kalıp bir şeyler yapmak istiyorum çünkü bu benim ülkem.* Hem Bob Marley de "Kalk, ayağa kalk... İnsanları sürekli kandıramazsın." dememiş miydi?

Ancak Şogo'nun söyledikleri bu beklentiyi karşılamaktan çok öteydi. "Ben bunu kendim için yapıyorum. Bu kendimi tatmin etmekten öteye geçmeyecek belki ama intikam almak istiyorum. Bu ülkeye bir darbe indirmek istiyorum. Hepsi bu. Bu yaptığım, uzun vadede ülkenin değişmesine öncülük eder mi bilemiyorum."

Şuya hafifçe içini çektikten sonra. "Durum ümitsizmiş gibi görünüyor," dedi.

"Durum ümitsiz," dedi Şogo da.

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 25

32

Uzaklardan gelen iki el silah sesi Yutaka'nın olduğu yere sinip kalmasına neden oldu. Şinji klavyenin tuşlarına basmayı bıraktı.

"Hey..."

Şinji, Yutaka'yı başıyla onayladı. "Bir silah sesi daha." Bunu söyledikten sonra tekrar bilgisayarla ilgilenmeye başladı. Bu belki kaba bir hareket olarak yorumlanabilirdi ama şu an başkalarıyla ilgilenecek zamanı yoktu.

Yutaka, Şinji'nin klavyede dolaşan parmaklarına baktı. Beretta şimdi Yutaka'nın elindeydi. Şinji silahı onun bandajlanmış eline tutuşturup gözcülük yapmasını istemişti.

"Hey Şinji. O bilgisayarda ne bulmaya çalışıyorsun? Artık bunu bana söylemenin zamanı gelmedi mi?" Şinji iletişim programını çalıştırıp cep telefonunu tuşladıktan sonra klavyede hiç durmadan bir şeyler yazıp zaman zaman, "Bingo! Bingo! Bingo!" ya da "Ah, kahretsin. Evet, tabii ya..." diye bağırıyordu. Henüz Yutaka'ya tek bir kelime bile açıklama yapmamıştı.

"Bekle bir dakika. Neredeyse başarmak üzereyim."

Şinji tekrar klavyenin tuşlarına basmaya başladı. Siyah beyaz ekranın tam ortasında aralarında % ve # karakterleri olan İngilizce kelimeler akıyordu. Şinji bu kelimelere karşılık veriyor olmalıydı.

"Tamam."

İstediği veriler bilgisayara indirilmeye başlanınca Şinji yazı yazmayı bıraktı. Bilgisayarın işletim sistemi UNIX'ti ama o indirilen dosyanın durumunu Mac formatında görebilmek için ayrı bir grafik penceresi açmıştı. Şinji kollarını başının üzerine koydu. Şimdi tek yapması gereken dosyanın inmesini beklemekti. Gerçi dosya indikten sonra da bu işlemin izlerini ortadan kaldırmak için kayıt girdilerini yeniden yazması gere-

geçekti. Ardından elde ettiği verilere dayanarak bir strateji belirlemesi gerekiyordu. Karşı tarafı kandırmak için ya verileri tekrar girecekti ya da kendi programını yaratacaktı. Yeni bir program yaratmak onun için bir külfetti ama yine de büyük ihtimalle yarım günden fazla sürmezdi.

"Bana neler olup bittiğini anlat artık Şinji," dedi Yutaka ısrarla.

Şinji gülümseyip dizüstü bilgisayarın başından kalktı ve bir ağaca yaslandı. Bunun oldukça heyecan verici olduğunu itiraf etmeliydi. Kendini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı. Gerçi heyecanlanması gayet doğaldı. Yutaka'ya bu bilgisayarın bir PowerBook 150 olduğunu söylerken bundan o kadar da emin değildi ama şimdi başaracaklarını biliyordu.

"Buradan kaçmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum," dedi yavaşça.

Yutaka başıyla onayladı.

"Ve bu yüzden..." Şinji boynunu işaret etti. Kendisi onu göremiyordu ama Yutaka'nın bir benzeri de onun boynunu süsleyen gümüş tasmayı gördüğünü varsayarak, "İşe önce bundan kurtularak başlamak istedim," dedi. "Bu tasmalar o aşağılık Sakamoçi'ye nerede olduğumuzu söylüyor. Mesela Sakamoçi şu an bir arada olduğumuzu biliyor. Bizi takip ettikleri alet sayesinde, kaçmaya kalkışsak bile yerimizi bulur hatta bundan daha kötüsü, tasmaları havaya uçurup bizi öldürebilirler. Bu yüzden önce bu tasmadan kurtulmanın bir yolunu bulmak zorundaydım."

Şinji ellerini iki yana açtı. Ardından omuzlarını silkti. "Ama sonra bundan vazgeçtim. Bir şeyin nasıl yapıldığını bilmiyorsan onu sökmek çok zor. Sakamoçi tasmayı parçaladığımız takdirde havaya uçacağımızı söylemişti ve bunun bir blöf olduğunu sanmıyorum. Tasmaların dış gövdesinde ana bilgisayarla bağlantılı bir sigorta teli olmalı. Ve büyük ihtimalle bu tel, kesildiğinde ateş alacak şekilde programlandı. Bu sınırı geçmek çok tehlikeli. Önce tasmanın iç kısmına metal bir levha yerleştirmeyi düşündüm ama bu levha boynumun havaya uçmasına engel olamayacak kadar ince kalacaktı."

Yutaka bir kez daha başını salladı.

"İşte bana bizi takip eden ve ateşleme sinyalini denetleyen okuldaki bilgisayara girme fikrini veren de bu oldu. Şimdi anladın mı?"

Şinji'ye bilgisayar programcılığının temel ilkelerini öğreten kişi elbette amcasıydı ve Şinji kendini onun ölümünden sonra en az basketbolda olduğu kadar hırslı bir şekilde bilgisayar konusundaki yeteneğini geliştirmeye adamıştı. Sonunda bu işin uzmanı olup çıkmıştı. Hükümet tarafından kesin surette yasaklanan yabancı sitelere girmeyi öğrenmişti. Bu sayede bilgisayardaki yeteneğini daha da geliştirmekle kalmayıp gerçek internet aracılığıyla dünyada neler olup bittiği hakkında yepyeni bilgiler elde etmişti. (Ülkede "internet" diye adlandırdıkları şey tam bir alay konusuydu ve Büyük Doğu Asya Net denilen kapalı bir ağdan ibaretti.)

Şinji bu yüzden infaz edilmezdi belki ama yine de bu yaptıkları yasa dışıydı; ideolojik bir suç işlediği için iki yıl boyunca mecburi hizmette bulunmak üzere bir çocuk hapishanesine gönderilebilirdi. Arkasında iz bırakmamak konusunda ustalaşmasının sebebi de buydu. Elbette bu yaptıklarından daha önce kimseye bahsetmemiş ama Yutaka'ya birkaç internet sitesi göstermişti. (Doğal olarak pek çoğu pornografik sitelerdi!) Şinji işinin ehlî bir bilgisayar korsanıydı.

"Adada bir bilgisayar aradım. Cep telefonum zaten vardı. Sanırım bu aptal oyunda getirdiğin bütün eşyaları yanında tutmana izin veriyorlar. Aslında notlarımı da getirsem iyi olurdu ama bu dizüstü bilgisayarı bulduğum için halimden şikâyetçi sayılmam. Artık tek ihtiyacım, elektrikti. Bu sorunu da bir arabanın aküsünü sökerek hallettim. Voltajı ayarlamam gerekiyordu ama bu hiç de zor olmadı."

Şinji bunları anlatırken Yutaka nihayet PowerBook ve cep telefonunun nasıl bir arada çalıştıklarını anlamaya başlamıştı. Sonra birden aklına bir şey geldi. "Hey, ama Sakamoçi bize adadaki telefonları kullanamayacağımızı söylememiş miydi? Buna cep telefonları da dâhil değil mi?"

Şinji başını salladı. "Cep telefonları da çalışmıyor. Hava durumu servisinin numarasını tuşladım ama telefonu Sakamoçi açıp, 'Şiroiva Lisesi Program İdare Merkezi'nde gayet güzel bir gün yaşanıyor,' dedi. Bu sözler beni öylesine öfkelendirdi ki telefonu yüzüne kapadım. Uzun lafın kısası adaya en yakın baz istasyonunu kontrol altında tutuyorlar. Sanırım telefon şirketleri şu an burada çalışmıyor."

"Yani..."

Şinji parmağını kaldırarak Yutaka'yı susturdu. "Bir düşün. Okuldaki iletişim sistemi bu adanın ötesine dek uzanmak zorunda. Yani bilgisayarları güvenlik sebebiyle merkez hükümetin bilgisayarlarıyla bağlantılı olmalı. Peki bunu nasıl yapabilirler? Cevap çok basit. Seçtikleri bazı cep telefonu numaralarını askerî amaçla kullanıyorlar."

"Yani bu da..."

Şinji sırıttı. "Ama durum böyleyse bile telefon şirketinde çalışan herhangi birinin bu hatlara girmesini engellemek için küçük de olsa bir önlem alacaklarını düşünmüştüm."

Şinji yerde duran cep telefonuna uzandı. "Sana bunu daha önce söylememiştim ama benim telefonum özel bir modeldir. Telefon numaralarını ve şifreleri kaydedebildiğim iki ayrı ROM belleği var. Bunu telefona bakarak anlayamazsın ama şu düğmeyi doksan derece çevirdiğinde bir bellekten diğerine geçiş yapılır. İkinci bellekteki hattı sırf bedava konuşmak için eğlence olsun diye almıştım." Telefonu elinden bıraktı. "Bu, telefon şirketlerinde çalışan teknisyenlerin hatları kontrol etmek için kullandığı bir numara."

"Yani bu da..." dedi Yutaka bir kez daha şansını deneyerek.

Şinji ona göz kırptı. "Doğru bildin. Bingo! Geri kalanı çok basitti. Telefon modemini cep telefonuna bağlamak biraz zor oldu. Tabii bunun için yapılmış özel bir alet falan yok. Ama yine de başardım. Böylece kendime bir hat açmış oldum. Bunu yaptıktan sonra evdeki bilgisayarıma bağlandım. Herkeste olan iletişim programlarını kullanarak başka bir bilgisayara girebilmem mümkün değildi bu yüzden şifre kırma programı gibi bana gerekli olan özel şeyleri kendi bilgisayarımdan bu bilgisayara aktardım. Ardından eyalet yönetiminin sitesine girdim. Merkez hükümette yürütülen işlemler yüksek kaliteli güvenlik sistemleri tarafından korunuyor olmalı ama eyalet yönetiminin sistemine girmenin hiç de zor olmayacağını fark ettim ve bu tahminim doğru çıktı.

"Bu oyun doğrudan hükümet tarafından yürütülse bile merkez hükümetin, bazı konularda oyunun düzenlendiği eyaletin, hükümeti temsil eden birimiyle bağlantı halinde olması gerektiğini düşündüm. Bu konuda da yanılmamışım. Mesajlaşmalarını tuttukları dosyalarda tanımadığım

pek çok e-posta adresi vardı. E-postaları tek tek incelediğimde gözetmene oyunların başladığını haber veren bir mesajla karşılaştım. Bu mesajı gönderen kişinin e-posta adresi beni okul binasındaki ana bilgisayara götürdü ve sonra da ona giriş yaptım. Biraz uğraşmak zorunda kaldım ama yakalanmamayı başararak mümkün olduğunca çok dosyayı inceledim. Yaptıkları işlemlerin yedeğini aldıkları ve tamamen unuttukları bir dosyaya rastladım. Bu dosyayı indirdim. Dosyada oldukça önemli görünen tuhaf bir şifre buldum. Seninle karşılaşmadan önce Mac'e bu şifreyi kırdırmıştım bile. Kısacası bütün bu süre boyunca bunlarla uğraşıyordum."

Şinji hâlâ veri almaya devam eden PowerBook'a uzandı ve farklı bir yazı dosyası açarak Yutaka'ya ekrandaki 24 punto büyüklüğünde harflerle yazılmış dikkat çekici yazıyı gösterdi. Yutaka yazıyı okudu. "Kinpati Sakamoço."

"Sakamoço mu?"

"Evet. Sanırım bu İspanyolca bir kelime. Sesli harflerde yapılan bu aptalca değişiklik yüzünden şifreyi kırmam biraz zor oldu. Program'ın sistemine bu şifreyle giriş yapılıyor. Ben de bu şifreyi kullanarak sisteme girdim. Elimden geldiğince çok şeye ulaşmaya çalıştım. Okul bilgisayarındaki bütün verileri indirdim. Bu verileri değiştirdikten sonra tekrar sisteme girip tasmaları etkisiz hale getireceğim. Okul binasının çevresini yasak bölge ilan ederek bize karşı tamamen güvende olduklarını sanıyorlar ama şimdi onları gafil avlayacağız. Böyle bir şansımız olacak. Okulu ele geçirdikten sonra diğerlerine de yardım edebiliriz. Bunu yapamasak bile verileri değiştirip kendimizi ölmüş gibi gösterir ve bu adadan sonsuza dek kaçarız."

Şinji bu kısa ama öz açıklamanın ardından derin bir nefes alarak sırıttı. "Ne düşünüyorsun?"

Yutaka epeyce şaşırmış gibi görünüyordu. "Bu inanılmaz."

Arkadaşının verdiği cevaptan hoşlanan Şinji gülümsedi. *Teşekkürler, Yutaka. Yeteneklerin takdir edilmesi her zaman güzel bir şeydir.*

Hâlâ şaşkın görünen Yutaka, "Şinji..." dedi.

Şinji tek kaşını kaldırdı. "Ne var? Bana bir şey mi soracaksın?"

Yutaka başını iki yana salladı. "Hayır. Ben sadece bir şeyi merak ediyorum."

"Neyi merak ediyorsun?"

Yutaka bakışlarını elindeki Beretta'ya çevirdi. Ardından tekrar başını kaldırdı. "Ben sadece benim gibi birisiyle nasıl arkadaş olabildiğini merak ediyorum."

Şinji onun neden bahsettiğini anlayamamıştı. Ağzı bir karış açık, Yutaka'ya baktı. "Ne demek istiyorsun?"

Yutaka bakışlarını tekrar aşağı çevirdikten sonra, "Ben sadece... Yani sen harika birisin," dedi. "Şuya gibi birisiyle arkadaşlık kurmanı anlayabiliyorum. O da senin kadar sportif ve ayrıca çok da güzel gitar çalıyor. Ama ben bir hiçim. Bu yüzden benimle neden arkadaş olduğunu merak ediyorum."

Şinji bakışlarını hâlâ yere bakan Yutaka'nın üzerine dikti. "Bu çok saçma bir düşünce, Yutaka."

Onun nazik sesini duyan Yutaka başını kaldırdı.

"Ben benim, sen de sensin. İyi basketbol oynamam, bilgisayardan anlamam ya da kızlar arasında popüler olmam beni senden daha iyi birisi yapmaz. Sen de insanları güldürüyorsun ve iyi kalplisin. Ciddi olduğun zamanlarda benden çok daha açık yüreklisin; mesela kızlara karşı. 'Herkesin mutlaka iyi bir tarafı vardır' gibi klişe bir laf kullanmak istemiyorum ama senin hayranlık duyduğum pek çok özelliğin var." Omuzlarını silkti ve gülümsedi. "Seni severim. Bugüne dek hep arkadaştık. Benim için önemli bir dostsun. En iyi dostumsun."

Yutaka'nın gözleri bir kez daha yaşlarla dolmuştu. Daha önce de yaptığı gibi, "Kahretsin, teşekkür ederim Şinji, çok teşekkür ederim," dedi. Ardından gözündeki yaşları silerek güldü. "Ama benim gibi bir sulugözle takılmaya devam edersen buradan kaçmaya fırsat bulamadan gözyaşlarının içinde boğulacaksın."

Şinji de gülmeye başladı ama sonra bir zil sesi duydu. Kaşlarını çatarak ayağa kalktı.

Bu Macintosh'un standart uyarı sesiydi. PowerBook'un önüne diz çökerek ekrana baktı.

Gözleri bir anda fal taşı gibi açıldı. Ekranda beliren bir mesaj ona bağlantının koptuğunu ve yüklemenin yarım kaldığını bildiriyordu.

"Ama neden?" diye sızlandı Şinji. Hızla klavyenin tuşlarına basmaya başladı ancak bağlantıyı kurtarmayı başaramadı. UNIX iletişim sisteminden çıktı ve modemi farklı bir iletişim uygulamasına bağlamaya çalıştı.

Ekranda, "çevirdiğiniz numara servis dışıdır" diye bir mesaj belirdi. Şinji bağlantı kurmayı denediği her defasında bu mesajla karşılaştı. Modem ile cep telefonu arasındaki bağlantıda herhangi bir problem yokmuş gibi görünüyordu. Yine de işi sağlama almak için telefonu modemden ayırıp tuşlarına bastı. Bir kez daha hava durumu bilgisi veren servisi aramayı denedi.

Cep telefonu sinyal almıyordu. Bu da... Hayır, şarjı hâlâ tamamen doluydu.

Bu mümkün değil! Şinji hâlâ telefonu elinde tutarken ağzı bir karış açık, artık çalışmayan PowerBook'a bakakaldı. Okulun bilgisayarına gizlice sızdığı fark edilmiş olamazdı. Zaten yaptığı bu işleme "gizlice sızmak" denmesinin sebebi de buydu. Ve Şinji bu işin tekniğini biliyordu.

Yutaka ona, "Şinji? Sorun ne Şinji?" diye seslendi ama Şinji'nin nutku tutulmuştu.

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 25

33

Küçük LCD ekranın köşesinde bir yıldız ikonu belirince Hiroki Sugimura (11 No.lu Erkek Öğrenci) onu yakından takip etmeye başladı. Bu yıldız ikonu, taşınabilir cihazı açtığından beri ekranın tam ortasında duran yıldız ikonunun birebir aynısıydı.

Hiroki adanın doğu kıyısındaki meskûn bölgedeydi. Burası kısa bir süre sonra yasak bölge haline gelecekti. Temkinli ama aynı ölçüde hızlı bir şekilde evlerin arasından geçtiği sırada nihayet cihazda bir değişiklik olduğunu fark etmişti. Bu cihazı sırt çantasında bulmuştu. Satıcıların kullandığı türde taşınabilir şu veri aktarma cihazlarına benziyordu. Hiroki kullanma kılavuzunu okuyup onu sabah saat altıda açtığından beri cihaz ilk defa tepki vermişti. Hiroki'nin önceliği kısa süre sonra yasaklanacak olan bölgeleri terk etmekti ama cihaz bu bölgelerin hiçbirinde –adanın güney kıyısındaki J-2 ve batısındaki F-1 bölgeleri– tepki vermemişti ve Hiroki bu bölgeleri terk edip H-8 bölgesine geçmişti.

Teknik olarak bu cihaz gerçek bir silah değildi. Ama şimdi onu nasıl kullandığına bağlı olarak bir silahtan çok daha faydalı olabilirdi. Gerçi Hiroki onu doğru kullanıp kullanmadığından da emin değildi.

Hiroki diğer eliyle tekrar sopasını tuttu. (Bu sopayı meskûn bölgenin kuzey tarafındaki bir kulübede bulduğu paspasın ucundan sökmüştü. İstese kulübeden onun yerine büyük bir ekmek bıçağı alabilirdi ama dövüş sanatları üzerine eğitim gördüğü için bu paspas sopası daha çok işine yarayacaktı.) Sırtını yasladığı ahşap duvara sürtünerek ilerlemeye başladı. Boyu 1,80'in üzerinde olan Hiroki, iri yapılı bir çocuk olmasına rağmen büyük bir ustalıkla yandaki eve geçti ve sırtını bu defa onun

duvarına yasladı. Bunu yapmasıyla birlikte cihazın köşesindeki yıldız işareti ortadaki yıldıza doğru yaklaştı.

Hiroki cihazın görüntüleme sistemini açıklayan kullanma kılavuzunda yazanları hatırlayarak başını çevirdi. Aradığı şey buradaydı; bu evin içindeydi.

Cihazı cebine attı ve evin etrafından dolaşarak arka bahçeye geçti.

Evin arkasındaki küçük bahçede beline kadar uzanan domates fideleri vardı ve yer elmasıyla birlikte taze soğan da ekilmişti. Fidelerin yanında değişik renklerde çiçek açmış hercai menekşeler ve kasımpatılar vardı. Bahçenin önünde üç tekerlekli bir çocuk bisikleti duruyor, bisikletin krom gidonları öğle güneşinde ışıl ışıl parlıyordu.

Verandanın dış kapıları kapalıydı. Onları açmak çok fazla ses çıkmasına neden olabilirdi. Hiroki evin sağ tarafına geçti.

Burada bir pencere vardı. Pencere kırıktı. Hiroki artık emindi. Eve birisi girmişti ve eğer radarın kullanma kılavuzunu doğru anladıysa bu kişi hâlâ içerideydi.

Bu bölge kısa bir süre sonra yasak bölge haline geleceği için aslında etrafta kimsenin olmaması gerekirdi. Bu sebeple içerideki büyük ihtimalle bir cesetti. Ama yine de bundan emin olmak zorundaydı.

Hiroki yavaşça başını kaldırıp pencereden içeri baktı. Burası hasır kilimlerle kaplı bir misafir odasıydı.

Pencereyi çekerek açtı. Hiç ses çıkmamıştı. Çerçeveye tutunarak bir kedi gibi yukarı sıçradı ve içeri girdi.

Odada bir duvar nişi vardı. Ortaya bir sehpa yerleştirilmişti ve Hiroki'nin olduğu tarafta, pencerenin yanındaki köşede, geniş ekranlı bir televizyon duruyordu. İçeride başka hiçbir şey yoktu. Hiroki ayak parmaklarının ucunda yürüyerek odadan dışarı çıktı.

Koridorda paslanmış metal kokusuna benzeyen tuhaf bir koku aldı.

Hızla koridorda yürümeye başladı. Koku giderek artıyordu.

Bu koku mutfaktan geliyordu. Hiroki bir sütunun gölgesine sığınarak içeri baktı.

Mutfak masasının az ötesinde bir çift beyaz ayakkabı ve çorap vardı. Yerde yatan bedenin bacaklarını baldırlarına dek görebiliyordu.

Hiroki'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Hızla masaya doğru koştu.

Denizci üniformalı bir kız yüzükoyun yerde yatıyordu. Başı diğer tarafa dönüktü. Kısa saçlı, ufak tefek bir kızdı ve vücudundan akan kan yüzünün altında birikmişti. Yerde çok kan vardı ama çoktan koyu kırmızı bir renge bürünüp pıhtılaşmaya başlamıştı.

Kız kesinlikle ölmüştü. Şimdi sorulması gereken tek soru...

Ufak tefek bir vücut. Kısa saçlar.

Yerde yatan kız Hiroki'nin aradığı iki kızdan biri olabilirdi. Bu kızların ikisi de onun için eşit derecede önemliydi. Ölen bu kız onlardan birine çok benziyordu. Gerçi Hiroki onun ayağında bu tür bir ayakkabı olup olmadığını hatırlamıyordu.

Hiroki elindeki sopayı ve sırt çantasını bir kenara bırakıp cesedin yanına çömeldi. Titreyen eliyle kızın omzuna dokundu. Kısa bir tereddüdün ardından dişlerini sıkarak cesedi kendine doğru çevirdi. Bunu yapmasıyla birlikte yerde henüz pıhtılaşmamış parlak kırmızı kandan yoğun bir koku yükseldi.

Karşısında duran manzara korkunçtu. Kızın incecik boğazında, Hiroki'yi buraya yönlendiren gümüş tasmanın hemen üzerinde, derin bir yara vardı. Belki vücudundaki tüm kan boşaldığı için bu yara boş bir delik gibi görünüyordu. Henüz dişleri çıkmamış bir bebeğin ağzını andırıyordu. Yaradan boşalan kan tasmanın üzerinde lekeler bırakarak kızın göğsüne akmıştı. Ağzı, burnu ve sol yanağı tamamen kana bulanmıştı. Hiroki bunun kız yere düştükten sonra olduğunu tahmin etti. Kızın donuk gözlerini çevreleyen kirpiklerinde de kan damlacıkları vardı. Bu damlalar da çoktan pıhtılaşmıştı.

Yerde yatan ceset Megumi Eto'ya aitti (3 No.lu Kız Öğrenci).

Hiroki'nin aradığı kız bu değildi.

Cesedin dehşet verici görüntüsü onu sarsmıştı ama Hiroki biraz rahatlamıştı. Kısa bir süre gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı. Ardından, rahatladığı için vicdan azabı çekti. Megumi'nin cesedini kanının

oluşturduğu birikintinin üzerinden yavaşça kaldırdı ve yüzü yukarı bakacak şekilde yeniden yerleştirdi. Ceset yavaş yavaş sertleşmeye başladığı için kendini bir bebeği kaldırıyormuş gibi hissetmişti. Bunu yaptıktan sonra açık kalan gözlerini kapadı. Biraz düşündü ve kollarını da göğsünün üzerinde kavuşturmaya çalıştı. Ama ceset kaskatı kesilmişti ve çok geçmeden bunu yapmaktan vazgeçti.

Sopasını ve çantasını alıp ayağa kalktı. Megumi'nin cansız bedenine son kez baktıktan sonra tekrar misafir odasına yöneldi. Saat neredeyse on bir olmak üzereydi.

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 25

34

Zaman sessizce ilerliyordu. Şogo hiçbir şey söylemeden sigarasını içmeye devam etti. Noriko da aynı şekilde sessiz duruyordu. Ağaçların arasında küçük kuşlar şakıyor ve tepelerindeki dallar rüzgârda hışırdayarak, bir saatin sarkacı gibi ileri geri hareket eden güneş ışıklarını aşağıya sızdırıyordu. Yeterince dikkatli dinlediklerinde denizdeki dalgaların sesini duyabiliyorlardı. Artık ağaçların arasına yerleşmiş oldukları için kendilerini neredeyse huzurlu bir hayat sürüyormuş gibi hissediyorlardı.

Şuya'nın böyle hissetmesi biraz da Şogo'yla konuştuktan sonra umutlanmasından kaynaklanıyordu. Bu adadan kaçabilirlerdi. Ve eğer istedikleri buysa şu an yapmaları gereken, fazla ortalıkta görünmeden beklemekti. Etrafı dikkatle kolaçan ettikleri sürece Noriko yaralı olsa bile güvende sayılabilirlerdi. Ne de olsa artık üç kişiydiler ve içlerinden ikisi silahlıydı.

Ancak Şuya yaklaşık bir saat önce uzaklardan gelen silah seslerini aklından çıkaramıyordu.

Birisi daha mı öldürülmüştü? Bu doğruysa öldürülen kişi –bu ihtimali düşünmek dahi istemiyordu– Şinji Mimura ya da Hiroki Sugimura olabilirdi. Kurban onlardan biri değilse bile belki de masum sınıf arkadaşlarından biriydi. Şuya ve Noriko, Şogo sayesinde güvendeydi ama diğerleri her an öldürülebilecek olmanın dehşetiyle yaşıyordu.

Bu düşünce bile Şuya'yı rahatsız etmeye yetiyordu. Evet, bu konuyu daha önce Şogo'yla tartışmışlardı. Şogo ona yapılabilecek en iyi şeyin bulundukları yerden hiç kıpırdamamak olduğunu söylemişti ve bu konuda kesinlikle haklıydı. Ayrıca Noriko yaralı olduğu için ilk hedefin kendileri olacağını da belirtmişti. Bu konuda da haklıydı. Ama yine de hiçbir şey

yapmadan oturmaları doğru muydu? Yumiko Kusaka ve Yukiko Kitano kaçma şansları olmadığını bilmelerine rağmen diğerlerine inanmışlardı. Öte yandan Şogo'nun yardımı sayesinde Şuya ve Noriko'nun başarılı olma şansı çok yüksekti. Yine de bu, hayatlarını riske atmamaları anlamına mı geliyordu?

Aralarında bir katil olduğu kesindi; birisi sınıf arkadaşlarını kasten takip edip öldürüyordu. Yumiko ve Yukiko'nun ölümlerine bizzat şahit olmuşlardı. Hatta belki aralarında başka katiller de vardı. İşin aslı Şuya'mn karşılaştığı herkes –Yoşio Akamatsu, Tatsumiçi Oki ve Kyoiçi Motobuçi– onu öldürmek istemiş olabilirdi. Böyle düşünen birisinin kendi isteğiyle aralarına katılacağından emin değildi. Hayır, böyle biri ancak zamanı geldiğinde onları arkadan vurup ortadan kaldırmak için aralarına katılabilirdi.

Ama en azından güvenebileceğimiz kişileri aramamız gerekmez mi? Gerçi bunu denesek bile böylelerini diğerlerinden ayırt etmemiz imkânsız. Herkese birden yardım etmeye kalkışırsak da bir düşman aramıza sızabilir ve bu da sonumuz olur. Noriko ve Şogo da öldürülür.

Şuya tuttuğu nefesi bıraktı. Bu konuya çok fazla kafa yoruyordu. Ne kadar düşünürse düşünsün vardığı nokta hep aynıydı. Yapabilecekleri bir şey yoktu. Sadece Şinji Mimura ya da Hiroki Sugimura'yla bir şekilde karşılaşmayı umuyordu. Ama bunun gerçekleşme ihtimali ne kadardı ki?

Bir sigara daha yakan Şogo, "Hey," dedi. Şuya ona baktı. "Sürekli düşünüp durma. Bunun hiçbir faydası yok. Sadece kendine ve Noriko'ya odaklan."

Şuya tek kaşını kaldırdı. "Sen başkalarının zihnini okuyabiliyor musun?"

"Bazen. Özellikle de hava güzel olduğunda." Şogo sigarasından bir nefes aldı. Sonra birden aklına gelmiş gibi ekledi. "Bu doğru mu?"

"Ne doğru mu?"

"Sakamoçi'nin senin hakkında söyledikleri. Tehlike arz eden düşüncelerin olduğu."

Şuya yere bakıp başını sallayarak, "Ah, şu mesele," dedi.

"Ne yapmıştın?" Şogo yüzünde muzip bir ifadeyle ona baktı. Şuya da aynı şekilde karşılık verdi.

Yaptığı iki şey vardı. İlki beyzbol takımından ayrılmasıydı. Ortaokula başladığında hem beyzbol takımına hem de müzik kulübüne katılmış ama beyzbol takımının disiplininden ve "her ne olursa olsun kazan" yaklaşımından rahatsızlık duymuştu. (Aslında bu durum çok da tuhaf sayılmazdı. Beyzbol ülkenin millî oyunuydu. Bu daldaki uluslararası yarışmalara katılıyorlardı. Ancak ne yazık ki beyzbol Amerikan emperyalistleri arasında da popüler olan bir spordu ve millî takım Olimpiyatlar'da onlara yenildiği takdirde Beyzbol Federasyonu yöneticileri hep birlikte harakiri yapmak zorunda kalırdı.)

Üstelik takımın antrenörü Bay Minato, bu oyunu sevdiği halde iyi oynayamayanları çok zorluyordu. Bu yüzden Şuya daha ikinci haftanın başında usanmış ve hem Bay Minato'ya hem de Beyzbol Federasyonu'na küfrederek takımdan ayrılmıştı. Şiroiva'nın gelecek vadeden çaylağı bambaşka bir yıldız (kendisi öyle olduğunu düşünüyordu), bir *rock* yıldızı olma yoluna işte böyle girmişti. Yine de bu durum okul dosyasında pek de hoş durmamıştı. Ama Sakamoçi bu sözleri söylerken diğer durumu kastediyor olmalıydı...

"Hiçbir şey," dedi Şuya. "Sakamoçi büyük ihtimalle *rock* müzik dinlememi kastetti. Bana müzik kulübünde olduğum için takılmış olmalı."

Şogo başını sallayarak, "Ya," dedi ve bundan daha fazlasını öğrenmek istedi. "Sen gitar çalıyordun, değil mi? *Rock* müzik dinlemeye bu şekilde mi başladın?"

"Hayır. *Rock* müziği duyduktan sonra gitar çalmaya başladım. O zamanlar yetimhanedeydim."

Şuya Yardım Evi'nde çalışan orta yaşlı görevliyi hatırladı. Neşeli bir adamdı ve geriye taradığı seyrelmeye başlayan saçları ense ucunda yukarı doğru kalkıyordu. ("Bu saç stiline ördek kuyruğu deniyor.") Bu adam şimdi Sakhalin Adası'ndaki bir çalışma kampındaydı. Şuya ve Yoşitoki de dâhil olmak üzere yetimhanedeki hiçbir çocuk onun bu kampa nasıl düştüğünün detaylarını bilmiyordu. Adam onlarla vedalaşırken sadece, "Mutlaka geri döneceğim, Şuya ve Yoşitoki," demişti. "Gerçi bir süre

kazma sallayıp bağıra çağıra *Jailhouse Rock* şarkısını söyleyeceğim." Sonra bileğindeki kendinden kurmalı saati çıkarıp Yoşitoki'ye, Gibson marka elektrogitarını da Şuya'ya vermişti. Bu Şuya'nın ilk gitarıydı. Acaba şimdi ne yapıyordu? Şuya çalışma kampında yorgunluk ve kötü beslenme yüzünden sık sık ölümler yaşandığını duymuştu.

"Birisi bana bir kaset ve elektrogitar hediye etmişti."

"Hımm," dedi Şogo. "En çok kimi seviyorsun? Dylan'ı mı? Lennon'ı mı? Yoksa Lou Reed'i mi?"

Şuya, Şogo'ya baktı. Afallamıştı. "Doğrusu çok etkilendim."

Büyük Doğu Asya Cumhuriyeti'nde *rock*'la ilgilenmek hiç de kolay bir iş sayılmazdı. Yabancı müzik, Popüler Müzik Yargı Komitesi denilen bir kuruluşun sıkı denetimi altındaydı ve *rock*'la en ufak bir benzerliği olan hiçbir müzik gümrükten içeri giremezdi. *Rock* müzik yasadışı uyuşturucu maddelerle aynı kefeye konuyordu. (Şuya bir keresinde eyalet binasındaki bir posterde, kırmızı yuvarlak içine alınmış, pespaye görünümlü, uzun saçlı bir *rock*'çının fotoğrafı üzerinden çapraz bir çizgi geçtiğini bile görmüştü. Posterin üzerinde "*Rock* müzik yapmayın" yazıyordu. Harika.) İşin özü hükümet insanları kışkırtabilecek anlamlar içeren sözleri şöyle dursun, bu müziğin ritminden bile hoşlanmıyordu. Bob Marley'nin şarkıları da bunlardan biriydi ama en belirgin örnek Lennon'ın şarkısında geçen "dünya tek vücut olacak"[4] sözleriydi. Ülkenin bu sözleri bir tehdit olarak görmemesi mümkün müydü?

Ülkedeki müzik mağazalarında sadece basmakalıp söz ve müziğe sahip, popüler yerli müzikler bulunuyordu. Şuya'nın o güne dek dinlediği büyük ihtimalle en uç noktadaki yabancı şarkılar Frank Sinatra'ya aitti. (Gerçi Frank Sinatra'nın *My Way* şarkısı bu ülke için uygun sayılabilecek bir şarkıydı.)

Şuya bir süre, saçlarına ördek kuyruğu şekli veren görevlinin çalışma kampına bu sebeple gönderildiğine inandı. Bu yüzden geride bıraktığı kaset ve gitarda korku verici bir şeyler olduğunu düşündü. Ancak belli ki yanılıyordu. Ortaokula başladığında kendisi gibi *rock* müziğe ilgi

4 "And the world will be as one." (ed.n.)

duyan ve elektrogitar sahibi olan pek çok öğrenci olduğunu görmüştü. (Elbette Kazumi Şintani de büyük bir *rock* hayranıydı.) *Rock* düşkünü bu öğrenci grubu sayesinde *The Times They Are A-Changin* ve *Stand!* albümlerini edinmeyi başardı.

Ama bu sadece kapalı bir gruptu. Öğrenciler arasında bir araştırma yapılsa %90'ı bu müziği hiç duymadığını söylerdi. (Aslında duymuş olanlar bile duymadıklarını söyleyeceği için bu oran %100 olurdu.) Şogo'nun geniş bilgi dağarcığı göz önüne alınırsa onun bu müziği tanıması şaşılacak bir şey sayılmazdı ama Dylan ve Lennon uç noktalarda tanımlanabilecek müzisyenlerdi.

"Bu kadar şaşırmana gerek yok," dedi Şogo. "Ben Kobe'li bir çocuğum. Siz Kagava'lı çocuklar gibi dünyadan bihaber değilim. *Rock* müzikten anlarım."

Şuya hafifçe gülümsedi. Temkinli davranmaktan vazgeçerek, "Benim favorim Springsteen," dedi. "Van Morrison'ı da severim."

"*Born to Run* harika bir şarkıdır. Van Morrison'ın *Whenever God Shines His Light*'ını da severim."

Şuya önce ağzı bir karış açık Şogo'ya baktı ama sonra sırıttı. "Bu konuda epey bilgilisin."

Şogo da sırıttı. "Sana söyledim. Ben şehirli bir çocuğum."

Şuya birden Noriko'nun sessiz durduğunu fark etti. Onun kendini dışlanmış gibi hissetmesinden endişelendi. "Noriko, sen bu müziği daha önce hiç duymadığını söylemiştin, değil mi?"

Noriko ona gülümsedi ve başını iki yana salladı. "Hayır, hiç duymadım. Neye benziyor?"

Şuya gülümsedi. "*Rock* şarkılarının sözleri çok derin anlamlar içerir. Bunu nasıl ifade edebilirim bilemiyorum ama bu müzik insanların yaşadığı problemleri en iyi şekilde dile getiriyor. Elbette bazı şarkılar aşka

dair ama bazıları da siyasetten ve toplumdan ya da hayatımızı ne şekilde yaşadığımızdan ve hayatın kendisinden bahsediyor. Sadece şarkı sözleri değil, melodi ve ritim de verilmek istenen mesajın iletilmesine yardımcı oluyor. Tıpkı Springsteen'in *Born to Run* şarkısında olduğu gibi." Şuya şarkının son kısmını söylemeye başladı. "Together Wendy we'll live with the sadness / I'll love you with all the madness in my soul / Someday girl I don't know when / We're gonna get to that place / Where we really want to go / and we'll walk in the sun..."[5]

Yumuşak bir sesle şarkının son dizesini de söyledi. "'... but till then tramps like us, baby we were born to run.'"[6]

Şuya şarkıyı tamamladıktan sonra, "Bunu bir gün mutlaka birlikte dinleriz," dedi Noriko'ya.

Noriko gözlerini açarak başını salladı. Normal şartlar altında olsalardı yüzü parlardı ama şimdi sadece zayıf bir gülümsemeyle karşılık vermişti. Gerçi Şuya da bunu fark edemeyecek kadar yorgundu.

"Herkes biraz daha fazla *rock* dinleseydi bu ülke yerle bir olurdu," dedi Şogo'ya. "Hâlâ ayakta durmasının sebebi Noriko'nun da az önce belirttiği gibi bu müziği kimsenin tanımıyor olması..." Şuya *rock*'ın bilinmesi gereken her şeyi açığa vurduğunu düşünüyordu. Hükümetin bu müziği yasaklamasının sebebi de buydu.

Şogo ucu kısalan Vahşi Yedi marka sigarasını yere sürtüp yenisini yaktı. Ardından, "Şuya," dedi.

"Ne oldu?"

"Sence *rock* müzik gerçekten böyle bir güce sahip mi?"

Şuya hevesle başını salladı. "Elbette sahip."

Şogo önce Şuya'ya baktı ama sonra bakışlarını ondan kaçırdı. "Bilemiyorum. Bu müzik sadece yaşadığımız hayal kırıklıklarını dışa vurmamız, içimizi en zararsız şekilde boşaltmamız için de kullanılıyor

---

5 "Üzüntüye birlikte katlanacağız Wendy / Seni ruhumun tüm çılgınlığıyla seveceğim / Ne zaman olur bilmiyorum ama günün birinde, güzelim / Oraya ulaşacağız / Gerçekte olmak istediğimiz o yere / Ve güneş ışıklarının altında yürüyeceğiz..."

6 "Ama bizim gibi serseriler bebeğim, o gün gelene dek kaçmak için doğdular."

olabilir. Aslında yasak, ama gerçekten *rock* dinlemek istiyorsan bunu yapabiliyorsun. Bu müzik bir çeşit rahatlama yöntemi olarak kullanılıyor. Az önce kastettiğim şey de bu zaten. Bu ülke çok kurnazca yönetiliyor. Kim bilir belki en sonunda *rock*'ı ulusal müziğimiz olarak teşvik bile edebilirler."

Şuya yüzüne bir yumruk yemiş gibi hissetti. *Rock* onun inandığı din; nota kâğıtları ise bu dinin kutsal kitabından sayfalardı. Springsteen, Van Morrison ve diğer *rock* idolleri onun için on iki havariden farksızdı. Elbette dört bir yanında sınıf arkadaşları ölüp dururken şok üstüne şok yaşamaya alışmaya başlamıştı, bu yüzden Şogo'nun varmak istediği nokta onu nispeten daha az şaşırtmıştı. Ama yine de... Kendini sakinleştirerek usulca, "Bilemiyorum," dedi.

Şogo birkaç kez üst üste başını salladı. "Ben biliyorum. Bu mesele *rock*'ın yasaklanması ya da teşvik edilmesiyle ilgili değil. Bu müziğin amacı bu değil. Dinlemek isteyen herkes bunu dilediği gibi yapabilmeli. Olması gereken zaten bu, değil mi?"

Şuya, Şogo'nun sözlerini biraz düşündü. Ardından, "Bu konuya hiç bu gözle bakmamıştım. Ama çıkış noktanı çok iyi anlıyorum," dedi ve ekledi: "Bu inanılmaz. Gözlem gücünün bu kadar yüksek olduğunu bilmiyordum."

Şogo bu sözlere omuz silkti.

Kısa bir süre sessiz kaldılar.

Ardından Şuya, "Ama ben yine de... *rock*'ın güçlü bir müzik türü olduğuna inanıyorum. İnsanlar üzerinde pozitif bir etkisi var," dedi.

Noriko da Şuya'nın pozitif bir enerjisi olduğunu söylemişti.

Şogo, Şuya'ya bakarak yeni bir sigara paketi açtı. Ardından sırıttı. Dudaklarının ucundan sallanan sigarayı yakarak, "Doğruyu söylemem gerekirse ben de seninle aynı fikirdeyim," dedi.

Şuya da ona gülümseyerek karşılık verdi.

"Şarkıda bahsedilen duruma düşmemiz çok ironik doğrusu," dedi Şogo bir detayın farkına vararak.

Şuya bu sözlere bir anlam verememiş gibi görünüyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Şu an bizim de yapabileceğimiz tek şey kaçmak," dedi Şogo. "*Biz kaçmak için doğduk.*"

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 25

35

Belli belirsiz duyulan hışırtı sesi Kaori Minami'nin (20 No.lu Kız Öğrenci) ayağa kalkmasına neden oldu. Ses kuzeydeki dağın eteklerindeki ağaçlık alandan geliyordu. Bu bölge ada merkezinin biraz doğusunda kalıyordu ve haritada F-8 olarak işaretlenmişti.

Kaori elindeki silahı sımsıkı tuttu. Bu 9 milimetrelik SIG Sauer P230 model küçük bir otomatik tabancaydı. Tabanca Kaori'nin minicik ellerinde olduğundan çok daha büyük görünüyordu.

Kaori farkında bile olmadan dudaklarını ısırdı. Kendine saklanacak bir yer bulduğundan beri sürekli aynı sesi duyuyordu. Ve her defasında korkuyor ama sonra bunun rüzgâr ya da küçük bir hayvanın (belki de bir sokak kedisinin) çıkardığı bir ses olduğunu anlayarak rahatlıyordu. Yine de bu durum dehşete kapılmasına engel değildi. Üzeri artık kabuk bağlayan kesiklerle dolu dudağını ısırarak kanattı. *Bu defaki... bir düşman olabilir. Evet, doğru... bu bir düşman.* Sınıf arkadaşlarından biri ona saldıracaktı. Yoşio Akamatsu ve Mayumi Tendo'ya ait cesetlerin görüntüsü tüm canlılığıyla zihninde belirdi.

Kaori okuldan çıktığında önündeki ağaçlardan gelen bir ses duymuştu. Bu, sınıfın kız öğrenci başkanı Yuki Utsumi'nin sesiydi. Ardından karanlık ağaçların arasında Yuki'yle birlikte başkalarının da olduğunu fark etmişti. Karanlıkta ona seslenen Yuki telaşlı ama net bir sesle konuşuyordu. "Kaori! Bize katıl! Grupta sadece kızlar var! Bizim yanımızda güvende olursun!"

Ama Kaori bunu nasıl yapabilirdi? Bu şartlar altında başkalarına nasıl güvenirdi? Bu gruba katıldığı takdirde arkadan vurulmamak için sürekli tetikte olması gerekecekti.

Kaori, Utsumi'nin kendisini aralarına katılmaya davet eden sesinin tam tersi yöne koşarak şu an bulunduğu yere ulaşmıştı. Ve şimdi yaklaşan bir düşmanın sesini mi duyuyordu?

Tabancayı iki eliyle birden sımsıkı kavradı ve biraz bekledi ama ses artık duyulmuyordu.

Biraz daha bekledi. Ses tamamen yok olmuştu.

Kaori rahat bir nefes aldı. Dizlerinin üzerine çökerek çalıların arasına çömeldi. Ardından yanağına sürtünen yapraklardan rahatsız olduğu için pozisyon değiştirdi. Avcuyla sürekli yüzünde yaprakların dokunduğu yerleri ovuşturuyordu. Sivilceleri ona zaten yeterince acı veriyordu. Yüzünün bir de zehirli bir sarmaşık yüzünden şişmesini istemiyordu. Yakında ölecek olsa bile bunu istemiyordu.

Birden sırtında soğuk bir ürperti hissetti. Ölmek mi? Ben ölecek miyim? Ben gerçekten de ölecek miyim?

Bunu düşünmek bile kalp atışlarının hızlanmasına neden olmuştu. İşe yaramaz bir CD çaların, çaldığı diskin üzerindeki çiziğe takılıp kalması gibi zihninde sürekli bu kelimeler dönüp duruyordu. *Ben ölecek miyim?*

Kaori elini can havliyle boynuna, okul üniformasının altında asılı pirinçten yapılmış madalyona götürdü. Madalyonun kapağı açıldı ve uzun saçlı, aydınlık, neşeli bir yüz ona gülümsedi.

Bütün dikkatini madalyondaki bu fotoğrafa veren Kaori'nin kalp atışları nihayet yavaşlayıp eski ritmine kavuştu.

Bu fotoğraf Madalyonun Diğer Yüzü isimli pop grubundan Junya Kenzaki'ye aitti. Junya grubun kızlar arasında en popüler olan üyesiydi. Bu özel madalyona da sadece onun fan kulübü üyeleri sahip olabiliyordu. Kaori okulda bu madalyona sahip tek öğrenci olmaktan gurur duyuyordu. (Elbette bu şimdilerde çoğu kızın umurunda bile değildi. Üstelik artık madalyon modası da geçmişti. Ama Kaori farklı düşünüyordu.)

Ah... Junya. Bana bir şey olmayacak, değil mi? Sen beni koruyacaksın, değil mi?

Kaori, Junya Kenzaki'nin kendisine, "Sorun yok. Elbette bir şey olmayacak. Sana en sevdiğin şarkı olan *Uçsuz Bucaksız Galaksi*'yi söy-

lememi ister misin?" diye cevap verdiğini varsaydı. Şimdi nefesi biraz düzene girmişti. Fotoğrafa bu defa da, "Söylesene, Junya," dedi. "Sence Yuki'nin grubuna katılmalı mıydım? Acaba bu sayede canımı kurtarabilir miydim? Hayır, bu mümkün değil."

Kaori'nin yanağından bir damla gözyaşı süzüldü.

Nasıl böyle bir şey olabilirdi? Annesini görmek istiyordu. Babasını görmek istiyordu. Kız kardeşini ve iyi kalpli büyükannesi ile büyükbabasını görmek istiyordu. Banyo yapmak, sivilcelerinin üzerine krem sürmek, sonra da oturma odalarındaki rahat koltuğa yerleşip bir yandan sıcak çikolatasını yudumlarken bir yandan da Madalyonun Diğer Yüzü'yle ilgili televizyon programını seyretmek istiyordu. (Hem de o bölümü defalarca seyretmiş olmasına rağmen.)

"Bana yardım et, Junya. Lütfen... Çıldıracakmış gibi hissedi-yorum."

Kaori bu sözleri söyleyen kendi sesini duyduğunda gerçekten de çıldırmak üzere olduğunu hissetti. Dehşete kapıldı. Allak bullak olan midesinde ne varsa göğsüne dek yükselmişti. Şimdi hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Birden arkasında bir hışırtı duydu ve vücudu kaskatı kesildi. Bu, öncekinden çok daha net duyulan bir sesti.

Ağlamaktan kıpkırmızı olan gözleriyle dönüp arkasına baktı.

Çalıların arasından bir oğlan ona bakıyordu. Bu Hiroki Sugi-mura'ydı (11 No.lu Erkek Öğrenci). Arkasından gizlice yanına yaklaşmıştı!

Kaori dehşete kapıldı, tabancasını doğrultup tetiği çekerken sağlıklı düşünemeyecek kadar da hissizleşmişti.

Bir patlama sesiyle birlikte iki bileği birden geriye doğru sarsıldı. Tabancadan fırlayan altın rengi mermi güneş ışığını yansıtarak çalıların içine daldı.

Hiroki sık ağaçların arasında çoktan gözden kaybolmuştu. Hışırtı bir süre daha devam ettikten sonra duyulmaz oldu.

Kaori tir tir titriyordu. Tabanca hâlâ elindeydi. Hızla eşyalarını toplayıp bulunduğu yerin tam tersi yöne koşmaya başladı. O koşarken paniğe kapılan zihni durmadan çalışıyordu. Hiroki Sugimura'nın kendisini öldürmeye çalıştığından emindi. Yoksa neden hiçbir şey söylemeden

gizlice arkasından yaklaşsındı ki? Hiroki büyük ihtimalle silahsızdı. *Benim silahlı olduğumu görünce paniğe kapılarak kaçtı. Eğer onu fark edip silahımı ateşlemeseydim beni bir bıçak ya da ona benzer bir aletle göğsümden şişleyecekti. Bir bıçak! Çok dikkatli olmalıyım. Karşıma çıkan herkese ateş etmeliyim. Kimseye acımak yok. Bunu yapmazsam beni öldürürler... öldürürler! Ah hayır... artık buna daha fazla katlanamayacağım. Eve gitmek istiyorum. Banyo yapmak istiyorum. Sivilce kremi. Sıcak çikolata! Televizyon programı. Madalyonun Diğer Yüzü. Junya. Acımak yok. Ateş et. Ateş et! Sıcak çikolata. Junya. Krem! Sivilcelerim için! Acımak yok, Junya.*

Kaori'nin yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Göğsünde duran madalyonun kapağı açık kalmıştı ve Junya Kenzaki'nin neşeli yüzü bir o tarafa bir bu tarafa savruluyordu.

Acımak yok. Junya. Beni öldürecekler! Ateş et. Annem. Kardeşim! Babam. Ateş et! Ateş et! Yeni albüm!

Kaori yavaş yavaş aklını yitirmeye başlamıştı.

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 25

36

"Pekâlâ, işte son ceset sayımının sonuçları," diye devam etti Saka-moçi'nin sesi. Öğle anonsunu yapıyordu.

Cenaze töreni bekleme listesine giren yeni öğrenciler Tatsumiçi Oki, Kyoiçi Motobuçi ve elbette Yukiko Kitano ve Yumiko Kusaka'ydı. Listede Yoji Kuramoto ve Yoşimi Yahagi de vardı.

"Bu öğleden sonra yasaklanacak bölgeleri okuyorum. Şimdi not alın lütfen. Defterlerinizi çıkarın."

Şuya bir kez daha cebindeki haritayla tükenmez kalemi çıkardı. Şogo da haritasını çıkarmıştı.

"Öğleden sonra saat birde J-5, üçte H-3 ve beşte D-8. Anlaşıldı mı?"

J-5 adanın güneydoğu kıyısıydı. H-3 güneydeki dağın zirvesine yakın bir yerdi. D-8 ise kuzeydeki dağın güneydoğusunda kalan dağlık bölgedeydi. Listede şu an bulundukları C-3 bölgesi yoktu ve bu da yerlerinden kıpırdamalarına gerek olmadığı anlamına geliyordu.

"Arkadaşlarınızı kaybetmek sizin için çok zor olabilir ama artık biraz neşelenin. Hepiniz çok gençsiniz ve önünüzde sizi bekleyen çok şey var. Görüşürüz."

Sakamoçi'nin yaptığı anons bu gamsız ve basmakalıp sözlerle sona erdi.

Şuya iç geçirdi. Haritayı bir kenara bırakıp artık üzeri çiziklerle dolu olan öğrenci listesini inceledi. "Yirmi beş kişi kaldık. Lanet olsun."

Şogo elini rüzgâra siper edip yeni bir sigara daha yaktı. "Dediğim gibi, sayımız giderek azalıyor."

Şuya başını kaldırıp Şogo'ya baktı. Onun ne demek istediğini anlamıştı. Ne kadar çok sınıf arkadaşı ölürse bu adadan kaçma ihtimalleri o kadar artardı. Yine de... "Bu hiç de hoş bir şey değil."

Şogo bu sözlere cevap olarak omuzlarını silkmekle yetindi. "Hey, kusura bakma."

Şuya ona daha fazlasını da söylemek isterdi ama bakışlarını Şogo'nun yüzünden ayırdı ve dizlerini kendine doğru çekerek yere baktı. Otların arasından birkaç küçük sarı çiçek fırlamıştı ve bir karınca içlerinden birinin gövdesine tırmanıyordu.

Sorun buydu. Şuya onunla müzik hakkında konuşurken birbirleriyle dost olduklarını hissetmişti ama yine de Şogo'da rahatsız edici bir şeyler vardı. Bunun sebebi onun biraz soğuk bir tarafı olması mıydı?

Hafifçe iç çekip farklı bir şey düşündü. Şuya, Sakamoçi'nin okuduğu isimlerden bir tek Yoji Kuramoto ve Yoşimi Yahagi'nin ölümüne kendi gözleriyle şahit olmamıştı. Yoji ve Yoşimi'nin sevgili olduklarından emindi. Bu, ikisinin adada beraber oldukları anlamına mı geliyordu? Onların ölümüne sabah onda duydukları iki el silah sesi mi sebep olmuştu? Eğer öyleyse bunu kim yapmıştı? Yukiko Kitano ve Yumiko Kusaka'yı öldüren makineli tüfek sesini hatırladı. Yoji ve Yoşimi'yi de aynı kişi mi öldürmüştü? Ya da...

"Şuya..." dedi Şogo. Şuya başını kaldırıp ona baktı. "Sen henüz kahvaltı yapmadın, değil mi? Hükümet çantalara iğrenç ekmekler koymuş ama ben marketten biraz kahve ve çilek reçeli aldım. Haydi oturup yiyelim."

Şogo bir reçel kavanozu ve iki yüz gramlık ince bir kahve kutusu çıkardı. Kavanozun üzerindeki etikette çilek resimleri vardı ve Şuya içindeki parlak, iri, kırmızı meyveleri görebiliyordu. Şogo kahveyi ateşin üzerindeki kaynar suyla dolu tencereye boşaltmayı düşünüyor olmalıydı. Plastik bardaklarla dolu bir poşet de çıkarmıştı.

"Markette ne var ne yok yüklenmişsin."

Şogo başını salladı. "Öyle oldu." Ardından çantasından uzun, ince bir kutu çıkardı. "Bir de şuna bak. Koca bir karton Vahşi Yedi sigarası."

Şuya artık biraz neşelenmeye karar verdi. Şogo'ya başını sallayarak gülümsedi. Sırt çantasındaki yuvarlak ekmekleri çıkarıp birini Noriko'ya uzattı. "Bir şeyler yemeliyiz, Noriko."

Hâlâ dizlerine sarılmış halde yerde oturan Noriko başını kaldırıp ona baktı. "Ben istemiyorum. Acıkmadım."

"Sorun ne? İştahın mı..."

Şuya başını tekrar önüne eğen Noriko'nun yüzünün fazlasıyla solgun göründüğünü fark etti. Birden onun çok sessiz durduğunu da fark etmişti. "Noriko?"

Noriko'nun yanına gitti. Kahve kutusunu açan Şogo onlara bakıyordu.

"Noriko!"

Şuya onun omzuna dokundu. Noriko ellerini birbirine kenetlemişti. Sımsıkı kapalı duran dudakları solgun yüzünde ince bir çizgi halini almıştı. Şuya ancak o zaman dudaklarının arasından acı dolu bir hırıltı yükseldiğini fark etti. Nefes almakta zorlanıyordu. Noriko gözlerini kapayıp serbest bıraktığı elleriyle Şuya'nın kollarına tutundu ve vücudunu ona yasladı.

Şuya'nın onun ellerinden ve denizci üniformasının altındaki omuzlarından hissedebildiği kadarıyla vücut ısısı çok yüksekti. Sanki üzerindeki giysilerin altında bir civciv besliyordu. Şuya, Noriko'nun yüzüne düşen saçlarını kaldırıp alnını kontrol etti.

Noriko'nun alnı inanılmaz derecede sıcaktı. Üzerinde biriken soğuk ter Şuya'nın avcunu ıslatmıştı.

Şuya bir anda paniğe kapılarak Şogo'ya baktı. "Ateşi var! Şogo!"

"Ben... iyiyim," dedi Noriko zayıf bir sesle.

Şogo elindeki kahve kutusunu bırakıp ayağa kalktı. Şuya'yla yer değiştirdi ve Noriko'nun alnına dokundu. Sonra çenesini ovuşturdu ve bileğini tuttu. Kol saatine baktığına göre Noriko'nun nabzını kontrol ediyor olmalıydı.

"Bunun için kusura bakma," diyerek sağ elinin parmaklarını dudaklarına bastırıp onu ağzını açmaya zorladı. Ardından göz kapağını açarak gözlerinin içine baktı. "Üşüyor olmalısın."

Noriko gözlerini kısarak başını salladı. "Evet... Biraz..."

"Durumu nasıl?" diye sordu Şuya tedirgin bir tavırla. Bütün bu süre boyunca nefesini tutarak beklemişti.

"Bana ceketini ver," dedi Şogo kendi ceketini de üzerinden çıkararak. Şuya ceketini çabucak üzerinden çıkarıp ona uzattı. Şogo iki ceketi birden dikkatle Noriko'nun vücuduna sardı.

"Ekmeği ver. Reçel ve suya da ihtiyacım var." Şuya aldığı talimatları yerine getirerek daha önce Noriko'ya teklif ettiği ekmek ve suyla birlikte Şogo'nun çantasının üzerinde duran reçeli de ona uzattı. Şogo ekmeği çabucak kavanoza batırarak kırmızı renkli reçele bulanmasını sağladı. Ardından onu Noriko'ya uzattı. "Bunu yemek zorundasın, Noriko."

"Biliyorum ama..."

"Bunu ye, Noriko. Birazını bile yesen işe yarayacaktır," dedi Şogo ısrarla. Noriko istemeden de olsa eline aldığı ekmekten bir ısırık kopardı. Ağzındaki lokmayı yutabilmek için büyük bir çaba sarf ediyordu. Ekmeğin geri kalanını Şogo'ya uzattı.

"Sadece bu kadar mı yiyeceksin?"

Noriko güçlükle başını salladı. Bunu yapmak bile onu fazlasıyla yormuş olmalıydı.

Şogo onun biraz daha yemesini istiyordu ama ekmeği bir kenara bırakıp bir kez daha cebindeki küçük ilaç kesesini çıkardı.

Noriko'ya, ona daha önce verdiği ağrı kesiciden farklı bir kapsül uzatıp, "Bu ilaç soğuk algınlığı için," dedi. Noriko başını salladı. Şogo'nun da yardımıyla şişedeki suyla ilacı içmeyi başardı. Su dudaklarının kenarından dışarı taşmıştı ama Şogo akan suyu yavaşça sildi.

"Tamam, haydi şimdi yat bakalım."

Noriko uysalca başını sallayıp vücudunu saran ceketlerle birlikte otların üzerine uzandı.

"Neler oluyor, Şogo? Noriko iyileşecek mi?" diye sordu Şuya.

Şogo başını salladı. "Henüz emin değilim. Sıradan bir ateş olabilir. Ama yarası mikrop kaptığı için ateşlenmiş de olabilir."

"Ne?.." Şuya yerde yatan Noriko'nun sağ baldırını saran bandanaya baktı. "Ama ben yarayı temizlediğimizi sanmıştım."

Şogo tekrar başını salladı. "Yaralandıktan sonra sürekli ağaçların arasında gezindi, değil mi? Yara, müdahalemizden çok önce mikrop kapmış olabilir."

Şuya kısa bir süre Şogo'nun yüzüne baktıktan sonra Noriko'nun yanına diz çöktü. Elini uzatıp alnına dokundu. "Noriko."

Noriko gözlerini açtı. Yüzünde güçlükle fark edilen bir gülümseme belirdi.

"Ben iyiyim... Sadece biraz yorgunum, o kadar. Endişelenme."

Güçlükle nefes alması, bu sözlerinin aksine, aslında hiç de iyi olmadığını gösteriyordu.

Şuya tekrar Şogo'ya baktı. Gereksiz bir heyecana kapılmış gibi görünmemeye çalışarak, "Şogo," dedi. "Burada kalamayız. Gitmeliyiz. En azından Noriko'nun ısınabileceği bir ev bulup..."

Şogo onun sözünü kesti. "Acele etme. Biraz bekleyip gidişatı görelim." Ceketten bozma battaniyeleri Noriko'nun vücuduna iyice sardı.

"Ama..."

"Yerimizden kıpırdamak bizim için çok tehlikeli. Bunu sana daha önce de söylemiştim."

Tam o sırada Noriko hafifçe gözlerini açtı. Bakışlarını Şuya'ya çevirerek, "Çok üzgünüm... Şuya," dedi. Ardından Şogo'ya baktı. "Üzgünüm." Bunları söyledikten sonra tekrar gözlerini kapadı.

Noriko'nun solgun yüzüne bakan Şuya'nın dudakları ince bir çizgi halini almıştı.

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 25

37

Takako Çigusa (13 No.lu Kız Öğrenci) başını bir ağaç gövdesinin gölgesinden dışarı uzattı. Adanın güneyindeki dağın doğu yamacından zirveye tırmanıyordu ve yolu neredeyse yarılamıştı. Haritaya göre H-4 ve H-5 bölgelerini ayıran sınıra yakın bir yerde olmalıydı. Şu an, yukarı çıktıkça boyları kısalan ağaçların oluşturduğu bir korudan geçiyordu.

Takako bir buz kıracağı olan silahını eline alıp arkasına baktı.

O ana dek saklandığı ev ağaçların arasında kalmıştı ve artık görünmüyordu. Etrafı uzun otlarla kaplı, derme çatma bir bina olan bu ev, ada boşaltılmadan önce terk edilmiş olmalıydı. Takako evin hemen yanında tavuk kümesine benzer bir baraka olduğunu hatırlıyordu. Artık bu barakanın paslı teneke çatısını bile göremiyordu. Ne kadar yol katetmişti? İki yüz metre mi? Yüz metre mi? Takako kız atletizm takımının en hızlı kısa mesafe koşucusuydu (eyaletteki liseler arasında iki yüz metrede ikincilik rekorunu elinde bulunduruyordu) bu yüzden mesafelerden iyi anlardı. Ama şimdi hem aştığı tepeler ve aralarından geçtiği çalılar hem de yaşadığı gerginlik yüzünden ne kadar yol aldığını kestiremiyordu.

Takako o iğrenç ekmeği yiyip su içerek kahvaltı yaptıktan sonra içinde bulunduğu evden ayrılmak için saatin bir olmasını beklemeye karar vermişti. Oyunlar başladığından beri silah seslerine benzeyen sesler duyuyordu, bu yüzden bu terk edilmiş evin bir köşesinde gizlenmeye devam etmişti. Ama şimdi bu eve tıkılıp kalmanın kendisine hiçbir fayda sağlamayacağını düşünüyordu. Birlikte hareket edebileceği birisini bulup –güvenebileceği bir arkadaş– oyuna onunla devam etmeliydi.

Tabii güvendiği arkadaşlarının ona güvenmeme olasılığı da vardı. Ama...

Takako güzel bir kızdı. Vahşi bakışlı gözleri, çıkık bir çenesi ve düzgün dudakları vardı, burnu biçimliydi ve tüm bunlar ona apayrı bir hava katıyordu. Upuzun saçlarının arasında turuncu gölgeler vardı. Bu gölgeler ilk başta insana biraz tuhaf görünse de Takako takılarıyla –bu takılar sol kulağında iki, sağ kulağında tek küpeden, sol elinin orta ve yüzük parmaklarındaki özel tasarım yüzüklerden, bileklerindeki beş bilezikten ve yabancı bir madenî paradan yapılmış kolyeden oluşuyordu– kendine özgü bir hava yaratmayı ve daha çekici görünmeyi başarıyordu. Öğretmenleri onun saçlarından ve süslü mücevherlerinden pek hoşlanmıyordu ama iyi notlar aldığı ve atletizm takımının yıldız koşucusu olduğu için hiçbiri onu doğrudan eleştirmiyordu. Özetlemek gerekirse Takako kendi kurallarını koyan bir kızdı. Diğer kızların uyduğu aptal okul kurallarına bağlı kalamazdı.

Güzel, gururlu ya da belki de sadece utangaç olduğu için Taka-ko'nun sınıfta samimiyet kurduğu pek fazla kişi –maalesef– yoktu. Okuldaki en iyi arkadaşı ilkokuldan beri tanıdığı Kahoru Kitazava'ydı ama o da farklı bir sınıftaydı. Yine de sınıfta güven duyabileceği bir öğrenci vardı. Gerçi söz konusu kişi bir kız öğrenci değildi. Takako'yla birbirlerini çocukluktan beri tanıyorlardı.

Ve Takako onu düşündüğünde bir konuya takılmadan edemiyordu.

Okuldan ayrılırken kendisinden önce dışarı çıkan herhangi bir öğrencinin geri dönebileceğini düşünmüştü. Böyle bir olasılık karşısında çok dikkatli davranması gerekecekti. Bu durumda en iyisi, saldırganın beklentilerini boşa çıkarmaktı.

Sınıftan ayrılıp koridordan geçtikten sonra çıkış kapısından dışarıya bakmıştı. Karşısında ağaçlar vardı ve sol tarafta da bir tepe görmüştü. Sağ tarafta nispeten açık sayılabilecek bir alan uzanıyordu. Ortada gerçekten bir saldırgan varsa ya bu ağaçların arasına ya da tepeye saklanmış olmalıydı.

Takako okuldan dışarı çıkar çıkmaz öne doğru eğilmiş ve binaya mümkün olduğunca yakın durmaya çalışarak sağ tarafa koşmuştu. Bir kısa mesafe şampiyonu olarak güçlü bacaklarını tamamen serbest bırakmıştı. Bunun için özel bir çaba sarf etmesine bile gerek yoktu. Evlerin arasından geçen bir caddeden koştuktan sonra dar bir sokağa ulaşmıştı.

Ardından koşmaya devam ederek güneydeki dağın eteklerine yönelmişti. Sahip olduğu tüm enerjiyi okuldan bir an önce uzaklaşıp saklanacak bir yer bulmak için harcamıştı.

Ama...

Ya okulun önündeki ağaçların arasına veya tepeye ona saldırmak gibi bir niyeti olmayan birisi saklandıysa? Diğer bir deyişle ya okuldan ondan önce ayrılan kişi ağaçların arasına veya tepeye gizlenip onu beklediyse? Belki de Takako'nun oradan son hız uzaklaşması bu öğrenciyle karşılaşma şansını yitirmesine neden olmuştu.

Hayır.

Takako böyle olduğunu sanmıyordu. Hem oradan kaçmayıp da ne yapacaktı? Okul binasının önünde oyalanmak hayatını riske atmak anlamına gelirdi. Onunla birbirlerini çocukluktan beri tanıyorlardı o kadar. Bunca yıl iyi birer arkadaş olarak kalmışlardı. Takako, Hiroki Sugimura'nın (11 No.lu Erkek Öğrenci) hayatını riske atarak dışarıda kendisini bekleyeceğini ummakla çok fazla şey beklediğini düşündü.

Şimdi kendisi için yapması gereken en önemli şey bir an önce birisini bulmaktı. Bu kişi Hiroki Sugimura olsa harika olurdu ama Takako bunun fazla iyimser bir düşünce olduğunu biliyordu. Yuki Utsumi ya da onun gibi sıradan bir kızla da yetinebilirdi. Onlarla ilk karşılaştığında vurulmamaya özen gösterdiği sürece bu kızları sakinleştirebilirdi. Elbette bunu yapmaya ihtiyaç duymaması çok daha iyi olurdu. Gerçi içinde bulundukları şartlara rağmen sakin kalmayı başarabilen birilerinin olduğunu düşünmek biraz da korkutucu sayılırdı. Takako'nun şu an tek yapabileceği, aradığı gibi birisini bulmaktı.

Şimdi bunu yaparken sesini yükseltmemesi gerektiğini de biliyordu çünkü sığındığı terk edilmiş evden, Yumiko Kusaka ve Yukiko Kitano'nun kuzeydeki dağın zirvesinde öldürüldüklerini görmüştü.

Neticede Takako saklandığı evden ayrılıp güneydeki dağın zirvesine tırmanmaya karar vermişti. Oraya ulaştığında yamacın etrafını dolaşıp çalıların arasında saklanan birileri olup olmadığını kontrol edecekti. Evden ayrıldığından beri yaptığı gibi çalıların arasına taş atabilirdi. Birisiyle karşılaşırsa onun kim olduğuna bağlı olarak yanına gidip gitmemeye karar

verirdi. Sakamoçi, daha erken saatlerde yaptığı anonsta güneydeki dağın zirvesini de içine alan bölgenin saat üçte yasak bölge haline geleceğini söylemişti ama herhangi bir aksilikle karşılaşmadığı sürece Takako o saate kadar yaptığı araştırmayı çoktan tamamlamış olacaktı. Ayrıca yukarıda birisi varsa saat üçe kadar o da ayrılmak zorunda kalacaktı. Takako hareket halindeki arkadaşlarını daha rahat fark edebilirdi.

Kolundaki saate baktı. Öğlen sonra 13:20'yi gösteriyordu. Takako çoğunlukla koluna saat yerine bilezik takmayı tercih ederdi ama şimdi böyle bir lükse sahip değildi. Boynundaki tasmaya dokundu.

Onu çıkarmaya çalışırsanız patlar.

Tasma Takako'yu sadece boynuna battığı için değil, varlığıyla bile boğuyordu. Boynundaki kolyenin zinciri hafifçe tasmanın metaline çarpıyordu.

Takako tasmayı düşünmekten vazgeçip sol eliyle buz kıracağını (bir buz kıracağı ne işine yarayacaktı ki?) tuttu. Sağ eliyle yerden bir avuç taş alıp önüne ve sağına soluna fırlattı. Taşların sekmesiyle birlikte çalılardan hışırtılar yükseldi.

Takako biraz bekledi. Herhangi bir tepki gelmeyince yoluna devam etti. Çalıların arasındaki açıklık alandan koşarak geçmeye hazırlanarak derin bir nefes aldı.

Birden yeni bir hışırtı duydu. Yaklaşık on metre solunda kalan çalıların arasından birisi kafasını dışarı uzattı. Takako onun başını ve ceketinin arka kısmını görebiliyordu. Saçları biraz karışmış olsa da dümdüzdü. Başını sağa sola çevirerek etrafı kontrol etti.

Takako olduğu yerde donup kalmıştı. Başı dertteydi. Bu bir erkek öğrenciydi. Erkek öğrenciler bela anlamına gelirdi. Ortada böyle düşünmesini gerektiren herhangi bir sebep olmasa bile Takako, Hiroki Sugimura dışındaki bütün erkeklerin bela olduğunu hissediyordu. Ve bu çocuğu görür görmez Hiroki olmadığını anlamıştı.

Nefesini tuttu ve geri geri giderek yavaşça arkasında kalan ağaçlık alana doğru yürümeye başladı. Birileriyle karşılaşacağını önceden biliyordu ama şimdi titremesine engel olamıyordu.

Birden çocuk ona doğru döndü. Göz göze geldiler. Tamamen şaşırmış gibi görünen bu yüz Kazuşi Niida'ya aitti (16 No.lu Erkek Öğrenci).

Ah, Tanrım. Neden bu aptalla karşılaştım ki sanki? Şu an Takako için önemli olan tek şey açık bir hedef gibi ortada durması ve bunun fazlasıyla tehlikeli olmasıydı. Arkasını dönüp geldiği yöne doğru koşmaya başladı.

"Bekle!"

Takako, Kazuşi'nin kendisine seslendiğini duydu. Ses, ağaçların arasından geçerek onu takip ediyordu.

"Bekle!" Kazuşi şimdi bağırıyordu. "Bekle!"

Of, bu çocuk tam bir aptal...

Takako kısa bir tereddüdün ardından durdu. Dönüp arkasına baktı. Kazuşi'nin elinde bir silah olsa ve kendisini vurmak istese bunu çoktan yapmış olurdu. Esas sorun onun bas bas bağırıyor olmasıydı. Bunu yaparak sadece kendi hayatını değil, Takako'nun hayatını da tehlikeye atıyordu. Gerçi az önceki gibi, etrafta kimsecikler yoktu.

Kazuşi yavaşlayarak yamaçtan aşağı indi.

Takako onun elinde ok sürülü bir yay olduğunu gördü. Bu yay henüz kendisine doğrultulmamıştı ama böyle bir durumda okun hedefi olmaktan kurtulup kaçmayı başarabilir miydi? Acaba durmakla hata mı etmişti?

Hayır. Takako kendini doğru olanı yaptığına ikna etti. Kazuşi Niida futbol takımında forvetti. Onun gibi üstün sporcular en az kısa mesafe koşucuları kadar hızlı koşarlardı. Takako bir şampiyon olsa bile Kazuşi onu kısa zamanda yakalardı.

Zaten artık bunun için çok geç kalmıştı.

Kazuşi onun birkaç metre ötesinde durdu. Omuzları genişti ve hem uzun boylu hem de yapılı sayılırdı. Düz saçları futbolcular arasındaki modaya uygun olarak uzundu ama sanki az önce uzatmaya giden çekişmeli bir maçtan çıkmış gibi dağınıktı. Bakımsız dişleri hesaba katılmazsa oldukça yakışıklı sayılabilecek yüzünde bir gülümseme belirdi.

Dikkatle onun yüzünü inceleyen Takako, *benden ne istiyor acaba,* diye düşündü. *Kötü bir niyeti olmayabilir. Nihayet güvenebileceği birisine rastladığını düşünüyor bile olabilir.*

Ancak Kazuşi Niida'nın, Takako üzerinde geçmişte bıraktığı izlenim çok da iyi sayılmazdı. İşin doğrusu Takako onun laubali kişiliğine katlanamıyordu. Kibirli tavırlarına da öyle. Ortaokul birden beri aynı sınıftaydılar. (Hiroki'yle orta ikide sınıf arkadaşı olmuşlardı.) Kazuşi derslerde ve sporda çok fazla çaba harcamadan ortalamanın üzerine çıkabilen bir öğrenciydi ama buna rağmen –ya da belki de bununla tamamen ilgisiz olarak– küçük bir çocuk gibi davranıyordu. Başkalarını etkilemeye çalışıyor, başı sıkıştığında saçma bahaneler buluyordu. Üstelik bu çok aptalca olsa da ortaokul birinci sınıfta onun Takako'yla çıktığına dair dedikodular dolaşmıştı. *(Ortaokul öğrencilerinin yapacak daha iyi bir işleri yok sanırım. Eh, canları neyi istiyorsa söyleyebilirler.)* Bu dedikodular ne zaman yeniden hortlasa Kazuşi, Takako'nun sırasına gidip onun omzuna dokunur, "Hakkımızda dedikodular var," derdi. Takako ona arkasını döner ve omzunun üzerindeki elini iterek, "Ah, şeref duydum," diye karşılık verirdi. Konuyla biraz olsun ilgilenmediği gibi, onunla dalga da geçerdi. ("Defol piç kurusu. Amma da küstahsın.") Ama şimdi ona bir kez daha sırtını dönecek durumda değildi.

Takako temkinli bir şekilde konuşmaya başladı. Kazuşi'den bir an önce kurtulmalıydı. Bunu yapmalıydı.

"Bağırma, seni aptal!"

"Özür dilerim," dedi Kazuşi. "Ama kaçan sendin."

Takako lafı fazla dolandırmadı. *Kısa kesmek, laf kalabalığı etmemek.* Bu onun en iyi özelliklerinden biri sayılırdı. "Kaçtım çünkü seninle bir arada olmak istemiyorum." Kazuşi'ye bakarak fazlasıyla gergin olan omuzlarını silkmeyi başardı.

Kazuşi suratını buruşturdu. "Nedenmiş o?"

Takako içinden, *çünkü burnun havalarda,* diye geçirdi.

"Bak, ikimiz de bunun sebebini biliyoruz. Haydi, sonra görüşürüz." Takako bunları söyledikten sonra bir kez daha koşmaya hazırlandı. Ama bacaklarının titrediğini ve bunu yapmakta kararsız olduğunu hissetti.

Çünkü göz ucuyla Kazuşi'nin sağ elinde duran yayın kendisine doğrultulduğunu fark etmişti. Takako yavaşça Kazuşi'ye doğru döndü

ve onun yayı çekmek üzere bekleyen parmaklarını yakın markaja aldı. "Bu da ne böyle?" diye sordu.

Omzuna astığı çantayı dikkat çekmemeye özen göstererek yere indirdi ve onu sapından tutmaya başladı. Bu çanta kendisini oktan koruyacak bir kalkan işlevi görebilir miydi?

"Buna başvurmak istemiyorum," dedi Kazuşi. İşte Takako'nun onunla ilgili katlanamadığı şey buydu. Kazuşi kendince bahaneler buluyordu ama asıl amacı dizginleri ele geçirmekti. "Bu yüzden benimle kalsan iyi olur."

Bu sözler Takako'yu çileden çıkardı. Ama aynı anda bir şey fark etti. Kulübede saklanırken eteğinin ucu, kırık bir kapıya takılıp boydan boya yırtılmıştı. Kazuşi şimdi eteğindeki bu yırtığa bakıyordu. Gözleri tuhaf bir şekilde donuklaşmıştı. Takako tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

Çabucak bacaklarını oynatıp onları mümkün olduğunca gizlemeye çalıştı. "Çek şunu. O şey yüzüme doğrultulmuşken sana nasıl yaklaşabilirim?"

"O halde kaçmamaya söz veriyor musun?" dedi Kazuşi her zamanki gibi küstahlığıyla. Yayı hâlâ indirmemişti.

Takako ona bir şekilde katlanmak zorundaydı. "Önce indir şunu."

"Bunu yaparsam kaçmayacak mısın?"

"Sen sağır mısın?" dedi Takako sert bir şekilde ve Kazuşi yayı istemeden de olsa indirdi.

Ardından şımarık bir ses tonuyla, "Ben hep senin iyi biri olduğunu düşündüm," dedi.

Takako zarif kıvrımlara sahip biçimli kaşlarını yukarı kaldırdı. *Beni bu şekilde tehdit ettikten sonra iyi biri olduğumu söyleyecek kadar küstah bir çocuk!*

Kazuşi'nin gözleri tekrar onun bacaklarına çevrildi. Bunu alenen yapmaktan çekinmiyordu ve şimdi bakışları âdeta oraya kilitlenmişti.

Takako çenesini hafifçe yukarı kaldırdı. "Eee şimdi ne olacak?"

"Seni öldürmeyeceğim. Sadece benimle kal."

Takako bir kez daha omuzlarını silkti. Az önceki kararıyla ilgili en ufak bir tereddüdü varsa bile şu an duyduğu öfke bunu alıp götürmüştü. "Sana bunu yapmak istemediğimi söylemiştim," dedi. "Sonra görüşürüz."

Arkasını dönmeye... Hayır, bu defa bakışlarını Kazuşi'den ayırmadan geri geri yürümeye başlamıştı. Kazuşi elindeki yayı bir kez daha kaldırdı. Yüzündeki ifade oyuncak dükkânında annesine yalvaran bir çocuğunkinden farksızdı. *Onu istiyorum, anne! Onu istiyorum!*

Takako güçlükle duyulan bir sesle, "Kes şunu," dedi.

"O halde... benimle kal," dedi Kazuşi bir kez daha. Başını yana doğru eğmesi kendini sakinleştirmek için büyük bir çaba harcadığını gösteriyordu.

"Sana hayır demiştim," dedi Takako tekrar.

Kazuşi yayı indirmedi. Birbirlerine baktılar.

Takako artık buna daha fazla dayanamayacaktı. "Yani... benden ne istiyorsun? Söyle. Beni öldürmedin. Sana seninle beraber olmak istemediğimi söyledim ama hâlâ ısrar ediyorsun. Ne yapmak istediğini anlamıyorum."

Kazuşi gözlerindeki o iğrenç ifadeyle Takako'ya baktı. "Ben..." dedi. "Seni tehlikelerden koruyacağım. Bu yüzden benimle kal. Birlikte daha güvende oluruz, değil mi?"

"Şaka yapıyor olmalısın. Hem beni öldürmekle tehdit ediyor hem de tehlikelere karşı koruyacağını söylüyorsun, öyle mi? Sana güvenmem mümkün değil. Anladın mı? Artık gidebilir miyim? Gidiyorum."

Kazuşi, "Yerinden kıpırdayacak olursan seni vururum," dedi ve yayı Takako'nun göğsüne çevirdi.

Takako'yu böyle açıkça tehdit ederek onunla medeni bir iletişim kurma şansını tamamen yitiriyordu. (Gerçi o zaten medeni davranmaktan anlayacak türde birisi değildi.) Hiç kıpırdamadan olduğu yerde durarak, "Bana itaat etsen iyi olur, güzelim," dedi. "Bir kadın erkeğine her zaman itaat eder."

Takako öfkeden çılgına dönmüştü. Kazuşi bu sözlerin hemen ardından ona, aslında sadece kan grubundan (B) emin olmak istiyormuşçasına kayıtsız bir sesle, "Bakiresin, değil mi?" diye sorma cüretinde bulundu.

Takako'nun nutku tutulmuştu.

Bu aşağılık herif ne diyor böyle?

"Yoksa yanılıyor muyum?" diye sordu Kazuşi. "Hiroki'nin bir bakireyle yatacak kadar cesur olduğunu sanmıyorum."

Kazuşi bu sözleri sınıftaki diğer pek çok öğrenci gibi Takako'nun Hiroki'yle beraber olduğu izlenimine kapıldığı için söylemişti. Yine de Takako'nun bundan özellikle rahatsızlık duymasını gerektiren iki sebep vardı. Her şeyden önce Hiroki'yle aralarındaki ilişki kimseyi ilgilendirmezdi. Ayrıca Kazuşi'nin Hiroki'yle dalga geçmesi onu sinirlendirmişti. Sırıtmaya başladı. Takako uzun zaman önce öfkeden çılgına döndüğünde dahi gülümseyebildiğini fark etmişti.

Yine aynı sebeple Kazuşi'ye sırıtarak, "Bundan sana ne?" diye sordu.

Kazuşi onun kendisine sırıtmasını yanlış değerlendirmiş olmalıydı. O da sırıtarak, "Demek haklıymışım," dedi.

Takako sırıtmaya devam ederek ona baktı. *Evet, aslında haklısın. Biraz rahat bir kız gibi görünebilirim ama senin de söylediğin gibi hâlâ bakireyim. On beş yaşında, masum bir kız. Ama...*

Bu seni ilgilendirmez, aşağılık herif!

"Nasıl olsa öleceğiz. Ölmeden önce bunu bir kez denemek istemez misin? İyi bir partner olacağımdan emin olabilirsin."

Takako hayatında hiç bu kadar öfkelendiğini hatırlamıyordu ama kendini hayretle Kazuşi'ye bakmaktan alıkoyamamıştı. Ağzı açık kalmış bile olabilirdi. Kazuşi'nin ölçüyü aşan hareketleri yeterince kötüydü ama şimdi sanki başka bir gezegenden gelmiş gibi iyice kontrolden çıkmıştı. Burası *San Salvador Adası, Kaptan Kolomb. Evet, adada vahşiler var. Vahşilere dikkat edin.* Takako başını öne eğerek kahkahalara boğuldu. Bu inanılmaz derecede komik bir durumdu. Şu an bir komedi programında olsalardı reyting listelerini altüst ederlerdi.

Başını kaldırdı. Sert bakışlarını Kazuşi'nin üzerine dikmiş olabilirdi ama yine de ona son bir şans daha tanıyacaktı.

"Bu sana son teklifim. Seninle beraber olmak istemiyorum. O yayı indir ve buradan gitmeme izin ver. Aksi takdirde beni öldürmek istediğini varsayacağım. Anladın mı?"

Kazuşi elindeki yayı indirmedi. Tersine onu omuzlarına dek yükseltip Takako'yu tehdit etti:

"Bu sana son ikazım. Bana itaat etsen iyi olur, Takako."

Bazı açılardan karşılaşmalarının dönüm noktası sayılabilecek bu konuşmanın Takako'yu heyecanlandırmış olması aslında onun kişiliği hakkında ipucu veriyordu. Ve bundan sonra olacakların sorumlusu kesinlikle o değildi.

Takako bu aşağılık herifle yaptıkları sohbeti sonlandırmak için öne doğru bir adım attı. "Anlıyorum. Bana tecavüz etmek istiyorsun, değil mi? Yakında ölecek olmanın sana her türlü hakkı sağladığını mı düşünüyorsun?"

Kazuşi yüzünde sert bir ifadeyle ona baktı. "Ben öyle bir şey söylemedim..."

Arada ne fark var? Takako ona için için gülüyordu. *Dur, bir sonraki sözlerini tahmin edeyim. Sana tecavüz etmek istemiyorum ama üzerindekileri çıkarsan iyi olur.*

Takako başını sakin bir tavırla yana eğerken sırıtıyordu. "Şu an o işe yaramaz organının derdine düşmek yerine hayatını kurtarmaya baksan daha iyi olur bence."

Kazuşi'nin yüzü bir anda kıpkırmızı oldu. Dudağını büzerek bağıra çağıra konuşmaya başladı. "Kapa çeneni! Gerçekten de tecavüze mi uğramak istiyorsun?"

Takako sırıttı. "Demek niyetin buymuş."

"Sana çeneni kapamanı söyledim!" dedi Kazuşi bir kez daha. "İstediğim an seni öldürebileceğimi biliyorsun!"

Bu çocuk, Takako'nun midesini bulandırıyordu. Daha az önce, "Seni öldürmeyeceğim," diyerek kendisini ikna etmeye çalışmıştı.

Kazuşi kısa bir sessizliğin ardından böbürlenerek, "Yoşio'yu da ben öldürdüm zaten," dedi.

Takako bu itirafa biraz şaşırmıştı ama tek kaşını kaldırarak, "Eminim öyle olmuştur," demekle yetindi. Bu doğru bile olsa... Kazuşi'nin o ana dek hep saklanmış olması dehşete kapıldığını gösteriyordu.Yoşio Akamatsu'yu bir anda karşısında bulup onu kazara öldürmüş olmalıydı. Bu olaydan sonra büyük ihtimalle kendisinden daha güçlü birisiyle karşılaşma korkusuyla sürekli saklanmıştı. Ancak Takako, Kazuşi'yi iyi tanıdığı için, onun oyunun sonuna kadar saklanarak hayatta kalmayı başardığı takdirde, "Bunu yapmaktan başka şansım yoktu," gibi bir şeyler söyleyip kendisinden daha zayıf son rakibi gözünü bile kırpmadan öldüreceğinden emindi.

"Bunun bir oyun olduğuna karar verdim," dedi Kazuşi, Takako'nun şüphelerini doğrulayarak. "Bu yüzden mecbur kalmadıkça kimsenin canını yakmayacağım."

Takako sırıtmaya devam ederek ona baktı.

Ah. Şimdi anladım. Demek kendi rızamla ya da tecavüz ederek beni becerecek ve oyunun sonunda da öldüreceksin. Diğer herkesin ölmesini bekleyip en sonunda beni de öldürecek ve hayatta kalan son kişi sen olacaksın, öyle mi? Anlıyorum. Peki, bu süre içinde beni kaç kez becerebileceğini de hesapladın mı?

Takako duyduğu tiksinti ve nefret yüzünden sırtından bir ürperti geçtiğini hissetti.

"Bir oyun ha?" diye tekrarladı ve yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Ama bir kıza bunu yaptığın için kendinden utanmayacak mısın?"

Kazuşi şaşırmış gibi görünüyordu ama sonra tekrar suratını buruşturdu. Buz gibi soğuk gözleri parladı. "Ölmeyi mi tercih ediyorsun?"

"Haydi durma, vur beni."

Kazuşi bir an tereddüt etti. Bu, Takako için bulunmaz bir fırsattı. Dikkat çekmemeye özen göstererek cebindeki taşları çıkardı ve onları Kazuşi'nin yüzüne fırlattı. Kazuşi kendini korumak için yüzünü kapatınca arkasını dönüp sırt çantasını yere fırlattı ve buz kıracağını elinde tutarak geldiği yöne doğru hızla koşmaya başladı.

Kazuşi'nin arkasından küfrettiğini duyabiliyordu. Bir kısa mesafe koşucusunun hızıyla on beş metre kadar ilerlemişti ki sağ bacağında

ani bir darbe hissederek yüzükoyun yere kapaklandı. Yanağı yerdeki ağaç köklerine sürtünerek kesildi. Takako bacağındaki keskin acıdan çok, yüzünde açılan bu yaraya üzülmüştü. *O iğrenç herif yüzümü kesti!*

Takako yattığı yerde dönerek doğruldu. Gümüş bir ok eteğini delip geçerek sağ bacağının üst kısmına saplanmıştı. Biçimli bacaklarından kan akıyordu.

Kazuşi ona yetişmişti. Yerde oturduğunu görünce yayı bir kenara fırlatıp kemerindeki nunçakuyu –birbirine zincirle bağlanmış iki çubuk– çıkardı ve sağ eline aldı. Bu silahı Yoşio Akamatsu'yu öldürdükten sonra Mayumi Tendo'nun sırt çantasında bulmuştu. Her nedense Kazuşi'nin çantasından çıkan "silah" hiçbir işe yaramayan bir şamisendi[7]. Elbette bu konunun Takako'yla herhangi bir ilgisi yoktu.

Takako yerde duran yaya bakarak, *onu elinden bıraktığın için pişman olacaksın,* diye düşündü.

"Bu senin suçun," dedi Kazuşi nefes nefese. "Beni sen kışkırttın."

Hâlâ yerde oturan Takako ona baktı. Aşağılık herif hâlâ bahaneler uyduruyordu. Takako bu ahmakla iki yıldır sınıf arkadaşı olduğuna inanamıyordu.

"Bekle," dedi Takako. Kazuşi kaşlarını çatarak ona baktığı sırada dizlerinin üzerinde doğruldu ve sağ omzunu döndürüp tek bir hareketle oku saplandığı yerden çıkardı. Dişlerini sıktı. Etinin yırtıldığını duymuştu ve yaradan kan boşalıyordu. Şimdi eteğine yeni bir yırtmaç daha eklenmişti.

Takako oku bir kenara fırlatıp Kazuşi'ye bakarak ayağa kalktı. Durumu fena sayılmazdı. İnanılmaz bir acı duyuyordu ama buna katlanabilirdi. Buz kıracağını sağ eline aldı.

"Yapma," dedi Kazuşi. "Bunun sana hiçbir faydası olmaz."

Takako buz kıracağını yan çevirip Kazuşi'nin göğsüne doğrulttu.

"Bunun bir oyun olduğunu söylemiştin, değil mi? Harika. Ben de senin rakibinim. Senin gibi aşağılık bir herife kesinlikle yenilmeyeceğim. Varlığını sonlandırmak için sahip olduğum her şeyi ortaya koymaya

---

7 Üç telli bir Japon çalgısı. (ç.n.)

hazırım. Tamam mı? Anladın mı? Yoksa bunu anlayamayacak kadar aptal mısın?"

Kazuşi hâlâ rahat davranıyordu. Herhalde Takako'nun bir kız olduğunu hatta daha önemlisi yaralı olduğunu ve bu durumda ona asla yenilmeyeceğini düşünüyordu.

"Tekrar söylüyorum," dedi Takako. "Elindeki o şeyle beni ölesiye dövüp sonra da bana tecavüz edebileceğini sanıyorsan yanılıyorsun. Bak ufaklık, penisinin derdine düşeceğine hayatını kurtarmaya baksan iyi olur."

Kazuşi suratını buruşturdu ve elindeki nunçakuyu yüzüne doğru kaldırdı.

Takako buz kıracağını sımsıkı tuttu. Aralarındaki gerilim iyice artmıştı.

Kazuşi büyük ihtimalle ondan on beş santim daha uzun ve yirmi kilo kadar daha ağırdı. Takako sınıfın bir numaralı atletiydi belki ama Kazuşi'ye karşı kazanma şansı neredeyse sıfırdı. Üstelik sağ bacağı oldukça kötü yaralanmıştı. Ama ne olursa olsun yenilmemesi gerektiğini biliyordu.

Kazuşi hiç beklenmedik bir anda hamle yaptı. Öne çıktı ve nunçakuyu aşağı doğru salladı.

Takako sağ kolunu kullanarak nunçakunun darbesine karşı koydu. Bu sırada bileğindeki iki bilezikten biri havaya fırlamıştı. (Güney Amerikalı Kızılderililer tarafından yapılmış bu bilezik en sevdiği takılardan biriydi. *Lanet olsun.*) Kolundan yukarı çıkıp kafatasının ortasına dek yayılan şiddetli bir acı hissetti. Bu acıya rağmen buz kıracağını öne doğru savurdu. Kazuşi suratını buruşturup geri çekilerek Takako'nun darbesinden kurtulmayı başardı. Aralarında bir kez daha iki metre mesafe vardı.

Takako sağ kolunu hissetmiyordu ama durumu fena sayılmazdı. En azından herhangi bir yeri kırılmamıştı.

Kazuşi saldırısına nunçakuyu elinin tersiyle sallayarak devam etti. Takako hemen yere çömeldi. Nunçaku içlerinde turuncu gölgeler olan uzun saçlarını sıyırarak geçmiş ve birkaç tutamının havalanmasına neden olmuştu. Takako buz kıracağını hızla Kazuşi'nin sağ bileğine doğru salladı. Hafifçe inleyip geriye doğru bir adım attığına bakılırsa Kazuşi hafif de olsa yaralanmıştı.

Birbirlerinden bir kez daha uzaklaşmışlardı. Kazuşi'nin nunçakuyu tutan sağ el bileği kızarmıştı ama kesik fazla derin sayılmazdı.

Takako'nun sağ bacağındaki yara zonkluyordu. Bacağının alt kısmının tamamen kana bulandığını hissedebiliyordu. Bu şekilde uzun süre dayanamazdı. Birisinin kesik kesik nefes aldığını duydu. Bu ses kendi dudaklarından geliyordu.

Kazuşi nunçakuyu bir kez daha salladı. Takako onun, kafasının sol kısmını ve omzunu hedef aldığını anlamıştı.

Öne doğru bir adım attı. Birden dövüş sanatları konusunda uzman sayılan Hiroki'nin, "Rakibini onu şaşırtarak da yenebilirsin. Bazen öne doğru atılan cesur bir adım hayati önem taşıyabilir," dediğini hatırlamıştı.

Nunçaku Takako'nun omzuna çarptı ama aynen Hiroki'nin söylediği gibi çarpan sadece zinciri olmuştu ve o da pek fazla acıtmamıştı. Takako Kazuşi'nin üzerine atladı. Rakibinin yüzü, şaşkınlıktan fal taşı gibi açılan gözleri şimdi burnunun dibinde duruyordu. Buz kıracağını yukarı kaldırdı.

Kazuşi boşta duran sol eliyle Takako'yu üzerinden itti. Takako sağ ayağı yaralı olduğu için dengesini bulamayarak yüzükoyun yere yuvarlandı.

Buz kıracağının darbesinden son anda kurtulan Kazuşi sol eliyle yara almayan göğsünü ovuşturarak, "Hiç de yabana atılacak bir rakip sayılmazsın," dedi. Elindeki nunçakuyu hızla yerde yatan Takako'nun üzerine doğru salladı. Bu defa onun yüzünü hedef almıştı!

Takako nunçakunun darbesini buz kıracağıyla karşıladı. Buz kıracağı metalik bir ses çıkararak havaya fırladı ve toprak zemine düştü. Şimdi Takako'nun elinde kalan tek şey hissettiği yoğun acıydı.

Dudaklarını ısırdı. Kazuşi'ye bakarak geri çekildi.

Kazuşi sırıtarak yavaşça ona doğru yaklaştı. Bu çocuk kesinlikle aklını yitirmişti. Bir kızı ölesiye dövmek onu en ufak bir şekilde rahatsız etmiyordu. Hatta bunu yapmak hoşuna bile gidiyordu.

Kazuşi nunçakusunu bir kez daha salladı. Takako kendini geriye atarak darbeden kurtulmaya çalıştı ama bu defa nunçaku da peşinden gelmişti. Belki de Kazuşi bu aleti kullanmaya alışmıştı. Bu defa hedefi tutturmayı başardı.

Takako başının sol yanında keskin bir darbe hissetti. Dengesini kaybedip sallanmaya başladı. Sol burun deliğinden ılık bir sıvı akıyordu.

Neredeyse düşmek üzereydi. Kazuşi artık kazandığından emin olmalıydı.

Hâlâ sallanmaya devam eden Takako güzel gözlerini kıstı.

Yere düşerken uzun bacaklarını öne doğru uzattı ve Kazuşi'nin sol dizine tüm gücüyle sağdan bir darbe indirdi. Acı dolu bir feryat koparan Kazuşi sol dizinin üzerine çöktü. Çırpınan vücudu dizinin üzerinde yarım bir dönüş yaptı. Şimdi Takako onun sırtını görebiliyordu.

Buz kıracağını tekrar eline almaya çalışsaydı bu mücadeleyi kaybedebilirdi. Ama o çok daha farklı bir şey yapmayı tercih etti.

Kazuşi'nin sırtına atladı. Ata biniyormuş gibi omuzlarının üzerine çıkarak kafasını tuttu. Kazuşi onun ağırlığıyla yüzükoyun yere yuvarlandı.

O an Takako'nun aklından geçen tek şey hangi parmağını kullanacağıydı. İşaret ve orta parmakları. Hayır! En güçlü kombinasyonu orta ve başparmağı oluşturuyordu. Takako'nun tırnakları her zaman bakımlıydı. Takım kaptanı Bay Tada onu bu konuda defalarca azarlamıştı ama Takako tırnaklarını kısaltmayı reddetmişti.

Kazuşi'nin üzerinde asılı kalarak onun saçlarını tuttu ve başını hızla geriye çekti. Darbesini nereye indireceğini çok iyi biliyordu.

Kazuşi birden niyetini anlamış olmalıydı. Takako onun gözlerini kapadığını fark etti.

Gerçi bunu yapmasının hiçbir faydası yoktu. Takako'nun sağ elinin baş ve orta parmakları göz kapaklarını yırttı ve göz yuvalarının içine saplandı.

"AHHHHHH!" diye haykırdı Kazuşi. Kollarının üzerinde yere kapaklandıktan sonra doğruldu ve nunçakuyu bırakıp Takako'nun ellerinden kurtulmaya çalıştı. Onu sırtından atabilmek için çılgınca bir telaşla kendini sağa sola savuruyordu.

Takako ona sımsıkı tutunarak sırtından inmeyi reddetti. Parmaklarını daha da içeri bastırdı. Baş ve orta parmakları ikinci boğumlarına dek Kazuşi'nin göz yuvalarına gömülmüştü. Bunu yaparken bir şeylerin yerinden çıktığını hissetti ve bunun Kazuşi'nin gözyuvarları olduğunu

anladı. Bir gözyuvarının bu kadar küçük olabileceği hiç aklına gelmezdi. Takako keskin tırnaklarını daha da içeri gömmekten kaçınmadı. Kazuşi'nin yanaklarından kan ve tuhaf görünümlü, gözyaşlarına benzeyen yarı saydam, yapışkan bir sıvı akmaya başladı.

Kazuşi ayağa kalkıp kollarını telaşla etrafa savurarak, "AHHHH!" diye bağırdı. İki elini birden kullanarak Takako'nun sağ elini yüzünden söküp almaya çalıştı ve saçını çekti.

Takako, Kazuşi'nin sırtından aşağı atladı. Birkaç tutam, hatta bir tomar saçını kaybetmiş gibi görünüyordu ama şimdi bunu dert edecek durumda değildi.

Az önce yere düşen buz kıracağını arayıp buldu ve onu eline aldı.

Kazuşi inleyerek kollarını göremediği düşmanına doğru salladı. Ardından yere düştü. Gözleri açıktı ama kırmızı renkli birer denize benziyorlardı. Bu haliyle albino bir maymunu andırıyordu. Takako sağ bacağını sürüyerek Kazuşi'nin yanına geldi. Yaralı bacağını havaya kaldırdı ve onun tamamen savunmasız duran testislerine indirdi. Üzerinde mor çizgiler olan beyaz spor ayakkabıları şimdi kendi kanına bulanıp kırmızıya dönüşmüştü. Takako sanki bir kemirgeni ezmiş gibi ayakkabısının tabanının altında bir şeylerin kırıldığını hissetti. "AHHH!" diye inledi Kazuşi. Testislerini tutup yan döndü ve anne karnındaki bir bebek gibi iki büklüm oldu. Şimdi Takako sol ayağını onun boğazına bastırmıştı ve ağırlığını tüm gücüyle ayak tabanına veriyordu. Kazuşi elini uzattı ve belli belirsiz hissedilen darbelerle Takako'nun ayağını çekip kendini kurtarmaya çalıştı.

"Yard..." dedi. Boynu ezildiği için sesi hafif bir esintiden farksızdı.

"Yardım..."

Evet, tabii, diye geçirdi içinden Takako. Yüzünde bir gülümseme belirdiğini hissedebiliyordu. Artık öfkesinin yatıştığını fark etti. Aslında bu hoşuna bile gitmişti. Bundan emindi. Ne olmuş yani? O hiçbir zaman Papa II. John Paul ya da 14. Dalai Lama olduğunu iddia etmemişti.

Takako dizlerinin üzerine çökerek buz kıracağını Kazuşi'nin ağzına soktu. (Birkaç dişinde dolgu olduğunu görmüştü.) Kazuşi'nin onun bacağından kurtulmaya çalışan kolları bir anda donup kalmıştı. Takako

buz kıracağını daha da içerilere itti. Alet fazla direnmeden Kazuşi'nin boğazına saplandı. Göğsünden ayak parmak uçlarına dek tüm vücudu birkaç kere kasıldı ve sonra hareketsiz kaldı. Hâlâ açık duran albino gözlerinin etrafındaki kan yapış yapış olmuş, örümcek ağına benzer bir şekil almıştı. Sanki gözlerinden yoğun kıvamlı bir boya akıyordu.

Takako birden sağ bacağında bir acı hissederek sırtüstü yere düştü. Sanki az önce fiziksel yeterlilik testleri için iki kere iki yüz metre koşmuş gibi nefes nefese kalmıştı.

Bu mücadeleyi kazanmıştı. Ama hiçbir şey hissetmiyordu. Aralarındaki dövüş en fazla otuz saniye sürmüş olmalıydı. Zaten Takako bundan daha uzun süren bir mücadeleden sağ çıkamazdı. Her halükârda kazanan kendisi olmuştu. Önemli olan buydu.

Takako kana bulanan sağ bacağını tuttu ve Kazuşi'nin, ağzından bir buz kıracağı çıkarmaya çalışan gezgin bir sihirbaza benzeyen cesedine baktı. *Bayanlar baylar, şimdi de az önce yuttuğum şeyi çıkarıyorum...*

"Takako."

Ses arkasından gelmişti. Hâlâ yerde oturan Takako o tarafa döndü. Uzanıp Kazuşi'nin ağzında duran buz kıracağını aldı. (Kazuşi'nin başı biraz yukarı kalkmış sonra tekrar yere düşmüştü.)

Mitsuko Suma (11 No.lu Kız Öğrenci) yerde oturan Takako'ya bakıyordu.

Takako bakışlarını hızla onun sağ eline çevirdi. Mitsuko'nun küçücük eli koca bir otomatik tabanca taşıyordu.

Takako, Mitsuko'nun niyetini bilmiyordu. Ama eğer o da Kazuşi Niida gibi bu oyunu oynamak istiyorsa (ne de olsa söz konusu kişi *Mitsuko Suma'ydı*) kendisinin en ufak bir kazanma şansı bile yoktu. Mitsuko silahlıydı.

Takako kaçmak zorundaydı. Kaçmalıydı. Sağ bacağını acıyla kendine doğru çekip ayağa kalkmaya çalıştı.

"İyi misin?" diye sordu Mitsuko. İnanılmaz derecede nazik bir sesle konuşuyordu. Üstelik silahını da Takako'nun üzerine doğrultmamıştı.

Yine de Takako dikkatli olmak zorundaydı. Geriye doğru süründü ve nihayet yakınlardaki bir ağaca tutunarak ayağa kalkmayı başardı. Sağ bacağı inanılmaz derecede ağırlaşmıştı.

Mitsuko'ya, "Sanırım iyiyim," diyerek cevap verdi.

Mitsuko önce Kazuşi'nin cesedine, sonra Takako'nun elinde duran buz kıracağına baktı.

"Onu bu aletle mi öldürdün? Doğrusu bir kız olarak bundan çok etkilendiğimi itiraf etmeliyim."

Mitsuko gerçekten de etkilenmiş gibi görünüyordu. Neredeyse neşeli sayılabilecek bir ses tonuyla konuşmuştu. Bir meleği andıran yüzü mutlulukla parlıyordu.

"Sanırım öyle oldu," dedi Takako. Vücudunun dengesinin tamamen bozulduğunu hissediyordu. Bunun sebebi belki de sağ bacağındaki yara yüzünden çok kan kaybetmiş olmasıydı.

"Hey," dedi Mitsuko. "Bugüne dek hiç beni etkileme zahmetine girmedin."

Hâlâ onun niyetini kestiremeyen Takako, Mitsuko'ya baktı. (Şiroiva Lisesi'nin en güzel iki kızı birbirine bakıyordu. Güzel takılar ve bir erkek çocuğunun cesedi. *Ah, çok hoş görünüyorsun, tatlım.*)

Mitsuko haklıydı. Takako başkalarına yağcılık yapmaktan hoşlanmazdı, bu yüzden Mitsuko onunla konuşurken asla diğer kızlar gibi olduğu yere sinmezdi. Bunu yapamayacak kadar gururluydu. Üstelik Mitsuko'dan da korkmuyordu.

Takako aniden bir süre önce âşık olduğu (aslında Takako onu sevmekten vazgeçeli sadece iki ay olmuştu) bir çocuğun söylediklerini hatırladı. Hiroki Sugimura'ya karşı hislerinden emin olamıyordu ama bu çocuğa âşık olduğunu biliyordu. Âşık olduğu çocuk, arkadaşının başlattığı bir kavgaya karışmış ve Takako'yla olan randevusundan hemen önce dayaktan perişan olmuş bir halde soyunma odasına girerek, "Korkacak bir şey yok. Endişelenecek bir şey yok," demişti.

Güçlü ve güzel ol... Lise başladığından beri peşinde olduğu bu oğlan, Takako'nun kişiliğinde derin izler bırakmıştı. Ama onun başka bir kız

arkadaşı vardı. Evet, bu kız çok zarifti. Ormanın içine gizlenmiş dingin bir göl kadar sakindi; tıpkı Sakura Ogava gibi. Eh, artık bütün bunlar geçmişte kalmıştı.

Takako o çocuğun söylediği bu sözlerin neden az önce Kazuşi Niida'yla dövüşürken değil de şimdi bir anda aklına geldiğini düşündü... Bu aslında Mitsuko Suma'dan korktuğu anlamına mı geliyordu?

"Seni her zaman biraz kıskandım," dedi Mitsuko sözlerine devam ederek. "Çok hoş bir kızdın ve benden çok daha iyiydin."

Takako sessizce onu dinliyordu. Birden bu sözlerde bir terslik olduğunu hissetti. Neden Mitsuko ondan bahsederken geçmiş zaman kipiyle konuşuyordu?

"Ama..." Mitsuko'nun gözleri muzipçe parladı. Şimdi tekrar şimdiki zaman kipiyle konuşmaya başlamıştı. "Senin gibi kızları severim. Belki de bir lezbiyenim. Bu yüzden sana..."

Takako'nun gözleri fal taşı gibi açıldı. Arkasını dönüp koşmaya başladı. Sağ bacağını biraz sürüklüyordu ama bir koşu şampiyonu olarak saygı duyulabilecek bir hızla koşuyordu.

"Bu yüzden sana..."

Mitsuko .45'lik tabancasını yukarı kaldırdı. Art arda üç kez tetiğe bastı. Üniformasının sırtında üç delik açıldığı sırada Takako yirmi metre kadar ilerlemiş, tepeden aşağı inip ağaçların arasına dalmayı başarmıştı. Beyzbolda balıklama dalış tekniği uyguluyormuş gibi yüzükoyun yere düştü. Yüzünü yere sürterek kaydı ve üzerinde dalgalanan etekle birlikte havaya kalkan bacakları kırmızı ve beyaz bir ışıkla parladı. Takako artık yerde yatıyordu.

Mitsuko silahını indirip, "Çok yazık oldu," dedi.

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 24

38

Noriko nefes almakta iyice zorluk çekmeye başlamıştı. Şogo'nun ona verdiği ilaç işe yaramamış gibi görünüyordu. Saat öğleden sonra iki olmak üzereydi. Noriko'nun yanakları sanki bir anda çöküvermişti. Şuya bir şişe suyla onun mendilini ıslattı. Yüzündeki teri sildikten sonra mendili alnına yerleştirdi. Noriko'nun gözleri kapalıydı ama teşekkür etmek istercesine başını salladı.

Şuya tekrar Şogo'ya baktı. Şogo bunca süre pozisyonunu hiç değiştirmemişti. Hâlâ sırtı bir ağaca dayalı ve bağdaş kurmuş bir halde sigara içiyordu. Sağ eliyle kucağında duran Remington marka tüfeğinin kabzasına dokundu.

"Şogo."

"Ne var?"

"Haydi gidelim."

Şogo kaşlarını yukarı kaldırdı. "Nereye?"

Şuya dudaklarını birbirine kenetledi. "Bu duruma daha fazla dayanamayacağım." Noriko'yu işaret etti. "Her saniye daha da kötüleşiyor."

Şogo, gözleri kapalı bir halde yerde yatan Noriko'ya baktı. "Ateşinin sebebi kan zehirlenmesiyse onu ısıtıp dinlenmesini sağlayarak iyileştiremeyiz."

Şuya sabırsızlığını bastırmaya çalışarak, "Haritaya göre adada bir klinik var," dedi. "Orada Noriko için daha etkili ilaçlar bulabiliriz, değil mi? Klinik meskûn bölgenin kuzeyinde kalıyor ve orası henüz yasak bölge ilan edilmedi."

"Ah, evet haklısın." Şogo sigarasının dumanını dudağının kenarından dışarı üfledi. "Bu doğru."

"Haydi hemen oraya gidelim."

Şogo başını yana eğdi. Sigarasından son bir nefes daha aldıktan sonra onu yere sürterek söndürdü. "O klinik buradan en az bir buçuk kilometre uzakta. Oraya bu saatte gitmek çok tehlikeli olur. Karanlığı beklemeliyiz."

Şuya dişlerini sıktı. "Karanlığı bekleyecek kadar zamanımız yok. Ya orayı da yasak bölge ilan ederlerse?"

Şogo ona cevap vermedi.

"Hey," dedi Şuya. Bunun duyduğu sabırsızlıktan mı yoksa Şogo'yla ters düşme riskine girme düşüncesinden mi kaynaklandığını bilmiyordu ama biraz kekeleyerek konuşmaya başlamıştı. Her şeye rağmen bunu söylemek zorundaydı. "Bi... bizi öldürmeye çalıştığını söylemiyorum ama neden riske girmekten bu kadar çekiniyorsun? Hayatın çok mu değerli?"

Şuya onun gözlerinin içine baktı. Şogo sakin tavrını hâlâ koruyordu.

"Şuya..."

Şuya, Noriko'nun sesini duyarak arkasına döndü. Noriko başını kendisine doğru çevirmişti. Az önce alnında duran mendil yere düşmüştü. Güçlükle nefes alıyor olmasına rağmen, "Kes artık. Şogo olmadan bunu asla yapamayız," demeyi başardı.

"Noriko." Şuya başını iki yana salladı. "Ne kadar zayıf düştüğünün farkında değil misin? Buradan kurtulmadan ölmene izin veremem." Ardından tekrar Şogo'ya döndü. "Eğer gelmeyeceksen ben Noriko'yu alıp gideceğim. Yaptığımız anlaşmayı unut. Artık tek başınasın."

Bunlar onun veda sözleriydi ve çantalarını toplamaya hazırlandı.

"Bekle," dedi Şogo. Yavaşça ayağa kalkıp Noriko'nun yanına gitti ve onun sağ bileğini tutarak nabzını ölçtü. Bunu yirmi dakikada bir yapıyordu. Giderek uzayan sakallarla kaplı çenesini ovuşturup onlara baktı. "Hangi ilacı kullanacağınızı bilemezsiniz." Bunları söyledikten sonra başını hafifçe yana eğdi ve bakışlarını Şuya'ya çevirdi. "Pekâlâ. Ben de sizinle geliyorum."

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 24

39

Sırtından üç kurşun yarası almasının üzerinden yarım saatten fazla bir zaman geçmişti ve bacağındaki yara yüzünden çok kan kaybetmişti ama Takako Çigusa hâlâ yaşıyordu. Mitsuko Suma ortadan kaybolmuştu ama bu, Takako'nun umurunda bile değildi.

Yarı uykulu, yarı rüyada gibiydi. Ailesi; annesi, babası ve küçük kız kardeşi evlerinin bahçe kapısından ona el sallıyordu.

Kendisinden iki yaş küçük olan kız kardeşi Ayako'nun ağladığını gördü. Ayako ona, "Hoşça kal Takako, hoşça kal," diyordu. Oldukça üzgün görünen yakışıklı babası (Takako yüz hatlarının büyük bir kısmını babasından almıştı) ve annesi (Ayako annesine daha çok benziyordu) sessiz duruyordu. Köpekleri Hanako başını öne eğmiş, kuyruğunu sallıyordu. Çok zeki bir dişi köpek olan Hanako'ya doğduğundan beri Takako bakıyordu.

Ah, kahretsin, diye düşündü Takako rüyasında, *bu ne berbat bir şey. Sadece on beş yıl yaşadım. Hey Ayako, anneme ve babama iyi bak, tamam mı? Sen fazla şımartılmış bir kızsın, bu yüzden ablandan bir şeyler öğrenmeye çalış olur mu?*

Ardından Kahoru Kitazava'yı gördü. Yedi yıldan beri arkadaşı olan bu ufak tefek kız onun en yakın dostuydu.

Seninle de vedalaşmamızın zamanı geldi, Kahoru. İnsan elinden geleni yaptığı sürece hiçbir şeyden, cehennemden bile korkmaz demiştin. Ben de korkmuyorum. Ama yine de bu şekilde yapayalnız ölmek biraz ağırıma gidiyor...

Sonra Kahoru'nun bağırdığını duydu. Ama Takako onun ne söylediğini anlayamıyordu. Sanki, "Peki ya o?" gibi bir şeyler mırıldanıyordu.

O mu?

Birden sahne değişti ve kendini atletizm takımının soyunma odasında buldu. Takako ortaokul üçüncü sınıfın yaz günlerinde olduğunu biliyordu çünkü bu oda geçen sonbaharda yıkılmış, yerine yeni kulüp binası yapılmıştı.

Hey, bu bir rüya değil. Bu gerçekten de yaşandı. Bu...

Yaşça ondan daha büyük bir takım arkadaşı. Kısacık kestirdiği saçlarının ön kısmı havaya kalkmıştı ve üzerinde "CANIN CEHENNEME!" yazan bir tişörtle siyah çizgili yeşil bir koşu şortu giymişti. Bakışları şakacı ama aynı zamanda nazikti. Bu, Takako'nun âşık olduğu çocuktu. Engelli koşuda oldukça başarılıydı. Şimdi kısa bir süre önce sakatladığı bacağını sarmakla meşguldü. İçeride ikisinden başka kimse yoktu. Takako ona, "Çok güzel bir kız arkadaşın var. Birbirinize çok yakışıyorsunuz," dedi.

Ah, ben bu çocuğun yanında aptal bir kıza dönüşüyorum. Ne kötü.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Çocuk başını kaldırıp ona gülümsedi. "Bence sen ondan daha güzelsin."

Takako gülümsedi fakat kendini biraz tuhaf hissetmişti. Ondan ilk kez dış görünüşüyle ilgili iltifat almaktan mutluluk duymuştu ama aynı zamanda onun başka bir kıza, kız arkadaşından daha güzel olduğunu söyleyebilmesi, kız arkadaşıyla arasındaki ilişkinin ne kadar güçlü olduğunu gösteriyordu.

"Senin erkek arkadaşın yok mu Takako?" diye sordu gülümseyerek.

Sahne bir kez daha değişti.

Takako parktaydı ama her şey daha alçak görünüyordu.

Ah, bu benim çocukluğumdan bir sahne olmalı. İki ya da üçüncü sınıftaydım sanırım.

Hiroki Sugimura önünde durmuş ağlıyordu. O zamanlar şimdiki gibi uzun boylu değildi. Hatta Takako ondan daha uzundu. Belalı çocuklardan biri yepyeni çizgi romanını elinden almıştı.

"Haydi ama, erkekler ağlamaz. Korkak davranma. Güçlü ol. Köpeğimiz doğum yaptı. Yavruları görmek ister misin?"

"Tamam..." dedi Hiroki gözyaşlarını silip onun peşine takılarak.

Takako şimdi düşününce Hiroki'nin bu olaydan bir yıl sonra dövüş sanatları eğitimi almaya başladığını hatırladı. O günlerde bir anda serpilmiş ve nihayetinde boyu Takako'yu geçmişti.

İlkokul bitene dek sık sık birbirlerinin evine gitmişlerdi. Taka-ko'nun çok dalgın göründüğü bir gün Hiroki ona, "Ne oldu Takako? Bir sorun mu var?" diye sormuştu.

Takako bu soruyu biraz düşündükten sonra aklından geçen şeyi onunla paylaşmıştı. "Hey Hiroki, birisi sana seni sevdiğini söylese ne yaparsın?"

"Hımm. Bilmiyorum çünkü başıma hiç böyle bir şey gelmedi."

"Sen kimseye âşık değil misin?"

"Hımm. Hayır. Şimdilik değilim."

Takako bu sözler üzerine, *yani ben bir aday bile değilim öyle mi,* diye düşünmüştü.

Her neyse. "Ah, gerçekten mi? Eh, bence güvenebileceğin bir kız bulsan iyi olur."

"Ben çok korkağım. Bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

Sahne bir kez daha değişti. Tekrar ortaokuldaydılar. Ortaokul üçüncü sınıfta sınıf arkadaşı olmuşlardı. Okulun ilk günü kendi aralarında konuşuyorlardı. Bir ara Hiroki, "Atletizm takımında çok hoş bir çocuk olduğunu duydum," dedi. Hiroki Takako'nun atletizm takımının şampiyonuna âşık olduğunu ima ediyordu.

"Sana bunu kim söyledi?"

"Sadece duydum. Eee, nasıl gidiyor?"

"Umutsuz vaka," dedi Takako. "Kız arkadaşı var. Peki ya sen? Senin hâlâ kız arkadaşın yok mu?"

"Beni rahat bırak."

Hep daha samimi olmanın eşiğindeydik. İkimiz de birbirimize karşı bir şeyler hissediyorduk ama... Yoksa bütün bunları ben mi hayal ediyorum? En azından senden hoşlanıyordum. Yani sana hissettiklerim atletizm takımındaki o çocuğa hissettiklerimden farklıydı. Ne demek istediğimi anlıyor musun?

Birden Hiroki'nin yüzü belirdi. Ağlıyordu. "Ne olur ölme, Takako."

Haydi, erkek gibi davran. Erkekler ağlamaz. Artık büyüdün ama bu konuda gelişme kaydettiğin söylenemez.

Bu Tanrı'nın ona bir lütfu muydu? Takako bir kez daha kendine geldi ve gözlerini açtı.

Hiroki Sugimura ikindi güneşinin yumuşak ışıkları altında ona bakıyordu. Takako, Hiroki'nin arkasındaki ağaçların tepesini ve onların aralarında kalan mavi gökyüzünün bir Rorschach testi[8] gibi karmaşık şekiller oluşturduğunu görebiliyordu.

İlk fark ettiği şey Hiroki'nin aslında ağlamadığı oldu.

Ardından, "Buraya..." diye sormak istedi.

Ancak kelimeleri dudaklarından çıkarmaya çalışırken kendini paslı bir kapıyı açıyormuş gibi hissetmişti. Fazla zamanı kalmadığını anladı.

"... nasıl geldin?"

Hiroki sadece, "Nihayet seni buldum," demekle yetindi. Yanma diz çöktü ve yavaşça onun başını kaldırdı. Takako yere yüzükoyun düşmüştü ama nedense şimdi sırtüstü yatıyordu. Sol elinin avcuyla (aslında vücudunun sol tarafı tamamen uyuştuğu için hiçbir şey hissetmiyordu; bunun nedeni herhalde Kazuşi Niida'nın başının sol tarafına inen darbesiydi) yerde otlar olduğunu hissetti. Onu buraya Hiroki mi taşımıştı?

Hiroki sessizce, "Sana bunu kim yaptı?" diye sordu.

Bu onun için çok önemli bir bilgiydi.

"Mitsuko," dedi Takako. Artık Kazuşi Niida umurunda bile değildi. "Dikkatli ol."

Hiroki başını salladıktan sonra, "Üzgünüm," dedi.

Takako ona cevap vermedi. Sadece yüzüne baktı.

Hiroki, "Okuldan çıkınca saklanıp seni bekledim," dedi. Ardından sanki bir şey söylemekten çekiniyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. "Ama sonra Yoşio geri döndü. Bi... bir an dikkatim dağıldı. Çok

---

8 Deneklere mürekkep lekeleri gösterilerek algılarının analiz edildiği psikolojik bir test. (ç.n.)

hızlı koşuyorsun... Seni kaybettim. Arkandan seslenerek gittiğin yöne doğru koştum ama sen çoktan uzaklaşmıştın."

Ah, hayır, diye geçirdi içinden Takako. Demek doğruydu. Okuldan koşarak kaçıp ağaçların arasına daldığı sırada uzaklardan gelen bir ses duyar gibi olmuştu. Ancak öylesine büyük bir telaş yaşıyordu ki bu sesin kendi hayal ürünü olduğunu –öyle olmasa bile peşinde birisi olduğunu– düşünerek koşmaya devam etmişti.

Ah...

Hiroki onu beklemişti. Aynen tahmin ettiği gibi, hayatını riske atarak onu beklemişti. "Nihayet seni buldum," derken de bunca süre onu aradığını kastediyor olmalıydı.

Bu düşünce Takako'nun ağlamak istemesine neden oldu.

Bunu yapmak yerine yüzüne bir gülümseme yerleştirmeye çalıştı. "Gerçekten mi? Teşekkürler."

Takako artık daha fazla konuşamayacağını biliyordu. Böyle bir anda söylenmesi gereken en doğru şeyi bulmaya çalıştı. Ama sonra aklına tuhaf bir soru geldi ve onu pat diye soruverdi. "Âşık olduğun biri var mı?"

Hiroki kaşlarını oynattı ve usulca, "Evet, var," dedi.

"O kişinin ben olduğumu söyleme sakın."

Hâlâ üzgün görünen Hiroki belli belirsiz gülümsedi. "Hayır, sen değilsin."

"Tamam o zaman..."

Takako derin bir nefes aldı. Zehrin vücudunun her noktasına yayıldığını hissedebiliyordu. Bu onu tuhaf bir şekilde hem üşütüyor hem de inanılmaz derecede ısıtıyordu. "Bana... sarılır mısın? Birazdan hepsi bitecek."

Hiroki dudaklarını birbirine bastırıp onu yukarı kaldırdı ve kollarını sımsıkı vücuduna sardı. Geriye düşmek üzere olan başının düz durmasını sağladı.

Takako son bir şey daha söyleyebileceğini hissetti. "Hayatta kalmalısın, Hiroki."

Yüce Tanrım, bir şey daha söylememe izin verir misin?

Takako, Hiroki'nin gözlerinin içine bakarak sırıttı. "Çok çekici bir erkek oldun."

"Sen de... dünyadaki en havalı kızsın."

Takako belli belirsiz gülümsedi. Hiroki'ye teşekkür etmek istese de artık nefes alamıyordu. Sadece onun gözlerinin içine bakmakla yetindi. Ona minnettardı. En azından yapayalnız ölmeyecekti. Son dakikalarında yanında duran kişi Hiroki olmuştu. Ve Takako ona minnettardı. Gerçekten de minnettardı.

Kahoru... teşekkürler, ne demek istediğini anladım.

Takako Çigusa yaklaşık iki dakika sonra can verdiği sırada hâlâ bu pozisyondaydı. Gözleri açık kalmıştı. Hiroki Sugimura onun cansız ve gevşek vücuduna sarılıp gözyaşı döktü.

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 23

40

"Çök," dedi Şogo. Tüfeğini doğrultup etrafı dikkatle kolaçan etti. Noriko'yu sırtında taşıyan Şuya, Şogo'nun söylediğini yaptı. Geniş gövdeli bir karaağacın gölgesi altındaydılar. O ana dek kliniğe giden yolun üçte ikisini katetmiş olmalıydılar. Ya F-6 ya da F-7 bölgesine yakın bir yerdeydiler. Eğer doğru yönde gidiyorlarsa (onları Şogo yönlendirdiği için klinikten uzaklaşıyor olamazlardı) birazdan sağ tarafta, aşağılarında kalan okul binasını göreceklerdi.

Sahili takip ederek önce C-4 bölgesinden geçmiş, sonra da doğuya yönelip kuzeydeki dağın eteklerinde yürümüşlerdi. Güneşin altında yürümek hiç de kolay olmamıştı. Biraz ilerliyor, sonra soluklanmak için duruyorlardı. Sık otların içinden geçmeleri gerektiğinde Şogo otların arasında gizlenen kimse olup olmadığım anlamak için etrafa birkaç taş fırlatıyordu. Bu mesafeyi katetmeleri bile yarım saat sürmüştü.

Noriko hâlâ güçlükle nefes alıyordu.

Şuya annelerin çocuklarına yaptıkları gibi başını arkaya çevirip, "Neredeyse gelmek üzereyiz, Noriko," dedi.

Noriko ona, "Tamam..." diyerek karşılık verdi.

"Pekâlâ, gidelim," dedi Şogo. "Hedefimiz şu karşıdaki ağaç."

"Tamamdır."

Şuya ayağa kalktı ve otlarla dolu yumuşak zeminli arazide yürümeye başladı. Burası önceden bir tarla olmalıydı. Sol elinde eşyalarını, sağ elinde tüfeğini taşıyan Şogo da hemen yanlarında yürüyor, başıyla direktifler veriyordu. Elindeki tüfeğin namlusu her defasında başıyla gösterdiği yere çevriliyordu.

İnce gövdeli bir ağaca ulaşıp durdular. Şuya derin bir nefes aldı.

"İyi misin Şuya?"

Şuya gülümsedi. "Noriko çok hafif."

"İstersen mola verebiliriz."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Oraya mümkün olduğunca çabuk varmak istiyorum."

"Tamam," dedi Şogo ama Şuya birden tereddüt etmişti. Belki de tam bir ahmak gibi davranıyordu. Önemli detayları kontrol etmeyi unutup her defasında yanlış kararlar alıyordu.

- "Şogo."

"Ne var?"

"Sence haritadaki işaret gerçekten de bir kliniği mi gösteriyor?"

Şogo kıs kıs güldü. "Sanırım öyle olduğunu iddia eden sendin."

"Hayır, bu..."

Şuya mahcup duruma düşmüştü ama Şogo hemen, "Endişelenme, işaret doğru. Daha önce kontrol etmiştim," dedi.

"Gerçekten mi?"

"Evet. Dün gece, yani sizinle karşılaşmadan önce adanın etrafını dolaşmıştım. Tedbirli davranıp yanıma biraz daha ilaç almalıydım. İhtiyaç duyabileceğim aklıma gelmedi."

Şuya rahat bir nefes aldı. Ardından kendi kendini azarladı. Artık kendisine bir çekidüzen vermek zorundaydı. Aksi halde sadece kendisinin değil, Noriko'nun da ölümüne sebep olacaktı.

Şogo, bunları konuşurlarken bile bir sonraki hedeflerine karar vermeye çalışıyordu. "Pekâlâ..."

Tam o sırada bir silah sesi duyuldu. Şogo olduğu yerde donup kaldı. Gergin bir tavırla yere çömelip etrafı kolaçan etti. Acaba Şuya herhangi bir engelle karşılaşmadan kliniğe ulaşacaklarını düşünerek fazla mı iyimser davranmıştı?

Ancak etrafta kimsecikler görünmüyordu.

Şuya onları korumak istercesine sol kolunu öne doğru uzatan ve bakışlarını gidecekleri yön olan sol tarafa çeviren Şogo'ya baktı. On metre

kadar ötede, uzun çam ağaçlarına ulaşan hafif bir yokuş vardı. Ağaçlar görüş açılarını tamamen kapatıyordu. Şogo oraya mı gitmelerini istiyordu?

Şuya nihayet tuttuğu nefesi bıraktı.

"Sorun yok," dedi Şogo fısıldar gibi. "Kurşunların hedefi biz değiliz."

Şuya silahını çıkarmaktan vazgeçip Noriko'yu sırtında taşımaya devam ederek, "Ses çok yakından geldi," dedi.

Şogo başını sallayarak sessizce onayladı. Ardından tekrar silah sesleri duyuldu. İkinci ve üçüncü kurşun. Üçüncüsünün sesi nedense diğer ikisinden daha güçlü çıkmıştı. Ve yeni bir silah sesi daha. Bu defaki daha zayıf bir sesti.

"Karşılıklı silah çekmişler," diye mırıldandı Şogo. "İyice havaya girmiş olmalılar."

Şuya artık güvende olduklarını bildiği için rahatlamasına rağmen dudaklarını ısırıp duruyordu.

Bunların kim olduklarını bilmiyordu ama sınıf arkadaşları yine birbirlerini öldürüyordu. Hatta bu olay hemen yakınlarında gerçekleşiyor ve o, sessiz durarak silah seslerinin dinmesini bekliyordu. Bu çok...

Zihninde daha önce de hayalini kurduğu siyahlar içindeki adamın görüntüsü belirdi. *Şimdi sıra sende ve sende. Neyse ki sizin sıranız henüz gelmedi, Bay Nanahara.*

Sırtı Şuya'ya dönük duran Şogo onun düşüncelerini okumuş gibi (Daha önce de hava açık olduğunda onun zihnini okuyabileceğine dair saçma bir şeyler söylememiş miydi?), "Umarım onları durdurmayı düşünmüyorsundur, Şuya," dedi.

Şuya nefesini tutarak, "Hayır," diye mırıldandı. Şu an önceliği Noriko'yu kliniğe yetiştirmekti. Başkalarının kavgalarına karışacak olurlarsa kendi hayatlarını tehlikeye atabilirlerdi.

Birden sırtında taşıdığı Noriko, "Şuya," diye seslendi. Ateşi o kadar yüksekti ki Şuya vücudunun sıcaklığını sırtından bile hissedebiliyordu. Neredeyse fısıldar gibi konuşuyordu. "İzin ver de ineyim..." dedi nihayet. "Onların kim olduğunu... görmemiz... bunu bilmemiz gerek."

Nefes nefese kaldığı için sözlerine devam edemedi ama Şuya onun ne demek istediğini biliyordu. Ya oyuna dâhil olmak istemeyen, diğer bir deyişle masum olan birisi öldürülmek üzereyse? İşin aslı iki taraf da oyuna dâhil olmak istemiyor olabilirdi.

Bulundukları bölge Yukiko Kitano ve Yumiko Kusaka'nın öldürüldüğü kuzeydeki dağın güneyinde kalan bir düzlüktü. Ama makineli tüfek sesleri duyulmuyordu. Bu da karşılıklı silah çeken iki tarafın da Yumiko ve Yukiko'nun katili olmadığı anlamına geliyordu. Peki ya onların katili bu silah seslerini duymuşsa? Bu durumda her an o da ortaya çıkabilirdi.

Tekrar silah sesleri duyuldu ve ardından ortalık bir kez daha sessizliğe büründü.

Şuya dişlerini sıktı. Noriko'yu hızla sırtından aşağı indirdi ve onu gövdesine sığındıkları ağaca yasladı.

Şogo arkasını dönüp ona baktı. "Hey, sakın..."

Şuya onu duymazdan gelerek Noriko'ya, "Gidip neler olduğuna bakacağım," dedi. Ardından Smith & Wesson'ını çıkardı ve Şogo'ya, "Noriko'ya göz kulak ol," dedi.

"H-hey..."

Şuya, Şogo'yu duydu ama çoktan yola çıkmıştı.

Sürekli etrafa bakınarak yokuşu dikkatle tırmandı ve çamların arasından geçti.

Ağaçların arka tarafında sık bitkiler vardı. Şuya bu bitkilerin arasına daldı. Yere çömeldi ve dört bir taraftan tenine batan uzun ve keskin dikenleri iterek ilerlemeye çalıştı.

Birkaç el silah sesi daha duyuldu. Şuya nihayet ağaçlık bölgenin sonuna ulaşıp başını dışarı uzattı.

Üçgen çatılı, tek katlı, ahşap, eski bir bina gördü. Bu, sıradan bir çiftlik eviydi. Sol tarafta asfaltlanmamış bir yol vardı. Evin etrafını dağın eteklerindeki kayalıklar çevreliyordu ve bu kayalıkların üst tarafında sık bir orman vardı. Daha yukarılarda Yumiko ve Yukiko'nun öldürüldüğü seyir platformu görünüyordu.

Çiftlik evi Şuya'nın sol tarafında kalıyordu. Hirono Şimizu (10 No.lu Kız Öğrenci) binanın ön cephesine yaslanarak yere çömelmişti. Hirono bakışlarını bahçenin dışına çevirmişti ve yolun yanındaki bir binaya bakıyordu. Bu bina çiftlik malzemelerinin saklandığı bir baraka olmalıydı. Şuya binanın girişinde bir kız öğrencinin daha olduğunu görebiliyordu. İki kızın arasındaki mesafe on beş metre bile yoktu ve ikisinin elinde de silah vardı.

Şuya'nın onların birbirlerine ateş edecek duruma nasıl geldikleri hakkında hiçbir fikri yoktu. İçlerinden biri diğerini öldürmeye kalkışmış olabilirdi ama Şuya durumun bu olmadığını tahmin edebiliyordu. İki kız büyük ihtimalle rastlantı sonucu karşılaşmış ve birbirlerine güvenmedikleri için ateş etmeye başlamışlardı.

Şuya'nın bu tahmininin sebebi iki kız için de gayet olumlu düşünmesi olabilirdi ama her halükârda orada öylece durup bu olaya seyirci kalamazdı. Onları durdurmalıydı.

Şuya henüz neler olup bittiğini anlamaya çalıştığı sırada Kaori barakanın girişinden başını uzatıp Hirono'ya ateş etti. Elindeki silahı su tabancasıyla oynayan bir çocuk gibi tutuyordu ama bu silah bir su tabancasının aksine ateş aldı ve küçük, pirinç bir mermi kovanı havaya fırladı. Hirono ona iki el ateş ederek karşılık verdi. Aslında o, elindeki silahı gayet iyi idare ediyordu ve onun kovanı havaya fırlamamıştı. Mermilerden biri barakanın kolonuna denk geldi ve etrafa talaş sıçratarak parçalanmasına neden oldu. Kaori başını hızla geri çekti.

Şuya bulunduğu yerden Hirono'nun vücudunun tamamını görebiliyordu ve boşalan kovanları çıkarmak için tabancanın silindirini açtığını fark etti. Sol eli kıpkırmızıydı. Kaori onu kolundan vurmuş olmalıydı. Her şeye rağmen Hirono bu elini kullanarak tabancasını hızla yeniden doldurdu ve onu tekrar Kaori'ye çevirdi.

Bütün bunlar birkaç saniye içinde olup bitmişti ve Şuya herhangi bir harekette bulunmadan önce kendini bir kez daha bir kâbusun içindeymiş gibi hissetmenin heyecanına kapılmıştı. Kaori Minami revaçta olan pop şarkıcılarına bayılırdı. Arkadaşlarıyla sık sık en sevdiği şarkıcılar hakkında sohbet eder ya da onlara şarkıcıların bizzat çekmiş olmaktan

sonsuz heyecan duyduğu fotoğraflarını gösterirdi. Mitsuko Suma'yla takılan Hirono Şimizu ise burnu havada görünen bir kızdı. Ama neticede ikisi de lise birinci sınıf öğrencisiydi ve ikisinin de kendilerine göre hoş özellikleri vardı. Şimdi bu iki kız birbirlerine ateş ediyordu. Hem de gerçek mermilerle. Apaçık bir şekilde.

Hemen şimdi bir şeyler yapmalıyım.

Şuya ayağa kalkıp Smith & Wesson'ıyla havaya ateş açtı. Kısa bir an, *ah harika, şimdi de şerif rolünü üstlendim*, diye düşündü. Ama yine de hiç tereddüt etmeden, "Durun!" diye haykırdı.

Hirono ve Kaori oldukları yerde donup kaldı ve ikisi birden bakışlarını Şuya'ya çevirdi.

"Kesin şunu! Noriko Nakagava'yla beraberim!" Şimdilik Şogo'dan bahsetmemenin en doğrusu olacağına karar vermişti. "Bana güvenebilirsiniz!"

Bunları söyler söylemez bu sözlerin ne kadar basit kaçtığını fark etti. Ama durumunu başka türlü izah edemezdi.

Hirono önce davranıp bakışlarını Şuya'dan ayırdı ve tekrar Kaori'ye baktı. Kaori'yse hâlâ Şuya'ya bakıyordu.

Şuya o an barakanın girişinde duran Kaori'nin vücudunun yarısının açıkta olduğunu fark etti.

Sonrasında yaşananlar ona geçmişte tanık olduğu bir trafik kazasını hatırlatmıştı. On bir yaşına gireceği yıl, bir sonbahar gecesinde olmuştu. Belki de sürücü uyuyakalmıştı. Kullandığı kamyonun kontrolünü kaybedip korkuluklara çarptıktan sonra kaldırıma çıkmış ve tıpkı arkasından yürüyen, Şuya gibi okuldan eve dönmekte olan küçük bir kıza çarpmıştı. Bu inanılmazdı ama kızın omzunda asılı duran çanta havaya fırlamış ve vücudundan tamamen farklı bir yöne savrulmuştu. Kız çantasından önce davranıp omzunun üzerinde kaldırıma düşmüştü. Beton duvara çarparak kaldırım boyunca sürüklenmiş ve nihayet hareketsiz kalmıştı. Kızın vücudundan boşalan kan beton duvarın önünde bir metreden uzun bir iz bırakmıştı.

Bütün bunlar –kamyonun yoldan çıkması ve kıza çarpması– sanki ağır çekimde gerçekleşmişti. Orada bulunan herhangi birisi bunların

olacağını tahmin edebilirdi ama kimsenin yapabileceği bir şey yoktu. Şuya şimdi de aynı şeyleri hissediyordu.

Hirono silahını tedbiri elden bırakan Kaori'ye doğrultup ateş etti. Art arda iki kez. İlk mermi Kaori'nin omzuna isabet edip onun yarım tur sağa dönmesine neden oldu.

İkinci mermi başına denk geldi. Şuya başının yarısının –kafasının üstünden sol şakağına dek– havaya uçtuğunu gördü.

Kaori barakanın ön kapısına yığılıp kaldı.

Hirono, Şuya'ya baktı.

Ardından Şuya ve diğerlerinin geldiği yön olan sola, batıya doğru koşmaya başladı. Çalıların arasına dalıp gözden kayboldu.

Şuya, "Lanet olsun!" diye inledi. Kısa bir tereddüdün ardından Kaori'nin yığılıp kaldığı barakaya koştu.

Sırtüstü yerde yatan Kaori'nin bacakları sadece külüstür bir traktör barındıran barakadan dışarı uzanıyordu. Vücudu iki büklüm olmuştu ve ağzının kenarından sızan kan, kafası ve omzundaki yaralardan akan kanla birleşerek barakanın beton zemininde birikiyordu. Bu kan gölünün üzerinde yerden havalanan küçük toz zerrecikleri yüzüyordu. Kaori'nin gözleri gökyüzüne çevrilmişti. İnce, altın bir zincir, denizci üniformasından dışarı sarkıyor ve zincirin ucundaki madalyon, kan gölünün üzerindeki bir adaya benziyordu. Ünlü bir erkek şarkıcı, madalyonun içinden neşeyle gülümsüyordu.

Şuya tir tir titreyerek yanına çömeldi.

Ah, Tanrım... Lanet olsun... Yerde yatan bu kız artık pop starlar hakkında dedikodu yapamayacak. Onların konserlerine gidemeyecekti. Şuya daha dikkatli davranmış olsaydı... belki de hayatta kalacaktı.

Şuya bir ses duyarak arkasına baktı. Bu ses, koluna giren No-riko'yla birlikte ağaçların arasından çıkan Şogo'ya aitti.

Şogo, Noriko'yu orada bırakıp koşar adımlarla Şuya'nın yanına gitti. Yüzündeki ifade, "Ne demek istediğimi anladın mı şimdi?" der gibiydi ama hiçbir şey söylemedi. Sadece sakin bir tavırla Kaori'nin silahıyla sırt çantasını aldı ve birden aklına bir şey gelmiş gibi yere çömelip sağ elinin

başparmağıyla onun gözlerini kapadı. Ardından Şuya'ya, "Gidiyoruz. Acele et," dedi.

Şuya içinde bulundukları durumun tehlikeli olduğunun farkındaydı. Silah seslerini duyan herhangi birisi –özellikle de makineli tüfeği olan katil– her an ortaya çıkabilirdi.

Yine de Şogo onun kolunu çekiştirene dek gözlerini Kaori'nin cesedinden ayıramadı.

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 22

41

Klinik tek katlı, küçük ve eski bir binaydı. Ahşap duvarlarının rengi siyaha dönmüştü ve siyah kiremitli çatısı yıllar içinde o kadar yıpranmıştı ki köşeleri bembeyaz olmuştu. Klinik tıpkı Kaori Minami'nin öldürüldüğü baraka gibi kuzeydeki dağın eteklerinde, asfaltsız, dar bir yolun sonundaydı. Onlar dağın eteklerinden yürümeyi tercih etmişlerdi ama bu dar yolun adanın doğu kıyısından geçen asfalt yola bağlandığını tahmin edebiliyorlardı. Binanın önünde beyaz bir minibüs duruyordu. Belki de kliniğin doktoru evlere çağrıldığında bu minibüsü kullanıyordu. Minibüsün ötesinde denizin uzandığını görebiliyorlardı.

İkindi güneşinin ışıkları denizin üzerinde ışıl ışıl parlıyordu. Burada denizin rengi, Şiroiva limanının betondan yapılmış dalgakıranlarına çarpan bulanık suyun renginden çok daha farklıydı. Mükemmel bir biçimde yeşile çalan bir maviydi. Denizde neredeyse tek bir dalga bile yoktu ve yüzeyinde birer nokta halinde parlayan ışıklar açıklarda iyice yoğunlaşıyordu. Seto İç Denizi'ndeki diğer adalar, üzerinde bulundukları adaya oldukça yakınmış gibi görünüyordu ama bu büyük bir ihtimalle, Şuya'nın daha önce birilerinden duyduğu üzere, etrafta başka bir objenin olmamasının yarattığı bir göz aldanmasıydı. Yani bu adalar en az dört ya da beş kilometre uzakta olmalıydı.

Her şeye rağmen nihayet kliniğe ulaşmışlardı. Herhangi bir zarar görmeden oraya kadar gelebilmeleri bir mucize sayılırdı. Kaori'nin öldürüldüğü yerden hemen uzaklaşmışlardı. Arkalarında makineli tüfek sesleri de duymamışlardı. Haritaya göre iki kilometreden az bir mesafe katetmişlerdi ama Noriko'yu sırtında taşıyıp her an saldırıya uğramayı bekleyen Şuya inanılmaz derecede yorgundu. Hiç vakit kaybetmeden

kliniğin etrafında birileri olup olmadığını kontrol etmek istiyordu çünkü sadece Noriko değil, kendisi de dinlenecekti.

Ama sonra dikkatini çeken bir şey oldu.

Sakin denizde bir gemi vardı. Bu büyük ihtimalle Sakamoçi'nin bahsettiği koruma gemilerinden biriydi. Ancak nedense peşinden iki gemi daha geliyordu. Oysa Sakamoçi adanın her yönünde –kuzey, güney, doğu ve batı– sadece birer gemi olacağını söylemişti ve batıda tek bir gemi görmüşlerdi. O halde bu manzara ne anlama geliyordu?

Noriko'yu taşımaya devam eden Şuya kafasını yaprakların arasından çıkararak, "Denizde üç gemi var," dedi.

"Evet," dedi Şogo. "Küçük olanı koruma gemisi. Büyüğü okuldaki askerleri tekrar üslerine taşıyacak. Ortadakiyse kazanan için. Oyunu kazanan o gemiye biner. Geçen sene de aynı model bir gemi kullanmışlardı."

"Hyogo ilinde düzenlenen Program da bunun gibi bir adada mı yapılmıştı?"

"Evet," dedi Şogo başıyla onaylayarak. "Hyogo ilinin de Seto İç Denizi'ne kıyısı var. Sanırım denize kıyısı olan illerde düzenlenen Programlar'ın hepsi adalarda gerçekleşiyor. Bu küçük denizde bin kadar ada var."

Şogo bu sözlerin ardından Şuya'dan biraz beklemesini istedi ve tüfeğini doğrultarak kliniğe ulaşan yokuşu indi. Yere çömelip önce minibüsü inceledi. Ardından yavaşça binaya doğru yaklaştı ve etrafını dolaştı. Geri döndüğünde bu defa sürgülü kapıyı inceledi. Kapı kilitli gibi görünüyordu. Bu yüzden tüfeğini ters çevirip kesik namlusunu kullanarak kapının buzlu camını paramparça etti. Ardından elini V şeklindeki boşluktan içeri sokup kapının kilidini açtı ve binaya girdi.

Bunu gören Şuya başını sırtına yaslayan Noriko'ya çevirerek, "Geldik Noriko," dedi ama Noriko ona sadece inleyerek cevap verebildi. Nefes almakta hâlâ zorlanıyordu.

Tam beş dakika sonra Şogo başını kapıdan dışarı uzatıp Şuya'ya yanına gelmesini işaret etti. Şuya dengesini yitirmemeye özen göstererek aşağı indi ve binaya doğru yürüdü.

Girişin hemen yanında asılı duran kirli, ahşap levhaya, hava şartları yüzünden yıpranan ve güçlükle okunan harflerle Okişima Adası Kliniği yazılmıştı. Şuya tüfeğini doğrultarak nöbet tutan Şogo'nun yanından geçip binaya girdi. Şogo da arkasından gelip kapıyı kapadı.

Kapının hemen yanında küçük bir bekleme odası vardı. Sol taraftaki krem rengi, yıpranmış halının üzerine, beyaz bir kumaş örtülü yeşil, uzun bir kanepe yerleştirilmişti. Üçü göstermek üzere olan duvar saati tik tak sesleri eşliğinde çalışıyordu. Sağ taraf muayene odası olmalıydı.

Şogo uzun saplı bir süpürgenin yardımıyla kapıyı sıkıştırdıktan sonra Şuya'ya işaret etti. "Bu taraftan."

İçeri girdikten sonra ayakkabılarını çıkarmaları gerekse de Şuya beyaz spor ayakkabılarıyla yürümeye devam ederek sağdaki odaya girdi. Odanın penceresinin önünde ahşap bir çalışma masası ve bir doktora aitmiş gibi görünen siyah, deri bir koltuk vardı. Onun önünde yeşil vinil kumaşla kaplı bir tabure duruyordu. Klinik oldukça küçük olmasına rağmen dezenfektanların steril kokusuyla dolmuştu.

Metal borulardan sarkan yeşil bir perdenin arkasına iki sedye yerleştirilmişti. Şuya, Noriko'yu öndeki sedyeye taşıdı ve yavaşça üzerine bıraktı. Okul ceketini çıkarmasını söylemek istedi ama sonra bundan vazgeçti.

Şogo perdeleri hızla örttükten sonra, "Battaniyeler," diyerek Şuya'ya katlanmış iki ince, kahverengi battaniye uzattı. Şuya battaniyeleri aldı ve biraz düşündükten sonra birini diğer sedyenin üzerine serdi. Ardından Noriko'yu bu sedyeye taşıdı ve omuzlarının dışarıda kalmamasına özen göstererek öbür battaniyeyi üzerine çekti. Şogo o sırada büyük bir ihtimalle ilaç dolabı olan gri renkli bir ofis dolabının altını üstüne getirmekle meşguldü.

Şuya, Noriko'nun yanına çömeldi ve onun yanaklarına düşen terden ıslanmış saçlarını tekrar kulaklarının arkasına götürdü. Noriko kendinde değilmiş gibi görünüyordu. Gözleri kapalıydı ve hâlâ güçlükle nefes alıyordu.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Şuya. "İyi misin Noriko?"

Noriko gözlerini kısarak ona baktı. "Evet." Yüksek ateş yüzünden kendinden geçmiş gibi görünüyor olabilirdi ama zihni cevap verebilecek kadar berraktı.

"Su ister misin?"

Noriko belli belirsiz bir hareketle başını salladı. Şuya, Şogo'nun yere attığı sırt çantasından bir şişe su çıkardı ve kapağını açtı. Noriko'yu kaldırıp suyu içmesine yardımcı oldu. Dudak kenarlarından dökülen suyu elinin tersiyle sildi.

"Bu kadar yeter mi?" diye sordu ve Noriko ona başını salladı. Şuya, Noriko'yu tekrar yatırdıktan sonra Şogo'ya eliyle işaret etti. "İlaç bulabildin mi?"

"Bekle biraz," dedi Şogo. Daha alçak olan başka bir dolabı kurcalamaya başladı ve içinden karton bir kutu çıkardı. Kutuyu açıp içindeki talimatları okudu. Aradığı şeyi bulmuş gibi bir hali vardı. Kutudan küçük bir şişe ve bir ampul çıkardı. Şişenin içinde beyaz bir toz vardı.

"Bu yutuluyor mu?" diye sordu Şuya.

"Hayır, bu iğne için," dedi Şogo.

Şuya biraz şaşırmıştı. "Sen iğne yapmayı biliyor musun?"

Şogo odanın arka tarafındaki lavabonun musluğunu açtı. Tabii ki musluktan su akmadı ve Şogo dilini şaklatarak söylendi. Sırt çantasındaki su şişesini alıp ellerini yıkadı. Ardından bir şırınganın ucuna iğne taktı ve ampulün içindeki sıvıyı şırıngaya çekti. "Endişelenme. Bunu daha önce de yaptım."

"Gerçekten mi?" Şuya kendini Şogo'ya sürekli bu sözü tekrarlayıp duruyormuş gibi hissetti.

Şogo küçük şişenin kapağını açtı ve ampulden şırıngaya çektiği sıvıyı bu defa onun içine boşalttı. Ardından şişeyi eline alıp şiddetli bir şekilde salladı. İğneyi tekrar şişeye batırdı ve içindeki karışımı şırıngaya çekti.

Aynı şekilde bir şırınga daha hazırladıktan sonra nihayet onlara doğru yaklaştı.

Şuya, "İyileşecek mi?" diye sordu bir kez daha. "Peki ilacın yan etkileri varsa ya da şoka girerse ne olacak?"

"Şimdilik sadece bunu kontrol edeceğim zaten. Noriko'nun kolunu aç."

Doğru bir şey yapıp yapmadıklarından emin olamayan Şuya hem Noriko'nun üzerindeki kendi ceketinin hem de onun denizci üniformasının kollarını kıvırdı. Noriko'nun kolu incecikti ve her zamanki koyu renkli, sağlıklı teni şimdi içler acısı bir şekilde bembeyaz olmuştu.

"Noriko," dedi Şuya. "Herhangi bir ilaca karşı alerjin var mı?"

Noriko yarı baygın gözlerini açtı.

"Herhangi bir ilaca karşı alerjin var mı?" diye tekrarladı Şogo da.

Noriko belli belirsiz bir hareketle başını iki yana salladı.

"Güzel. Yine de sana alerji testi yapacağım."

Şogo, Noriko'nun kolunu avcu dışa bakacak şekilde tuttuktan sonra dezenfektana batırılmış bir pamukla bileği ve dirseği arasında kalan bölgeyi temizledi. İğneyi yavaşça tenine batırdı ve ilacın sadece küçük bir miktarını boşalttı. İğnenin battığı yerde hafif bir şişlik oluşmuştu. Şogo diğer şırıngayla da aynı işlemi tekrarladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Şuya.

"Bu şırıngalardan birinde gerçek ilaç var. On beş dakika sonra kolu hâlâ aynı durumdaysa ilacın yan etkilerinden endişe duymamıza gerek yok demektir. Büyük ihtimalle bu ilacı kullanabiliriz. Ama..."

"Ama?"

Şogo karton kutudan diğerlerinden daha büyük bir şişe çıkardı. Şişeyi yakınlardaki bir masanın üzerine koyup yeni bir şırınga daha hazırladıktan sonra Şuya'ya baktı. "Kan zehirlenmesini teşhis etmek zordur. Dürüst olmak gerekirse bu ateşin kan zehirlenmesinden mi yoksa soğuk algınlığından mı kaynaklandığını bilmiyorum. Antibiyotikler çok kuvvetli ilaçlardır. Noriko'ya bu iğneyi yapmamızın sebebi de bu zaten. Ama benim bu konudaki deneyimim ve bilgim oldukça sınırlı, yani ona bu iğneyi yaparak hayatını tehlikeye atabiliriz. Öte yandan..."

Şuya, Noriko'nun elini tutarak Şogo'nun sözlerini tamamlamasını bekledi.

Şogo derin bir nefes aldı. "Kanı zehirlenmişse ona bir an önce müdahale etmemiz gerekir. Aksi takdirde çok geç kalmış olabiliriz."

On beş dakika çabucak geçti. Şogo bu süre içinde bir kez daha Noriko'nun nabzını ölçtü ve ateşine baktı. Termometre otuz dokuz dereceyi gösteriyordu. Onun güçlükle ayakta durmasına şaşırmamak gerekirdi.

Şuya, Noriko'nun teninde iğnelerin girdiği iki nokta arasında bir fark görememişti. Şogo da aynı düşüncede olmalıydı ki az önce hazırladığı büyük şırıngayı eline aldı.

Hafifçe yere çömelip, "Noriko. Uyanık mısın?" diye sordu.

Noriko gözlerini açmadan, "Evet..." diye yanıt verdi.

"Sana karşı dürüst olacağım. Bunun kan zehirlenmesi olup olmadığını bilmiyorum. Büyük ihtimalle öyle."

Noriko hafifçe başını salladı. Şuya ve Şogo'nun arasında geçen konuşmaları takip etmiş olmalıydı. "Önemli değil... Devam et."

Şogo başını salladıktan sonra şırınganın iğnesini bu defa iyice derine batırdı. İlacı zerk edip iğneyi çıkardı. Ardından Noriko'nun kolunu pamukla sildi ve Şuya'ya, "Pamuğu tut," dedi.

Boşalan şırıngayı alıp çöpe atmak üzere lavabonun önüne gitti. Bunu yaptıktan sonra tekrar yanlarına geldi.

"Şimdi biraz uyuması gerek. Sen ona göz kulak ol. Susadığını hissedersen şişedeki bütün suyu içirebilirsin."

Şuya, "Ama bu..." diyecek oldu.

Şogo başını iki yana salladı. "Su bitecek diye endişelenme. Binanın arkasında bir kuyu buldum. Çıkardığımız suyu kaynattığımız sürece içebiliriz." Şogo bunları söyledikten sonra odadan ayrıldı. Şuya tekrar sedyeye doğru döndü. Sağ eliyle pamuğu bastırıp sol eliyle Noriko'nun elini tutarak onun başında bekledi.

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 22

42

Noriko neredeyse anında uykuya daldı. Şuya iğnenin girdiği yerin kanamadığından emin olduktan sonra pamuğu attı, Noriko'nun kolunu battaniyenin altına soktu ve odadan dışarı çıktı.

Doktorların odası yandaki bekleme salonunun biraz ötesindeydi. Koridorun sonunda, sağ tarafta bir mutfak vardı. Şogo bu mutfaktaydı. Lavabonun yanındaki gaz ocağı yanmıyordu ama üzerine su dolu geniş bir tencere yerleştirilmişti ve altındaki kömürler kırmızı bir ışıkla parlıyordu.

Şogo bir masanın üzerine çıkmış, lavabonun karşısında duran yüksekteki bir duvar dolabının içine bakıyordu. Şuya ilk kez Şogo'nun New Balance marka spor ayakkabı giydiğini fark etti. Oysa onun Mizuno ya da Kageboşi gibi yerel bir marka giyeceğini düşünmüştü. New Balance. Şuya daha önce hiç bu marka bir ayakkabı görmemişti.

Her neyse. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Yiyecek bir şeyler arıyorum. Biraz pirinç ve miso buldum ama hepsi o kadar. Buzdolabındaki sebzeler çürümüş."

Şuya başını iki yana salladı. "Hırsızlık yapıyorsun."

"Elbette öyle yapıyorum," dedi Şogo kayıtsızca. Araştırmasına devam ederek ekledi: "Sen benim ne yaptığımı boş ver de hazırlıklı ol. Karşımızda her an birisini bulabiliriz. Makineli tüfeği olan o çocuk ortaya çıkarsa hepimiz ölürüz. Bu yüzden hazırlıklı ol."

"Evet, tamam," dedi Şuya.

Şogo masadan aşağı atladı. New Balance marka ayakkabılar yere sürtünerek gıcırdadı. "Noriko uyuyor mu?"

Şuya başıyla onayladı.

Şogo lavabonun altından bir tencere daha çıkarıp köşedeki plastik pirinç kutusuna doğru yürüdü ve tencerenin içine pirinç boşalttı.

"Pirinç haşlayacaksın sanırım."

"Evet. Noriko o berbat ekmeği yiyerek iyileşemez." Şogo yerdeki kovadan bir kâse su alıp tencerenin içine boşalttı. Pirinci ayıkladı ve suyunu sadece bir kez değiştirdi. Kaynayan suyun durduğu gaz ocağının yanındaki diğer ocağın altına birkaç parça kömür yerleştirdikten sonra bir sigara paketi çıkardı ve içindeki sigaraları cebine boşalttı. Ardından buruşturduğu paketi çakmağıyla yakıp kömürlerin arasına yerleştirdi. Kömürler alev aldığında pirinçle dolu tencereyi ocağın üzerine koydu. Bu oldukça etkileyici bir manzaraydı.

"Lanet olsun," dedi Şuya.

Bir sigara molası veren Şogo, Şuya'ya baktı.

"Her konuda çok iyisin."

"Öyle mi dersin?" dedi Şogo umursamaz bir tavırla. Ama Şuya'nın aklına başka bir şey gelmişti. Kaori Minami'nin öldürüldüğü an... *Az sonra neler olacağını bilirsin ama bunu durdurmak için yapabileceğin bir şey yoktur. Ağır çekim. Kaori olduğu yerde dönüyor ve bir mermi kafasının sol tarafını havaya uçuruyor. Kafası havaya uçtu, gördün mü?* Şuya'nın yerinde Şogo olsaydı böylesine dehşet verici bir son yaşanmayabilirdi.

"Aklın hâlâ Kaori'de mi?" diye sordu Şogo. Psişik güçleri tekrar işbaşındaydı. Güneş ışıklarının bulundukları yere ulaşmıyor olması onu etkilememiş gibi görünüyordu.

Başını iki yana salladı. "Bu olayın seni bu kadar etkilemesine izin verme. Kötü bir durumdu. Sen elinden geleni yaptın."

Şogo bunları nazik bir sesle söylemişti ama Şuya yine de yere baktı. Kaori Minami'nin çiftlik ekipmanlarının depolandığı kirli bir barakada yığılıp kalması. Vücudundan akan kanın giderek büyüyen bir göl oluşturması. Şimdi yerdeki kan yavaş yavaş pıhtılaşmaya başlamış olmalıydı. Ancak Kaori'nin cesedi orada kalacak ve ona bir cenaze töreni bile düzenlenmeyecekti. Artık kullanılmayan bir vitrin mankeni gibi o barakada sere serpe yatmaya devam edecekti. Elbette bu anlamda Tatsumiçi Oki,

Kyoiçi Motobuçi, Yukiko Kitano ve Yumiko Kusaka'nın durumları da onunkinden farksızdı. Hepsi aynı kaderi paylaşmıştı.

Şuya kusacakmış gibi hissetti. Şimdi hepsi birden yerde yatıyordu. Neredeyse yirmi kişiydiler.

"Şogo," dedi birden.

Şogo başını yana eğip sigarayı tutan elini hafifçe sallayarak karşılık verdi.

"Ölenlerin... cesetlerine ne oluyor?" diye sordu Şuya. "Bu aptal oyun bitene dek oldukları yerde mi kalıyorlar? Bu durumda oyun devam ederken çürümeye başlamazlar mı?"

Şogo resmî bir soruya yanıt veriyormuş gibi cevapladı. "Doğru bildin. Oyun sona erdikten bir gün sonra, cesetlerin icabına bakılması için bir temizlik ekibi kiralanıyor."

"Temizlik ekibi mi?" diye sordu Şuya öfkeyle.

"Evet. Bunu bu işi yapan taşeron firmada çalışan birisinden duymuştum yani doğru olduğundan eminim. Özel Savunma Kuvvetleri askerleri böyle pis işler yapmazlar. Elbette temizlik ekibine tasmaları toplayıp cesetleri inceleyen hükümet yetkilileri de eşlik ediyor. Bilirsin işte, medya boğularak öldürülenlerin sayısını falan duyursun diye."

Şuya iyice çileden çıkmıştı. Bu konuyla ilgili duyduğu haberin son kısmını hatırladı; bir hiç yüzünden ölenlerin ölüm sebepleri ve her öğrencinin kaderinin tek tek listelenmesi.

Aynı zamanda başka bir şey daha hatırlayarak kaşlarını çattı.

Şogo bunu fark ederek, "Ne oldu?" diye sordu.

"Bu biraz mantıksız. Yani..." Şuya elini boynuna götürdü. Tasmanın soğuk metaline dokunan parmakları artık ona eskisi gibi tuhaf duygular yaşatmıyordu. "Bu tasmaların gizli tutulduğunu düşünmüştüm. Kiraladıkları elemanlar adaya ayak basmadan önce onları toplamaları gerekmez mi?"

Şogo omuzlarını silkti. "Temizlik ekibindekiler bunların ne olduğunu tahmin edemezler. Büyük ihtimalle bir çeşit işaretleme aracı olarak kullanıldıklarını düşünüyorlardır. Konuştuğum eleman ben ona bunu sorana dek tasmaların varlığını bile unutmuştu. Bu yüzden aceleye gerek yok.

Tasmalarla, temizlik ekibi cesetleri topladıktan sonra da ilgilenebilirler, haksız mıyım?"

Haklıydı. Ancak yine de Şuya'yı rahatsız eden bir şeyler vardı.

"Bekle bir dakika. Ya tasmalardan biri arızalıysa? Diyelim ki biri bozuldu ve aslında hayatta olan bir öğrencinin öldüğü düşünüldü. Bu durumda o öğrenci kaçmaz mı? Ölenleri oyun biter bitmez tespit etmeleri gerekmez mi?"

Şogo kaşlarını kaldırdı. "Hükümet adına çalışıyormuş gibi konuşuyorsun."

"Hayır..." diye kekeledi Şuya. "Sadece..."

"Bu tasmaların arızalanacağını sanmam. Bir düşünsene. Öyle olsa oyun böylesine kusursuzca ilerleyemezdi. Üstelik silahlı bir öğrencinin yaşıyor olması cesetleri kontrol etmelerine bile imkân tanımaz. Yeni bir savaş başlar."

Şogo sigarasından bir nefes alıp bu konuyu daha detaylı yorumladı. "Bu sadece benim tahminim ama bence her tasmanın içinde birden fazla sistem var. Böylece biri bozulursa diğeri çalışmaya başlıyor. Sistemler birbiriyle bağlantılıysa, içlerinden biri bozulsa bile –ki bunun olma ihtimali yüzde birden daha az– tasmanın iş görmez duruma gelme ihtimali sıfıra iner. Diğer bir deyişle," dedi Şogo'ya bakarak. "bu yolla adadan kaçabilmemiz imkânsız."

Şuya onun ne demek istediğini anlamıştı. Ortada bu sözlere itiraz etmesini gerektirecek bir sebep yoktu. (Elinde olmadan Şogo'nun zekâsına bir kez daha hayran kalmıştı.)

Ama o zaman...

Kendine Şogo'ya asla sormama sözü verdiği o soruyu düşündü:

Şogo kaçmanın mümkün olmadığı böylesine kusursuz bir sistemi nasıl alt edecekti?

Şogo ona, "Neyse. Bak, sana bir özür borçluyum," deyince Şuya bu konuya kafa yormaya fırsat bulamadı.

"Ne özrü?"

"Noriko hakkında yanıldım. Ona daha önce müdahale etmemiz gerekirdi."

"Hayır..." dedi Şuya başını iki yana sallayarak. "Önemli değil. Teşekkürler. Tek başıma olsaydım bu kadarını bile yapamazdım."

Şogo sigarasının dumanını üfleyip bakışlarını duvara dikti. "Şu an yapmamız gereken tek şey bekleyip görmek. Bu sadece soğuk algınlığıysa biraz dinlendikten sonra ateşi düşecektir. Ama eğer kan zehirlenmesiyse iş tamamen ilaca kalıyor."

Şuya başını salladı. Şogo yanlarında olduğu için Tanrı'ya şükrediyordu. O olmasaydı Noriko'nun durumunun kötüleşmesine çaresizce seyirci kalmaktan başka bir şey yapamazdı.

Ona, "Yaptığımız anlaşmayı unut," diyerek yola çıkmaya kalkıştığı için pişmanlık duyuyordu. Bu çok çocukça bir hareket olmuştu. Oysa Şogo, Noriko'nun durumuyla gündüz yola çıkmanın risklerini dikkatle değerlendirdikten sonra kararını vermiş olmalıydı.

Şuya ondan özür dilemesi gerektiğini düşündü. "Hey, sana bundan sonra tek başınasın dediğim için üzgünüm. Sadece çok endişelendim ve..."

Hâlâ Şuya'ya bakmayan Şogo başını sallayarak gülümsedi. "Hayır. Sen doğru kararı verdin. Konu kapanmıştır."

Şuya derin bir nefes alıp artık bunun üzerinde daha fazla durmamaya karar verdi. Ardından, "Baban hâlâ doktorluk yapıyor mu?" diye sordu.

Şogo sigarasından bir nefes alıp başını iki yana salladı. "Hayır."

"Peki ne yapıyor? Hâlâ Kobe'de mi?"

"Hayır. Öldü," dedi Şogo kayıtsız bir tavırla.

Şuya'nın gözleri büyüdü. "Ne zaman?"

"Geçen yıl, ben oyundayken. Döndüğümde çoktan ölmüştü. Hükümetle sürtüşmüş olmalı."

Şuya'nın yüzü kaskatı kesildi. Şogo'nun, "Bu ülkeyi yerle bir edeceğim," derken neden gözlerinin parladığını anlamıştı. Onun Program'a katıldığını öğrenen babası bu durumu protesto etmiş ve karşılığında bir kurşun yemiş olmalıydı.

Şuya birden sınıflarındaki bazı öğrencilerin ailelerinin de aynı kaderi paylaşmış olabileceklerini fark etti.

"Üzgünüm. Yaramı deşmek istememiştim."

"Sorun değil."

Şuya kısa bir sessizliğin ardından bu defa daha farklı bir soru sordu. "Kagava'ya annenle birlikte mi taşındınız?"

Şogo bir kez daha başını iki yana salladı. "Hayır. Annem ben küçükken öldü. Yedi yaşındaydım. Hastalanarak öldü. Babam kendisi bile onu kurtaramadığı için çok ağladı. Ama o zaten kürtaj gibi konularda uzman bir cerrahtı. Sinir sistemi hastalıkları onun uzmanlık alanına girmiyordu."

Şuya bir kez daha, "Üzgünüm," diyerek özür diledi.

Şogo güldü. "Hey, sorun değil. İkimiz de öksüz sayılırız, değil mi? Oyunu kazanana bir ömür boyu maaş bağladıkları doğru. Hayatımı sürdürecek kadar param var. Gerçi ilk başta söyledikleri kadar vermiyorlar."

İlk tencerede kabarcıklar oluşmaya başladı. Pirinç tenceresinin altındaki kömürlerin çoğu hâlâ siyahtı ama diğer geniş tencerenin altındaki kömürler kırmızı bir alevle yanıyordu. Kömürlerin sıcaklığı Şuya ve Şogo'nun yan yana durduğu masaya dek ulaşmıştı. Şuya üzerinde çiçek desenli, vinil bir örtü olan masanın üzerine oturdu.

Şogo hiç beklenmedik bir anda, "Yoşitoki Kuninobu'yla iyi arkadaştınız," dedi.

Şuya, Şogo'ya bakarak dikkatle onun profilini inceledi. Ardından bakışlarını karşıya çevirdi. Yoşitoki epeydir aklımda değildi. Bu yüzden kendini biraz suçlu hissetti.

Şogo'ya, "Evet," diyerek yanıt verdi. Kısa bir tereddüdün ardından ekledi: "Yoşitoki, Noriko'ya âşıktı."

Şogo sigarasını içmeye devam ederek onu dinliyordu.

Şuya sözlerinin devamını getirip getirmemekte kararsız kaldı. Bu konu Şogo'yu ilgilendirmezdi belki ama yine de anlatacaktı. Artık Şogo da onun arkadaşıydı. Bunları bilmesinde bir sakınca yoktu. Üstelik bir şekilde zaman öldürmeleri gerekiyordu.

"Yoşitoki'yle Yardım Evi denilen bir yetimhanede yaşıyorduk..."

"Biliyorum."

Şuya başını salladı. "Yetimhanede her çeşit çocuk vardır. Ben oraya beş yaşındayken gittim. Annem ve babam bir trafik kazasında ölmüştü. Ama bu seyrek rastlanan bir durumdur. Yetimhanedeki çocukların çoğu..."

Şogo, Şuya'nın sözlerinin devamını biliyordu. "Oraya 'aile içindeki sorunlar' yüzünden verilir. Yasak ilişki sonucu doğan çocuklardır."

Şuya başını salladı. "Demek sen de bu konuda bilgi sahibisin."

"Biraz."

Şuya derin bir nefes aldı. "Yoşitoki de yasak ilişki sonucu doğmuştu. Elbette yetimhanedeki kimse bunu ona söylememişti ama anlamanın çeşitli yolları vardı. Yoşitoki 'gayrimeşru bir ilişki' sonucu doğmuştu ve iki taraf da onu almak istememişti. Bu yüzden..."

Kaynamaya başlayan su fokurdadı.

"Yoşitoki'nin bana söylediği bir sözü hatırlıyorum. Uzun zaman önceydi; büyük ihtimalle henüz ilkokula gidiyorduk."

Şuya o anı hatırladı. Okuldaki bahçenin köşesindeki, bir ağaç kütüğü ve bir halattan yapılmış büyük salıncakta ileri geri sallanıyorlardı.

"Hey, Şuya. Aklıma ne geldi..."

"Ne geldi?"

Kütüğü sallayabilmek için ayaklarını yere sürten Şuya ona her zamanki kayıtsızlığıyla cevap vermişti. Yoşitoki bu konuda ona pek yardımcı olmuyor, bacaklarını kütüğün iki tarafından aşağı sallıyordu.

"Şey... eee..."

"Ne var? Söylesene."

"Şey... âşık olduğun birisi var mı?"

"Ah, haydi ama." Şuya sırıtmıştı. Konunun kızlar olduğunu önceden tahmin etmişti. "Sadece bu muydu yani? Asıl derdin ne? Bir kıza âşıksın, değil mi?"

"Şey..." Yoşitoki, Şuya'nın sorusunu geçiştirerek, "Âşık mısın?" diye sorusunu tekrarlamıştı.

Şuya bu konuyu biraz düşünmüştü. "Hımm."

Artık Vahşi Yedi olarak anıldığı günlerdi. Bu yüzden birkaç aşk mektubu da almıştı. Ama henüz hiçbir kız için başını döndürecek bir şeyler hissetmemişti. Sonrasında Kazumi Şintani'yle karşılaşana dek.

"Sanırım sınıfta birkaç güzel kız var."

Yoşitoki karşılık vermemişti. Şuya onun sözlerine devam etmesini beklediğini düşünmüştü. Daha neşeli bir sesle, "Komoto fena sayılmaz," demişti. "Hatta bana bir aşk mektubu bile yazdı. Gerçi, şey, henüz ona cevap vermedim. Sonra voleybol takımındaki Utsumi var. O da hoş. Tam benim tipim. Konuşkan bir kız."

Yoşitoki düşüncelere dalmış gibi görünüyordu.

"Ne oldu? Ben sana anlattım. Şimdi sıra sende. Kime âşıksın?"

Ama Yoşitoki ona sadece, "Hayır, konu bu değil," demekle yetinmişti.

Şuya kaşlarını çatmıştı. "Peki ne o zaman?"

Yoşitoki konuşup konuşmamakta kararsızmış gibi görünse de, "Bunu hiç anlayamıyorum," demişti.

"Neyi?"

"Yani..." Bacakları sürekli sallanıp duruyordu. "Birine gerçekten âşık olsaydın onunla evlenirdin, değil mi?"

"Şey, evet," demişti Şuya yüzünde aptallaşmış bir ifadeyle. "Evet. Birisine âşık olsaydım onunla evlenmek isterdim... Yani, şu an kimseye karşı böyle bir şey hissetmiyorum."

"Hissetmiyorsun, değil mi?" demişti Yoşitoki zaten olması gereken buymuş gibi. Ardından eklemişti: "Diyelim ki herhangi bir sebepten o kişiyle evlenemiyorsun. Yine de bir çocuğunuz olsa o çocuğu büyütmek istemez misin?"

Şuya kendini biraz huzursuz hissetmişti. Bebeklerin nasıl olduğunu daha yeni yeni öğrenmeye başlamıştı.

"Bir çocuğumuz olsa mı? Hey, henüz sen de bir çocuk sayılırsın. Bunlar ayıp şeyler. Duyduğuma göre..."

İşte o an Şuya nihayet Yoşitoki'nin de yasak bir ilişki sonucu doğduğunu ve istenmeyen bir çocuk olduğunu hatırlamıştı. İrkilerek sözlerini tamamlamaktan vazgeçmişti.

Yoşitoki bacaklarının arasındaki kütüğe bakıyordu. "Annem ve babam böyle düşünmemişler," diye mırıldanmıştı.

Şuya birden onun adına üzüldüğünü hissetmişti. "H-hey Yoşi..."

Yoşitoki başını kaldırıp Şuya'ya bakmış ve güçlükle de olsa, "İşte bu yüzden emin olamıyorum. Birisine âşık olmak. Ben aşka inanabileceğimi sanmıyorum," demişti.

Şuya bacaklarını kullanarak kütüğü itmeye devam ediyordu ama eninde sonunda Yoşitoki'ye bakmaktan başka şansı yoktu. Kendini farklı bir gezegenden gelen birisiyle konuşuyormuş gibi hissediyordu. Ama aynı zamanda bu sözler dehşet verici bir kehanet gibiydi.

"Sanırım..."

Şuya ellerini belinin hizasına getirerek vinil örtüyle kaplı masanın köşelerine tutundu. Hâlâ sigara içen Şogo gözlerini kısarak ona baktı.

"Sanırım Yoşitoki o zaman bile benden çok daha olgundu. Ben sadece aptal bir çocuktum. Yoşitoki o günden sonra bu konuyu bir daha gündeme getirmedi; ortaokula başladığımızda ve ben bir kıza âşık olduğumda bile." Bahsettiği kız Kazumi Şintani'ydi. "Bu beni biraz endişelendirmişti."

Su tekrar fokurdadı.

"Sonra bir gün bana Noriko'dan hoşlandığını söyledi. Bu çok da önemli bir şey değilmiş gibi davrandım ama aslında onun adına çok sevinmiştim. Ve bu, bu..."

Şuya bakışlarını Şogo'dan kaçırdı. Ağlamak üzere olduğunu biliyordu.

Gözyaşlarını bastırmayı başardığında Şogo'ya bakmadan sözle-rine devam etti. "Bu sadece iki ay önceydi."

Şogo hiçbir şey söylemedi.

Şuya tekrar ona baktı.

"Yani anlayacağın Noriko'yu sonuna dek korumak zorundayım."

Şogo bir süre onun yüzüne baktıktan sonra sadece, "Anlıyorum," dedi ve elindeki sigarayı masa örtüsüne sürterek söndürdü.

"Noriko'ya bundan bahsetme. Bu oyundan kurtulmayı başardığımız takdirde ona bunu ben anlatacağım."

Şogo başını sallayarak, "Tamam," dedi.

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 22

43

Macintosh PowerBook 150'nin ikaz vererek internet bağlantısını koparmasının üzerinden beş saat geçmişti. Şinji Mimura, artık sadece yazı yazma işlevi gören 150'nin ekranındaki açık pencerelerden birinde bir dosyayı inceliyordu.

Cep telefonuyla uğraşmış, bağlantıları kontrol etmiş ve defalarca yeniden bağlanmayı denemişti ama siyah beyaz monitördeki mesaj hep aynıydı. Şinji cep telefonunun içindeki bütün modem ve kabloları söktükten sonra nihayet tamamen bozulduğuna karar vermişti. Bağlantı kuramadığı sürece evindeki bilgisayara bile girmesi imkânsızdı. Tabii bu durumda o güne dek çıktığı bütün kızları arayıp hepsine tek tek, "Ölmek üzereyim ama en çok seni seviyordum," şeklinde ağlayıp sızlanması da söz konusu olamazdı. Yine de bu sorunun sebebini bulabileceğine inanıyor ve telefonunu parçalara ayırmayı düşünüyordu ama sonra birdenbire durdu.

Sırtından bir ürperti geçti.

Artık neden bağlantı kuramadığı çok açıktı. Hükümet, teknisyenin telefon hatlarını kontrol ederken kullandığı numarayı tespit etmeyi başarmış olmalıydı. Bu aynı zamanda Şinji'nin, binbir güçlükle ikinci bir ROM belleği taktığı özel telefonunda kullandığı numaraydı. Hükümet bu numarayla birlikte adadaki bütün bağlantıları etkisiz hale getirmişti. Şimdi sorulması gereken can alıcı soru bunu tespit etmeyi nasıl başardıklarıydı. Şinji sisteme sızarken hata yapmamıştı. Bu kadarından kesinlikle emindi.

Hükümet onun sistemlerine sızdığını bilgisayarlarındaki güvenlik sistemi, ikaz ve diğer manuel izleme programlarından farklı bir yöntemle öğrenmiş olabilirdi. Ve artık bunu bildiklerine göre...

Şinji bunu bilmelerinin ne anlama gelebileceğini fark ettiği anda elini boynundaki tasmaya götürdü.

Hükümet artık bunu bildiğine göre boynundaki tasmanın havaya uçması hiç de şaşırtıcı olmazdı. Büyük ihtimalle Yutaka'yı da yaşatmazlardı.

Bunun farkına vardığında öğle yemeğinde yedikleri, hükümet tarafından tedarik edilen ekmek ve suyun zaten kötü olan tadı ona daha da kötü gelmişti.

Şinji bilgisayarı kapattığını görünce ondan bir açıklama bekleyen Yutaka'ya sadece, "Olmuyor. Nedenini bilmiyorum ama çalışmıyor. Belki de telefon bozulmuştur," demekle yetinmişti.

O andan itibaren Yutaka'nın morali tamamen bozulmuştu. Zaman zaman duyulan silah sesleri ve aralarında geçen kısa birkaç konuşma dışında etraf sessizdi. Şinji'nin Yutaka'yı büyüleyen kaçış planı suya düşmüştü.

Ama...

Yine de onları beni hemen öldürmediklerine pişman edeceğim. Ne olursa olsun bunu yapacağım.

Şinji biraz düşündükten sonra elini pantolonunun cebine soktu ve küçüklükten beri yanında taşıdığı eski bir çakı çıkardı. Çakının ucundaki anahtar halkasında küçük bir tüp vardı. Şinji üzeri çiziklerle dolu tüpü inceledi.

Bu çakıyı ona uzun bir süre önce amcası vermişti. Ucunda duran tüp sol kulağındaki küpe gibi amcasından bir hatıraydı. Amcası da tıpkı onun gibi bu tüpü bir çakının ucundaki anahtar halkasına takmış ve hep yanında taşımıştı.

Kapağının altında lastik bir halka olan, parmak boyutundaki bu tüp askerler tarafından kullanılan, suya dayanıklı bir muhafazaydı. Çoğunlukla herhangi bir yaralanma durumunda faydalanılabilmesi için sahibinin isminin, kan grubunun ve geçirdiği hastalıkların yazılı olduğu bir kâğıt taşırdı. Onu kibrit kutusu olarak kullananlar da vardı. Şinji, ölümüne dek amcasının da onu bu tür bir amaçla kullandığını sanmış ancak o öldükten sonra tüpü açtığında içinde bambaşka bir şey bulmuştu. Aslında tüpün kendisi özel bir alaşımdan yapılmıştı ve içinde iki tüp daha vardı. Şinji

bu tüpleri dışarı çıkarmıştı. İçlerinde ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Sadece birbirleriyle birleştirilmesi gerektiğini tahmin ediyordu.

Tüplerin kapakları birbirine mükemmel bir şekilde uyuyordu. Önceden ayrı tutulmalarının sebebi onları bir araya getirmenin tehlikeli olmasıydı. Şinji biraz araştırma yapıp (birbirlerinden ayrı tutulmaları hiç de şaşırtıcı değildi, aksi halde onları bir arada taşımak mümkün olmazdı) bu tüplerin içinde ne olduğunu öğrenmesine rağmen amcasının onları neden yanında taşıdığını hâlâ çözememişti. Aslında özel bir amaca hizmet etmiyorlardı. Belki de amcası onları tıpkı Şinji'nin taktığı küpe gibi birisinden hatıra olarak saklıyordu. Öyle ya da böyle bu tüpler amcasının geçmişine dair kafa yorabileceği farklı birer delildi.

Şinji büyük tüpün gıcırdayan kapağını çevirerek açtı. Amcası öldüğünden beri bu kapağı hiç açmamıştı. İçindeki iki küçük silindiri avcuna boşalttı ve en küçük tüpün kapağını açtı.

Tüpün içine darbelere karşı dayanıklı olsun diye pamuk doldurulmuştu. Pamuğun altında donuk, sarı renkte pirinç bir levha duruyordu.

Şinji levhayı inceledikten sonra iki tüpü birden tekrar büyük tüpün içine yerleştirdi ve kapağını kapadı. Aslında bu levhayı adadan kaçtıktan ya da okulun bilgisayar sistemini altüst ettikten sonra kullanmayı düşünmüştü. Gerekli tüm hazırlıkları tamamlayıp Sakamoçi ve diğerlerine saldırmalarının ardından işlerine daha çok yarayabilirdi ama şimdi ellerinde bu levhadan başka kullanabilecekleri bir şey yoktu.

Şinji çakısının bıçağını açtı. Güneş batıya geçmişti ve yapraklar, çakının gümüş rengi bıçağına koyu sarı renkte yansıyordu. Okul üniformasının cebinden bir kurşun kalem çıkardı. Bu, oyun başlamadan önce sınıftaki herkesin "Birbirimizi öldüreceğiz" yazarken kullandığı kalemdi. Şinji onunla yasaklanan bölgeleri ve ölen sınıf arkadaşlarının isimlerini işaretlediği için kalemin ucu körelmişti. Çakısının yardımıyla kalemin ucunu sivriltti. Ardından diğer cebindeki haritayı çıkardı ve onu ters çevirdi. Haritanın arkası boştu.

"Yutaka."

Yutaka dizlerine sarılmış bir halde yere bakıyordu. İsmini seslendiğini duyunca başını kaldırıp Şinji'ye baktı. Gözleri parlıyordu. "Bir çözüm yolu bulabildin mi?"

Şinji, Yutaka'nın verdiği bu cevabın kendisini neden sinirlendirdiğini bilmiyordu. Sebebi ses tonu ya da seçtiği kelimeler olabilirdi. Ona, *lanet olsun ben burada kafamı duvarlara çarpıp bir kaçış planı oluşturmaya çalışırken sen kıçını yaymış oturuyorsun! İzumi Kanai'nin intikamını alacağına yemin ettin ama kolunu bile kıpırdatmıyorsun. Kendini benim kasada durduğum bir* fast food *lokantasında mı sanıyorsun? Yanma patates cipsi de alır mısın?* diye cevap vermek istedi.

Ama kendini tuttu.

Yutaka'nın yuvarlak yanakları çökmüş, elmacık kemikleri iyice belirginleşmişti. Bu gayet doğaldı. Onlar için her an bitebilecek bu oyunun yarattığı baskı yüzünden bitkin olmalıydı.

Şinji çocukluğundan beri hep sınıfındaki en başarılı sporcu olmuştu. (Orta üçte Şuya Nanahara ve Kazuo Kiriyama'yla aynı sınıfa düşünce bu durum değişmişti. Onları basketbolda yeneceği kesindi ama diğer spor dallarından o kadar da emin değildi.) Amcası onu çocukluktan itibaren dağa tırmanmaya götürmüştü ve güce dayalı sporlarda kendine güveniyordu. Ama elbette herkes Üçüncü Adam kadar sağlam yapılı değildi. Yutaka sporda başarısızdı ve hava soğumaya başladığında sık sık devamsızlık yapardı. Şimdi de yorgunluktan perişan bir halde olmalıydı ve bu durum büyük ihtimalle sağlıklı düşünmesini engelliyordu.

Şinji bunları düşündüğü sırada oldukça önemli bir şeyin farkına vardı. Yutaka'ya az da olsa sinirlenmesi kendisinin de yorgun olduğunu göstermiyor muydu? Elbette hayatta kalma ihtimallerinin sıfıra yakın olduğu bir durumda yorgun düşmemek çok daha tuhaf olurdu.

Hayır.

Dikkatli olmalıyım. Bu sadece bir basketbol maçı olsa kaybettiğin için üzülürsün ama bu oyunun sonunda yenilirsen ölürsün.

Şinji başını iki yana salladı.

"Ne oldu?" diye sordu Yutaka.

Şinji başını kaldırıp ona baktı ve zorla da olsa gülümsedi. "Hiçbir şey. Hey, sadece haritaya bir göz atmak istiyorum. Tamam mı?"

Yutaka, Şinji'nin yanına geldi.

"Hey," dedi Şinji sesini yükselterek. "Boynunda bir böcek var!"

Yutaka boynuna dokundu.

Şinji, Yutaka'nın herhangi bir müdahalede bulunmasına fırsat tanımadan, "Dur, ben hallederim," dedi yanma sokularak. Gözlerini Yutaka'nın ensesine dikmişti ama bambaşka bir şey arıyordu.

"Ah, yer değiştirdi," diyerek bu defa arkasına geçti ve tekrar boynunu inceledi.

"Yakalayabildin mi?"

Şinji, Yutaka'nın cırtlak sesini dinleyerek boynuna daha yakından baktı.

Ardından elini yavaşça ensesine sürttü. Spor ayakkabısının tabanıyla yere düşen hayali böceğin üzerine bastı, onu yerden aldı (rol yapıyordu) ve uzağa fırlattı (yine rol yapıyordu).

Yutaka'ya, "Yakaladım," dedi. Şimdi tam karşısında duruyordu. "Küçük bir kırkayağa benziyordu."

"Ah, Tanrım." Yutaka ensesini ovuşturdu ve yüzünü buruşturarak Şinji'nin böceği fırlattığı yere baktı.

Şinji ona hafifçe gülümseyerek, "Haydi şimdi haritaya bakalım," dedi.

Bakışlarını haritanın üzerinde gezdiren Yutaka onun ters çevrilmiş olduğunu fark edince kaşlarını çattı.

Şinji onun dikkatini çekebilmek için işaret parmağım Yutaka'ya doğru salladı ve haritanın arkasına bir şeyler karaladı. Yazısı pek de düzgün sayılmazdı. Kâğıdın köşesinde kargacık burgacık birkaç harf belirdi.

Bizi duyabiliyorlar.

Yutaka'nın yüzü allak bullak oldu. "Gerçekten mi? Nereden biliyorsun?"

Şinji elini kaldırarak, "Biliyorum işte," dedi. "Böceklerden anlarım. Bu zehirli bir böcek değildi." Ardından işi garantiye almak için haritaya tekrar bir şeyler yazdı. ***Haritaya bakıyormuş gibi yap. Onları şüphelendirecek bir şey söyleme.***

"Bilgisayar da göçtüğüne göre artık yapabileceğimiz bir şey kalmadı," dedi Şinji uyduruk bir açıklamada bulunarak. Sonra haritaya şunları yazdı: ***Sana söylediklerimi duydular ve bilgisayar bağlantısını kestiler. Fena çuvalladım. İçimizden bazılarının direniş göstereceğini bildikleri için konuşmalarımızı dinliyorlar. Bunu önceden tahmin etmeliydim.***

Yutaka cebindeki kalemi çıkarıp Şinji'nin kargacık burgacık yazısının altına bir şeyler karaladı. Onun yazısı çok daha düzgündü.

Böylesine büyük bir adada nasıl dinleme cihajı kullanabilirler?

"Dinleme" kelimesini Şinji'nin yazısından kopya etmiş ama "cihaz" kelimesini yanlış yazmıştı. Neyse ne. Neticede kompozisyon dersinde değillerdi.

"Bence diğerlerini aramalıyız. Tek başımıza bir şey yapamayız. Bu yüzden..." Şinji bunları söyledikten sonra parmağıyla hafifçe boynundaki tasmaya dokundu. Yutaka'nın gözleri büyüdü ve başını salladı.

Şinji tekrar yazmaya başladı: ***Tasmanı kontrol ettim. Üzerinde kamera yokmuş gibi görünüyor. Sadece dinleme cihazı var. Adada kamera olduğunu sanmam. Belki uydulardan faydalanıyorlardır ama ağaçlar bizi saklıyo. Şu an ne yaptığımızı göremezler.*** Onun da imla kurallarına uymakta başarılı olduğu söylenemezdi.

Yutaka'nın gözleri tekrar fal taşı gibi açıldı ve başını kaldırarak yukarı baktı. Sallanan dallar mavi gökyüzünü görmelerini tamamen engelliyordu.

Sonra birden yüzü sanki bir şey hatırlamış gibi kaskatı kesildi. Kalemi eline alıp haritanın arkasına bir şeyler yazdı: ***Bilgisayar bana planını anlattığın için çalışmıyor. Ben yanında olmasaydım belki de başaracaktın!***

Şinji sol elinin işaret parmağıyla Yutaka'nın omzunu dürttü ve ona gülümsedi. ***Bunu kafana takma. Daha dikkatli olmalıydım. Ne yaptığımı fark ettikleri anda tasmalarımızı havaya uçurabilirlerdi ama bize "merhamet edip" yaşamımıza izin verdiler.***

Gözleri bir kez daha kocaman açılan Yutaka boynundaki tasmaya dokundu. Şinji'ye baktı ve dudaklarını sımsıkı birbirine bastırarak başını salladı. Şinji de başını sallayarak karşılık verdi.

"Diğerleri nerede saklanıyorlar acaba..."

Planımı buraya yazacağım. Sen sohbetin gidişatına göre konuşmaya devam et.

Yutaka başını salladı ve Şinji'nin söylediğini derhal uygulamaya koydu. "Hımm, ama ben onlara güvenebileceğimizden pek de emin değilim."

Gayet iyi gidiyordu. Şinji sırıttı. Yutaka da ona aynı şekilde karşılık verdi.

"Haklısın. Sanırım sadece Şuya'ya güvenebiliriz. Ben onunla bir araya gelmek istiyorum."

Planım işe yarasaydı diğerlerini de kurtarabilirdik ama şimdi sadece kendi başımızın çaresine bakmak zorundayız. Bu konuda anlaştık mı?

Yutaka bu konuyu biraz düşündükten sonra haritaya, ***Şuya'yı aramayacak mıyız?*** diye yazdı.

Hayır, aramayacağız. Artık başkalarını düşünecek kadar zamanımız yok.

Yutaka önce dudaklarını ısırdı ama sonra başını salladı.

Şinji de başını salladı. ***Planım işe yararsa oyunlara bir süre ara verilecektir. Bu diğerlerine bir kaçış şansı sağlayabilir.***

Yutaka iki kez hafifçe başını salladı.

"Sence herkes bizim gibi dağda mı saklanıyor? Belki bazıları evlerde saklanıyordur."

"Belki..."

Yutaka bir sonraki cümlesini düşünen Şinji'den önce davranıp haritaya, ***Planın nedir?*** diye yazdı.

Şinji ona başını salladı ve kalemini eline aldı. ***Sabahtan beri bir şeyin gerçekleşmesini bekliyorum.*** Yutaka elindeki kalemi aşağı indirip başını yana eğdi. ***Oyunların ippai olduğuna dair bir duyuru. Hâlâ beklemedeyim.***

Şaşırmış gibi görünen Yutaka başını hayretle tekrar yana eğdi. Şinji ona bakıp sırıttı.

Okulun bilgisayarına girdiğimde hem yedekleme dosyalarını hem de dosya arama programlarını buldum. Ve veri indirmeye başlamadan önce hepsine virüs bulaştırdım.

Yutaka dudaklarını kıpırdatarak, "Virüs mü?" dedi. *Hey, bunu söylemek yerine yazmaya ne dersin Yutaka?*

Şinji haritaya tekrar bir şeyler yazdı: ***Bir dosya arayacak ya da yedekleme dosyalarına bakacak olurlarsa bu virüs sistemin tamamına bulaşacak. Sistemin çökmesine neden olup oyunları durduracak.***

Bu sözlerden çok etkilenen Yutaka birkaç kez üst üste başını salladı. Şinji bunun zaman kaybı olduğunu bilse de kendini tutamayıp haritaya, ***Bu virüsü ben yarattım. Harika bir şey. Tıpkı ayak mantarına benziyor ama ondan yüz kat daha kötü***, diye yazdı.

Yutaka kahkahasını güçlükle bastırdı ama yüzünde koskocaman bir gülümseme belirdi.

Bilgisayardaki bütün verileri imha edecek ve hiç ara vermeden Amerika Millî Marşı'nı çalacak. Bu onları deli edecek.

Gülmemek için büyük çaba sarf eden Yutaka karnını tuttu ve elini ağzına bastırdı. Şinji de aynı şekilde kahkahalara boğulmamak için elinden geleni yapıyordu.

Artık ne yaptığımı keşfettikleri için belki de yedekleme dosyalarına hiç dokunmayacaklar. Zaten bunu yapmış olsalardı oyunu durdurmak zorunda kalırlardı. Oyun hâlâ devam ettiğine göre şimdilik sadece rutin kontrolleri yapmış olmalılar. Ana dosyalara zarar vermemiştim.

"O halde neden gidip onları aramıyoruz?"

"Bu tehlikeli olmaz mı?"

"Evet ama bende bir silah var."

Planım: Yedekleme dosyalarını açmalarını sağlamak. Böylece virüs harekete geçecektir.

Şinji dizüstü bilgisayarını yanına çekip Yutaka'ya incelemekte olduğu dosyayı gösterdi. Bu toplam 42 satırlık bir yazı dosyasıydı. Bilgisayar artık veri almıyordu ama o ana dek indirilenler arasındaki en önemli dosya buydu. Yazıdaki her satırın soluna önce E01'den E21'e sonra da

K01'den K21'e kadar devam eden numaralar yazılmıştı. Bu numaraların her birinin sonunda bir telefon numarasını andıran on basamaklı bir sayı vardı ve bu sayılar da sırayla devam ediyordu. Bu sayıların arkasından rastgele seçilmiş gibi görünen on altı haneli başka sayılar geliyordu. Bu üç farklı numaralama sistemi küçük birer virgülle ayrılmıştı. Başlıkta yazan dosya ismi şifreliydi: *guadalcanal–şiroivaıb.*

Bunlar da ne böyle? diye yazdı Yutaka.

Şinji başını salladı. ***Bunlar tasmalarımıza verilen sayılar.***

Yutaka *ah* demek istermiş gibi coşkuyla başını salladı. Bu durumda E01, 1 No.lu Erkek Öğrenci (Yoşio Akamatsu) ve K01 de 1 No.lu Kız Öğrenci (Mizuho İnada isimli o tuhaf kız) anlamına geliyordu.

Tasmalar cep telefonlarına benziyor. Her birinin farklı bir numarası ve farklı bir şifresi var. Bu numaralardan faydalanarak onları etkisiz hale getirmek mümkün. Bu yüzden, Şinji yazmaya ara verip Yutaka'ya baktı, ***verilere virüs bulaşırsa tasmaların havaya uçmasından endişe duymamıza gerek kalmaz. Bu virüs sürekli yayılacaktır. Yedekleme dosyalarını açtıkları takdirde onu durduramazlar. Onu durdurmak için yeni bir program yaparlarsa o zaman başımız dertte demektir ama bunu yapsalar bile en azından epeyce zaman kazanmış oluruz.***

"Bazı yerlere taş fırlatıp gizlenen kimse olup olmadığını kontrol etmeye ne dersin?"

"Dur biraz, ya saklanan kişi bir kızsa? Çığlık atacak olursa sadece bizi değil, kendini de tehlikeye sokar. Tabii eğer en başta kendisi 'kötü niyetli' birisi değilse."

"Anladım."

Peki onlara bunu nasıl yaptıracaksın?

Okul binasının dışındaki Özel Savunma Kuvvetleri ofisini gördün mü?

Yutaka başını salladı.

Oradaki bilgisayarları hatırlıyor musun?

Yutaka'nın gözleri bir kez daha fal taşı gibi açıldı ve başını olumsuz anlamda salladı. *Bilgisayarlara bakacak zamanım olmadı.*

Şinji kendini tutamayıp biraz kıkırdadı. ***Ben odaya iyice baktım. İçeride yan yana sıralanmış bilgisayarlar ve koskocaman bir sunucu var. Gerçi o sırada askerlerden biri dışarı çıktı. Sanırım bu bir asteymendi. "Asteğmen" diye mi yazılıyordu acaba? Her neyse, boş ver. Üniformasında tekniker olduğunu gösteren bir işaret vardı. Bu oyun tamamen bilgisayar tarafından yönetiliyor. Yapmamız gereken tek şey okula saldırmak ve onların bilgisayardaki verileri, şey, nasıl yazılıyor bilmiyorum ama imhha ettiğimizi düşünmelerini sağlamak. Aslında bunun için gerekli malzemeleri bulmayı başarırsak bilgisayarı olduğu gibi havaya da uçurabiliriz.*** Şinji yazmaya ara vererek ellerini sanki bir sihirbazmış gibi abartılı bir hareketle iki yana açtı. Ardından haritaya şunları yazdı: ***OKULU BOMBALA VE DENİZ YOLUYLA KAÇ.***

Yutaka'nın gözleri şimdi yuvalarından fırlayacakmış gibi görünüyordu. Sadece dudaklarını oynatarak, "Bombalamak mı?" diye sordu.

Şinji sırıttı. "Belki başka bir silah arasak iyi olur. O çatal hiçbir işe yaramaz."

"Anlıyorum. Evet."

Bunun için benzine ihtiyacımız var. Limanda bir benzin istasyonu olduğunu gördüm ama oraya gidemeyiz. Gerçi etrafta birkaç araba var. Belki onların depoları doludur, ne dersin? En kötü şartta yağ kullanırız. Bir de gübreye ihtiyacımız olacak.

Şaşırmış gibi görünen Yutaka kaşlarını çattı. *Gübre mi?*

Şinji başını sallayarak gübrenin hangi maddelerden oluştuğunu yazmak istedi ama bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. İmla konusunda iyi değildi. Her neyse, zaten önemli olan moleküler formülü yazmasıydı.

Amonyum nitrat. Bunu bulduğumuz takdirde benzinden faydalanarak bomba yapabiliriz.

Şinji çakısını ve ucuna bağlı tüpü çıkardı. Tüpü Yutaka'ya gösterdi.

Bu bir finye. Bunun bende ne aradığını anlatmam uzun sürer. Bir yerlerden buldum işte.

Yutaka düşünceli bir ifadeyle ona baktıktan sonra, ***Amcan mı verdi?*** diye yazdı.

Şinji sırıtarak başını salladı. Yutaka bunu tahmin etmişti çünkü Şinji ona sürekli amcasından bahsediyordu.

Yutaka bu defa, ***Okulu nasıl bombalayacağız?*** diye yazdı. ***Etrafına yaklaşamıyoruz. Ağaçlardan devasa bir sapan mı yapacağız?***

Ha ha. Şinji gülümsedi. ***Hayır. Tam olarak öyle sayılmaz. Keşke elimizde birkaç tane bomba olsaydı. Ama sadece tek bir fişeğimiz yani tek bir şansımız var. Bir halat ve makaradan faydalanacağız.***

Yutaka *ah* demek istercesine ağzını açtı.

Okulun yanına yaklaşamıyoruz ama dağlık bölgeye ve okulun arka tarafına gidebiliriz.

Şinji üzerine yazdıkları kâğıtta haritanın olduğu tarafı çevirip Yutaka'ya bahsettiği bölgeleri gösterdi. Ardından onu tekrar ters çevirdi.

Dağdan düzlüğe doğru... Hayır ters söyledim. Halatı düzlükten dağa doğru bağlayacağız. Arada 300 metrelik bir mesafe var. Halatı iyice gerdirip bombayı bir makaranın ucunda aşağı sallayacağız. Okulun üstüne ulaştığında ipi keseceğiz. Benim özel SMAÇIM.

Duyduklarından bir kez daha fazlasıyla etkilenen Yutaka hevesle başını salladı.

"Gündüz saatlerinde silah aramak daha mantıklı olabilir."

"Evet, bence de öyle. Birilerini bulmaktan çok daha kolay olur."

Haydi bir an önce işe koyulalım. Bir kuyuda makara olduğunu görmüştüm. Arabalardaki benzinleri de alalım. Gübre ve halat? Onları nerede bulacağımızı bilmiyorum. O uzunlukta bir halat bulmak mümkün mü?

Kısa bir sessizliğin ardından Yutaka çabucak, ***Şansımızı deneyelim***, diye yazdı.

Şinji başını salladı.

Sakamoçi ve askerleri öldürebiliriz. Ama yapmamız gereken tek şey onların bilgisayardaki verilerin zarar gördüğünü düşünmelerini sağlamak. Boynundaki tasmayı işaret etti. ***Bunu başarırsak bu tasmalar bizi öldüremez.***

Sonra da deniz yoluyla kaçacağız, öyle mi?

Şinji başıyla onayladı.

Ama ben o kadar iyi yüzme bilmiyorum. Yutaka ürkek gözlerle Şinji'ye baktı.

Şinji onun daha fazla yazmasına izin vermeden kalemi eline aldı. ***Bu gece dolunay var. Gelgitten faydalanacağız. Hesaplarıma göre akıntı bizi saatte 6-7 kilometrelik bir hızla taşıyacak. Yeterince hızlı yüzersek yirmi dakikadan daha kısa sürede en yakın adaya ayak basarız.***

Yutaka'nın Şinji'ye duyduğu hayranlık âdeta gözlerinden dışarı taşıyordu.

Peki ya koruma gemisi?

Şinji başını salladı.

Koruma gemisi bizi bulabilir ama oyun bilgisayarlar tarafından yönetildiği için bence bu gemiler de işe yaramaz hale gelecektir. Her yöne ayrı bir gemi koymak çok da tatminkâr bir plan sayılmaz. Bu onların zayıf noktası. Bilgisayar göçtüğünde nereye gittiğimizi bulamayacaklar. Gemi sadece kendi çabasıyla peşimize düşebilir. Geminin uyduları olsa bile kameralar gece karanlığında yerimizi tespit edemez. Kafalarımızın havaya uçurulmasından endişe duymamıza da gerek kalmayacak. Buradan kurtulabiliriz.

Bu çok kolay olmayacak.

Bir fikrim daha var.

Şinji sırt çantasını karıştırıp içinden küçük bir telsiz çıkardı. Bunu da adadaki bir evde bulmuştu.

Bu aleti ayarlayıp daha randımanlı çalışmasını sağlayabilirim. Bu hiç de zor bir iş sayılmaz. Denizdeyken bununla SOS mesajı vereceğim. Teknemizin alabora olduğunu falan söyleyebiliriz.

Yutaka'nın yüzü aydınlandı. ***Bir gemi gelip bizi kurtaracak.***

Şinji başını iki yana salladı. ***Hayır. Hükümet peşimize düşecek. Bu yüzden onlara yanlış lokasyon verip ters yöne doğru kaçacağız.***

Yutaka başını salladıktan sonra haritaya, ***SEN İNANILMAZ BİRİSİN, ŞİNJİ,*** yazdı.

Şinji de başını sallayarak ona gülümsedi.

"Tamam o zaman," dedi saatine bakarak. Neredeyse dört olmak üzereydi. "Beş dakika sonra yola çıkıyoruz."

"Tamam."

Şinji hiç alışık olmadığı kadar yazı yazmaktan yorgun düşmüştü. Elindeki kalemi bırakıp parmaklarını esnetti. Haritanın arkası bilgisayardaki bir iletişim dosyası gibi harflerle dolmuştu. (Şinji bir dizüstü bilgisayarla iletişim kurmayı tercih ederdi ama Yutaka klavye kullanmayı bilmiyordu.)

Şinji kalemi tekrar eline alıp ekledi: ***Bu harika bir plan sayılmaz. Kurtulma şansımız çok düşük. Daha iyisi aklıma gelmiyor.***

Omuzlarını silkerek Yutaka'ya baktı.

Yutaka ona neşeyle gülümseyerek, ***Haydi artık planı uygulamaya koyalım!*** yazdı.

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 22

44

Adanın kuzeyinde kalan dağın sık bitkilerle kaplı güney yamacında bir çocuk oturuyordu. Sol elindeki aynaya bakarak, sağ elindeki tarakla saçlarını düzgün bir şekilde arkaya doğru taradı. Oyun başladığından beri kızlar da dâhil olmak üzere saçlarına özen gösterecek kadar zamanı olduğunu düşünen tek öğrenci oydu. Ama böyle olması gayet doğaldı. Yüzü bir serserininkinden farksız olsa bile dış görünüşüne fazlasıyla dikkat ederdi ve bunun sebebini kimse tam olarak bilemese de bu çocuk Zuki olarak anılırdı; daha doğrusu o güne dek hep böyle anılmıştı.

O eşcinseldi.

Şu an durduğu yer Şinji Mimura ve Yutaka Seto'nun saklandığı yerin tam iki yüz metre batısındaydı. Şuya ve arkadaşlarının bulunduğu kliniğin de altı yüz metre kadar kuzeybatısında. Diğer bir deyişle Şuya Nanahara'nın, Hirono Şimizu'nun Kaori Minami'yi öldürmesine şahit olduğu çiftlik evinin hemen üst tarafındaydı. Başını kaldırıp baksa Yumiko Kusaka ve Yukiko Kitano'nun batmakta olan güneşin ışığıyla yıkanan cesetlerinin olduğu platformu da net bir şekilde görebilirdi.

Saçını düzeltmekle uğraşan bu öğrenci hem Yumiko Kusaka ve Yukiko Kitano'nun hem de Kaori Minami'nin cesetlerini görmüştü. Hatta daha bile fazlasına şahit olmuştu. Kaori Minami'nin cesedi karşılaştığı yedinci cesetti.

Ah, iğrenç. Saçıma yine yapraklar yapışmış! Ne zaman yere uzansam hep aynı şey oluyor.

Çocuk sağ elinin serçe parmağıyla saçına yapışan ottan kurtuldu ve aynadaki yüzünden öteye, yaklaşık yirmi metre aşağıda kalan ağaçlara baktı.

Ka. Zu. O. Uyuyor musun yoksa?

Çocuk dolgun dudaklarını yukarı doğru kıvırarak gülümsedi.

Sence biraz dikkatsiz davranmıyor musun? Beni öldürmeyi başaramadığında peşine düştüğümü sen bile tahmin edememişsindir.

Evet, elinde bir ayna ve bir tarak tutan bu çocuk Kiriyama ailesinin, Kazuo'nun katliamından kurtulan tek üyesiydi. Kazuo'nun belirlediği buluşma noktasına gitmediği için Kiriyama ailesinin hayatta kalan tek üyesi Şo Tsukioka (14 No.lu Erkek Öğrenci) olmuştu. O ana dek altı öğrencinin işini bitirmiş olan Kazuo Kiriyama çalılıkların arasındaydı. Ama son iki saattir yerinden bile kıpırdamamıştı.

Mitsuru'nun kendisini Kazuo'ya "Kazuo-kun" dememesi konusunda sürekli uyardığını hatırlayan Şo tekrar aynaya bakıp bu defa tenini kontrol etti. Mitsuru ona hep, "Hey Şo, patrona patron demelisin," gibi şeyler söylerdi. Ancak Mitsuru gibi gözü kara birisi bile "kadınsı" bir erkekle muhatap olmaktan rahatsızlık duyuyor olmalıydı ki Şo kendisine, "Ah, beni rahat bırak. Bu kadar seçici olmak hiç de erkeksi bir özellik sayılmaz," dediğinde sadece suratını asıp oflayıp puflamakla yetinirdi.

Aynada iki gözünü birden inceleyen Şo, *ona patron diyecekmişim ha?* diye geçirdi içinden. *Nihayetinde ölümün o sözde patronun elinden oldu. Sen koca bir aptalsın, Mitsuru.*

Bu doğruydu. Şo Tsukioka, Mitsuru'dan çok daha temkinli davranmıştı. Kazuo'yu, Mitsuru'nun ölmeden önce onu tanıdığı kadar iyi tanımıyordu belki ama o her an ihanete uğrayabileceğine inanırdı. Hayat böyleydi. Şo'nun yetişkinlerin dünyasına dair deneyimleri, babasının işlettiği gey bar sayesinde, sadece iyi bir dövüşçü sayılan Mitsuru'nunkinden çok daha fazlaydı.

Şo, Kazuo'nun onlardan istediği gibi okuldan çıkar çıkmaz adanın güney ucuna gitmek yerine kendine ağaçların arasında bir yol açmaya çalışarak kıyıdan içeriye doğru yürümüştü. Bu biraz sıkıntılı olsa da en fazla on dakika sürmüştü.

Nihayetinde sahil boyunca devam eden ağaçların arasından neler olup bittiğini görmüştü. Kumsaldan denize doğru uzanan kayanın üzerinde ikisi okul ceketi, biri denizci üniforması giymiş üç ceset yatıyordu.

Kazuo Kiriyama kayanın arasındaki çatlakta sessizce duruyor, ay ışığına çıkmamaya özen göstererek saklanıyordu.

Mitsuru Numai neredeyse okuldan ayrılır ayrılmaz oraya gelmişti. Kısa bir sohbetin ardından bir makineli tüfekten çıkan mermilerle paramparça olmuş ve artık tamamen kana bulanan kayanın üzerine terk edilmişti. (Kanın mide bulandırıcı kokusu Şo'ya kadar ulaşmıştı.)

Ah, Tanrım, diye geçirmişti içinden Şo, *başımız dertte.*

"Patronları" Kazuo Kiriyama'yı takip etmeye başladığında planını çoktan oluşturmuştu.

Şo'ya bu planında yardım etmeye en güçlü aday şüphesiz ki Kazuo Kiriyama'ydı. Onun Mitsuru'yla yaptığı konuşmayı duyamamıştı ama oyunu ne şekilde oynadığına bakılacak olursa Kazuo bu iş için en uygun kişiydi. Üstelik Kazuo'nun elinde sadece makineli tüfek değil (bu onun sırt çantasından çıkan kendi silahı mıydı yoksa önceden öldürdüğü üç öğrenciden birine mi aitti?), Mitsuru'nun silahı da vardı. Bu durumda onun karşısına çıkan kimse hayatta kalmayı başaramazdı.

Gerçi Şo'nun bir avantajı vardı ve bu konuda inanılmaz derecede iyi olduğundan adı gibi emindi. Mekânlara gizlice sızmak, kimsenin görmediği bir anda hırsızlık yapmak ve insanları takip etmek konusunda tam anlamıyla usta sayılırdı. (Hoşlandığı bir erkeğe rastladığında bıkıp usanmadan onun peşine düşerdi.) Kısacası sinsi davranmak konusunda *–Bana ne cüretle sinsi dersin?–* yeteneği vardı. Sırt çantasında bulduğu silah çift namlulu bir .22'lik Derringer'dı. Yakın mesafede öldürücüydü ama bir silahlı çatışmaya girilecek kadar da iyi bir silah sayılmazdı.

Kısacası, diye geçirdi içinden Şo, *Kazuo Kiriyama bu oyundan galip çıksa bile eninde sonunda Şogo Kavada ve Şinji Mimura (tam benim tipim) gibi güçlü rakiplerle kapışmak zorunda kalacak. Onlarda da silah varsa büyük ihtimalle bu kapışmalar sırasında yaralanacak ve nihayetinde güçsüz düşecek.*

O halde ben de onu sonuna dek takip eder ve oyun bitmeden hemen önce arkasından vururum. Tek kişi kalarak oyunu galip bitirdiği yanılgısına düştüğünde tedbiri elden bırakacaktır ve ben de onu vurmak için bu anı kollayacağım. Kazuo'nun kendisi bile peşinde birisi olduğunu

tahmin edemez. Dün gece onu ektiğim için bu kişinin ben olduğumu hayatta akıl edemez.

Şo bu sayede sınıf arkadaşlarını teker teker öldürmesini gerektiren bu oyuna bulaşmak zorunda kalmayacaktı. Bunu yapmasının sebebi arkadaşlarını öldürmeye ahlaki anlamda karşı olması falan değildi. Sadece, *masum çocukları öldürmek istemiyorum*, diye düşünüyordu. *Bu çok aşağılık bir davranış. İşin öldürme kısmını benim yerime Kazuo halledecek. Ben sadece onun arkasında durup bekleyeceğim. Kazuo'nun birisini öldürdüğüne bizzat şahit olabilirim ama ona müdahale edecek değilim. Bu çok tehlikeli olur. Oyunun sonuna geldiğimizde kendimi savunmak için Kazuo'yu öldürmek zorundayım. Yani ben onu öldürmezsem o beni öldürür.* Şo kendince böyle bir mantık örgüsü kurmuştu.

Kazuo'yu takip etmesinin bir avantajı daha vardı. Ona yakın olduğu sürece başkaları tarafından saldırıya uğramaktan endişe duyması gerekmiyordu. Çok zayıf bir ihtimal de olsa böyle bir durumla karşılaşması halinde ilk saldırıyı savuşturduğu sürece Kazuo devreye girmek zorunda kalacaktı. Şo'nun yapması gereken tek şey oradan bir an önce kaçmaktı; gerisini Kazuo halledecekti. Elbette bu aynı zamanda Kazuo'nun izini kaybetmesi ve beraberinde planının suya düşmesi anlamına da gelebilirdi. Dolayısıyla böyle bir durumla karşılaşmamak için elinden geleni yapacaktı.

Şo, Kazuo'yla arasına yaklaşık yirmi metrelik bir mesafe koymaya karar vermişti. Kazuo ilerlediğinde o da ilerleyecek, durduğunda o da duracaktı. Tabii bir de yasak bölgeler sorunu vardı. Bu konuyu Kazuo da dikkate alıyor olmalıydı, dolayısıyla o da bu bölgelerden uzak duracaktı. Şo aralarındaki mesafeyi koruduğu sürece yasak bölgeler açısından güvendeydi. Yine de Kazuo'nun mola verdiği her defasında yasak bölgede olup olmadığını kontrol etmek için haritasına bakacaktı.

Şimdilik bu planı tıkır tıkır işliyordu.

Kazuo adanın güney ucundan ayrılıp meskûn bölgedeki birkaç eve girdikten sonra (büyük ihtimalle aradığı şeyi bulduktan sonra) nedense kuzeydeki dağa yönelmiş ve bir süre sonra da mola vermişti. Sabah olup uzaklardan gelen silah seslerini duyduğunda o tarafa bakmış ama belki de aradaki mesafeyi hesaba katarak yerinden kıpırdamamıştı. Ancak bundan

kısa bir süre sonra Yumiko Kusaka ve Yukiko Kitano dağın zirvesinden megafonla seslenmeye başladığında çabucak yanlarına gitmiş ve kızların çağrısına kimsenin kulak asmadığından emin olup (başka bir silah sesi daha duyulmamış mıydı? Şo, Yumiko ve Yukiko'yu saklanmaya zorlayan bir silah sesi duyduğuna inanıyordu. *Vay canına, bu harika, demek insanlık ölmemiş.* Bu durum onu etkilemişti ama sırf bu yüzden yaptığı planı değiştirecek de değildi) onları tabancayla öldürmüştü. Ardından dağın kuzey yamacından aşağı inmişti. Uzaklardan gelen bir silah sesi daha duymuş ama buna da tepki vermemişti.

Öğleden sonra saat üçte bu defa dağın kendi bulunduğu tarafından gelen bir silah sesi duyarak harekete geçmişti. Kazuo (ve Şo) silah sesinin geldiği yere ulaştığında çiftlik malzemelerinin depolandığı bir barakada Kaori Minami'nin cansız bedeniyle karşılaşmış ve büyük ihtimalle kişisel eşyalarına göz atmak için cesedin yanına gitmişti ama belli ki birileri ondan önce davranmıştı. Bütün bunlar olup bittikten sonra da tekrar yola çıkmıştı...

Şimdi de aşağıdaki ağaçların arasında duruyor.

Kazuo'nun planı gayet basit görünüyordu; en azından şimdilik. Birisinin yerini tespit ettikten sonra oraya gidip o kişiyi öldürüyordu. Onun Yumiko ve Yukiko'yu gözünü bile kırpmadan öldürmesi Şo'yu çileden çıkarmıştı ama bu tür detaylara takılmak anlamsızdı. *(Gayet sıradan bir adın var Kazuo ama çılgınca şeyler yapıyorsun. Benim adımsa –Şo Tsukioka– kulağa bir ünlünün adıymış gibi geliyor ama sıradan bir kızdan farksızım.)* Şo, Kazuo'nın onun varlığından tamamen habersiz olmasından mutluluk duymalıydı.

Kazuo şimdi sessizce dinleniyormuş gibi görünüyordu. Belki de uyuyordu.

Öte yandan Şo hiç uyuyamamıştı ama o bu açıdan da güçlü olduğuna inanıyordu. *Doğal olarak. Kızlar erkeklerden daha dayanıklıdır. Bunu o popüler kitapların birinde okumuştum.*

Onun başındaki en büyük bela bu değil, koyu bir sigara tiryakisi olmasıydı. Sigara dumanının kokusu rüzgârın yönüne göre Kazuo'ya

yerini belli edebilirdi. Hayır, elektronik çakmağını açarken çıkan ses bundan çok daha tehlikeliydi.

Şo çantasından Virginia İnce Mentollü, ithal sigara paketini çıkardı. Elbette ismini çok sevdiği bu sigarayı ülkelerinde bulmak zordu ama yine de satışını yapan birkaç yer vardı ve Şo onu buralardan hırsızlık yaparak elde ediyordu; odasına kutu kutu bu sigaradan istiflemişti. Şo incecik sigarayı dikkatle dudaklarının arasına yerleştirdi. Burnuna tütün yapraklarının belli belirsiz kokusuyla birlikte sigaranın kendine has mentol kokusu geldi ve çektiği nefesle birlikte az da olsa rahatladığını hissetti. Ciğerlerini bu sigaranın dumanıyla doldurmak için güçlü bir istek duyuyordu ama bu dürtüsünü bir şekilde bastırmayı başardı.

Henüz ölecek değilim. Önümde beni bekleyen eğlenceli günler var.

Şo dikkatini farklı bir yöne çevirmek için sol elindeki aynayı yukarı kaldırıp ağzında bir sigara duran yüzünün yansımasına baktı. Başını hafifçe kaldırdı ve yan gözle kendini inceledi.

Çok güzelim. Üstüne üstlük çok da zekiyim. Bu oyunu benim kazanmam kaçınılmaz. Sadece güzeller hayatta kalır. Bu Tanrı'nın...

Şo göz ucuyla çalıların hafifçe kıpırdandığını fark etti.

Hemen ağzındaki sigarayı çıkardı ve onu aynasıyla birlikte cebine attı. Ardından Derringer'ı eline aldı ve sol eliyle sırt çantasını tuttu.

Çalıların ucunda Kazuo Kiriyama'nın arkaya taralı saçları belirdi. Kazuo başını sağa sola çevirdikten sonra kuzeye, –tam Şo'nun solunayamacın yukarısına doğru baktı.

Pembe çiçeklerle kaplı ağacın gölgesinde duran Şo hafifçe kaşını kaldırdı.

Kazuo ne yapmaya çalışıyor?

Silah sesi falan duyulmamıştı. Alışılmadık bir gürültü de olmamıştı. Yukarıda bir şey mi vardı?

Şo başını kaldırıp yukarı baktı ama herhangi bir hareket göremedi.

Kazuo çalıların arasından dışarı çıktı. Sol omzunda sırt çantası, sağ omzundaysa sapını tuttuğu makineli tüfeği asılıydı. Ağaçların arasında kendine yol açarak yamacı tırmanmaya başladı. Kısa sürede Şo'nun

bulunduğu seviyeye ulaştı ve yukarı çıkmaya devam etti. Şo da ayağa kalkıp onun peşinden gitti.

Şo iri yarı bir vücuda sahip olmasına rağmen (boyu 1,77'ydi) bir kedi kadar kıvrak hareket ediyordu. Kazuo'nun, ağaçların içinde bir görünüp bir kaybolan siyah okul ceketiyle arasına büyük bir özenle yirmi metrelik mesafe koydu. Şo bu tür konularda kendine güvenmekte haklıydı.

Kazuo'nun hareketleri de bir o kadar hızlı ve dikkatliydi. Zaman zaman bir ağacın gölgesinde durup ileriyi kontrol ediyor ve çalılar sıklaştığında yoluna devam etmeden önce yere diz çöküp altlarına bakıyordu. Tek sorun...

... arkan tamamen açıkta duruyor, Kazuo.

Bu şekilde yüz metre kadar ilerlemiş olmalıydılar. Sol üstte bir gözlemevi vardı. Kazuo burada durdu.

Önünde uzanan sıra ağaçların arasından asfaltlanmamış, dar bir yol geçiyordu. İki metreden daha dar olan bu yoldan sadece tek bir araba geçebilirdi.

Ah... bu zirveye çıkan yol. Kaori Minami'nin cesedini bulmadan önce bu yoldan geçmiştik, diye düşündü Şo.

Kazuo'nun bakmakta olduğu sağ tarafta, bir bank ve bej rengi bir seyyar tuvaletin bulunduğu bir açıklık vardı. Belki de burası zirveye tırmanan dağcılar için bir mola yeri olarak tasarlanmıştı.

Kazuo etrafı inceledikten sonra bakışlarını Şo'nun arkasına doğru çevirdi ama elbette Şo çoktan gölgelerin arasına saklanmıştı. Ardından yola adım attı ve tuvalete doğru koşmaya başladı. Tuvalete ulaştığında kapısını açarak içeri girdi ve tekrar kapamadan önce başını dışarı uzatıp etrafa baktı. Bir şey olur da kaçması gerekir diye kapıyı hafifçe aralık bırakmıştı.

Ah, Tanrım. Şo elini dudaklarına götürdü. *Ah, Tanrım.* Yere çömeldi ve kahkahalara boğulmamak için kendini zor tuttu.

Şo onu izlemeye başladığından beri Kazuo bir kez olsun tuvalet ihtiyacını gidermemişti. Güneş doğmadan önce girdiği evlerden birinde tuvaleti kullanmış olabilirdi ama her halükârda koca bir gün boyunca

kendini tutması mümkün değildi ve Şo bu yüzden onun çalıların arasına saklanarak işini gördüğünü düşünmüştü. (Şo öyle yapmıştı. Gerçi fazla ses çıkarmamak için epeyce çaba sarf etmesi gerekmişti.) Ama belli ki yanılmıştı. Ne de olsa Kazuo Kiriyama varlıklı bir aileden geliyordu. Belki normal bir tuvaletten başka bir yerde ihtiyacını giderebilmesi mümkün değildi. Kısa bir süre önce buradan geçerken bu tuvaleti gördüğünü hatırlamış olmalıydı. Buraya geri dönmesinin sebebi de buydu.

Buraya bu yüzden döndüğünden eminim. Kazuo Kiriyama'nın bile işemesi gerekir. Ne hoş.

Kazuo şimdi klozete işiyordu. Şo klozete çarpan çişinin sesini duyabiliyordu. *Hi hi.* Gülmemek için kendini bir kez daha tutmak zorunda kalmıştı.

Sonra birden aklına bir şey geldi ve kolundaki saate baktı. Sakamoçi şu an içinde bulundukları D-8 bölgesinin öğleden sonra saat beşte yasak bölge haline geleceğini söylemişti.

Şo'nun kolundaki kadın saatinin eğik biçimde yazılmış zarif rakamları 16:57'yi gösteriyordu. (Onu Sakamoçi'nin duyurusuna göre ayarladığı için saatinin doğru olduğundan emindi.) Şo haritasını çıkarıp kuzeydeki dağın bulunduğu bölgeyi inceledi. Dağa çıkan yol noktalı çizgilerle gösterilmişti ve ne tuvalet ne de diğer alan D-8 bölgesi sınırları içinde ya da dışında görünmüyordu.

Şo aniden gerildiğini hissetti ve farkında olmadan elini boynundaki metal tasmaya götürdü. Birden geldiği yolu geri dönmek için güçlü bir istek duydu. Ama...

Bakışlarını şırıltı sesinin devam ettiği tuvalete çevirdi. Omuzlarını silkip hafifçe nefesini bıraktı.

Ne de olsa söz konusu kişi Kazuo Kiriyama. O idrar torbası patlayacak duruma gelse bile içinde bulunduğu durumu gözden geçirmeden herhangi bir harekette bulunmaz. Saklandığı çalıların arasından çıkmadan önce buraya bakmasının sebebi tuvaletin D-8 bölgesi sınırlarına dâhil olup olmadığını anlamaktı. Şo'nun durduğu yer tuvaletin otuz metre kadar batısındaydı. Kazuo yasak bölgeye ondan daha yakındı; diğer bir deyişle Kazuo'nun orada olması Şo'nun güvende olduğunu gösteriyordu.

Mantıksız bir korkuya kapılarak Kazuo'nun peşini bırakmamalıydı. Bu, planını altüst ederdi.

Şo az önce cebine attığı Virginia marka ince sigarayı tekrar çıkardı ve onu dudaklarının arasına yerleştirdi. Ardından kararmaya başlayan gökyüzüne baktı. Yılın bu döneminde güneş iki saat sonra batardı ama şimdi gökyüzü batıdan yayılan turuncu bir renge bürünmüştü ve küçük birkaç bulutun kenarları da parlak turuncu renkteydi. *Çok güzel bir manzara. Tıpkı benim gibi.*

Şırıltı sesi hâlâ devam ediyordu. Şo bir kez daha sırıttı. *Çişini çok uzun süre tutmuş olmalısın, Kazuo.*

Ses hâlâ kesilmemişti.

Ah, şimdi gerçekten de bir sigaraya ihtiyacım var. Bir duş almak, tırnaklarımı boyamak ve en sevdiğim kokteyli hazırlayıp yudumlarken şöyle güzelce bir dinlenmek...

Ses devam ediyordu.

Ah, Tanrım. Artık bitirsin ama. Hey, haydi artık işemeyi bırak da işe koyulalım.

Ama... hâlâ bitmemişti.

Şo nihayet aşağı doğru sarkan kalın kaşlarını çattı. Ağzındaki sigarayı çıkarıp hızla ayağa kalktı. Çalıların arasından geçerek tuvalete yaklaştı ve gözlerini kıstı.

Şırıltı sesi devam ediyordu. Kapı hafifçe aralık bırakılmıştı.

Tam o sırada sert bir rüzgâr kulakları tırmalayan bir ses eşliğinde kapıyı ardına dek açtı. Ne mükemmel bir zamanlama.

Şo'nun gözleri büyüdü.

Tuvaletin tavanında hükümet tarafından verilen su şişelerinden biri asılı duruyor ve şişe rüzgârın etkisiyle sallanıyordu. Kazuo büyük ihtimalle şişeyi bir bıçak yardımıyla delmişti çünkü içindeki su incecik bir akıntı halinde etrafa sıçrıyordu.

Şo paniğe kapıldı.

Sonra birden aşağıdaki ağaçların arasından geçen bir okul ceketi gördü. Aradaki onca mesafeye ve onu arkadan görüyor olmasına rağmen

kendine özgü bir tarzla geriye doğru taranmış bu saçları tanımaması imkânsızdı.

Ne-ne-neler oluyor? Kazuo? Ama o zaman... Hey ama ben...

Şo, Kazuo çalıların arasında gözden kaybolduğu sırada bir patlama sesi duydu. Bu bir susturucunun ya da yastığa bastırılarak ateşlenen bir silahın sesine benziyordu. Sesin hükümetin Program için tasarladığı tasmaya yerleştirilmiş bombadan mı yoksa bu bombanın Şo'nun vücudunda yarattığı titreşimden mi kaynaklandığını söylemek imkânsızdı.

Patlamanın olduğu yerden yüz metre kadar aşağıda kolundaki saati kontrol eden Kazuo Kiriyama dönüp arkasına bile bakmamıştı.

Saat beşi yedi saniye geçiyordu.

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 21

45

Noriko hafifçe kıpırdanarak gözlerini açtı. Saat akşamın yedisi olmuştu. Bakışlarını odanın kararan tavanına çevirdi. Sonra yanında oturan Şuya'ya baktı.

Şuya yerinden kalktı ve üzerinde duran ıslak havluyu alarak Noriko'nun alnına dokundu. Tıpkı onu son kez kontrol ettiğinde olduğu gibi ateşi neredeyse tamamen düşmüştü. Şuya içinin rahatladığını hissetti. Bu harikaydı.

"Şuya." Noriko sersemliğini hâlâ üzerinden atamamış gibi konuşuyordu. "Saat kaç?"

"Yediyi geçiyor. Epey uyudun."

"Ben..."

Şuya ona başını salladı. "Ateşin düştü. Şogo ateşinin büyük ihtimalle kan zehirlenmesinden kaynaklanmadığını söyledi. Sadece çok fena üşütmüşsün. Fazlasıyla yorgun düştüğün için olmalı."

Noriko da içi rahatlamış gibi başını sallayarak, "Anlıyorum," dedi. Ardından Şuya'ya baktı. "Başınıza bunca dert açtığım için üzgünüm."

"Neden bahsediyorsun?" dedi Şuya başını iki yana sallayarak. "Olanlar senin suçun değildi." Hemen arkasından ekledi: "Yemek yiyebilecek misin? Pilavımız var."

Noriko'nun gözleri büyüdü. "Pilav mı dedin?"

Şuya, "Evet, bekle biraz. Şogo pilav pişirdi," diyerek odadan dışarı çıktı.

Şogo mutfak kapısının yanındaki pencerenin önünde, sandalyede oturuyordu. Günün son ışıkları –daha çok çivit mavisi toz zerreciklerini andırıyorlardı– pencereden içeri süzülüyordu ama Şogo'nun oturduğu yer tamamen karanlıktaydı.

"Noriko uyandı mı?"

Şuya başıyla onayladı.

"Ateşi ne durumda?"

"Gayet iyi. Tamamen düşmüş gibi görünüyor."

Şogo ona hafifçe başını salladıktan sonra her zaman olduğu gibi tüfeğini elinden bırakmadan ayağa kalktı. Gaz ocağının üzerindeki tencerenin kapağını açtı. Şuya ile Şogo pilav ve miso çorbasından kendi paylarına düşen kısmı çoktan yemişlerdi. Miso çorbasının ana malzemesini binanın arka tarafında büyüyen tuhaf görünümlü yapraklar oluşturuyordu.

"Yemekler soğumuş mu?" diye sordu Şuya.

Şogo ona sadece, "Beş on dakika bekleyin. Ben içeri getiririm," demekle yetindi.

"Teşekkürler," dedi Şuya ve tekrar muayene odasına döndü. Sedyenin kenarına oturup Noriko'ya hafifçe başını salladı. "Biraz bekle. Şogo sana nefis bir pilav getirecek."

Noriko da ona başını sallayarak karşılık verdikten sonra, "Burada tuvalet var mı?" diye sordu.

"Ah, evet var. Hemen şu tarafta."

Şuya, Noriko'nun sedyeden kalkmasına yardım etti. Ona kollarıyla destek olarak bekleme salonunun az ötesindeki tuvaleti işaret etti. Noriko hâlâ sendeleyerek yürüyordu ama önceki kadar berbat durumda olmadığı kesindi.

Şuya onun sedyeye dönmesine de yardımcı oldu. Sedyenin ucuna oturan Noriko'nun omuzlarına kendisi henüz küçük bir çocukken Yardım Evi'ndeki Bayan Ano'nun örttüğü gibi bir battaniye örttü.

Battaniyenin uçlarını düzeltirken, "Bence midene bir şeyler girdikten sonra biraz daha uyumalısın," dedi. "Gece on birden önce buradan ayrılmak zorundayız."

Noriko, Şuya'ya baktı. Gözlerini odaklamakta hâlâ zorluk çekiyormuş gibi görünüyordu. "Yani..."

Şuya başını salladı. "Evet, kliniğin de içinde bulunduğu bu bölge gece on birde yasak bölge haline gelecek."

Sakamoçi bunu akşam altıda yaptığı duyuruda söylemişti. Saat yedide G-1 ve saat dokuzda I-3 yasak bölge haline gelecekti. Bu bölgeler adanın güneybatı kıyısını ve güneydeki dağın güney yamacını kapsıyordu. Yasaklanan bölgelerin sınırlarını tespit etmek mümkün olmadığı için artık adanın güneybatı kıyısı tamamen yasak bölge sayılırdı.

Noriko başını eğip diz kapaklarına baktı ve perçemlerinin altında duran alnına dokundu. "Bir ahmak gibi sürekli uyumuşum."

Şuya elini uzatıp onun omzuna dokundu. "Saçmalama. Uyumak sana iyi geldi. Biraz daha dinlenmelisin. İyileşmek için bu kadar aceleci davranma."

Noriko başını kaldırıp ona baktı. "Kaori'den başka ölen oldu mu?"

Şuya dudaklarını birbirine bastırdıktan sonra başını salladı. "Takako öldü. Şo ve Kazuşi de."

Sakamoçi'nin yaptığı duyuruya göre öğlen on ikiden sonraki altı saatte bu dört öğrenci ölmüştü. Şimdi geriye sadece yirmi bir öğrenci kalmıştı. Oyun başlayalı henüz on sekiz saat olmuştu ama Şiroiva Lisesi 1-B sınıfının mevcudu yarı yarıya azalmıştı.

"Eklemem gereken bir şey daha var," demişti Sakamoçi heyecanla. "Şo Tsukioka yasak bölgede olduğu için öldü. Bu yüzden hepinizi dikkatli olmaya davet ediyorum."

Sakamoçi, Şo'nun nerede öldüğünü söylememişti ve Şuya o öğleden sonra büyük bir patlama sesi duyduğunu hatırlamıyordu. Öte yandan ortada Sakamoçi'nin yalan söylemesini gerektiren bir sebep de yoktu. Kiriyama ailesinin Zuki lakaplı üyesi olan ve tuhaf bir şekilde kadın gibi davranan o iri yarı çocuk yasak bölgelerin birinde gafil avlanması neticesinde kafası havaya uçurularak öldürülmüştü. Bu durumda Kiriyama ailesinin sadece patronu hayatta kalmıştı.

Şuya bu konuyu Noriko'yla da paylaşmak istedi ama onun ne kadar endişeli göründüğünü fark edince bunu yapmaktan vazgeçti. Ona Şo'nun kafası havaya uçurularak öldürüldüğünü söylemesinin iyileşme sürecini olumlu etkileyeceğinden emin değildi.

"Anladım," dedi Noriko sessizce ve hemen arkasından üzerindeki ceketi çıkararak ekledi. "Ceket için teşekkürler."

"Sende kalsın."

"Hayır. Artık kendimi daha iyi hissediyorum."

Şuya ceketi aldı ve battaniyeyi tekrar onun omuzlarına örttü.

Kısa bir süre sonra Şogo içeri girdi. Tıpkı bir garson gibi tek elinin avcuyla üzerinde iki kâse duran yuvarlak bir tepsi taşıyordu. Tepsiyi aşağı indirerek, "Buyurun bayan," dedi.

Şuya güldü. "Demek Noriko'ya özel oda servisi yapılıyor ha?"

"Eh, getirdiğim yemek pek de birinci sınıf sayılmaz. Umarım tadı iyidir." Şogo tepsiyi sedyenin üzerine bıraktı ve kâseleri Noriko'nun yanına yerleştirdi.

Noriko kâselerin içine bakıp, "Çorba da mı var?" diye sordu.

"Yes, ma'am," dedi Şogo, Şuya'nın kulağına oldukça akıcı gelen bir İngilizceyle.

Noriko kaşığı eline alıp, "Teşekkürler," dedi. Kâseyi dudağına yaklaştırıp bir yudum çorba içti. "Nefis olmuş." Ardından sesini yükselterek, "İçinde yumurta var," diye ekledi.

Şuya, Şogo'ya baktı.

"Yumurta günün spesiyalitesi, bayan."

"Yumurtayı da nereden buldun?" diye sordu Şuya. Hükümet adada yaşayan halkı büyük ihtimalle uzunca bir süre önce başka bir yere taşıdığı için kliniğin buzdolabındaki taze yiyeceklerin hepsi bozulmuştu. Adadaki diğer evler de aynı durumda olmalıydı.

Şogo yan gözle Şuya'ya bakarak sırıttı. "Kümesi olan bir ev buldum. Hayvanlar uzunca bir süredir beslenmedikleri için epeyce zayıf düşmüşlerdi."

Şuya abartılı bir ifadeyle başını salladı. "Ben çorbanın içinde yumurta olduğunu fark etmedim."

Şogo kaşlarını kaldırdı. "Kümeste sadece bir yumurta vardı. Kızlara karşı daha nazik olduğum için üzgünüm. Ben böyleyim işte."

Şuya onun bu sözlerine kıs kıs güldü.

Şogo mutfağa geri dönüp biraz çay getirdi. Noriko yemeğini yerken çay içtiler. Çayın geçmişi anımsatan, hafif tatlı, hoş bir tadı vardı.

"Kahretsin," diye inledi Şuya. "Üçümüz burada böyle otururken her şey yolunda gidiyormuş gibi hissediyorum."

Şogo gülümsedi. "Birazdan kahve de yapacağım. Sen çayı mı tercih edersin, Noriko?"

Noriko kaşık hâlâ ağzındayken gülümsedi ve başıyla onayladı.

"Hey, Şogo." Şuya'nın söyleyecekleri henüz bitmemişti. Elbette hâlâ bu ölüm oyununun içinde olduklarını biliyordu ama artık Noriko iyileşmeye başladığı için çenesi açılmıştı. "Bir gün üçümüz bir araya gelip hep birlikte çay içelim. Verandada oturur, kiraz ağacı çiçeklerinin keyfini çıkarırız."

Bunun gerçekleşmesi neredeyse imkânsızdı. Şogo her şeye rağmen omuzlarını silkerek, "Ben senin bir *rock*'çı olduğunu sanıyordum ama tıpkı yaşlı bir adam gibi konuşuyorsun," dedi.

"Farkındayım. Bunu söyleyen ilk kişi sen değilsin."

Şogo güldü. Şuya ve Noriko da gülmüştü.

Yemeğini bitiren Noriko, "Teşekkür ederim," dedi. Şogo bir eliyle boşalan kâseleri toplarken diğer eliyle Şuya'ya fincanını işaret etti. Şuya elindeki fincanı ona uzattı.

"Şogo," dedi Noriko. "Artık kendimi tamamen iyileşmiş gibi hissediyorum. Çok teşekkür ederim. Yarattığım bunca dert için de üzgünüm."

Şogo ona gülümsedi ve "*You're welcome*," dedi. "Ama sanırım seni iyileştiren antibiyotik değildi."

"Evet. Bunun kulağa biraz tuhaf geldiğini biliyorum ama sanırım sadece uyumak bile kendimi güvende hissetmemi sağladı."

Şogo gülümsedi. "Yine de kanın zehirlenmiş olabilir. Her halükârda biraz daha dinlenmelisin. Biraz rahatla." Ardından Şuya'ya döndü. "Senin için bir sakıncası yoksa ben de biraz uyuyabilir miyim?"

Şuya başını salladı. "Yorgun musun?"

"Hayır, pek değil ama bulduğum her fırsatta uyusam iyi olur. Buradan ayrıldıktan sonra bütün gece ayakta durmam gerekecek. Uyumamın senin için bir sakıncası yok, değil mi?"

"Hayır, elbette yok."

Şogo başını salladı ve tepsiyi alıp koridora doğru yürüdü.

Noriko yandaki sedyeyi işaret ederek, "Burada uyuyabilirsin, Şogo," dedi.

Şogo kapının önünde durarak ona baktı ve "hayır, teşekkürler" der gibi gülümsedi. "Sizi rahatsız etmek istemiyorum. Ben şu odadaki kanepede uyurum." Başıyla bekleme odasını işaret etti ve ekledi: "Samimiyeti ilerletirseniz komşularınızı rahatsız etmemeye özen gösterin lütfen."

Şuya oda karanlık olmasına rağmen Noriko'nun kıpkırmızı kesildiğini görebiliyordu.

Şogo odadan dışarı çıktı. Şuya yarı aralık duran kapıdan onun mutfağa uğradıktan sonra bekleme salonuna geçtiğini duydu. Sonrasında etrafa sessizlik hâkim oldu.

Noriko birden gülümseyerek, "Şogo çok komik bir çocuk," dedi.

Belki de yemek yediği için yüzü öncekinden çok daha canlı görünüyordu.

"Evet, öyle," dedi Şuya da gülümseyerek. "Onunla daha önce hiç sohbetim olmamıştı ama şimdi bana biraz Şinji'yi hatırlatıyor."

Şogo ve Şinji fiziksel anlamda birbirlerinden tamamen farklıydı ama Şogo'nun lafını esirgemeden konuşması ve her şeye rağmen espri yapabilmesi insanın aklına hemen Üçüncü Adam'ı getiriyordu. Elbette onun da alışıldık öğrenci kalıbına girmemesine rağmen inanılmaz derecede zeki ve güvenilir olmasından bahsetmeye bile gerek yoktu.

Noriko başını salladı. "Kesinlikle haklısın." Ardından, "Şinji şu an nerede acaba?" diye mırıldandı.

Şuya derin bir nefes aldı. O da Şinji'yle irtibat kurmanın bir yolu olup olmadığını merak ediyordu ama Noriko'nun durumu göz önüne alınırsa şu an bu konuda herhangi bir adım atması mümkün değildi.

"Evet, keşke o da bizimle olsa."

Şuya, hem Şinji hem de Şogo yanlarındayken onları kimsenin yenemeyeceğini düşünüyordu. Hele bir de bu gruba Hiroki Sugimura dâhil olursa kimseden korkmalarına gerek kalmaz ve asla yenilmezlerdi.

"Sınıf maçları hâlâ aklımda," dedi Noriko başını kaldırıp tavana bakarak. "Bu yılki değil, önceki yıl düzenlenen maçlar. Final maçıydı. Şinji okul basketbol takımında dört oyuncusu olan D şubesine karşı tek başına mücadele veriyordu. Rakibimiz otuz sayı öndeydi ama sonra sen softbol maçından çıkıp oyuna dâhil oldun ve ikiniz onlara inanılmaz bir şekilde karşılık vermeye başladınız."

"Evet." Şuya başını salladı. Noriko'nun daha konuşkan olduğunu fark etmişti. Bu iyiye işaretti. "Sanırım öyle olmuştu."

"Size sürekli tezahürat yapıyordum. Maçı aldığımızda Yuki ayağa fırlayıp çığlık atmıştı."

"Evet."

Bunu Şuya da hatırlamıştı çünkü o gün en yüksek sesli tezahüratı her zaman içine kapanık bir kız olan Noriko yapmıştı. Yoşio Akamatsu kadar hantal olmasa da spora ilgi duymayan Yoşitoki Kuninobu, Noriko ve diğer kızlardan ayrı yerde duruyordu. Şuya onun ellerini sallayarak metal işareti yaptığını görmüştü. Bu sıradan bir hareketti belki ama Yoşitoki'nin onu desteklediğini ifade eden bu işaret Şuya'yı kızların çığlıklarından çok daha fazla etkilemişti.

Yoşitoki...

Şuya tekrar Noriko'ya baktığında onun ağladığını fark etti. Elini uzatıp omzuna dokundu. "Ne oldu?"

"Ah." Noriko hafifçe hıçkırdı. "Ağlamayacağıma dair kendime söz vermiştim... ama o zamanlar sınıfımızın ne kadar harika olduğunu hatırladım..."

Şuya başını salladı. Bunun sebebi hâlâ tamamen düşmemiş olan ateşi ya da aldığı ilaçlar olabilirdi ama Noriko iyice duygusallaşmış gibi görünüyordu. Şuya o ağlamayı kesene dek elini omzunda tuttu.

Noriko nihayet, "Üzgünüm," diyerek gözündeki yaşları sildi. Ardından, "Rahatsız olabileceğini düşünerek sana bundan daha önce bahsetmemiştim," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

Noriko onun gözlerinin içine baktı. "Sınıftaki çoğu kızın sana âşık olduğunu biliyor muydun?"

Bu onun için öylesine beklenmedik bir sohbet konusuydu ki Şuya suratının asılmasına engel olamadı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Noriko her şeye rağmen yüzünde son derece ciddi bir ifadeyle sözlerine devam etti. "Megumi... Sanırım Yukiko da..."

Şuya bu sözlere şaşırmış gibi başını yana eğdi. Megumi Eto ve Yukiko Kitano. Artık bu oyunda yer almayan iki oyuncu.

"Onlara..." Bu iki kızdan "onlar" diye bahsetmek doğru muydu acaba? "Ne olmuş onlara?"

Noriko, Şuya'ya bakıp, "İkisi de senden hoşlanıyordu," dedi sessizce.

Şuya'nın yüzü kaskatı kesildi. Kısa bir tereddüdün ardından, "Gerçekten mi?" diye sordu.

"Evet." Noriko bakışlarını ondan kaçırarak başını salladı. "Kızlar söz konusu oldu mu böyle şeyleri anlamak kolaydır. Bunu sana onlar hakkında iyi şeyler düşünmeni istediğim için söyledim." Ardından ekledi: "Aslında içinde bulunduğum durumu düşünürsek şu an bunu sana söyleyecek pozisyonda değilim."

Şuya'nın zihninde birer karartı halinde Megumi Eto ve Yukiko Kitano'nun yüzleri belirdi. Gerçi onları hayal meyal hatırlıyordu; sadece yüz hatlarının küçük bir kısmını. "Vay canına." Nefesini bıraktı. "Keşke bana bunu birlikte kaçtıktan hemen sonra söyleseydin."

"Üzgünüm. Bunu duymak seni şaşırttı mı?"

"Evet, biraz."

Noriko başını bir kez daha yana eğdi. "Olur da ölürsem diye bunu bilmeni istedim."

Şuya başını kaldırıp Noriko'ya baktı ve sağ eliyle onun sol bileğini sıktı. "Bak, bunu aklının ucundan bile geçirme. Bu işte sonuna dek beraberiz. Bu oyundan ikimiz de sağ çıkacağız."

Noriko, Şuya'nın böylesine ani ve yoğun bir tepki vermesine şaşırmış gibi görünüyordu. "Özür dilerim."

"Hey."

"Evet?"

"Ben de senden hoşlanan birisini tanıyorum."

Şimdi gözlerini fal taşı gibi açma sırası Noriko'ya gelmişti. "Gerçekten mi? Neden ben?" Bu soruyu masum bir tavırla sormuştu ama sonra yüzündeki ifade bir anda kayboldu. Şuya pencereden sızan solgun ışığın belli belirsiz fark edilen bir dikdörtgen halinde göz bebeklerinden yansıdığını gördü. "Sınıftan birisi mi?"

Şuya başını yavaşça iki yana salladı. Noriko'nun o sımsıcak gözlerine bakarken, *kahretsin*, diye düşündü, *şimdi kadim bir dostun da dâhil olduğu bir aşk üçgeni yüzünden endişelenmek ne kadar hoş ve huzur verici olurdu. Ama bu artık asla mümkün olmayacak. Hiçbir zaman. Asla.*

"Hayır."

Bu cevap eteğinin uçlarına bakmakta olan Noriko'yu biraz rahatlatmış gibi görünüyordu. "Anlıyorum," diye mırıldandı. Ardından başını kaldırıp Şuya'ya baktı. "O halde kim? Bir kulübe ya da bir spor takımına üye değildim. Diğer sınıflarda da arkadaşlarım yok."

Şuya başını tekrar iki yana salladı. "Bunu sana bu adadan kurtulduktan sonra söyleyeceğim."

Noriko kuşkulu gözlerle ona baktıysa da daha fazla üzerine gitmedi.

Kısa bir sessizliğin ardından Şuya bakışlarını tavana çevirdi. Bir sağlık kliniğinde temizliğe özen gösterilmesi gerekiyordu ama tavandan sallanan floresan lambanın kapağı tozluydu. Üstelik içerideki ışıklar da çalışmıyordu. Zaten onları isteseler bile yakamazlardı.

"Megumi-san..." dedi. Şuya, Megumi'den bahsederken ismine kibar bir şekilde "san" unvanı eklemişti. Erkekler bazen bir anda değişebiliyordu. "...ve Yukiko-san. Söylediklerin doğruysa bu ikisi bende ne buldu acaba?"

İçerisi neredeyse zifirî karanlık olmuştu ama Şuya, Noriko'nun hafifçe gülümsediğini görebiliyordu. "İzin verirsen seninle bu konudaki düşüncemi paylaşabilir miyim?"

"Elbette."

Noriko başını yana eğdi. "Seninle ilgili her şeyden hoşlanıyorlardı."

Şuya kıkırdayarak başını iki yana salladı. "Ne demek istiyorsun?"

"Birine âşık olmak bu anlama gelir." Noriko bir anda ciddileşmişti. "Sen de o kız için böyle hissetmemiş miydin?"

Şuya, Kazumi Şintani'nin yüzünü gözünün önüne getirerek bu konuyu biraz düşündü. Kısa bir tereddüdün ardından dürüst olması gerektiğine karar verdi. "Evet. Öyle sayılır."

"Zaten öyle değilse bu gerçek bir aşk sayılmaz," dedi Noriko bunu söylemek onu eğlendirmiş gibi. Ardından sessizce güldü.

"Ne oldu?"

"Kıskandım. Bunu duymak böyle bir durumdayken bile çok zor."

Şuya, Noriko'nun yüzüne bakarak –artık karanlıkta yüz hatlarını seçemiyordu– ona bunu söyleyip söylememekte tereddüt etti ama sonra tamamen dürüst olmaya karar verdi.

"O çocuğun sana neden âşık olduğunu çok iyi anlayabiliyorum."

Noriko ona baktı. Belirgin kaşları karanlıkta biraz titremiş olabilirdi. Dudaklarında melankolik sayılabilecek bir gülümseme belirdi.

"Sen harika bir kızsın," dedi Şuya.

"Bu doğru olmasa bile böyle bir şey duymak çok güzel."

"Ama doğru."

"Senden bir şey rica edebilir miyim?"

Şuya gözlerini, "Neymiş o?" der gibi kocaman açtı ama Noriko'nun bu hareketi fark ettiğinden emin değildi. Noriko hafifçe öne doğru eğilip iki elini birden yavaşça onun kollarına koydu ve başını omzuna yasladı. Omuzlarına dökülen saçları Şuya'nın yanaklarına ve kulaklarına sürtünüyordu.

Ay ışığı pencerenin ardındaki karanlığı aydınlatana dek böyle kaldılar.

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 21

46

Hirono Şimizu (10 No.lu Kız Öğrenci) etraftaki alacakaranlık koyu bir karanlığa dönüşmeden önce saklandığı çalıların arasından çıktı ve batıya doğru yürümeye başladı. Bu dayanılmaz bir şeydi. Vücudu bir çöl güneşinin altında yürüyormuşçasına alev alev yanıyordu.

Su.

Suya ihtiyacı vardı.

Kaori Minami onu sol kolunun üst kısmından vurmuş ve Hirono kana bulanan denizci üniformasını yırttığında kurşunun kolundan içeri girdiğini görmüştü. Kurşunun çıktığı yerde derisi paramparça olmuştu. Hayati önem taşıyan damarları kurşundan kurtulmuş gibi görünüyordu. Üniformasının kumaşını yırtıp onu bir bandaj gibi kolunun etrafına sarması kanamayı bir süre için durdurmuştu. Ama sonra yarası yanmaya başlamış ve bu duygu bedenini baştan aşağı sarmıştı. İlk başta hissettiği üşümenin yerini şimdi bunaltıcı bir hararet almıştı. Sakamoçi saat altıda duyuru yaptığı sırada Hirono'nun su stoğu tamamen tükenmişti. Kaori'yi öldürmesinin ardından yaklaşık iki yüz metre koşarak Şuya'dan kaçmayı başarmış ve çalıların arasına gizlenmişti. Ancak yarasını temizlemek için çok su harcamıştı ve şimdi bundan büyük pişmanlık duyuyordu.

Su stoğunu tüketmesinin üzerinden iki saat geçmişti. Hirono bir süre üniformasının altında sırılsıklam terlemişti ama artık terlemiyordu. Büyük ihtimalle dehidrasyonun eşiğindeydi. Diğer bir deyişle Noriko Nakagava'nın aksine Hirono'nun kanı zehirlenmişti. Üstelik yarasını dezenfekte etmediği için bu zehirlenme çok çabuk gelişmişti. Elbette Hirono bütün bunların farkında değildi.

Onun bildiği tek şey suya ihtiyaç duyuyor olmasıydı.

Dağdaki yeşil ağaçların arasından geçerken zihninde Kaori Minami'ye duyduğu nefretle ilgili düşünceler dolaşıyordu. Alev alev yanan vücudu ve susuzluğu bu düşünceleri iyice tetikliyordu.

Hirono Şimizu bu oyunda kimseye güvenmeye niyetli olmamıştı. Elbette Mitsuko Suma'yla yedikleri içtikleri ayrı gitmezdi ve okul numarası da hemen onun numarasından önceydi. Yani okuldan ikisinin arasında çıkmış olan Hiroki Sugimura'dan uzak durmayı başardığı sürece dışarıda Mitsuko'yu bekleyebilirdi ama o, Mitsuko'nun gerçekte ne kadar korkunç bir kız olduğunu bildiği için bunu yapmamayı tercih etmişti. Mitsuko'nun kötülüklerine örnek olarak, onun başka bir okuldaki kötü kızlar çetesine liderlik yapan o kızla (bu kız şimdi bir yakuzanın metresiydi) kapışmasını gösterebilirdi. Kız bu kapışma sonucu bir arabanın altında kalmış ve ölümden kıl payı kurtulmuştu. Mitsuko bu konuda herhangi bir yorumda bulunmamıştı ama Hirono onun bunu tanıdığı bir adama yaptırdığını biliyordu. Onun istediği her şeyi yapmaya hazır pek çok adam Mitsuko'nun etrafında pervane oluyordu.

Hirono onunla buluşmaya karar verseydi Mitsuko büyük ihtimalle kendisini mümkün olduğunca kullanıp en sonunda sırtından vuracaktı. Aynı grubun bir üyesi olmasına rağmen etrafında olup bitenlere kayıtsız kalan Yoşimi Yahagi, Mitsuko'ya güvenmiş olabilirdi (bu Hirono'ya Yoşimi'nin öldüğünü ve kendisinin de onu Mitsuko'nun öldürüldüğünden şüphelendiğini hatırlatmıştı) ama Hirono benzer bir hataya düşmeyecekti.

Hirono sınıflarındaki diğer öğrencilere de güvenemezdi. İyi kalpliymiş gibi görünen kişiler şimdi gözlerini bile kırpmadan arkadaşlarını öldürüyordu. Hirono henüz on beş yaşında olabilirdi ama bu on beş yılda bu kadarını öğrenebilmişti.

Sınıf arkadaşlarını öldürme düşüncesinin onu heyecanlandırdığını söyleyemezdi. O güne dek fahişelik yapmış, uyuşturucu kullanmış ve kendisine ümitsiz bir vakaymış gibi davranan ailesiyle sürekli kavga etmişti ama cinayet onun için bir tabu sayılırdı. Elbette oyunun kuralları buna izin verdiği için bu adada cinayet işlemek yasadışı değildi ama Hirono o güne dek bazı kötü şeyler yapmış olmasına rağmen kimseye gerçek anlamda zarar vermemişti. Vücudunu satmıştı ama "telefonla

flört" ettiği halde (Mayumi Tendo'nun da bu kızlardan biri olduğunu biliyordu) namuslu geçinen kızların aksine o Mitsuko Suma sayesinde profesyonellerle çalışmış ve bu işi hakkıyla yapmıştı. Uyuşturucuya gelince, kendi kişisel tercihinin kime ne zararı vardı? Ayrıca hırsızlık yaparak alışveriş merkezindeki kozmetik bölümünün iflas etmesine sebep olmuş da değildi. Ne de olsa onların takviye alabilecekleri koca bir sermayeleri vardı. Evet, bazı kişilerin gözünü korkuttuğu doğruydu ama onlar bunu hak etmişti. Diğer okullardaki öğrencilerle yaptıkları kavgalara gelince, hepsi birbirlerine zarar vermek için orada olduklarını ve bunun sonucunda başlarına gelebilecekleri biliyordu. *Haydi ama, büyüyün biraz.* Her halükârda o etrafta dolaşıp başkalarını öldürebilecek türde bir kız değildi. Bu kadarından kesinlikle emindi.

Ama, ama...

... iş kendini savunmaya geldiğinde olay farklılaşıyordu. Bu oyunu sağ kalarak tamamladığı takdirde bir şişe şampanya açıp galibiyetini kutlamayı düşünüyordu. Onlara verilen süre dolduğu için ölecek olursa... bu konudaki düşünceleri pek net sayılmazdı. Zaten böyle bir durumda yapabileceği bir şey de yoktu.

Hirono bunları düşünerek sonrasında Kaori Minami'yle çatışmaya gireceği o eve saklanmıştı.

Dışarıya bir göz atıp etrafta kimse olmadığını görünce orada kalmaya karar vermişti. Arada bir pencereden dışarı bakıyordu ve bir keresinde kaldığı evin karşısındaki barakada birisinin olduğunu dehşetle görmüştü.

Birkaç dakika sonra evden çıkmaya karar vermişti. (Evi terk etmek konusunda deneyimliydi.) Yakınlarda birisinin olduğu düşüncesi onu rahatsız ediyordu. Evin arka kapısı yoktu, bu yüzden olay gerçekleştiği sırada barakaya en uzak olan pencereden dışarı çıkıyordu.

O pencereden çıkarken barakanın kapısından dışarı bakmakta olan Kaori, Hirono'ya durduk yere ateş etmişti. Hirono kolundan vurulmuş ve neredeyse yere yuvarlanmıştı. Bir şekilde ayağa kalkmayı başarmış ve hayatında ilk defa elindeki tabancayı doğrultup ateş etmişti. Hemen arkasından da sırtını evin duvarına yaslamış ve orada kalmıştı. İşte tam o sırada Şuya Nanahara ortaya çıkmıştı.

Pis fahişe. Kendini popüler müzik gruplarına adayıp çok masum bir kızmış gibi davranırken birdenbire tetiği çekip bana ateş edecek kadar cesur kesiliverdi. Eh, neticede ben de onun işini bitirdim. (Kendimi müdafaa etmek için. On iki kişilik jüri oybirliğiyle lehime karar verecektir.) Diğerleri de onun gibiyse herkese acımasız davranmak zorundayım.

Hirono, Şuya Nanahara'yı düşündü. En azından o silahını üzerine doğrultmamış ve Hirono bu sayede Kaori'ye ateş etmeyi başarmıştı. Şuya aynı zamanda Noriko'yla beraber olduklarını söylemişti.

Şuya Nanahara ve Noriko Nakagava. Bu ikisi önceden çıkıyor muydu? Hiç öyle bir halleri yoktu. Birlikte adadan kaçmaya mı çalışacaklardı?

Hirono farkında olmadan başını iki yana salladı.

Saçma. Bu şartlar altında birisiyle işbirliği yapmaktan daha tehlikeli bir şey olamazdı. Bir gruba dâhil olan kişi arkadan vurulursa bu tamamen onun kendi suçu olurdu. Ayrıca bu adadan kaçmak zaten imkânsızdı.

Hirono, Noriko Nakagava'yı görmemişti ama beraber oldukları doğruysa Şuya yakında Noriko'yu öldürecek demekti. Ya da belki Noriko, Şuya'yı öldürürdü. İkisinden biri hayatta kalırsa Hirono'nun o kişiyi öldürmesi gerekebilirdi. Ama onun gerçek arzusunun yanında bunun en ufak bir önemi bile yoktu.

Su.

Hirono farkında olmadan epeyce mesafe katetmişti. Batıdaki loş güneş ışığı tamamen kaybolmuştu. Gökyüzü şimdi zifirî karanlıktı ve tıpkı dün gece oyun başladığında olduğu gibi tüyler ürpertici bir şekilde parlayan dolunay, adanın üzerini soluk mavi bir ışıkla kaplıyordu.

Hirono, Kaori'yi öldüren toplu tabancayı (.38'lik Smith & Wesson) sımsıkı elinde tutuyordu. Başını eğmiş ve nefes nefese kalmış bir halde ağaçların arasında koşmaya çalıştı. Sonra başını yavaşça çalıların arasından uzattı. Dar bir çiftliğin arkasında bir ev vardı. Hirono kuzeydeki dağa yakın bir yerdeydi. Evin diğer tarafında dağa çıkan bir bayır vardı. Sol tarafta birkaç çiftlik ve karşıdaki eve benzeyen iki ev daha gördü. Haritaya göre bu dağın ön tarafında adayı bir uçtan bir uca dolaşan ve nispeten geniş sayılabilecek bir yol vardı. Dağın pozisyonuna bakılacak

Olursa Hirono şu an adanın batı kıyısına yakın bir yerde olmalıydı. Yola çıkmadan önce yaptığı gibi, yasak bölgelerden birine girmediğinden emin olmak için bulunduğu konumu kontrol etti.

Susuzluğunu aklından çıkarmak için elinden geleni yaparak ona en yakın olan evi inceledi. Etraf tamamen sessiz ve sakindi.

Eğilmeye devam ederek çiftlik arazisinin karşı tarafına geçti. Evin etrafındaki alan toprak seviyesinden biraz daha yüksekti. Hirono çiftlik arazisinin ucuna ulaştığında durdu ve dönüp arkasına baktıktan sonra evi tekrar inceledi. Bu, sıradan, tek katlı, eski bir çiftlik eviydi. Ama Hirono'nun daha önce saklandığı evden farklı olarak bu evin çatısı kiremit döşeliydi. Çiftliğin sol tarafındaki asfaltsız bir yol eve kadar ulaşıyordu. Ön tarafa bir kamyonet park edilmişti. Hirono bir motosiklet ve bir bisiklet de gördü.

Saklandığı ilk evde sular akmıyordu. Bu evde de durumun farksız olacağını düşündü. Sağa sola baktı ve çiftlik yolunun karşı tarafında bir kuyu olduğunu gördü. Kuyunun, kova taşıyan bir kolu bile vardı. Kuyunun etrafı ince gövdeli ve bol yapraklı mandalina ağaçlarıyla çevrelenmişti. Ağaçların dalları yüksek olduğu için Hirono altlarında saklanan birisi olmadığını görebiliyordu.

Sol elini kullanamadığı için tabancasını eteğinin beline sıkıştırdı. Ay ışığının altında, araziyi kaplayan toprağa baktı ve yumruk büyüklüğünde bir taş buldu.

Havaya fırlattığı taş bir kavis çizerek evin çatısına çarptı. Takırdaya takırdaya kiremitlerin üzerinden aşağı indikten sonra çatının kenarından gürültüyle yere düştü.

Hirono tabancasını eline alıp bekledi. Saatine baktı. Beklemeye devam etti.

Aradan beş dakika geçti. Ne pencerelere ne de kapıya çıkan olmuştu. Hirono hızla evin arazisine girip kuyuya doğru koştu. Susuzluk ve ateş başını döndürmüştü.

Kuyu, yaklaşık seksen santimetre yüksekliğindeki yuvarlak bir betondan oluşuyordu. Hirono kuyunun kenarına tutundu.

Ay ışığı altı yedi metre aşağıda küçük bir yuvarlak olduğunu gösteriyordu. Hirono bu yuvarlağın üzerinde kendi yansımasını gördü. Kuyuda su vardı.

Ah, demek kurumamış.

Hirono tabancasını bir kez daha eteğine sıkıştırdı ve sağ elinin yardımıyla acıyan sol omzundaki sırt çantasını yere indirdi. Çanta toprağın üzerine düştü. Ardından kuyunun kolundaki yıpranmış halatı tuttu.

Halatı çektiğinde suyun yüzeyinde küçük bir kova belirdi. Hirono sanki çıldırmış gibi halata asıldı. Kuyunun kolunda aynı anda iki kova su çekmeye yarayan ve eski bir makaraya benzeyen bir alet vardı. Hirono'nun sol kolu hareket edemeyecek kadar hissizleşmişti ama halatı her çektiğinde onu dirseğiyle kuyunun kenarına sıkıştırıyor ve kovayı yukarı çekiyordu.

Kova nihayet kuyunun tepesine ulaşmıştı. Hirono halatı bir kez daha dirseğiyle sıkıştırıp kovayı sapından tuttu ve kuyunun kenarına bıraktı. Kova ağzına kadar suyla doluydu. Bu suyun onu hasta etme ihtimali Hirono'nun umurunda bile değildi. Vücudunun acilen suya ihtiyacı vardı.

Fakat sonra birden kovanın içinde bir şey gördü ve bir çığlık kopardı.

Suyun üstünde tırnak kadar küçük bir kurbağa yüzüyordu. Hirono ay ışığında onun küçük, pörtlek gözlerini ve parlayan sırtını görmüştü. (Gün ışığında rengi, mide bulandıran parlak bir yeşil ya da pis bir kahverengi olmalıydı.) Hirono'nun en nefret ettiği hayvan kurbağaydı ve sadece onun kaygan derisine bakmak bile sırtından aşağı soğuk terler boşanmasına neden oluyordu.

Hirono mide bulantısını bastırmak için elinden geleni yaptı. Kendinde kovayı tekrar yukarı kaldıracak gücü bulamıyordu. Susuzluğu artık dayanılmaz hale gelmişti. Kovadaki kurbağadan kurtulup...

Kurbağa birden kovanın kenarından yukarı tırmanıp Hirono'nun üzerine atladı. Küçük bir çığlık koparan Hirono silkinerek arkasını döndü. Bu bir ölüm kalım meselesi olsa bile kurbağaları görmeye dayanamıyordu. Bir şekilde kurbağadan kurtulmayı başardı ama bunu yaparken sağ elini serbest bıraktığı için kova bir sıçrama sesi eşliğinde tekrar kuyunun dibini boylamıştı.

Hirono inleyerek kurbağanın olduğu tarafa baktı. *O kahrolasıca kurbağayı öldüreceğim!*

Sonra birden farklı bir şey dikkatini çekti.

Sadece dört beş metre ileride, üzerinde siyah okul ceketi olan bir silüet duruyordu.

Az önce Hirono'nun sırtı eve dönüktü. Ama şimdi evin arka kapısının aralık olduğunu görebiliyordu.

Kendisine doğru yaklaşan silüetin olduğu yerde donup kalmasıyla birlikte Hirono'nun gözünde bir çocukluk anısı canlandı –ebenin oyun oynayanlara doğru dönmesiyle birlikte diğerlerinin olduğu yerde durmasını gerektiren o oyunu hatırlamıştı– ama içinde bulunduğu durum bunun için pek de uygun sayılmazdı. Şimdi önemli olan kısa boylu, zayıf ve çirkin –aslında şimdi şöyle bir düşününce o da kurbağaya benziyordu– Toşinori Oda'nın (4 No.lu Erkek Öğrenci) iki eliyle birden kurdeleyi andıran, ince bir obje tutuyor olmasıydı. Hirono bunun bir kemer olduğunu fark etti.

Şu işe bakın. Bir şirketin yönetim kurulu başkanının, kasabanın varlıklı bir semtinde yaşayan ayrıcalıklı oğlu Toşinori Oda. Toşinori'nin keman çalmak konusunda yetenekli olduğu söylenirdi. (Belli ki birkaç yarışma kazanmıştı.) İyi yetişmiş, havalı ve sessiz bir çocuktu. Ve bu çocuk şimdi...

... beni öldürmeye çalışıyor!

Toşinori, bir film karesini donduran bekletme tuşuna tekrar basılmış gibi bir anda harekete geçerek elindeki kemeri yukarı salladı ve Hirono'ya doğru koşmaya başladı. Kemerin geniş tokası ay ışığında parlıyordu. Bu kemer çarptığı tende rahatlıkla bir oyuk açabilirdi. Toşinori ile Hirono arasındaki mesafe sadece dört metreydi.

Yeterliydi.

Hirono'nun sağ eli tabancasını buldu ve artık ona tanıdık gelen bir hisle kabzasına dokundu.

Toşinori tam önünde duruyordu. Hirono ateş etti. Art arda üç el.

Mermilerin hepsi de Toşinori'nin karnına isabet etmişti. Hirono, Toşinori'nin üzerindeki okul üniformasının bir anda paramparça olduğunu gördü.

Toşinori olduğu yerde döndü ve yüzükoyun yere kapaklandı. Havayı kaplayan bir toz bulutunun ardından tamamen hareketsiz kaldı.

Hirono tabancayı tekrar eteğinin beline sıkıştırdı. Hâlâ sıcak olan namlu karnını yakıyordu ama şimdi bunu dert edecek durumda değildi. Şu an onun için önemli olan tek şey suydu.

Sırt çantasını alıp eve girdi. Eve sırtını dönmekle aptallık etmişti ama artık içeride birisi olup olmadığını kontrol etmesi gerekmiyordu. Üstelik Toşinori'nin suyunu da içebilirdi.

Hirono el fenerini kullanıp kullanmamakta kararsız kaldı ama Toşinori'nin sırt çantası zaten hemen kapının arkasında duruyordu. Yere diz çöküp sağ eliyle çantanın fermuarını açtı.

Çantada iki su şişesi vardı. Biri hiç açılmamıştı, diğeri de hâlâ yarısına kadar doluydu. Hirono içinin rahatladığını hissetti.

Dizlerinin üzerinde durmaya devam ederek yarı dolu şişenin kapağını açtı ve onu dudaklarına götürüp havaya dikerek içindeki suyu kana kana içti. Hımm. Bu, onu öldürmeye çalışan, üstelik şimdi ölmüş olan o çocukla dolaylı yoldan öpüştüğü anlamına mı gelirdi? Öyle olsa bile fark etmezdi. Bu tür endişeler artık onun için Kuzey Kutbu ya da dönenceler kadar uzaktı. Hatta gökyüzündeki ay kadar. *Ben Armstrong. Bu benim için küçük bir adım...*

Hirono şişedeki suyu kana kana içmeye devam etti. Tadı nefisti. Bundan kesinlikle emindi. Su ona hiç bu kadar lezzetli gelmemişti. Gerçekte ılık olsa da boğazından geçip midesine inerken buz gibi soğuk olduğunu hissediyordu. Çok güzeldi.

Şişedeki su neredeyse anında bitti. Hirono derin bir nefes aldı.

Birden boğazına bir şey dolandı; metal tasmanın hemen üst kısmına. Hirono öksürük nöbetine tutuldu ve dudaklarının arasından sular püskürmeye başladı.

Kullanabildiği sağ elinin yardımıyla boğazına gömülen objeden kurtulmaya çalıştığı sırada başını arkaya çevirdi. Yüzünün hemen sağ tarafında bunu yapan oğlanın gergin yüzü duruyordu. Bu az önce tabancayla vurduğu Toşinori Oda'ydı!

Bu çocuk nasıl nasıl nasıl oldu da hayatta kaldı?

Kapkaranlık ev kırmızıya bürünmeye başladı. Hirono boğazını sıkan kemeri sağ eliyle gevşetmeye çalıştı. Bunu yaparken tırnakları kırılmış, parmakları kan içinde kalmıştı.

Tabii ya, tabancam.

Hirono elini eteğinin beline sıkıştırdığı tabancaya götürdü.

Ama pahalı, deri ayakkabılı bir ayak koluna tekme attı ve beraberinde bir çatırtı duyuldu. Şimdi sağ kolu da sol kolu gibi hissizleşmişti. Kemer kısa bir an gevşedi ama sonra tekrar gerildi. Hirono artık kemere asılamıyor, bunu yapmak yerine kırılıp ters dönen kolunu sallayarak Toşinori'ye vurmaya çalışıyordu.

Her şey birkaç saniye içinde olup bitti. Hirono'nun kolu gevşek bir şekilde sallanmaya başladı. Hirono, Takako Çigusa ya da Mitsuko Suma kadar olmasa da alımlı bir kız sayılırdı ve bir lise ya da üniversite öğrencisinin olgun ve çekici görünüşüne sahipti. Ama şimdi yüzü kan birikmesi sonucu iyice şişmişti ve normal boyutunun iki katına ulaşan dili ağzından dışarı sarkıyordu.

Toşinori Oda buna rağmen onun boğazını sıkmaya devam etti. (Elbette arada bir etrafa bakmayı da ihmal etmiyordu.)

Beş dakika sonra Toşinori nihayet Hirono'nun boynundaki kemeri gevşetti. Artık nefes almayan Hirono evin yükseltilmiş döşemesinin üzerine düştü. Aynı anda boğuk bir çatırtı duyuldu. Yüzü ya da boynundaki kemiklerden biri kırılmış olmalıydı. Bir *punk*'ınki gibi dimdik duran saçları şimdi karmakarışıktı ve karanlığın içinde görünmez olmuşlardı. Sadece denizci üniformasının yakasından çıkan ensesinin ve üniformasının kumaşını yırtarak açtığı sol kolunun beyazlığı seçilebiliyordu.

Yaşadığı şaşkınlıkla hiç kıpırdamadan olduğu yerde duran Toşinori Oda bir süre güçlükle nefes aldı. Karnı hâlâ acıyordu ama şimdi eskisi kadar kötü sayılmazdı. Sırt çantasını ilk kez açtığında bu biçimsiz, gri yeleğin ne işe yarayacağını çözememişti ama yelek kullanım kılavuzunda belirtilen işlevini kusursuz bir şekilde yerine getirmişti. Kurşungeçirmez bir yeleğin yapabilecekleri inanılmazdı.

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 20

47

Etraf şimdi zifirî bir karanlığa bürünmüş olsa da kuzeydeki dağın eteklerinden uzanan kayalıklar gökyüzündeki dolunay sayesinde uçsuz bucaksız bir deniz manzarası sunuyordu. Seto İç Denizi'nin karanlık sularında adalar vardı ama hükümetin bu bölgede deniz trafiğini yasaklamış olması sebebiyle etrafta tek bir geminin ışığı bile görünmüyordu. Buna ışıklarını söndürerek demir atmış oldukları için koruma gemileri de dâhildi.

Şinji bu manzaraya okul binasından ayrıldıktan sonra da şahit olmuştu ama o zaman bu kadar yüksek bir yerde değildi. Elbette şimdi bunun güzel bir manzara olduğunu söylemenin ne yeri ne de zamanıydı.

"Pekâlâ, bu taraftan." Şinji silahını kemerine sıkıştırdı ve kayalıklara ilk önce o tırmandı. Hemen arkasından Yutaka'ya elini uzattı. Yutaka dağa tırmandıkları ve karanlıkta saldırıya uğrama tehdidiyle karşı karşıya olduklarından nefes nefese kalmıştı ama Şinji'nin elini tutmayı başardı ve güçlükle de olsa kayanın üzerine tırmandı.

Yüzüstü yere uzanıp kayalıklardan aşağı baktılar.

Altlarında sıra ağaçların karanlık gövdeleri uzanıyor ve daha uzakta Sakamoçi'nin içinde bulunduğu okul binasının ışığı parlıyordu. Pencereleri o metal levhalarla kaplanmış olduğu için binadan dışarı çok az ışık sızıyordu. Okul binası oğlanların baktığı yerden yüz metre kadar uzaktaydı. Okulun bulunduğu G-7 bölgesi çoktan yasaklanmış olduğu için binaya biraz daha yaklaşsalar anında ölürlerdi ama şimdi güvenli sayılabilecek bir mesafede duruyorlardı. Şinji güneş batmadan önce pusula ve harita yardımıyla kerteriz alarak bu bölgenin sınırlarını belirlemeyi başarmıştı. G-7 bölgesindeki okul, Şinji ve Yutaka'nın bulunduğu bölge olan F-7 bölgesinin sınırına yakındı ve haritaya göre bulundukları noktadan bu

sınıra en yakın mesafe yaklaşık seksen metreydi. Ayrıca Sakamoçi akşam saat altıda yaptığı son anonsta okulun etrafını çevreleyen F-7 ve H-7 bölgelerinin yasak bölge haline geldiğini söylememişti.

Bütün bunlar Şinji'ye, Sakamoçi'nin Şo Tsukioka'nın yasak bölgede yakalandığını söyleyen anonsunu hatırlatmıştı. Şo sinir bozucuydu, eşcinseldi ("Benimle flört etmeye ne dersin, Şinji?") ve her ne kadar Şinji şu an başkaları için endişelenecek durumda olmasa da büyük ihtimalle kafası havaya uçurulan Şo için az da olsa üzülmüştü. Bu olayın nerede gerçekleştiğini merak ediyordu.

Takako Çigusa'nın ölümü de yüreğini sızlatmıştı. Takako sadece sınıfın en güzel kızı değil (en azından Şinji'ye göre) Hiroki Sugimura'nın da çocukluk arkadaşıydı. Sınıfta onların bir çift olduklarına dair genel kanının aksine bu ikisi sevgili değildi. (Bunu Şinji'ye Hiroki bizzat söylemişti.) Yine de Sakamoçi'nin duyurusu Hiroki'ye büyük bir şok yaşatmış olmalıydı.

Hiroki... hangi cehennemdesin?

Şinji bunları düşünmek yerine içinde bulunduğu ana odaklanmaya karar verdi. Aşağıdaki okulu ve etrafındaki araziyi daha dikkatli inceledi. Bulundukları yerden, okulun üzerinden geçip bölgenin diğer ucuna ulaşacak bir halat sarkıtmaları gerekiyordu. Şimdi araziyi kendi gözleriyle gördüğü için ne kadar uzun bir mesafeyi iple aşmaları gerektiğini anlamıştı.

Okulun çelik levhalarla kaplı pencerelerinden sızan zayıf ışığa bakarak, *kahretsin*, diye düşündü. Sakamoçi ve adamları bu binadaydı. Akşam yemeği saatleriydi. Şinji onların udon yiyor olabileceklerini düşündü. (Kendisinin en sevdiği yemek bu olduğu için aklına udon gelmişti. Amcası Şinji'yi tek odalı evinde misafir ettiğinde ona bu yemekten hazırlardı ve şimdi Şinji'nin canı fena halde kızarmış udon çekiyordu.) *Aşağılık herifler.*

Şinji ve Yutaka ihtiyaç duydukları her şeyi çoktan hazırlamışlardı.

Haritanın üzerinde gösterilmemiş olsa da (sadece mavi bir noktadan ibaretti) Şinji okulun biraz güneyinde kalan ve adayı bir uçtan bir uca dolaşan ana yolun yakınlarında bir çiftlik kooperatifi bulmayı başarmıştı. Çatısı ve duvarları arduvazla kaplı binanın üzerindeki levhada Kuzey Takamatsu Ziraat Kooperatifi, Okişima Adası Şubesi yazıyordu. (Yutaka onun

bulundukları adanın ismini doğru tahmin etmesinden çok etkilenmişti.) Burası alışıldık çiftlik kooperatiflerine benzemiyordu. İçeride ne gerçek anlamda bir ofis ne de bankamatikler vardı. Sadece depoya benzer bir yerde bir traktör, bir biçerdöver ve harman makinesi duruyordu. Bunların dışındaki tek eşya bir köşeyi tamamen kaplayan çalışma masasıydı. Yine de amonyum nitratı buldukları yer burası olmuştu. Neyse ki tazeydi ve hiç nem almamıştı. Üstelik adadaki araçlardan benzin toplamalarına da gerek kalmamıştı. Kooperatif binasındaki benzin bidonlarında istemedikleri kadar benzin vardı.

Şinji'nin Macintosh PowerBook 150'yi bulduğu ev, kooperatif binasının biraz doğusunda kalıyordu ve bu evin yanındaki kuyudan ihtiyaç duydukları makarayı tedarik ettiler.

İhtiyaç duydukları bir diğer önemli malzeme de halattı. G-7 bölgesinden bir halat geçireceklerse bu halatın en az üç yüz metre uzunluğunda olması gerekiyordu. Üstelik Sakamoçi ve adamları tarafından fark edilmemek için halatı gevşek bir şekilde uzatmak zorundaydılar yani bundan daha bile fazlasına ihtiyaç duyuyorlardı. Bu uzunlukta bir halat bulmak hiç de kolay olmayacaktı. Kooperatif binasında halat vardı ama uzunluğu en fazla iki yüz metreydi ve üç milimetreden kısa olan çapıyla güvenilemeyecek kadar ince sayılırdı.

Neyse ki limanın, artık meskûn bölgeyle birlikte yasak bölge haline gelen güney kıyısında balıkçılık malzemelerinin tutulduğu özel bir depoya benzeyen bir yer bulmayı başarmışlardı. Depoda buldukları balık ağı halatı, açıkta bırakılıp hava şartlarının etkisine maruz kaldığı için zarar görmüştü. Hem ağır hem de üç yüz metreden uzun olmasına rağmen Şinji ve Yutaka onu parçalara bölerek taşımayı başarmış ve çiftlik kooperatifine saklamışlardı.

Bütün bu malzemeleri hazırladıktan sonra buraya, kuzeydeki dağın eteğine gelmişlerdi.

Şinji karanlığın içine baktı. Dağın etekleri okulun karşılarında duran tarafını, diğer bir deyişle kuzey ve batısını çevreliyordu. Okulun sol tarafında kalan doğudaki ağaçlar meskûn bölgenin kuzeyinden geçip deniz kıyısına dek uzanıyordu. Okulun ilerisinde çeltik tarlaları vardı.

Şinji buradaki ağaçların arasında birkaç ev olduğunu görebiliyordu. Bu evlerin az ötesinde malzemeleri bıraktıkları çiftlik kooperatifinin çatısı hayal meyal seçiliyordu. Hemen sol tarafta araziyi sıra sıra çatılar kaplıyor ve bu çatılar yasak bölge sınırı boyunca devam ederek meskûn alana dek uzanıyordu.

Yutaka, Şinji'nin sağ omzuna hafifçe vurdu. Şinji okul defterini çıkarıp üzerine bir şeyler yazmaya başlayan Yutaka'ya baktı.

Yola çıkmadan önce Şinji onu yazılı bir mesajla, konuşarak açık vermemeleri konusunda uyarmıştı. Sakamoçi ve adamları onların yine bir şeyler karıştırdıklarını öğrenirlerse bu defa hiç tereddütsüz uzaktan kumandayla kafalarını havaya uçururlardı.

Şinji, Sakamoçi'nin, tasmalarını neden daha önce patlatmadığına dair uzun uzun kafa yormuştu. Bunu büyük ihtimalle *öğrencilerin birbirleriyle mümkün olduğunca çok kapışmasının* oyun açısından daha iyi olacağını düşündüğü için yapmamıştı. Şinji üst rütbeli hükümet yetkililerinin bu oyunu kimin kazanacağına dair bahse girdiklerini duymuş ve bu dedikodu temelinde bir teori geliştirmişti. Eğer bu söylenenler doğruysa Şiroiva Lisesi'nin skorer gardı, Üçüncü Adam olarak kendisi de favoriler arasında gösteriliyor olmalıydı. Bu da Sakamoçi'nin neden onun işini hâlâ bitiremediğini açıklayan bir diğer sebepti. Şinji durumun bu olduğunu düşünüyordu. Öte yandan Yoşitoki Kuninobu ve Fumiyo Fujiyoşi gibi öğrenciler bu oyun için önemli olmayan oyunculardı. Ya da daha açık bir şekilde ifade etmek gerekirse kimse onların üzerine bahis oynamamıştı.

Bütün bunlar doğru olsa bile bu oyunu yöneten kişi Sakamoçi olduğu sürece (şu "Kinpati Sakamoçi" denilen herif nasıl da aşağılık birisiydi) kafaları her an havaya uçabilirdi. Şinji'nin bunun onlar okulu bombalamadan önce gerçekleşmemesi için dua etmekten başka şansı yoktu. Elbette bu düşünceyi çok alçakça buluyordu. Birinin onun üzerinde böylesine güçlü bir kontrole sahip olması fikri, amcasından hayatta her konuda bağımsız olmayı öğrenen Şinji için kelimenin tam anlamıyla iğrenç bir şeydi.

Aşağıdaki okulun ışığına bakarak başını iki yana salladı. Şu an bunu düşünmesi anlamsızdı.

Amcasının ona bir keresinde, "Değiştiremeyeceğin şeyler için endişelenme. Başarma ihtimalin yüzde bir bile olsa elinden geleni yap yeter," dediğini hatırlıyordu.

Yutaka yazdığı mesajı tamamlayıp onu Şinji'ye uzattı. Şinji bakışlarını karşısındaki manzaradan ayırıp ay ışığının aydınlattığı mesaja çevirdi.

O devasa halatı buradan fırlatmamız mümkün değil. Zaten onu yanımıza da almadık. Şimdi ne yapacağız?

Şinji önceden malzeme bulma telaşında oldukları için işin bu kısmını henüz ona anlatmamıştı. Başını sallayarak kalemi aldı ve deftere yazmaya başladı. ***Tel. Yanımda biraz getirdim. Teli karşı tarafa geçirip ucuna halatı bağlayacağız. Planımızı uygulamaya koymadan hemen önce de telin yardımıyla halatı çekeceğiz.***

Şinji defteri tekrar Yutaka'ya verdi. Yutaka notu okuduktan sonra Şinji'ye baktı ve bu cevap onu tatmin etmiş gibi başını salladı. Ardından, ***tele bir taş bağlayıp karşı tarafa fırlatmayı mı düşünüyorsun?*** diye yazdı.

Şinji başını iki yana salladı. Yutaka bu cevaba şaşırmış gibi gözlerini kocaman açtı ve biraz düşündükten sonra tekrar yazmaya başladı: ***Bir yay ve ok yapıp teli karşıya mı fırlatacaksın?***

Şinji bir kez daha başını iki yana salladı. Sonra defteri alıp mesajını yazmaya koyuldu. ***Bu belki işe yarayabilir. Ama ben bile bir taşı üç yüz metre uzağa fırlatamam. Hedefi şaşırma gibi bir lüksüm de yok. Taş okulun üzerine düşerse işimiz biter. Ayrıca tel bir yerlere takılırsa kopabilir... Benim daha iyi bir planım var.***

Yutaka bu defa kalemi eline almak yerine soru soran gözlerle Şinji'ye baktı. Şinji yazmaya devam etti. ***Teli buradaki bir ağaca bağlayıp diğer ucuyla dağdan aşağı ineceğiz. Diğer tarafa geçince de onu iyi gereceğiz.***

Yutaka bunu okuduktan sonra yüzünde kuşku dolu bir ifadeyle ona baktı. Sonra çabucak, ***bunu yapamazsın. Tel ortalarda bir yerlerde mutlaka ağaçlara takılır***, yazdı.

Şinji sırıttı.

Yutaka'yı planından şüphe duyduğu için suçlayamazdı. Buraya gelirken geçtikleri patikanın etrafı büyüklü küçüklü ağaçlarla doluydu. G-7 bölgesinden uzak durarak onu karşı tarafa geçirmeyi başarsalar bile tel bir ağaca takılabilir ve kurdukları tertibat açık havada sergilenen tuhaf bir çağdaş sanat eserine dönüşebilirdi. "*Bu devasa bir enstelasyon ama beş metre öteden anlaşılmaz görünüyor. Bu sanat eseri doğa ve post modern endüstriyelleşme arasındaki...*"

Üstüne üstlük G-7 bölgesinde okulun etrafını çevreleyen sık ormanlar vardı. Yüz metre boyunda bir dev değilseniz –amcası ona bir keresinde bir süper kahramanın şehri yerle bir eden canavarlarla savaşarak dünyayı kurtardığı özel efektli, eski bir film izletmemiş miydi?– teli okulun yakınına getirebilmek için etraftaki bütün ağaçları kesmeniz gerekirdi. Bu çok açıktı. Yutaka'nın bunun imkânsız olduğu konusunda ısrarcı davranmasının sebebi de buydu.

Ama Şinji kollarını zarif bir biçimde esneterek (yüzüstü yere uzanmış oldukları için bunun çok etkileyici bir hareket olduğu söylenemezdi) deftere, ***peki ya bir balon havalandırırsak Yutaka?*** yazdı.

Yutaka mesajı okuduktan sonra kaşlarını çattı. Şinji ona kayadan aşağı inip kendisini takip etmesini işaret etti. Kayanın altına çöktüklerinde sırt çantasını karıştırmaya başladı. İçindekileri çıkarıp yan yana yere dizdi.

Yarım düzine teneke çakmak gazı kutusu, birkaç yüz metrelik ince misina makarası (çiftlik kooperatifinde ancak bu kadarını bulabilmişti), koli bandı ve bir kutu siyah çöp torbası.

Şinji teneke kutulardan birini alıp Yutaka'ya gösterdi. Mavi renkli kutunun üzerine kırmızı harflerle SES DEĞİŞTİRİCİ GAZ yazılmıştı (reklam metninin altında "Artık partilerde aranan isim siz olacaksınız!" yazıyordu. Tabii ya, ne demezsin!) ve bu yazının hemen altında bir Walt Disney karakterinden esinlenilmiş –Şinji bu karakteri biliyordu– bir ördek resmi vardı. Kutuya düdüğe benzer bir obje iliştirilmişti.

Şinji deftere, ***bunları PowerBook'u bulduğum evde görmüştüm. Bunun ne işe yaradığını biliyor musun?*** diye yazdı.

Şinji kuyunun makarasını almadan önce bu teneke kutuları toplamak üzere tekrar yandaki eve girmişti. Hem bu evin sahibi bu kadar kutuyu ne yapacaktı? PowerBook'un hard diskinde kalan bilgiler bu konuda biraz ipucu veriyordu. Dosyaların BEŞİNCİ SINIF FEN ya da ÜÇÜNCÜ DÖNEM KARNE TASLAKLARI gibi isimlerine bakılırsa bu bilgisayarın sahibi bir ilkokul öğretmeni olmalıydı. Evet, bu kişi büyük ihtimalle Şinji'nin hedef aldığı okulda çalışan bir öğretmendi.

Yutaka boğazına dokunup ağzını açtı. Şinji ona başını salladı.

Evet. Bir ördek gibi konuşmanı sağlıyor! İçinde helyum gazı var. Bu defolu bir ürün. Yani hâlâ dolu.

Yutaka henüz ikna olmamış gibi görünüyordu. Şinji canlı bir gösteriyle varmak istediği noktayı daha hızlı bir şekilde açıklayabileceğini düşünerek çöp torbası paketini açtı ve içinden bir çöp torbası çıkardı. Torbanın ağzını açarak teneke kutunun sibobunu (kutudaki gaz normalde buradan çekiliyordu) içine soktu ve onu koli bandıyla torbaya yapıştırdı. Torbanın kenarını da iyice bantladı. Ardından siboba bastırdı ve torba şişmeye başladı.

Şinji parmağını sibobun üzerinde tuttu. *Aslında bu işlemi prezervatiflere uygulamak çok daha eğlenceli olurdu,* diye düşündü, *ama adada prezervatif olsa bile bu iş için biraz fazla küçük kalırlardı. Ha? Benim yanımda prezervatif var mı? Haydi ama, bu bir okul gezisiydi. Okul gezilerinde her şey olabilir, değil mi? Giysilerinden bile vazgeçmene rağmen onları hâlâ yanında mı taşıyorsun? Evet, neden bilmiyorum ama hâlâ yanımdalar. Bu tür şeylere ne zaman ihtiyaç duyacağını bilemezsin. En iyisi fazla detaya girmeyelim.*

Şinji torbayı doldurduktan sonra kutunun girdiği yerdeki kısmı kıvırıp bantladı. Ardından bu ucu tele bağlayarak sabitledi ve kutuyu serbest bırakmak için daha aşağıda kalan bandı çıkardı. İşi garantiye almak için torbanın ağzım bir kez daha kıvırıp yeniden bantladı.

Çöp torbası havaya doğru yükseldi. Ucundaki tel neredeyse makarasını bile havalandıracak kadar gerilene dek yükselmeye devam etti ama sonra tam Şinji ve Yutaka'nın başının üzerinde durdu.

"Gördün mü?" dedi Şinji yüksek sesle. Yutaka büyük ihtimalle Şinji bu işlemleri yaparken neler olup bittiğini anlamıştı çünkü o ana dek birkaç kez başını sallamıştı.

Şinji başka bir makaradaki teli de balonun ucundaki tele bağladı. İşini garantiye almak için bu teli de bantla sabitledi. Telleri bir çift bacak gibi tutarak balonu hareket ettirdi. Ardından Yutaka'ya yakınlardaki bir ağacı işaret etti ve tellerin ucundaki balonu yürüttü. Evet, bu teller diğer bir deyişle bir devin bacaklarıydı. *Bir şehri yerle bir edemeyecek kadar güçsüzler ve şu an benden daha kısalar ama...*

Yutaka şimdi her şeyi anlamış gibi görünüyordu. Başını üst üste iki kere heyecanla salladı. Ardından hiçbir şey söylemeden dudaklarını oynattı. Ya, "Bu harika Şinji" ya da "Bu kadarı yeterli," demişti. Ne söylemiş olursa olsun fark etmezdi.

Şinji defteri alıp, ***bir ya da iki balon daha hazırlayıp birbirine bağlayacağız. Ama hâlâ telin ne kadar gideceğinden emin değilim. Ayrıca rüzgâr faktörü de var. Haydi şansımızı deneyelim***, yazdı.

Yutaka mesajı okuduktan sonra onu başıyla onayladı.

Şinji başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Torbalar siyah olduğu için Sakamoçi ve adamları ay ışığına rağmen onları fark edemezdi. Şu an fazla rüzgâr da yoktu. Ama yukarılarda havanın nasıl olduğunu bilmiyordu.

"Haydi çabuk olalım," dedi.

Yutaka'ya ilk balonu tutmasını işaret ettikten sonra bir çöp torbası daha çıkardı.

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 20

48

Şogo saat onu biraz geçerken uyandı.

Sedyede dinlenmeye devam eden Noriko'ya göz kulak olan Şuya, neredeyse zifiri karanlığa bürünen odada el yordamıyla yürüyüp Şogo'nun olduğu bekleme salonuna girdi.

"Ben biraz kahve hazırlayayım," dedi Şogo ona bakarak. Ardından koridorda yürümeye başladı. Karanlıkta yön bulmak onun için hiç de zor değilmiş gibi görünüyordu.

Şuya tekrar sedyelerin olduğu odaya döndüğünde Noriko'yu üzerine battaniye almadan sedyeden kalkmış halde buldu. "Biraz daha dinlenmelisin," dedi.

Noriko ona başını salladı. "Tamam..." Ardından, "Şogo su kaynatacaksa benim için fazladan bir fincan sıcak su hazırlamasını ister misin?" diye mırıldandı.

Noriko ellerini bacaklarının üzerine koymuş bir halde sedyenin ucuna ilişmişti. Ay ışığı penceredeki perdelerden içeri sızıyordu. Çenesini boynuna gömerek başını yan tarafa çevirdi.

Şuya ona, "Tamam ama neden?" diye sordu.

Noriko biraz tereddüt ettikten sonra, "Terden sırılsıklam olduğum için vücudumu silmek istiyorum," dedi. "Size fazla zahmet veriyor da olabilirim."

"Ah, hayır," dedi Şuya çabucak başını sallayarak. "Sorun değil. Gidip ona söyleyeyim." Odadan dışarı çıktı.

Şogo karanlık mutfakta suyu kaynatmakla meşguldü. Dudaklarındaki sigaranın ucu kırmızı bir ışıkla parlıyor ve tencerenin altındaki kömürün alevi hayatta kalmak için çırpınan tuhaf bir ateş böceğini andırıyordu.

"Şogo," dedi Şuya. Şogo dönüp ona baktı. Sigarasının közü havada kalın bir çizgi çektikten sonra yok olmuştu. "Noriko fazladan sıcak su alıp alamayacağını soruyor. Bir fincanın yeterli olacağını söyledi..."

"Ah." Şogo onun sözlerine devam etmesine izin vermedi. Ağzındaki sigarayı çıkardı. Şuya pencereden içeri sızan loş ay ışığında onun gülümsediğini görebiliyordu. "Elbette. İster bir fincan, isterse koca bir kova alabilir, benim için fark etmez."

Kovadan bir tas su alıp tencereye ekledi. Bu işlemi arka arkaya beş defa tekrarladı. Kömürlerin alevini tenceredeki suyun kaynamasını sağlayacak şekilde ayarladı. Şuya tencereden duman yükseldiğini hissedebiliyordu.

"Ne de olsa o bir kız," dedi Şogo.

Belli ki Şogo bazı şeyleri Şuya'dan çok daha hızlı kavrıyordu. Noriko'nun neden suya ihtiyaç duyduğunu hemen anlamıştı.

Şuya ona karşılık vermemişti ama Şogo kendisinden beklenmeyecek bir şekilde konuşmaya devam etti.

"Seninle beraber olduğu için güzel görünmek istiyor."

Ardından sigarasının dumanını üfledi.

Şuya bir süre daha sessiz kaldıktan sonra, "Sana yardım edebilir miyim?" diye sordu.

"Hayır." Şogo bunu söylerken başını iki yana sallamış olmalıydı. Şuya gözlerini kıstığında masanın üzerinde üç fincan ve içine çoktan bir filtre yerleştirilmiş bir kahve makinesi olduğunu görebiliyordu. Noriko için poşet çay da vardı. Şuya arkasını dönüp mutfaktan çıkmaya hazırlandı.

"Hey," diye seslendi Şogo arkasından.

Şuya tek kaşını kaldırdı. "Ne oldu? Bakıyorum da bir anda çenen açıldı."

Şogo kıkırdadı. "Yoşitoki için neler hissettiğini biliyorum ama Noriko'nun duygularını da göz ardı etmemelisin."

Şuya bir kez daha sessizliğe büründükten sonra konuşmaya başladı. Nedense sesi bu sohbetten hoşlanmadığını belli ediyordu. "Biliyorum."

"Kız arkadaşın var mı?" diye sordu Şogo.

Şuya omuzlarını silkti. "Hayır, yok."

"O halde sorun ne?" Sigarasını tüttürmeye devam eden Şogo hâlâ pencereden dışarı bakıyordu. "Sevilmek kötü bir şey sayılmaz."

Şuya tekrar omuz silktikten sonra, "Senin sevdiğin birisi var mı?" diye sordu.

Sigaranın ucu ışıl ışıl parladı. Şogo hiçbir şey söylemedi. Sigaradan çıkan duman karanlıkta usulca süzülüyordu.

"Bu bir sır mı?"

"Hayır..." Şogo sözlerine devam edecekken durdu ve ağzındaki sigarayı çıkarıp su dolu kovanın içine attı. "Yere çök Şuya," diye fısıldadıktan sonra kendisi de yere çömeldi.

Şuya huzursuzlanarak dediğini yaptı. Yoksa birileri saldırıya mı geçecekti? İyice gerildiğini hissetti.

"Noriko'yu buraya getir ama sessiz ol," diye fısıldadı Şogo bir kez daha. Şuya çoktan Noriko'nun olduğu muayene odasına doğru yola çıkmıştı.

Noriko hâlâ sersemlemiş bir halde sedyenin ucunda oturuyordu. Şuya ona eğilmesini işaret etti. Noriko, durumu hemen anlamış olmalıydı çünkü nefesini tutarak sedyeden aşağı inmişti. Mutfağa doğru yürürlerken Şuya ona destek olmak için elini uzattı. Çıkışın önünden geçtikleri sırada o tarafa baktı ama cam kapının arkasında kimse yoktu.

Şogo içlerine su dolu şişelerle birlikte diğer malzemeleri yerleştirerek sırt çantalarını toplamıştı ve şimdi elinde tüfeği, arka kapının önüne diz çökmüş, bekliyordu.

"Sorun ne?" diye fısıldadı Şuya. Şogo sol elini kaldırarak onu susturdu. Şuya tek kelime daha etmedi.

"Dışarıda birisi var," diye fısıldadı Şogo. "O hangi kapıdan girerse biz diğer kapıdan dışarı çıkacağız."

Karanlığın içinde gözle görülebilen tek şey tencerenin altındaki parlak kömür ateşiydi. Lavabonun konumu bu ateşin dışarıdan fark edilmesini engelliyordu.

Şuya bir tıkırtı duydu. Ses binanın girişinden geliyordu. Belli ki arkasına sıkıştırdıkları sopa, kapının açılmasına izin vermiyordu. Kapının

camları kırık olduğu için dışarıda her kim varsa binaya birisinin girdiğini ve o kişinin hâlâ içeride olduğunu tahmin etmiş olmalıydı.

Bir çatırtı duyuldu ama sonra ses kesildi. Dışarıdaki kişi binaya girmekten vazgeçmişti sanki.

Şogo homurdandı. "Kahretsin. Binayı ateşe vermeye kalkışırsa başımız dertte demektir."

Bir süre sessizce beklediler ama hâlâ çıt çıkmıyordu. Sonra Şogo birden onlara giriş kapısına doğru ilerlemelerini işaret etti. Belki de küçük de olsa bir ses duymuştu.

Neredeyse sürünerek koridordan geçtiler.

Şuya ve Noriko'nun arkasından gelen Şogo, en önde olan Şuya'ya elini uzattı. Durdular. Şuya omzunun üzerinden Şogo'ya baktı.

"Tekrar ön kapıya geliyor." Şogo elini binanın arka tarafına doğru salladı. "Arka tarafa dönelim."

Yeniden mutfağa doğru ilerlediler.

Şogo mutfağa girmeden önce bir kez daha durdu. "Kahretsin, yine mi?" diye mırıldandı.

Dışarıdaki kişi şimdi tekrar binanın etrafını dolaşarak arka kapıya yönelmişti.

Etrafa hâlâ sessizlik hâkimdi. Şogo elindeki tüfeği sımsıkı tuttu. Şuya da bir zamanlar Kaori Minami'ye ait olan SIG Sauer'i eline aldı. (Smith & Wesson'ı Şogo'ya geri vermiş, daha fazla kurşunu olan bu silahı taşımaya karar vermişti.) Noriko aralarında duruyordu.

Sonra birden sessizlik bozuldu. Dışarıdaki kişi mutfak penceresinden içeri seslendi. "Ben Hiroki. Oyuna dâhil olmadım. İçerideki üç kişi, cevap verin. Kimsiniz siz?"

Bu ses kesinlikle Hiroki Sugimura'ya (11 No.lu Erkek Öğrenci) aitti ve Hiroki, Şuya'nın Şinji Mimura'yla birlikte sınıfta güvenebileceği birkaç kişiden biriydi.

"Nasıl yani?.." dedi Şuya. "Bu inanılmaz..."

Bu onlar için büyük bir şanstı. Şuya, Hiroki'yi bir daha asla göremeyeceğini düşünmüştü. Noriko'yla bakıştılar. O da rahatlamış gibi görünüyordu.

Şogo ayağa kalkmaya davranan Şuya'yı durdurdu.

"Ne oldu?"

"Şişşt. Sesini yükseltme."

Şuya, Şogo'nun ciddi yüz ifadesine baktıktan sonra ona abartılı bir şekilde omuz silkip gülümseyerek karşılık verdi. "Endişelenme. Ben ona kefil olurum. Hiroki'ye gözümüz kapalı güvenebiliriz."

Şogo başını iki yana salladı. "İçeride üç kişi olduğumuzu nasıl tahmin etti?"

Şuya bunu hiç düşünmemişti. Gözlerini Şogo'dan ayırmadan mantıklı bir açıklama bulmaya çalıştı. Ama bu konuda en ufak bir fikri yoktu. Gerçi bu çok da önemli değildi. Şu an önemli olan tek şey Hiroki'nin orada olmasıydı. Onu görmek için sabırsızlanıyordu.

"Belki uzaktan bizim buraya girdiğimizi görmüştür. Kim olduğumuzu bilmemesinin sebebi de bu olmalı."

"O halde neden buraya daha önce gelmedi?"

Şuya tekrar düşündü. "Büyük ihtimalle içeridekilerin kim olduğunu öğrenip öğrenmemekte kararsız kalmıştır. Her halükârda Hiroki'ye güvenebiliriz. Ben ona kefilim."

Şuya bu cevaptan tatmin olmamış gibi görünen Şogo'ya aldırış etmeden sesini yükselterek pencerenin dışına seslendi. "Ben Şuya, Hiroki. Şogo Kavada ve Noriko Nakagava'yla beraberim."

"Şuya!" diye bağırdı dışarıdaki ses, rahatlamış gibi. "Beni içeri al. Binaya nereden girebilirim?"

Şogo, Şuya'nın herhangi bir cevap vermesine fırsat tanımadan araya girdi. "Ben Şogo. Giriş kapısına git. Ellerini başının üzerine koy ve kıpırdamadan bekle. Anlaşıldı mı?"

Şuya, "Şogo..." diyerek ona itiraz edecek oldu ama Hiroki hemen karşılık verdi. "Anlaşıldı." Hiroki'ye ait gibi görünen bir silüet buzlu camın arkasına geçti.

Şogo eğilerek cam kırıklarının arasından dışarı baktı. Ardından tüfeğini doğrulttu ve kapıyı, arkasında duran sopayı çekerek açtı.

Hiroki Sugimura elleri başının üzerinde, kapının önünde duruyordu. Şogo'dan biraz daha uzun ve daha inceydi. Şuya'nınki gibi dalgalı olan saçları alnını ortasına dek örtüyordu. Sırt çantası ayaklarının dibindeydi ve her nedense yerde 1,5 metre uzunluğunda bir sopa duruyordu.

Bu gerçekten de Hiroki'ydi. Şuya bu bir mucizeymiş gibi bakışlarını Hiroki'nin üzerinde gezdiriyordu. Onun bu hali Hiroki'nin gülümsemesine neden oldu.

"Üzerini aramak zorundayım."

"Haydi ama Şogo."

Şogo, Şuya'nın itirazına aldırmadan tüfeğini tutarak öne doğru yürüdü. Hiroki'nin arkasına geçip önce onun ellerini ve ensesini kontrol etti. Ardından sol elini okul ceketinin üzerinde dolaştırdı.

Ceplerinden birine dokunduğunda durdu. "Bu da ne böyle?"

Hiroki ellerini başının üzerinde birleştirerek, "Onu çıkarabilirsin," dedi. "Ama sonra bana geri ver."

Şogo, Hiroki'nin cebindeki şeyi çıkardı. Bu kalın bir deftere benziyordu ama plastik ya da metalden yapılmıştı. Kapağının üzerinden ay ışığı yansıyordu. Şogo aleti biraz kurcaladıktan sonra, "Aha," dedi. Onu elinde tutmaya devam ederek pozisyon değiştirdi ve kapağını ay ışığına çevirdi. Ardından başını salladı ve aleti tekrar aldığı yere koydu. Hiroki'yi pantolon paçalarına dek aradı. Sırt çantasını da kontrol ettikten sonra nihayet, "Pekâlâ. Kusura bakma. Artık ellerini indirebilirsin," dedi.

Hiroki ellerini indirip yerdeki çanta ve sopayı aldı. Bu sopa onun silahı olmalıydı.

"Hiroki," dedi Şuya gülümseyerek, "içeri gel. Kahvemiz var. Biraz ister misin?"

Kapıdan içeri giren Hiroki biraz çekinerek başını salladı. Şogo dışarıya göz attıktan sonra kapıyı kapadı.

Hiroki hiç kıpırdamadan olduğu yerde duruyordu. Şogo sırtını terliklerle dolu dolaba vererek ona baktı. Remington'ın namlusu şimdi

aşağıya çevrilmişti ama Şuya, Şogo'nun parmağını hâlâ tetikte tuttuğunu fark ederek biraz öfkelendi. Bunu ona belli etmemeye çalıştı.

Hiroki, Şuya ve Noriko'ya baktıktan sonra bakışlarını tekrar Şogo'ya çevirdi. İşte o an Şuya, Hiroki'nin huzursuzluğunun Noriko'yla bir arada olmalarından değil, Şogo'yu da yanlarına almalarından kaynaklandığını anladı.

Bu sorunu kelimelere döken Şogo oldu. "Sanırım Hiroki sana benimle bir arada olmanızın sorun yaratıp yaratmayacağını sormak istiyor, Şuya."

Hiroki, Şogo'ya hafifçe gülümseyerek, "Hayır," dedi. "Ben sadece tuhaf bir grup oluşturduğunuzu düşünüyordum. Saldırgan bir tavrın olsaydı Şuya seninle asla bir araya gelmezdi. Bazı konularda aptalca davranıyor olabilir ama aslında hiç de aptal değildir."

Şogo parmağını tüfeğin tetiğinde tutmaya devam etse de ona sırıtarak karşılık verdi. Her halükârda Hiroki ve Şogo'nun tanışma faslı şimdilik tamamlanmıştı.

"Ah, haydi ama Hiroki," dedi Şuya da gülümseyerek.

Noriko araya girdi. "Haydi içeri geçin. Burası bizim evimiz olmadığı için etraftaki dağınıklıktan dolayı özür dilemiyorum."

Hiroki ona gülümsemesine rağmen giriş kapısının önünde durmaya devam etti. Şuya sol koluyla Noriko'ya destek olarak koridoru işaret etti. "İçeri gel. Az sonra buradan ayrılmak zorundayız ama hâlâ biraz zamanımız var. Senin için bir hoş geldin partisi düzenleyebiliriz."

Hiroki hâlâ yerinden kıpırdamıyordu. Şuya ona önemli bir detaydan bahsetmeyi atladığını fark etti. Üstelik Hiroki, Şuya'nın böyle bir durumda "parti" kelimesini kullanmasından bile dehşete kapılmış olabilirdi.

"Bu adadan kurtulabiliriz, Hiroki. Şogo bize yardımcı olacak."

Hiroki'nin gözleri hafifçe büyüdü. "Gerçekten mi?"

Şuya başıyla onayladı. Ama Hiroki bakışlarını yere çevirmişti. Ardından başını kaldırıp Şuya'ya baktı.

"Sorun şu ki..." dedi ve başını salladı. "Benim halletmem gereken bir şey var."

"Halletmem gereken bir şey mi var?" Şuya kaşlarını çattı. "Neden önce içeri girip..."

Hiroki, Şuya'nın davetini kabul etmek yerine, "Siz üçünüz bunca zamandır beraber miydiniz?" diye sordu.

Şuya bunu biraz düşündükten sonra başını iki yana salladı. "Hayır. Yani Noriko ve ben beraberdik. Sonrasında..."

Şuya birden o sabah olanları hatırladı. Tatsumiçi Oki'nin ortadan ikiye ayrılan kafatasının görüntüsü bir türlü peşini bırakmıyordu. Bir kez daha sırtından soğuk bir ürperti geçtiğini hissetti.

"Pek çok şey oldu ve sonuçta Şogo'yla bir araya geldik."

"Anlıyorum," dedi Hiroki başını sallayarak. "Hey, hiç Kotohiki'ye denk geldiniz mi?"

"Kotohiki'ye mi?" diye tekrarladı Şuya. Kayoko Kotohiki (8 No.lu Kız Öğrenci) mi? Hiroki çay seremonisine katıldığı halde bir hammefendi gibi davranmak yerine sürekli gülüp oynayan o kızdan mı bahsediyordu? "Hayır," dedi başını iki yana sallayarak. "Onu görmedik ama..." Sonra birden aklına Şogo geldi ve ona baktı ama Şogo da başını sallayarak, "Ben de görmedim," dedi.

Elbette Kayoko Kotohiki de bu adadaydı. Sakamoçi'nin anonslarında ismi okunmadığı sürece yaşıyor olmalıydı. Tabii eğer saat altıdan sonra öldürülmediyse.

Şuya bir kez daha sınıf arkadaşlarının öldürülmesine seyirci kaldığını hatırlayarak kendini kötü hissetti.

"Neden sordun?" dedi Noriko.

"Ah." Hiroki başını iki yana salladı. "Önemli değil. Teşekkürler. Özür dilerim ama artık gitmem gerek." Şuya'ya bir veda bakışı fırlattıktan sonra kapıdan çıkmak üzere arkasını döndü.

"Bekle Hiroki!" dedi Şuya onu durdurarak. "Nereye gidiyorsun? Sana bizim yanımızdayken güvende olacağını söylemedim mi?"

Hiroki dönüp tekrar ona baktı. Gözlerinde hüzünlü bir ifade olsa da alaycı neşesinden hâlâ bir şey kaybetmediği belliydi. Şuya'nın bütün samimi arkadaşları bu bakışlara sahipti sanki; Yoşitoki Kuninobu (ar-

tık hayatta değildi, *lanet olsun*), elbette Şinji Mimura ve şimdi de öyle görünüyor ki Şogo Kavada.

"Bir sebepten dolayı Kayoko Kotohiki'yi görmem gerekiyor. Bu yüzden gitmeliyim."

Bir sebepten dolayı mı? Etrafta dolaşmanın ölüm riskini artırmaktan başka bir anlama gelmediği böyle bir durumda bu sebep ne olabilirdi?

Şuya nihayet, "Bekle," dedi. "Elinde gerçek bir silah olmadan gidemezsin. Bu çok tehlikeli. Hem onu nasıl bulacaksın?"

Hiroki alt dudağını ısırdı. Ardından cebindeki o taşınabilir veri aktarma cihazına benzeyen aleti çıkarıp Şuya'ya gösterdi. "Benim sırt çantamdan 'silah' olarak bu çıktı. Şurada duran Profesör Kavada sana bu aletin ne işe yaradığını açıklayabilir." Ardından cihazı elinde tutmaya devam ederek boynunu işaret etti. Şuya, Noriko ve Şogo'nun boynundaki gümüş tasmalar ışıl ışıl parlıyordu. "Bu alet boynunda tasma taşıyan herkesin yerini tespit edebiliyor. Etrafta birisi varsa ekranda görünüyor. Ama elbette tasmanın kime ait olduğunu bilmek mümkün değil."

Şuya nihayet Şogo'nun az önce sorduğu sorunun cevabını bulmuştu. Hiroki bu cihaz sayesinde üç kişi olduklarını öğrenmiş ve hareketlerini takip etmişti. Onun da belirttiği gibi bir tasmanın kime ait olduğunu bilmek imkânsız da olsa bu cihaz okuldaki bilgisayara benzer bir şekilde boynunda tasma taşıyan herkesin yerini tespit edebiliyordu.

Hiroki aleti tekrar cebine attı. "Görüşürüz." Tam kapıdan çıkacakken durdu. "Ah, bir şey daha var. Mitsuko Suma'dan uzak durun." Gözlerinde sert bir ifadeyle önce Şuya'ya ardından Şogo'ya baktı. "O bu oyunu hakkıyla oynuyor. Diğerlerini bilmem ama Mitsuko'dan eminim."

"Onunla kapıştın mı?" diye sordu Şogo.

Hiroki başını iki yana salladı. "Hayır ama Taka... Takako Çigusa ölmeden önce bana öyle olduğunu söyledi. Takako'yu Mitsuko öldürdü."

Şuya birden Takako'nun ölmüş olduğunu hatırladı. Sakamoçi onun öldüğünü duyurduğunda bunun Hiroki üzerinde yaratacağı etkiyi düşünerek endişelenmişti ama Hiroki'yi görmek kendisini o kadar çok sevindirmişti ki bu korkunç gerçek aklından tamamen çıkmıştı.

Hiroki ve Takako çok samimi arkadaşlardı. Şuya da bir süre onların çıktığını düşünmüştü. Ama bunu kendisine sorduğunda Hiroki gülerek, "O benim için çok farklı," demişti. "Birbirimizi çocukluktan beri tanıyoruz. Bilirsin işte, saklambaç falan oynadığımız dönemden bahsediyorum. Kavga ettiğimizde ağlayan hep ben olurdum." Elbette Takako Çigusa da hayranlık uyandıran, hırslı bir sporcuydu ama onun, boyu 1,80'in üzerinde olan ve dövüş sanatları konusunda belli bir yer edinen Hiroki'yle –Şuya bir süre önce onu ilk defa evinde ziyaret ettiğinde Hiroki gönülsüzce de olsa kendisine bir çam kerestesini nasıl ortadan ikiye ayırdığını göstermişti– kavga ettiğini düşünmek insana fazlasıyla komik geliyordu.

Ama şimdi Takako Çigusa ölmüştü ve Hiroki de az önce söylediğine göre o ölürken yanındaydı.

"Takako'yla beraber miydiniz?" diye sordu Noriko sessizce.

Hiroki başını iki yana salladı. "Sadece son dakikalarında beraberdik. Ben... dışarı çıktıktan sonra okulun önünde saklanıp onu bekledim. Ama sonra Yoşio geri dönünce öylesine dikkatim dağıldı ki onu kaybettim. Takako'nun peşine düştüğüm için seninle ya da Şinji'yle bir araya gelme şansı bulamadım, Şuya."

Şuya birkaç kez üst üste başını salladı. Demek Hiroki, Yoşio Akamatsu geri dönene dek okulun önünde beklemişti. Ağaçların arasına gizlenmiş olmalıydı. Elbette bu oldukça tehlikeli bir hareketti. Ama aynı zamanda Takako'nun Hiroki için ne kadar önemli olduğunu da gösteriyordu.

"Yine de," diye devam etti Hiroki, "onu buldum. Gerçi... çok geç kalmıştım." Bu sözlerin ardından aşağı bakıp birkaç kez başını salladı. Şuya daha fazlasını öğrenmeye ihtiyaç duymadan onun Takako'yu son nefesini verirken bulduğunu anlamıştı.

Yoşio Akamatsu'nun Mayumi Tendo'yu öldürdüğünü ve kendisinin de onun elinden son anda kurtulduğunu Hiroki'ye söylemeyi düşündü ama sonra bunun anlamsız olacağına karar verdi. Yoşio Akamatsu da çoktan ölmüştü.

"Böyle bir durumda ne söylemem gerektiğini bilemiyorum ama çok üzgünüm," dedi Noriko.

Hiroki hafifçe gülümseyerek başını salladı. "Teşekkür ederim."

"Yine de," dedi Şuya, "içeri gel. Neler olup bittiğini konuşalım. Hem..."

"Acelen ne?" diyecekken sustu. Hiroki ikisi de hâlâ hayattayken Kayoko Kotohiki'yi görmek istiyorsa elbette acele etmeliydi. Şuya onun Takako Çigusa'yla arasındaki samimiyeti biliyordu ama Kayoko Kotohiki'yi bulmasınınsa neden bu kadar önemli olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu. Öyle ya da böyle, onlar burada durmuş sohbet ederlerken Kayoko birisiyle mücadele ediyor ya da son nefesini veriyor olabilirdi.

Hiroki gülümsedi. Şuya'nın aklından geçenleri anlamış olmalıydı.

Şuya dudaklarını yaladı. Bakışlarını Şogo'ya çevirip, "Madem gitmekte bu kadar ısrar ediyorsun," dedikten sonra tekrar Hiroki'ye baktı. "Biz de seninle geliriz."

Hiroki buna kesin bir tavırla itiraz etti. Başıyla Noriko'yu işaret ederek, "Noriko yaralı," dedi. "Bu çok tehlikeli olur. Hayır, kabul etmiyorum."

Bu Şuya için katlanılması güç bir durumdu. "Ama bizim yanımızda olursan kurtulabilirsin. Şimdi gidersen bir daha nasıl bir araya geleceğiz?" Birbirlerinden ayrıldıkları takdirde tekrar bir araya gelebilmeleri neredeyse imkânsızdı.

"Hiroki," dedi Şogo araya girerek. Tüfeği hâlâ elinde tutuyordu ama artık parmağı tetiğin üzerinde değildi. Hiroki ona baktığında boşta duran eliyle cebinden küçük bir şey çıkardı. Bu şeyi ağzına götürdü ve metal ucunu ısırarak onu döndürdü. Kapaktan kuş cıvıldamasına benzer bir ses çıktı. Bu güzel, neşeli ve yüksek bir sesti; bir bülbül ya da bir baştankaranın sesi gibi.

Şogo elini indirdiğinde Şuya bunun onun sırt çantasından çıktığını anladı. Kuş sesi çıkaran bir düdük mü? Neden kuş sesini taklit eden bir düdüğe ihtiyaç duysundu ki?

"Kayoko Kotohiki'yi bulsan da bulmasan da bize ihtiyaç duyduğunda dalları kullanarak çok dumanlı bir ateş yak. Hatta iki ateş yak. Ateşleri yakar yakmaz hemen oradan kaç çünkü bu dikkatleri üzerine çekecektir. Yangın çıkarmamaya da özen göster. Biz bu dumanı gördüğümüzde her on beş dakikada bir yaklaşık on beş saniye boyunca bu düdüğü çalacağız. Sesi takip ederek bizi bulmaya çalış."

Elindeki düdüğü işaret etti.

"Bu ses senin kaçış biletin. Bu işte ben de varım, diyorsan trenimize binebilirsin."

Hiroki başını salladı. "Tamam. Öyle yapacağım. Teşekkürler."

Şogo haritasını çıkarıp açtı ve Hiroki'ye bir kalem uzattı. "Seni yolundan alıkoyduğum için üzgünüm ama haritaya Takako'nun öldürüldüğü yeri işaretlemeni istiyorum. Gördüğün başka kişiler varsa onların yerlerini de işaretle."

Hiroki kaşlarını hafifçe yukarı kaldırarak haritayı aldı. Onu ay ışığı sızan pencerenin altındaki ayakkabı dolabının üzerine serdi ve kalemi tuttu.

"Sen de bana kendi haritanı ver de gördüğümüz cesetlerin yerlerini işaretleyeyim," dedi Şogo. Hiroki yazmaya ara verip ona haritasını uzattı. İkisi yan yana durup haritaları işaretlemeye koyuldular.

Noriko, Şuya'nın kolunu bırakarak, "Ben biraz kahve getireyim," dedi. Duvardan destek alarak aksak adımlarla koridorda yürüdü.

"Takako sana Mitsuko'nun makineli tüfeği olup olmadığını söyledi mi?" diye sordu Şogo haritayı işaretlemeye devam ederek.

"Hayır," dedi Hiroko gözlerini haritadan ayırmadan. "Bu konuda herhangi bir şey söylemedi. Birkaç kez vurulduğunu biliyorum. Onu öldüren tek bir kurşun değildi."

"Anlıyorum."

Onlar işlerine devam ederken Şuya, Yoşio Akamatsu, Tatsumiçi Oki ve Kyoiçi Motobuçi'nin başına gelenleri anlattı. Hiroki haritayı işaretlemeyi sürdürerek başını salladı.

Şogo, Hiroki'nin haritasını işaretlemeyi tamamlamıştı. Ona haritayı göstererek, "Kaori Minami burada öldürüldü," dedi. "Şuya, Hirono Şimizu'yu kaçarken görmüş. Hirono bunu kendini savunmak için yapmış olabilir. Ama her halükârda dikkatli olmalısın."

Hiroki ona başını salladı. Ardından hiç beklenmedik bir şekilde, "Kaori'yi ben de gördüm," dedi. "Öğleden önceydi. Bana da ateş etti ama paniğe kapılmıştı."

Şogo başını salladı ve Hiroki'yle haritaları değiştirdiler.

Noriko elinde bir fincanla sendeleyerek koridora çıktı. Şuya onun yanına gidip elindeki fincanı aldı ve Hiroki'ye uzattı. Hiroki kahveyi yudumladıktan sonra bir ıslık çaldı ve fincanı sımsıkı tuttu. "Teşekkürler," diyerek bir yudum daha aldı. Ardından fincanı yükseltilmiş yer döşemesinin üzerine bıraktı. Fincan hâlâ neredeyse ağzına kadar doluydu.

"Görüşürüz."

"Bekle." Şuya kemerinde duran SIG Sauer'i çıkardı. Kabzasını ona doğru tutarak silahı Hiroki'ye uzattı. Cebinden yedek şarjör de çıkarmıştı. "Madem gitmekte ısrar ediyorsun, bunu yanma al. Bizim bir tüfeğimiz ve bir silahımız daha var."

Bahsettiği diğer silah Kyoiçi Motobuçi'ye ait olan ve şimdi Şogo'da duran Smith & Wesson'dı. Şuya'nın SIG Sauer'i Hiroko'ya vermesi mücadele güçlerinin azalacağı anlamına geliyordu ama Şogo bu konuda hiçbir şey söylemedi.

Fakat Hiroki başını iki yana salladı. "Senin buna ihtiyacın var, Şuya. Noriko'yu en iyi şekilde korumalısın. Ben bu silahı alamam. Birisi üzerime saldırsa bile ona elim gitmez." Başını yana eğip Şuya ile Noriko'ya baktı. Hafifçe gülümseyerek, "Sizin neden çıkmadığınızı hep merak etmişimdir," dedi. Ardından onlara başını salladı ve sessizce giriş kapısını açtı.

"Hiroki," diye seslendi Noriko. Sesi fazla yüksek sayılmazdı. "Kendine dikkat et."

"Ederim. Hey, her şey için teşekkürler ve size de bol şanslar."

Boğazının düğümlendiğini hisseden Şuya güçlükle de olsa, "Hiroki," dedi. "Tekrar karşılaşacağız. Söz veriyorum."

Hiroki ona başını salladıktan sonra dışarı çıktı. Şuya, Noriko'yu tutarak kapının önüne gitti ve hızlı adımlarla dağa tırmanmaya başlayan Hiroki'nin arkasından baktı.

Şogo hiçbir şey söylemeden onlara içeri girmelerini işaret etti ve kapıyı kapadı.

Şuya derin bir nefes alarak arkasına döndü. Hiroki'nin yere bıraktığı fincandan yükselen dumanı hayal meyal seçebiliyordu.

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 20

49

Yükselen ay gökyüzünün tam ortasında duruyordu. Etrafında tek bir bulut bile yoktu. Dolunayın beyaz ışığı incecik bir tabaka halinde gökyüzüne yayılarak yıldızların görünmesini engelliyordu.

Önden giden Şogo durdu. Omzuyla Noriko'ya destek olan Şuya da onunla birlikte durdu.

"İyi misin?" diye sordu Noriko'ya.

Noriko başını salladı. "İyiyim." Ama Şuya onun hâlâ güçsüz olduğunu biliyordu.

Saatine baktı. On biri geçiyordu ama onlar yasak bölge sayılan G-9 bölgesinden çoktan ayrılmışlardı. Şimdi yerleşecek yeni bir yer bulmaları gerekiyordu.

Kuzeydeki dağın eteklerinden geri dönüyorlardı. Etrafta ağaçlar vardı. Biraz daha aşağıya indiklerinde Kaori Minami'nin öldürüldüğü yerin yakınından geçeceklerdi. Şuya hemen sol tarafta adanın meskûn bölgesinden başlayarak doğu kıyısına uzanan dar ve düz bir arazi olduğunu fark etti. Üzerinde birkaç ev olan bu düzlük, bir üçgen gibi giderek daralıyordu. Haritaya göre adayı bir uçtan bir uca dolaşan ana yol buradan batı kıyısına devam ediyordu.

Şogo dönüp onlara baktı. "Şimdi ne yapıyoruz?" Noriko'nun battaniyesini omzunda asılı duran çantaya bağlamıştı.

"Az önce yaptığımız gibi bir evde mola verelim mi?"

"Bir evde mola vermek..." Şogo bakışlarını ondan kaçırıp gözlerini kıstı. "Bu hiç de iyi bir fikir sayılmaz. Bölgelerin sayısı azaldıkça evlerin sayısı da azalıyor. Yiyecek gibi şeylere ihtiyaç duyanlar evleri ziyaret edecektir."

"Hey, benim için endişeleniyorsanız artık iyileştim. Dışarıda da durabilirim," dedi Noriko.

Şogo gülümsedi, sonra bakışlarını sol taraftaki düzlüğe çevirdi. Hiroki'nin haritada işaretlediği yerleri göz önüne alarak manzarayı inceledi.

Hiroki sadece cesetleri nerede gördüğünü işaretlemekle kalmamış, onların nasıl öldürüldüklerini de detaylı bir şekilde anlatmıştı. Kazuşi Niida'nın cesedi Takako Çigusa'nınkine yakın bir yerdeydi. Hem gözleri oyulmuş (!) hem de boğazı kesilmişti. Artık yasak bölge olan meskûn bölgede Megumi Eto'nun cesedi vardı. Bir bıçakla boğazı kesilerek öldürülmüştü. (Noriko ona Megumi'nin kendisinden hoşlandığını söylemiş olduğu için Şuya bunu duyduğunda yüreğinin sızladığını hissetti.) Yoji Kuramoto ve Yoşimi Yahagi, adanın doğu kıyısındaki meskûn bölgenin güneydeki dağla buluştuğu yerde öldürülmüşlerdi. Yoji başından bıçaklanmış ve Yoşimi de vurularak öldürülmüştü. Adanın güney ucunda İzumi Kanai, Hiroşi Kuronaga, Riyuhei Sasagava ve Mitsuru Numai'nin cesetleri vardı. Cesetlerin hepsi bir arada duruyordu. Mitsuru Numai vurularak, diğerleriyse boğazları kesilerek öldürülmüştü. Kiriyama grubunun, ölüme yasak bölgede yakalanan Şo Tsukioka dışındaki tüm üyeleri bir arada ölmüştü.

"Şogo," dedi Şuya. Şogo dönüp ona baktı. "Sence Yumiko ve Yukiko'nun katili Mitsuko muydu?"

Şuya bu sözleri söylerken bile bunun gerçek olamayacağını düşünüyordu. Bir kızın böylesine korkunç şeyler yapabileceğine inanmıyordu. Elbette bu bilgiyi onlara Hiroki verdiği için onun Takako'yu öldürdüğünden emindi ama bütün bunları bir hayalmiş gibi aklından çıkarma dürtüsünü bastıramıyordu.

"Hayır," dedi Şogo başını iki yana sallayarak. "Sanmıyorum. Yukiko ve Yumiko makineli tüfekle vurulduktan sonra farklı bir silah sesi daha duymuştuk, hatırlıyor musun? İşte bu onların işini bitirmek içindi. Oysa Hiroki, Takako'yu bulduğunda onun hâlâ yaşıyor olduğunu söyledi. Bu, Takako'yu öldüren kişinin diğer katil kadar dikkatli olmadığını gösteriyor. Elbette Takako'nun nasıl olsa öleceğini düşünerek onu öylece bırakıp git-

miş olabilir. Ancak olayların gerçekleştiği yer ve zamanı göz önüne alınca makineli tüfek kullanan katilin Mitsuko Suma olmadığını düşünüyorum."

Şuya sabah saat dokuzdan önce duyduğu makineli tüfek sesini hatırladı. Katil o saatten beri hâlâ elini kolunu sallayarak adada dolaşıyordu. Peki hemen sonrasında duydukları uzaklardan gelen silah sesi Mitsuko Suma'ya ait olabilir miydi?

"Eninde sonunda," Şogo yüzüne zoraki bir gülümseme yerleştirmeye çalışarak başını iki yana salladı, "onunla karşılaşacağız. O zaman kim olduğunu kendi gözlerimizle göreceğiz."

Şuya onu rahatsız eden başka bir konuyu hatırladı. "Hiroki radarı gösterdiğinde Sakamoçi'nin bizim beraber hareket ettiğimizden ve yerimizden haberi olduğunu düşündüm."

Şogo düzlük araziyi incelemeye devam ederek, "Evet," dedi.

Şuya, Noriko'ya daha fazla destek olabilmek için omzunu oynattı. "Bu durum kaçışımıza engel olmaz mı?"

Sırtı Şuya'ya dönük duran Şogo güldü. "Hayır. Kesinlikle olmaz. Endişelenme." Bakışlarını tekrar düzlüğe çevirdi. "Geldiğimiz yere geri dönelim."

Şogo sözlerine devam etti. "Bu oyuna dâhil olan oyuncuların en sık başvurdukları stratejilerden biri de etrafta bir hareketlilik olduğunda oraya gitmektir. Bunun sebebi yirmi dört saatlik zaman kısıtlaması. Oyuncular bu kısıtlama yüzünden her fırsatta birilerini öldürür. Sürekli birilerinin öldürülmesi bu oyunda tek başlarına oldukları anlamına geldiği için kimse doğru düzgün uyuyamaz. Bu yüzden oyun mümkün olduğunca kısa sürmelidir. Yakınlarda bir yerlerde bir hareketlilik olduğunda oraya gider ve halihazırda bir kapışma varsa bekleyip sağ kalanın işini bitirirler. Bu yüzden kimseyle karşı karşıya kalmayacağımız bir yere sığınmalıyız. Paniğe kapılan birisiyle karşılaşacak olursak iddialı oyunculardan birini üzerimize çekebiliriz. Geldiğimiz yerde başkalarıyla karşılaşma ihtimalimiz çok düşük. Oraya sığınan Tatsumiçi Oki ve Kyoiçi Motobuçi de artık hayatta olmadığı için o bölge neredeyse boş sayılır."

"Ama Hirono o tarafa doğru koştu."

"Hayır, oraya kadar gittiğini sanmıyorum. Bunu yapmaya gerek duymamıştır." Başparmağıyla düzlük araziyi işaret etti. "Ama onun saklanmış olabileceği dağdan uzak durup farklı bir yol izleyeceğiz."

Şuya tek kaşını kaldırdı. "Bu düzlükten geçmemiz güvenli olur mu sence?"

"Ay ışığı etrafı aydınlatıyor ama hava gündüz saatlerindeki kadar aydınlık değil. Bence buradan geçmek pek çok saklanma alanı barındıran dağda yürümekten çok daha güvenli."

Şuya başıyla onayladı. Şogo önden gidip yamaçtan aşağı inmeye başladı. Şuya da sağ eliyle SIG Sauer'i tutup sol eliyle Noriko'ya destek olarak onu izledi.

Etraftaki ağaçlar kayboldu ve kısa otlarla kaplı bir araziye çıktılar. Karşılarına çıkan ilk çiftlikte bir kabak tarlası vardı. Bu tarlanın hemen arkasında bir buğday tarlası uzanıyordu. Ada öylesine küçüktü ki bu tarlalar büyük ihtimalle yerel tüketim için değildi. Elbette Büyük Doğu Asya Cumhuriyeti dur durak bilmeksizin halkı kendi kendine yetmeye teşvik eden kurallar koyduğu için böyle küçük bir çiftlik bile bu çabaya az da olsa katkıda bulunuyor olabilirdi. Çiftlikten geçtikleri sırada ayakkabılarının altındaki toprağın kuru olduğunu hissettiler. Bunun sebebi büyük ihtimalle adanın birkaç gün önce boşaltılmış olmasıydı. Yine de Şuya gece esintisiyle birlikte burnuna dolan yoğun ve hoş buğday kokusundan etkilenerek yaz günlerini özlemişti.

Bu çok güzel bir kokuydu; özellikle de sürekli kan kokusu aldıktan sonra.

Sol taraflarında bir traktör duruyordu. Onun hemen arkasında bir ev vardı.

Bu iki katlı, sıradan bir evdi ve adadaki diğer evlerden daha yeni görünüyordu. Büyük ihtimalle topluca üretilen o ucuz evlerdendi. Çiftliğin ortasında olmasına rağmen etrafına beton bir duvar örülmüştü.

Şuya, Şogo'nun sırtına bakarak yürümeye devam etti.

Sonra birden onu rahatsız eden bir şey olduğunu hissetti.

Dönüp arkasına baktı. Gökyüzünde, onun sol omzuna yaslanarak yürüyen Noriko'nun hemen başının üzerinde bir şey vardı. Ay ışığının altında ışıl ışıl parlayan bu şey havada kavis çizerek üzerlerine doğru geliyordu.

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 20

50

Küçükler Ligi'nde oynadığı dönemde Şuya'yı yıldız bir oyuncu yapan şey hareket halindeki objeleri algılamak konusundaki inanılmaz yeteneğiydi. Etrafta sadece loş ışık olmasına rağmen üzerlerine doğru uçan bu objenin teneke bir kutuya benzediğini söyleyebilirdi. Elbette tenha bir yer olan Seto İç Denizi Bölgesi'nde oldukları için bu objenin, bir kasırga sonucu gökyüzünden düşen boş bir teneke kutu olması mümkün değildi. Bunun boş bir teneke kutu olması imkânsızdı.

Hayır.

Şuya, ani bir hareketle Noriko'nun sağ koltuk altına sıkışmış olan omzunu kurtardı. Büyük ihtimalle bir terslik olduğunu sezdiği için birdenbire arkasını dönen Şogo'ya seslenecek kadar bile zamanı yoktu. Noriko artık Şuya'nın desteğini alamadığı için olduğu yerde sendeledi.

Şuya hızla harekete geçti. Sık rastlanmayan bir atlama kabiliyetine sahipti. Tıpkı Küçükler Ligi eyalet yarı finallerinde oynadığı eski günlerdeki gibi, bulunduğu her pozisyonda son hamleyi yapıp ev sahibi takımın kazandığı galibiyeti elinden alabilirdi.

Şuya topu –hayır teneke kutuyu– sol eliyle havada yakaladı. Onu sağ eline geçirdi ve yere indiği sırada vücudunu ters çevirerek mümkün olduğunca uzağa fırlattı.

Henüz ayakları yere basmadan gecenin karanlığı parlak bir ışıkla aydınlandı.

Şuya kulak zarlarını yırtacak kadar şiddetli bir ses eşliğinde patlamayı teninde hissetti. Yere inmeden patlamanın şiddetiyle önce savruldu ve toprak zemine düştü. El bombasının bulundukları yere düşmesine izin verseydi şimdi üçü birden parçalara ayrılmış olurdu. Sakamoçi'nin

adamları okula karşı kullanılmaması için onun etkisini azaltmışlardı belki ama bu bomba insanları kolayca öldürebilecek güçteydi.

Şuya başını kaldırdı. Hiçbir şey duymadığını fark etti. Kulakları berbat durumdaydı. Bu sessizliğin içinde Noriko'nun sol tarafa yığılıp kaldığını gördü. Ardından Şogo'ya bakmak üzere başını kaldırdı ve...

Bir teneke kutu daha üzerlerine doğru uçuyordu!

Bir tane daha! Hemen kalkıp... ama artık her şey için çok geçti.

Duyma yetisini yitiren kulakları boğuk ama belirgin bir çarpma sesi duydu ve aynı anda havada yeni bir patlama oldu. Bu patlamanın yarattığı ses de boğuktu ama sanki biraz daha uzakta gerçekleşmişti ve Şuya hâlâ tek parça halindeydi. Yanında duran Şogo dizinin üzerine çöküp silahını doğrultmuş ve havaya atılan hedefi vurma talimi yaparcasına ateş edip bombanın patlamasına izin vermeden onu paramparça etmişti.

Şuya, Noriko'nun yanma koştu ve onu yerden kaldırdı. Noriko yüzünü buruşturmuştu ve sanki inliyordu ama Şuya onu duyamıyordu.

"Geri dön, Şuya!"

Şogo ona elini salladı ve sağ elini kullanarak ateş etti. Sonrasında Şuya farklı, devamlı bir silah sesi duydu ve tam önünde duran buğdayların havaya uçtuğunu gördü. Şogo tüfeğiyle iki kez daha ateş etti. Şuya bu karmaşanın içinde Noriko'yu çiftlik sınırını belirleyen bayırın ardına çekmeyi başardı. Sonra tepeden aşağı indi. Şogo da ateş etmeye devam ederek yanına gelmişti. Yine art arda silah sesleri duyuldu ve toprak havalanarak gözlerinin buğday tanecikleriyle dolmasına neden oldu.

Şuya SIG Sauer'ini çıkarıp bayırdan etrafa baktı. Silah seslerinin geldiği yöne doğru rastgele ateş açtı. Şogo da hâlâ ateş ediyordu.

Sonra Şuya onu gördü. Otuz metre kadar ötede, evin beton duvarında oluşan çatlağın arkasında, geriye doğru taranmış, kendine özgü saçlarıyla o kafa duruyordu.

Bu Kazuo Kiriyama'ydı (6 No.lu Erkek Öğrenci). Şuya, ağır işitiyor olsa da, kesintisiz silah seslerini hatırlamıştı. Yumiko ve Yukiko'nun yere yığılıp kaldığı kuzeydeki dağın zirvesinde de aynı silah sesleri duyulmuştu. Elbette makineli tüfeğe sahip olan tek kişi o olmayabilirdi ama

her şeye rağmen, şimdi tam karşılarında duran Kazuo onları durduk yere öldürmeye kalkışmış, üstelik bunu bir el bombasıyla yapmak istemişti.

Şuya, Yumiko ve Yukiko'yu öldüren kişinin Kazuo olduğundan emindi. Onların nasıl öldürüldüğünü hatırladığında içinin bir anda öfkeyle dolduğunu hissetti.

"Ne yaptığını sanıyor bu?"

"Konuşmayı bırak da ateş et!" Şogo, Smith & Wesson'ı ona uzatıp tüfeğini tekrar doldurdu.

Şuya iki elinde birer silahla beton duvara ateş etmeye başladı. *(Çift elle ateş etmek! Bu çılgınlık!)* Önce Smith & Wesson'ın sonra SIG Sauer'in kurşunu bitti. Silahları yeniden doldurması gerekiyordu.

Baştan beri bu anı kollayan Kazuo ayağa kalktı. TATATATATA. Önünde kıvılcımlar uçuşuyordu. Şuya başını eğdi ve Kazuo'nun duvarın arkasında duran vücudunun bir bölümü ortaya çıktı.

Şogo tüfeğini tekrar ateşledi. Kazuo'nun vücudu bir kez daha görünmez oldu. Tüfekten çıkan saçmalar duvarın bir kısmını havaya uçurdu.

Şuya SIG Sauer'in boşalan şarjörünü çıkarıp cebindeki dolu şarjörle değiştirdi. Smith & Wesson'ın silindirini açıp ortasındaki mili iterek patlamanın etkisiyle şişen boş kovanları çıkardı. Kovanlardan biri neredeyse sağ başparmağını yakacaktı ama bu umurunda bile değildi. Silahı çabucak Şogo'nun kendisine doğru fırlattığı .38 kalibrelik mermilerle doldurdu ve onu tekrar Kazuo'nun bulunduğu eve doğrulttu.

Şogo tüfeğini bir kez daha ateşleyip duvarın farklı bir kısmını havaya uçurdu. Şuya da SIG Sauer'le duvara birkaç el ateş etti.

"Noriko! İyi misin?" diye haykırdı. Hemen yanında duran Noriko. "İyiyim," dedi. Şuya, Noriko'nun cevabını duyunca kulaklarının düzeldiğini anlamıştı. Göz ucuyla onun SIG Sauer'in boşalan şarjörünü 9 mm'lik kısa mermilerle doldurduğunu fark etti. Oyun başladığından beri şahit olduğu şeyler arasında onu en çok şaşırtan bu manzara olmuştu. *Noriko gibi bir kız nasıl olur da böyle bir savaşın içinde yer alır?*

Duvarın diğer yanında makineli tüfek tutan bir el belirdi. Tüfek bir kez daha art arda patlamaya başladı. Şuya ve Şogo yere eğildi.

Kazuo ayağa kalktı. Ateş etmeye devam ederek öne çıktı. Ardından traktörün arkasına geçti. Aralarındaki mesafe giderek kısalıyordu.

Şogo tüfeğini ateşleyerek traktörün ön panelini havaya uçurdu.

Şuya da iki el ateş ettikten sonra, "Şogo," dedi.

"Ne var?" dedi Şogo tüfeğini doldurarak.

"Yüz metreyi kaç saniyede koşarsın?"

Şogo bir el daha ateş ettikten sonra (bu defa da traktörün arka farını paramparça etmişti), "Yavaş sayılırım," dedi. "Sanırım on üç saniye falan sürer. Gerçi sırtım güçlüdür. Neden sordun?"

Birden traktörün arkasında Kazuo'nun kolu belirdi. Kafasını dışarı uzattığında etrafa kıvılcımlar sıçradı ama Şuya ve Şogo ateş edince tekrar geri çekildi.

"Şu an sadece dağa sığınabiliriz, değil mi?" dedi Şuya hızlı hızlı konuşarak. "Ben yüz metreyi on bir saniyenin altında koşabilirim. Sen ve Noriko önden gidin. Ben Kazuo'yu oyalarım."

Şogo, Şuya'ya baktı ve onun ne demek istediğini hemen anladı.

"Daha önce bulunduğumuz yerde buluşalım, Şuya. *Rock* müzik hakkında konuştuğumuz yerde." Tüfeğini Şuya'ya verdi ve yere eğilerek geri çekildi. Şuya'nın arkasından dolaşıp Noriko'nun yanına gitti.

Şuya derin bir nefes aldı ve Şogo'nun Noriko'yu kucaklayıp geldikleri yöne doğru kaçmasını sağlayabilmek için pompalı tüfekle traktöre üç el ateş etti. Noriko'yla çok kısa bir an göz göze geldiler.

Traktörün arkasından Kazuo'nun vücudunun üst kısmı göründü. Şuya tüfekle birkaç kez üst üste ateş etti. Elindeki tabancayı Şogo ve Noriko'ya doğrultan Kazuo eğilmek zorunda kaldı. Tüfeğin boşaldığını fark eden Şuya bu defa Smith & Wesson'la ateş etmeye başladı. Bir anda beş kurşun harcamıştı. SIG Sauer'i açıp içine Noriko'nun hazırladığı şarjörü yerleştirdi ve tekrar ateş etti. Şu an hiç durmadan ateş etmesi gerekiyordu.

Şogo ve Noriko'nun dağa doğru gözden kaybolduklarını gördü.

SIG Sauer de boşalmış ve yedek şarjörü kalmamıştı. Artık tek tek kurşun doldurmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu...

Ancak şimdi traktörün arkasından Kazuo'nun kolu görünmüştü. Ingram makineli tüfek kurşun yağdırmaya başladı. Tıpkı az önce olduğu gibi. Kazuo ayağa kalkmış, Şuya'ya doğru koşuyordu.

Şuya'nın bu silahlı çatışmadan bir an önce kaçması gerekiyordu. Sadece boşalan SIG Sauer'i eline alarak (hâlâ yedi adet 9 mm'lik kurşunu vardı) arkasını döndü ve koşmaya başladı. Pek çok saklanma alanı olan dağa ulaşmayı başardığı takdirde Kazuo ona fazla yaklaşamazdı. Doğuya gitmeye karar verdi. Noriko ve Şogo bir gün önce bulundukları yere ulaşmak üzere batıya yönelmişlerdi. Şuya, Kazuo'yu onlardan elinden geldiğince uzak tutmak istiyordu.

Şimdi her şey koşma hızına bağlıydı. Çok kısa bir süre içinde Kazuo'dan mümkün olduğunca uzaklaşmak zorundaydı. Makineli tüfek art arda kurşun yağdırdığı için ona yakın olduğu sürece elinden kurtulması mümkün değildi. Şu an önemli olan tek şey aralarındaki mesafeyi artırmaktı.

Şuya koştu. Sınıfın en hızlı koşucusu olarak güvendiği tek şey hızıydı. En azından kendisi sınıfın en hızlı koşucusu olduğuna inanıyordu. Saniyenin binde biri kadar bile olsa Şinji Mimura'dan da hızlıydı ama ya Kazuo denemelerde yeterince çaba sarf etmediyse ne olacaktı?

İlk ağaç sıralarını beş metre kadar geride bıraktığı sırada kesintisiz kurşun sesleri duyuldu. Şuya karnının sol tarafında şiddetli bir darbe hissetti.

İnledi ve dengesini kaybetti ama yine de koşmaya devam etti. Uzun ağaçların arasına dalıp dağın yamacını tırmanmaya başladı. Silah sesleri devam etti ve bu defa sol kolu kendiliğinden havaya kalktı. Şuya dirseğinin altından vurulduğunu anladı.

Yine de koşmaya devam etti. Önce doğuya –hey, hayır, orası yasak bölge– sonra kuzeye yöneldi. Bir kez daha silah sesleri. Sağ tarafındaki ince gövdeli bir ağaç çatırdayarak kibrit çöpü boyutunda parçalara ayrıldı.

Tekrar silah sesleri. Bu defa vurulmamıştı. Ya da belki de vurulmuştu. Artık bilemiyordu. Bildiği tek şey takip edildiğiydi. En azından Noriko ve Şogo'ya zaman kazandırmıştı.

Ağaç ve bitkilerin arasından geçerek bir tepeye tırmandı ve diğer tarafından aşağı indi. Karanlıkta ona saldırmaya hazırlanan birilerinin gizleniyor olabileceğini dert edecek durumda bile değildi. Bazen silah seslerini duyar gibi oluyor bazense hiçbir şey duymuyordu. Belki o patlama sırasında kulakları zarar gördüğü için bunu anlamakta güçlük çekiyordu.

Birden ayağı kaydı. Bir kayalığa ulaşmış ama sonra kendini bir anda bir yokuşun ucunda bulmuştu. Tıpkı Tatsumiçi Oki'yle dövüştüğü sırada olduğu gibi dik bir yokuştan aşağı yuvarlandı.

Gürültüyle yere düştü. Artık SIG Sauer elinde değildi. Ayağa kalkmak istediğinde bunu başaramadığını fark etti. Sersemlemiş bir halde, *çok fazla kan kaybettiğim için deliriyor olabilir miyim? Başımı mı çarptım acaba,* diye düşündü. *Bu imkânsız. Ayağa kalkamayacak kadar kötü yaralanmış olamam... Noriko ve Şogo'nun yanına gitmeliyim... Noriko'yu korumalıyım... Ona söz verdim...*

Zihninden geçen bütün bu düşüncelere rağmen ayağa kalkmaya çalışırken geriye doğru düştü ve bilincini kaybetti.

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 20

51

Hava neredeyse zifiri karanlıktı ama ayın loş ışığıyla aydınlanan pencerenin yanında duran Şinji elindeki şeyi bir kez daha yere çarptı. Üst üste katlanmış battaniye, çarpma sesini boğmuştu ama hafif bir patlama sesiyle birlikte bir çınlama duyuldu.

Şinji küçük, plastik nesneyi çabucak yerden aldı ve battaniyenin içine soktu. Ses kesildi.

"Haydi artık gidelim," dedi Yutaka. Epeydir Şinji'yi bekliyordu ama Şinji ona sakin olmasını işaret etti. Testi tekrarladı.

Pat, çınnn. Yine aynı sesler duyulmuştu. Şinji onu yerden kaldırdı ve ses kesildi.

Acaba çalışıyor muydu? İşlevini yerine getirmezse özenle yaptıkları bütün bu hazırlıklar boşa gidecekti. Bir kez daha...

"Acele etmeliyiz," dedi Yutaka tekrar. Şinji'nin yüzü bir an sinirden kıpkırmızı oldu ama öfkesini yatıştırmayı başardı. Henüz tam anlamıyla tatmin olduğu söylenemezdi ama "Pekâlâ," diyerek testi sonlandırdı. Test için kullandığı pili ve minik motoru birbirine bağlayan ana kabloyu söktü, motor ünitesini pile tutturmak için yapıştırdığı bandı çıkardı.

Şinji ve Yutaka, Kuzey Takamatsu Ziraat Kooperatifi'nin Okişima Adası Şubesi'ne dönmüşlerdi.

Bu bina okul ve limandaki balıkçılık kooperatifiyle birlikte adanın en büyük binası sayılırdı. Elbette aydınlatması olmadığı için zifiri karanlığın hâkim olduğu bu yer bir basketbol sahası büyüklüğündeydi ve içerideki traktör, biçerdöver ve harman makinesi gibi çiftlik araçları neredeyse mekânın tamamını kaplamıştı. Binada tekerleklerinden biri eksik olan ve tamir edilmek üzere bir krikonun üzerinde duran bir kamyonet de

vardı. Köşede farklı çeşitlerde gübre çuvalları duruyordu. (Onların hemen arkasındaki genişçe bir dolapta oldukça tehlikeli bir madde olan amonyum nitrat vardı. Şinji dolabın minik kilidini, kırarak açmıştı.) Binanın arduvazla kaplı duvarları en az beş metre yüksekliğindeydi ve kuzeye bakan duvarda gübre, böcek ilacı ve benzer malzemelerin depolandığı bir asma kat bulunuyordu. Doğudaki duvarda bu asma kattan aşağı inen çelik bir merdiven vardı ve altına depoya açılan bir sürgülü kapı yapılmıştı. Bu merdivenin önünde kalan güneydoğu köşesinde, sürgülü kapının hemen yanında, bölme duvarlarla ayrılmış, ofise benzer bir mekân vardı. Şinji ofisin açık duran kapısından içerideki çalışma masası ve faks makinesi gibi aletlerin silüetlerini seçebiliyordu.

Teli okulun bulunduğu G-7 bölgesinin üzerinden geçirmek hiç de kolay olmamıştı. Şinji önce telin bir ucunu tırmandıkları kayanın arkasında duran uzun bir ağacın tepesine bağlamış, sonra diğer ucunu alıp ağaçların arasında yürüme başlamıştı. Ancak gökyüzünün üst taraflarında ani bir rüzgâr çıktığı için çöp torbalarından yaptığı balonları kontrol etmekte zorlanmıştı. Teli takıldığı yerden kurtarmak için en az on defa bir ağacın tepesine tırmanmak zorunda kalmıştı. Üstelik düşmanın karanlıkta bir yerlerde saklanıyor olabileceğini düşünerek Yutaka için endişelenmesi yaptığı işin onu daha da yormasına neden olmuştu.

Ama neticede üç saatlik bir uğraş sonucu teli bağlamayı başarmıştı. Silah sesini duyduğunda saat on bir olmuştu. Beraberinde bir patlama sesi de duyulmuştu ama bu seslerle uğraşacak zamanları olmadığı için Yutaka'yla birlikte çabucak kooperatif binasına dönmüşlerdi. Onlar binaya ulaştığında silah sesleri de kesilmişti.

Şinji sonrasında nihayet elektrikli fünyeyi kurmayı başarmıştı ama bu da onu epeyce zorlanmıştı. Elinde doğru düzgün malzeme yoktu, üstelik bu alet hassas bir denge gerektiriyordu. Okul binasına çarptığı anda üzerinden elektrik akımı geçmesi gerekiyordu ama halattaki bir düğüm ya da çıkıntıya takılıp patlamaması için çok da hassas olmamalıydı.

Şinji yaptığı testte fünyenin kendisi yerine elektrikli bir testereden söktüğü motoru kullanarak bu dengeyi kurmayı başarmıştı. Tam teste başladığı sırada akşam anonsu yapılmıştı. Anonsta öldüğü duyurulan tek

kişi Şinji'nin oyun başladıktan hemen sonra gördüğü Hirono Şimizu (10 No.lu Kız Öğrenci) olmuştu. Şinji onun az önceki şiddetli silahlı çatışma neticesinde öldüğünü düşünmüştü ama sonra Sakamoçi bundan çok daha önemli bir şey duyurmuştu; en azından Şinji ve Yutaka için. Okulun etrafını incelemek üzere tırmandıkları kayalıkları içeren F-7 bölgesi gece birde yasak bölge haline gelecekti.

Yutaka'nın bu kadar sabırsızlanmasına şaşırmamak gerekirdi. O bölgeye girememek bunca çabayı çöpe atmak demekti. Bu aynı zamanda onların sonu olurdu. Şinji böylesine zekice bir iş çıkardıktan sonra zafer kazanmaya tek bir adım kala ölümcül bir tuzağa düşmek istemiyordu.

Çakısının zincirindeki tüpün içinde duran elektrikli fünyeyi çıkardı. Fünyenin iki silindirini birbirine bağladı –solgun metalik yüzeyleri karanlıkta parlamıştı– ve kablonun dışını sıyırdı. Ardından önce bandı kullanarak elektrik anahtarı işlevi gören küçük, plastik yayı sabitledi, sonra da fünyeden çıkan kablonun ucunu şarj aletinin ucuna bağladı. Yaptığı bağlantıyı sağlamlaştırmak için bandı birkaç kez üzerinden geçirdi. Sonra pilin yanma bir fotoğraf makinesinin flaşından söktüğü kondansatör devresi levhasını yerleştirdi. Fünyenin güvenilir olması için yüksek voltaj üreten bir alete ihtiyaç vardı. Fünyenin kablolarını bu levhaya da bağladı. Herhangi bir kazaya sebebiyet vermemek için fünyeden çıkan kablonun açıkta duran kısmını pile bantlama işlemini dağa çıktığında yapacaktı.

"Hazırım."

Şinji ayağa kalkıp hazırladığı fünye düzeneğini cebine attı. "Acele edelim. Harekete geçme zamanı geldi."

Yutaka başıyla onayladı. Şinji her ihtimale karşı sırt çantasına pense ve biraz daha kablo atıp önceden parçalara ayırdıkları halatın bir kısmını omzuna astı. Bakışlarını aşağı çevirdi. Yerde benzin ve amonyum nitratla dolu bir gaz tenekesi vardı. Şinji tenekeye oksijen eklemek için, içine birkaç kez katladığı hava dolu bir yalıtım malzemesi sokmuştu. Tenekenin kapağı kapalıydı ama hemen yanında plastik bir kordonla sapına bağlanmış lastik bir kapak daha duruyordu ve bu kapak fünyeyi taşıma işlevi görecekti.

Saatine baktı. 00:09'u gösteriyordu. Daha epeyce zamanları vardı.

Şinji heyecandan tir tir titriyordu. Çok uğraşmışlardı ama şimdi ihtiyaç duydukları her şey hazırdı. Ellerindeki bütün halatları birbirine ekleyecek, sonra da ucunu H-7 bölgesindeki bir ağaca bağlayacaklardı. Halatın diğer ucu da bir taşın ağırlığıyla sağlamlaştırdıkları misinanın ucuna eklenecekti. Halatın tamamını çözüp orada bırakacak, sonra okulun etrafını dolaşıp dağa tırmanarak F-7 bölgesine geçeceklerdi. Şinji önceden buradaki bir ağacın tepesine bağladığı misinanın diğer ucunu hızla kendine doğru çekecek ve halat onlara doğru gelecekti. Ardından bir balon sepeti gibi kullanacağı fünye düzeneğini taşıyan gaz tenekesine makarayı yerleştirecek ve halatı makaranın içinden geçirecekti. Sonra halatı tek bir hareketle çekip gerdirecek ve ucunu bir ağaca bağlayacaktı. *Böylece parti başlayacak, dostum. İyi eğlenceler! Haydi bakalım! Parti başlasın!*

Okulun bilgisayarına ya da ona ulaşan elektrik kablolarına zarar verdiklerinde Sakamoçi'nin adamları sistemin çökmüş olabileceğinden şüphelenecekti. Hayır, ellerindeki patlayıcı madde bilgisayarın tamamını... hatta okul binasının yarısını havaya uçuracak güce sahipti. Şinji ve Yutaka bütün bunlar olup bittikten sonra, önceden F-7 bölgesindeki kayanın arkasına sakladıkları araba lastiklerini alıp batı kıyısına doğru koşacak ve adadan deniz yoluyla kaçacaklardı. Ellerindeki transistörlü radyoyla hükümeti yanlış yere yönlendirecek bir SOS sinyali vermeyi başardıkları takdirde yaklaşık yarım saatten kısa bir süre içinde bir sonraki ada olan Toyoşima'ya ayak basacak ve bir tekneye atlayacaklardı. (Şinji daha önce motorlu tekne kullanmıştı. Kendisine bunca değerli tecrübe kazandırdığı için amcasına minnettardı.) Sonrasında büyük ihtimalle Okayama'ya kaçacak ve korunaklı bir kıyıya yanaşmayı başardıkları takdirde güvende olacaklardı. Burada kırsal bölgeye giden bir yük trenine binebilir ya da bir araç gasp edebilirlerdi. Ne de olsa Şinji'nin silahı vardı. Araç gasp etmek. Harika.

Şinji belinde duran Beretta M92F'ye baktı. Adadan hükümeti yanlış yere yönlendirerek kaçmayı planlıyordu ama denizin ortasında yakalanma ihtimalini düşünerek içine özel amonyum nitrat-benzin karışımından doldurduğu birkaç kola kutusunu sırt çantasına atmıştı. Ama fünye olmadan bunlar ancak birer molotof kokteyli işlevi görürdü. Yakalanacak

olurlarsa yapılacak en iyi şey kılavuz gemiye doğru yüzüp güverteye çıkmak ve dövüşmekti. Şansları yaver giderse düşmanın silahlarını ele geçirir ve eğer onu hareket ettirmeyi başarırlarsa adadan bu gemiyle kaçabilirlerdi. Ama bütün bunları yapabilmeleri için Şinji'nin elindeki silahı iyi kullanması gerekiyordu.

Bu konu onu biraz endişelendiriyordu. Beretta'yı adanın her yerine taşımış ancak onu bir kez olsun kullanmamıştı. Amcasının bile silahı yoktu, bu yüzden o güne dek silah kullanmakla ilgili en ufak bir şey öğrenmemişti.

Şinji başını iki yana salladı. O Üçüncü Adam, Şinji Mimura'ydı. Bu işin de üstesinden gelirdi. Eline ilk kez ağır bir basketbol topu alıp onu rastgele fırlattığında fileye sokmayı başarmıştı.

"Şinji," diye seslendi Yutaka.

Şinji başını kaldırıp ona baktı. "Hazır mısın?"

"Hayır," dedi Yutaka acınacak bir halde. Ardından deftere huzursuz bir şekilde bir mesaj karaladı.

Şinji pencereden sızan ay ışığı altında mesajı okudu. Defterde, ***makarayı bulamıyorum***, yazıyordu.

Yutaka'ya baktı. Kendisi öfkeden çılgına dönmüş gibi görünüyor olmalıydı. Yutaka kendini bir anda geri çekti.

Halatın diğer yarısından ve makaradan Yutaka sorumluydu. Şinji onu kuyudan söktüğü andan beri makaraya Yutaka göz kulak oluyordu ve onu buraya getirip bir yerlere koymuştu.

Şinji omzuna astığı halatı ve sırt çantasını tekrar yere indirdi. Dizlerinin üzerine çöküp etrafı aramaya başladı. Yutaka da aynı şeyi yaptı.

Karanlıkta el yordamıyla makarayı aramaya devam edip traktörün arkasına ve çalışma masasının altına baktılar ama onu bulamadılar. Şinji ayağa kalkıp tekrar saatine baktı. Şimdi saat 00:10'a değil, 00:15'e yaklaşmıştı.

Nihayet sırt çantasındaki el fenerini çıkarmaya karar verdi. Işık veren kısmını avcuyla kapayıp feneri açtı.

Dışarı fazla ışık sızmaması için elinden geleni yaptığı halde bir depoyu andıran sözde çiftlik kooperatifinin içi açık sarı bir renkle parlamaya başladı. Yutaka'nın endişeli yüzüne baktı, sonra onun omzunun üzerinden makarayı gördü. Pencereden sızan ay ışığının ulaşamadığı bir yerde, duvarın hemen önünde duruyordu. Yutaka'nın sırt çantasından sadece bir metre ötedeydi.

Şinji, Yutaka'ya makarayı işaret edip feneri kapadı. Yutaka makarayı hızla yerden aldı.

"Üzgünüm, Şinji," dedi özür diler gibi.

Şinji güçlükle de olsa sırıttı. "Haydi toparlan, Yutaka."

Ardından halatı ve çantayı tekrar omzuna asıp yerde duran gaz tenekesini aldı. Gücüne güveniyordu ama bu eşyaların hepsi birden ağır gelmeye başlamıştı. Halatı yarı yolda bırakacaktı ama yirmi kiloluk gaz tenekesini dağın tepesine çıkarmak zorundaydı. Üstelik acele etmeleri de gerekiyordu.

Yutaka halatın kendi payına düşen kısmını aldı. Taşıdığı ağır yükün altında kabuğunun ağırlığıyla ezilen bir kaplumbağaya benziyordu. *Eh, Şinji de benden farklı görünmüyor*, diye düşündü. Binanın doğu tarafındaki sürmeli kapıya doğru yürüdüler. Kapı yaklaşık on santim aralık duruyor, ayın soluk mavi ışığının ince bir ışık hüzmesi halinde içeri sızmasına neden oluyordu.

"Çok üzgünüm, Şinji," dedi Yutaka bir kez daha.

"Sorun değil. Endişelenme. Bundan sonrasını düzgün yaptığımızdan emin olalım yeter."

Şinji gaz tenekesini sol eline aldı ve sağ eliyle ağır çelik kapıyı çekerek açtı. Solgun ay ışığı içeri doldu.

Dışarıda asfaltlanmamış bir otopark vardı. Otoparkın girişi sağ taraftaydı. Çiftlik kooperatifi dar bir yola bakıyor ve yolun girişinde steyşın vagon bir araba duruyordu. Adayı boyuna kateden yol bunun biraz güneyinde kalıyordu.

Kapının önünde, park alanının doğusunda, arazisinde birkaç ev olan bir çiftlik vardı. Bu arazinin hemen ötesinde birkaç ev daha vardı ve etraf karanlık olsa da onları seçebilmek mümkündü.

Şinji sol tarafta, arazinin sonunda, depo olarak kullanılan küçük bir baraka olduğunu gördü, bu barakanın biraz ilerisinde okul binası duruyordu. Kayalıklar sanki etrafını çevreliyormuş gibi okulun üzerinde yükseliyordu. Okulun ön tarafındaki iki katlı bir evin hemen yanında birkaç ağaç vardı. Halatı bu ağaçlardan en yüksek olanına bağlamayı planlıyorlardı. Teli bu ağacın soluna, çiftliğin su kanalının yakınlarına bir yere bağlamışlardı. Yani buna inanmak zor olsa da, tel yaklaşık üç yüz metre yol katedip okulun yanından geçiyor ve dağın ortasına, okulu tepeden gören kayaya ulaşıyordu.

Böyle bir plan yaptığıma inanamıyorum. Tel kopmadan halatı dağa çıkarabilecek mi acaba?

Şinji derin bir nefes aldı ve biraz düşündükten sonra Yutaka'ya bir şey söylemeye karar verdi. Okuldakilerin bunu duyması önemli değildi.

"Yutaka."

Yutaka ona baktı. "Ne oldu?"

"Az sonra ölebiliriz. Buna hazır mısın?"

Yutaka kısa bir süre sessiz kaldı ama sonra cevap verdi. "Evet, hazırım."

"Tamam o zaman."

Şinji tekrar gaz tenekesinin sapını tuttu ve Yutaka'ya bakıp gülümsemek istedi. Ama göz ucuyla fark ettiği bir şey yüzündeki gülümsemenin donup kalmasına neden oldu.

Otoparkın doğusundaki çiftlikten birisi başını dışarı uzatmıştı.

"Yutaka!"

Şinji, Yutaka'nın kolunu tutarak sürmeli kapıdan geçti ve gerisin geri, duvarları arduvaz kaplı kooperatif binasına girdi. Yutaka biraz da taşıdığı halatın ağırlığı yüzünden sendelese de onu takip etti. Sürmeli kapının arkasına çömeldikleri sırada Şinji tabancasını çoktan dışarıdaki silüete doğrultmuştu.

Dışarıdaki, "A-ateş etmeyin!" diye bağırdı. "Şinji! Ne olur ateş etme! Benim! Keita!"

Şinji bu sesin sahibinin Keita İijima (2 No.lu Erkek Öğrenci) olduğunu anladı. Keita nispeten dost canlısı bir çocuk sayılırdı. Şinji ve Yutaka'yla da arası oldukça iyiydi. (Ne de olsa ortaokul birinci sınıftan beri sınıf arkadaşlarıydı.) Ama Şinji bir kişiyi daha aralarına alma düşüncesinden pek hoşlanmamıştı. İçinden bir ses bunun başlarını derde sokacağını söylüyordu. İşte o an başkalarının aralarına katılma ihtimali üzerine yeterince kafa yormamış olduğunu fark etti. Kahretsin, bu da nereden çıkmıştı şimdi!

"Bu Keita, Şinji. Haydi ama bu Keita."

Şinji, Yutaka'nın heyecan dolu bir sesle konuşmasının içinde bulundukları duruma pek de uygun olmadığını düşündü.

Keita yavaşça ayağa kalkıp kooperatif arazisine doğru yürümeye başladı. Sol elinde sırt çantasını, sağ elindeyse ekmek bıçağına benzer bir alet tutuyordu. Temkinli bir sesle konuşmaya başladı. "İçeride ışık olduğunu gördüm."

Şinji dişlerini sıktı. Keita az önce makarayı bulmak için kullandığı fenerin ışığını kastediyor olmalıydı. Kendi kendine kızdı. Feneri kullanmak konusunda acele etmek gibi bir hataya nasıl düşebilmişti?

"Bu yüzden buraya geldim ve içeride sizin olduğunuzu gördüm çocuklar," dedi Keita. "Burada ne yapıyorsunuz? Taşıdığınız şey ne? Halat mı? Beni de aranıza alın."

Konuşmalarının dinlendiğini bilen Yutaka kaşlarını çatarak Şinji'ye baktığında onun silahını hâlâ indirmemiş olduğunu fark etti ve gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Şi-Şinji, neler oluyor?"

Şinji boşta duran sağ elini oynatarak Yutaka'ya yerinden kıpırdamamasını işaret etti. "Olduğun yerde kal, Yutaka."

"Hey," dedi Keita. Sesi titriyordu. "Neden onu bana doğru tutuyorsun?"

Şinji derin bir nefes aldı ve Keita'ya, "Kıpırdama," dedi. Yutaka'nın iyice gerildiğini hissedebiliyordu.

Ay ışığı, öne doğru bir adım atan Keita İijima'nın acınacak haldeki yüzünü ortaya çıkardı.

"Neden? Neden beni de aranıza almıyorsunuz? Benim kim olduğumu unuttun mu Şinji? İzin verin ben de sizinle geleyim."

Şinji bir *klik* sesi eşliğinde tabancanın horozunu çekti. Keita İijima olduğu yerde kaldı. Aralarında hâlâ yedi, sekiz metrelik bir mesafe vardı.

"Yanımıza gelme," diye tekrarladı Şinji yavaşça. "Seni aramıza alamam."

Hemen yanında duran Yutaka sızlandı. "Nedenmiş o, Şinji? Keita'ya güvenebiliriz."

Şinji başını iki yana salladı. Ardından *onunla aramda senin bilmediğin bir şey geçti Yutaka*, diye düşündü.

Bu çok da önemli bir şey sayılmazdı. İşin aslı incir çekirdeğini bile doldurmayacak bir olaydı.

Ortaokul ikinci sınıfta, mart ayındaki sömestr tatilinden hemen önce gerçekleşmişti. Şinji, Keita İijima'yla bir film seyretmek üzere Takamatsu'ya gitmişti. (Şiroiva'da sinema yoktu.) Yutaka da onlarla gelecekti ama o gün soğuk algınlığı yüzünden yatağa düşmüştü.

Şinji'nin alışveriş merkezine yakın bir yerdeki ara sokakların birinde sert görünümlü üç lise öğrencisine rastlaması bu şekilde gerçekleşmişti. Filmden çıktıktan sonra Keita'yla birlikte kitap ve plak mağazalarını gezmişlerdi. (Şinji birkaç yabancı bilgisayar kitabı satın almıştı. Bunları bulabildiği için şanslı sayılırdı. Bu kitaplar teknik içeriğe sahipti ama hükümet Batı'dan kitap ithalatını kesinlikle yasaklamıştı, bu yüzden onları temin etmek çok zordu.) İşlerini bitirip tren istasyonuna yöneldiklerinde Keita bir çizgi roman almayı unuttuğunu hatırlayarak kitapçıya geri dönmüş, Şinji'yi yalnız bırakmıştı.

"Hey, paran var mı?" diye sormuştu lise öğrencilerinden biri. Bu çocuk, 1,72'lik boyuyla bir basketbol oyuncusu için kısa sayılabilecek Şinji'den en az on santim daha uzundu.

Şinji omuzlarını silkti. "Sanırım 2.571 yenim var."

Ona bu soruyu soran çocuk, *ne kadar da saf*, der gibi diğer iki arkadaşının yüzüne baktı. Ardından Şinji'nin kulağına doğru eğildi. Şinji bu hareketten rahatsız olmuştu. Belki tinerle ya da o günlerde moda olan o tuhaf ilaçlarla sürekli kafa bulduğu için çocuğun dişetleri çekilmişti ve dişlerinin arasından leş gibi bir koku yayılıyordu. *Dişlerini fırçalasana be adam.*

"Yalanı bırak. Haydi ama."

Şinji yüzüne abartılı bir şaşkınlık ifadesi yerleştirerek, "Ah, şimdi anladım, siz sokak çocuğusunuz!" dedi. "Bu durumda yirmi yenle de idare edebilirsiniz. Ayaklarıma kapanıp affımı dilerseniz size biraz para verebilirim."

Dişlerinin arasında boşluk olan çocuk bu sözlere şaşırmış gibi görünürken diğer ikisi pis pis sırıtıyordu.

"Sen hâlâ ortaokula gidiyorsun, değil mi? Büyüklerine saygılı davranmayı öğrenmen gerek," dedi çocuk onun omuzlarına yapışarak. Bu sözlerin ardından dizini Şinji'nin karnına geçirdi. Şinji darbeyi karşılayabilmek için karın kaslarını sıktı. Bu sadece gözdağı vermek için atılmış bir tekmeydi. Bu tür çocuklar asla kendi yaşıtlarına kafa tutmaya cesaret edemezlerdi.

Şinji, lise öğrencisini soğukkanlı bir tavırla kenara itti. "Bu da neydi böyle? Bir Rus kucaklaşması mı?"

Bu çocuklar büyük ihtimalle Rusya'nın nerede olduğunu bile bilmiyorlardı. Ama dişlerinin arasında boşluk olan çocuk, Şinji'nin kullandığı ses tonundan rahatsızlık duyarak zayıf ve çirkin yüzünü buruşturdu.

"Bu kadarı yeter." Şinji'nin suratına bir yumruk indirdi. Şinji'nin canı çok fazla yanmamıştı ama yumruğun etkisiyle ağzının içinde bir kesik oluşmuştu.

Parmaklarını ağzına sokup kesiği kontrol etti. Biraz acıyordu. Ağzından çıkardığı parmaklarına kan bulaşmıştı. Üzerinde durulacak bir şey sayılmazdı.

"Haydi artık, bize cüzdanını ver."

Şinji yere bakarak sırıtmaya başladı. Sonra birden başını kaldırdı. Göz göze geldiklerinde dişlerinin arasında boşluk olan çocuk irkildi.

Şinji alaycı bir sesle, "Bunu sen başlattın," dedi ve bir kroşe atar gibi elindeki kitabın sert kapağını çocuğun leş kokulu ağzına indirdi. Başı geriye savrulan çocuğun birkaç dişinin kırıldığını hissetmişti.

Kavganın başlayıp sona ermesi sadece on saniye sürmüştü. Elbette amcası, Şinji'ye dövüş dersleri de vermişti. Bu kavga onun için üzerinde durmaya bile değmeyecek bir olaydı.

Ama öyle olmayan başka bir şey vardı.

Şinji, önlerinden geçerken gözlerini yerde yatan liseli öğrencilere diken insanlara ters ters baktıktan sonra kitapçıya geri döndü ve hâlâ çizgi roman bölümünde olan Keita'yı buldu.

Keita almak istediği kitabı şimdi bir alışveriş poşeti içinde elinde tutuyordu ve Şinji ona seslendiğinde öylesine raflara bakıyormuş gibi bir hali vardı. "Üzgünüm," dedi. "Almak istediğim bir kitap daha olduğunu hatırladım." Sonra gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ağzına ne oldu?"

Şinji omuzlarını silkerek, "Haydi eve gidelim," dedi. Keita'nın aslında çok kısa bir süre için sokağın köşesinde göründüğünü ve Şinji'nin etrafında üç liseli öğrenci olduğunu fark ettiği anda oradan kaçtığını biliyordu. Şinji onun polise haber vermeye gittiğini düşünmüştü. (Gerçi suçlularla ilgilenmekten çok, halka baskı yapmakla uğraştıkları için polis de fazla güvenilir sayılmazdı.) *Ah, demek almak istediğin bir kitap daha var ha? Anlıyorum.*

Bu olay yüzünden Şiroiva'ya yaptıkları dönüş yolculuğu pek de eğlenceli geçmemişti.

Keita büyük ihtimalle Şinji'nin hiç zorlanmadan üç lise öğrencisinin hakkından gelebileceğini düşünmüş ve tahmininde haklı çıkmıştı. Kendisi bu kavgaya karışarak zarar görmek istememişti. Şinji, Keita polisleri çağırdığı takdirde liselilerin onun yüzünü hafızaya alabileceklerini de biliyordu. Ancak Keita'nın ondan özür dilemek gibi bir çabası da olmamıştı. Bazen bu dünyada ayakta kalmak için yalan söylemeniz gerekirdi.

Bu tür olaylar sık rastlanır şeylerdi. Amcasının da sürekli söylediği gibi korkakları sinsi olmakla suçlayamazdınız. Her şeyin suçunu onların üzerine yıkmak mümkün değildi.

Ama neticede Şinji'nin satın aldığı yabancı kitabın kapağı yırtılmıştı. Üstüne üstlük kenarına o liseli çocuğun salyası bulaşmış ve üzerinde dişlerinin izi kalmıştı. Bu kitabı ne zaman eline alsa o çocuğun sinir bozucu yüzünü hatırlayacaktı. Böyle bir huyu olduğu için takıntılı damgası yiyebilirdi belki ama kitaplarının yırtık ya da kirli olmasından nefret ederdi. Kitaplarını okumadan önce mutlaka kaplardı.

Amcası ona bir nasihatte daha bulunmuştu: Bir olayın sonuçlarına katlanamayacak durumdaysan o olaya sebebiyet veren kişiyi cezalandırmalısın. Durumu mutlaka eşitle.

Şinji o olaydan sonra Keita'yı ondan uzak durarak cezalandırmıştı. Bu çok ağır bir ceza sayılmazdı. Onu bir düşman olarak görmüyordu. Aralarında bir mesafe olması ikisi açısından da daha iyiydi.

İşte incir çekirdeğini bile doldurmayacak olan hikâye buydu. Şinji o güne dek Yutaka'ya bu olaydan bahsetmemişti.

Ama bu oyunda böyle bir hikâyenin önemsiz olduğunu düşünmek ölüm anlamına gelebilirdi. *Bu intikam değil, amca. Bu hayatın ta kendisi. Onunla arkadaş olamam.*

Keita, Yutaka'nın yaptığı açıklamadan cesaret alarak, "Bu doğru," dedi ve kollarını iki yana açtı. Sağ elinde tuttuğu ekmek bıçağı ay ışığında ışıl ışıl parladı. "Arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

Şinji tabancanın namlusunu hâlâ indirmemişti.

Onun ne kadar kararlı olduğunu fark eden Keita gözyaşlarına boğulmak üzereydi. Elindeki bıçağı yere attı. "Gördün mü? Ben seninle kavga etmek istemiyorum. Şimdi anladın mı?"

Şinji başını iki yana salladı. "Hayır. Defol buradan."

Keita'nın yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu. "Neden? Neden bana güvenmiyorsun?"

"Şinji..."

"Kapa çeneni, Yutaka."

Keita'nın yüzü kaskatı kesildi. Kısa bir sessizliğin ardından titrek bir sesle, "O zaman yaptığım şey yüzünden mi Şinji? Kaçtığım için mi? Bana bu yüzden mi güvenmiyorsun, Şinji?" dedi.

Şinji tek kelime etmeden tabancayı Keita'ya doğrulttu.

"Şinji!" Keita yine dokunaklı bir sesle konuşmaya başlamıştı. Hatta neredeyse hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. "Bunun için üzgünüm, Şinji. Çok üzgünüm, Şinji..."

Şinji dudaklarını birbirine bastırdı. Keita duygularında samimi miydi yoksa sadece rol mü yapıyordu, bilmiyordu. Ama sonra bu düşünceyi zihninden uzaklaştırdı. *Şu an yalnız değilim. Yutaka'nın hayatını da tehlikeye atamam.* Bir ülkenin Savunma Bakanı tarafından söylenmiş bir sözü hatırladı. "Ülkemizi düşmanın gücüne göre savunmalıyız, niyetine göre değil." Saat neredeyse bire geliyordu.

"Neler oluyor, Şinji?.."

Şinji sağ eliyle Yutaka'yı arkaya doğru itti.

Keita onlara doğru yaklaştı. "Lütfen, çok korkuyorum. Lütfen, size katılmama izin ver."

"Sakın daha fazla yaklaşma!" diye bağırdı Şinji.

Keita İijima hüzünlü bir ifadeye bürünen yüzünü sola çevirip biraz daha yürüdü. Giderek yaklaşıyordu.

Şinji silahın namlusunu aşağı çevirdi ve ilk defa tetiği çekti. Beretta'dan çıkan kovan, ay ışığında soluk beyaz bir kavis çizdi ve Keita'nın ayaklarının dibinden bir toz bulutu yükseldi. Keita eşine az rastlanır bir kimyasal deneye şahit oluyormuş gibi çıkan toz bulutuna baktı.

Ancak sonra yeniden yürümeye başladı.

"Dur! Hemen dur!"

"Lütfen, size katılmama izin ver. Lütfen."

Keita kurulmuş bir oyuncak bebek gibi yürümeye devam ediyordu. Sol, sağ, sol.

Şinji dişlerini sıktı. Keita az önce elinde tuttuğu bıçaktan farklı bir silah çıkaracak olursa bunu sağ kolunu kullanarak yapacaktı.

İyi nişan alabilir misin? Tam istediğin yere? Bu defaki sadece gözdağı vermek için olmayacak.

Elbette yapabilirim.

Artık kaybedecek zamanı yoktu. Şinji tetiği bir kez daha çekti.

Parmağının tetiğin üzerinden kaydığını hissetti.

Patlama sesinden birkaç saniye önce bir anda terlemeye başladığını fark etmişti. Yaşadığı gerginlik yüzünden terliyordu.

Her şey çok kısa bir süre içinde gerçekleşti. Keita İijima vücudunun üst kısmına bir yumruk yemişçesine eğildi. Elinde tuttuğu gülleyi fırlatmaya hazırlanan bir gülle atıcısı gibi kollarını iki yana açmasının ardından dizleri kıvrıldı ve sırtüstü yere düştü. Şinji karanlığa rağmen göğsünün sağ tarafında açılan delikten küçük bir fıskiye gibi kan boşaldığını görebiliyordu. Bu da çok hızlı gerçekleşmişti.

Yutaka, "Şinji! Ne yaptın?" diye haykırarak Keita'nın yanına koştu. Yere diz çöktü ve ağzı bir karış açık halde, ellerini onun vücuduna koydu. Kısa bir tereddüdün ardından bu defa boynuna dokundu. Bunu yapmasıyla birlikte yüzü bembeyaz oldu. "Ölmüş."

Silahını hâlâ sımsıkı tutan Şinji olduğu yere donup kalmıştı. Kendini beyni uyuşmuş gibi hissediyordu ama aslında hâlâ düşünebiliyordu. *Ne kadar da başarısız bir atış*, diye yankılandı zihnindeki ses. İçinde bulundukları duruma hiç uygun olmasa da, zihnindeki bu ses, insanın duşta kendi kendine konuşurken duyduğu o sese benziyordu.

Ne kadar da başarısız bir atış. Ben de senin tek bir atış bile kaçırmayan Üçüncü Adam olduğunu sanıyordum, Şinji Mimura. Sen Şiroiva Lisesi'nin o meşhur skorer gardı değil misin yoksa?

Şinji ayağa kalkıp yürümeye başladı. Vücudu aniden bir robota dönüşmüş gibi ağırlaşmıştı. *Şinji Mimura günün birinde uyanıp kendini Terminatör olarak buluyor. Harika.*

Ağır adımlarla Keita İijima'nın canısız vücuduna yaklaştı.

Yutaka bakışlarını tekrar ona çevirdi.

"Neden Şinji?! Onu neden öldürdün?"

Şinji olduğu yerde kaldı. "Elinde bıçaktan başka bir silah varsa başımız derde girer diye düşündüm. Koluna nişan almıştım. Onu öldürmek istemedim."

Yutaka bu sözler üzerine Keita'nın vücudunu yeniden kontrol etti. Haklı olduğunu göstermek istemiş gibi onun sırt çantasını da inceledi. Ardından, "Üzerinde hiçbir şey yok!" dedi. "Bunu nasıl yaparsın, Şinji? Neden ona güvenmedin?"

Şinji birden kendini boşluğa düşmüş gibi hissetti. Ama bunu yapmaya mecbur kalmıştı. *Hey amca, ben kötü bir şey yapmadım, değil mi?*

Hiçbir şey söylemeden Yutaka'ya baktı. Ancak şimdi –ne olursa olsun– acele etmeleri gerekiyordu. Yaptıkları bu hatanın onları perişan etmesine izin vermemeliydiler.

Tam bunu söyleyeceği sırada Yutaka'nın yüzündeki ifade değişti.

Dudakları titriyordu. "Ah hayır, Şinji. Sakın bana bunu..."

Şinji'nin onun neden bahsettiği hakkında en ufak bir fikri yoktu. "Ne oldu?" diye sordu.

Yutaka çabucak ayağa kalkıp geriye doğru bir adım attı. Şinji'den uzaklaşıyordu. Titreyen dudaklarıyla, "Bunu bilerek yapmadın, değil mi Şinji?" diye sordu.

Şinji dudaklarını birbirine bastırdı. Beretta'yı sol eline geçirdi. "Keita'yı bize zaman kazandırmak için vurduğumu mu söylüyorsun? Bu..."

Yutaka başını çılgınca iki yana salladı. Ardından yavaşça geri çekilmeye devam etti. "Hayır, hayır. Bütün bu planı..."

Şinji kaşlarını çatarak ona baktı. *Nereye varmak istiyorsun, Yutaka?*

"Kaçışımızla ilgili bütün bu plan, bu..."

Yutaka hâlâ mantıklı şeyler söyleyebilmiş değildi ancak beyni inanılmaz bir hızla çalışan Şinji onun ne düşündüğünü anlamıştı.

Hayır, bu doğru olamaz...

Ama Yutaka başka neyi kastediyor olabilirdi ki?

Yutaka onun, adadan kaçmak gibi bir amacı olmadığını, sadece oyunu oynamak için bunları yaptığını söylemeye çalışıyordu. Keita'yı vurmasının sebebi de ona göre buydu.

Şinji'nin yüzünde, kelimenin tam anlamıyla bir dehşet ifadesi belirmişti. Ağzı açık kalmış bile olabilirdi. "Saçmalama!" diye bağırdı. "Böyle bir niyetim olsa neden seninle beraber olayım ki?"

Zangır zangır titreyen Yutaka başını iki yana salladı. "Bu-bu..."

Yutaka sözlerinin devamını getirememiş olsa da Şinji bir kez daha onun ne demek istediğini anlamıştı. Büyük bir ihtimalle onu hayatta kalmasına yardımcı olması için kullandığını söylemeye çalışıyordu; mesela Yutaka'nın nöbet tutmasını sağlayarak uyuyabiliyordu.

Ama dur bir dakika, ben bilgisayarı kullanarak Sakamoçi'yi alt etmeye çalıştım ve o plan suya düştüğünde bile yeni bir plan hazırladım. Şimdi sen bana kurnaz birisi olduğum için senin güvenini kazanabilmek amacıyla cep telefonu ve bilgisayarla ilgileniyormuş gibi yaptığımı, oysa asıl niyetimin benzinle gübreyi kullanarak kendimi korumak ve neticede oyunu kazanmak olduğunu söylüyorsun. Bu oyunu hayatta kalarak kazanmak için elimdeki silahın yetmeyeceğini düşünerek özel bir patlayıcı hazırladım, öyle mi? Sıra okulu bombalamaya geldiğinde, "Boş ver, yapmayalım," diyecektim, değil mi? Tıpkı okuldaki bilgisayara sızmaya çalışırken, "İşe yaramıyor," dediğim gibi. Peki, okulun yanma döşediğimiz o tele ne demeli? Sence bütün telefon hatları kesilen bu adada teneke kutularla haberleşme sistemi mi kurmaya çalışıyordum? Yoksa bu da mı bir oyundu? Senin idrak bile edemeyeceğin farklı bir plan mıydı?

Sana İzumi Kanai'nin intikamını almana yardım edeceğimi söylediğimde ağlamıştın. Sence bunu da mı seni aldatmak için söyledim?

Bu kadarı da fazla, Yutaka. Şüphenin sonu yok. Ama sen haddini fazlasıyla aştın. Aslında bu çok komik. Gerçekten çok komik. Senin yaptığın şakalardan bile daha komik. Belki de yorgunluk yüzünden kafayı yemeye başladın.

Şinji'nin mantığı bunları söylüyordu. Yutaka da onun yaptığı her yorumun üzerinden tek tek geçmiş olsaydı şüphelerinin ipe sapa gelmez şeyler olduğunu anlayacaktı. İşin aslı Şinji'nin yapacağı hiçbir açıklama Yutaka'yı şüpheden kurtarmaya yetmeyebilirdi. Bu durum, fiziksel yorgunluğun yanı sıra, yakın arkadaşlarından birinin ölümüne şahit olmanın

bilinçaltındaki bir şüpheyi açığa çıkarması olarak açıklanabilirdi. Ama bu şüphenin açığa çıkmasının sebebi elbette ilk başta Şinji hakkında böyle bir şüpheye kapılmış olmasıydı. Oysa Yutaka'dan şüphelenmek Şinji'nin aklının ucundan dahi geçmemişti.

Şinji birden vücudundaki bütün enerjinin boşaldığını hissetti. Beretta'nın horozunu indirip onu Yutaka'ya fırlattı. Yutaka önce biraz tereddüt etmesine rağmen silahı aldı.

Şinji boşalan ellerini dizlerinin üzerine koydu.

"Eğer bana güvenmiyorsan beni vur, Yutaka. Umurumda bile değil, haydi beni vur." Yere çömelerek ekledi: "Seni korumak için Keita'yı öldürdüm, Yutaka. Lanet olsun."

Yutaka birden boş gözlerle yüzüne baktı. Ardından gözyaşlarına boğulmanın eşiğine gelerek, "Ah, ah..." diye mırıldandı. Şinji'nin yanına koştu.

Elini onun omzuna koyarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Şinji elleri dizlerinde, yere bakıyordu. Kendi gözlerinin de yaşlarla dolduğunu hissetti.

Zihninin bir köşesinden şu düşünceler geçiyordu: *Hey, hey, sizin yapılacak daha acil işleriniz yok mu? Böyle birbirinizle uğraşırken ne kadar da savunmasız görünüyorsunuz. Etrafınızın düşmanlarla çevrili olduğunu unuttunuz mu? Saate bak, böyle hıçkıra hıçkıra ağlarken geç kaldınız...* Bunları söyleyen ses amcasının sesine benziyordu.

Ama sinirleri öylesine yıpranmış, vücudu öylesine yorulmuş ve Yutaka'nın kendisinden şüphelenmesi yüzünden duyguları öylesine allak bullak olmuştu ki, Şinji bu uyarıyı dikkate alacak durumda değildi.

Sadece ağlıyordu. *Yutaka. Seni korumaya çalışıyordum. Benden nasıl şüphelenirsin? Ben sana güvenmiştim... ama belki Keita İjima da bana güvenmişti. Güvendiğin birisinin senden şüphelenmesi ne korkunç bir şey. Çok kötü bir şey yaptım.*

Şinji üzüntü, yorgunluk ve pişmanlıktan oluşan bu yıpranmış duygularla boğuşurken eski bir daktilonun sesine benzer takırtılar duydu.

Bu sesi duymasından çok kısa bir süre sonra vücudunun kızgın demirlerle dağlandığını hissetti.

Aldığı yaralar ölümcüldü ama duyduğu acı onu kendine getirmişti. Elini onun omzuna koymuş olan Yutaka yere düştü. Çiftlik kooperatifine ait otoparkın karşı tarafında, okul ceketi içinde bir silüet duruyordu. Elinde bir tabancadan daha büyük bir silah vardı. Bu daha çok teneke bir kutuyu andırıyordu. Şinji vurulduğunu anladı... *Elbette mermiyle, lanet olsun.* Yutaka'nın vücudundan çıkan mermilerle vurulmuştu.

Vücudunun sertleşip alev alev yandığını hissediyordu –*bu çocuk beni mermiyle vurmuş, haydi canım sende*– ama eli refleks olarak, Yutaka'nın yere düşürdüğü Beretta'ya gitti. Onu Kazuo Kiriyama'ya (6 No.lu Erkek Öğrenci) doğrultup birkaç kez karnına ateş etti.

Kazuo daha mermiler ona ulaşmadan sağa doğru kaçmayı başarmıştı. Az önceki takırtılar bir kez daha duyuldu ve Kazuo'nun ellerinin ucu sebepsiz yere patlatılan havai fişekler gibi parladı.

Şinji o sırada çoktan kooperatif binasına doğru kaçmaya başlamıştı. Karnının sağ tarafında, sol omzunda ve göğsünde hissettiği kurşun darbeleri az önce hissettiklerinden çok daha kötüydü. Elindeki Beretta yere düştü. Kısa bir süre sendeleyerek yürüdü ama sonra yere çöküp binanın kapısından balıklama içeri daldı. Tam onlardan kurtulduğunu düşündüğü sırada kurşunlardan biri sağ ayağındaki basketbol ayakkabısının parmak ucunu havaya uçurdu. Bu defa vücudunun tamamına yayılan acı, yüzünü buruşturmasına sebep oldu.

Ancak dinlenecek zamanı yoktu. Sürgülü kapının gölgesi altında duran gaz tenekesini aldı ve karanlıkta sol koluyla sol bacağının üzerinde sürünerek traktör ve biçerdöverin olduğu yere gitti. Gaz tenekesini de sağ eliyle yanında sürüklüyordu.

Ağzından kan boşanıyordu. Vücuduna en az on kurşun isabet etmişti. Sağ ayağından yayılan keskin acıya rağmen basketbol ayakkabısının yok olan parmak ucuna bakarak, *sanırım bir daha basketbol oynayamayacağım*, diye düşündü, *bu imkânsız. Oynasam bile ana kadroda yer alamayacağım kesin. Demek basketbol kariyerim buraya kadarmış.*

Ama o daha çok Yutaka için endişeleniyordu. Yutaka hâlâ yaşıyor olabilir miydi?

Kazuo –Şinji dişlerini sıktı ve öksürerek ağzında biriken kanı çıkardı– *seni pislik, demek bu oyunu oynamaya karar verdin. O halde peşimden yel. Yutaka yerinden kıpırdamıyor ama ben hareket edebiliyorum. Onun icabına sonra bakarsın. Önce benim peşimden gel. Haydi, kovala beni.*

Şinji bu isteğine olumlu yanıt almıştı çünkü traktörün altından baktığında sürmeli kapının arasından sızan soluk mavi ışığın bir silüeti aydınlattığını gördü.

Art arda duyulan takırtılarla birlikte ortalık kamera flaşları patlamış gibi aydınlandı ve binanın dört bir yanına kurşunlar yayıldı. Çiftlik malzemelerinden biri parçalandı ve Şinji'nin karşısındaki pencere tuzla buz oldu.

Sonra ses kesildi. Makineli tüfeğin kurşunu bitmişti. Ama Kazuo ona yeni bir şarjör takacaktı.

Şinji yakınında duran bir tornavidayı alıp Kazuo'nun sol tarafına doğru fırlattı. Tornavida gürültüyle yere çarptı.

Şinji onun bu noktaya ateş edeceğini düşünmüştü ama Kazuo bunu yapmak yerine tornavidanın etrafında bir kavis çizerek dört bir yana kurşun yağdırdı. Şinji vurulmamak için dua ederek başını eğdi. Silah sesleri bir kez daha kesildi. Şinji başını kaldırdı.

Şimdi Kazuo'nun binada olduğunu görebiliyordu.

Aferin sana. Şinji'nin kanla kaplı dudaklarında bir gülümseme belirdi. *Buradayım. Bu tarafa gel...*

Sağ eliyle kaldırdığı gaz tenekesini karnının üstüne yerleştirdi. Ses çıkarmamak için elinden geleni yaparak, sol kolu ve sol bacağının üzerinde geri geri sürünmeye başladı. Sırtı kutuya benzer sert bir şeye çarpsa da sürünerek onun etrafından geçmeyi başardı ve geri geri gitmeye devam etti. Fazla sessiz olduğu söylenemezdi. Kazuo onun karanlıkta bir yerlerde saklandığını biliyordu. Vücudundan sızan kan onu ele veriyordu.

Kazuo yere eğilip birkaç çiftlik malzemesinin ve kamyonetin altına bakarak Şinji'ye doğru yaklaştı.

Şinji etrafı inceliyordu. Hayal meyal de olsa binanın karşı tarafındaki asma katı ve kapının önünden yukarı çıkan metal merdivenleri seçebiliyordu. Vücudu buna izin verse o asma kata çıkıp Kazuo'nun üzerine atlardı. Ama bu artık imkânsızdı.

Binanın doğuya bakan duvarında bir el arabası vardı. Bu, dört küçük tekerleği olan ve malzeme taşımakta kullanılan bir arabaydı. Köşedeki ofis bu el arabasının biraz ilerisindeydi ve hemen yanında bir çıkış kapısı vardı. Sürmeli kapı sonuna kadar açıldığında içeri bir araba girebilirdi ama Şinji'nin yakınında duran bu kapı sadece insanların geçebileceği boyuttaydı ve kapalıydı.

Kapı... Diğer bütün pencere ve kapılar gibi onu da kilitlemiştim. Kilidi açmak ne kadar zamanımı alır?

Bunu etraflıca düşünecek zamanı yoktu. Vücudunu el arabasına doğru sürükledi. Oraya ulaştığında gaz tenekesini arabanın içine yerleştirip kapağını açtı. Naylon bir kordonun ucundan sallanan lastik objeyi içine itti.

Cebindeki fünye sistemini çıkardı. Parmakları titriyordu –büyük ihtimalle yaraları yüzünden– ama nihayet akünün kenarındaki bandı sökerek fünyenin tüpünden sarkan ucu açık kabloyu ortaya çıkardı. Bu kabloyu kondansatör devresine bağladı. Akünün kapağını açtı. Kondansatörün hızla dolmaya başladığını gösteren hafif bir uğultu duyulunca şarj aletinin düğmesinin üzerindeki bandı söktü ve fünyenin tüpünü az önce gaz tenekesine soktuğu lastik kapağın içine itti. Şarj aletini, aküyü ve devreyi gaz tenekesinin üstüne koydu. Onları buraya sabitleyecek zamanı yoktu. Harman makinesinin yanında Kazuo'nun sağ ayağını görebiliyordu.

Başarılı olma şansı çok düşüktü. *Ama artık Yutaka da ben de yaralı olduğumuz için dağa tırmanamayız. Bu yüzden senin için özel bir şey hazırladım, Kazuo.*

Şinji sol bacağını kullanarak el arabasını mümkün olduğunca uzağa itti. Araba diğer ekipmanların yanından geçerken onun Kazuo'ya doğru ilerleyip ilerlemediğine bile bakmadan kendini çıkış kapısına attı.

Kapının kilidini 0,2 saniyede açtı. Parmakları kopmuş olan sağ ayağını bile kullanarak binadan dışarı fırladı.

Arkasında kalan çiftlik kooperatifinin arduvaz kaplı duvarları, bir anda adanın tamamını sarsan bir gürültüyle patladı. Kazuo'nun el bombasından çıkan ve Şuya'nın geçici duyma kaybı yaşamasına neden olan ses, bu patlamanın yanında bir hiçti. Şinji, *vay canına, kulak zarlarım delindi*, diye düşündü.

Patlamanın etkisiyle vücudu yere sürtünmüş, alnının derisi sıyrılmıştı. Havaya uçan parçalar yanından geçti. Şinji her şeye rağmen hızla arkasına dönüp binaya bakmayı başardığında duvarın olması gereken yerde kamyonetin tepetaklak havada süzüldüğünü gördü. Belki de krikonun üzerinde olduğu için patlama kamyonete inanılmaz bir basınç uygulamış ve havaya fırlamasına neden olmuştu. İçi cam kırıkları, taş ve beton parçacıklarıyla dolan kamyonet yavaşça havada dönmeye başladı. Şinji, onun gökyüzünde dönmesiyle bu döküntülerin üzerine yağdığını hissetti. Kamyonet, çok geniş bir kavis çizerek yan kapısının üzerinde otoparkın ortasına düştü. Yere indikten sonra doksan derecelik bir açıyla tekrar döndü ve olduğu yerde tepetaklak kaldı. Bir halı gibi yamulan kasası neredeyse yerinden çıkmıştı ve üzerinde lastik olmayan tekerleği fıldır fıldır dönüyordu.

Şimdi gökten âdeta moloz yağıyordu. Etrafı duman bulutlarıyla kaplı olan kooperatif binasının sadece iskeleti kalmıştı. Sadece kuzeye bakan duvarın bir bölümü ve beraberinde asma kat ayakta duruyordu. Ancak burayı da tamamen dumanlar kaplamıştı. Çatının güney tarafı havaya uçmuş ve hem traktör hem de diğer çiftlik ekipmanları yana devrilmişti. Şinji karanlıkta bile onların yanarak simsiyah olduklarını görebiliyordu. Binanın birkaç yerinden parlak alevler yükseldiğini fark etti. Belki bir şeyler yanıyordu. Şinji'nin kaçtığı kapı, duvarın kalan kısmına sadece alttaki menteşelerle tutunuyordu. Kapı sanki önünde reverans yapıyormuş gibi Şinji'ye doğru eğilmişti. Bölme duvarlarla ayrılan ofisten geriye tek bir iz bile kalmamıştı. Sadece patlamanın etkisiyle yana savrulan harman makinesinin, arkasından iterek binanın zarar görmeyen duvarına yapıştırdığı çalışma masası duruyordu.

İçerideki bir şey oldukça yükseğe fırlamış olmalıydı çünkü bu şey gökyüzünden dökülen molozlardan epey sonra güçlü, metalik bir ses

çıkararak dumanların içine inmişti. Ancak Şinji bu sesi duyacak durumda değildi.

Kendini toparladığında yaptığı ilk şey duvar ve diğer eşyaların kalıntıları arasından sıyrılmaya çalışmak oldu. Binanın kalıntılarına baktığında nefesini tuttu.

Evet, el yapımı benzin bombasını kusursuz bir şekilde hazırladığı ispatlanmıştı. Bu imha gücüyle okul binasını rahatlıkla yok edebilirdi.

Ama artık her şey bitmişti. Şu an önemli olan tek şey Şinji'nin, peşindeki düşmanını yenmiş olmasıydı. Hatta bundan daha önemlisi...

Şinji, "Yutaka," diye mırıldandı ve sağ dizini moloz yığının üzerine koyarak nihayet doğruldu. Ağzını açtığında dişlerinin arasından kan fışkırdı ve göğsünden karnına doğru yayılan inanılmaz bir acı hissetti. Hâlâ hayatta olması bir mucizeydi. Duyduğu acıya rağmen kollarını açtı, sağ ayağının topuğuyla yere bastı ve sol bacağını öne doğru uzattı. Güçlükle de olsa ayağa kalkmayı başardı. Otoparkın zemininde yatan Yutaka'ya baktığı sırada ters dönen kamyonetin kapısının –kapı ezilmiş olmalıydı– hafifçe gıcırdayarak açıldığını duydu. (Bu sesi belli belirsiz de olsa duyduğuna göre tekrar işitmeye başlamış olmalıydı.)

Kazuo Kiriyama kamyonetten aşağı indi. Sağ elinde teneke kutuya benzer bir şey tutuyor ve sanki hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu.

Hey...

Şinji kahkahalara boğulacakmış gibi hissetti. Kanla kaplı dudaklarında bir gülümseme belirmiş bile olabilirdi.

Şaka yapıyor olmalısın.

Kazuo o ana dek çoktan silahını ateşlemişti. Vücudunun ön kısmı, kavis çizerek üzerine yağan 9 mm'lik bir kurşun yağmuruna tutulan Şinji arkasında duran molozlara doğru sendeledi. Sırtına baskı yapan bir şey vardı. Bu saatten sonra bunun ne olduğuna bakmak anlamsızdı ama o sırtını park halindeki steyşın vagona yasladığını tahmin edebiliyordu. Patlamanın etkisiyle steyşın vagon da parçalara ayrılmış ve arka kısmı, yana doğru eğilmiş olan bir telefon direğine saplanmıştı. Bir şey üzerine düşüp ön camını parçalamış ve onun örümcek ağına benzer bir görünüme bürünmesine neden olmuştu.

Etrafı binadaki parlak alevlerle çevrelenmiş olan Kazuo sakin bir şekilde olduğu yerde duruyordu. Şinji onun arkasında kalan Yutaka'nın molozların içine yarı gömülmüş halde yüzükoyun yerde yattığını gördü. Yutaka'nın yanında yüzü Şinji'ye dönük, sırtüstü yerde yatan Keita İijima vardı.

Şinji, *lanet olsun Kazuo, demek sonunda sana yenildim,* diye düşündü.

Kısa bir süreliğine tedbiri elden bıraktığım için üzgünüm Yutaka.

Çok beceriksizce davrandım, değil mi amca?

Birini sev ve mutlu ol İkumi. Görünüşe bakılırsa... ben...

Kazuo Kiriyama'nın elindeki Ingram bir kez daha kurşun yağdırdı ve bu da Şinji'nin zihninden geçen düşüncelerin sonu oldu. Kurşunlar beyin zarını paramparça etmişti. Başının yan tarafında duran arabanın çatlayan ön camı şimdi paramparça olmuştu. Cam parçalarının çoğu arabadan içeri girmişti ama ince parçacıkların bir kısmı Şinji'nin tozla kaplı vücudunun üzerine yağıyordu.

Şinji ağır bir hareketle yüzükoyun yere düştü. Yere çarpmasıyla birlikte etrafa moloz parçaları savruldu. Vücudunun geri kalanının ömrünü tamamlaması otuz saniyeden kısa sürdü. Çok sevdiği amcasından kalan hatıra –âşık olduğu kadının taşıdığı küpe– sol kulağından akan kanla lekelenmişti ve binadan yükselen kırmızı alevlerin ışıltısını yansıtıyordu.

Böylece, Üçüncü Adam olarak bilinen Şinji Mimura ölmüştü.

KISIM 3

SON AŞAMA

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 17

52

Omuzlarına örttüğü battaniyesiyle çalıların arasında oturan Noriko dizlerine sarılarak yere baktı. Etraf hâlâ karanlıktı ve böcekler, sönmeden önce vızıldayan bir floresan lamba gibi sürekli ses çıkarıyordu.

Sakamoçi'nin geceyarısı duyurusu onlar buraya ulaştıktan hemen sonra başlamıştı. Kaori Minami'yi öldürüp –Noriko bunu kendi gözleriyle görmemişti– Şuya'dan kaçan Hirono Şimizu'nun da (10 No.lu Kız Öğrenci) öldüğünü duyurduktan sonra yasak bölgeleri sıralamıştı. Saat birde F-7, üçte G-3 ve beşte E-4. Noriko ve Şogo'nun bulunduğu C-3 bölgesi hâlâ güvenliydi. Sakamoçi, Şuya'nın ismini okumamıştı ama...

Duyurudan on-yirmi dakika sonra uzaklardan bir silah sesi daha duyuldu ve hemen arkasından birisi makineli tüfekle art arda ateş etmeye başladı. Noriko kalbinin duracak gibi olduğunu hissetti. Ses bir süre daha devam etti.

Bu sesi unutması mümkün değildi. Duyduğu ses kesinlikle Kazuo Kiriyama'nın makineli tüfeğine aitti. Tabii eğer bir başkasında da aynı silah yoksa. Her halükârda bu sesi duymak, Kazuo'nun Şuya'yı yakalayıp yakalamadığını merak etmesine neden olmuştu.

Noriko'nun bu konuyu Şogo'ya açmasına fırsat kalmadan inanılmaz bir patlama sesi duyulmuştu. Kiriyama'yla mücadele ederken duydukları el bombası sesinin, bu sesin yanında lafı dahi olmazdı. Bir iki kez daha makineli tüfeğin uzaklardan gelen sesi duyulduktan sonra ada tamamen sessizliğe büründü.

Patlama sesi Şogo'yu bile şaşırtmış olmalıydı. Bıçağıyla oka benzeyen bir objeyi kazımakla uğraşırken aniden durdu. "Ben gidip bakayım," dedi.

"Sen buradan ayrılma." Kısa zamanda geri döndü. "Doğu kıyısındaki bir bina yanıyor."

Noriko ona, "Bu..." diye bir soru soracak oldu ama Şogo başını iki yana sallayarak, "Bina Kiriyama'nın bulunduğu yerin güneyinde kalıyor," dedi. "Şuya dağa doğru kaçtığı için bu onunla ilgili bir şey olamaz. Burada kalıp gelmesini bekleyelim."

Noriko o an rahatlamıştı. Ama şimdi bu konuşmanın üzerinden neredeyse bir saat geçmiş ve Şuya hâlâ geri dönmemişti.

Noriko bileğini dalların arasından sızan metal para büyüklüğündeki ay ışığının altına tutarak saatine baktı. 01:12'yi gösteriyordu. Bu işlemi sihirli bir ritüelmiş gibi sürekli tekrarlayıp duruyordu.

Başını dizlerinin arasına gömdü.

Zihninde korkunç bir manzara belirmişti. Şuya'nın yüzünü görüyordu. Ağzı yarı açık halde, tıpkı müzik odasında oldukları bir teneffüs sırasında öğretmene belli etmeden *Imagine* şarkısını (Şuya bunun bir *rock* klasiği olduğunu söylemişti) söylediği gün olduğu gibi uzaklara bakıyordu. Ama bu defa yüzünde Hintlilerinkine benzer büyük, siyah bir nokta vardı. Birden bu noktadan kırmızı bir sıvı akmaya başlıyordu. Bu büyük nokta aslında koyu renkli ve oldukça derin bir delikti. Şuya'nın beyninden akan kan, bir cam parçasının üzerindeki çatlaklar gibi yüzüne yayılıyordu.

Noriko ürperdi ve başını iki yana sallayarak bu düşünceyi zihninden uzaklaştırdı. Ardından başını kaldırıp bir ağacın gövdesine yaslanmış, sigara tüttüren Şogo'ya baktı. Şogo'nun yanında el yapımı bir yay ve yere saplanmış birkaç ok duruyordu.

"Şogo."

Şogo karanlığın içinde sadece bir silüet olarak görünüyordu. Ağzındaki sigarayı çıkardı ve sağ bileğini, yukarı kaldırdığı dizine yasladı.

"Ne oldu?"

"Şuya çoktan gelmiş olmalıydı."

Şogo sigarasını tekrar dudaklarına götürdü. Ucu kızaran sigara sakin yüzünü hafifçe aydınlattı. Noriko cevap almak için sabırsızlandı-

ğını hissediyordu. Yüzü bir kez daha karanlığa bürünen Şogo ağzındaki dumanı üfledi.

"Evet."

Şogo'nun böylesine sakin bir ses tonuyla konuşması Noriko'yu kızdırmıştı ama sonra onun hem kendisini hem de Şuya'yı defalarca tehlikeden kurtardığını hatırlayarak sinirlerine hâkim oldu.

"Başına bir şey gelmiş olmalı."

"Belki de."

"Belki mi?"

Şogo'nun silüeti kollarını yukarı kaldırdı. Ucu yanan sigarası da aynı anda hareket etti. "Sakin ol. Duyduğumuz silah sesleri kesinlikle Kazuo'nun makineli tüfeğine aitti. Tabii eğer başkasında da aynı silahtan yoksa. Az önceki patlama Kazuo'nun başka birisiyle kapıştığını gösteriyor. Şuya onun elinden kaçmayı başarmış. Bu kadarından kesinlikle eminim."

"O halde neden hâlâ..."

Şogo onun sözünü kesti. "Büyük ihtimalle bir yerlerde saklanıyor. Ya da yolunu kaybetti."

Noriko başını iki yana salladı. "Yaralanmış olabilir. Hatta daha kötüsü..."

Sırtından aşağı soğuk bir ürperti geçtiğini hissetti. Sözlerinin devamını getirememişti. Zihninde bir kez daha yüzü kırmızı renkli bir örümcek ağıyla kaplı olan ve ağzı açık duran Şuya'nın görüntüsü belirmişti. Şuya, Kazuo'nun elinden kurtulmayı başarmıştı belki ama ciddi bir biçimde yaralanmış olabilirdi. Şu an ölüyor bile olabilirdi. Öyle olmasa bile ya dağda hızla koşarken başkasının saldırısına uğradıysa? Ya düşüp bayıldıysa? Ya şu an bulunduğu yer yasak bölgeyse? Şuya kuzeydeki dağın okulun kuzeyinde kalan eteklerine doğru kaçmış olabilirdi. Burası saat birden sonra yasak bölge haline gelecek olan F-7 bölgesindeydi ve saat şimdi biri geçmişti, yani...

Noriko bir kez daha başını salladı. Bu mümkün değildi. Şuya ölemezdi. Çünkü o gitar çalan bir aziz gibiydi. Herkese nazik davranır, başkalarının acılarını yüreğinde hissederdi. Her ne olursa olsun yüzündeki o etkileyici

gülümsemesine asla kaybolmazdı. Ayrıca dürüst, içi dışı bir, iyi niyetli bir çocuktu. O *benim koruyucu meleğim. Böyle birisinin ölmesi mümkün mü? Bu imkânsız... ama yine de...*

Şogo sessizce, "Yaralanmış olabilir de, olmayabilir de," dedi.

Noriko bir kez daha bileğini çevirip huzursuzca saatine baktı. Acıyan bacağını oynatarak Şogo'nun yanına gitti. İki eliyle birden onun dizlerinin üzerinde duran sol elini tuttu.

"Lütfen. Gidemez miyiz? Gidip onu arayamaz mıyız? Sen de benimle gelir misin? Bunu tek başıma yapamam. Lütfen."

Şogo hiçbir şey söylemedi. Sadece sol elini yavaşça kaldırıp Noriko'nun elini kendi bacaklarının üzerine bıraktı ve onlara hafifçe vurdu. "Bunu yapamayız. Tek başına gitmek istesen bile sana izin vermem. Şuya seni bana emanet etti. Bizim kaçabilmemiz için kendini büyük bir tehlikeye soktu. Bizim için yaptığı bunca şeyi riske atamam."

Noriko alt dudağını ısırarak ona baktı.

"Bana öyle bakma. İşimi zorlaştırıyorsun." Şogo sigarasını tutan eliyle başını kaşıdı. "Şuya senin için çok önemli, değil mi?"

Noriko başını salladı. Bu soruya cevap vermekte bir an bile tereddüt etmemişti.

Şogo da başını sallayarak, "O halde onun isteklerine saygı duyalım," dedi.

Noriko bir kez daha dudaklarını ısırdıktan sonra yere bakıp başını salladı. "Tamam. Şu an yapabileceğimiz tek şey beklemek, öyle mi?"

"Evet, öyle."

Kısa bir sessizliğin ardından Şogo, "Altıncı hissin varlığına inanır mısın?" diye sordu.

Bu onun için öyle beklenmedik bir konuydu ki Noriko'nun gözleri fal taşı gibi açıldı. Şogo dikkatini başka yerlere mi çekmeye çalışıyordu?

"Biraz. Gerçi bu konuda çok da bilgi sahibi değilim. Peki ya sen?"

Şogo sigarasını yerde ezdikten sonra, "Kesinlikle inanmam," dedi. "Aslında bence inansan da inanmasan da fark etmez. Hayaletler, ölümden sonra hayat, kozmik güç, altıncı his, falcılık, psişik güçler... Bütün

bunlar gerçekle ancak ondan kaçarak baş edebilen aptalların uydurması. Pardon. Bana altıncı hissin varlığına az da olsa inandığını söylemiştin. Bunlar sadece benim düşüncelerim. Ama..."

Noriko onun gözlerinin içine baktı. "Ama?"

"Ama bazen sebepsiz yere, asla bilemeyeceğim şeyleri biliyorum. Ve nedense bu tür durumlarda hiç yanılmadım."

Noriko sessiz kalarak onun yüzüne baktı.

"Şuya hâlâ hayatta," dedi Şogo. "Geri dönecek. Bundan eminim."

Noriko'nun yüzü bir anda rahatladı. Şogo bu anlattıklarını uydurmuş olabilirdi ama öyle bile olsa bu çabası Noriko'yu derinden etkilemişti.

"Teşekkürler," dedi. "Çok iyisin, Şogo."

Şogo omuzlarını silkti. "Ben sadece neler hissettiğimi anlattım." Ardından ekledi: "Şuya çok şanslı bir çocuk."

Noriko ona baktı. "Ne dedin?"

"Birisi ona bu kadar âşık olduğu için çok şanslı."

Noriko hafifçe gülümsedi. "Yanlış anlamışsın."

"Neyi?"

"Bu karşılıksız bir aşk. Şuya başka bir kızdan hoşlanıyor. Ben o kızın yanında bir hiç sayılırım."

"Gerçekten mi?"

Noriko yere bakıp başını salladı. "O gerçekten de inanılmaz bir kız. Sana onu nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum. Çok güçlü ve çok güzel. O kızı kıskanıyorum ama Şuya'nın ona neden âşık olduğunu da anlayabiliyorum."

Şogo omuzlarını silkerek, "Bilemiyorum," dedi. Sonra çakmağını birkaç kez çakarak bir sigara daha yaktı. "Bence Şuya artık seninle ilgileniyor."

Noriko başını iki yana salladı. "Ah, hayır."

"Geri döndüğünde," dedi Şogo gülümseyerek, "onu biraz azarlamalısın. Seni bu kadar endişelendirdiği için bir ahmak olduğunu söyle."

Noriko bir kez daha hafifçe gülümsedi.

Şogo ağzındaki dumanı üfledi. "Şimdi biraz uzan. Daha tam olarak iyileşmedin. Uykun geldiğinde uyumalısın. Ben bütün gece ayakta olacağım. Şuya gelirse ona bir öpücükle prensesi uyandırmasını söylerim."

"Tamam." Noriko gülümseyerek başını salladı. "Teşekkürler."

Yine de on dakika daha uyumadan bekledi. Ardından battaniyeyi üzerine sarıp yere uzandı.

Gerçi buna rağmen uyuyamamıştı.

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 17

53

Hiroki Sugimura giderek daha fazla yoruluyordu. Oyun başladığından beri hiç durmadan yürüdüğü için bu gayet doğaldı. Ancak ne zaman Sakamoçi'nin yaptığı anonsu duysa yorgunluk seviyesi merdiven tırmanıyormuşçasına yükseliyordu. Şimdi sadece yirmi kişi kalmışlardı... Hayır, Hiroki'nin bildiği kadarıyla bu sayı şimdi sadece on yediydi. Buna inanmak zordu belki ama Yutaka Seto ve Keita İijima'yla birlikte Şinji Mimura da ölmüştü.

Hiroki, sağlık kliniğindeki Şuya ve grubunun yanından ayrıldıktan sonra adanın daha önce hiç gitmediği kuzeybatı kıyısına yönelmişti. Sonra saat on biri biraz geçerken şiddetli bir silah sesi duymuş ve sesin peşinden giderek tekrar ada merkezinin doğusuna doğru yürümüştü. Ama ses o buraya varmadan önce kesildiği için hiçbir şey bulamamıştı. Ardından gece anonsu başlamış ve yasak bölge haline gelen yeni yerler duyurulmuştu. Hiroki zamanı varken bu bölgeleri iyice aramaya karar vermişti. Saat birde yasaklanacak olan okulun kuzeyindeki F-7 bölgesine girdiği sırada bir silah sesi ve hemen ardından da artık tanıdık gelen o makineli tüfeğin sesini duymuştu.

Hiroki o sırada dağdan aşağıdaki düzlüğe baktığı için sürekli yanıp sönen bir ışık görmüştü... Meskûn bölgenin hemen batısındaki çiftliğe doğrultulan bir silahtan kurşun yağıyor olmalıydı. Yamaçtan aşağı inerken bu defa kulakları sağır edici bir patlama sesi duyulmuş, ağaçların üzerindeki karanlık gökyüzü aydınlanmıştı. Sonra Hiroki bir kez daha makineli tüfeğin sesini duymuştu.

Dağın eteklerinden ayrıldığında az önce yanıp sönen bir ışık gördüğü binadan alevler yükseldiğini fark etmişti. Hiroki makineli tüfeğin sahibi

olan saldırganın hâlâ etrafta olabileceğini düşündü ama tıpkı Megumi Eto olayında olduğu gibi neler olup bittiğini öğrenmek zorundaydı. Temkinli bir şekilde çiftliğin karşı tarafına geçerek hareketliliğin yaşandığı alana yaklaştığında Şinji Mimura'nın cesedini bulmuştu. Etrafta alevler parlıyordu. Depo binası –patlama burada gerçekleşmiş olmalıydı– havaya uçarak paramparça olmuştu. Otoparka benzeyen alanın dört bir yanına büyüklü küçüklü moloz parçaları yayılmıştı. Şinji otoparkın içindeki bir steyşın vagonun önünde yüzükoyun yerde yatıyordu. Vücudu kurşun delikleri yüzünden kalbura dönmüştü. Hiroki molozların arasında Yutaka Seto ve Keita İijima'nın cesetlerini de gördü.

Makineli tüfek taşıyan saldırgandan hiçbir iz yoktu ama Hiroki "oyunu oynayan" birilerinin az sonra tekrar ortaya çıkabileceğini düşünerek hızla oradan ayrıldı.

Adayı bir uçtan bir uca dolaşan ana yoldan geçip güneydeki dağın eteklerine tırmandığı sırada Şinji'yi, Şinji Mimura'nın ölümünü düşündü. Hiroki onu yakından tanıdığı için Şinji'nin öldüğüne inanamıyordu. Artık bu kulağına hiç hoş gelmese de o güne dek hep onun ölümsüz olduğunu düşünmüştü. Hiroki kasabadaki dövüş sanatları kursuna giderek dövüşmeyi öğrenmişti ama bu sadece bir teknikti. Şinji'nin doğuştan sahip olduğu atletik yetenekle kıyas kabul etmezdi. Hiroki ondan on santim uzun olsa bile dövüş sanatları kurallarına göre yapacakları bir mücadeleden rahatlıkla Şinji galip çıkabilirdi. Üstelik Şinji kendisinden çok daha akıllıydı. Bu adadan kaçmayı başaramasa bile (ki büyük ihtimalle bunu yapmayı düşünmüştü) Hiroki onu kimsenin öldüremeyeceğinden emindi. Ama makineli tüfek taşıyan katil bunu bir şekilde gerçekleştirmişti.

Gerçi şimdi Hiroki'nin, Şinji'nin matemini tutacak zamanı yoktu. Şu an onun için önemli olan tek şey Kayoko Kotohiki'yi bulmaktı. Onu hiç vakit kaybetmeden bulmak zorundaydı çünkü bunu makineli tüfek taşıyan o katil yapacak olursa Kotohiki göz açıp kapayana dek öldürülürdü.

Saat üçte yasaklanacak olan G-3 bölgesi, güneydeki dağın kuzey tarafında olduğu için Hiroki buraya yönelmeye karar verdi.

Bu dağdan daha önce defalarca geçmişti. Takako Çigusa'nın cesedi hâlâ G-3'ün önündeki H-4 bölgesi sınırları içindeydi. Hiroki onu gömmeye

bile fırsat bulamamış, sadece gözlerini kapatıp kollarını göğsünde birleştirmişti. Takako'nun cesedinin bulunduğu yer henüz yasak bölge değildi.

Karanlığın içinde temkinli bir şekilde yürüyen Hiroki, *ben çok kötü bir insanım*, diye düşündü. En yakın çocukluk arkadaşının başında beklemeyi bile başaramamıştı. G-3'e doğru ilerlerken büyük bir ihtimalle onun yanından geçecekti.

Çok üzgünüm, Takako. Hâlâ halletmem gereken bir iş var. Şimdi Kayoko Kotohiki'yi bulmak zorundayım. Ne olur beni affet...

Bunları düşündüğü sırada aklına başka bir şey geldi. Bu Yutaka Seto'yla ilgiliydi.

Okul numarası hemen onunkinden sonra geldiği için Hiroki'nin arkasından dışarı çıkan kişi Yutaka olmuştu. Ancak o dışarı çıktığı sırada Hiroki hâlâ etrafı kontrol ediyor, çılgınca bir telaşla okul kapısını rahatlıkla görebileceği bir saklanma yeri bulmaya çalışıyordu. Bu yüzden Yutaka o dönüp arkasına bile bakmaya fırsat bulamadan oradan ayrılmıştı. Hiroki önceliğinin Takako olduğunu düşündüğü için Haruka Tanizava (12 No.lu Kız Öğrenci) ve Yuiçiro Takiguçi'nin de (13 No.lu Erkek Öğrenci) yanından geçip gitmelerine izin vermişti. (Ancak fazlasıyla dikkatli davranmasına rağmen Yoşio Akamatsu'nun hiç beklenmedik bir anda karşısına çıkması, Takako'nun izini kaybedecek kadar büyük bir panik yaşamasına sebep olmuştu.) Yutaka, arkadaşları Şinji Mimura ve Keita İijama'yla bir araya gelmeyi başarmıştı. Ama şimdi o da Şinji'yle birlikte ölmüştü.

Acele etmeliyim, diye düşündü Hiroki, *Kotohiki'nin de ölmesine izin veremem.*

Fazla yaprağı olmayan cılız bir ağacın yanında durarak bir kez daha sol elindeki radarı kontrol etti. Etrafta ay ışığından başka ışık olmadığı için cihazın karanlık LCD ekranını okumak zordu ama yine de gözlerini kısarak baktığında ekranı oluşturan kristal parçacıkları hayal meyal seçebiliyordu.

Gerçi ekranda herhangi bir değişiklik olmamıştı. Mevcut tek yıldız kendi konumunu gösteriyordu. Hiroki iç geçirdi.

Belki de Kotohiki'ye seslenmeliydi. Birkaç kez bunu yapmayı düşünmüş ama sonra vazgeçmişti. Takako'yu bulduğunda çok geç kalmıştı.

Aynı şeyi bir kez daha yaşamak istemiyordu. Hayır, bunu yapmak hiçbir işe yaramazdı. Yapamazdı. Her şeyden önce Kotohiki'nin kendisine cevap vereceğinin bir garantisi yoktu. Hatta kaçabilirdi. Hiroki ona seslenirse peşine birisinin takılabileceğini bilse bile bunu pek umursamıyordu ama Kotohiki o kişiyle aynı anda ortaya çıkarsa saldırıya uğrayabilirdi.

Neticede güvenebileceği tek şey hükümetin verdiği bu radardı. Bu radar olmasa çok daha zor durumda kalabilirdi. Onları bu aptal oyuna soktuğu için hükümetten nefret ediyordu ama bu cihazın faydasını da inkâr edemezdi. Böyle durumlara ne denirdi acaba? *Başıma talih kuşu kondu.* Hatta daha güzeli, *tünelin sonunda bir ışık belirdi.*

Hiroki çalılarla kaplı bir kayalıktan geçti ve hafif eğimli bir bayıra ulaştı. Bayırın üzerinde ağaçlar vardı. Takako'nun huzur içinde uyuduğu H-4 bölgesi sınırlarına girmek üzere olduğunu biliyordu. Radarı havaya kaldırdı ve ekranını ay ışığına doğru tutabilmek için hafifçe çevirdi.

Ekranın ortasındaki kendi pozisyonunu gösteren yıldızın üzerinde bulanık bir yıldız daha vardı. *Ah, hayır, iyice yoruldum. Artık gözlerim bile görmüyor.*

Hiroki yanıldığını anladığı sırada hâlâ başını öne eğmiş halde duruyordu. Aynı anda arkasını dönüp sağ elindeki sopayı salladı. Şık bir hareketle salladığı sopa, en ince detayına kadar öğrendiği dövüş sanatları tekniğine uygun şekilde havada zarif bir kavis çizdi ve tüm gücüyle arkasında duran silüetin koluna çarptı. Silüetin sahibi darbenin etkisiyle inledi ve Hiroki'ye doğrulttuğu silahı elinden düşürdü. Hiroki'nin çok kısa bir an tedbiri elden bırakmasını fırsat bilen bu kişi, gizlice onun arkasına sokulmuştu.

Silüetin sahibi telaşla yere düşen silahı almaya davrandı. Hiroki elindeki sopayı onun önüne saplayarak bunu yapmasını engelledi. Silüet olduğu yerde donup kaldı, sonra da geriye doğru sendeledi.

Hiroki onun kim olduğunu gördü. Önce üzerindeki denizci üniformasını, sonra da ay ışığında ışıl ışıl parlayan güzel –ve meleksi– yüzünü fark etti. Bu kesinlikle oydu. Hiroki okuldan yeni çıkmış ve hâlâ saklanacak bir yer bulamamıştı. Sığındığı spor sahasının köşesinden baktığında

kendisinden hemen sonra dışarı çıkan Mitsuko Suma'nın (11 No.lu Kız Öğrenci) yüzünü görmüştü.

Mitsuko iki elini birden havaya kaldırarak geri geri uzaklaştı. "Lütfen beni öldürme! Lütfen beni öldürme!" diye haykırdı. Birden sendeledi ve pilili eteğinin altındaki beyaz bacaklarını üst kısımlarına dek gözler önüne sererek sırtüstü yere düştü. Ayın solgun mavi ışığı altında cilveli bir edayla geri geri sürünmeye devam etti.

"Lütfen, ben sadece seninle konuşmaya çalışıyordum! Başkalarını öldürmek aklımın ucundan bile geçmez. Lütfen bana yardım et. Bana yardım et!"

Hiroki tek kelime bile etmeden ona baktı.

Mitsuko belki de onun bu sessizliğini kendisine kötülük yapmak istememesine yormuştu. Ellerini yavaşça aşağı indirdi. Gözlerinde dehşete kapılan bir farenin korku dolu bakışları vardı ve içleri yaşlarla parlıyordu.

"Bana inanıyorsun, değil mi?" diye sordu. Yaşlarla lekelenen yüzüne ay ışığı vurdu. Gözlerinde hafif bir tebessüm vardı. Elbette bu karşısındaki kişiyi aldatarak gurur dolu bir zafer kazanmış olmanın verdiği bir gülümsemeden çok kalbinin derinliklerinde hissettiği rahatlamayı yansıtan bir gülümsemeydi.

"Be-ben..." dedi ama sonra birden bacaklarının açıkta olduğunu yeni fark etmiş gibi sol eliyle eteğini çekiştirdi. "Sana güvenebileceğimi düşündüm. Böyle yapayalnız olmak beni çok korkutuyor. Bu berbat bir şey. Öyle çok korkuyorum ki..."

Hiroki hiçbir şey söylemeden Mitsuko'nun az önce düşürdüğü tabancayı yerden aldı. Kalkık duran horozunu indirdi ve Mitsuko'ya doğru yürüdü. Tabancanın kabzasını ona çevirdi.

"Te-teşekkür ederim..." dedi Mitsuko elini tabancaya uzatarak.

Ama tabanca hareket etmedi.

Hiroki onu ters çevirdi. Şimdi namlusu tam Mitsuko'nun iki kaşının arasını gösteriyordu.

"Ne-ne yapıyorsun, Hiroki?"

Mitsuko'nun yüzü korku ve dehşetle buruşmuştu... en azından şekli değişmişti. Bu görüntü daha biçilmezdi. Hakkında iğrenç dedikodular dolaşsa bile meleksi bir güzelliğe sahip olan yüzü merhamet için yalvardığında çoğu insan (özellikle de erkekler) ona inanmak zorunda kalırdı. Hayır, ona inanmasanız bile eninde sonunda kendinizi onun için elinizden gelen ne varsa yaparken bulurdunuz. Bu konuda Hiroki de bir istisna sayılmazdı. Ama bu sadece özel birkaç durumda olmuştu.

"Boşuna uğraşma, Mitsuko," dedi Hiroki. Elindeki silahı sımsıkı kavrayarak sırtını dikleştirdi. "Son nefesini vermeden önce Takako'nun yanındaydım."

"Ah."

Mitsuko kusursuz bir şekle sahip gözleri titreyerek Hiroki'ye baktı. Aslında Takako'nun işini bitirmediği için hayıflanıyordu ama duyduğu pişmanlığı en ufak bir şekilde dışa yansıtmamıştı. Anlayış ve korunma bekleyen gözlerinde dehşet dolu bir ifadeyle Hiroki'ye bakmaya devam etti.

"Ha-hayır! O olay bir kazaydı. Elbette adada başkalarıyla da karşılaştım. Ama Takako'yu gördüğümde... üzerime saldırdı! Be-beni öldürmek istedi. O tabanca aslında Takako'nundu... Bu-bu yüzden ben..."

Hiroki bir klik sesi eşliğinde .45'lik Colt'un horozunu yeniden kaldırdı. Mitsuko gözlerini kısarak ona baktı.

"Takako'yu iyi tanırım. O ne birisini öldürmeye kalkışacak ne de panikleyerek etrafa kurşun yağdıracak bir kızdı. Bu aptal oyunda bile."

Mitsuko çenesini boynuna gömdü. Yüzüne bir gülümseme yerleştirerek Hiroki'ye baktı. Hiroki'nin sırtından aşağı soğuk bir ürperti geçmesine sebep olsa da bu haliyle hiç olmadığı kadar güzeldi.

"Hah," diye güldü usulca. "Ben hemen oracıkta öldüğünü sanmıştım."

Hiroki hiçbir şey söylemeden silahı ona doğrultmaya devam etti.

Hâlâ yerde oturan Mitsuko sol elinin baş ve işaret parmaklarıyla eteğinin ucunu tuttu ve onu yavaşça yukarı doğru çekerek büyüleyici bacaklarını bir kez daha gözler önüne serdi.

Hiroki bakışlarını yukarı çevirdi.

"Buna ne dersin? Bana yardım edersen vücudumu istediğin gibi kullanabilirsin. Hiç de fena olmadığımı biliyorsun."

Hiroki elindeki tabancayla olduğu yerde donup kaldı. Dikkatle Mitsuko'nun yüzünü inceledi.

"Sanırım bunu istemezsin," dedi Mitsuko. Ardından usulca ekledi: "Elbette istemezsin. Tedbiri elden bıraktığın anda seni öldürebilirim. Üstelik kız arkadaşının katili olan bir kızla nasıl yatağa girersin..."

"O benim kız arkadaşım değildi."

Mitsuko ona baktı.

"Ama en yakın dostumdu."

"Ah, gerçekten mi?" dedi tek kaşını kaldırarak. "O halde neden beni hâlâ vurmadın? Yoksa sen bir çeşit feminist falan mısın? Kadınları vuramıyor musun?"

Mitsuko'nun müthiş bir özgüvenle dolu yüzü hâlâ çok güzel görünüyordu. Bu, Yunan ya da Roma mitolojisindeki bir savaş tanrıçasının zarif güzelliğini taşıyan Takako'nun yüzünden çok daha farklı bir güzellikti. Mitsuko, Yuki-Onna'nın gençlik yıllarını andırıyordu. Meleksi bir güzelliğe sahip, etkileyici ve masum bir kız gibi görünmesine rağmen buz gibi soğuktu. Gözleri ay ışığında birer buz parçası gibi parlıyordu. Hiroki sersemlediğini hissetti.

"Nasıl..." Sesinin boğuk çıktığını biliyordu. "Nasıl olur da bir insanı gözünü bile kırpmadan öldürürsün?"

"Seni aptal," dedi Mitsuko. Alnına bir tabanca doğrultulmuş olması umurunda bile değilmiş gibi konuşuyordu. "Oyunun kuralları böyle."

Hiroki gözlerini kısarak başını iki yana salladı. "Herkes bu kurallara göre oynamıyor."

Mitsuko başını bir kez daha yana eğdi. Samimi bir ifadeyle gülümsemeye devam ederek, "Sen büyük ihtimalle iyi kalpli bir in-sansın, Hiroki," dedi.

Onun ne demek istediğini anlamayan Hiroki kaşlarını çattı. Ağzı açık kalmış da olabilirdi.

Mitsuko şarkı söylermiş gibi usulca konuşmaya devam etti. "Bazı insanlar iyidir. Pek çok açıdan. Ama bu insanlar bile gün gelir kötü olabilir. Yine de bir kısmı hayatlarının tamamını iyi bir insan olarak geçirir. Sen bu ikinci gruba giriyor olmalısın."

Mitsuko bakışlarını ondan kaçırarak başını iki yana salladı.

"Hayır, bunun konumuzla alakası yok. Ben veren yerine, alan olmaya karar verdim. Bu iyi ya da kötü, doğru ya da yanlış olarak nitelendirilemez. Sadece böyle olmak istedim."

Hiroki'nin dudakları titremeye başladı. Bunu kontrol altına almakta zorlanıyordu. "Peki neden?"

Mitsuko tekrar gülümsedi. "Bilmiyorum. Ama illa bir açıklama yapmam gerekirse en başta şunu söyleyebilirim..." Mitsuko, Hiroki'nin gözlerinin içine baktı. "Dokuz yaşındayken tecavüze uğradım. Üç adam sırayla üçer kez bana tecavüz etti. Ah, bir dakika, içlerinden biri bunu dört kez de yapmış olabilir. O da senin gibi bir erkekti. Gerçi onlar orta yaşlı adamlardı ve ben de sıska bir çocuktum," dedi. "Dümdüz bir göğsüm, sopa gibi incecik bacaklarım vardı ama yine de bana sahip olmak istediler. Çığlıklarım onları daha da heyecanlandırmıştı. Şimdi ne zaman böyle sapıklarla beraber olsam ağlıyormuş gibi yapıyorum."

Hiroki, kendisiyle sırlarını paylaşıyor olmasına rağmen yüzünde hâlâ keyifli bir gülümseme taşıyan Mitsuko'ya baktı. Bu çarpıcı hikâyeden fazlasıyla etkilenmişti.

Bu...

Belki bir şeyler söyleyecekti ama o bunu yapmaya fırsat bulamadan Mitsuko'nun elinde gümüş bir ışıltı belirdi. Hiroki onun sağ elini kullanarak arkasına uzandığını anlamıştı ama çift taraflı dalgıç bıçağı (bu Megumi Eto'nun silahıydı) çoktan sağ omzuna saplanmıştı. Boğazından bir inilti koptu ve tabancayı hâlâ elinde tutuyor olmasına rağmen acıyla geriye doğru sendeledi.

Mitsuko hızla ayağa fırlayıp Hiroki'nin yanından geçti ve koşarak arkasında duran ağaçların arasına daldı.

Hiroki telaşla dönüp arkasına baktığında onun karanlığın içinde kaybolduğunu gördü. Mitsuko Suma'yı öldürmediği takdirde onun bir

sonraki kurbanının Kayoko Kotohiki olabileceğini biliyordu. Ama kendinde bunu yapacak gücü bulamadı. Onun yerine sol elini bıçak yarası aldığı sağ omzuna bastırdı. Akan kan ceketinden dışarı sızmaya başlamıştı. Bakışlarını Mitsuko'nun gözden kaybolduğu karanlığa çevirdi.

Elbette Mitsuko az önce anlattığı hikâyeyi onu durdurmak için uydurmuş da olabilirdi. Ama Hiroki böyle olduğuna inanmıyordu. Mitsuko'nun anlattıkları gerçekti. Üstelik ona sadece bir kısmını anlatmıştı. Hiroki yaşıtı olan, lise birinci sınıf öğrencisi bir kızın bu kadar acımasız olmasına inanamıyordu. Ancak şimdi onun bir yetişkinin ruh haline uzun zaman önce büründüğü ortaya çıkmıştı. Sağlıksız bir yetişkinin –hayır, daha doğrusu sağlıksız bir çocuğun– ruh haline.

Kan, kolundan .45'lik Colt'un üzerine sızdıktan sonra ince bir çizgi halinde yere damlamaya başladı ve sessizce ayaklarının dibindeki küf tutmuş yaprakların üzerine aktı.

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 17

54

Toşinori Oda (4 No.lu Erkek Öğrenci), saat 03.30'u biraz geçtiği sırada saklandığı evden ayrıldı. Bu eve girer girmez onun E-4 bölgesi sınırları içinde olduğunu anlamıştı. Sakamoçi yaptığı anonsta bu bölgenin saat beşte yasaklanacağını duyurmuştu.

Toşinori evden çıkmak üzere arka kapıyı açmadan önce Hirono Şimizu'nun köşeye sürüklediği cesedine baktı. Bakışlarını yüzükoyun yerde yatan cesede çevirmekten başka bir şey yapmamıştı. Hirono için üzüldüğünü söyleyemezdi. Ne de olsa bu ciddi bir yarışmaydı. Herkes hak ettiğini alıyordu. Hirono Şimizu kendisini görür görmez silahını ateşlemekte tereddüt etmemişti. Elbette o da gizlice arkasından yaklaşıp Hirono'yu boğmak zorunda kalmıştı.

Toşinori bir sonraki durağının neresi olacağını tam olarak bilemese de doğuya, meskûn bölgeye yönelmeye karar vermişti. Bu bölge haritada yaklaşık iki yüz metrekare görünüyordu. Yine haritaya göre meskûn bölgeden dışarı uzanan dar düzlük, üstünde birkaç ev olan tarlalara dönüşecekti. Şu an bulunduğu bölgeden çıkar çıkmaz yapması gereken tek şey bu evlerden birine sığınmaktı. Ne de olsa ayrıcalıklı bir aileden geliyordu ve daha önce yaşadığı ev belki de eyaletin en güzel eviydi. (Aslında eyaletin en güzel evi Kazuo Kiriyama'nın yaşadığı evdi ama Toşinori bunu asla itiraf edemezdi.) Toşinori asla çalıların arasına gizlenebilecek birisi değildi. İçeride buraya önceden saklanmış birileri olabileceği düşünüldüğünde bir eve girmek oldukça tehlikeli sayılırdı ama bu konuda endişe duymuyordu. Şimdi sadece kurşungeçirmez bir yeleğe değil (yeleğin yüksek kalitede bir ürün olduğunu gösteren garanti belgesi bile vardı) Hirono'dan aldığı tabancaya da sahipti. Üstelik sığındığı evde bulduğu motorcu kaskını da başına geçirmişti.

Gökyüzünde incecik bir bulut belirdi. Ucu yavaşça alçakta duran dolunayın üzerinden geçiyordu. Toşinori, süper havalı kaskının çene kısmındaki korumayı kontrol ettikten sonra bahçenin karşı tarafına geçip yanında uzanan dar arazinin kenarından aşağı doğru yürümeye başladı.

Bu arazinin adanın doğu kıyısına doğru devam ettiğini görebiliyordu. Gerçi zemin dümdüz sayılmazdı. Yuvarlanan küçük dalgalara benzeyen tepeciklerle kaplıydı. Arazinin büyük bir kısmı ay ışığının aydınlattığı tarlalardan oluşuyordu. Yüz metre kadar ileride, solda, kuzeydeki dağın eteğinde bir ev vardı. Bu evin sağ tarafında ve yine yüz metre kadar ötede başka bir ev daha görünüyordu. Daha ileride iki ev daha vardı. Üç yüz, dört yüz metre kadar ötede aralarında evler olan çiftlikler uzanıyordu. Önünde bir tepe ve ağaçlar olduğu için Toşinori çok net göremiyordu ama bu arazi yapısı adanın doğu kıyısındaki meskûn bölgeye dek devam ediyor olmalıydı. Tepenin sağında, Sakamoçi'nin geceyarısı yaptığı duyurudan hemen sonra güçlü bir patlama sesiyle birlikte alevler belirmişti. Ama şimdi yangın sönmüş olmalıydı çünkü etraf yeniden karanlığa bürünmüştü.

Güneyde, Toşinori'nin sağ tarafında, yan yana iki ev vardı. Ancak bu evler –tabii haritadaki mavi noktaların evleri gösterdiği varsayılırsa– E-4 ve F-4 bölgeleri arasındaki sınırı oluşturuyordu. Toşinori'nin arkasında adanın kuzey ve güneyindeki dağlar birleşiyor, daha doğrusu kuzeydeki dağın eteği, üzerinde tek bir ev bile olmadan bir kayalık gibi batı kıyısına doğru uzanıyordu. Gerçi haritaya göre bu dağın üst taraflarında birkaç ev olması gerekiyordu.

Eğer haritayı yanlış okumadıysa Toşinori doğudaki üçüncü ya da dördüncü evi arkasında bırakınca yasak bölgeden çıkmış olacaktı. Ancak bu evler birer harabeyse biraz daha ilerlemeye karar verebilirdi. Her şeyden önce o pis evlere dayanamıyor ve böyle iğrenç evlerin ancak iğrenç insanların ilgisini çekebileceğini düşünüyordu.

Toşinori eğildi ve çiftliğin yanındaki engebeli arazide temkinli bir şekilde yürümeye başladı. Pis toprağa bastığını bilmekten rahatsızlık duyuyordu ve Hirono Şimizu'nun silahından çıkıp kurşungeçirmez yeleğinin ön kısmına isabet eden kurşunun sebep olduğu belli belirsiz acıyı hissetmek onu daha da sinirlendiriyordu. Neden bu iğrenç oyuna dâhil

edilmiş ve "pislik yığını" (bu, eyaletin doğu bölgesindeki en büyük gıda şirketini işleten babasının evde sık sık kullandığı bir tabirdi ama Toşinori de bu tabiri neredeyse tanıştığı herkesi aşağılamak için severek kullanıyordu. Tabii iyi yetişmiş bir genç olduğu için bunu asla yüksek sesle ifade etmezdi) olarak gördüğü toprağın üzerinde debelenmeye zorlanmıştı ki?

Bunu iddia etmekte haklı olsun olmasın, Toşinori'nin çeşitli takım ve kulüplerde yıldız oyunculuktan, sabıkalıları yönetenlere dek (bu çeteye artık hayatta olmayan o gey çocuk da dâhildi) pek çok yeteneğe sahip sınıf arkadaşlarının hiçbirinde olmayan bir yeteneği vardı. Aslında okuldaki hiçbir öğrenci böyle bir yeteneğe sahip değildi.

Toşinori henüz dört yaşındayken keman dersi almaya başlamıştı ve şimdi eyaletteki bütün liseler arasında en iyi keman çalan öğrencilerden biriydi. Belki bir dâhi sayılmazdı ama kötü olmadığı da kesindi. Tokyo'da kendi müzik bölümü olan ayrıcalıklı bir okula devam etmesi için gerekli tüm hazırlıklar tamamlanmıştı. Gelecekte en azından devlet senfoni orkestrasının şefi olmayı planlıyordu.

Bu yeteneği ona hayatta kalmak için geçerli bir sebep daha sunuyordu... ya da o böyle olduğuna inanıyordu. Gelecekte bir orkestra şefi olacak, güzel ve zarif bir kadınla evlenip zengin ve seçkin insanların arasına karışacaktı. Babasının şirketini ağabeyi Tadanori devralacaktı. Elbette böyle bir şirketin başkanı olarak çok para kazanmak insana cazip geliyordu ama Toşinori, *benim yiyecek malzemeleriyle uğraşmama gerek yok*, diye düşünüyordu, *bunu benim yerime o iğrenç ağabeyim yapsın.* Toşinori hepsi birer zavallı olan sınıf arkadaşlarından çok farklıydı. Onların ölmesinin bir önemi yoktu ama Toşinori *bir yeteneğe sahipti.* O çok değerli bir insandı. Biyolojide bile hep bir türün en üstün örneği hayatta kalmaz mıydı?

İlk başta elinde sadece tuhaf bir şekilde silah niyetine çantasına bırakılmış olan kurşungeçirmez yeleği vardı ama şimdi bir tabanca da taşıyordu. Bundan böyle acımasız olacaktı. Bir müzik âşığının soylu bir ruha sahip olduğunu söyleyen de kimdi? Çok çocukça! Toşinori henüz on beş yaşındaydı belki ama müzik dünyasını yakından tanıyordu. Müzik

dehası olmayanlar için işler para ve tanıdıklar aracılığıyla yürüyordu. Bütün mesele hayatta kalmak için rakiplerini ezip geçmekti.

Doğru olsun olmasın, Toşinori Oda buna inanıyordu.

Elbette onun pislik yığınlarıyla dolu 1-B sınıfında yakın arkadaşı yoktu. İşin doğrusu o iğrenç sınıf arkadaşlarının hepsinden nefret ediyordu, özellikle de Şuya Nanahara'dan.

Toşinori, Şiroiva Lisesi'nin iğrenç mi iğrenç pislik yığınlarıyla dolu müzik kulübüne üye olmamıştı. Bütün o zavallılar sadece popüler müzikle ilgileniyordu. (Belli ki kulübe ait ofis, ağzına kadar yasadışı yabancı müziklerin nota kâğıtlarıyla doluydu.) Özellikle de Şuya Nanahara.

Aldığı eğitim ve müzikle ilgili teorik bilgisiyle Toşinori, Şuya'dan çok daha yetenekliydi. Buna rağmen Şuya gitarından ana sınıf düzeyinde nameler çıkartırken sınıftaki o iğrenç fahişeler hiç utanmadan bas bas bağırıyorlardı. *(Ah, haydi ama. Müzik dersinden önceki kısa teneffüste Şuya Nanahara'yı dinleyen o fahişeler alınlarına kalın Gotik harflerle, "Ah Şuya, beni hemen şimdi buracakta becer," yazdırmalı.)* Ama ne zaman Toşinori müzik öğretmeninin isteği doğrultusunda bir operadan hoş bir parça çalsa onu sadece kibarca alkışlamakla yetiniyorlardı.

Bu zavallı fahişelerin böyle davranmalarının bir sebebi klasik müzikten hiç hoşlanmamaları, diğer sebebi de Şuya Nanahara'nın yakışıklı olmasıydı. (Toşinori bunu asla itiraf etmek istemese de için için kendi çirkin yüzünden nefret ediyordu.)

Öyle olsun. Zaten kadınlar hep böyledir. Onlar bizden tamamen farklı bir tür sayılır. Sadece çocuk doğurmaya yararlar (elbette erkekler zevke ihtiyaç duyduğunda onları tatmin etmeye de) ve güzel olanları da başarılı erkeklerin yanında taşıdığı birer süs eşyasına benzer. Evet, konu yine para ve tanıdıklara geldi. Benim kabiliyetim para ve tanıdıklara yapılacak yatırımların her kuruşuna değer. Bu yüzden... hayatta kalmayı ben hak ediyorum.

Toşinori gece boyunca silah sesleri duymuş, sonra o inanılmaz patlamanın sesi hepsini birden bastırmıştı ama şimdi ada bir kez daha karanlık ve sessizliğe gömülmüş gibi görünüyordu. Hızla ilk evin etrafından dolaşıp diğer eve yaklaştı. Sadece silüetini seçebilse de bunun oldukça eski bir ev

olduğunu anlamıştı. Ev ağaçlarla çevriliydi ve ön tarafında dalları etrafa yayılan, inanılmaz derecede büyük bir ağaç vardı. Ağacın çevresi dört ya da beş metreydi, uzunluğuysa yedi sekiz metreyi buluyordu.

Burada kimse olamaz.

Toşinori silahını sımsıkı kavradı ve hem ağacı hem de evi dikkatlice inceleyerek ilerlemeye devam etti. Elbette durup etrafına bakmayı da ihmal etmemişti. Pislik yığınlarının nerede karşınıza çıkacağını bilemezdiniz. Tıpkı hamamböcekleri gibi.

Toşinori yaklaşık beş dakika boyunca etrafı inceledikten sonra omzunun üzerinden eve baktı. Başındaki kaskın açık tarafından görebildiği kadarıyla çevrede şüphe uyandırabilecek herhangi bir hareket yoktu.

Pekâlâ.

Bulunduğu yerden, hedefi olan yandaki üçüncü evi görebiliyordu.

Toşinori son bir kez daha dönüp arkasına baktı. Evin etrafındaki ağaçların arasında siyah ve yuvarlak bir şeyin hareket ettiğini görür gibi oldu. Bunun bir insan kafası olduğunu anladığında silahını çoktan o yöne doğrultmuştu. Ancak bu kişi her kimse az sonra yasaklanacak olan bir bölgede dolaşıyordu. *Kimdi bu?*

Bunun bir önemi yoktu.

Toşinori tetiği çekti. Smith & Wesson'ın ahşap kabzasını tutan avcu aniden sarsıldı. Tabanca turuncu bir ışık saçarak patladı ve Toşinori sırtına bir sızı saplandığını hissetti. O cahil pislik yığınlarından nefret ediyordu ama Toşinori'nin keman çalmak kadar zarif sayılamayacak bir hobisi daha vardı. Maket silah koleksiyonu yapıyordu. Babasının birkaç tane av tüfeği vardı ama bunları ellemesine izin verilmediği için Toşinori gerçek bir silahın tetiğini ilk kez çekmişti. Elindeki gerçek bir silahtı. *Lanet olsun, gerçek bir silahla ateş ediyorum!*

Toşinori iki el ateş etti ve rakibi otların üzerine yığılarak hareketsiz kaldı. Bu kişi ona karşılık vermemişti. *Elbette ateş etmedi. Silahı olsaydı beni arkadan vururdu. Zaten tetiği çekebilmemin sebebi de buydu.*

Toşinori yavaşça yere yığılan silüete doğru yaklaştı. "Dur!" dedi bir ses.

Bu ses Hiroki Suginura'ya aitti (11 No.lu Erkek Öğrenci). Karate denilen o iğrenç sporu yapan şu uzun boylu öğrenci. (Bu arada Toşinori uzun boylu çocuklardan da nefret ederdi. Kendisi sadece 1,62 boyundaydı ve Yutaka Seto'dan sonra sınıfın en kısa boylu erkek öğrencisiydi. Toşinori'nin katlanamadığı şeyler: a. yakışıklı çocuklar, b. uzun boylu çocuklar, c. her açıdan iğrenç çocuklar.) Hiroki saçlarını zevksiz bir şekilde boyatan ve cicili bicili takılar takan Takako Çigusa'yla çıkıyordu... Ah, doğru ya Takako da artık hayatta değildi. Gerçi hiç de fena bir kız sayılmazdı.

"Ben bu oyunu oynamıyorum!" dedi Hiroki. "Kimseyle kavga etmiyorum! Kimsin sen? Yuiçiro mu?"

Hiroki Toşinori'yi ondan sonra sınıfın en kısa boylu erkek öğrencisi olan Yuiçiro Takiguçi'yle (13 No.lu Erkek Öğrenci) karıştırmıştı. Evet, Hiroşi Kuronaga da bir süre önce ölmüş olduğu için onunla hemen hemen aynı boylarda olan öğrencilerden geriye sadece Yuiçiro ve Yutaka kalmıştı.

Her halükârda, diye düşündü Toşinori kısa bir süre için, *oyunu oynamamak da ne demek oluyor? Bu mümkün değil. Oyunu oynamamak intihar etmek anlamına gelir. Yoksa beni kandırmaya mı çalışıyor? Öyle olsa bile silahı olmadığı için...*

Toşinori farklı bir yöntem izlemeye karar verdi. Silahını indirdi.

Sol eliyle kaskın çenesindeki korumayı çekerek, "Ben Toşinori," dedi. Hemen ardından, *ah belki biraz kekelesem iyi olur,* diye düşündü. "Bu-bunu yaptığım için üzgünüm. Ca-canm yandı mı?"

Hiroki iri yarı vücudunu gözler önüne sererek yavaşça ayağa kalktı. Tıpkı Toşinori gibi o da sırt çantasını sağ omzunda taşıyordu. Sağ elinde bir sopa tutuyordu ve okul ceketinin sağ kolu yoktu. Belki yırtılmıştı, belki de onu kendisi sökmüştü. Ceketinin altında gömlek de yoktu ve kolu çıplak duruyordu. Omzuna beyaz bir kumaş parçası bağlanmıştı. Sağ elinde tuttuğu sopayla ilkel ve çıplak bir kabile üyesine benziyordu. İğrenç bir kabileden gelmiş gibiydi.

Hiroki, "İyiyim," dedikten sonra Toşinori'nin kafasına baktı. "Bu bir kask mı?" diye sordu.

"Şey, evet." Toşinori ona cevap verdiği sırada öne doğru yürüyerek çiftlik arazisine ayak bastı. *Pekâlâ, sadece üç adım kaldı.*

"Ço-çok korkmuştum." Toşinori daha korkmak kelimesi dudaklarından dökülmeden sağ elini yukarı kaldırdı. Aralarında sadece beş metre mesafe varken ıskalaması imkânsızdı.

Hiroki'nin gözleri büyüdü. *Artık her şey için çok geç seni iğrenç, karateci pislik! İğrenç bir ölümün ardından iğrenç bir mezarı boylayacaksın ve ben de sana bulabildiğim en iğrenç çiçekleri getireceğim.*

Ancak Smith & Wesson ateşlendiğinde Hiroki namlunun ucunda değildi. Silah ateş almadan çok kısa bir süre önce kendini beklenmedik bir şekilde sola –Toşinori'nin sağına– atmıştı. Elbette Toşinori'nin bunun bir dövüş sanatı tekniği olduğundan haberi yoktu. Hiroki inanılmaz derecede hızlı hareket ediyordu.

Hiroki, sol elinde bir sopa değil bir silah tutarak, çömeldiği yerden ayağa kalktı. (Toşinori onun aslında solak olduğunu da bilmiyordu. Hiroki –Şinji Mimura'nın aksine– bu kusurunu "düzeltmişti".) *Demek silahı varmış... O halde neden bu aptal onu en başta kullanmadı?* Küçük bir alev gecenin karanlığını aydınlattığı sırada Toşinori'nin aklından bu düşünce geçiyordu.

Elinde tuttuğu silah bir anda havaya uçtu. Ardından eskiden sağ elinin yüzük parmağı olan yerde keskin bir acı hissetti. Toşinori bir çığlık kopardı. Kendini dizlerinin üzerine bırakarak sol eliyle yarayı tuttu ve artık yüzük parmağının olmadığını fark etti. Yaradan oluk gibi kan akıyordu. Üzerinde kurşungeçirmez bir yelek ve bir kask vardı ama parmakları tamamen savunmasızdı.

Ahh, aşağılık herif! Parmağım... Zarif bir şekilde kemanın yayını idare eden sağ elimin parmağı! Bu imkânsız! Filmlerdeki silahlı çatışmalarda parmaklar havaya uçmuyor ki!

Hiroki silahını elinden bırakmadan ona doğru yaklaştı. Toşinori kaskının içindeki korkmuş ve çıldırmış gibi görünen gözleriyle sağ eline baktı. Kaskının altından boşalan ter yüzünü sırılsıklam yapmıştı.

"Demek sen bu oyunu hakkıyla oynuyorsun. Niyetim sana ateş etmek değildi ama başka şansım yoktu. Buna mecbur kaldım."

Toşinori onun neden bahsettiğini bilmiyor ve korkunç bir acı duymasına rağmen kendine sonuna dek güveniyordu. Silah şimdi göğsüne doğrultulmuştu. Elbette öyle olacaktı. Kaskı kurşungeçirmezlik özelliğinden çok, düşmanını vücuduna ateş etmeye zorlamak için giymişti. Okul ceketinin altında kurşungeçirmez yeleği vardı. Bu yelek kurşunu durdurduktan sonra tek yapması gereken, silahını tekrar eline almak –nasıl olsa işaret parmağı hâlâ işe yarıyordu– ve tetiği çekip bu mücadeleden galip çıkmaktı.

Tabancası ayaklarının dibinde duruyordu.

Hiroki Sugimura, Toşinori ona baktığı için kısa bir tereddüt yaşamasına rağmen dudaklarını birbirine bastırdı ve tetiği çekti. Toşinori, Hirono Şimizu'yla mücadelesini hatırlayarak ne şekilde ölü taklidi yapacağına karar vermeye çalıştı.

Ama olaylar tahmininden çok daha hızlı gelişti. Hiroki'nin silahı sadece belli belirsiz duyulan metalik bir ses çıkarmıştı.

Hiroki şaşırmış gibi görünüyordu. Huzursuzlanarak horozu tekrar kaldırdı ve tetiği çekti. Az önceki ses bir kez daha duyuldu.

Toşinori'nin kaskın altındaki dudakları bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. *Karateci pislik. Tabancan tutukluk yaptı. Onunla ateş edebilmek için emniyet kilidini çekip içine tekrar mermi doldurman gerek.*

Toşinori ayaklarının dibinde duran tabancasına uzandı. Hiroki önce sağ elindeki sopayı hızla havaya kaldırdı ama sonra arkasını döndü –belki de kaskın sağlamlığını test etmenin fazla riskli olacağına karar vermişti– ve evin arkasındaki dağa doğru koşmaya başladı.

Toşinori silahı yerden aldı. Yaralanan eli acıyordu ama yine de onu tutmayı başardı. Ateş etti. Silahı yeterince sıkı tutamadığı için Hiroki'yi istediği şekilde vuramasa da kurşunun bacağının üst kısmına, tam kalçasının yanına isabet ettiğini gördü. Sadece sıyırıp geçmiş olabilir miydi? Her halükârda Hiroki sendeledi ama düşmedi. Koşmaya devam etti. Toşinori de peşinden koşarak silahını tekrar ateşledi. Bu defa hedefini ıskalamıştı. Silahın ateş ettikten sonra geriye doğru sarsılması az önce ona büyük bir haz vermişti. Ama şimdi bunu yaptığında yaralı eline keskin bir acı saplanıyor ve bu onu iyice çileden çıkarıyordu. Bir el daha ateş

etti. Yine ıskalamıştı. Hiroki bacağından yara almış olmasına rağmen hâlâ ondan hızlı koşuyordu.

Hiroki dağın eteklerindeki ağaçların arasında gözden kayboldu.

Lanet olsun!

Toşinori onun peşinden gidip gitmemekte kararsız kaldı ve nihayet bu takibi sonlandırmaya karar verdi. Rakibi yaralanmıştı belki ama kendisi de farklı durumda değildi. Eskiden yüzük parmağının bulunduğu yerden akan kan, tabancanın kabzasının kayganlaşmasına neden oluyordu. Üstelik kendisi de dağa tırmanırsa Hiroki silahını yeniden doldurup ateş edebilirdi. Bu yüzden arkasına saklanacak bir şey olmadan bu şekilde ortalıkta durması çok tehlikeliydi. Toşinori huzursuzlanarak yere çömeldi.

Az önce girmek istediği eve ulaşması gerekiyordu. Hiroki onun bu eve girdiğini görmemeliydi.

Toşinori diğer eliyle, silahı tutmaya devam eden sağ elini kavradı ve çektiği acıya katlanmaya çalışarak aksak adımlarla eve doğru yürümeye başladı. Patikadan geçerken, duyduğu acı dayanılmaz hale gelmişti. Başının döndüğünü hissetti. Önce eliyle ilgilenmeliydi. Onu tedavi etmeliydi. Sonra farklı bir strateji belirlemeliydi. Ah, ama lanet olsun, iyileştikten sonra keman çalabilse bile elindeki sakatlık herkesin dikkatini çekecekti; özellikle de verdiği konser televizyonda yayınlandığı sırada kamera elini yakın plandan çekerse. *Demek ben de artık o işe yaramazlar grubuna dâhil olacağım... özürlülere. Kulağa ne hoş geliyor... Engelleri nasıl da aştı. Ne uyduruk bir laf ama!*

Toşinori eve yaklaşıyordu. Omzunun üzerinden bir kez daha arkasına baktı. Etrafı dikkatle inceledi ama Hiroki ortalarda görünmüyordu. Artık güvendeydi. Hiroki peşinde değildi.

Toşinori bakışlarını tekrar eve çevirdi.

Ulaşmak istediği evin önündeki tarlada birisinin durduğunu fark etti. Aralarında altı yedi metre vardı. Bu kişi nasıl olduysa birdenbire ortaya çıkmıştı. Ensesinin epeyce altına dek uzanan geriye doğru taranmış saçları ve ışıl ışıl parlayan buz gibi soğuk gözleri vardı.

Toşinori karşısında duranın Kazuo Kiriyama (6 No.lu Erkek Öğrenci) (yakışıklıların olduğu a kategorisine girdiği için katlanamadığı kişilerden

biri) olduğunu anladığı anda, Kazuo'nun ellerinden art arda duyulan takırtılar eşliğinde bir ateş topu çıktığını gördü. Mermiler Toşinori'nin bedenine isabet ederek geriye doğru savrulmasına neden olmuştu. Toşinori hissettiği acı yüzünden tabancayı tutamamış ve onun sert bir şeye çarparak düştüğünü duymuştu. Sırtı sert bir darbeyle toprak zemine vurdu ve kasklı kafası yere çarptı.

Yankılanan silah sesleri karanlığın içinde kayboldu. Etraf bir kez daha sessizliğe bürünmüştü.

Ama elbette Toşinori Oda ölmemişti. Nefesini tutup gülme isteğini bastırmaya çalışarak hiç kıpırdamadan yerde yatmaya devam etti. İçini kaplayan şeytani zevkle birlikte, sağ elindeki dayanılmaz acı, Hiroki Sugimura'yı elinden kaçırmasının sebep olduğu hayal kırıklığı ve hiç beklemediği bir anda a kategorisine giren bir çocuğun saldırısına uğraması tam bir duygu karmaşası yaşamasına sebep olmuştu ama vücudu hâlâ sapasağlamdı (sağ elinin yüzük parmağı dışında). Tıpkı Hirono Şimizu olayında olduğu gibi. Bu kaskı başına takmakla akıllılık etmişti. Kazuo sadece kurşungeçirmez yeleğin koruma altına aldığı vücuduna ateş etmişti. Büyük ihtimalle o da Hirono gibi Toşinori'nin öldüğünü sanıyordu.

Toşinori yarı kapadığı gözleriyle etrafı geniş ekranda film izliyormuş gibi görüyordu. Görüş alanının en uç noktasında ay ışığında hafifçe parlayan S & W marka tabanca vardı. Kemerinde, kuyruk sokumuna yakın bir yerde, Hirono Şimuzu'yu öldürdüğü evde bulduğu ekmek bıçağının sertliğini hissediyordu. Bıçağın etrafına sardığı kumaşı yırtmak en fazla bir saniyesini alacaktı.

Toşinori buram buram terlemeye devam ederek ki kontrol altında tutamadığı tek şey buydu, şöyle düşündü: *Pekâlâ, şimdi orada duran tabancayı al ki ben de senin o iğrenç gırtlağını ortadan ikiye ayırayım. Yoksa arkanı dönüp buradan gitmeyi mi düşünüyorsun? O zaman tabancayı ben alırım ve o iğrenç kafatasında güzel bir delik açarım. Haydi bakalım. Seçimini yap. Biraz acele et ve bir an önce seçimini yap.*

Ama Kazuo nedense yerde duran silahı almak yerine doğrudan Toşinori'ye yaklaştı.

O buz gibi soğuk gözlerini üzerine dikmiş, yanına doğru yürüyordu.

Neden? diye düşündü Toşinori. *Ben şu an ölüyüm. Bak ne kadar da güzel rol yapıyorum.*

Kazuo yürümeye devam etti. Giderek yaklaşıyordu. Bir adım, bir adım daha...

Ama ben ölüyüm! Neden?

Kazuo'nun toprağa basan ayaklarından çıkan zayıf ses giderek güçleniyordu ve şimdi Toşinori'nin görüş alanını tamamen o kaplamıştı.

Bir anda panikleyen ve korkuya kapılan Toşinori telaşla gözlerini açtı.

Kazuo'nun elindeki Ingram bu defa Toşinori'nin kafasında duran kaska ateş etmeye başladı. Yakın mesafeden ateş edilen mermilerin bir kısmı renkli kıvılcımlar saçarak kaskın kuvvetlendirilmiş plastik dış yüzeyinden sıçramış, diğerleriyse Toşinori'nin kafatasına girip çıktıktan sonra kaskın içinde sekerek hem kaskı hem de Toşinori'nin kafatasını paramparça etmişti. Toşinori'nin vücudu tuhaf bir dans ritmi tutturmuş gibiydi. Kendisi bu halini görse bu iğrenç danstan nefret ederdi. Her şey sona erdiğinde beyni kırık bir kâsedeki soslu kıymaya benziyordu.

Toşinori artık ölü taklidi yapmıyordu. Gerçekten ölmüştü.

Cahil pislik yığınları olarak tanımladığı insanlardan nefret eden aptal Toşinori Oda, kurşungeçirmez yeleğinin gücünü gözünde fazla büyütmüş, Kazuo Kiriyama'nın soğukkanlı tavırlarınıysa fazla hafife almıştı. Bu yüzden kolayca öldürülmüştü. Bir önceki sabah Yumiko Kusaka ve Yukiko Kitano'nun nasıl öldürüldüğü üzerine birazcık kafa yormuş olsaydı, saldırganının ona son darbeyi indirmek üzere yanma geleceğini tahmin edebilirdi ama ne yazık ki Toşinori'nin sezgileri o kadar güçlü değildi. Toşinori –her ne kadar bunun artık bir önemi kalmasa da– Şiroiva'da kendi yaşadığı evden çok daha büyük bir malikânede yaşayan katili Kazuo Kiriyama'nın keman çalmak konusunda ondan çok daha önce ustalaştığını ama sonra kemanını çöpe attığını da bilmiyordu.

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 16

55

Sohbet sesleri. Birisinin hareket ettiğini duymak. Birileri çaresizce nefesini tutarken çıkan o zayıf sesi duymaya bile razıydı. Oysa Mitsuko Suma'nın (11 No.lu Kız Öğrenci) duyduğu tek ses otların üzerine akan sıvının sesiydi. Birileri yakınlardaki ağaçların arasına işiyor olmalıydı. (Tabii eğer adada bir köpek yoksa.) Şafak sökmek üzereydi. Mitsuko başını kaldırıp baktığında soluk mavi bir ışığın karanlık gökyüzünü kaplamaya başladığını gördü.

Mitsuko, Hiroki'yle karşılaşıp bir şekilde onun elinden kurtulmayı başardıktan sonra en başta bir silaha ihtiyaç duyduğuna karar vermişti. Daha önce şans eseri Megumi Eto'yla karşılaşmış ve Yoşimi Yahagi ve Yoji Kuramoto'nun kavga ettiğini duyduğunda onları öldürerek bir silah edinmişti. (Eğer en baştan bir silahı olsaydı okula geri döner ve dışarı çıkan herkesi tek tek öldürürdü.) Bu silahı bulduktan sonra kendinden emin bir şekilde adada dolaşmaya başlamış ve Kazuşi Niida'nın işini bitiren Takako Çigusa'yı öldürmekte zorlanmamıştı. (Gerçi Takako neredeyse onun da işini bitirecekti. Mitsuko bir dahaki sefere daha dikkatli davranmalıydı.)

Ancak şimdi silahsızdı. Megumi Eto'nun bıçağını kullanmıştı ve şimdi elinde kalan tek şey oyunun başında çantasında bulduğu oraktı. Bir an önce bir silah bulmak zorundaydı çünkü bu oyunu oynamaya karar veren tek kişi kendisi değildi. Makineli tüfek taşıyan bir katil, Yumiko Kusaka ve Yukiko Kitano'yu öldürmüştü. Mitsuko sadece yarım saat önce aynı tüfekle bir kez daha ateş edildiğini duymuştu.

Elbette Mitsuko bu katil sayesinde çok fazla sınıf arkadaşını öldürmek zorunda kalmayacaktı. Bu işi makineli tüfeği olan saldırgana bırakabilirdi. Kendisi sadece fazla zorlanmayacağı durumlarda öldürecekti. İşin aslı

geceyarısından sonra ara vermeksizin çıkan makineli tüfek seslerinin ardından bir patlama sesi duyunca bu bölgeden uzak durmaya karar vermişti. Makineli tüfeğe karşı tek bir tabanca mı? Böyle bir savaştan galip çıkma şansı yoktu. Bu yüzden bölgeyi uzaktan seyredebileceği bir yer bulmaya karar vermiş ve neticede Hiroki Sugimura'yla karşılaşarak onu takip etmişti. Hiroki kolay bir av olacaktı ama...

Büyük ihtimalle eninde sonunda makineli tüfeği olan katille karşı karşıya gelecekti. Böyle bir durumda bir silaha sahip olmamak ona büyük dezavantaj getirirdi. Makineli tüfeğe tabancayla karşı koyabilirdi ama orakla karşı koyması neredeyse imkânsızdı.

Mitsuko elbette Hiroki'nin peşinden gidebilirdi ama tabancayı ondan geri almanın çok zahmetli olacağına karar vermişti. Hiroki'nin dövüş sanatları konusunda aldığı eğitim yabana atılır cinsten değildi. Mitsuko'nun sağ eli aldığı darbe yüzünden hâlâ ağrıyordu ve Hiroki onu bir kez daha karşısında bulacak olursa gözünü bile kırpmadan vururdu.

Mitsuko bütün bunları dikkate alarak batıya, adayı enine kesen ana yola yönelmiş ve etrafta başka birilerini bulmaya çalışarak kuzeydeki dağa ulaşmıştı. Şimdi aradan neredeyse üç saat geçmişti.

Nihayet ilk defa bir ses duymuştu.

Mitsuko temkinli bir şekilde çalıların arasından geçerek ağaçlara yaklaştı. Sessiz olmalıydı.

Çalılar, ağaçların yanındaki küçük bir alana açılıyordu. Bu alan bir kilimden daha büyük sayılmazdı. Sağ ve sol tarafta belli belirsiz seçilen ağaçlar vardı ve okul ceketi içindeki bir çocuk sırtı ona dönük bir halde açıklık alanın sonunda duruyordu. Yapraklarından çıkan ses devam edince çocuk huzursuzlanarak etrafına baktı.

Büyük ihtimalle saldırıya uğramaktan korkuyordu. Mitsuko bunun Tadakatsu Hatagami (18 No.lu Erkek Öğrenci) olduğunu anlamıştı. Tadakatsu okulun beyzbol takımındaydı. Dikkat çekici bir özelliği olmayan, sıradan bir çocuktu. Uzun boylu, yapılıydı ve yüzü fena sayılmazdı. Hobileri... Mitsuko onun hobilerinin ne olduğunu bilmiyordu ve bu saatten sonra öğrenmeye çalışması da anlamsızdı.

Şu an önemli olan tek şey, tuvalet ihtiyacını görmeye devam eden Tadakatsu'nun bir şeyi sağ elinde sımsıkı tutuyor olmasıydı.

Bu bir silahtı. Oldukça büyük sayılabilecek bir tabancaydı. Mitsuko'nun yüzünde, günahkâr bir meleğin güzelliğini yansıtan o her zamanki gülümseme belirdi.

Tadakatsu işini hâlâ bitirmemişti. Herhalde uzunca bir süredir tuvalet ihtiyacını gidermemişti. Bir yandan idrar torbasını boşaltıyor bir yandan da etrafına bakmaya devam ediyordu.

Mitsuko sessiz ama hızlı bir şekilde orağını sağ eline aldı. Tadakatsu pantolonunun fermuarını çekmek için iki elini birden kullanmak zorundaydı. Bunu tek elle yapmaya çalışsa bile savunmasız kalacaktı.

Sanırım bu senin sonun olacak. Polisiye televizyon dizilerinin birinde birisi tam da bu şekilde öldürülmemiş miydi?

Toprağa dökülen sıvının sesi düzensizleşmeye başladı. Sonra durdu ve son bir damlanın ardından tamamen kesildi. Tadakatsu bir kez daha etrafına baktı ve ellerini çabucak önüne götürdü.

Mitsuko çoktan sessizce arkasından yaklaşmıştı. Tadakatsu'nun başının arka kısmı, dimdik kısa saçlarıyla önünde duruyordu. Mitsuko elindeki orağı havaya kaldırdı.

Aynı anda arkadan gelen bir ses, "Hey," dedi ve Mitsuko'yla birlikte Tadakatsu da dönüp o tarafa baktı. Mitsuko elbette sesin sahibine bakarken elindeki orağı indirmişti.

Bu Yuiçiro Takiguçi'ydi (13 No.lu Erkek Öğrenci). Yuiçiro, Tadakatsu'dan kısaydı ve hoş, erkeksi bir yüzü vardı. Sağ elinde belli ki onun payına düşen silah olan alüminyum bir beyzbol sopası tutuyor ve ağzı bir karış açık bir halde Mitsuko'ya bakıyordu.

Mitsuko'yu fark eden Tadakatsu da, "Hey," dedikten sonra, "Lanet olsun," diye mırıldandı ve silahını onun üzerine doğrulttu. Onun Yuiçiro'yu görünce şaşırmaması Mitsuko'nun ikisinin beraber hareket ettiğini anlamasına yetmişti. Mitsuko kendi kendine küfretti. Tadakatsu sadece tuvalet ihtiyacını gidermek için Yuiçiro'nun yanından ayrılmıştı. *Etrafı kontrol etmemek gibi bir aptallığı nasıl yaparım! Haydi ama, ikiniz de erkeksiniz. Çişinizi yaparken yan yana dursanız ne olurdu sanki?*

Şimdi onları bu konuda azarlamanın ne yeri ne de zamanıydı. Tadakatsu'nun elindeki tabanca (bunun bir önemi olmasa da bu tabanca .357'lik Magnum mermisi atan Smith & Wesson M19'du) Mitsuko'nun göğsüne doğrultulmuştu.

Yuiçiro büyük ihtimalle Mitsuko'yu aniden karşısında bulmanın yarattığı şok ve birisinin öldürüldüğüne şahit olmaktan duyduğu korkunun etkisiyle sesi titreyerek, "Tadakatsu! Dur!" diye bağırdı. Tadakatsu tetiği çekmeye hazırmış gibi görünüyordu ama bunu yapmasına saniyeler kala tetiğin üzerinde duran parmağı hareketsiz kaldı.

Silahını Mitsuko'ya doğrultmaya devam ederek Yuiçiro'ya baktı.

"Nedenmiş o? Beni öldürmeye kalkıştı! Bak! Bir orak! Elinde bir orak var!"

"Ha-hayır." Mitsuko kelimeler boğazına düğümlenmiş gibi cırtlak bir sesle konuşmuştu. Tiz ve titrek bir sesle konuşmaya özen gösteriyor ve elbette vücudunu ürkmüş gibi geriye doğru çekmeyi de ihmal etmiyordu. Yıldız oyuncu yeteneklerini bir kez daha gözler önüne serme şansı elde etmişti. *Şimdi beni izleyin.*

"Be-ben..."

Önce elindeki orağı yere düşürmeyi düşündüyse de onu elinde tutmanın daha doğal bir hareket olacağına karar vererek bundan vazgeçti.

"Ben sadece sana seslenmeye çalışıyordum. Sonra i-işediğini fark ettim ve..." Mitsuko bakışlarını yere çevirip yüzünün kızarmasını sağladı. "Bu yüzden..."

Tadakatsu tabancayı hâlâ indirmemişti. "Yalan söylüyorsun! Beni öldürmeye çalışıyordun!" Bunları söylerken silahı tutan eli titriyordu. Daha önce kimseyi öldürmemiş olduğundan tetiği çekmemek için büyük bir çaba sarf ediyordu. Mitsuko'yu gördüğü ilk anda büyük ihtimalle refleks olarak tetiği çekecekti ama Yuiçiro onu durdurunca düşünecek zamanı olmuştu ve şimdi bunu yapmakta tereddüt ediyordu. Bu da tetiği çekmeyeceği anlamına geliyordu.

Yuiçiro, "Yapma, Tadakatsu," diye yalvardı. "Sana daha önce diğerleriyle birlik olmamız gerektiğini söylememiş miydim..."

"Şaka yapıyor olmalısın. Ben bu fahişeyle asla bir araya gelmem. Karşımızda duran kişinin kim olduğunu bilmiyor musun? Yumiko ve Yukiko'yu... o öldürmüş olabilir."

"Ha-hayır!" Mitsuko gözlerinin yaşlarla dolmasını sağladı.

Yuiçiro çılgınca bir telaşla, "Mitsuko'nun elinde makineli tüfek falan yok," dedi. "Hatta tamamen silahsız."

"Bundan emin olamayız! Mermisi bittiğinde silahını atmış olabilir."

Yuiçiro kısa bir sessizliğin ardından, "Sesini yükseltmesen iyi olur, Tadakatsu," dedi. Bunu az öncekinden çok daha farklı bir ses tonuyla söylemişti. Soğukkanlı ve kibardı. Tadakatsu hazırlıksız yakalanmış gibi hafifçe ağzını açtı.

Bu durum sadece onu değil, Mitsuko'yu da şaşırtmıştı. Yuiçiro manga tutkunuydu. Sınıfta asosyal birisi olarak tanınırdı ama şimdi son derece ağırbaşlı konuşuyordu.

Yuiçiro başını iki yana salladı. "Her önüne gelenden şüphe duymamalısın," dedi Tadakatsu'yu azarlar gibi. "Bir düşünsene. Mitsuko sana güvendiği için yanına gelmiş olabilir."

"Bu durumda..." Tadakatsu kaşlarını çattı. Tabancasının namlusu hâlâ Mitsuko'yu gösteriyordu ama tetiğin üzerinde duran parmağı eskisi kadar gergin değildi. "Ne yapmamızı önerirsin?"

"Mitsuko'ya güvenmememiz gerektiği konusunda ısrarcıysan onu sırayla gözetim altında tutabiliriz. Hem şimdi onu bıraksak bile sonrasında eline bir fırsat geçtiğinde sana tekrar saldırabilir."

Eh, bu sözlerden etkilendiğimi itiraf etmeliyim. Yuiçiro, sözünü esirgemeyen ve düşüncelerini rahatça ifade edebilen bir çocuk. Tabii doğru bir karar verip vermediği ayrı bir konu (ki bence beni şimdiye dek çoktan vurmuş olmaları gerekirdi).

Tadakatsu hafifçe dudaklarını yaladı.

"Haydi ama. Yanımıza daha fazla insan alıp bu adadan kaçmanın bir yolunu bulmalıyız. Onunla biraz zaman geçirdikten sonra Mitsuko'ya güvenip güvenemeyeceğimize karar veririz, tamam mı?" dedi Yuiçiro ısrarla. Tadakatsu hâlâ şüpheli gözlerle Mitsuko'ya bakıyordu ama nihayet

başını sallayarak onayladığını belirtti ve yorgun bir sesle, "Eh, tamam o zaman," dedi.

Mitsuko rahatlamış gibi görünmeye çalışarak vücudunu gevşetti. Sol eliyle gözlerini ovuşturarak sahte gözyaşlarını sildi. Yuiçiro da rahat bir nefes almıştı.

Tadakatsu, "Elindeki orağı bırak," deyince Mitsuko onu hemen yere fırlattı. Ardından endişeli gözlerle bir Tadakatsu'ya bir Yuiçiro'ya baktı.

Tadakatsu, "Üzerini ara, Yuiçiro," dedi. Mitsuko onun ne demek istediğini anlamamış gibi gözlerini kocaman açarak Tadakatsu'ya baktı. Sonra bakışlarını yaşadığı şaşkınlıkla hâlâ hiç kıpırdamadan olduğu yerde duran Yuiçiro'ya çevirdi. Tadakatsu sözlerini tekrarladı. Tabancasını yeniden Mitsuko'ya doğrulttu. "Acele et. Utanmana gerek yok. Bu bir ölüm kalım meselesi. Bunu sen de biliyorsun."

"Peki, tamam." Yuiçiro elindeki sopayı yere bırakıp isteksizce öne doğru yürüdü. Mitsuko'nun yanında durdu.

"Acele et," dedi Tadakatsu ısrarla.

"Tamam."

Yuiçiro'nun az önceki ağırbaşlı halinden eser kalmamıştı. Yine eskisi gibi zayıf karakterli, asosyal birisiydi.

"Ama..."

"Acele et!"

Yuiçiro, "Şey, gerçekten de çok üzgünüm, Mitsuko. Hiç istemesem de bunu yapmaya mecburum," dedikten sonra ellerini yavaşça onun vücudunda gezdirdi. Mitsuko ay ışığının altında bile Yuiçiro'nun yüzünün kıpkırmızı olduğunu görebiliyordu. Ne hoş. Elbette kendisi de utanmış gibi davranmayı ihmal etmemişti.

Yuiçiro, Mitsuko'yu aramayı bitirdikten sonra ellerini üzerinden çekti. Tadakatsu, "Eteğinin altına da bak," dedi.

Yuiçiro, "Tadakatsu..." diyerek itiraz edecek oldu ama Tadakatsu başını iki yana salladı. "Bunu zevk için yaptırmıyorum. Sadece ölmek istemiyorum."

Yuiçiro daha da kızardı ve Mitsuko'ya, "Şey, eteğini biraz yukarı sıyırabilir misin?" diye sordu.

Ah Tanrım, istersen kalp krizi geçirmene sebep olmayalım, küçük çocuk.

Mitsuko böyle düşünse de utana sıkıla, "Ta-tamam," dedi ve eteğini mahcup bir tavırla neredeyse iç çamaşırı görünecek kadar yukarı kaldırdı. Tanrım bu iş, *Fetişistlere Özel! Başrollerde Gerçek Liseli Kızlar!* şeklinde tanıtılan yetişkin video filmlerinden birine benzemeye başlamıştı.

Aslında ben de o filmlerden birinde rol almıştım.

Mitsuko'nun sakladığı herhangi bir şey olmadığından emin olan Yuiçiro, "Ta-tamamdır," dedi.

Tadakatsu başını salladı. "Pekâlâ. Şimdi kemerini kullanarak onun ellerini bağlamanı istiyorum, Yuiçiro."

Yuiçiro bir kez daha gönülsüzce ona baktı ama tabancasını hâlâ Mitsuko'ya doğru tutan Tadakatsu'nun pes etmeye niyeti yoktu.

"Benim şartlarım bunlar. Eğer kabul etmeye yanaşmıyorsan onu vurabilirim."

Yuiçiro önce Mitsuko'ya, sonra tekrar Tadakatsu'ya baktı ve dudaklarını yaladı. "Tadakatsu'nun söylediğini yap, Yuiçiro," dedi Mitsuko. "Benim için sorun değil."

Yuiçiro ona baktı ama sonra başını sallayarak belindeki kemeri çıkardı ve ellerini tuttu. "Üzgünüm, Mitsuko," dedi.

Tabancasını Mitsuko'ya doğrultmaya devam eden Tadakatsu, "Ona bu kadar kibar davranmana gerek yok," dedi ama bu uyarıyı duymazdan gelen Yuiçiro hiçbir şey söylemeden kemeri usulca Mitsuko'nun bileklerine bağladı.

Masum bir tavırla ellerini Yuiçiro'ya uzatan Mitsuko, içinde bulunduğu duruma rağmen, onu elindeki orağı yukarı kaldırma fırsatı bulamadan keşfettikleri için kendini şanslı hissediyordu. (Orağın üzerindeki kanı da önceden temizlemişti. Şans diye buna denirdi.)

Bu durumda bir sonraki hamlem ne olacak?

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 16

56

"İşte bu yüzden diğer sınıf arkadaşlarımızı da bulmamız gerektiğini düşündüm," dedi Yuiçiro ve susup Mitsuko'ya baktı. Şafak çoktan sökmüştü ve şimdi Mitsuko onun yüzünün kirlendiğini görebiliyordu.

Çalıların arasında yan yana oturuyorlardı. Elbette Mitsuko'nun elleri hâlâ kemerle bağlıydı ve Yuiçiro orağı kendi pantolonunun arkasına sıkıştırmıştı. Tadakatsu Hatagami derin bir uykudaydı. Tabancası hâlâ elinde duruyordu... İşin aslı onu bir mendille eline bağlamıştı.

Mitsuko bu ikiliyle karşılaştıktan sonra Tadakatsu sırayla uyumaları konusunda ısrarcı davranmıştı.

"Başkalarını da bulmamız gerektiği konusunda hemfikiriz ama önce biraz uyuyalım. Epeydir ayaktayız. Böyle giderse sağlıklı karar vermekte zorlanırız."

Yuiçiro onun bu sözlerini onayladığında Tadakatsu, "Önce ben ya da Yuiçiro uyuyacağız. Mitsuko bizden sonra uyuyabilir," demiş ve Yuiçiro da, "Ben sonra uyusam da olur," deyince karar verilmişti.

Tadakatsu tabancasını elinden bırakmadan (aslında tabancasını nöbet tutan Yuiçiro'ya vermeliydi ama ne o böyle bir şeyden söz etmiş ne de Yuiçiro herhangi bir itirazda bulunmuştu) yere uzanmış ve neredeyse birkaç saniye içinde derin bir uykuya dalmıştı.

Mitsuko bu ikisinin ne tür bir beraberlikleri olduğunu düşündü. Tadakatsu, Yuiçiro'yla karşılaşmadan önce hiç uyumamıştı ve büyük ihtimalle onunla bir araya geldikten sonra da durum değişmemişti. Ama neden? Çünkü Yuiçiro'nun kendisine beklenmedik bir anda saldırmasından korkuyordu. Mitsuko, Yuiçiro'dan daha büyük bir tehlike teşkil ediyordu belki ama Tadakatsu uyusa bile tabancasını elinde tutmaya

devam ederek temkinli davrandığı sürece ikisi birbirlerine göz kulak olacaktı. Böylece Tadakatsu nihayet uyuyabilecekti. (Mitsuro da o ana dek hiç uyumamıştı ama bu durum onu etkilememişti. O çıtkırıldım lise öğrencilerinden çok daha dayanıklıydı.)

Bir süre sessiz kalmalarının ardından Yuiçiro, Tadakatsu'yla nasıl karşılaştıklarını anlattı.

Yuiçiro gündüz yerinden kıpırdamamış, bunun daha güvenli olacağını düşünerek gece olduktan sonra temkinli bir şekilde harekete geçmişti. (*Elbette bunun sadece avantajı değil, dezavantajı da var*, diye düşündü Mitsuko. *Geceleri kolay kolay fark edilmeyebilirsin ama sen de rakiplerini fark etmekte güçlük çekersin. Ama elbette başın sıkışıp kaçmak zorunda kaldığın durumlarda gece olması daha iyidir.*) Mitsuko onlara rastladığında Yuiçiro ve Tadakatsu'nun karşılaşmalarının üzerinden sadece iki saat geçmişti. İkisi kafa kafaya verip bir kaçış planı hazırlamaya çalışmış ama başarılı olamamışlardı. Bunun üzerine Tadakatsu tuvalet ihtiyacını gidermek üzere Yuiçiro'nun yanından ayrılmış ama işi uzun sürünce endişelenen Yuiçiro onun ne durumda olduğunu kontrol etmek istemişti. Mitsuko'yla karşılaşması da bu şekilde olmuştu.

"İlk başta çok korktum ve kimseye güvenemeyeceğimi düşündüm. Ama sonra çoğumuzun ortak isteğinin buradan kaçmak olduğuna karar verdim."

Yuiçiro susup Mitsuko'ya baktı. 1-B sınıfının asosyal öğrencisi Yuiçiro Takiguçi birisiyle konuşurken göz teması kurmaktan kaçınır, hep yere bakardı. Ama Mitsuko'yla konuşma şekline bakılacak olursa nedense kendini ona karşı temkinli olmak zorunda hissetmiyordu.

Bu yüzden Mitsuko rahatlamış gibi görünerek, "Onunla karşılaştığında Tadakatsu'nun elinde silah vardı, değil mi?" diye sordu.

Yuiçiro başıyla onayladı. "Evet."

"Peki ondan korkmadın mı?" *Pekâlâ, şimdi biraz daha rahatlamış ve biraz da korkmuş gibi görün.* "Yani baksana. Onu uyurken bile elinde tutuyor."

Yuiçiro sırıttı. "Her şeyden önce Tadakatsu bana ateş etmeye kalkışmadı. Sadece silahını üzerime doğrulttu. Biz ilkokulda da sınıf arkadaşıydık. Bu yüzden onu çok iyi tanırım."

"Ama..." Mitsuro yüzünün biraz solgun görünmesini sağladı. "Yumi... Yumiko Kusaka ve Yukiko Kitano'nun nasıl öldürüldüklerini gördün. Aramızda bu oyunu oynayanlar da var. Tadakatsu'nun da onlardan biri olmadığını nereden biliyorsun?" Başını sallayarak devam etti. "Baksana, benden bile şüphelendi."

Yuiçiro dudaklarını birbirine bastırıp birkaç kez başını salladı. "Haklısın. Ama hiçbir şey yapmadan otururşak ölürüz. En iyisi şansımızı denemek. Yumiko ve Yukiko gibi cesur davranamam belki ama zamanla diğerlerini de aramıza katılmaya ikna edebileceğimizi düşünüyorum."

Yuiçiro kısa bir süre için Mitsuro'nun gözlerine baktıktan sonra yere baktı. Belki bir kızın yüzüne bu kadar yakından bakmaya alışık olmadığı için şimdi her zamankinden daha çekingen davranıyordu. (Mitsuro büyük olasılıkla bu tahmininde haklıydı. Üstelik Yuiçiro şu an sınıfın en güzel kızıyla konuşuyordu.) "Tabancasını elinden bırakmadığı için Tadakatsu'yu suçlayamayız. Bunu ölesiye korktuğu için yapıyor."

Mitsuko başını yana eğip yüzüne bir gülümseme yerleştirmeye çalıştı. "Çok iyisin."

Yuiçiro yan gözle ona baktı.

Mitsuko gülümseye devam ederek, "Başkalarına bu şekilde empatiyle yaklaşabilmek için çok cesur olmak gerekir," dedi.

Yuiçiro bir kez daha mahcup bir tavırla yere baktı ve sağ elini karmakarışık olan saçlarının arasında gezdirerek, "Ben öyle düşünmüyorum," dedi. Ardından Mitsuko'ya bakmadan, "Senden şüphelendiği için... onu affedebilir misin?" diye sordu. "Sanırım gerçekten çok korkuyor. Kimseye güvenemiyor."

Kimseye güvenemiyor. Mitsuko bu sözler onu çok eğlendirdiği için sırıttı.

Ardından iç geçiriyormuş gibi yaparak, "Sanırım bu onun elinde değil," dedi. "Benim kötü bir ünüm var. Büyük ihtimalle sen de bana güvenmiyorsundur."

Yuiçiro duraksadı, sonra dönüp ona baktı. Bu defa bakışlarını daha uzun bir süre üzerinde tutmuştu. "Hayır," dedi ve bakışlarını tekrar aşağı çevirdi. "Ona bakarsan yeri geldiğinde Tadakatsu'dan bile şüpheleniyorum. Yani..." Ayaklarının dibinde duran otları kopardı. Ardından sabah saatlerindeki çiy damlacıklarıyla nemlenmiş uçlarını küçük parçalara ayırdı. "Yani, evet, senin hakkında çok da iyi şeyler duyduğumu söyleyemem. Ama böyle bir durumda bunun önemli olmadığını düşünüyorum. Bazen stres altında kendini kaybedenler, normal hayatta en çok saygı duyulan kişilerdir." Yuiçiro kopardığı otları ayaklarının dibine attıktan sonra Mitsuko'ya baktı. "Ben senin o kadar da kötü bir insan olduğunu düşünmüyorum."

Mitsuko başını yana eğdi. "Neden?"

Yuiçiro, belki Mitsuko ona baktığı için bir kez daha huzursuzca bakışlarını kaçırdı. "Şey... sanırım gözlerin yüzünden."

"Gözlerim mi?"

Yuiçiro yere bakmaya devam ederek biraz daha ot yoldu. "Gözlerinde insanı korkutan bir ifade var."

Mitsuko güçlükle de olsa gülümsedi. Omuz silkmeye de çalıştı ama elleri kemerle bağlı olduğu için bunu yapamadı. "Sanırım haklısın."

"Ama..." Yuiçiro elindeki otu önce dörde sonra sekize ayırdı. "Bazen gözlerin hem hüzünlü hem de şefkat dolu görünüyor."

Mitsuko, Yuiçiro'nun profiline baktı ve tek kelime bile etmeden onu dinledi.

"Bu yüzden," dedi Yuiçiro elindeki otu yere fırlatarak, "be–ben senin hep söylendiği kadar kötü bir kız olmadığını düşündüm. Kö–kötü şeyler yapmış olsan bile bunları elinde olmadan yaptığından ve böyle davranmanın sebebinin se–senin suçun olmadığından emindim."

Yuiçiro ürkek ve gergin bir ses tonuyla konuşuyor, bir kıza aşkını ilan ediyormuşçasına kekeliyordu. "Bu sebebin ne olduğunu anlayamadığım için aptalca davranmak istemem," diye ekledi.

Mitsuko ona belli etmeden içini çekti. Elbette, *Tanrım, ne kadar da safsın, Yuiçiro*, diye düşünüyordu.

Ama yine de gülümseyerek sıcak bir tavırla, "Teşekkür ederim," dedi. Sesindeki sevgi dolu ifade kendisini bile şaşırtmıştı. Sesine bu ifadeyi bilerek katmıştı ama belki de dudaklarından dökülen bu sözün kulağa rol sayılamayacak kadar gerçekçi gelmesinin sebebi içinde az da olsa gerçek duygular barındırıyor olmasıydı.

Sadece biraz.

Yuiçiro, "Peki ya sen, Mitsuko?" diye sordu. "Bu zamana kadar ne yaptın?"

Mitsuko, "Şey..." dedi. Oturduğu yerde kıpırdandığında otlardaki çiy damlacıklarının eteğini ıslattığını hissetti. "Kaçıyordum. Bilirsin işte, silah seslerinden kaçtım. Tadakatsu'yu gördüğümde bu... bu kadar korkmamın sebebi de buydu. Ama aynı zamanda çok yorgundum ve yalnız olduğum için de korkuyordum. Onun beni anlayabileceğini düşündüm... ama doğru olanı yapıp yapmadığımdan da emin değildim. Bunu bilmiyordum..."

Yuiçiro başını sallayarak onayladı. Bakışlarını bir kez daha ona çevirdikten sonra tekrar yere indirdi. "Bence doğru olanı yaptın."

Mitsuko gülümseyerek, "Ben de aynı fikirdeyim," dedi. Göz göze geldiler ve birbirlerine gülümsediler.

"Evet, öyle," dedi Yuiçiro. "Çok üzgünüm. Hiç aklıma gelmedi. Susamış olmalısın. Çantanı kaybetmiştin, değil mi? Herhalde uzun zamandır su içmiyorsundur."

Mitsuko, Hiroki Sugimura'yla mücadele ettiği sırada çantasını orada bırakmak zorunda kalmıştı. Aslında gerçekten de susamıştı. Başını salladı. "Bana su verir misin?"

Yuiçiro bakışlarını ondan kaçırdı ve elini uzatarak sırt çantasını aldı. Çantadan iki su şişesi çıkardı ve onları yan yana tuttuktan sonra ağzı kapalı olanı tercih ederek diğerini tekrar çantaya attı. Şişenin kapağını açtı.

Yuiçiro, su şişesini Mitsuko'nun ona doğru uzattığı kemerle bağlanmış ellerinin arasına bırakacakken durdu. Hâlâ derin bir uykudaymış gibi görünen Tadakatsu'ya baktıktan sonra gözlerini elindeki plastik şişeye çevirdi.

Ardından şişeyi bacağının yanına bıraktı.

Hey, bana su vermeyecek misin? Bu, sert adam Yüzbaşı Hatagami'yi kızdırır diye esirini şımartmaktan vaz mı geçtin?

Yuiçiro hiçbir şey söylemeden onun ellerini havaya kaldırmasını sağladı ve bileklerinin etrafındaki kemeri çözmeye başladı.

"Yuiçiro..." dedi Mitsuko şaşırmış gibi. (İşin doğrusu gerçekten de şaşırmıştı.) "Bunu yapmanın doğru olduğundan emin misin? Tadakatsu çok kızacak."

Dikkatini tamamen onun bileklerine veren Yuiçiro, "Sorun değil," dedi. "Silahın bende. Hem ellerin böyle bağlıyken nasıl su içeceksin?" Yuiçiro başını kaldırıp bir kez daha ona baktı.

Mitsuko sıcak bir tavırla gülümseyerek, "Teşekkür ederim," dedi ve yanaklarının kızarmasını sağlayarak yere baktı.

Kemer çözülmüştü. Mitsuko bileklerini ovuşturdu. Kemer çok sıkı bağlanmadığı için bilekleri zarar görmemişti.

Yuiçiro su şişesini ona uzattı. Mitsuko şişeyi alıp iki yudum içtikten sonra tekrar Yuiçiro'ya verdi.

"Sadece bu kadar mı?" diye sordu Yuiçiro ve kemerini beline takacakken durdu. "Daha fazla içebilirsin. Suyumuz tükenirse bir evin kuyusundan su çekebiliriz."

Mitsuko başını iki yana salladı. "Ah, hayır. Yetti."

Yuiçiro şişeyi çantasına koyduktan sonra kemerini beline taktı.

"Yuiçiro..." dedi Mitsuko. Yuiçiro başını kaldırıp ona baktı.

Mitsuko serbest kalan ellerini uzatarak yavaşça onun sağ elini tuttu. Yuiçiro bu hareketin altında bir art niyet olmasından korktuğu için değil, sadece bir kız, elini tuttuğu için gerilmiş gibi görünüyordu. "Ne-ne oldu?"

Mitsuko sıcak bir tavırla gülümsedi. Biçimli dudaklarını açarak konuşmaya başladı. "Senin gibi birisi yanımda olduğu için çok mutluyum. Öyle çok korkmuştum ki bunca zamandır tir tir titriyordum... ama artık güvendeyim."

Yuiçiro gülümser gibi oldu. Gergin dudakları titredi ve nihayet, "Güvendesin," demeyi başardı. Elini geri çekmek istiyor gibiydi ama Mitsuko onu tutmaya devam etti. Konuşmakta zorlanan Yuiçiro gergin bir sesle olsa da, "Ben seni koruyacağım, Mitsuko," demeyi başardı.

Ardından ekledi: "Tadakatsu da yanımızda. Şu an biraz gergin olsa da sinirleri yatıştığında senin düşmanımız olamayacağını anlayacaktır. Sonra da üçümüz sınıfın geri kalanını bulmaya çalışır ve bu adadan kaçmak için bir plan yaparız."

Mitsuko samimiyetle gülümsedi. "Teşekkür ederim. İçimi rahatlattın."

Yuiçiro'nun elini sıktı. İyice kızaran Yuiçiro bakışlarını ondan kaçırdı. "Ş-şey Mitsuko. Ne-ne kadar hoş bir kız olduğunu biliyor musun?"

Mitsuko tek kaşını kaldırdı. "Hayır bilmiyorum. Gerçekten öyle miyim?"

Yuiçiro birkaç kez üst üste başını salladı. Aslında başını sallamaktan çok hissettiği dayanılmaz gerginlik yüzünden titriyormuş gibi görünüyordu. Onun bu hali Mitsuko'nun gülümsemesine neden oldu ve bu gülümsemenin ardında herhangi bir art niyet olmadığını hissetti.

Eh, belki sadece biraz.

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 16

57

Sakamoçi'nin saat altıda yaptığı duyuru Tadakatsu'nun uyanmasına neden oldu. Henüz iki saat bile uyumamıştı ama bunun yeterli olduğu konusunda ısrarcı davrandı ve tabancasına daha iyi hâkim olabilmek için bileğindeki mendili çözdü. Sonra gidip Mitsuko ve Yuiçiro'nun yanına oturdu. Yuiçiro önce Mitsuko'nun uyumasını istese de o bunu kabul etmeyince yere uzanmak zorunda kaldı. (Bu arada dört öğrencinin daha öldüğünü öğrenmişlerdi: Keita İijima, Toşinori Oda, Yutaka Seto ve Şinji Mimura. Yasaklanan yeni bölgelerin hiçbiri bulundukları yeri kapsamıyordu.)

Tadakatsu, Mitsuko'nun bileğindeki kemerin çözüldüğünü öğrendiğinde dehşete kapıldı ama Yuiçiro onu bunun sorun olmayacağı konusunda ikna etmeyi başardı. Zaten Yuiçiro kemeri çözmeseydi Mitsuro'nun bunu Tadakatsu'ya yaptırmak üzere planları vardı.

Ha şimdi olmuş ha sonra.

Mitsuko'nun acele etmemek gibi bir lüksü yoktu. Hiroki Sugimura'ya rastlayacak olurlarsa foyası meydana çıkardı. (Mitsuko onun neden ortalıkta dolaştığını merak ediyordu. O da Yuiçiro ve Tadakatsu gibi bir araya gelebileceği birilerini mi bulmaya çalışıyordu?) Üstelik bir de şu makineli tüfeği olan katil vardı.

Yuiçiro, Mitsuko'ya gülümseyerek, "Uyku tutmayabilir," dese de beş dakikaya kalmadan mışıl mışıl uyumaya başlamıştı. Onun asosyal bir çocuk olduğu düşünüldüğünde fazla dayanıklı olmaması normal sayılırdı. Fazlasıyla yorgun düşmüş olmalıydı. Horul horul uyuyan Tadakatsu'nun aksine o küçük bir bebek gibi sessizce uyuyordu.

Tadakatsu, Mitsuko'nun en az üç metre solundaki bir ağaca sırtını yaslamış oturuyordu. Kısacık saçları ve elmacık kemiklerinin üzerinde birkaç sivilcesi vardı. Gözleri dikkatle Mitsuko'yu süzüyordu. Sağ elindeki tabancanın namlusu artık Mitsuko'yu işaret etmiyordu belki ama parmakları onu her an vurabileceğini göstermek ister gibi sürekli tetiğin üzerindeydi.

Mitsuko yarım saat kadar bekleyip sırtı kendisine dönük yatan Yuiçiro'nun uyuduğundan emin olduktan sonra Tadakatsu'ya döndü ve usulca, "Bana o şekilde bakmana gerek yok. Ben zararsızım," dedi.

Tadakatsu suratını buruşturdu. "Orası belli olmaz."

Yuiçiro'nun bedeni Tadakatsu'nun bu sert cevabına tepki vermek istermişçesine hafifçe kıpırdandı. Mitsuko ve Tadakatsu kısa bir süre onun sırtına baktılar. Çok geçmeden tekrar derin derin nefes almaya başlamıştı.

Mitsuko, Tadakatsu'ya bakmadan yorgun olduğunu göstermek için esnedi. Ardından sağ bacağını uzatıp sol bacağını kaldırdı.

Pilili eteği hafifçe yukarı sıyrılarak beyaz tenli bacaklarının büyük bir kısmını gözler önüne serdi ama Mitsuko bunu hiç fark etmemiş gibi etrafına bakındı.

Tadakatsu'nun gerildiğini hissedebiliyordu. Hah. *Külotumu görebiliyor musun? Pembe ipekten seksi bir külot.*

Mitsuko pozisyonunu bozmadan bakışlarını yavaşça Tadakatsu'ya çevirdi.

Tadakatsu da gergin bir ifadeyle ona baktı. Elbette gözleri o ana dek Mitsuko'nun bacaklarının üst kısmına takılıydı.

Mitsuko bacaklarının açıldığından hâlâ habersizmiş gibi davranarak, "Hey Tadakatsu," dedi.

"Ne var?"

Tadakatsu insanı ürküten duruşundan taviz vermemeye çalışsa da sesi hafifçe titremeye başlamıştı.

"Çok korkuyorum."

Mitsuko onun kendisine yine iğrenç bir şeyler söyleyeceğini düşündü ama Tadakatsu cevap vermek yerine gözlerini üzerine dikmeyi tercih etti.

"Sen korkmuyor musun?"

Tadakatsu kaşlarından birini hafifçe kıpırdatarak, "Elbette korkuyorum," dedi. "Sana karşı bu kadar temkinli davranmamın sebebi de bu zaten."

Mitsuko hüzünlü bir tavırla bakışlarını ondan kaçırdı. "Demek bana hâlâ güvenmiyorsun."

"Sözlerimi bana karşı kullanma," dedi Tadakatsu ama sesi az önceki kadar düşmanca sayılmazdı. "Sürekli aynı şeyleri tekrarlayıp durduğumu ben de biliyorum ama ölmek istemiyorum."

Mitsuko bakışlarını hızla ona çevirdi. Sözlerini az da olsa vurgulayarak. "Ben de," dedi. "Ben de ölmek istemiyorum. Fakat bana güvenmezsen işbirliği yapıp bu adadan kurtulmanın bir yolunu asla bulamayız."

"Şey..." dedi Tadakatsu biraz yumuşamış gibi. "Şey... Bunu ben de biliyorum ama..."

Mitsuko samimi bir tavırla gülümsedi. Rakibinin gözlerinin içine baktı ve kırmızı ve biçimli dudakları yukarı doğru kıvrıldı. Bu, Yuiçiro'yla yaptığı o masum sohbet sırasında yüzüne yerleştirdiği gülümsemeden farklı bir gülümsemeydi. Bu Mitsuko'ya özgü günahkâr melek gülümsemesiydi. Tahrik olan Tadakatsu'nun gözleri fal taşı gibi açıldı.

Mitsuko yüzüne tekrar az önceki dehşete kapılmış kız ifadesini yerleştirerek, "Hey Tadakatsu," dedi. Yüzündeki ifadeleri durmaksızın değiştirmek; bakireden fahişeye, gündüzden geceye dönüşmek. *Vay canına. Tıpkı bir film ismi gibi.*

"Ne-ne var?"

"Sürekli bunu söyleyip durduğumu biliyorum ama ben çok korkuyorum."

"Anlıyorum."

"Yani?" Mitsuko bir kez daha onun gözlerinin içine baktı.

"Yani?" Artık Tadakatsu'nun ne yüzünde ne de sesinde düşmanca ve şüpheci bir ifade vardı.

Mitsuko başını hafifçe yana eğerek, "Biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu.

"Konuşmak mı?" Tadakatsu kaşlarını çattı. "Zaten konuşmuyor muyuz?"

Mitsuko, "Anlamamış gibi davranma. İlla yüksek sesle mi söyleyeyim?" diye fısıldadı. Gözlerini Tadakatsu'nun gözlerinden ayırmadan çenesiyle Yuiçiro'yu işaret etti. "Burada olmaz, tamam mı? Seninle Yuiçiro'nun olmadığı bir yerde konuşmak istiyorum."

Ağzı hafifçe aralık duran Tadakatsu önce Yuiçiro'ya, sonra tekrar Mitsuko'ya baktı.

"Tamam mı?" diye sordu Mitsuko. Ayağa kalkıp etrafa bakındıktan sonra bu iş için en uygun yerin, Tadakatsu'nun arkasındaki çalılık olduğuna karar verdi. Tadakatsu'nun yanına gitti ve başını hafifçe yana eğerek yürümeye devam etti. Onun bu yemi yutup yutmayacağından emin değildi ama peşinden gelen ayak seslerine bakılırsa yemi çoktan tırtıklamaya başlamıştı.

Mitsuko, Yuiçiro'nun yattığı yerden yirmi metre kadar ötede durdu. Burası çalılarla çevrelenmiş küçük bir alandı.

Arkasını dönüp baktığında çalıların arasından geçerek peşinden gelen Tadakatsu'yu gördü. Tadakatsu'nun gözleri dalgmlaşmıştı. Ama bilincini henüz tam anlamıyla kaybetmemiş olmalıydı. Tabancasını hâlâ sımsıkı elinde tutuyordu.

Mitsuko hızla eteğinin yanındaki fermuarı indirdi. Pilili etek yere düşerek bacaklarını sabah güneşinin soluk ışığında gözler önüne serdi. Tadakatsu'nun nefesini tuttuğunu hissedebiliyordu.

Mitsuko boynundaki fuları da çıkararak soyundu. Diğer kızların aksine o içine fanila giyecek kadar tutucu değildi, bu yüzden sadece sütyen ve külotla kalmıştı. Ah, evet, ayakkabılarını da çıkarması gerekiyordu. Onları da çıkardıktan sonra yüzüne günahkâr melek gülümsemesini yerleştirerek Tadakatsu'ya baktı.

"Mi-Mitsuko," dedi Tadakatsu güçlükle konuşarak.

Mitsuko işini sağlama almaya karar verdi. "Çok korkuyorum, Tadakatsu. Bu yüzden..."

Tadakatsu acemi adımlarla ona doğru yaklaştı.

Mitsuko birden onun elinde bir tabanca tuttuğunu fark etmiş gibi yaparak bakışlarını sağ eline çevirdi. "Şu şeyi bırak artık."

Tadakatsu da bunu yeni fark etmiş gibi elini kaldırıp tabancaya baktı. Ardından onu ulaşamayacakları bir yere bıraktı.

Bunu yaptıktan sonra tekrar Mitsuko'ya yaklaştı.

Mitsuko yüzüne hoş bir gülümseme yerleştirerek kollarını açtı ve boynuna doladı. Tadakatsu'nun vücudu titredi ama Mitsuko ona dudaklarını uzatınca hemen onlara yapışıp bastırarak emmeye başladı. Mitsuko soluk soluğa ona karşılık verdi.

Kısa bir süre sonra dudakları birbirinden ayrıldı.

Mitsuko onun gözlerinin içine bakarak, "Bunu ilk kez yapacaksın, değil mi?" diye sordu.

"Ne olmuş yani?" dedi Tadakatsu titrek bir sesle.

Mitsuko altta, birlikte otların üzerine yattılar.

Tadakatsu hemen onun göğüslerini buldu.

Seni aptal, bunu yapmadan önce benimle biraz sevişmen gerekiyor, diye düşündü Mitsuko. Ama bunu Tadakatsu'ya söylemek yerine, "Ahh..." diyerek inledi. Tadakatsu'nun kaba elleri sütyenini sıyırarak çıplak kalan iri göğüslerini avuçladı. Ardından yüzünü göğüslerine gömdü.

"Ahh... Ahh..."

Mitsuko tahrik olmuş gibi davranmaya devam ediyordu (hem de porno filmlerdeki gibi abartılı bir şekilde) ama bir yandan da sağ elini külotuna götürmüştü.

Parmak uçları sert ve ince bir şeye dokundu.

Çete kızları büyük ihtimalle artık böyle işe yaramaz ve ucuz silahlar kullanmıyordu ama Mitsuko uzun süredir bu silahı taşımayı tercih ediyordu. Aslında şu an onun için en işe yarar silah külotunun içine saklayabildiği bu silahtı.

Tadakatsu kendini tamamen Mitsuko'nun göğüslerine kaptırmıştı. Sol elini onun bacaklarının arasına götürdü. Mitsuko inledi ama Tadakatsu'nun gözleri hâlâ göğüslerindeydi. Başı tamamen savunmasız bir şekilde duruyordu.

Mitsuko sağ elini yavaşça onun boynuna götürdü.

Üzgünüm, Tadakatsu. Ama en azından bu dünyayı hoş bir anıyla terk edeceğin için beni affedersin, değil mi? Sonuna dek gidemeyecek olmamız ne kötü.

Mitsuko'nun sağ yüzük parmağı usulca Tadakatsu'nun boynuna dokundu. Elindeki obje işaret ve orta parmakları arasında duruyordu.

Tam o sırada bir kuş öttü. Ses ne yazık ki Mitsuko'nun sağ tarafından gelmişti.

Tadakatsu farkında olmadan başını kaldırdı ve bakışlarını sesin geldiği yöne çevirdi.

Bu sadece bir kuş sesiydi. Oysa Tadakatsu'nun gözlerinin fal taşı gibi açılmasına sebep olan şey Mitsuko'nun elinde tuttuğu ve tam yüzünün önünde duran jiletti.

Lanet olsun!

Bundan daha kötü bir zamanlama olabilir mi? Mitsuko zihninden hayal meyal bu düşünceler geçse de elinde olmadan jileti salladı.

Bunu yapmasıyla birlikte Tadakatsu inleyerek ondan uzaklaştı. Jilet boynunu sıyırıp geçmişti ama açılan yara öldürücü olamayacak kadar yüzeydeydi. *Tanrım, ah Tanrım, ne refleks ama. Ah, tabii ya, sen bir beyzbol oyuncusuydun.*

Gözleri fal taşı gibi açılan Tadakatsu hızla ayağa fırladı. Yerden kalkmaya uğraşan Mitsuko'ya baktı. Bir şeyler söyleyecek gibi oldu ama nutku tutulmuştu.

Onun bu hali Mitsuko'nun umurunda bile değildi. Hızla ayağa kalkıp sağ tarafta duran tabancaya hamle yaptı.

Ancak Tadakatsu beyzboldaki balıklama dalış tekniğini uygulayarak önüne geçti ve tabancayı kapıp yerde yuvarlandıktan sonra dizlerinin üzerinde doğruldu. Tadakatsu ilkokuldan beri Şuya Nanahara'dan boşalan *shortstop* pozisyonunda oynadığı için (Küçükler Ligi'nin yıldız oyuncusu Şuya'nın ünü öyle yayılmıştı ki ilkokulu farklı bir okulda okumuş olmasına rağmen Mitsuko bile ondan bahsedildiğini duymuştu) fazlasıyla güçlü reflekslerle sahipti. *Şiroiva Lisesi'nin beyzbol takımı emin ellerde ha?*

Neyse, en azından pantolonunu indirmemiştin. Yoksa o çıplak halinle içler acısı bir durumda olurdun.

Mitsuko onun tabancaya kendisinden önce ulaşacağını anlar anlamaz yönünü değiştirdi. Arkasından gelen silah sesleri duydu ama çalıların arasına dalarak mermilerden kurtulmayı başardı.

Tadakatsu'nun peşinden geldiğini duyabiliyordu. Kendisine yetişecekti. Bu konuda en ufak bir şüphe yoktu.

Mitsuko çalıların arasından dışarı çıktığında karşısında Yuiçiro Takiguçi'yi buldu. Belli ki silah seslerini duyarak uyanmış, Mitsuko ve Tadakatsu'yu göremeyince onları aramaya çıkmıştı. Ancak Mitsuko'yu bulur bulmaz gözleri fal taşı gibi açılmıştı. (Elbette öyle olacaktı. Mitsuko yarı çıplaktı. *Ne büyük sürpriz ama! Mitsuko Suma'nın Tek Gecelik Gösterisi. Ah, bir dakika, artık sabah oldu.*)

"Yuiçiro!" dedi Mitsuko sesini yükseltip onun yanma koşarak. Bunu yaparken yüzünü buruşturmayı ihmal etmemişti.

"Ne-neler oluyor, Mitsuko?"

Tadakatsu Hatagami çalıların arasından çıktığında Mitsuko çoktan Yuiçiro'nm arkasına saklanmıştı. Yuiçiro kendisinden sadece dört ya da beş santim uzun olduğu için tam anlamıyla korunduğu söylenemezdi ama yine de idare ederdi.

"Yuiçiro!" Tadakatsu durup silahını doğrulttu ve homurdandı. "Yolumdan çekil!"

"Du-dur bir dakika." Hâlâ uykulu olan Yuiçiro belki de durumu kavrayamadığı için hızlı hızlı konuşuyordu. Mitsuko onun omuzlarına tutunup yarı çıplak vücudunu sırtına yasladı.

"Neyin var senin?" dedi Yuiçiro.

"Mitsuko beni öldürmeye çalıştı! Sana söylemiştim, dostum!"

Yuiçiro'nun arkasına saklanmaya devam eden Mitsuko zayıf bir sesle, "Bu-bu doğru değil," dedi. "Tadakatsu elindeki silahla beni zorladı... Lütfen yardım et, Yuiçiro."

Tadakatsu yüzünü dehşetle buruşturdu. "Bu-bu doğru değil, Yuiçiro! Şuraya bak!" Boşta duran sol elinin parmaklarıyla boynunu gösterdi. İnce bir çizgi halindeki kesiğin üzerinde biraz kan vardı. "Bana jiletle saldırdı!"

Yuiçiro arkasını dönüp göz ucuyla Mitsuko'ya baktı. Mitsuko bu sözler onu dehşete düşürmüş gibi elinden geldiğince işveli bir şekilde başını iki yana salladı. Şimdi bir kez daha bakireyi oynamaya başlamıştı.

"Öylesine çaresizdim ki tırnaklarımı kullanmak zorunda kaldım. Sonra... Tadakatsu çılgına döndü. Beni vurmaya çalıştı..."

Mitsuko elindeki jileti çoktan çalıların içine atmıştı. Onu çırılçıplak bırakıp (ki zaten çıplak sayılırdı) üzerini arasalar bile bir şey bulamazlardı.

Tadakatsu öfkeden kıpkırmızı oldu. "Kenara çekil, Yuiçiro!" diye bağırdı. "Onu vuracağım!"

"Bekle," dedi Yuiçiro elinden geldiğince sakin bir sesle konuşmaya çalışarak. "Ki-kimin doğru söylediğini bilmiyorum."

"Ne?" Tadakatsu sesini yükseltse de Yuiçiro ondan korkmamıştı. Sağ elini ona doğru uzattı.

"Tabancanı bana ver. Sonra da kimin doğru söylediğini anlayalım."

Tadakatsu çektiği ızdırap yüzünden gözyaşlarına boğulacakmış gibi suratını buruşturdu. Yüzündeki ifadeyi değiştirmeden konuşmaya devam etti. "Bunun için zamanımız yok! Ondan hemen kurtulmazsak sadece beni değil, seni de öldürecek!"

Mitsuko, "Bu korkunç bir suçlama," diye haykırdı. "Ben asla böyle bir şey yapmam. Bana yardım et Yuiçiro." Yuiçiro'nun omuzlarını sıktı.

Yuiçiro sabırla elini Tadakatsu'ya uzattı. "Söylediklerin doğruysa o tabancayı bana ver, Tadakatsu."

Tadakatsu bir kez daha suratını buruşturdu.

Ama sonra derin bir nefes aldı, omuzları çöktü ve nefesini bıraktıktan sonra tabancasını indirdi. Başka şansı yokmuş gibi silahı ters çevirdi ve kabzasını Yuiçiro'ya uzattı.

Mitsuko'nun yüzünde hâlâ ağlamaklı bir ifade vardı ama şimdi gözleri hafifçe parlamıştı. Onun için hayati önem taşıyan an, Yuiçiro'nun tabancayı eline aldığı an olacaktı. Sonrasında tabancayı ele geçirmekte

zorlanacağını sanmıyordu. Şimdi cevaplanması gereken tek soru bunu nasıl yapacağıydı.

Yuiçiro başını sallayarak öne doğru yürüdü.

Ama sonra...

Bu hareket Hiroki'nin Mitsuko'ya karşı kullanmayı planladığı .45'lik Colt'la yaptığı harekete birebir benziyordu. Tadakatsu bir sihirbaz gibi hızla elindeki tabancanın yönünü değiştirmiş ve sağ dizinin üzerinde yere çömelerek yana eğilmişti. Şimdi tabancanın namlusu Yuiçiro'nun sol omzunun hemen yanından Mitsuko'yu hedef alıyordu. Yuiçiro öne doğru yürüdüğü için artık onun sırtına tutunamayan Mitsuko açık bir hedef durumundaydı.

Gözleriyle tabancanın nişan hattını takip eden Yuiçiro hızla dönüp Mitsuko'ya baktı.

Mitsuko'nun gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Artık ben bir ölüyüm...

Tadakatsu hiç düşünmeden tetiği çekti.

Silah sesi. İki el.

Yuiçiro'nun bedeni Mitsuko'nun tam önünde, ağır çekim bir film karesindeymişçesine yavaşça yere yıkıldı.

Onun hemen arkasında Tadakatsu'nun korku dolu yüzü duru-yordu.

Bütün bunlar olup biterken Mitsuko, Yuiçiro'nun uyurken pantolonunun arkasına sıkıştırdığı orağı eline almayı başarmıştı.

Onu hızla fırlattı. Orak havada dönerek ilerledi. Bir muzu andıran bıçak Tadakatsu'nun sağ omzuna saplandı. Tadakatsu inleyerek elindeki silahı düşürdü.

Mitsuko hiç vakit kaybetmedi. Yuiçiro'nun alüminyum beyzbol sopasını kapıp öne doğru fırladı. Yüzükoyun yerde yatan Yuiçiro'nun üzerinden atlayarak Tadakatsu'ya doğru koştu ve hızla sopayı, sağ omzunu tutarak öne doğru sendeleyen Tadakatsu'nun başına indirdi.

Hey, baksana. Sana yabancılık çekmeyeceğin bir şey getirdim; bir beyzbol sopası. Umarım hoşuna gitmiştir.

Çat. Beyzbol sopasının ucu Tadakatsu'nun yüzünün tam ortasına çarptı. Burun kemiği kırılmış, dişlerinden birkaçı dökülmüştü.

Tadakatsu kendinden geçti. Mitsuko bu defa sopayı onun alnına indirdi. *ÇATIRT!* Alnı içe göçmüştü. Tadakatsu'nun gözleri yuvalarından fırladı ve elleri yumruk halini aldı. Mitsuko'nun bir sonraki hamlesi burnunu hedef almıştı. *Mitsuko Suma'nın Bin Atış Eğitimi. Haydi, haydi, bu seferki orta sahaya ulaşacak.*

Tadakatsu'nun burun deliklerinden kan boşandı.

Mitsuko sopayı indirdi. Tadakatsu'nun yüzü kanla kaplıydı. Çoktan ölmüş olmalıydı. Dümdüz olan burnundan ve kulaklarından oluk oluk kan akıyordu.

Mitsuko sopayı bir kenara fırlatıp solunda duran tabancayı aldı.

Ardından yüzükoyun yerde yatan Yuiçiro'nun yanına gitti.

Yuiçiro'nun üzerinde yattığı otlar kana bulanmıştı.

Yuiçiro ona siper olmuştu. O kısacık anda.

Mitsuko, Yuiçiro'nun yanına diz çöktü. Eğilirken hâlâ nefes aldığını fark etmişti.

Biraz düşündükten sonra onun Tadakatsu'nun cesedini görmesini engellemek için yer değiştirdi. Ardından omzunu tutarak onu kendine doğru çevirdi.

Yuiçiro, "Alıhh..." diye inledikten sonra sersemlemiş bir halde gözlerini açtı. Okul ceketinde iki delik açılmıştı. Deliklerden biri sol göğsünde, diğeriyse vücudunun yan tarafındaydı. Ceketin siyah kumaşı kanla ıslanmıştı. Mitsuko onun olduğu yerde doğrulmasını sağladı.

Yuiçiro gözlerini kısa bir an etrafta gezdirdi. Ardından Mitsuko'ya baktı. Tıpkı kalp atışları gibi nefes alışı da düzensizdi. "Mi-Mitsuko," dedi. "Tadakatsu'ya ne-ne oldu?"

Mitsuko başını iki yana salladı. "Seni vurunca panikledi ve kaçtı."

Tadakatsu'nun asıl hedefi Mitsuko olduğu için bu saçma bir açıklama olmuştu. Ama belki Yuiçiro da sağlıklı düşünemiyordu. Yavaşça başını salladı.

"Ge-gerçekten mi..." Yuiçiro gözlerini odaklamakta güçlük çekiyor gibiydi. Artık Mitsuko'yu hayal meyal seçiyor olmalıydı. "U-umarım senin canın yanmamıştır."

"Ben iyiyim," dedi Mitsuko başını sallayarak. Ardından ekledi: "Hayatımı kurtardın."

Yuiçiro'nun yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Ço-çok üzgünüm. Sanırım artık seni koruyamayacağım. Ha-hareket edemiyorum..."

Bunları söylediği sırada dudaklarının kenarından kan boşandı. Ciğerleri sönmüş olmalıydı.

"Biliyorum." Mitsuko öne doğru eğilip ona yavaşça sarıldı. Göğsünün üzerine dökülen uzun, siyah saçlarının ucu kana bulanmıştı. Mitsuko dudaklarını onun dudaklarına bastırmadan önce, Yuiçiro'nun gözleri hafifçe hareket etti ve kapandı.

Bu öpücük az önce bir fahişe kılığına bürünerek Tadakatsu'ya verdiği öpücükten çok daha farklıydı. Kan tadıyla karışmış olsa bile sıcak, yumuşak ve sevgi doluydu.

Dudakları birbirinden ayrıldı. Yuiçiro yine yarı baygın bir halde gözlerini açtı. "Üzgünüm," dedi. "Sanırım..."

Mitsuko gülümsedi. "Biliyorum."

TAK! TAK! TAK! Bu silah sesleri Yuiçiro'nun gözlerinin büyümesine neden oldu.

Büyük ihtimalle ne olduğundan habersiz bir şekilde Mitsuko'nun yüzüne baktı ve hemen oracıkta öldü.

Mitsuko dumanı hâlâ üzerinde olan tabancayı Yuiçiro'nun karnından çekti ve ona son bir kez daha sarıldı. İfadesiz gözlerinin içine baktı.

"Çok hoştun. Beni biraz mutlu ettiğini bile söyleyebilirim. Seni asla unutmayacağım."

Mitsuko gözlerini kapadı. Neredeyse vicdan azabı çektiğini hissederek dudaklarını bir kez daha yavaşça Yuiçiro'nun dudaklarına bastırdı. Yuiçiro'nun dudakları hâlâ sıcaktı.

Güneş nihayet kuzeydeki dağın batı yamacında parlamaya başlamıştı. Yuiçiro'nun, Mitsuko'nun başının gölgesi altında duran gözbebekleri hızla genişliyordu.

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 14

58

Şuya Nanahara aniden uyandı.

Parlak yeşil otların çevrelediği mavi gökyüzüne baktı. Ayağa kalktı. Etrafını saran otların ötesinde, güneşin hoş ışıkları altında duran Şiroiva Lisesi'nin tanıdık görüntüsü vardı. Okulun bahçesinde eşofmanlı birkaç öğrenci duruyordu. Belki de beden eğitimi dersinde softbol oynuyorlardı. Şuya onların tezahüratlarını duyabiliyordu.

Kendisi avlunun köşesindeki bahçedeydi. Hurma ağacının geniş yapraklarının üzerini örttüğünü görebiliyordu. Bazen öğle saatinde ya da dersi astığında bu ağacın altında uyuklardı.

Şuya ayağa kalkıp vücudunu kontrol etti.

Tek bir yarası bile yoktu. Okul ceketine ot parçacıkları yapışmıştı. Ceketini silkeleyerek onlardan kurtuldu.

Bir rüya...

Hâlâ kendine gelememiş olan Şuya başını iki yana salladı. Şimdi bundan emindi.

Hepsi bir rüyaydı. Her şey.

Eliyle boynunu sildi. Terden sırılsıklam olmuştu. Sanki bir kâbus görmüş gibi terlemişti.

Ne korkunç bir rüya! Öldürme oyunu mu? Program'a seçilmiştik!

Sonra birden aklına geldi. Bahçedeki öğrenciler mi? Beden eğitimi dersi mi?

Saatine baktı. Öğleden sonraki dersler başlamıştı. Uyuyakalmıştı!

Hızla bahçeden ayrılıp okul binasına doğru koştu. O gün... Koşarken saatine baktığında o günün... perşembe olduğunu gördü.

Perşembe günleri öğleden sonraki ilk ders edebiyattı. İçi rahatladı. Edebiyatı severdi ve bu derste oldukça başarılıydı. Üstelik edebiyat öğretmeni Kazuko Okazaki de ondan hoşlanırdı. O halde yapması gereken tek şey Bayan Okazaki'nin önünde eğilip ondan özür dilemekti.

Edebiyat. Sevdiği dersler. Notlar. Bayan Okazaki.

Zihninde dönüp duran bu kelimeler nostalji yaşamasına neden olmuştu.

Şuya edebiyatı gerçekten de çok severdi. Ders kitaplarındaki makale ve hikâyeler, Cumhuriyet'i ya da bazı saçma ideolojileri öven sloganlarla dolu olsa da Şuya içlerinden hoşlandığı sözleri çıkarmayı başarıyordu. Sözler onun için müzik kadar önemliydi. Çünkü sözler olmadan *rock* müzik yapmak imkânsızdı.

Konu sözlerden açılmışken, edebiyat dersinin en başarılı öğrencisi olan Noriko Nakagava çok güzel şiirler yazıyordu. Onun şiirleri, Şuya'nın bulmak için büyük çaba sarf ettiği şarkı sözlerinden çok daha anlamlı ve güzeldi. Şiirleri bir taraftan samimi ve yumuşak, diğer taraftan sert ve güçlü olabiliyordu. Şuya bu şiirlerin kızların genel karakterini yansıttığını düşünüyordu. Elbette ona Yoşitoki Kuninobi âşıktı ama Noriko'nun bu yönü Şuya'yı gerçekten de etkiliyordu.

Bu gerçeği fark etmek Şuya'nın, *ah, demek Yoşitoki yaşıyor*, diye düşünmesine neden oldu. Rüyasında çektiği sıkıntının ne kadar aptalca olduğunu anladı ve okula doğru koşarken duyduğu rahatlama yüzünden neredeyse ağlayacaktı. *Ne kadar aptalca. Rüyamda Yoşitoki'nin öldüğünü gördüğüme inanamıyorum.*

Peki ama nasıl oldu da rüyamda kendimi Noriko'yla buldum? Hey, dur biraz, ne zamandan beri ona "Noriko-san" demekten vazgeçtim? O aptal rüyada haddini bilmez birisiydim. Rüyasında Noriko'yla beraber olduklarını görmüştü. *Peki, bu ona yazdığı şiirlere duyduğum hayranlıktan farklı duygular beslediğimi mi gösteriyor? Hayır, bu yakın zamanda Yoşitoki'yle kavga edeceğimiz anlamına geliyor. Başım dertte.*

Her şeye rağmen bu gereksiz düşünce sırıtmasına neden olmuştu.

Okul binasından içeri giren Şuya dersler başladığı için sessiz olmaya çalıştı. Koşarak merdivenlerden tırmandı. Bu yıl 1-B sınıfı üçüncü kattaydı. Basamakları ikişer ikişer tırmanıyordu.

Üçüncü kata ulaştı ve hemen koridora yöneldi. Koridordaki ikinci sınıf 1-B'ye aitti.

Şuya kısa bir süre sınıfın kapısında bekleyip Bayan Okazaki'ye söyleyecek uygun bir bahane bulmaya çalıştı. Kendini hasta hissediyordu... Hayır, aniden başı dönmüş, bu yüzden yatıp dinlenmek zorunda kalmıştı. Onun her zaman sağlıklı olduğunu bilen Bayan Okazaki bu yalanına inanır mıydı? Sınıfa bu bahaneyle girse Yoşitoki abartılı bir şekilde omuz silker ve Yutaka Seto gibi birisi, "Eminim uyuyakalmıştın," benzeri bir şeyler söylerdi. Şinji Mimura kıs kıs güler ve kollarını göğsünde kavuşturan Hiroki Sugimura da eğleniyormuş gibi görünürdü. Noriko kafasını kaşıyan Şuya'ya bakıp gülümserdi. *Pekâlâ, aynen böyle söyleyeceğim. Bu utanç verici bir durumsa da ne olmuş yani?*

Şuya mümkün olduğunca üzgün görünmeye çalışarak elini kapının koluna koydu ve yavaşça indirmeye başladı.

Saygılı bir tavır takınarak içeri bakmadan önce rahatsız edici bir koku duydu.

Başını kaldırdı. Tüm gücüyle iterek kapıyı açtı.

Gördüğü ilk şey kürsünün önünde yatan kişi oldu.

Bayan Okazaki.

Bu Bayan Okazaki değil, sınıf öğretmenleri Masao Hayaşida'ydı. Ve başı yoktu. Başının olması gereken yerde bir kan gölü oluşmuştu. Gözlük çerçevesinin sadece bir tarafı yanında duruyordu.

Şuya gözlerini Bay Hayaşida'nın cesedinden ayırarak sınıfa çevirdi.

Sıralar ve sandalyeler yine eskisi gibi sıralanmıştı.

Tuhaf olan tek şey sınıf arkadaşlarının, oturdukları sıraların üzerine yığılıp kalmış olmalarıydı.

Zemin kanla kaplıydı. Havada mide bulandıran, ağır bir koku vardı.

Kısa bir süre için olduğu yerde donup kalan Şuya hızla Mayumi Tendo'nun yanına gittiğinde... anteni andıran gümüş bir okun sırtına

saplanmış olduğunu gördü. Okun ucu karnından dışarı çıkmıştı ve yarasından akan kan önce eteğine sonra da yere damlıyordu.

Şuya yürümeye devam etti. Bu sefer de Kazuşi Niida'nın vücudunu sarstı. Bunu yapmasıyla birlikte Kazuşi'nin bedeni aniden yan yattı ve yüzü ortaya çıktı.

Şuya sırtından aşağı soğuk bir ürperti yayıldığını hissetti. Kazuşi'nin gözleri artık iki kırmızı delikten ibaretti. İçlerinden kan ve yumurta akına benzeyen kaygan bir sıvı akıyordu. Boğazına bir el matkabını andıran, kalın saplı bir obje saplanmıştı.

Şuya bir çığlık atarak Yoşitoki Kuninobu'nun oturduğu sıraya koştu. Yoşitoki'nin sırtında açılan üç delik de kan doluydu. Şuya onu kaldırdığında başı omzunun üzerine düştü. Yuvalarından fırlamış gibi duran gözleri tavana bakıyordu.

Yoşitoki!

Şuya bağırmaya başladı. Ardından çılgınca bir telaşla bakışlarını sınıfta gezdirdi.

Herkes ya sandalyesinin üzerine yığılıp kalmıştı ya da yerde yatıyordu.

Megumi Eto'nun boğazı ortadan ikiye ayrılan bir karpuz gibi kesilmişti. Yoji Kuramoto'nun kafasında bir orak duruyordu. Sakura Ogava'nın kafatası fazla olgunlaşmış bir meyve gibi çatlamıştı. Yoşimi Yahagi'nin başının sadece yarısı vardı. Tatsumiçi Oki'nin kafasına bir balta saplanmış ve yüzü bir fıstık gibi yamru yumru bir şekilde ortadan ikiye ayrılmıştı. Kyoiçi Motobuçi'nin karnı bir sosis fabrikasının çöp bidonuna benziyordu. Tadakatsu Hatagami'nin yüzü ezilmişti ve kanla kaplıydı. Hirono Şimizu'nun yüzü şişip mosmor olmuş ve bir salyangoz boyutlarına ulaşan dili açık duran ağzının yan tarafından dışarı sarkmıştı. Üçüncü Adam Şinji Mimura'nın bedeni delik deşikti.

Kısacası sınıftaki herkes ölmüştü.

Şuya göz ucuyla bir şey fark etti. Şogo Kavada'nın –şu okullarına yeni transfer olan ve kötü üne sahip mesafeli öğrenci– göğsünde derin bıçak yaraları vardı. Yarı açık duran gözleri yere bakıyordu. Bakışları donuk ve dalgındı.

Şuya derin bir nefes alarak Noriko Nakagava'nın oturduğu sıraya baktı. Hemen Yoşitoki'nin arkasında oturduğu için onu önceden fark etmiş olmalıydı. Şuya her nedense sınıf arkadaşlarının sıraları kendisinin etrafında dönüyormuş gibi hissediyordu. Nihayet Noriko'yu bulmayı başardı.

Noriko hâlâ sırasının üzerinde yatıyordu.

Şuya yanına koşup onun doğrulmasını sağladı.

Noriko'nun başı öne düştü. Bedeninden ayrılarak gürültüyle yere çarptı ve bir kan gölünün içine yuvarlandı. Şimdi olduğu yerden dargın gözlerle Şuya'ya bakıyordu. *Beni kurtaracağını sanmıştım, Şuya. Ama en sonunda ben de öldüm. Seni gerçekten de sevmiştim. Sevmiştim.*

Gözleri Noriko'nun yüzüne kilitlenen Şuya başını kaldırıp ağzını açtı. Çıldırmak üzere olduğunu hissediyordu.

Tüm gücüyle bir çığlık atmak üzere olduğunu biliyordu.

Birden beyaz bir şey gördü.

Aslında yatay pozisyonda olduğunu fark ettiğinde bakışı netleşti ve bir tavana bakmakta olduğunu anladı. Sol tarafında bir floresan lamba vardı.

Birisi nazikçe göğsüne dokundu.

Şuya nefes almakta fazlasıyla zorlandığını fark etti. Gözleri ona dokunan elin ait olduğu kolu takip etti ve denizci üniforması giymiş, saçları örgülü bir silüet gördü. Sınıfın kız öğrenci başkanı Yuki Utsumi (2 No.lu Kız Öğrenci) sevgi dolu bir gülümsemeyle kendisine bakıyordu.

"Sanırım nihayet kendine geldin. Oh, rahatladım," dedi Yuki.

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 14

59

Şuya ayağa kalkmaya çalıştı ama vücudunu kaplayan acı onu hızla esir alınca tekrar yattığı yere sırtüstü düştü. İşte o zaman üzerine temiz çarşaflar serili, yumuşak bir yatakta olduğunu anladı.

Yuki bir kez daha yavaşça onun göğsüne dokunduktan sonra kalın battaniyeyi boynuna dek çekti. "Kendini yorma. Kötü yaralanmışsın. Sanırım kâbus gördün. Şimdi iyi misin?"

Şuya ona tutarlı bir cevap vermekte zorlandı. Bunu yapmak yerine içinde bulundukları odayı inceledi. Küçük bir yerdi. Sol duvar ucuz bir duvar kâğıdıyla kaplanmıştı ve hemen Yuki'nin arkasında bir yatak daha vardı ama bunun dışında oda neredeyse tamamen boştu. Yattığı yatağın ayakucuna yakın bir yerde kapalı bir kapı gördü. Ahşap çerçevesi kapıyı eskiymiş gibi gösteriyordu. Başının üzerinde, odayı aydınlatmaya yetecek şekilde loş bir ışık girmesini sağlayan bir pencere olmalıydı. İçeriye kasvetli bir ışık sızdığına bakılacak olursa dışarıda herhalde bulutlu bir hava vardı. Ama burası neresiydi?

"Hiç anlamıyorum," dedi Şuya nihayet konuşabildiğini fark ederek. "Sınıf başkanıyla bir otele giriş yaptığını falan hatırlamıyorum."

Şuya hâlâ toparlanamamıştı ama Yuki rahat bir nefes aldı. Ardından dolgun dudaklarıyla hafifçe kıkırdadı. "Bunu söylemeden duramadın, değil mi? Gerçi iyileştiğini görmek beni çok rahatlattı." Ona bakarak ekledi: "Uzunca bir süredir baygın yatıyorsun. Bir bakalım... tam tamına," Yuki sol bileğindeki saate baktı, "on üç saat olmuş."

On üç saat mi? On üç saat. On üç saat önce ben...

Şuya'nın gözleri büyüdü. Nihayet hem hafızası hem de şimdiki zaman yerli yerine oturmuştu. Artık tamamen kendine gelmişti.

Öğrenmek zorunda olduğu bir şey vardı. Hem de derhal. "Peki ya Noriko, Noriko Nakagava? Ve Şogo Kavada?" Derin bir nefes aldı. İkisi de hâlâ yaşıyor muydu?

Yuki tuhaf bir ifadeyle yüzüne baktıktan sonra, "Sanırım ikisi de yaşıyor," dedi. "Az önce öğleden sonraki anons yapıldı ama onların isimleri okunmadı."

Şuya rahatlayarak nefesini bıraktı. Şogo ve Noriko kaçmayı başarmıştı. Şuya, Kazuo peşine takılınca onların izini kaybetmiş olmalıydı. Kazuo...

Başını kaldırıp Yuki'ye baktı.

"Kazuo. Peşimdeki Kazuo'ydu!" Sesi paniğe kapılmış gibi çıkıyordu. "Neredeyiz? Burada yalnız mısın? Çok dikkatli olmalıyız!"

Yuki onun battaniyenin altından çıkan sağ eline yavaşça dokunarak, "Sakin ol," dedi. Ardından, "Sana bunu yapan Kazuo muydu?" diye sordu.

Şuya başıyla onayladı. "Bize saldıran kişi Kazuo'ydu. O bu oyunu sonuna dek oynayacak."

"Doğrudur," dedi Yuki başını sallayarak. "Burada güvendeyiz. Sen hariç altı kişiyiz. Diğer herkes nöbet tutuyor, bu yüzden endişelenmene gerek yok. Hepsi de benim yakın arkadaşlarım."

Şuya tek kaşını kaldırdı. *Altı kişi mi?*

"Kimler var?"

"Yuka Nakagava." Yuki tamamen tesadüf sonucu Noriko'yla aynı soyadını paylaşan şu neşeli kızdan bahsediyordu. "Satomi Noda ve Çisato Matsui. Haruka Tanizava ve Yuko Sakaki."

Şuya dudaklarını yaladı. Onun yüzündeki ifadeyi fark eden Yuki, "Ne oldu?" diye sordu. "Onlara güvenmiyor musun? Hangisine? Yoksa hiçbirine mi?"

"Hayır..." dedi Şuya başını iki yana sallayarak. "Senin arkadaşların oldukları için onlara güveniyorum."

Ama hepsi yakın dost olan bu altı kız bir araya gelmeyi nasıl başarmıştı?

Yuki gülümseyerek onun elini sıktı. "Güzel. Bunu söylemen beni mutlu etti, Şuya."

Şuya da gülümsedi. Ama yüzündeki gülümseme neredeyse aynı anda soldu. Öğrenmesi gereken başka şeyler de vardı. Kaçırdığı üç anons vardı; geceyarısında, saat altıda ve öğle saatlerinde yapılan anonslar.

"Başka kim... öldü?" diye sordu. "Ya-yani benim duymadığım üç anons var, değil mi? Başka ölen oldu mu?"

Yuki'nin dudakları kaskatı kesildi. Hemen yanlarında duran sehpanın çekmecesinden bazı kâğıtlar çıkardı. Bu bir harita ve öğrenci listesiydi. Kâğıtların üzerindeki çamur lekeleri ve kırışıklıklar Şuya'ya oldukça tanıdık gelmişti. Bunların okul ceketinin cebinde sakladığı kâğıtlar olduğunu anladı.

Yuki listeye bakarak, "Hirono Şimizu," dedi. "Keita İijima, Toşinori Oda, Yutaka Seto, Yuiçiro Takiguçi, Tadakatsu Hatagami ve Şinji Mimura."

Şuya'nın ağzı açık kalmıştı. Elbette oyun devam ediyordu ama geriye sadece bir düzine öğrencinin kaldığını duymak onu fazlasıyla şaşırtmıştı. Üstelik Küçükler Ligi'nde Tadakatsu Hatagami'yle takım arkadaşıydı ama onu en çok şaşırtan...

"Şinji mi?"

Üçüncü Adam Şinji Mimura ölmüştü. Buna inanabilmek çok zordu. Şuya bu adadan sağ çıkacak tek bir kişi varsa bunun Şinji olacağından emindi.

Yuki yavaşça başını sallayarak onayladı.

Şuya tahmin ettiği kadar sarsılmadığı için de şaşırmıştı. Ölümlere alışmıştı. Sebebi bu olmalıydı. Yine de gözünün önünde Şinji'nin o kendine özgü gülümsemesi belirdi. Sonra okulda kendisini sakin olması konusunda uyarırken yüzüne yerleştirdiği o ciddi ifadeyi hatırladı.

Demek artık Şiroiva Lisesi'nin skorer gardı Üçüncü Adam'ın o muhteşem oyununu seyredemeyeceğiz.

"Şinji'nin ismi hangi anonsta okundu?"

"Sabahki anonsta," dedi Yuki. "Keita İijima ve Yutaka Seto'nun isimleri de aynı anonsta okundu. Belki de bir aradaydılar. Üçü de iyi arkadaştı."

"Anlıyorum."

Demek Şinji geceyarısı hâlâ hayattaydı. Ve Yuki'nin de söylediği gibi belki de yanında Keita İijima ve Yutaka Seto vardı.

"Dün gece inanılmaz bir patlama oldu," diye ekledi. "Ve çok sayıda silah sesi duyuldu. Belki bu sesler onun öldürüldüğü yerden gelmiştir."

"Patlama mı?"

Şuya, Kazuo'nun kendilerine fırlattığı el bombasını hatırlamıştı. "Bu... Kazuo da el bombası kullandı. Belki de onun sesini duymuşsundur."

Yuki tek kaşını kaldırdı. "Demek diğer ses de buydu. Söylediğin patlama saat on biri biraz geçe olmuştu, değil mi? Ama ben seni buraya getirdikten sonra duyduğumuz patlamadan bahsediyorum. Bu patlama geceyarısı oldu. On birde duyduğumuzdan çok daha güçlü bir sesti. O sırada nöbette olan arkadaşımız adanın tamamının aydınlandığını söyledi."

Şuya dudaklarını büzdü ama sonra birden hâlâ nerede olduklarını bilmediğini fark etti.

Gerçi bunu sormaya fırsat bulamadan Yuki ona haritayı ve öğrenci listesini uzattı. "Bunlar senin. Haritanın üzerini de işaretledim."

Şuya haritayı eline aldığında yasaklanan yeni bölgeler olduğunu gördü. Haritayı iyice açtı.

"*Rock* müzik hakkında konuştuğumuz yer."

Diğer birkaç bölgeyle birlikte oranın, yani adanın batı kıyısı yakınlarındaki C-3 bölgesinin de üzeri kurşun kalemle çizilmişti. Yanına küçük harflerle "ayın 23'ü, sabah 11'de" notu düşülmüştü. Yani bu bölge öğleden önce saat on birde, Şuya hâlâ uyuduğu sırada yasaklanmıştı.

Şuya dudaklarını büzdü. Noriko ve Şogo artık o bölgede olamazdı –nihayet düşüncelerini toparlamaya başlamıştı– tabii eğer öğle saatlerinde yapılan son anonstan sonra ölmedilerse. Ölmüş olamazlardı. Ama sonra birden rüyasında Yoşitoki ve Şinji'yle birlikte onların da ölmüş olduklarını gördüğünü hatırladı. Sırtından aşağı soğuk terler boşandı.

Ne olursa olsun yaşıyor olmalıydılar. Şuya'nın onların hayatta olduklarına inanmaktan başka şansı yoktu. Ama şimdi onları nasıl bulacaktı?

Haritayı göğsünün üzerine koydu. Bu şartlar altında uzun uzun düşünecek zamanı yoktu. Önce biraz bilgi toplamalıydı. Artık yalnız olmadığı için bir çıkış yolu bulabilirdi.

Yuki'ye baktı. "Peki şu an neredeyiz? Nasıl oldu da kendimi bu yatakta yatarken buldum?"

Yuki pencereden dışarı bakarak, "Şu an bir deniz fenerindeyiz," dedi.

"Deniz feneri mi?"

"Evet, adanın kuzeydoğusundaki bir deniz fenerindeyiz. Bu deniz feneri haritada da gösterilmiş. Biz oyun başladığından beri buradayız."

Şuya haritaya tekrar baktı. Yuki'nin de belirttiği gibi C-10 bölgesinde olan deniz feneri, adanın kuzeydoğu kıyısındaki bir çıkıntı şeklinde gösterilmişti. Bu bölge yasaklanan bütün bölgelerden uzaktaydı.

"Sana dün gece neler olduğunu anlatayım, Şuya. Deniz fenerinin önündeki kayalıklardan aşağı yuvarlandın. O sırada nöbette olan arkadaşımız bunu fark etti ve seni buraya getirdi. Oldukça kötü yaralanmıştın. Vücudunun her tarafı kanla kaplıydı. Öleceğini düşündüm."

Şuya nihayet yatakta çıplak yattığını ve zonklayıp duran sol omzunda bir bandaj olduğunu fark etti. (Çektiği acıya bakılırsa kürek kemiğinden içeri giren mermi orada kalmış olmalıydı.) Boynunun sağ tarafında, tasmanın hemen üzerinde yakıcı bir acı hissediyordu ve burada da bir bandaj vardı ama buradaki kurşun yarası sadece küçük bir sıyrık olmalıydı. Sol dirseğinin üzeri de sıyrılmıştı. (Kolu ağırlaşmıştı. Mermi dışarı çıkmış olmalıydı ama belki bir kemiği kırdığı ya da tendonlarından birini kopardığı için kolunu hareket ettiremiyordu.) Ayrıca vücudunun sol tarafı da yaralıydı. (Kurşun içeri girmiş ama belli ki hayati önem taşıyan organlarını sıyırıp geçmişti.) Şuya yara almayan sağ kolunu beceriksizce oynatıp battaniyeyi kaldırdı ve vücudunun her yerinin gerçekten de bandajlarla kaplı olduğunu gördü.

Battaniyeyi bırakıp, "Demek beni tedavi ettiniz," dedi.

"Evet," dedi Yuki onu başıyla onaylayarak. "Deniz fenerinde bir ilk yardım çantası bulduk. Yaralarını biraz diktik. Hem bunun nasıl yapıldığını bilmediğimiz hem de dikiş iğnesi ve ipliğinden başka bir şey kullanamadığımız için biraz acemi işi oldu. Omzundaki mermi... oraya

saplanıp kalmış gibi görünüyor. Bu konuda fazla bir şey yapamadık. Ben en başta kan nakline ihtiyacın olduğunu düşündüm. Öyle çok kan kaybetmiştin ki..."

"Çok teşekkür ederim."

"Ah, teşekkür etmene gerek yok," dedi Yuki nazikçe gülümseye-rek. "Bir erkeğin vücuduna dokunduğuma inanamıyorum! Üzerindeki giysileri bile çıkarmak zorunda kaldım."

Şuya kıkırdadı. Zeki ve düşünceli bir kız olan Yuki bazen böyle cesurca sözler de söylerdi. İlkokuldaki spor salonunda Küçükler Ligi antrenmanları ve kızların voleybol çalışmaları için hangi yerlerin ayrılacağı konusunda tartışırken tanıştıkları o yağmurlu günden beri hep böyle bir kız olmuştu. O zamanlar Yoşitoki'ye, "Sonra voleybol takımındaki Utsumi var. O da çok hoş. Tam benim tipim. Bilirsin işte, sempatik bir kız," demişti.

Elbette şu an böyle amaçsız duyguların keyfini sürecek durumda değildi. Yine de Yuki ona, "Ah, al bakalım," diyerek bir fincan su uzattığında ıslık çalmadan yapamadı. Gerçekten de çok susamıştı. Aslında fincan görüş alanının dışında kalan sehpanın üzerinde çoktandır onu bekliyordu.

Bu çok etkileyici bir hareket sınıf başkanı, diye düşündü, *sen günün birinde harika bir eş, hayır, harika bir kadın olacaksın. Hatta şu an bile harika bir kadın sayılabilirsin. Doğrusu ben uzunca bir süredir böyle düşünüyorum.*

Şuya, Yuki'nin uzattığı fincanı aldı ve başını kaldırarak içindeki suyu içti. Yutkunduğunda boynundaki yara acıyınca yüzünü buruşturdu ama suyun tamamını bitirdi.

"Çok fazla şey istiyor olabilirim," dedi fincanı tekrar Yuki'ye uzatarak, "ama sanırım biraz daha suya ihtiyacım var. Ve bir de... ağrı kesiciniz var mı? Herhangi bir şey olabilir. İşimi görecektir."

Yuki başını salladı. "Elbette var. Gidip getireyim."

Şuya eliyle dudaklarını silerek, "Arkadaşlarının beni aralarına kabul ettiğine inanamıyorum. Yani, sonuçta ben bir düşman da olabilirdim," dedi.

Yuki başını salladı. "Kimsenin göz göre göre ölmesine izin veremeyiz. Üstelik," Şuya'nın gözlerinin içine bakıp muzipçe gülümsedi, "söz konusu kişi sensin, Şuya. Bu grubun lideri olarak hepsini bunu kabul etmeye zorladım."

Bu sözler Yuki'nin de ilkokulda tanıştıkları o beden eğitimi dersinden beri aralarında özel bir şeyler yaşandığına inandığı anlamına mı geliyordu?

Şuya sorgulamaya devam etti. "Demek bazıları gerçekten de beni istemedi. Öyle olduğunu tahmin etmiştim zaten."

"Haydi ama... içinde bulunduğumuz şartları bir düşün," dedi Yuki yere bakarak. "Yanlış anlama. Herkes diken üstünde."

"Evet," dedi Şuya da başıyla onaylayarak, "biliyorum."

"Ama neticede onları ikna etmeyi başardım." Yuki başını kaldırdı ve bir kez daha gülümsedi. "Bu yüzden halinden memnun olmalısın."

Şuya tekrar başını salladığı sırada az önce gülümseyip duran Yuki'nin nedense şimdi ağlamak üzere olduğunu fark etti.

Yuki ona bakarak, "Öyle korktum ki," dedi. "Ölebileceğini düşündüm, Şuya."

Bu sözler Şuya'yı gafil avlamıştı ve başını kaldırıp Yuki'ye baktı.

"Ölseydin ne yapardım bilmiyorum," dedi Yuki hıçkırarak. "Ne demek istediğimi anlıyor musun? Şimdi seni neden her şeye rağmen kurtarmak zorunda olduğumu anladın mı?"

Onun yaşlı gözlerine bakan Şuya başını salladı. Ardından, *Tanrım, kızlar arasında bu kadar popüler olduğumu bilmiyordum*, diye düşündü.

Elbette bu duygular bir adaya hapsedilmiş olmanın yarattığı psikolojiyle ortaya çıkmış da olabilirdi. Büyük ihtimalle hepsi ölecekti... Hayır, kurallara göre hepsinin öleceği kesindi. Şuya o güne dek bu korkunç Program'da oyunun galibi dışında hayatta kalan tek bir kişi bile olduğunu duymamıştı ve hayatta kalan kişi sayısı azaldıkça, ilkokuldaki spor salonunun bir köşesinde anlaşmaya vardıktan sonra "biraz" hoşlanmaya başladığınız bir çocuk, "uğruna ölebileceğiniz" birisi haline dönüşebilirdi.

Fakat belli ki durum bu değildi. Yuki, Şuya'ya gerçekten ilgi duymasa onun için arkadaşlarını karşısına almazdı. Ayrıca öyle olmasa ona nasıl bu kadar güvenebilirdi?

"Anlıyorum. Teşekkürler."

Yuki sağ avcuyla gözlerindeki yaşları sildi. Ardından, "Söyle bakalım," dedi. "Az önce bana Noriko ve Şogo'yu sordun ve onlardan bahsederken 'biz' dedin. Bu, üçünüzün birlikte hareket ettiği anlamına mı geliyor?"

Şuya başıyla onayladı.

Yuki kaşlarını çattı. "Noriko'yu anlarım ama bana Şogo'nun da gerçekten seninle beraber olduğunu söyleme sakın."

Şuya onun nereye varmak istediğini anlamıştı. "Şogo kötü bir çocuk değil," dedi. "Benim hayatımı kurtardı. Noriko ve ben onun sayesinde hayatta kaldık. Onun şu an Noriko'yu koruduğundan eminim... ama bundan çok daha önemli bir şey var," diye devam etti heyecanla. "Sana söylemeyi unuttum. Bu adadan kurtulabiliriz, Yuki."

"Kurtulabilir miyiz?"

Şuya kendinden emin bir şekilde başını salladı. "Şogo bizi kurtaracak. O buradan kaçmanın bir yolunu biliyor."

Yuki'nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Gerçekten mi? Gerçekten mi? Bunu nasıl yapacak?"

Şuya aniden sustu. Şogo ona, "Bunu sana son ana dek söyleyemem," demişti.

Aslında şimdi şöyle bir düşününce Şuya'nın elinde bu iddiayı ispatlayacak herhangi bir kanıt yoktu. Kendisi Şogo'ya güveniyordu ama bunun şimdiye dek Şogo'yla beraber olmayan Yuki'yi ikna etmekte yeterli olup olmayacağından emin değildi. Şogo'nun da sürekli hatırlattığı gibi Yuki onun hem Şuya'yı hem de diğerlerini kullanıyor olmasından şüphe duyabilirdi.

Şuya, Yuki'ye her şeyi en başından anlatmaya karar verdi.

Ona oyunun başında Yoşio Akamatsu'nun saldırısına uğradığını, o zamandan beri Noriko'yla beraber olduğunu, Tatsumiçi Oki'yle dövüştüğünü ve kendisine ateş etmek üzere olan Kyoiçi Motobuçi'nin elinden

Şogo sayesinde kurtulduğunu anlattı. Şogo onun hayatını kurtarmıştı. Şuya, Yuki'ye bu olaydan sonra üçünün birlikte hareket ettiklerini ve geçen yılki Program'ın galibi olan Şogo'nun bir kaçış planı olduğunu söyledi. Noriko ateşlenince adadaki sağlık kliniğine gittiklerini ve burada karşılaştıkları Hiroki Sugimura'nın onları Mitsuko Suma'nın tehlikeli olduğu konusunda uyardığından da bahsetti. Son olarak adada yürürken Kazuo Kiriyama'nın saldırısına uğradıklarını anlattı.

Şuya sözlerini tamamladığında Yuki ona nedense ilk önce Tatsumiçi Oki'yi sormuştu. "O halde Tatsumiçi'nin ölümü bir kaza mıydı?"

"Evet öyleydi. Tıpkı az önce anlattığım gibi." Şuya kaşlarını çatarak ona baktı. "Neden sordun?"

Yuki başını salladı. "Önemli bir şey değil." Ardından konuyu değiştirdi. "Kabalığımı bağışla ama ben Şogo'ya öyle bir anda güvenemem. Yani buradan kurtulmanın bir yolu olduğuna emin değilim."

Şuya, Yuki'nin kendisine Tatsumiçi'yi sormasına hâlâ bir anlam verememişti ama bunun çok da önemli bir şey olmadığını düşünerek üzerinde durmadı ve onun şüpheci tavırlarını anlayışla karşıladı.

"Bu konuda seni suçlayamam. Ama bence Şogo'ya güvenebiliriz. Bunu açıklamak çok zor ama o iyi bir insan." Şuya sağlam olan sağ kolunu sabırsızca yüzünün önünde salladı. "Sen de onunla bir arada olsaydın ne demek istediğimi anlardın."

Yuki sağ parmaklarını dudağına bastırarak, "Pekâlâ," dedi. "sanırım en azından onun söyleyeceklerini dinlemeliyiz. Zaten başka şansımız da yok."

Şuya ona baktı. "Peki, sizin planınız ne?"

Yuki omuzlarını silkti. "Bence bizimki umutsuz bir çaba. Kaçmaya çalışmamız mı yoksa burada biraz daha kalmamız mı gerektiğini tartışıp duruyoruz ama henüz bir sonuca varamadık."

Şuya birden önemli bir soruyu atladığını hatırladı. "Altı kişi birden bir araya gelmeyi nasıl başardınız?"

"Ah," dedi Yuki başını sallayarak. "Okula geri dönüp herkesi tek tek yanıma çağırdım."

Bu sözler Şuya'yı şaşırtmıştı. "Ne zaman?"

"Sanırım sen ve Noriko oradan kaçtıktan hemen sonra. Aslında ben oraya vardığımda Kazuşi Niida da koşuyordu. Sana yetişebilmeyi çok istedim ama her neyse, okulun girişinde yatan o iki cesedi fark etmem de... bu sayede oldu."

Şuya tek kaşını kaldırdı. "Sen oraya vardığında Yoşio sadece baygındı, değil mi?"

Yuki başını iki yana salladı. "Ona yakından bakma fırsatım olmadı ama sanırım çoktan ölmüştü. Boynunda bir ok vardı."

"O halde Kazuşi..."

Yuki başıyla onayladı. "Öyle olmalı."

"Peki, Yoşio gibi düşünen başkalarının da olmasından korkmadın mı?"

"Elbette bu aklıma geldi ama bir grup oluşturmaktan başka şansım olmadığını düşündüm. Böylece ön taraftaki ağaçların arasına girdim. Oraya saklanırsam beni kimsenin göremeyeceğini düşündüm. Fark edilirsem başım dertte demekti."

Yuki'nin anlattıkları Şuya'yı derinden etkilemişti. Kendisi yaralı olan Noriko'ya göz kulak olmak zorundaydı belki ama neticede diğerlerini boş verip oradan kaçmıştı. Hiroki Sugimura da Takako Çigusa'yı beklediğini söylemişti ama sonuçta o bir erkekti ve dövüş sanatlarında tecrübeliydi.

"Vay canına. Doğrusu çok etkilendim, sınıf başkanı."

Yuki gülümsedi.

"Demek Noriko'ya ismiyle hitap ediyorsun ama bana sınıf başkanı diyorsun, öyle mi?"

Şuya ona ne cevap vereceğini bilemedi. "Ah, şey..."

"Endişelenme, sorun değil."

Yuki'nin yüzünde yeni bir gülümseme belirdi. Ardından biraz hüzünlenerek, "Sonra Yuka Nakagava dışarı çıktı ve ona seslendim," dedi.

"Onu hemen ikna edebildin mi? Beni yanlış anlama... Sınıfta sevilen birisin."

"Ah, şey," dedi Yuki başını sallayarak. "Oraya tek başıma gitmemiştim. İlk başta çok sarsılmıştım ama bir şekilde geri dönmem gerekiyordu

ve büyük bir şans eseri dönüş yolunda Haruka'ya rastladım. Onunla ne kadar iyi arkadaş olduğumuzu biliyorsun."

Şuya başını salladı. Haruka Tanizava da Yuki gibi voleybol takımındaydı.

"Haruka'yla konuştum. Ona geri dönmemiz gerektiğini söylediğimde ilk başta bana itiraz etti ama ikimizde de silah vardı. Benim silahım sırt çantamda duruyordu. İkimiz birden ona seslenince Yuka bize güvendi."

"Ama... yine de bu oyunda başkasıyla bir araya gelen herkese güvenemezsin."

Yuki başıyla onayladı. "Bunun doğruluğu sonradan ortaya çıktı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Şey, aramıza erkek öğrenci almamaya karar vermiştik. Kusura bakma. Bu konuyu görüştük ve onların başımıza sorun açabileceğini düşünerek okuldan çıkan erkek öğrencilere seslenmedik. Sırada Fumiyo vardı..." Yuki sustu. Fumiyo Fujiyoşi (18 No.lu Kız Öğrenci) okuldan çıkmadan önce öldürülmüştü. "Onun hemen arkasından da Çisato geliyordu. Böylece beş kişi olmuştuk. Kaori Minami'ye de seslendik ama..."

Şuya, Yuki'nin sözlerini tamamladı. "O sizden kaçtı."

Şuya, Yuki'ye Kaori'nin ölümüne şahit olduğundan bahsetmemişti. Bunu ona anlatmayı düşündü ama sonra vazgeçti. Artık Kaori'nin katili Hirono Şimizu da ölmüş olduğu için buna hiç gerek yoktu, üstelik bu pek de hoş bir anı sayılmazdı. Ayrıca bu kulağa korkunç bir şeymiş gibi geliyordu belki ama artık ölülerden konuşarak zaman harcamak istemiyordu.

"Yoşimi de Kaori gibi mi davrandı?" Şuya öğrenci listesinde son kız öğrenci olan Yoşimi Yahagi'nin adını, Kaori'ninkiyle aynı cümle içinde kullanınca sırtından aşağı soğuk terler boşandığını hissetti. Ölen iki öğrencinin ismi. *İkisi birden. İkisi. Birden. Tanrım.* Birden zihninde o siyah takım elbiseli adamın gülümseyen yüzü belirdi. Onu uzun zamandır görmüyordu. *Selam, Şuya. Sen hâlâ hayatta mısın? Bayağı dayanıklı çıktın.*

Yuki bakışlarını Şuya'dan kaçırarak dudaklarını büzdü. Gözlerini kısmıştı. "Daha farklı bir şey oldu."

"Nasıl yani?"

Yuki derin bir nefes aldı. "Ben ona da seslenmemiz gerektiğini söyledim ama bazı kızlar buna itiraz etti. Yoşimi'nin Mitsuko'yla arkadaş olduğunu biliyorsun. Bu yüzden ona güvenemediler."

Şuya hiçbir şey söylemedi.

Yuki bakışlarını bir kez daha ondan kaçırarak, "Böylece Yoşimi öldü," dedi. "Onun ölmesine izin verdik."

"Hayır, yanılıyorsun."

Yuki tekrar ona baktı.

"Bu sizin kontrolünüz dışında gelişen bir olaydı. Kimsenin suçu değildi."

Şuya yeterince ikna edici konuşamadığını biliyordu ama söyleyebileceği başka bir şey de yoktu.

Yuki acı dolu bir gülümsemeyle iç geçirdi. "Çok iyisin. Hep çok iyi birisi oldun."

Bu sözlerin ardından neredeyse tamamen sessizliğe büründüler fakat sonra Şuya kendini farklı bir konudan bahsetmek zorunda hissetti. "Keşke Şinji'ye de seslenseydiniz," dedi. Yuki'nin grubu, öğrenci listesinin son sıralarında yer alan Şinji Mimura'yı da aralarına kabul edebilirdi. "Ona güvenebilirdiniz."

Yuki bir kez daha iç geçirdi. "Bu benim de aklıma geldi ama Şinji... kızlar arasında çok da iyi bir üne sahip sayılmazdı. Onun çapkın bir çocuk olduğunu biliyorsun. Ayrıca Şinji'nin insanı ürküten bir zekâsı vardı. Noriko yaralandığında duruma ne şekilde müdahale ettiğini hatırlamıyor musun? Kızlardan biri bunun önceden planlanmış bir şey olabileceğini söyledi."

Şogo da Şinji'yi gördüğünden bahsederken aynı açıklamayı yapmıştı.

"Biz daha bu konuda bir karara varamadan Şinji oradan uzaklaşmıştı," dedi Yuki omuz silkerek. "Zaten grubumuza erkek öğrenci almamaya karar vermiştik. Bu yüzden Kazuhiko'ya da seslenmedik."

Sakura Ogava'yla çıkan Kazuhiko Yamamoto hem nazik hem de oldukça yakışıklı sayılmasına rağmen mütevazı bir çocuk olduğu için

kızlar arasında çok sevilirdi. Yuki'nin grubundakiler buna rağmen onu da aralarına almamışlardı. İzledikleri bu politika göz önüne alındığında Şuya'yı buraya getirmek konusunda epey çekişme yaşamış olmalıydılar.

Şuya, Yuki'nin o ana dek sadece gruptaki beş kişiden bahsettiğini fark etti. Henüz Yuko Sakaki'den (9 No.lu Kız Öğrenci) hiç söz etmemişti

"Peki ya Yuko? Ondan hiç bahsetmedin."

Yuki başını sallayarak ona baktı. "Onunla karşılaşmamız da tamamen şans eseri oldu. Buraya dün sabah geldik. Güzel bir kale, değil mi? Dün akşam, sanırım saat sekiz civarında, Yuko da rastlantı sonucu buraya geldi. Dehşete kapılmış haldeydi."

Yuki sanki farklı bir şey daha söylemek istiyormuş gibi sustu. Şuya ona neden sustuğunu soracakken yeniden konuşmaya başladı. "Yuko'yu hepimiz tanıdığımız için onu aramıza kabul etmek sorun olmadı."

Yuki açıklamasını bu şekilde tamamlamıştı. Şuya ondan Yuko Sakaki hakkında biraz daha bilgi almak istese de bundan vazgeçti. Yuko dün geceye kadar tek başına kalmışsa korkunç şeylerle karşılaşmış olabilirdi. Birisinin saldırısından kurtulmayı başarmış, öğrencilerin birbirlerini öldürdüklerine şahit olmuş ya da girdiği kavga sonucunda parçalanan bir ceset mi görmüştü?

Şuya başını birkaç kez hafifçe salladı. "Şimdi anladım."

"*Benim* anlamadığım bir şey var," dedi Yuki. "Belki çok önemli bir konu sayılmaz ama Hiroki, Kayoko Kotohiki'yi görmek istediğini söylemişti, değil mi? Sırf bu yüzden grubumuza bile katılmamıştı."

Şuya, Yuki'ye onun durumunu özetlediğinden beri Hiroki için endişeleniyordu. Hem Hiroki hem de Kayoko Kotohiki hâlâ hayattaydı. Acaba Hiroki, Kayoko'yu bulmayı başarmış mıydı?

"Demek ki Hiroki kendini Kayoko'yu görmeye mecbur hissediyor. Bunun sebebini merak ediyorum doğrusu."

Şuya başını iki yana salladı. "Ona bunun sebebini sormadık çünkü acelesi vardı. Biz de merak etmiştik..."

Şuya bunları söylerken bile düşünmekten kendini alıkoyamı-yordu. *Hiroki, Kayoko Kotohiki'yi bulmayı başardı mı? Eğer öyleyse...*

Birden Şogo'nun sesi kulaklarında çınladı: "Bu ses senin kaçış biletin. Bu işte ben de varım diyorsan trenimize binebilirsin."

Gözleri bir anda fal taşı gibi açıldı ve "Kuş sesi!" diye haykırdı.

"Ne?"

Şuya, Yuki'ye baktı. "Noriko ve Şogo'yu nasıl bulabileceğimizi biliyorum."

"Gerçekten mi?"

Şuya başıyla onayladı. Sonra vücudunu hareket ettirmek için uğraştı. Yuki'ye daha sonra da açıklama yapabilirdi. "Onunla derhal bir araya gelmeliyim. Hemen gitmeliyim."

"Bekle," dedi Yuki onu durdurarak. "Önce biraz dinlenmelisin."

"Bunu yapamam. Biraz daha yatacak olursam..."

"Bekle dedim. Sana âşık olan kızın sözünü dinlesen iyi olur." Yuki biraz kızarsa da bu sözleri söylemeyi başarmıştı. "Seni buraya getirdik çünkü kendine gelsen bile yerinden kıpırdayamayacağını düşündük. Şu an bir enerji patlaması yaşaman bazı kızları korkutabilir."

Şuya gözlerini kısarak ona baktı ama bu gayet mantıklıydı. Diğer kızların, Yuki'nin onunla baş başa kalmasına izin vermelerinin sebebi de büyük ihtimalle buydu.

"Ne olursa olsun bir süre daha yerinden kıpırdama. Bana anlattıklarını kızlara da anlatacağım. Şogo ve sana güvenebilecekleri konusunda ısrarcı davranıp onları ikna edeceğim. Şogo ve Noriko'yu bulman konusuna gelince bunu tek başına yapmana izin veremem. Çok tehlikeli olur. Kızlarla bu konuyu da tartışacağım. Bu yüzden şimdilik sadece burada bekle." Bunları söyledikten sonra, "Yemek yiyebilecek misin?" diye sordu.

"Evet."

İşin aslı Şuya açlıktan ölüyordu. Şogo ve Noriko için endişelense bile önce yemek yemeliydi. Bunu yapmak kurşun yaralarının yol açabileceği herhangi bir iltihaplanmaya karşı bağışıklık sisteminin güçlenmesine yardımcı olacaktı.

"Bana ayıracak kadar yiyeceğiniz varsa çok sevinirim. Kendimi oldukça güçsüz hissediyorum."

Yuki gülümsedi. "Az sonra öğle yemeği hazırlayacağız. Sana da bir şeyler getiririm. Sanırım yemekte yahni gibi bir şeyler var. Senin için uygun mudur?"

"Yahni mi?"

"Evet, çoğu konserve olsa bile bu fener ağzına kadar yiyecekle dolu. Su ve yakıt da bulduğumuz için yemek pişirebiliyoruz."

"İnanılmaz. Bu harika."

Yuki elini yatağın kenarından çekti. Kapıya doğru yürüyerek, "Üzgünüm ama kapıyı arkamdan kilitlemek zorundayım," dedi.

"Pardon?"

"Üzgünüm. Aramızda dehşete kapılmış biri var. Bu yüzden lütfen dönüşümü bekle." Yuki bunu söyledikten sonra nazikçe gülümsedi ve kapıyı açıp dışarı çıktı. İki örgü halindeki saçları gizemli bir hayvanın kuyruğu gibi sallanmıştı ve Şuya eteğinin arkasına bir tabanca sıkıştırılmış olduğunu gördü.

Kapının arkasında bir gıcırtı duyuldu. Büyük bir ihtimalle sürgülenmişti. Şuya'yı bu şekilde mi hapsedeceklerdi?

Şuya sağ dirseğinin yardımıyla vücudunun üst kısmını hareket ettirmeyi başardı ve başının üzerindeki pencereye baktı. Pencereye tahta kalaslar çakılmıştı ve aralarındaki boşluklardan ışık sızıyordu. Aslında bu davetsiz misafirleri engellemek için alınmış bir önlemdi ama şimdi aynı zamanda onu içeri hapsetmeye hizmet eden kusursuz bir yöntem haline gelmişti.

Neredeyse tamamen hissiz olan sol kolunun parmakları refleks olarak gitar tellerine dokunuyormuş gibi kıpırdandı. Kendisine gitarını veren o orta yaşlı adamın söylediği *Jailhouse Rock* isimli hit besteyi çalıyorlardı.

Şuya derin bir nefes alıp tekrar yatağa uzandı. Bu küçük hareket bile vücudunun sol tarafındaki yarada keskin bir acı hissetmesine sebep olmuştu.

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 14

60

Okişima Adası'nın deniz feneri eski ama sağlam bir binaydı. On yedi metrelik kulesiyle kuzeye bakıyordu ve tek katlı, tuğla bir bina olan yaşam alanı fenerin güney tarafına sonradan eklenmişti. Bu ek binanın hem mutfak hem de oturma odası olarak hizmet eden en büyük odası güneye bakıyordu ve biraz ilerisinde bir depoyla bir tuvalet vardı. Aşağıda, hemen girişin yanında, biri büyük diğeri küçük iki yatak odasıyla birlikte bir depo daha bulunuyordu. Bütün bu odalar binanın batısındaki bir koridorla birbirine bağlanıyordu. (Şuya girişe yakın olan küçük odadaydı.)

En az bir sınıf kadar geniş olan mutfak/oturma odasının bir köşesinde oraya ait değilmiş gibi duran küçük bir masa vardı. Bu masanın etrafındaki taburelerden birinde, kendinden geçmiş bir halde beyaz masa örtüsünün üzerinde uyukluyormuş gibi görünen Yuko Sakaki (9 No.lu Kız Öğrenci) oturuyordu. Diğer kızların aksine adada hiç durmaksızın yürümüş, bu yüzden tek gecelik dinlenmeyle yorgunluğu geçmemişti. Aslında buna şaşırmamak gerekirdi. Yuko'nun bir önceki gece hiç uyuyamamasının geçerli bir sebebi vardı.

Yuki Utsumi'nin arkadaşları bu odayı hem yaşam alanı olarak hem de uyumak için kullanıyordu. İçlerinden birisi mutlaka kulenin tepesinde nöbet tutuyordu ama Yuki onun dışında herkesin bir arada durmasını istiyordu.

Yuko'nun hemen arkasındaki Haruka Tanizava (12 No.lu Kız Öğrenci) ve Çisato Matsui (19 No.lu Kız Öğrenci) gaz olmadığı için katı yakıt kullandıkları fırının önünde konserve yiyecekleri hazırlamakla meşguldü. Haruka 1,72'lik boyuyla voleybol takımının smaçörüydü. Oyun kurucu olan Yuki'yle harika bir ikili oluşturuyorlardı. Haruka'nın saçları kısa

olduğu için yanında duran ufak tefek yapılı, uzun saçlı Çisato'yla bir çift gibi görünüyorlardı. Yemekte konserve sebzeyle karıştırılmış yahni vardı. Hemen yanlarındaki pencerenin buzlu camlarına depoda buldukları kalasları çakmışlardı. Kalasların arasından bulutlu gökyüzünün soluk ışığı sızıyordu. Fenere girer girmez Yuki ve diğer kızların ilk işi bütün giriş çıkışları kalaslarla kapatmak olmuştu. (Giriş çıkışlar için sadece ön kapıyı kullanmaya karar vermiş ve Yuko'yu da buradan içeri almışlardı ama şimdi bu kapının önünde de masa ve dolaplar vardı.)

Yuko bulunduğu yerden odanın diğer köşesini, üzerinde bir faks makinesi ve bilgisayar olan çalışma masasını rahatlıkla görebiliyordu. Çalışma masasının solundaki duvara yaslanmış kanepede Satomi Noda (17 No.lu Kız Öğrenci) oturuyordu ve daha önce kanepenin önünde duran sehpa şimdi ana girişe kurulan barikata dâhil edilmişti. Tıpkı Yuki gibi örnek bir öğrenci olan Satomi o güne dek hep duygusuz bir kız imajı çizmiş olmasına rağmen şimdi oldukça yorgun görünüyor ve tel çerçeveli gözlüklerini çıkarmış, uykulu bir halde gözlerini ovuşturuyordu.

Kanepenin sol tarafındaki mutfak kapısı binanın giriş kapısına ulaşan koridora açılıyordu. Odanın Yuko'nun sağında kalan karşı tarafında kulenin bodrumuna inen başka bir kapı vardı. Şu an Yuka Nakagava (16 No.lu Kız Öğrenci) nöbet tutuyordu. Yuko henüz hiç nöbet tutmamıştı ama Yuki ona hem fener okyanus yönüne baktığı için hem de binanın arkasında limandan gelen dar bir yoldan başka bir şey olmadığı için (bölgenin geri kalan kısmı dağlarla çevrelenmişti) burada nöbet tutmanın çok da zor olmadığını söylemişti. Yuki şimdi Şuya Nanahara'yı esir tuttukları ön kapının yanındaki odadaydı.

Şuya Nanahara...

Yuko içinin bir kez daha korkuyla titrediğini hissetti. Aynı anda gözünün önünde zihnine kazınan o görüntü belirdi. Ortasından ikiye ayrılan bir kafatası. Kafatasından sökülüp alınan kanlı bir balta. Ve o baltayı elinde tutan çocuk.

Bu tüyler ürpertici bir hatıraydı. Ve gördüğü çocuk –Şuya Nanahara– şimdi kendisiyle aynı çatı altında kalıyordu. Bu...

Hayır, sorun yok. Sorun yok.

Yuko titremesine engel olmaya çalışarak beyaz masa örtüsüne baktı ve kendi kendine, *o ölmek üzere,* diye hatırlattı, *bunca yaradan, bunca kan kaybından sonra bir daha asla kendine gelemez.*

Birisi hafifçe sırtına vurdu ve Yuko başını kaldırıp ona baktı.

Haruka Tanizava yanına oturarak, "Dün gece uyuyabildin mi?" diye sordu. Yemek yapmaya ara vermişti. Çisato Matsui konservenin üzerindeki pişirme talimatlarını okuyordu. (Aslında Çisato da o sabah sessizce ağlamıştı. Haruka Tanizava, Yuko'ya bunun sebebinin sabah altıdaki anonsta Şinji Mimura'nın öldüğünün duyurulması olduğunu fısıldamıştı. Yuko o ana dek Çisato'nun, Şinji'ye âşık olduğundan habersizdi. Çisato'nun gözleri hâlâ kıpkırmızıydı.)

Yuko güçlükle gülümseyerek, "Evet, biraz uyudum," dedi. Sorun yoktu. Yuko bu beş kızla beraber olduğu sürece iyi olacaktı. Burada güvendeydi. Bu güven ortamı onlara tanınan süre dolduğunda sona erecekti. Yine de...

Haruko nihayet konuyu açtı. "Peki ya dün gece söylediklerin?"

"Ah." Yuko gülümsedi. "Şimdi iyiyim."

Evet, şimdi iyi olduğu doğruydu. Hatta bu konuyu bir daha düşünmek dahi istemiyordu. O hatırayı gözünün önüne getirmek bile sırtından aşağı soğuk terler boşanmasına sebep oluyordu. Zaten Şuya Nanahara bir daha asla uyanmayacaktı. O halde sorun yoktu. Her şey yolundaydı.

Haruka nasıl davranması gerektiğini bilemiyormuş gibi gülümsedi. "Tamam o zaman."

Yuko bir önceki gece deniz fenerinin önünde baygın halde bulunan Şuya Nanahara'nın içeri alınmasına kesin bir tavırla karşı çıkmıştı. Onlara tanık olduğu olayı anlatmıştı. (Aslında bunu bas bas bağırarak yapmıştı.) Tatsumiçi Oki'nin ortadan ikiye ayrılan kafatasını, Şuya Nanahara'nın baltayı çıkarmasını, onun ne kadar tehlikeli olduğunu ve yaşamasına izin verirlerse hepsini birden öldürmeye çalışacağını....

Yuko ve Yuki bu yüzden kavga etmenin eşiğine gelmiş ama sonra Haruka ve diğerleri bir insanın ölümüne izin veremeyeceklerini söyleyerek Şuya'yı içeri getirmişlerdi. Yuko beti benzi atmış bir halde uzakta durarak kanlar içindeki Şuya'nın fenere taşınmasını izlemişti. Kendini

çocukluk kâbuslarını süsleyen korkunç ve tuhaf bir canavarı içeri buyur ediyorlarmış gibi hissetmişti.

Yuko zaman geçtikçe kendini Şuya'nın ölmek üzere olduğuna ikna etmişti. Ne de olsa aldığı o yaralardan kurtulması imkânsızdı. Onun öleceğini bilmek sevimsiz bir duyguydu belki ama Yuko bu sayede kendine hâkim olmayı başarmıştı. Israrcı davrandığı tek konu Şuya'nın kaldığı oda kapısının kilitli tutulmasıydı.

Haruka ona dün defalarca sordukları soruyu bir kez daha sordu. "Şuya'yı, Tatsumiçi'yi öldürürken gördüğünü söylüyorsun ama bunu kendini savunmak için yapmış olabilir, değil mi?"

Bu doğruydu. Yuko bir çarpma sesi duyduğu sırada çalıların arasında saklanıyordu. Sesin geldiği tarafa baktığında sadece Şuya'yı, Tatsumiçi Oki'nin başındaki baltayı çıkarırken görmüştü. Ardından hızla oradan kaçmıştı.

Diğer bir deyişle Haruka'nın da (Yuko'nun kendi anlattıklarına dayanarak) söylediği gibi Yuko olayın sadece son kısmına şahit olmuştu. Şuya bunu gerçekten de kendini savunmak için yapmış olabilirdi. Ancak Yuki ve Haruka bunu ona defalarca söylemiş olsa bile Yuko olaya bu gözle bakmayı bir türlü başaramıyordu. Hayır, işin aslı bu düşünceyi açık açık reddediyordu.

"Emin misin?" de ne demek? Ben ortadan ikiye ayrılmış bir kafatası gördüm. Şuya Nanahara'nın elinde bir balta tuttuğunu gördüm. Kanlı bir balta. Üzerinden yere akan kanlar.

Yuko bu sahneyi düşünüp duruyordu. Artık Şuya Nanahara hakkında mantıklı şeyler düşünmesi imkânsızdı. Bu tıpkı sel ya da kasırga gibi bir doğal afete benziyordu. Yuko ne zaman Şuya'yı düşünse zihnine işlenen bu manzara ve duyduğu korku mantığını alıp götürüyor, geride sadece ilkel sayılabilecek bir yargı bırakıyordu: Şuya Nanahara tehlikelidir.

Yuko'nun bu konuda kendince haklı sebepleri vardı. O şiddetten nefret ederdi. Şiddete biraz olsun bile katlanamazdı. 1-B'deki bir arkadaşının ona kanlı sahneler içeren bir korku filmini anlatması –bunu Yuka Nakagava mı yapmıştı? "Elbette komikti ama çok da matah bir

film sayılmazdı. Bence daha kanlı sahneleri olmalıydı, ha, ha, ha."– okul hemşiresine götürülmesini gerektirecek kadar midesini bulandırmıştı.

Bunun sebebi büyük ihtimalle babasıyla ilgili hatıralarıydı. Babası üvey değil, gerçek babası olduğu halde içip içip annesini, ağabeyini ve Yuko'yu taciz ederdi. Yuko o zamanlar çok küçük olduğu için buna bir türlü anlam veremezdi. Annesine de babasının neden böyle olduğunu sormaya cesaret edememişti. Artık o günleri hatırlamak istemiyordu. Ya da belki şiddete katlanamamasının herhangi bir sebebi yoktu. Yuko bundan emin değildi. Bildiği tek şey babası bir kumar anlaşmazlığı sonucu bir mafya üyesi tarafından bıçaklanarak öldürüldüğünde –Yuko bu olay olduğunda henüz birinci sınıftaydı– üzülmekten çok rahatlamış olduğuydu. O günden beri o, ağabeyi ve annesi huzurlu bir hayat sürüyorlardı. Arkadaşlarını rahatça eve çağırabiliyorlardı. Babasının ölümüyle nihayet kendilerini güvende hissetmişlerdi.

Yine de Yuko zaman zaman rüyasında babasını görüyordu. Kanlar içinde kalan annesini bir golf sopasıyla –fakir olmalarına rağmen bu golf sopası evlerindeki değerli birkaç eşyadan biriydi– döverken. Neredeyse kör edene dek ağabeyine bir kül tablasıyla vururken. Teninde sigara yanıklarıyla korkudan donup kalırken. Onu kurtarmak için araya giren annesi tekrar dayak yerken.

Şiddetten bu kadar kaçınmasının sebebi bunlardı ya da değildi; ne olursa olsun Yuko, Şuya Nanahara'nın tehlikeli olduğundan adı gibi emindi.

"Öyle değil mi?" diye sordu Haruka bir kez daha üzerine basa basa ama Yuko onu duymamıştı. Zihninde beliren bir görüntü sırtından aşağı soğuk terler boşanmasına neden oldu. Kendisi de dâhil olmak üzere kızların altısı birden kafatasları ortadan ikiye ayrılmış bir halde yerde yatıyor ve Şuya Nanahara elinde bir baltayla sırıtıyordu.

Hayır, hayır. Hepsi bitecek. Şuya Nanahara sadece çok kısa bir süre daha aramızda olacak.

"Öyle," dedi Yuko kaldırdığı başını sallayarak. İşin aslı Haruka'nın neden bahsettiğini bile bilmiyordu. Ancak Şuya artık iyileşemeye-ceğine göre takımın huzurunu bozmak anlamsız olurdu. Haruka bu konuda onun da ikna olduğundan emin olmak istiyordu.

"E-evet. Sorun benden kaynaklanıyor. O sırada çok yorgundum."

Bu sözler Haruka'yı rahatlatmış gibi görünüyordu. "Şuya iyi bir çocuk. Onun gibi birisini bulmak zor."

Yuko karşısında müzede sergilenen bir mumya duruyormuş gibi Haruko'ya baktı. Daha düne kadar kendisi de bu şekilde düşünüyordu. Şuya tuhaf bir çocuk sayılırdı ama genel olarak değerlendirildiğinde onu sempatik yapan bir şeyler vardı. Hatta Yuko onun hoş bir çocuk olduğunu bile düşünüyordu. Ama bu düşünce geçmişte kalmıştı. Daha doğrusu Tatsumiçi Oki'nin ortadan ikiye ayrılan kafatasının görüntüsü Yuko'nun diğer bütün düşüncelerini bastırmıştı.

Ne? Ne diyorsun, Haruka? Onun iyi birisi olduğunu mu söylüyorsun? Sen neden bahsediyorsun?

Haruka şüpheyle Yuko'nun gözlerinin içine baksa da ekledi: "Bu yüzden Şuya kendine gelirse sakın üzerine gitme olur mu?"

Yuko dehşete kapılmıştı. Şuya'nın kendine gelebilmesi imkânsızdı. *Bö-böyle bir şey olursa...*

Yine de hâlâ Haruka'ya, "Ben iyiyim. Sorun yok," diye cevap verecek kadar mantıklı düşünebiliyordu.

"Güzel. Şimdi kendimi daha iyi hissediyorum."

Haruka ona başını salladıktan sonra oturduğu yerden kalkmadan Çisato'ya dönerek, "Harika kokuyor," dedi.

Ocağın üzerindeki tencereden yükselen buhar yahninin kokusunu taşıyordu.

Çisato başını onlara doğru çevirip ince ve sakin sesiyle, "Evet, oldukça güzel görünüyor. Tadı dünkü çorbadan çok daha iyi olabilir," dedi.

Uzunca bir süre Şinji Mimura için gözyaşı dökmüş olmasına rağmen şimdi daha iyi görünüyordu. Bunu Yuko bile fark etmişti.

Tam o sırada koridora çıkan kapı açıldı. Gelen Yuki Utsumi'ydi. Her zamanki kusursuz duruşunu koruyor, kendinden emin adımlarla yürüyordu. Yuki, Yuko'nun gelişinden sonra da grup liderliğini başarıyla sürdürmüştü ama zamanla yorgun düşmüştü. Şuya'yı deniz fenerine getirdiklerinden beri daha da yıpranmıştı. (Aslında bunun sebebi Şuya'yı

yeniden görmüş olmanın verdiği mutluluğu ve onun yaralarının ölümcül olmasından duyduğu endişeyi aynı anda yaşıyor olmasıydı. Ancak Yuko bütün bunları idrak edecek kapasitede değildi.) Yuko onu uzun zamandır ilk defa böylesine enerji dolu gördüğünü düşündü; âdeta yüzü parlıyordu.

Birden sanki bir tırtıl sırtından yukarı tırmanmış gibi hissetti. Yuki'yi bu halde görmek içini kötü bir hisle doldurmuştu.

Yuki durdu, ellerini beline koydu ve bakışlarını odada bulunanların üzerinde gezdirdi. Ardından komik bir şekilde ellerini bir megafon gibi yapıp dudaklarına götürerek, "Şuya Nanahara kendine geldi," dedi.

Haruka ve Çisato neşeyle haykırdı. Satomi kanepeden ayağa fırladı ama onun yanında duran Yuko'nun yüzü bembeyaz olmuştu.

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 14

61

"Gerçekten mi? Konuşabiliyor mu?" diye sordu Haruka.

Yuki başını salladı. "Evet. Acıktığını da söyledi." Ardından Yuko'ya bakarak, "Merak etme," dedi. "Çıkarken odasının kapısını kilitlediğim için endişelenmene gerek yok."

Yuki bunu alaycı bir ses tonuyla söylememişti. Bir grup liderinin davranması gerektiği gibi davranıyordu.

Ama esas sorun bu değil, diye düşündü Yuko. Aslında dün gece bu konuyu defalarca düşünmüştü. Şuya'nın asla iyileşmeyeceğinden emindi ama ya iyileşirse ne olacaktı? Böyle bir sorunla nasıl başa çıkacaktı? Tam bunları düşündüğü sırada burnuna yemek kokuları geldi.

Ne mükemmel bir zamanlama ama... Az sonra sofraya oturacaklardı. Ayrıca durumu kritik sayılabilecek bir çocuğun aniden ölmesi hiç de tuhaf olmazdı, değil mi?

Yuko güçlükle de olsa yüzüne bir gülümseme yerleştirmeyi başararak (aslında mükemmel bir iş çıkarmıştı) başım iki yana salladı. "Endişeli falan değilim," dedi. "Üzgünüm. Dün berbat bir haldeydim. Artık Şuya'yı suçlamayacağım."

Bu sözlerle rahatlamış gibi görünen Yuki gürültülü bir şekilde nefesini bıraktı.

"Demek kapıyı kilitlemesem de olurmuş." Yuko'ya bakıp gülümseyerek ekledi: "Tatsumiçi Oki'nin başına gelenler bir kazaydı. Şuya bana öyle olduğunu söyledi."

Tatsumiçi'nin ismini duymak Yuki'nin gözünde yeniden o sahnenin belirmesine neden oldu. Sırtından aşağı bir kez daha soğuk terler boşansa

da yüzündeki gülümsemeyi koruyup başını sallamayı başardı. *Bir kaza. Eh, eminim ki Tatsumiçi Oki de bunun bir kaza olduğunu düşünmüştür.*

Yuki, Haruka'ya dönüp, "Hey Haruka," dedi. "Gidip Yuka'yı getirir misin? Sizinle konuşmam gereken bir konu var."

Haruka, "Yuka'nın şu an nöbet tutması gerekmiyor mu?" diye sordu.

"Önemli değil," dedi Yuki başını sallayarak. "Binanın her noktası kapalı olduğu için güvendeyiz. Söyleyeceklerim çok kısa zaten."

Haruka onu başıyla onaylayarak kuleye çıkan odaya girdi. Çelik merdivenleri gürültüyle tırmanmaya başladı.

Satomi ve Çisato peş peşe, "Şuya nasıl?" ve "Bizim yediğimiz şeylerden yiyebilecek mi?" diye sorduğu sırada Yuko sessizce sandalyesinden kalkıp lavaboya doğru yürüdü.

Buharı tüten yahni tenceresinin yanında iç içe geçmiş birkaç çukur tabak duruyordu. Çisato ve Haruka onları mutfak dolabından çıkarmışlardı.

Yuko elini eteğinin cebine sokup içindeki objeye dokundu. Onun sırt çantasından çıkan silah iç içe geçebilen bir sopaydı ama şimdi önceden hiçbir işe yaramayacağını düşündüğü "özel sürpriz" etiketli bir obje tutuyordu. Yuko buraya geldikten sonra bile bu objeden bahsetme gereği duymamıştı. Ama Şuya Nanahara tekrar ortaya çıkınca aklına bir fikir geldiği için bunu bir sır olarak saklamaya karar vermişti.

Geçmişte babasının uyguladığı şiddet ve ailesinin üzerinde estirdiği terör rüzgârı hiç beklenmedik bir şekilde sona ermiş ve aile ancak bu sayede huzura kavuşabilmişti.

Şimdi Yuko için yeni bir tehdit söz konusuydu. Bu tehdidi bir şekilde ortadan kaldırmak zorundaydı. Bunu başarırsa kendini yeniden güvende hissedecekti. Artık korkmasına gerek kalmayacaktı.

Yuko içinde en ufak bir tereddüt hissetmiyordu. Tuhaf bir şekilde sakindi.

Cebindeki küçük şişenin mantarını çıkardı.

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 14

62

"Hey," diye seslendi Yuko, Yuki'ye. Satomi ve Çisato'yla konuşmakta olan Yuki dönüp ona baktı. "Belki de önce Şuya'nın yemeğini götürmeliyiz, ne dersin?"

Yuki gülümsedi. "İyi fikir. Öyle yapalım."

Yuko önemsiz bir şeyden bahsediyormuş gibi görünmeye çalışarak ekledi: "Yahni pişmiş gibi görünüyor. Tabaklara servis yapmaya başlayayım mı?"

Tabaklardan birini eline aldı. O tabağı.

"Elbette... Ah, tabii ya," dedi Yuki birden unuttuğu bir şeyi hatırlamış gibi. "Şuradaki çalışma masasının çekmecesinde bir ilk yardım kutusu var. Sanırım içinde birkaç ağrı kesici olacak. Şuya'ya yemeğiyle birlikte ağrı kesici de götürmem gerek."

"Tamam." Yuko elindeki tabağı bıraktı. Tabak lavaboya çarptı. "Pekâlâ, bekle."

Üzerinde bir telefon ve bir faks makinesi olan çalışma masası, lavabonun karşısındaki köşede duruyordu. Yuko mutfak masasının etrafından dolaşıp oraya doğru yürüdü.

Tam o sırada çelik merdivenlerden inen ayak sesleri duyuldu. Haruka, Yuka Nakagava'yla birlikte içeri girdi. Yuka'nın omzunda makineli tüfeğe benzeyen kısa namlulu katlanır dipçikli bir silah vardı. (Bu 9 milimetrelik bir Uzi makineli tabancaydı. Aslında Satomi Noda'nın çantasından çıkmıştı ama ellerindeki en güçlü silah bu olduğu için nöbete giden kişi bu tüfeği de yanına alıyordu.)

Yuka, Uzi'yi masaya bırakıp her zamanki neşeli sesiyle, "Şuya'nın kendine geldiğini duydum!" dedi. Biraz tombul ve tenis takımının üstü açık

kortlarda yaptığı antrenmanlar sayesinde biraz da bronz tenli bir kız olan Yuka bu olumsuz şartlar altında bile neşesinden bir şey kaybetmemişti.

Yuki mutlulukla başını salladı. "Evet."

"Eh, artık biraz rahatlamışsındır, sınıf başkanı," dedi Yuka ona takılarak.

Yuki'nin yüzü hafifçe kızardı. "Ne demek istiyorsun?"

"Ah, haydi ama! Gözlerinin içi gülüyor."

Yuki kaşlarını çattı ve başını iki yana salladı. Yuka birden aklına bir şey gelmiş gibi Çisato'ya bakarak sessizleşti. Âşık olduğu çocuğu, Şinji Mimura'yı kaybeden Çisato yere bakıyordu.

Çekmecedeki ahşap ilk yardım kutusunu çıkaran Yuko odadaki bu değişikliği fark etmedi. Masanın üzerine koyduğu kutunun kapağını açtı. Kutunun içinde çeşitli tıbbi malzemelerle birlikte gazlı bezler ve toz haline getirilmiş ilaçlar vardı. Eksik olan tek şey bandajdı çünkü neredeyse tamamını Şuya Nanahara'nın yaralarını sarmak için kullanmışlardı.

Ağrı kesici. Bu ilaçların hangisi ağrı kesiciydi? Elbette bunun bir önemi yoktu. Bir önemi yoktu çünkü...

Yuko odadaki havayı değiştirmeye çalışan Yuka'nın, "Yemek nefis kokuyor," dediğini duydu. Ama bunu da fark edecek durumda değildi.

Ağrı kesiciler... Ah, işte burada. Buldum. Baş ağrısı, regl ağrısı, diş ağrısı... Ah, bu arada benim de midem ağrıyor. Ben de şu ilaçlardan alayım. Tabii işler biraz yoluna girdikten sonra.

Satomi biraz boğuk sayılabilecek sesiyle, "Eee, konu ne?" diye sordu Yuki'ye.

"Evet, konu ne?" diye sordu Haruka da.

"Ah, pekâlâ. Bir bakalım, nereden başlasam acaba?" dedi Yuki.

Yuko ancak Yuka'nın, "Şu yemeğin tadına bakayım," dediğini duyduğunda başını kaldırdı.

Dönüp baktığında Yuka tabağı ağzına yaklaştırmıştı. Madem yemeğin tadına bakmak istiyordu tenceredeki kepçeyi kullanmalıydı ama o bunu yapmak yerine Yuko'nun yarı saydam tozu boşalttığı tabaktaki yemeğin tadına bakmıştı.

Yuko'nun yüzü bembeyaz oldu. Sesini yükseltmek istedi ama olaylar çok hızlı gelişti.

Yuka elindeki tabağı düşürdü ve içindeki yahni bir kırılma sesi eşliğinde yere saçıldı. Odadaki herkes dönüp ona baktı.

Yuka boğazını tuttu ve az önce yuttuğu yahniyi öksürerek çıkarmaya başladı. Ardından daha şiddetli bir şekilde beyaz masa örtüsüne doğru öksürdü ve ağzından parlak kırmızı bir sıvı fışkırdı. Kırmızı sıvı bir daire şeklinde beyaz masa örtüsünün üzerine yayıldı ve örtü bu haliyle Büyük Doğu Asya Cumhuriyeti'nin bayrağına benzedi. Yuka tamamen yahniyle kaplanan zemine yığılıp kaldı.

"Yuka!"

Nutku tutulan Yuko dışında herkes çığlık atarak Yuka'nın yanına koştu.

Yuka yana doğru kıvrılıp tekrar kan kustu. Bronz teni önce bembeyaz sonra mosmor oldu. Dudağının kenarından kırmızı renkli bir köpük akıyordu.

"Yuka! Yuka! Ne oldu?"

Yuki onu sarstı ama Yuka'nın dudaklarından hâlâ koyu kırmızı bir köpük akıyordu. Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak kadar açılmıştı ama artık gözlerinin beyazı bile kırmızıya dönüşmüştü. Moraran yüzü nedense koyu kırmızı ve siyah lekelerle dolmaya başlamış –bunun sebebi vücuduna yayılan iltihap ya da çatlayan kılcal damarlardı– ve bu haliyle tuhaf bir canavar maskesine benzemişti.

Ancak bütün bunların yanında şüphe götürmez bir gerçek daha vardı. Bu çok açıktı.

Yuka artık nefes almıyordu.

Odadaki herkes sustu. Yuki'nin titreyen eli Yuka'nın boynuna dokundu. "Ölmüş."

Yuko, Yuka ve Haruka'nın yanına çömelen Yuki'nin tam arkasında duruyordu ve yüzü bembeyaz olmuştu. Vücudu tir tir titriyordu. (Diğer dört arkadaşı da onunla aynı durumdaydı.)

Ah, bu... bu nasıl olur?.. bütün bunlar bir hataydı... hata... sadece bir yudum aldım... nasıl bu kadar... etkili olur?.. benim suçum değildi...

bir hataydı... onu yanlışlıkla... öldürdüm... bir hataydı... böyle olmasını istemedim... ben sadece...

"Bunun sebebi gıda zehirlenmesi olamaz... değil mi?" diye sordu Yuki titrek bir sesle.

Çisato, "Yemeği az önce ben de tattım ve hiçbir şey olmadı," dedi. "Bu... Bu..."

Haruka onun sözlerini tamamladı. "Zehir mi?"

Bu söz bir kıvılcım etkisi yarattı. Odadaki herkes birbirine baktı. (Aslında buna Yuko dâhil değildi. Ama diğerleri bunu fark etmemişti.)

Tam o sırada bir gürültü duyuldu. Satomi Noda masada duran Uzi'yi kapmış ve onu diğerlerinin üzerine doğrultmuştu. Yuko da dâhil olmak üzere hepsi ya kenara çekilerek ya geri geri giderek Yuka'nın cesedinden uzaklaştı.

Satomi çığlık çığlığa bağırmaya başladı. Gözlüğünün ardındaki gözleri korkuyla açılmıştı. "Kim? Bunu kim yaptı? Bu yahniye kim zehir kattı? Bizi kim öldürmek istedi?"

"Kes şunu, Satomi," diye bağırdı Yuki.

Yuko onun elini, eteğinin arkasında duran tabancaya götürdüğünü fark etti. Yuki grubun lideri olarak çantasından çıkan 9 milimetrelik Browning High Power marka tabancayı kimseye vermemişti. Tam öne doğru hamle yapacağı sırada durdu ve geriye doğru bir adım attı. "Silahını indir. Bunu yapamazsın."

"Ah, elbette yapabilirim." Satomi başını iki yana salladı. Her zaman sakin bir kız olmasına rağmen şimdi kontrolünü tamamen yitirmişti. "Son anonsta sadece on dört kişi kaldığımızı söylediler. Bıçak kemiğe dayandı. Düşmanımız nihayet çirkin yüzünü göstermeye başladı." Satomi bu sözlerin ardından Haruka'ya döndü. "Yemeği sen hazırladın."

Haruka başını telaşla iki yana salladı. "Sadece ben hazırlamadım. Çisato da..."

"Bu korkunç bir itham," dedi Çisato. "Ben asla böyle korkunç bir şey yapmam! Üstelik..." Biraz tereddüt etmesine rağmen sözlerine devam

etti. "Hem Satomi'nin hem de Yuko'nun yemeğe zehir katmak için bol bol fırsatı oldu."

Haruka, "Haklısın," dedikten sonra Satomi'ye dönüp öfkeyle fısıldadı. "Bu olay seni biraz fazla sinirlendirmiş gibi görünüyor, ne dersin?"

"Haruka!" diye bağırdı Yuki onu susturmaya çalışarak ama bunu yapmakta çok geç kalmıştı. Satomi neredeyse patlamak üzereydi.

"Ne dedin sen?"

"Bu doğru," dedi Haruka. "Her şeyden önce çok az uyudun. Bunu biliyorum çünkü geceyarısı uyandığımda hâlâ ayaktaydın. Uyuma-man da bizden şüphelendiğin anlamına gelmiyor mu? İşte ispatı!"

"Lütfen sus artık, Haruka!" diye yalvardı Yuki. Artık neredeyse çığlık atıyordu. "Satomi! Silahı indir!"

"Ah, lütfen." Satomi elindeki Uzi'yi şimdi Yuki'ye doğrultmuştu. "Grubun lideriymiş gibi davranmaktan vazgeç. Herkesi zehirleme planın işe yaramadı ve şimdi de bu numarayı denemeye karar verdin, öyle mi?"

"Satomi," dedi Yuki çaresizce.

Yuko elini ağzına götürüp afallamış bir halde geriye doğru bir adım attı. Olayların hiç beklenmedik bir şekilde gelişmesi sağlıklı düşünmesini engelliyordu. Ama onlara söylemek zorundaydı. Gerçeği açıklamalıydı, aksi takdirde... korkunç şeyler olacaktı.

Birden Çisato kendini lavabonun sağındaki duvara yaslanmış duran sehpaya doğru attı. Sehpanın üzerinde diğer silah duruyordu... Çekoslovak malı bir CZ75. (Bu aslında Yuka'nın silahıydı.)

Odanın içinde peş peşe takırtılar duyuldu. Sırtına üç kurşun isabet eden Çisato sehpaya çarpıp aşağı doğru kaydı ve sehpanın kenarını tutarak yüzüstü yere yığıldı. Kimsenin yanına gidip bakmasına gerek yoktu. Ölmüştü.

Gözleri fal taşı gibi açılan Yuki, "Satomi! Ne yapıyorsun sen?" diye bir çığlık attı. Sesi çatallaşmıştı.

"Ah, lütfen." Satomi dumanı tüten Uzi'yi elinde tutmaya devam ederek Yuki'ye baktı. "Tabancayı almak istedi çünkü suçlu oydu."

"Sen de aynı şeyi yaptın!" diye haykırdı Haruka. "Yuki! Satomi'yi vur!"

Satomi bir klik sesi eşliğinde elindeki Uzi'yi Haruka'ya doğrulttu. Yüzü kararmıştı. Onu her an vuracakmış gibi görünüyordu.

Yuki âdeta acı çekiyordu. O ana dek elini çoktan eteğinin arkasında duran Browning'e götürmüştü. Kısa bir tereddüdün ardından Satomi'nin kolunu ya da başka bir uzvunu vurmak istedi.

Satomi birden Uzi'nin namlusunu Yuki'ye çevirdi.

Yuki peş peşe gelen takırtılarla birlikte geriye doğru savruldu. Göğsünde açılan deliklerden kan fışkırıyordu, sırtüstü yere düştü.

Haruka çok kısa bir süre hiç kıpırdamadan olduğu yerde kaldı ama sonra Yuki'nin düşürdüğü Browning'e doğru bir hamle yaptı. Satomi'nin elindeki Uzi onu takip etti ve bir kez daha takırdayarak vücudunun yan tarafını üzerindeki okul üniformasıyla birlikte havaya uçurdu. Haruka'nın vücudu zeminde kaydı.

Şimdi Yuko ile Satomi'nin arasında sadece mutfak masası duruyordu. Satomi elindeki Uzi'nin namlusunu ona doğru çevirerek, "Peki ya sen? Sen diğerlerinden farklısın, değil mi?" diye sordu.

Yuko tir tir titremekten başka bir şey yapamıyordu. Titrerken gözlerini Satomi'nin üzerine sabitlemişti.

Bir patlama sesi duyuldu. Satomi'nin alnının sol tarafında bir delik açılmıştı. Satomi ağzını açıp sol eline baktı. Alnındaki delikten fışkıran kan gözlüğünün içine çarpıp aşağı akıyordu.

Yuko boynunu bir robotunki gibi sert bir hareketle Satomi'nin baktığı yöne çevirdi ve düştüğü yerden acıyla doğrulan Haruka'nın Browning'i hâlâ elinde tuttuğunu fark etti.

Satomi'nin Uzi'si bir kez daha ateş aldı. Bu kendi isteğiyle mi yoksa ölmeden önce verdiği son tepkiyle mi olmuştu bilinmezdi ama tabancadan çıkan mermiler zemini parçaladıktan sonra Haruka'nın vücudunu da paramparça etmişti. Haruka'nın bükülen bedeni bir anda devriliverdi. Yerden yükselen kan neredeyse boynunu koparacaktı.

Satomi'nin vücudu yavaşça öne doğru düşüp büyük bir gürültüyle Yuka Nakagava'nın cesedinin yanma devrildi. Artık tamamen hareketsiz kalmıştı.

Odada bir başına kalan Yuko titremeye devam ediyordu. Vücudu bir et dolabındaymış gibi kaskatı kesilmişti. Bir müzede tuhaf bir sergiyi gezen küçük bir çocuğun bakışlarıyla yere baktı. Yerde beş sınıf arkadaşının cesedi yatıyordu.

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 9

63

Bir kırılma sesi duyan Şuya önce içinden, *sakar kızlardan biri bir tabak düşürmüş olmalı*, diye geçirdi ama sonra peşi sıra gelen tartışma sesleriyle yattığı yerden kalktı.

Bunu yapmasıyla birlikte hem karnının sol tarafında hem de kürek kemiğinde keskin bir acı hissetti. Kendini tutamayıp inledi ama sağ kolunu kullanarak yataktan kalkmayı başardı ve çıplak ayaklarıyla yere bastı. Üzerinde sadece okul üniformasının pantolonu vardı. Hararetli tartışma tüm hızıyla devam ediyordu. Şuya, Yuki'nin bağırdığını duyar gibi oldu.

Kapının yanına giderek yuvarlak kolu tuttu. Çevirdi ama arka taraftaki bir şey kapının açılmasını engellemişti. Bir santimetrelik boşluktan dışarı baktığında kapının arkasına yatay bir şekilde bir kalas yerleştirilmiş olduğunu gördü. Yuki'nin de onu önceden uyardığı gibi idareten yaptıkları bir sürgüyle kapıyı kilitlemişlerdi.

Şuya kolu tutup birkaç kez şiddetli bir biçimde sallasa da kapı açılmamıştı. Parmaklarını boşluktan içeri soktu ama arkadaki kalası yerinden oynatmayı başaramadı.

Derin bir nefes aldı vazgeçmek üzereydi. Ancak sonra birden kapıdaki boşluktan o tanıdık takırtılar duyuldu ve peşinden çığlık sesleri geldi.

Şuya'nın yüzü bembeyaz oldu. Saldırıya mı uğramışlardı? Ama eğer bu doğruysa... Her halükârda yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

Şuya yaralı vücudunu devrilmeden ayakta tutmayı başardı. Sağ bacağını kaldırıp çıplak ayağının topuğuyla kapıya vurdu. Bu Hiroki'den öğrendiği ön tekme tekniğiydi. Ancak kapı attığı tekmeye direnç göstererek dengesini yitirmesine neden oldu. Şuya yere düştü ve vücudunun yan tarafına içini dağlayan bir acı yayıldığını hissetti. Öte yandan tuvalete gitmesi de gerekiyordu ama bu biraz daha bekleyebilirdi.

TAK TAK TAK. Takırtılar yeniden duyulmuştu. Ardından bir kez daha başladı. *TAK TAK TAK.*

Şuya yatağa geri dönüp ayağa kalktı ve sağ eliyle ferforje karyolanın ucunu kaldırdı. Yatak büyük bir gürültüyle yana devrilmiş, üzerindeki çarşaf ve battaniye yere saçılmıştı.

Şuya yatağı bu haliyle sürükleyerek kapıya yasladıktan sonra diğer ucuna geçti. Ardından onu tüm gücüyle kapıya doğru itti. Kapı çatırdadı. Yatağı bir kez daha itmesi gerekiyordu.

PAT. Silah sesi. Bu defa sadece bir el ateş edilmişti.

Yatak ahşap kapıya çarptı ve kapı ortadan ikiye ayrılarak koridora açıldı. Şuya sağ elinin yardımıyla yatağı kapının önünden çekti ve yatak yere yapıştı.

Koridorda bir kez daha daktilo sesini andıran silah sesleri yankılandı. Işık kalaslarla kaplı pencerelerden çekilmişti bu yüzden herhangi bir aydınlatması olmayan koridorda sadece loş bir ışık vardı. Binanın girişi solundaydı. Sağ tarafta, koridorun ötesinde, peş peşe sıralanmış üç kapı vardı. En uzaktaki kapı hafifçe aralık duruyor ve odadan koridora sızan ışık soğuk bir su birikintisini andırıyordu.

Şuya kapının önüne yığılan kırık kalaslardan yaklaşık bir metre boyunda olan en uzununu aldı. Ağrıyan vücudunu koridorda sürükledi. Etraf şimdi tamamen sessizleşmişti. *Neler oldu? Birisi mi saldırdı ya da...*

Şuya temkinli bir şekilde kapıya doğru yaklaştı. Aralık duran kapıdan içeri baktığında mutfaktaki masanın yanında Yuki Utsumi ve Haruka Tanizava'nın cesetlerinin uzandığını gördü. Onların az ötesinde Yuka Nakagava'nın cesedi vardı (yüzüne de ne olmuştu böyle?), Çisato Matsui'nin cesedi sağ taraftaki duvara yaslanmıştı. Masanın gölgesinde yüzükoyun yatan birisi daha vardı. Bu Satomi Noda olmalıydı çünkü sırtı Şuya'ya dönük halde ayakta hiç kıpırdamadan duran ince beden ve omuz hizasındaki, düz, ipek saçlar Yuko Sakaki'ye aitti; tabii eğer Şuya bu konuda yanılmıyorsa.

Yuki'nin grup üyelerine ait cesetlerin etrafında birkaç tane silah duruyordu. Zemine yayılan kanın kokusu Şuya'yı rahatsız etmişti.

Şuya olduğu yerde donup kaldı. Okuldan çıkar çıkmaz Mayumi Tendo'nun cesediyle karşılaştığında benzer bir şekilde tamamen hissizleşmişti.

Neler olmuştu? Nasıl bu duruma gelmişlerdi? Kendisine az önce, "Sana âşık olan kızın sözünü dinlesen iyi olur," diyen Yuki şimdi yerde yatıyordu. Aynı şekilde yerde yatan dört kişi daha vardı. Hepsi de ölmüş müydü?

Sırtı Şuya'ya dönük olan Yuko'nun elinde silah yoktu. Kendini aniden Plüton'da bulan bir Venüslü gibi hiç kıpırdamadan olduğu yerde duruyordu.

Yavaşça kolunu tuttuğu kapıyı açarak içeri giren Şuya afallamış bir haldeydi.

Yuko birden ona doğru döndü. Birer kan çanağına benzeyen gözleriyle Şuya'ya baktıktan sonra Yuki ve Haruka'nın arasında duran tabancaya hamle yaptı.

Şuya da aynı anda şaşkınlığından sıyrıldı. Elindeki uzun kalası, Küçükler Ligi'nde mükemmel bir atış yapıyormuşçasına Yuko'ya fırlattı. (Artık dünyada böyle bir oyun olup olmadığından bile emin değildi. Sanki bu oyun çok uzaklardaki Andromeda Galaksisi'ne ait bir gezegende yaşayan beş kollu canlıların kollarından üçünü kullanarak oynadığı ve son devrede kuyrukların da kullanılabildiği bir oyundu.)

Kalas, tam Yuko'nun önünde yere çarparak yukarı doğru sıçradı. Eliyle yüzünü kapatan Yuko kanla kaplı zemine yuvarlandı.

Şuya hemen tabancaya doğru hamle yaptı. Bu karmaşada Yuko'nun elinde bir silah olması, durumu daha da zorlaştırmaktan başka bir şeye yaramazdı.

Yuko bir çığlık koparıp geri çekildi. Ayağa fırlayarak arkasını döndü ve odanın karşı köşesine doğru koştu. Masanın yanından geçtikten sonra daha ötedeki açık bir kapıdan dışarı çıkarak gözden kayboldu. Ardından bir metal sesi duyuldu. Bu ses... merdivenlerden mi geliyordu?

Şuya, bir süre Yuko'nun gözden kaybolduğu kapıya baktı. Ardından Yuki'nin yanına koştu ve yanında diz çöktü.

Yuki'nin göğsü kurşun yaralarıyla paramparça olmuştu. Altında biriken kan zemine yayılmaya başlamıştı ve gözleri huzur içinde uyuyormuşçasına kapalıydı. Dudakları aralıktı.

Artık nefes almıyordu.

"Ahh," diye haykırdı Şuya. Yara almayan sağ elini Yuki'nin huzura kavuşan yüzüne uzattı. Oyun başladığından beri ilk defa gözleri yaşar-

mıştı. Bunun nedeni onunla sadece birkaç dakika önce konuşmuş olması mıydı? Yoksa kendisine, "Ölseydin ne yapardım bilmiyorum. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Şimdi seni neden her şeye rağmen kurtarmak zorunda olduğumu anladın mı?" diye sormuş olması mıydı?

Yuki'nin ağlamış fakat rahat görünen yüzü. İnsana hüzün veren yüzü. Şimdi tuhaf bir şekilde huzura kavuşan yüzü.

Şuya etrafına baktı. Kalkıp onları kontrol etmesine gerek yoktu. Yuka Nakagava'nın yüzünün rengi değişmişti. Ağzından kanlı bir köpük akıyordu. Başının altında bir kan gölü oluşan Satomi Noda yüzükoyun yerde yatıyordu. Çisato Matsui'nin sırtı kurşun delikleriyle doluydu ve Haruka Tanizava'nın boynu neredeyse kopmuştu.

Bütün bunlar... bütün bunlar nasıl?..

Şuya tekrar Yuki'ye baktı. Neredeyse tamamen hissizleşen sol koluyla sağ koluna destek olarak onu kucağına aldı. Bu belki anlamsız bir hareketti ama Şuya kendini bunu yapmaya mecbur hissetmişti.

Onu kucağına aldığında göğsündeki deliklerden akan kanın yere döküldüğünü duydu. Yuki'nin başı arkaya düşmüştü ve örgülü saçları Şuya'nın koluna değiyordu. Şuya bir kez daha onun sesini hatırladı.

"Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Gözyaşlarına boğuldu. Gözlerinden akan yaşlar Yuki'nin üzerindeki üniformayı ıslatıyordu.

"Ahh." Şuya dudaklarını ısırıp Yuki'nin cansız bedenini yavaşça yere bıraktı. Yuko'nun kapmak için hamle yaptığı silahı yerden aldı. Odanın karşı tarafındaki, Yuko'nun çıktığı kapıya doğru yürüdü. Kendini inanılmaz derecede ağırlaşmış hissediyordu. Bunun sebebi sadece yaralı olması değildi. Browning'i tutan sağ eliyle gözündeki yaşları sildi.

Kapıdan geçti. Betondan yapılmış yuvarlak bir alana girmişti. Kule. Burası deniz feneriydi. Ortadaki çelik sütunun etrafında dönerek yukarı çıkan çelik bir merdiven vardı. Tek bir penceresi bile olmayan kule yukarıdan gelen ışık hüzmesiyle aydınlanıyordu.

"Yuko!" diye haykırdı Şuya. Bağırmaya devam ederek merdivenleri tırmanmaya başladı. "Neler oldu, Yuko?"

Yuko merdivenlerin başında değildi ama çığlığı yuvarlak kulenin içinde yankılanmıştı. Şuya kaşlarını çatarak merdivenleri daha da hızlı tırmandı. Vücudunun yan tarafındaki yara bir kez daha sızlamaya başlamıştı. Bandajları ıslandığı için yaralarının kanadığını biliyordu.

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 9

64

Yuko, deniz fenerinin tepesine doğru merdivenleri çıkarken nefes nefese kalmıştı. Tepegöze benzeyen fresnel mercek yukarıdaki sahanlığın ortasında duruyordu ve etrafında rahatça hareket edebilecek kadar boşluk vardı. Yuko rüzgâra dayanıklı camlardan bulutlu gökyüzünü görebiliyordu. Sol tarafında dar bir balkona çıkan alçak bir kapı vardı ve Yuko çılgınca bir telaşla bu kapıyı açtı. Şimdi dışarıdaydı.

Belki yüksekte olması sebebiyle rüzgâr tahmininden çok daha şiddetli esiyordu. Denizden esen rüzgâr onun yoğun kokusunu taşıyordu.

Deniz şimdi önünde uzanıyordu. Bulutlu gökyüzünü yansıtan suyu, donuk çivit mavisi rengindeydi ve beyaz dalgalar sanki bir kumaş gibi üzerine dikilmişti. Yuko sağ tarafa yanaştı. Kuzeydeki dağ hemen önünde yükseliyordu. Deniz fenerinin ön tarafında küçük bir açıklık vardı. Sol tarafta asfaltsız bir yol dağın eteklerine doğru uzanıyor ve yolun önündeki, pek fazla kullanılmadığı her halinden belli olan bahçe kapısının yanında beyaz bir kamyonet duruyordu.

Yuko balkonun etrafını çevreleyen çelik tırabzanlara tutundu. Az önce içinde bulunduğu ve şimdi Şuya'nın olduğu oda aşağıda kalmıştı. Tek katlı binanın çatısını gördü. Tırabzanlara tutuna tutuna fenerin etrafını dolaştı ama tahmin ettiği çelik merdiveni bulamadı. Yuko daha önce nöbet tutma şansı bulamadığı için fenerin dış kısmının neye benzediğini bilmiyordu. Belli ki başka çıkış yoktu. Gökyüzüne bakarak olduğu yerde durdu. Şimdi kelimenin tam anlamıyla kapana kısılmıştı. Bunu fark etmek neredeyse paniklemesine neden olacaktı ama Yuko dişlerini sıkarak kendini toparladı. Merdiven yoksa aşağı atlamak zorundaydı.

Nefes nefese kalmıştı. Bir kez daha ek binanın olduğu tarafa yürüdü. Tekrar aşağı baktı.

Bina yüksekti. Aşağı atlanamayacak kadar değildi belki ama yine de yüksekti. İşin aslı bu yükseklikten aşağı atlayan birisinin hayatta kalması neredeyse imkânsızdı ama Yuko henüz mantıklı bir karar almaya fırsat bulamadan zihninde yeni bir sahne canlandırmıştı. Bu defa ortadan ikiye ayrılan kafatası *kendisine* aitti. Kan fışkırıyordu. Şuya'nın yüzü onun kanıyla kaplanmıştı. Kaçmalıydı. Ne olursa olsun kaçmalıydı. Kaybedecek zamanı yoktu.

Yuko eğilip gelişigüzel yerleştirilmiş çelik tırabzanın arasından geçti. Tırabzanın çubukları arasında epeyce boşluk bırakılmıştı. Şimdi diğer taraftaydı. Tırabzanın dışına tutunarak balkonun en fazla on santim genişliğindeki kenarında dikkatli bir şekilde durdu ama ayaklarının altındaki manzara başını döndürüyordu. Çok yüksekti... buradan atlaması söz konusu dahi olamazdı... aşırı derecede yüksekti...

Birden görüntü bulanıklaştı. Ayağı kaydı. Bacağının yan kısmı balkonun beton kenarına sürtündü ve aşağı düşmeye başladı. Yuko bir çığlık attı. Aynı anda elleri tutunacak bir şeyler aradı ve çelik tırabzanın ince çubuklarından birini kavramayı başardı. Yuko'nun vücudu balkondan aşağı sallanıyordu.

Nefes nefese kalmış bir halde tırabzana tutundu. Ölümün eşiğinden dönmüştü. Mucize eseri hâlâ hayattaydı. Mucize eseri. Derin bir nefes alıp sahip olduğu gücü ellerine verdi. Önce vücudunu yukarı çekip tırabzanın diğer tarafına geçmesi gerekiyordu. Ardından Şuya Nanahara'yla başa çıkmanın bir yolunu bulmalıydı. Bu...

Güçlü rüzgâr vücudunun sarsılmasına neden oldu. Çelik çubuğu tutan elleri kayınca bir çığlık attı. Çıplak elleri balkonun kenarına güçlükle tutunabilmişti. Artık çelik tırabzana bile uzanamayacak durumdaydı.

Avuçlarının terlemeye başladığını fark edince dehşete kapıldı. Korku ve panik onu tamamen esir almıştı. Nasıl, nasıl, nasıl olur da terlerdi? Elleri... elleri kayıyordu.

Sağ serçe parmağı balkonun kenarından kaydı.

Yuko, "Hayır!" diye haykırdı. Onu yüzük parmağı takip etti. İşaret parmağının tırnağı balkona takılmıştı ama sonra o da kırıldı ve her şey bitti. Şimdi balkona sadece sol eliyle tutunuyordu. Ve sol eli de...

"Ahhh..." Yuko çığlık attı ve kendini rüyasında yüksek bir yerden düşüyormuş gibi hissetti.

Ama birden koluna inen bir darbenin etkisinin omzuna dek ulaştığını fark etti. Düşüşü sadece balkonun elli santimetre aşağısına dek sürmüştü.

Sol kolundan bir sarkaç gibi sallanan Yuko başını kaldırıp baktığında tırabzanın diğer tarafındaki Şuya Nanahara'yı gördü. Şuya aşağı eğilip sağ elini uzatmış ve onu bileğinden yakalamıştı.

Yuko çok kısa bir süre Şuya'nın yüzüne baktıktan sonra, "Hayır!" diye haykırdı.

Elini bırakırsa öleceğini biliyordu ama onu tutan kişi Şuya Nanahara'ydı!

"Hayır! Hayır!"

Fal taşı gibi açılan gözleri, uçuşan saçlarıyla çığlık atmaya devam eden Yuko bir yandan düşünüyordu. *Neden? Neden beni kurtarmaya çalışıyorsun? Bunu beni kullanarak hayatta kalmak için mi yapıyorsun? Ah, şimdi anladım. Beni kendi ellerinle öldürmek istiyorsun!*

"Hayır! Bırak beni!" diye haykırdı Yuko. Artık zihninden mantıklı sayılabilecek tek bir düşünce bile geçmiyordu. "Hayır! Senin elinde ölmektense düşerek ölmeyi tercih ederim! Beni bırak! Beni bırak!"

Şuya bu sözler karşısında ne düşünmüştü bilinmez –ya da belki de hiçbir şey düşünmemişti– ama yüzündeki ifade hiç değişmemişti. "Kıpırdama!" diye bağırdı.

Yuko tekrar Şuya'ya baktığında boynunu saran gümüş tasmanın altındaki bandajın kanla sırılsıklam olduğunu ve üzerinden sızan kanın çıplak omzuna damladığını fark etti.

Şuya'nın kolundan süzülen kan Yuko'nun sol eline aktı.

Şuya, "Ahh," diye inledi. Yuko'nun elini daha da sıkı tuttu. Yüzü ter içinde kalmıştı. Sorun sadece boynunda değildi. Vücudunun her yerinde ağır yaralar vardı. Sadece sağ elini kullanarak Yuko'nun tüm ağırlığını

taşınası bir yana, onu yukarı çekmeye de çalıştığı düşünülürse büyük acılar içinde olmalıydı.

Yuko'nun ağzı açık kalmıştı. *Neden? Neden bu kadar acı çekerken beni kurtarmaya çalışıyorsun? Bu...*

Yuko tuhaf bir şekilde bir anda her şeyin farkına vardı. Denizden esip vücuduna çarpan rüzgâr sanki düşüncelerini bulanıklaştıran o siyah dumanı dağıtıvermişti. Şuya'nın, elinde kanlı bir baltayla Tatsumiçi Oki'nin cesedine bakan görüntüsü rüzgârın etkisiyle paramparça olmuş gibi ansızın kayboldu ve yerini onun neşeli halleriyle birlikte Yuko'nun 1-B sınıfındaki (aradan sadece iki gün geçmiş olmasına rağmen) eski anılarına bıraktı. Şuya'nın arkadaşları Yoşitoki Kuninobu ve Şinji Mimura'yla şakalaştığını, müzik odasında gitarla alıştırma yaparken zor bir akora takılıp yüzüne ciddi bir ifade yerleştirdiğini, beden eğitimi dersinde yaptığı mükemmel bir atış sonrası zafer edasına büründüğünü ve kendisinin de voleybol oynadığı salondan bunu gördüğünü hatırlamıştı. Sonra bir gün regl sancıları yüzünden yüzü bembeyaz olmuşken Şuya ona nazikçe, "Neyin var, Yuko? Çok solgun görünüyorsun," demiş ve İngilizce öğretmenleri Bay Yamamoto'dan izin isteyerek okul hemşiresinin yardımcısı olan Fumiyo Fujiyoşi'yi çağırmıştı.

Ah, olamaz. Yuko nihayet durumu anlamıştı. *Bu Şuya. Şuya beni kurtarmaya çalışıyor. Ben... neden? Neden Şuya'yı öldürmek zorunda olduğumu hissettim ki? Buna neden inandım? Bu Şuya. Ve ben onun her zaman hoş ve... iyi bir çocuk olduğunu düşündüm ama hayır...*

Yuko birden farklı bir şeyi daha hatırladı: Yaptığı hareketi ve onun sonuçlarını. Yüzü bir kez daha bembeyaz oldu.

Ben... kafam allak bullak olmuştu... ve... ve bu yüzden...

Bir anda hıçkırıklara boğuldu. Bunu fark eden Şuya ne yapacağını bilemiyormuş gibi görünüyordu.

Yuko, "Şuya!" diye haykırdı. "Be-ben seni öldürmeye çalıştım!"

Yuko yaşlı gözlerle ona baktığında Şuya'nın büyük bir şaşkınlık yaşadığını gördü.

"Be-be-ben Tatsumiçi'yi senin öldürdüğünü düşündüm... İkinizi gördüm... ve çok korktum. Bu yüzden yemeğine zehir katmak istedim... ama onu Yuka yedi... ve sonra da herkes... herkes..."

Şuya birden her şeyi anladı. Yakınlardaki bir çalının arkasına saklanan Yuko, onu kısa bir süre önce dövüştüğü Tatsumiçi'nin başına saplanan baltayı çıkarırken görmüştü. Sonrasında Kyoiçi Motobuçi ve Şogo'nun ortaya çıktığından haberi yoktu. Yuko sadece o ana şahit olmuştu. Bu olayın bir kaza olduğunu ya da Şuya'nın bunu kendini savunmak için yaptığını düşünebilirdi ama Şuya'ya güvenemeyecek kadar korkuyordu. Bu yüzden onu zehirlemek istemiş ama zehirli yemeği Şuya yerine yanlışlıkla Yuka yiyince... herkes paniğe kapılmıştı. Sonuçta hayatta kalan tek kişi, olayların sorumlusu Yuko olmuştu.

"Tamam!" diye haykırdı Şuya. "Tamam, şimdi sakın kıpırdama. Seni yukarı çekeceğim!"

Şuya vücudu neredeyse tamamen yatay pozisyonda çelik çubukların arasından uzanmıştı ama sol kolu iş görmediği için tırabzana tutunamıyordu. Yine de sağ dizini öne doğru çekip onu vücudunun altına sıkıştırmayı başardı. Bu sayede tüm ağırlığını sırtına verebilecekti. Yuko'nun bileğini bırakmamak için elinden geleni yaptı. Vücudunun yan tarafı, sol omzu ve boynunun sağ tarafında bulunan yaraların acısı giderek artıyordu. Yine de...

Yüzü gözyaşlarıyla ıslanan Yuko başını sallayarak, "Hayır. Hayır. Benim suçumdu. Herkes... herkes..." dedi ve birden vücudunu döndürerek Şuya'nın elinden kurtulmaya çalıştı. Şuya karşılığında onu daha da sıkı tuttu ama boynundan damlayan kan elini kayganlaştırmıştı.

Yuko'nun bileği elinden kurtuldu. Şuya'nın kolundaki yük bir anda hafifleyiverdi.

Yuko'nun yüzü giderek uzaklaşmaya başladı.

Büyük bir gürültüyle tek katlı binanın çatısına düştü. Sanki az önce Şuya'nın elinden kurtularak aşağı düşmemiş de belli bir zaman aralığının hızlandırılarak gösterilen fotoğraflarının son karesi olarak aniden orada belirivermişti.

Üzerinde denizci üniforması ve pilili etek olan vücudu sere serpe yatıyordu... Kırılan boynu, vücudunun kalan kısmına göre başının tuhaf bir açı oluşturmasına neden olmuştu. Başının sağ üst köşesinden buruşuk bir çınar yaprağını andıran kırmızı bir şey dışarı fırlamıştı.

"Ah..."

Sağ kolu hâlâ balkondan aşağı sarkan Şuya, Yuko'ya baktı.

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 8

65

Hiroki Sugimura (11 No.lu Erkek Öğrenci) derin bir nefes aldı.

Yaklaşık on dakika önce art arda gelen silah sesleri duymuştu. O sırada kuzeydeki dağda dolaşıyordu ama sesleri takip ederek çabucak doğuya yönelmişti. Deniz fenerine ulaştığında etraf çoktan sessizliğe bürünmüştü. Haritada bir deniz feneri olduğunu görmüş ancak Kayoko Kotohiki'nin asla böyle göz önünde bir yere saklanmayacağını varsayarak o ana dek buraya gelmeyi düşünmemişti. Silah seslerinin buradan gelip gelmediğinden emin değildi. Kayalıklarda durup aşağıdaki deniz fenerine baktığında yanındaki tuğla binanın çatısında bir kızın yatmakta olduğunu gördü. Aradaki mesafeye rağmen çatıdaki kırmızılığı görmüş ve kızın öldüğünü anlamıştı. Hiroki tıpkı Megumi Eto'nun cesedini bulduğunda yaptığı gibi kızı ufak tefek bedeni ve kısa saçlarıyla Kotohiki'ye benzetmişti.

Kayalıkların ucundan kaydı ve aşağı inmesiyle birlikte çatıdaki cesedi göremez oldu. Deniz fenerinin girişine doğru yürüdü. Açık kapının arkasına sandalyeler ve çalışma masaları yığılmıştı. Birileri buraya barikat kurmuş ama her nedense bu barikat yerle bir edilmişti. Hiroki kalaslarla kapatılmış pencereye baktı ve temkinli bir şekilde koridorda yürümeye başladı. (Girişin hemen yanında, içinde yatak olan bir oda vardı ve odanın kapısı kırılmıştı.) Elindeki dedektör sinyal verdi. Altı kişi. Hiroki dikkatle yoluna devam etti ve kendini birdenbire her tarafı kanla dolu bir odada buldu.

Bir mutfağa benzeyen bu odanın içinde beş kızın cesedi vardı. Ortadaki masanın yanında sınıfın kız öğrenci başkanı Yuki Utsumi sırtüstü yatıyordu. Onun sağında başı vücudundan ayrılmak üzere olan Haruka Tanizava vardı. Daha ötede yatan Yuka Nakagava'nın yüzü neredeyse

simsiyah olmuştu. Hiroki'nin sağ tarafındaki sehpanın önünde, soluk mavi yüzü ona bakan Çisato Matsui yatıyordu. Üzeri kanla kaplı masanın arkasında yüzükoyun yatan bir kız daha vardı.

Yuki de dâhil olmak üzere bu dört kızın çoktan ölmüş olduğu şüphe götürmez bir gerçekti. Ancak Hiroki'nin yüzünü göremediği diğer kız...

Hiroki odayı bir kez daha dikkatle inceledi. Karşı taraftaki açık kapının arkasında bir ses olup olmadığını duymaya çalıştı. İçeride saklanan herhangi birisi yokmuş gibi görünüyordu.

Sol elindeki tabancayı kemerinin arkasına sıkıştırıp önce Yuki Utsumi ve Haruka Tanizava'nın cesetlerinin arasından, sonra da Yuka Nakagava'nın yanından geçerek masanın etrafından dolaştı. Yürürken ayakkabılarının tabanı yerdeki kanı etrafa sıçratıyordu. Yüzükoyun yerde yatan kızın yanına diz çöküp sağ elindeki sopayı bir kenara bıraktı ve kızı kaldırdı. Bunu yapmasıyla birlikte Mitsuko Suma'nın yaraladığı sağ omzunda şiddetli bir acı hissetti. Toşinori Oda'ya borçlu olduğu bacağındaki kurşun yarası, omzundaki bu yaranın yanında sadece sıyrık sayılırdı, bu yüzden orada herhangi bir kanama ya da acı yoktu. Hiroki acısına aldırmamaya çalıştı. Kızın vücudunu çevirdi.

Bu Satomi Noda'ydı. Alnının sol tarafına kırmızı bir delik açılmıştı ve gözlüğü yamulmuş olmasına rağmen hâlâ yüzünde duruyordu. Gözlüğün sol camı büyük ihtimalle yere düştüğü sırada kırılmıştı. Elbette Satomi de çoktan ölmüştü.

Hiroki onu tekrar yere bırakıp odanın karşı tarafındaki açık kapıya baktı. Kapının arkasındaki bina deniz feneriydi ve buradan yukarı çıkılıyordu.

Dedektörün tespit ettiği son kişi çatıda yatan o kızdı. Bu kızın da ölmüş olduğu apaçık ortadaydı ama yine de yanına gidip onun Kayoko Kotohiki olup olmadığına bakmak zorundaydı.

Hiroki kemerinden çıkardığı tabancayı eline alarak kapıdan geçti. İçeride çelik bir merdiven vardı. Telaşlı adımlarla merdivenin basamaklarını ikişer ikişer tırmanmaya başladı. Yukarıda hâlâ birisi olabilirdi. Sağ elinde hem sopasını hem de sürekli kontrol ettiği dedektörü tutuyordu.

Yukarı çıktığında dedektörde herhangi bir değişiklik olmamıştı. Hiroki cihazı cebine sokup silahını tekrar kemerine sıkıştırarak fenerin etrafını çevreleyen balkonda yürümeye başladı.

Ellerini çelik tırabzanın üzerine koydu. Derin bir nefes alıp tırabzanın üzerinden sarktı ve aşağı baktı.

Denizci üniforması içindeki cansız beden orada yatıyordu. Boynu kırılmış ve başının altından kan akmıştı ama bu ceset Kotohiki'ye ait değildi. Bu Yuko Sakaki'ydi.

Yine de...

Hiroki bakışlarını denize çevirdi. Güçlü bir rüzgâr vardı. Bu fenerde aynı anda altı kız ölmüştü. Olayın gerçekleştiği odada herhangi bir silah yoktu ama Hiroki kızların aldığı yaralara ve hem duvarlarda hem de zeminde açılan kurşun deliklerine bakarak az önce duyduğu silah seslerinin buradan geldiğini anlamıştı. Yapılabilecek en mantıklı açıklama kızların nasıl olmuşsa bir araya gelmeyi başarıp buraya sığındıkları fakat sonra birisinin saldırısına uğradıklarıydı. Önce beş kız aşağıdaki odada vurulmuş, ardından buraya kadar kaçmayı başaran Yuko Sakaki saldırganın müdahale etmesine fırsat kalmadan balkondan aşağı düşerek ölmüştü. Saldırgan, Hiroki fenere ulaşmadan önce buradan kaçmış olmalıydı.

Ancak girişe kurdukları barikat düşünülürse –pencerelere de kalas çakmış, büyük ihtimalle içeri girilebilecek her noktayı kapamışlardı– sonradan bu barikatı neden dağıtmışlardı? Yoksa bunu kaçarken saldırgan mı yapmıştı? Ama o zaman saldırgan en başta içeri girmeyi nasıl başarmıştı? Binada yedi kişi olabilirler miydi? İçlerinden biri diğerlerine ihanet etmeye karar vermiş, daha doğrusu gerçek yüzünü ortaya çıkarmış olabilir miydi? Hayır, bu mümkün değildi. Ayrıca Yuka Nakagava vurularak değil, boğularak ölmüş gibi görünüyordu. Masanın üzerinde o kadar çok kan olması da mantıklı gelmiyordu. Bunca kan oraya ne şekilde dökülmüş olabilirdi? Dahası da vardı. Girişin hemen yanındaki odanın kapısı neden kırılmıştı?

Hiroki olanlara mantıklı bir açıklama bulmaya çalışmanın faydasız olduğunu anladı. Başını sallayarak aşağıdaki binanın çatısını son bir kez inceledikten sonra balkondan içeri girdi.

İçerdeki duvarlara baka baka sadece loş bir ışıkla aydınlanan kulenin çelik merdivenlerinden aşağı inerken, merdivenlerin spiral şekli yüzünden başının hafifçe döndüğünü hissetti. Bunun sebebi yorgunluk olabilirdi ama yine de...

Demek şimdi sayıları altı kişi azalmıştı. Sakamoçi öğlenki anonsunda adada on dört öğrencinin kaldığını söylemişti. Bu durumda şimdi sadece sekiz kişi kalmış olmalıydılar.

Kayoko Kotohiki hâlâ hayatta mıydı? Öğlenki anonstan sonra Hiroki'nin bilmediği bir yerde ölmüş olabilir miydi?

Hayır, diye düşündü Hiroki, *Kayoko hâlâ hayatta olmalı.*

Elinde bunu kanıtlayacak herhangi bir şey olmasa da Kayoko'nun yaşadığından neredeyse emindi. *Geriye sekiz, hatta belki daha bile az öğrenci kaldı. Buna rağmen ben hâlâ yaşadığıma göre Kotohiki de yaşıyor olmalı. Çok uzun sürdü. Oyun başlayalı bir buçuk gün oldu ve ben Kotohiki'yi hâlâ bulamadım. Ama... eninde sonunda onu bulacağım.* Hiroki bir kez daha bundan neredeyse emin olduğunu hissetti.

Ardından Şuya'mn üç kişilik grubunu düşündü. Henüz onların isimleri de okunmamıştı. Şogo Kavada ona, "Bu işte ben de varım diyorsan trenimize binebilirsin," demişti.

Bir kaçış yolu olduğu doğru muydu? Peki, Hiroki o istasyona Kotohiki'yle beraber gidebilecek miydi? Bunu bilmiyordu. Fakat en azından o trene Kotohiki'nin de binmesini istiyordu.

O halde trene binmenize yardımcı olabilir miyim matmazel?

Bu ancak Şinji Mimura'nın dudaklarından çıkabilecek bir sözdü. Hiroki şimdi onun neden Yutaka Seto'yla bu kadar iyi arkadaş olduğunu anlamıştı. Şinji etrafındakilere takılmaya bayılırdı. Onun yaptığı espriler elbette Yutaka'nınkilerden farklıydı. O daha ince ve zaman zaman da iğneleyici espriler yapardı. Şinji hayata gülüp geçmenin değerini biliyordu. Ortaokul üçüncü sınıfa giderlerken, bölge eğitim temsilcisinin yeni yıldan önceki dönem sonu kutlamasında yaptığı sıkıcı konuşma sırasında söylediklerini hatırlıyordu. "Amcam bana bir keresinde toplum düzenini sağlamanın en önemli unsurunun gülmek olduğunu ve ancak bu şekilde

kurtulabileceğimizi söylemişti. Bu sözlerin anlamını çözebiliyor musun Hiroki? Ben hâlâ anlayamadım da."

Hiroki bu iki şeyi birbiriyle az çok bağdaştırabilse de tam olarak anladığını söyleyemezdi. Bunun sebebi henüz yeterli olgunluğa ulaşmaması olabilirdi. Zaten Şinji Mimura ve Yutaka Seto ölmüştü. Artık Şinji'nin sorusuna cevap vermesi mümkün değildi.

Bunları düşüne düşüne aşağı inen Hiroki çok geçmeden kendini tekrar beş cesedin olduğu mutfakta buldu. Bakışlarını bir kez daha dört yanı kanla kaplı odada gezdirdi.

Daha önce içeriye hâkim olan kan kokusu yüzünden bunu fark etmemişti ama şimdi gazlı ocağın üzerindeki tencereden iştah açıcı bir koku yayıldığını duyuyordu. Elbette adada gaz yoktu, bu yüzden kızlar büyük ihtimalle katı yakıt kullanarak yemek yapmaya çalışmışlardı. Hiroki tenceredeki yemeğe bakmak üzere ocağın yanına gitti. Tencerenin altındaki ateş sönmüştü ama yahniye benzeyen yemekten hâlâ duman yükseliyordu.

Hiroki oyun başladığından beri sadece hükümetin verdiği ekmekten yiyebilmişti. (Suyu bittiğinde bir kuyudan su çekmişti.) Bu yüzden açlıktan ölüyordu ama başını iki yana sallayarak bakışlarını tencereden uzaklaştırdı. Kendinde yemek yiyecek gücü bulamamıştı. Bu korkunç odada bunu yapamazdı. Üstelik Kotohiki'yi bulmak için acele etmesi gerekiyordu. Acele etmek ve buradan ayrılmak zorundaydı.

Tökezleyerek odadan dışarı çıktı. O ana dek hiç uyumadığı için sersemlemiş hissediyordu.

Uzun koridorun sonundaki girişte birisi vardı. İçerisi loş olduğu için bu kişi arkasından vuran ışıkla sadece silüet halinde görünüyordu.

Hiroki gözleri fal taşı gibi açılmadan önce yana sıçrayıp kendini tekrar mutfağa attı. Aynı anda silüetin ellerinden alev püskürdü. Koridorda uçuşan mermilerin birkaçı, Hiroki'nin ayaklarının dibinden geçti.

Hiroki yaşadığı ani şaşkınlıkla yüzünü buruşturdu. Ayağa kalktıktan sonra yere çömeldi ve kapıyı kapayıp kilitledi.

Silah sesleri ona tanıdık geliyordu. O inanılmaz patlamanın öncesi ve sonrasında aynı silah sesini duymuştu. Toşinori Oda'nın elinden kur-

tulduğunda arkasından bu ses gelmiş ve Toşinori vurulmuştu. Yumiko Kusaka ve Yukiko Kitano öldürüldüğünde de aynı ses vardı. Hiroki bu silah sesini birkaç kez farklı yerlerde de duymuştu. Bütün bu seslerin sahibi "o sınıf arkadaşları"ydı. Belki Hiroki gibi o da az önce duyulan silah sesleri yüzünden buraya gelmişti. Ya da belki de niyeti Yuki Utsumi'nin grubunu katleden kişiyi öldürmekti. Hatta belki de kızları o öldürmüş, çıkan silah seslerini duyarak buraya gelebilecek diğerlerini de haklamak üzere geri dönmüştü.

Yere diz çöken Hiroki sol elini arkasına götürüp tabancasını tuttu. Mitsuko'nun bırakıp kaçtığı sırt çantasında tabancanın mermilerini bulduğu için tabanca doluydu ama elinde yedek şarjör yoktu. Belki de Mitsuko şarjörü cebinde taşıyordu. 45'lik Colt Tek Hareketli Otomatik Tabanca. Şarjörde yedi, namluda tek mermi. Mermileri tek tek silaha doldurması imkânsızdı. Bunu yapmakla vakit kaybederse saldırganın elindeki makineli tüfeğin kurbanı olurdu.

Hiroki sırtını duvara yaslayarak bakışlarını kızların cesetleriyle dolu mutfakta gezdirdi. Ne yazık ki pencereler kalaslarla kapatılmıştı. Onları söküp kaçmaya çalışmak çok zaman alırdı. Hiroki kuleye açılan kapıya baktı. Hayır, bu mümkün değildi. Deniz fenerinin kulesi aşağı atlayamayacağı kadar yüksekti. Bu delilik olurdu. Bunu yaparsa kendini Yuko Sakaki'yle birlikte çatıda güneşlenirken bulurdu. Hayır, bir dakika... Dışarıdaki "kişi" ne yapmaya çalışıyordu? Parmaklarının ucunda yürüyerek mutfak kapısına mı yaklaşıyordu yoksa Hiroki'nin dışarı çıkmasını mı bekliyordu? Hayır, o da acele etmek zorundaydı. Silah seslerini duyan bir başkası tarafından arkadan vurulmak istemiyorsa Hiroki'nin işini bir an önce bitirmesi gerekiyordu.

Hiroki tahmininde haklı çıktı. Kapı kolunun etrafındaki ahşap bir anda paramparça oldu. (Hatta içeri giren mermilerin birkaçı Çisato Matsui'nin kapının önünde duran cesedinin omzunu ve yan tarafını da parçalamıştı.)

Kapı kırılarak açıldı.

Karanlık silüet içeri adım attı.

Bir kez yerde yuvarlanıp ayağa kalktığında Hiroki onun Kazuo Kiriyama (6 No.lu Erkek Öğrenci) olduğunu anladı. Etraftaki cesetlere aldırmayan Kazuo elindeki makineli tüfeği kapının yan tarafına doğrulttu (burası kör noktasıydı) ve hiç vakit kaybetmeden ateş etmeye başladı.

Duvara saplanan altı yedi merminin ardından silah sesleri kesildi... çünkü Kazuo orada kimse olmadığını anlamıştı.

Bu Hiroki için kaçırılmayacak bir fırsattı. Sopasını havaya kaldırıp yukarıdan Kazuo Kiriyama'nın üstüne atladı. Hiroki son anda kapının yanındaki yüksek rafa tırmanmaya karar vermişti. Alışık olmadığı için tabancasını kullanmak istememiş, onu tekrar kemerine sıkıştırmıştı. Onun için önemli olan tek şey saldırganının –ki bunun Kazuo Kiriyama olduğu ortaya çıkmıştı– ateş etmemesini sağlamaktı.

Kazuo bu hamleye başını kaldırıp yukarı bakarak tepki verdi. Makineli tüfeğinin namlusunu yukarı kaldırdı ama aynı anda Hiroki'nin elindeki süpürge sopası bileğine çarptı. 9 milimetrelik Ingram M10 gürültüyle yere düştü, kaydı ve tam Satomi Noda'nın cesedinin olduğu masanın arkasında durdu.

Kazuo çantasından başka bir silah çıkarmaya davrandı (bu Toşinori Oda'nın tabancasından farklı bir otomatik tabancaydı) ama aşağı atlayıp dengesine kavuşan Hiroki elindeki sopanın sapını büyük bir hızla yeniden sallayarak o tabancanın da yere düşmesini sağladı.

Seri saldırı! Onu yere devireceğim!

Sopa bir kez daha aşağı indi ama Kazuo hızla geriye doğru hamle yaparak havada ters takla attı. Bir kungfu ustası kadar zarifçe Yuki Utsumi'nin üzerinden atlayıp yerde yuvarlandıktan sonra mutfak masasının önünde beliriverdi. Ayağa kalktığında sağ elinde Toşinori Oda'nın tabancasını tutuyordu.

Fakat Kazuo bile Hiroki'nin bu kadar çevik olabileceğini tahmin edemezdi. Hiroki aralarındaki mesafeyi göz açıp kapayana dek seksen santimetreye indirmişti.

"Yahh!" Hiroki salladığı sopayı tam üç defa Kazuo'nun elindeki tabancaya çarptı. Tabanca havaya fırladı. O yere düşmeden önce Hiroki

sopanın diğer ucunu Kazuo'nun yüzüne doğru salladı. Kazuo'nun arkasında bir masa vardı. Artık hiçbir yere kaçamazdı.

Ancak sopa Kazuo'nun yüzüne birkaç santimetre kala durdu ve ikiye ayrıldı. Kazuo sol elini kullanarak onu parçalamıştı.

Kazuo'nun bir sonraki hamlesi sağ elini Hiroki'nin yüzüne vurmak üzere yumruk yapmak oldu. Onun gözlerini hedef almıştı.

Yumruğu öyle hızlıydı ki Hiroki'nin eğilerek ondan kurtulmuş olması bir mucize sayılırdı.

Yumruktan kurtulmayı başaran Hiroki, elindeki sopayı bırakıp Kazuo'nun bileğini tuttu ve ters çevirdi. Aynı anda dizini tüm gücüyle Kazuo'nun karnına indirmişti. Her zaman sakin olan Kazuo hafifçe inledi.

Hiroki sol eliyle Kazuo'nun bileğini tutmaya devam ederek tabancasını çıkardı ve horozunu kaldırdı. Tabancayı Kazuo'nun karnına bastırıp tetiği çekti.

Tabancadaki mermiler tükenene dek tetiği çekmeye devam etti. Kazuo'nun vücudu her atışla birlikte geriye doğru savruluyordu.

Tabanca en sonunda sustu ve sekizinci kovan da yere düşüp yuvarlanarak başka bir kovana çarptı. .

Hiroki, Kazuo'nun sağ koluyla birlikte vücudunun diğer kısımlarının da yavaşça gevşediğini hissedebiliyordu. Geriye doğru taranmış saçlarıyla başı öne doğru düşmüştü. Hiroki onu bırakır bırakmaz masanın kenarından kayarak yere yığılacağı belliydi.

Ama Hiroki bunu yapmak yerine onunla tuhaf bir şekilde dans ediyormuş gibi hâlâ Kazuo'ya bakıyordu. Nefes nefese kalmıştı ve kalbi yerinden çıkacak gibiydi.

Ben kazandım.

Şu meşhur Kazuo Kiriyama'yı yenmişti. Atletik anlamda büyük ihtimalle Şinji Mimura ve Şuya Nanahara'dan bile daha yetenekli olan ve o güne dek hiçbir kavgada yenilmeyen Kazuo Kiriyama'yı yenmişti.

Onu yendim...

Hiroki birden karnının sağ tarafında keskin bir acı hissetti. İnleyip nefesini tuttu ve ardından gözlerini fal taşı gibi açtı.

Kazuo ona bakıyor ve sol elindeki bıçağı karnına sokuyordu.

Hiroki bakışlarını yavaşça bıçağı karnına sokan elden Kazuo'nun yüzüne çevirdi. Kazuo'nun ona bakan gözleri her zamanki gibi soğuk ve güzeldi.

Nasıl... hâlâ yaşıyor olabilir?

Bunun sebebi elbette Kazuo'nun, Toşinori Oda'ya ait kurşungeçirmez yeleği giymiş olmasıydı ama Hiroki bunu bilemezdi ve şu an bu konu üzerine kafa patlatması da hiçbir işe yaramazdı.

Hiroki, Kazuo'nun bıçağı çevirmesiyle inledi. Onun sağ bileğini tutan sol eli yavaş yavaş gevşiyordu.

Ah, hayır... bu hiç de iyi olmadı.

Ancak Hiroki kalan gücünü koluna vermeyi başardı. Boşalan tabancayı tutmaya devam eden sağ elini aşağı doğru salladı.

Kıvrılan sağ dirseğini Kazuo'nun çenesine indirdi.

Darbenin etkisiyle geriye savrulan Kazuo kanla kaplı beyaz masanın üzerinde kaydı. Büyük Doğu Asya Cumhuriyeti'nin bayrağını andıran yuvarlak kan lekesi şimdi daha çok, çizgili Amerikan bayrağına benzemişti. Aynı anda, Hiroki'nin karnına saplanmış olan bıçak, yaklaşık otuz gram etini koparark dışarı çıktı. Açılan yaradan oluk oluk kan akıyordu. Hiroki nefesini tuttu ama sonra hızla arkasını dönüp koridora açılan kapıya doğru koşmaya başladı.

Tam dışarı çıkacakken silah sesleri duydu ve kapının çerçevesi paramparça oldu. Kazuo'nun yerdeki silahlardan birini alacak kadar zamanı olmamıştı. Bu da dördüncü bir silahı daha olduğunu gösteriyordu. (Büyük ihtimalle iç çamaşırına veya bileğine bağlamıştı.)

Hiroki silah sesine aldırmadan koşmaya devam etti.

Giriş kapısının önünde yığılı sandalye ve masaların üzerinden atlayarak geçti. Tam kapıdan çıkacakken artık ona çok tanıdık gelen o makineli tüfek sesini duydu ama öne doğru eğilmiş olduğu için kurşunların hiçbiri hedefi bulmadı.

Hiroki elinden geldiğince hızla koşarak kapının arkasında kamyonetin durduğu ağaçlık alana daldı. Ardındaki beyaz kumlarda kırmızı bir iz bırakmıştı.

Makineli tüfek bir kez daha ateş etti ama Hiroki o ana dek kendini çoktan yere atmıştı.

Elbette şimdi durup dinlenecek zamanı yoktu.

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 8

66

Yağmur başladı. Adayı kaplayan çalıların üzerinden sular akıyor, yoğun bulutlar ve yere düşen yağmur damlaları etrafı saran loş ışığın içinde hafif bir parlaklık oluşturuyordu.

Şuya yavaşça çalıların arasından geçti. Sağ tarafındaki açıklık alan ona, yağmurun beyaz perdesi ardında donuk bir griye bürünen deniz manzarasını sunuyordu.

Şuya'nın üzerinde gömleği, okul ceketi ve spor ayakkabıları vardı. Onları Yuki ve arkadaşlarının cansız bedenlerinin olduğu mutfakta bulmuştu. Ağaçların dallarından dökülen damlalar ceketini ıslatıyordu. Sağ eliyle, omzuna astığı Uzi'nin kabzasını tutuyordu ve CZ75'i de kemerinin önüne takmıştı. Browning ve topladığı mermiler ise yine omzunda asılı duran sırt çantasındaydı.

Şuya hiç vakit kaybetmeden deniz fenerinden ayrılmış ve bundan yaklaşık on beş dakika sonra adanın kuzey ucundaki kayalıklarda bir ateş yakmak üzere çalı çırpı toplarken fenerden gelen silah sesleri duymuştu. Az önceki silah seslerini duyarak fenere iki öğrencinin gittiğini ve burada çatışmaya girdiklerini tahmin ediyordu.

Şuya kısa bir tereddüdün ardından tekrar fenere doğru yürümeye başladı. Duyduğu silah sesi Kazuo Kiriyama'nın makineli tüfeğinden çıkan o tanıdık sese benziyordu. Noriko ve Şogo'nun, silah seslerinin peşinden gitme zahmetine gireceklerini sanmıyordu ama neticede adada çok az öğrenci kalmıştı. Ateş edenlerden biri Kazuo'ysa diğerinin Hiroki Sugimura olma ihtimali yüksekti. Tabii bu kişi Mitsuko Suma da olabilirdi.

O bunları düşünürken silah sesleri aniden kesiliverdi. Şuya durdu ve bu durumda deniz fenerine dönmemeye karar verdi. Oraya gitse bile

kimseyi bulamayacaktı. Ya da en fazla Yuki ve arkadaşlarının yanına bir cesedin daha eklendiğini görecekti.

Şuya kayalıkların üzerinde iki ayrı ateş yaktığında yağmur iyice şiddetlendi. Deniz fenerinde bir çakmak bulmuştu ama bu yağmurda ateşi canlı tutmak çok zordu.

Yağmurun şiddetini daha da artırmasıyla birlikte nihayet pes etti ve o bölgeden ayrıldı. Noriko ve Şogo fazla uzağa gitmiş olamazdı. C-3 yasaklanmıştı ama D-3 ve C-4'e girmek serbestti. İkisi büyük ihtimalle bu bölgelerden birindeydi, bu yüzden Şuya oraya ulaştığında yeni bir ateş daha yakacaktı.

Bunları düşünerek yürümeye başladı. Öğleden sonra 14:30'da adanın kuzey kıyısından batıya doğru dönmüştü ve uzaklarda bir kuşun öttüğünü duydu. Sesi dikkatle dinledi ve hemen saatine baktı. Yelkovan yedi derecelik bir açı yaptığında güçlükle duyulan ses tamamen kesildi. Şogo sesin on beş saniye boyunca devam edeceğini söylemişti. Şuya saatine bakana kadar geçen süre dikkate alındığında, kuşun ötüşü de hemen hemen o kadar sürmüştü. Üstelik yağmur yağarken öten çok fazla kuş olduğunu sanmıyordu. Daha önce adada hiç böyle garip bir kuş cıvıltısı da duymamıştı.

Şuya adanın kuzeybatı kıyısı boyunca ilerlemeye devam etti ve aynı kuşun bir kez daha öttüğünü duydu. Bu defa kesindi. Az önce duyduğu kuş cıvıltısının üzerinden tam tamına on beş dakika geçmiş ve başladıktan on beş saniye sonra ses kesilmişti. Bu sesi çıkaran Şogo'ydu. Şuya'nın ona dumanla işaret vermesine gerek kalmamıştı. Şogo kuş cıvıltısı çıkaran o düdüğü kullanıyordu. Ses yakından gelmişti. Haritaya göre Şuya şu an B-6'dan B-5 bölgesine geçiyordu.

Biraz dinlendi ve Uzi'nin namlusunu sol bileğinin altına sokup kolunu kaldırdı. Bu sayede kaslarını kullanmasına gerek kalmadığı için böylesi çok daha kolay oluyordu. Üzerine akan yağmur damlacıkları yüzünden bulanıklaşan camdan görebildiği kadarıyla, kolundaki saat 15:05'i gösteriyordu.

Kuş cıvıltısı denizden çok, dağa yakındı. Şuya denize baktıktan sonra yoluna devam etti ve hafif eğimli bir bayırdan yukarı çıktı. Başını kaldırıp

baktığında kuzeydeki bu dağ ona yabancı geldiği için dağın eteklerinde yürümekte olduğunu ve adanın batı kıyısına yaklaştığını anladı.

Çok az yolu kalmıştı. Henüz sadece 1,5 kilometre yol yürümüştü ama fazlasıyla kan kaybettiği için başı dönüyordu. Vücudunda öylesine şiddetli bir acı vardı ki kusmak istiyordu. Ne olursa olsun biraz durup dinlenmeliydi. Ama neredeyse varmak üzereydi. Neredeyse...

Ağaçların arasında yürürken yorgunluğu dayanılmaz bir hal aldı. Elbette çalıların arasına gizlenmiş biri tarafından saldırıya uğrayabilirdi. Fakat şimdi bunu dert edecek durumda değildi. Böyle bir şey olduğu takdirde Uzi'nin tetiğini çekecekti.

Bodur çalılar giderek seyrekleşti ve nihayet sona erdi. Şuya olduğu yerde durdu. Karşısında silahını ona doğrultmuş birisi yoktu ama bu dar açıklık alanda tuhaf bir şeyler olduğunu hissediyordu.

Şuya önce onların beyaza çalan yeşil renkte iki ayrı ot öbeği olduğunu düşündü. Öte yandan hareket ediyormuş gibi görünüyorlardı. Şuya onlara dikkatle baktı. Bu iki ot öbeğinin altında siyah pantolon ve spor ayakkabılar uzanıyordu.

Birden yerde iki ceset yattığını anladı. Burada iki oğlan ölmüştü.

Beyaza çalan yeşil renkteki öbeğin üzerinden kırmızı bir şey havalandı ve *"GAK!"* sesi duyuldu. Bu, başı tamamen kana bulanmış, balıkçıl boyutlarında bir kuştu. Kuşlar cesetleri yiyordu!

Şuya ani bir hareketle Uzi'yi onlara doğrulttu. Parmağını tetiğe götürdü ama sonra vazgeçti. Cesetlere yaklaştı.

Kuşlar kanatlarını çırparak havalandı.

Şuya yağmurun altında hiç kıpırdamadan cesetlerin başında durdu ve sağ elini ağzına götürdü. İçini aniden bir kusma isteği basmıştı.

Karşısında duran manzara korkunçtu. Kuşlar iki cesedin de açıkta duran yüzlerini didik didik etmişti. Derilerinin altındaki kırmızı etler görünüyordu. Yüzleri tamamen kanla kaplıydı.

Şuya bulantı hissini bastırmaya çalışıp onlara yakından bakmayı başardı. Bunlar büyük ihtimalle Tadakatsu Hatagami ve Yuiçiro Takiguçi'ydi. Sonra birden Tadakatsu'nın yüzünün Yuiçiro'nunkinden çok daha berbat

halde olduğunu fark etti. Şekli bozulan bu kafatasının sorumlusu kuşlar değildi. Kuşların hiç dokunmadığı burnu bile kırılmıştı.

Şuya etrafa baktığında otların üzerinde bir beyzbol sopası olduğunu gördü. Yağmura rağmen sopanın ucu kıpkırmızıydı. Tadakatsu'nun yüzünün durumuna bakılırsa büyük ihtimalle dövülerek öldürülmüştü. İlgi duyduğu sporda kullanılan aletle; bir beyzbol sopasıyla.

Onunkiyle kıyaslandığında Yuiçiro'nun yüzü iyi durumda sayılırdı. Gerçi Şuya onun da dudak ve gözbebeklerinin yerinde olmadığını görmüştü.

Kuşlardan biri Tadakatsu'nun yüzüne kondu. Peşinden birkaç kuş daha geldi. Şuya olduğu yerde donup kaldığı için kendilerini güvende hissetmiş olmalıydılar.

Güvende mi? Şaka yapıyor olmalısınız!

Şuya parmağını bir kez daha Uzi'nin tetiğine götürdü ama sonra kendine hâkim olmayı başardı. Şu an onun için önemli olan tek şey Şogo ve Noriko'yu bulmaktı.

Birkaç kuş daha geldi.

Bu kuşlar adanın dört bir köşesine yayılmış diğer cesetleri de yiyor muydu? Yoksa denize yakın bir yerde oldukları için sadece buraya mı gelmişlerdi?

Bakışlarını cesetlerin üzerinden ayıran Şuya aksak adımlarla onların etrafından dolaştı ve az ötedeki çalıların arasına daldı. Kuşların "*GAK!*" sesleriyle çığlık attıklarını duyabiliyordu.

Yoluna devam ederken bir daha midesi bulandı. Artık insanların ölmesine alışmıştı ama gökyüzünün sıçanları olan o kuşların cesetleri yediklerini düşününce... *Bir daha asla deniz kenarında oturup huzurla martıları izleyemeyeceğim. Kendi şarkılarımı yazsam bile asla kuşlardan bahsetmeyeceğim. Uzunca bir süre tavuk eti yiyemeyebilirim. Tanrım, kuşlar... ne iğrenç yaratıklar.*

Fakat sonra yeniden o kuş cıvıltısını duydu. Başını kaldırıp gökyüzüne baktı. İri yağmur damlacıkları yüzüne çarptı.

Ah, tamam kuşlar iğrenç yaratıklar ama... küçük bir kuşun zararı olmaz, değil mi?

Tam tamına on beş saniye sonra ses kesildi. Bu defa epey yakından gelmişti.

Şuya etrafa bakındı. Hafif eğimli bayırın üzeri çalılarla kaplıydı. *Ses buradan geliyor olmalı. Buralarda bir yerlerde olmalılar. Ama nerede?*

Şuya daha fazla düşünmeye fırsat bulamadan az önce bastırdığı mide bulantısının yeniden başladığını hissetti. Yüzleri tanınmayacak halde olan iki ceset. Yumuşak etleri kuşların ikindi kahvaltısı olacaktı. Nefis.

Kusmamalıyım. Güçsüz olduğum doğru... ama...

Şuya tökezleyerek yere düştü ve kusmaya başladı. Yiyecek bir şey bulamadığı için sadece mide sıvısını çıkarmıştı. Etrafa asitli, keskin bir koku yayıldı.

Şuya kusmaya devam etti. Az önce çıkardığı sarı sıvının içine bir damla boya dökülmüş gibi pembeye çalan başka bir sıvı karıştı. Midesi çoktan mahvolmuş olabilirdi.

"Şuya."

Şuya başını kaldırıp baktı. Ani bir hareketle Uzi'nin namlusunu sesin geldiği yöne doğrulttu ama sonra tekrar aşağı indirdi.

Çalıların arasında bir serserininkine benzeyen o tanıdık yüz belirmişti. Bu Şogo'ydu. Şogo'nun sol elinde ağaçtan oyulmuş bir yay vardı ve sağ eli yaya sürdüğü oku atmak üzere bekliyordu. Şuya o an Şogo'nun gerdiği tellerden birine takılmış olduğunu anladı.

"Akşamdan kalmasın ha?" dedi Şogo. Bu alaycı imasında sevgi dolu bir tını vardı.

Birden bir hışırtı duyuldu. Şogo'nun hemen arkasında Noriko belirdi. Saçları yağmurdan sırılsıklam olan, gözleri ve dudakları titreyen Noriko, Şuya'ya baktı.

Sonra Şogo'yu kenara itip bacağını sürüye sürüye onun yanına koştu.

Şuya ağzını sildi ve sendeleyerek ayağa kalktı. Uzi'yi yere bırakıp sadece sağ kolunu uzatarak Noriko'ya sarıldı. Noriko'nun vücudunun dokunuşuyla yan tarafında şiddetli bir acı hissetti ama bunu umursamadı. Kavuşmaları hemen kusmasının ardından olmuştu ama bunu da

önemsemedi. Soğuk yağmurun altında Noriko'nun vücudunun sıcaklığını hissediyordu.

Noriko başını kaldırıp ona baktı. "Şuya, Şuya... Çok mutluyum... Çok mutluyum..." Ağlıyordu. Gözlerinin kenarından süzülen yaşlar yağmur damlalarıyla birleşip yüzünden aşağı akıyordu.

Şuya hafifçe gülümsedi. Ardından kendisinin de ağlamak üzere olduğunu fark etti. Bu oyunda pek çok kişi hayatını kaybetmişti ama bu ikisinin hâlâ hayatta olması ne harikaydı.

Şogo yanma gelip sağ elini uzattı. Şuya çok kısa bir an bu hareketin ne anlama geldiğini çözemedi ama sonra anladı. Noriko'nun omzunun üzerinden elini uzatıp Şogo'nun elini tuttu. Her zaman olduğu gibi iri ve sert bir eldi.

"Aramıza yeniden hoş geldin," dedi Şogo sıcak bir sesle.

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 8

67

Ağaçların denize uzandığı yerde kayalar ortaya çıktı. Bu kayaların bir kısmı alçak bir duvar oluşturacak şekilde denize uzanıyordu. Belli ki Şogo bunu yaparken bıçağını da konuşturmuştu. Kayalardan oluşan bu duvara iki geniş ağaç dalı sıkıştırılmış ve üzerlerine yağmuru engelleyen bol yapraklı dallar yerleştirilmişti. Dalların uçlarından yağmur damlaları süzülüyordu.

Şuya, Şogo'nun sağlık kliniğinden aldığı güçlü ağrı kesicileri içtikten sonra ona deniz fenerinde neler olduğunu anlatmıştı. Şogo odun kömürüyle yanan ateşin üzerine yerleştirdiği teneke kutuda su kaynatıyor ve suyun fokurtusu yağmurun sesini bile bastırıyordu.

Şuya'nın sözlerini tamamlamasının ardından, "Anlıyorum," dedi. Derin bir nefes alıp dudaklarının arasına yeni bir Vahşi Yedi sigarası yerleştirdi. Uzi kucağında duruyordu. Uzi'yi Şogo'nun taşıması yönünde ortak bir karar almışlardı. Şuya'da CZ75, Noriko'da ise Browning vardı.

Şuya belli belirsiz bir hareketle başını iki yana salladı. "Korkunçtu."

Şogo ağzındaki dumanı üfledikten sonra sigarayı dudaklarının arasından aldı. "Yuki'nin böyle kalabalık bir grup oluşturması onun aleyhine işlemiş."

Şuya acıyla başını sallayarak onayladı. "İnsanlara güvenmek zor."

"Evet öyle." Şogo yere baktı. "Hem de çok zor." Sigarasını içmeye devam ederken düşünceli görünüyordu. Ardından, "Yine de hâlâ hayatta olmana sevindim," dedi.

Şuya, Yuki'nin yüzünü gözünün önüne getirdi. Hayattaydı. Yuki ve arkadaşları sayesinde hayattaydı ama artık onlar yoktu.

Sol tarafındaki Noriko'ya baktı. Arkadaşları Yuki Utsumi ve Haruka Tanizava'nın öldüğünü duymak onun için çok acı olmalıydı. Noriko suyun kaynadığını görünce Şogo'nun daha önce bulduğu et suyu tabletlerinden ikisini teneke kutunun içine attı. Et suyunun kokusu etrafa yayıldı.

"Yemek yiyebilir misin Şuya?" diye sordu Noriko.

Şuya ona baktı ve tek kaşını kaldırdı. Bir şeyler yemesi gerektiğini biliyordu ama az önce kusmuştu. Üstelik Tadakatsu Hatagami ve Yuiçiro Takiguçi'nin etrafındaki o gri renkli öbekler hâlâ gözünün önündeydi. (Şuya onlara bundan bahsetmemişti. Bu "öbekler" onlardan sadece yüz metre kadar ötede hâlâ iş başındaydı. Yaralarının verdiği acılar yüzünden kustuğunu açıklamıştı.) Şu an açlık hissedecek durumda değildi.

"Bir şeyler ye, Şuya. Noriko'yla ben öğle yemeğini yedik," dedi Şogo ağzında sigarayla. Sakalları iyice gürleşmişti. Bir mendille teneke kutuyu kenarından tuttu ve içindeki çorbayı boşalttığı plastik kupayı Şuya'ya uzattı.

Şuya kupayı aldı ve yavaşça dudaklarına götürdü. Et suyunun tadı ağzının içini kapladı. Ardından sıcak sıvı boğazından geçerek midesine indi. Tadı tahmin ettiği kadar kötü gelmemişti.

Noriko ona ekmek uzattı. Şuya ekmekten bir ısırık aldı. Çiğnemeye başladığında yemek yiyebildiğini fark ederek şaşırdı. Ekmeği göz açıp kapayana dek mideye indirdi. İçinde bulunduğu ruh haline rağmen kurt gibi acıkmıştı.

Noriko, "Biraz daha ister misin?" diye sorunca başını salladı. "Biraz çorba lütfen." Boşalan kupayı yukarı kaldırdı. Bu defa kupaya çorbayı Noriko doldurmuştu.

Şuya kupayı alarak, "Noriko," dedi.

Noriko ona baktı. "Evet?"

"Artık kendini iyi hissediyor musun?"

"Evet." Noriko gülümsedi. "Soğuk algınlığı için ilaç aldım. İyiyim."

Şuya yan duran Şogo'nun yüzüne baktı. Şogo başıyla onayladı ve dudaklarının ucundaki sigara hafifçe sallandı. Sağlık kliniğinden ayrılırken antibiyotik iğnelerinden birini yanına almış ama bunu kullanmasına gerek kalmamıştı.

Şuya, Noriko'ya dönüp gülümsedi. "Harika."

Noriko o ana dek defalarca sorduğu soruyu bir kez daha tekrarladı. "İyi olduğundan emin misin Şuya?"

Şuya başını salladı. "İyiyim."

Aslında iyi değildi ama ona ne diyebilirdi ki? Gömleğinin ko-lundan, sol elinin sağ eline göre daha solgun olduğunu görebiliyordu. Bunun omzundaki yaradan mı yoksa dirseğindekinden mi kaynaklandığını bilmiyordu. Sebebi sadece dirseğindeki bandajın çok sıkı bir şekilde sarılmış olması bile olabilirdi. Sol kolunun giderek sertleştiğini hissediyordu.

Çorbadan bir yudum daha aldıktan sonra kupayı ayaklarının dibine bıraktı. Ardından Şogo'ya seslendi.

Uzi'yi incelemekle meşgul olan Şogo tek kaşını kaldırarak ona baktı. "Ne oldu?"

"Konu Kazuo."

Önceki günden beri yaşanan olayları tekrar gözden geçirdiğinde Şogo ve Noriko'dan ayrılmadan önce zihnini kurcalayan soruyu tekrar hatırlamıştı. Deniz fenerinden ayrıldıktan sonra duyduğu silah sesleri de akıma bu soruyu getirmişti. Daha önce de "Ne yaptığını sanıyor bu?" diye sormuştu. Aslında Kazuo Kiriyama'nın nasıl bir insan olduğunu sorguluyordu.

Şuya'nın anladığı kadarıyla bu oyunu oynamak isteyen tek kişi Kazuo değildi. Kendisinin de mücadele ettiği Tatsumiçi Oki, büyük ihtimalle Yoşio Akamatsu ve Hiroki'nin söyledikleri doğruysa Mitsuko Suma da onunla aynı kategorideydi. Ancak Kazuo'da bir damla bile merhamet yoktu. Soğukkanlı ve sakindi. Şuya'nın şimdiye dek ondan aldığı o tuhaf elektrik bu oyunda kendini bir çeşit ruh hastalığı olarak göstermişti. Şuya bir kez daha makineli tüfekten çıkan alevleri ve onların ardından bakan o buz gibi soğuk gözleri hatırladı. Sırtından bir ürperti geçti.

Şogo sessiz durduğu için sözlerine devam etti. "Onun ne-nesi var? Hiç anlamıyorum."

Şogo aşağı bakıp Uzi'nin atış şeklini tam otomatikten yarı otomatiğe çeviren emniyet kilidini kurcaladı.

Şogo daha önce bunun nedenini anlamanın bir önemi olmadığını söylememiş miydi? Şuya onun kendisine bir kez daha aynı cevabı verip vermeyeceğini merak etti.

Fakat Şogo'nun bu defa farklı bir cevabı vardı. Başını kaldırdı. "Daha önce de ona benzer insanlar tanıdım."

"Bir önceki oyunda mı?"

"Hayır." Şogo başını iki yana salladı. "Orada değil. Bu oyundan tamamen farklı bir yerde. Varoşlarda çalışan bir doktorun oğluysan çok farklı şeylere şahit olursun." Şogo bir sigara daha yaktı. Ağzındaki dumanı üfledi. "O içi boş bir adam."

"İçi boş bir adam mı?" diye sordu Noriko.

"Evet." Şogo başıyla onayladı. "Kalbinde ne ilkelere ne de sevgiye yer var. Hiçbir şeye değer vermiyor. O böyle bir insan. Üstelik ortada böyle olmasını gerektirecek herhangi bir sebep de yok."

Sebep yok, diye düşündü Şuya, *Şogo bunu söyleyerek Kazuo'nun doğuştan böyle olduğunu mu kastediyor? Bu...*

Şogo sigarasından bir nefes alıp dumanı üfledi. "Hiroki bizi Mitsuko Suma konusunda uyardı, değil mi?"

Şuya ve Noriko aynı anda başlarını salladılar.

"Mitsuko'nun bu oyunu oynayıp oynamadığını henüz kendi gözlerimizle görmedik ama okulda tanık olduğum bazı şeylere dayanarak Mitsuko ve Kazuo'nun birbirlerine çok benzediğini söyleyebilirim. Aradaki tek fark Mitsuko'nun mantık ve sevgiden, sonradan vazgeçmiş olması. Ne olduğunu bilmiyorum ama büyük ihtimalle bunu yapmak için geçerli bir sebebi var. Oysa Kazuo'nun hiçbir sebebi yok. Aradaki bu fark çok önemli. Kazuo'nun böyle davranmasının mantıklı bir açıklaması yok."

Şuya, Şogo'ya bakarak, "Bu korkunç bir şey," dedi.

"Evet, öyle," diye onayladı Şogo. "Düşünsene. Bu muhtemelen onun suçu bile değil. Elbette bu herkes için geçerli olabilir. Ama Kazuo muhtemelen bilinmeyen bir geleceğe anlam yükleyemiyor. Hiçbir şey bu şekilde doğmak kadar korkunç olamaz.

"Söylemeye çalıştığım şey şu: benim gibi kalın kafalı bir herif bile bu dünyadaki her şeyin anlamsız olduğunu düşünebilir. Neden uyanıp yemek yiyorum? Nasıl olsa yediklerimi dışkı olarak çıkarmayacak mıyım? Neden okula gidip ders çalışıyorum? Başarılı olsam bile günün birinde öleceğim. Güzel giysiler giyiyor, itibar peşinde koşuyor, çok para kazanmak istiyoruz, peki ama neden? Hepsi de anlamsız şeyler. Elbette böyle bir anlamsızlık bu boktan ülkeye çok yakışabilir. Fakat ne olursa olsun hepimiz neşe, mutluluk gibi duygulara sahibiz, değil mi? Bu duygular çok şey ifade etmeyebilir ama en azından içimizdeki boşluğu dolduruyor. Benim aklıma gelen tek açıklama bu.

"Oysa Kazuo büyük ihtimalle bu duygulara sahip değil. Değer yargıları oluşturabilmesi için bir temele sahip değil. Bu yüzden sadece seçim yapıyor. Yaptığı seçimlerin geçerli bir mantığı yok. Rastgele seçiyor. Örneğin bu oyunu oynamamayı seçebilirdi ama oynamayı seçti. Kendimce oluşturduğum teori bu."

Şogo bütün bunları hızlı hızlı anlattıktan sonra sözlerini tamamladı. "Evet, bir insanın bu tür bir hayat sürmesi ve bizim de o kişinin karşısına çıkmak zorunda olmamız korkunç bir şey."

Bir süre sessiz kaldılar. Şogo iyice kısalan sigarasından bir nefes daha aldıktan sonra onu yere sürterek söndürdü. Şuya çorbasından bir yudum daha aldı. Ardından Şogo'nun yapraklardan yaptığı çatının kenarından bulutlu gökyüzüne baktı. "Hiroki'nin ne durumda olduğunu merak ediyorum."

Şogo ve Noriko'ya deniz fenerinden ayrıldıktan sonra duyduğu silah seslerinden bahsetmişti. Bu konuda hâlâ endişeliydi.

Noriko, "Eminim iyidir," dedi.

Şuya, Şogo'ya baktı. "Birisi dumanla işaret verse bulunduğumuz yerden görebilir miyiz?"

Şogo başını salladı. "Endişelenme. Bu adanın neresinden işaret verilirse verilsin dumanı görürüz. Bunu düzenli olarak kontrol edeceğim."

Şuya birden kuş sesi çıkaran düdüğü hatırladı. Bu ses onu Şogo ve Noriko'ya ulaştırmıştı. Ama böylesine tuhaf bir şeyin Şogo'da ne işi

vardı? Tam bunu ona soracağı sırada Noriko araya girdi. "Hiroki, Kayoko Kotohiki'yi bulabildi mi acaba?"

"Bulsaydı dumanı görürdük," dedi Şogo.

Noriko başını salladıktan sonra, "Acaba neden Kotohiki'yi bulmak istiyor?" diye mırıldandı.

Bu konu sağlık kliniğinde de gündeme gelmişti. Şuya'nın cevabı değişmedi. "Hiç bilmiyorum."

"O kadar da samimi görünmüyorlardı." Noriko birden bir şeyin farkına varmış gibi, "Ah..." dedi.

Şuya başım kaldırıp ona baktı. "Ne oldu?"

"Emin değilim." Noriko başını salladı. "Ama belki..." Son kelimeyi üzerine basarak söylemişti. Şuya kaşlarını çattı.

"Belki ne?"

"Bu..." dedi Şogo araya girerek. Şuya bakışlarını ona çevirdi. Şogo gözlerini, açmaya çalıştığı yeni sigara paketinden ayırmadan sözlerine devam etti. "... içinde bulunduğumuz bu kahrolasıca oyun için modası geçmiş bir hareket olurdu."

"Ama," dedi Noriko, "söz konusu kişi Hiroki..."

Söylenenlerin tek bir kelimesini bile anlamayan Şuya bakışlarını bir Noriko'ya, bir Şogo'ya çevirdi.

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 8

68

Kayoko Kotohiki (8 No.lu Kız Öğrenci) dizlerine sarılmış halde çalıların arasında oturuyordu. Kuzeydeki dağın E-7 bölgesine giren güneydeki yamacındaydı.

Gece çökmek üzereydi ama çalıların arasındaki ışık miktarı neredeyse hiç değişmemişti. Hep karanlıktı. Öğleden sonra gökyüzü yoğun bulutlarla kaplanmış ve iki saat önce de nihayet yağmur başlamıştı.

Kayoko kendini yağmurdan koruyabilmek için başına bir mendil bağladı. Yukarıda uzanan dallar sayesinde yağmur doğrudan üzerine inmiyordu ama omuzları ıslanmıştı. Üşüyordu. Fakat elbette bundan çok daha önemlisi korkuyordu.

İlk başta C-8 bölgesinde kuzeydeki dağın zirvesinin doğu tarafında saklanmıştı. Bu yüzden Yumiko Kusaka ve Yukiko Kitano'nun ölümüne kendi gözleriyle şahit olmuştu. Kayoko nefesini tuttu. Kızların katilinin yakınlarda bir yerlerde olduğunu biliyordu ama içinden bir ses ona hareket ederse kendini büyük bir tehlikeye sokacağını söylüyordu. Bu yüzden sessizce oturuyordu. Bu sayede öğlen ve akşam herhangi bir saldırıya uğramamayı başarmıştı.

Daha önce, yapılan yasak bölge anonslarına uygun olarak iki kere hareket etmişti. İkincisini o gün öğle saatlerinde gerçekleştirmişti çünkü zirvenin güney tarafı olan D-7 bölgesi saat birde yasak bölge haline gelecekti. Bu da kuzeydeki dağın zirvesinin üç yasak bölgenin ortasında kalacağı anlamına geliyordu. Kayoko'nun kendisi için belirlediği alan giderek daralıyordu.

Henüz kimseyle karşılaşmamıştı. Bazıları uzaktan, bazılarıysa yakından gelen pek çok silah sesi duymuştu. Bir patlama bile olmuştu ama Kayoko her şeye rağmen hiç kıpırdamadan sessizce oturmuştu. Altı saatte

bir yapılan duyurular zaten her şeyi açıklıyordu: Sınıf arkadaşlarının sayısı giderek azalıyordu.

Öğle saatlerinde on dört kişi kalmışlardı. Fakat sonra yeniden silah sesleri duyulmuştu. Artık on iki kişi miydiler? Yoksa on mu?

Kayoko oyun başladığından beri sırt çantasında bulduğu tabancayı elinde tutuyordu. (Bu bir yarı otomatik Smith & Wesson M59'du ama elbette silahın markası Kayoko'nun umurunda bile değildi.) Kayoko ağır silahı yere bırakıp sol eliyle sağ elinin parmaklarına masaj yaptı. Parmak kasları hissizleşmiş ve avcunun içi kızarıp tetiğin şeklini almıştı.

Kayoko hem hiç uyuyamadığı hem de sürekli saldırıya uğrama tehdidiyle karşı karşıya olduğu için bitkindi. İçeride birisinin olabileceği korkusuyla evlere giremediği için o ana dek boğazından sadece sırt çantasındaki ekmek ve su geçmişti. Açtı ve susamıştı. İçtiği su ona yetmiyordu. Su stoğunu korumak için elinden geleni yapmış ve oyun başladığından beri sadece bir litre su içmişti. Yağmurun tek iyi tarafı az önce boşalan şişeyi üzerinden su damlayan bir dalın altına koyup doldurabilmesiydi ama henüz şişenin üçte biri bile dolmamıştı. Ara sıra başındaki mendili çıkarıp onunla kuruyan dudaklarını ıslatıyordu ama elbette bu, susuzluğunu gidermeye yetmiyordu.

Kayoko bıkkınlıkla uzun uzun nefesini bıraktı, omzuna gelen kısa saçlarını arkaya doğru attı ve M59'u tekrar eline aldı. Tamamen sersemlemiş durumdaydı.

Bu halde otururken gözünün önünde bir kez daha o yüz belirdi. Oyun başladığından beri bu yüz aklından çıkmıyordu. Onu zaman zaman aklına gelen ablası, annesi ve babası kadar iyi tanımıyordu belki ama kendisi için çok önemliydi.

Kayoko çay seremonisini öğrenmeye başladığı dönemde okulun verdiği çay seremonisi derslerine katılmış ve onu ilk kez burada görmüştü. Ortaokul ikinci sınıfa başladığı yılın sonbahar aylarıydı.

Çay seremonisi o gün, sonbahardaki bir bayram sebebiyle turistlerin de seyredebilmesi için hükümete ait bir parkta, açık havada düzenlenmişti. O gün sadece yetişkinler sunum yapacağı için Kayoko ve yaşıtları

dışarıdaki oturma düzenini planlamak ve kurabiye hazırlamak gibi basit işlerle ilgileniyordu. O da çay seremonisini öğreten ustalardan biriydi.

Oraya öğle saatlerinde gelmişti. Yakışıklıydı ama hâlâ üniversite öğrencisiymiş gibi çocuksu bir havası vardı. Kayoko, *ah, bu çocuk da bize yardım edecek herhalde,* diye düşünmüştü. Ama o sandalyesinde oturmakta olan Kayoko'nun öğretmeninin yanına gidip, "Geç kaldığım için üzgünüm," demiş ve ondan boşalan yere geçip çay hazırlamaya başlamıştı.

Yaptığı hazırlık son derece etkileyiciydi. Çayın çırpma telini ve kâseyi inanılmaz bir zariflikle tutuyordu ve duruşu da kusursuzdu. Yaşı genç olmasına rağmen üzerindeki geleneksel kıyafetlerle hiç de tuhaf görünmüyordu.

Birisi omzuna dokunduğu sırada Kayoko yaptığı işe ara vermiş, onu izliyordu. Arkasına dönüp baktığında Şiroiva Ortaokulu Çay Seremonisi Kulübü'ne katılmasına öncülük eden kendinden yaşça büyük o kızla karşılaşmıştı.

"Çok çekici, değil mi? Okul müdürünün torunu. Daha doğrusu okul müdürünün metresinin torunu. Ben de onun hayranlarındanım. Aslında çay seremonisi dersine sırf onu görebilmek için geliyorum."

Kız onun on dokuz yaşında olduğunu ve liseden mezun olur olmaz çok sayıda öğrenciye sahip bir eğitmen unvanı kazandığını söylemişti. O zaman Kayoko'nun bu sözlere tek tepkisi, *ah, bu çocuk bambaşka birisi. Demek hayatta böyle insanlar da varmış,* olmuştu. Hepsi buydu ama sonrasında...

Kayoko okulda çay seremonisi dersi olduğunda ya da onun sınıflarım ziyaret edeceğini duyduğunda aynanın karşısında daha fazla zaman geçirmeye başlamıştı. Yaşı küçük olduğu için makyaj yapamıyordu ama giydiği geleneksel kimono mutlaka temiz oluyor, saçma bir tarak takıyor ve üzerine de büyük bir özenle en sevdiği mavi tokayı yerleştiriyordu. Kayoko'nun kıvrık kirpikleri, küçük ve çekik gözleri, kısa, biçimli bir burnu ve tam ortada güzel bir şekil alan dolgun dudakları vardı. Aynada kendisine baktığında, *elbette nefes kesici bir kız sayılmam ama son derece olgun görünüyorum,* diye düşünüyordu.

Sadece ergenlik çağındaki kızların değil, orta yaşlı kadınların da hayranlık duyduğu bu adama sırılsıklam âşık olmasının sebebi çok basitti. Her şeyden önce o çok yakışıklı, zeki, neşeli ve nazikti, yani varlığından emin bile olunamayan türden, ideal bir adamdı. Ayrıca bir kız arkadaşı yoktu.

Kayoko'nun bu adamla başkaları açısından hiç de özel sayılmayabilecek iki önemli karşılaşması olmuştu.

Bunlardan ilki ortaokul üçüncü sınıf öğrencisi olduğu bahar aylarında okulun düzenlediği çay seremonisinde gerçekleşmişti. Söz konusu seremoni, okul müdürünün Şiroiva yakınlarında bir yer olan Şido'daki evinde düzenlenmişti. Seremoni başladıktan hemen sonra bir sorun yaşandı. Törene özel misafir olarak katılan merkez hükümetin bölge kültür temsilcisi bir anda söylenmeye başladı. Bu ilk defa olmuyordu. Bu temsilciler "kendilerini toplumun kutsallığını korumaya adadıklarını" söyleyen hükümet görevlileriydi ama pek çoğu sahip oldukları gücü kötüye kullanırdı. Bazıları, ülkenin geleneksel sanatlarını geliştirme fonundan daha fazla pay vermek için rüşvet bile isterdi ki okul müdürleri bunu kibarca reddetmişti. Hükümet temsilcisi de ortalığı karıştırarak bunun intikamını alıyor olabilirdi.

Esas sorun okul müdürünün rahatsızlanıp hastaneye kaldırıldığı için törende bulunmamasıydı. Yerine vekâlet eden kişi o kadar korkmuştu ki beceriksizliği okulun kapatılmasıyla bile sonuçlanabilirdi. Fakat on dokuz yaşındaki çay seremonisi ustası durumu kurtarmayı başarmıştı. Sorun çıkaran memuru başka bir odaya almış, sonra da tek başına geri dönerek, "Memur törenden ayrıldı," demişti. "Giderken halinden memnun görünüyordu bu yüzden artık endişelenmenize gerek yok."

Bu konuda başka hiçbir açıklama yapmamış ve törene katılan okul yöneticileri ona daha fazlasını sormaktan çekinmişti. Neticede seremoni sorunsuz bir şekilde tamamlanmıştı. Fakat Kayoko endişeliydi. Onun nasıl birisi olduğunu bildiği için, "Bugünkü seremoninin sorumlusu benim," gibi bir söz söyleyerek bütün sorumluluğu üstüne almış olmasından korkmuştu. Eğer böyle bir şey varsa memur bir rapor hazırlayarak intikam alabilir ve hükümet için tehlike oluşturduğunu iddia ederek onun

tutuklanmasını sağlayabilirdi (ve onu şu "yeniden eğitim" kamplarından birine gönderebilirlerdi).

Seremoni başka bir sorun çıkmadan tamamlandıktan sonra etrafı toplamaya başlamışlardı ve Kayoko sürekli onun tek başına kalacağı anı kollamıştı. Nihayet koltuk minderlerini düzeltmeye gittiğini görünce onunla konuşmaya karar vermişti.

"Pardon, efendim..."

Bu sözler elinde koltuk minderleriyle durmasını ve zarif bir biçimde arkasını dönerek Kayoko'ya bakmasını sağlamıştı. Kayoko onun hüzünlü gözlerine baktığında kalbinin yerinden çıkacakmış gibi attığını hissetse de, "Her şey yolunda mı efendim?" diye sormayı başarmıştı.

Çay seremonisi ustası, Kayoko'nun ne demek istediğini anlamış gibi gülümseyerek, "İlgilendiğin için teşekkürler ama her şey yolunda," demişti.

Onunla ilk kez konuşuyor olmanın verdiği heyecan Kayoko'nun endişesini bir anda bastırmıştı. "A-ama o hükümet görevlisi acımasız birisine benziyordu. Ya..."

Usta, Kayoko'nun sözünü keserek ona nasihat vermek istermiş gibi bilgece sözler söylemişti. "O memurun bu yaptığından büyük keyif aldığını söyleyemeyiz. Bence dünyanın her yerinde böyle şeyler yaşanıyor. Ama bu ülke, insanları bozuyor. Hepimiz uyum içinde yaşamak için çaba sarf etmeliyiz ve çay sanatının amacı da bu zaten... fakat bu ülkede uyum içinde yaşamak çok ama çok zor." Son cümlesinde kendini kastediyor gibiydi. Tekrar Kayoko'ya bakmıştı. "Çay seremonisi insanların üzerinde etki yaratacak kadar güçlü bir şey değil. Ama kötü bir şey de sayılmaz. Elinde fırsat varken bu seremoninin tadını çıkarmaya baksan iyi olur."

Kayoko sersemlemiş bir halde bir süre olduğu yerde kalakalmıştı. Onun mütevazı bir şekilde konuşması içini rahatlatmıştı. Ne demek istediğini tam olarak anlamasa da sözlerinden etkilenmiş ve *vay canına, ne kadar da olgun birisi,* diye düşünmüştü.

Her halükârda kendisinin de onun üzerinde olumlu bir izlenim yarattığını düşünüyordu çünkü bundan sonra ne zaman karşılaşsalar sıcak bir şekilde gülümsemişti.

İkinci önemli karşılaşmaları aynı senenin kış aylarında gerçekleşmişti. Bir başka çay seremonisi için eski tapınağın bahçesine giren Kayoko buradaki Japon güllerine bakıyordu. (Aslında yine onu düşünüyordu.) Birden arkasında artık ona tanıdık gelen o sesi duymuştu. "Çok güzeller." İlk başta bunu sadece hayal ettiğini düşünmüştü ama arkasına dönüp baktığında onun gülümseyerek karşısında durduğunu görünce gözlerine inanamamıştı. Kendisine ilk defa çay seremonisi dersleri ya da resmî görevlerle ilgisi olmayan bir sebeple sesleniyordu.

Böylece konuşmaya başlamışlardı.

"Demek çay seremonilerini ilginç buluyorsun."

"Evet, çok seviyorum. Ama bu konuda çok da iyi olduğumu söyleyemem."

"Gerçekten mi? Oysa ben çayı mükemmel bir duruşla hazırlamandan çok etkilenmiştim. Bu sadece sırtını dik tutmanla ilgili bir şey değil. Hareketlerinde bir duygu yoğunluğu var."

"Ah, hayır, hiç de iyi sayılmam."

Ellerini giysisinin kollarına sokan ustanın yüzünde hâlâ o nazik gülümseme vardı. Başını kaldırıp Japon güllerine bakmıştı. "Hayır, ben ciddiyim. Tıpkı bu çiçekler gibi. Hareketlerin gergin ama aynı zamanda çok güzel. Onun gibi bir şey."

Elbette Kayoko hâlâ bir çocuk sayılırdı ve usta bu sözleri okuldaki çay seremonisine ilgi duyan bir amatöre iltifat etmek için söylemiş olabilirdi ama yine de bu, Kayoko'nun heyecanlanmasına engel değildi. *İşte bu!* (Kayoko sonradan tuvalette parmaklarını şıklatmıştı.)

O günden sonra Kayoko çay seremonilerini daha da ciddiye almıştı. *Bunu başarabilirim*, diye düşünüyordu. *Tabii henüz çocuk sayılırım ama o yirmi dört yaşına geldiğinde ben on sekiz yaşında olacağım. Gayet uygun...*

İşte onunla ilgili anıları bunlardı.

Kayoko yüzünü eteğine gömdü. Diz kapaklarını örten kumaşa yağmurdan farklı bir sıvı aktı. Ağladığını anladı. Silahı tutan eli titriyordu. Bütün bunlar gerçek olabilir miydi?

Onu görmeyi çok istiyordu. Elbette hâlâ bir çocuk sayılırdı. Henüz ergenlik çağındaydı belki ama kendince onu gerçekten seviyordu. Birisi için ilk defa böyle ciddi şeyler hissediyordu. Onunla çok kısa bir süre baş başa kalıp sadece bu kadarını söyleyebilmeyi isterdi. Ona –çay seremonisindeki yeteneklerini övmek için bile olsa kendisine "güzel" diyecek kadar nazik olan bu adama– "Ben hâlâ çocuk sayılırım, bu yüzden aşkın gerçek anlamını bilmiyor olabilirim. Ama sanırım ben sana âşığım. Sana gerçekten de âşığım," demek isterdi. Ya da buna benzer bir şeyler.

Çalıların arasında bir hışırtı duyuldu. Kayoko başını kaldırıp baktı. Sol eliyle gözlerini silerek ayağa kalktı. Ayakları kendiliğinden hareket ediyordu ve sesin geldiği yerden bir adım uzaklaşmıştı.

Çalıların arasında okul ceketi ve bir çocuğun yüzü ile vücudu belirdi. Bu Hiroki Sugimura'ydı (11 No.lu Erkek Öğrenci). Ceketinin ve gömleğinin yırtık kumaşından sağ kolu görünüyordu. Omzunun etrafına sardığı beyaz bez kana bulanmış ve muhtemelen yağmur yüzünden rengi pembeye dönüşmüştü. Elinde bir silah vardı.

Hiroki ağzı bir karış açık halde ona bakıyordu ama kirli yüzünde Kayoko'nun dikkatini çeken asıl şey gözleri olmuştu. Gözleri ışıl ışıl parlıyordu.

Kayoko birden içinin korkuyla dolduğunu hissetti. Nasıl olmuştu da onu, yanına bu kadar yaklaşmadan önce fark etmemişti? Nasıl...

"Kotohiki..."

Kayoko bir çığlık koparıp hızla arkasını döndü. Çalıların arasına daldı. Dalların yüzüne ve saçlarına sürtünmesi ya da yağmur altında sırılsıklam olması umurunda bile değildi. Aklındaki tek şey oradan kaçmaktı. *Beni öldürecek!*

Çalıların arasında ilerlemeye devam etti. Önüne yaklaşık iki metre genişliğinde, aşağı kıvrılan bir patika çıktı. Kayoko içgüdüsel bir kararla bu yoldan inmeyi seçti. Yamacı tırmanmaya çalışırsa yakalanabilirdi ama aşağı inerse...

Arkasından bir hışırtı duydu. "Kotohiki!" Bu Hiroki'nin sesiydi. *Peşinden geliyor!*

Kayoko yorgun vücudunun sahip olduğu bütün gücü toplayarak elinden geldiğince hızla koşmaya başladı. *Buna inanamıyorum. Başıma bunların geleceğini bilseydim çay seremonisi derslerine katılacağıma koşardım.*

"Kotohiki, dur! Kotohiki!"

Kayoko biraz sakin olsaydı –diğer bir deyişle bütün bunlar sinemada mısır yiyerek başroldeki aktörü izlediği bir film karesi olsaydı– Hiroki'nin kendisine açıkça yalvardığını fark ederdi. Oysa şimdi onun söylediklerini şu şekilde algılıyordu: "Dursan iyi olur Kotohiki! Seni öldüreceğim!"

Kayoko durmayacaktı. Yol ikiye ayrıldı. Soldan gitmeyi tercih etti.

Seçtiği yolun sol tarafında düz bir arazi başladı. İpeksi yağmur damlalarının arasından süzülen loş ışıkta sıra sıra mandalina ağaçları uzanıyordu. Mandalina ağaçlarının daha ilerisinde bodur ağaçlardan oluşan bir alan vardı. Eğer buraya girmeyi başarırsa... Ama hayır, bu imkânsızdı. Bunun için en az elli metre daha katetmesi gerekiyordu. Düzensiz bir şekilde sıralanmış mandalina ağaçlarının arasından geçmeye çalışırken Hiroki ona yetişir ve arkasından vururdu.

Kayoko dişlerini sıktı. Bunu yapmak istemiyordu ama yapmak zorundaydı. Ne de olsa Hiroki onu öldürmeye çalışıyordu.

Sağ ayağıyla durdu ve sol tarafa döndü.

Döndüğünde iki eliyle birden silahını tutuyordu. Kullanma kılavuzunu okuduktan sonra emniyet kilidini açık bırakmıştı. Kılavuzda horozu kaldırmasına gerek olmadığı, sadece tetiği çekerek ateş edebileceği yazıyordu. Bundan sonrası tamamen ona kalmıştı.

Hiroki Sugimura gözleri fal taşı gibi açılmış halde on metre kadar ötedeki bayırda kalakaldı.

Artık çok geç. Tetiği çekemeyeceğimi mi sanıyorsun?

Kayoko kollarını öne doğru uzatıp tetiği sıktı. Bir patlama sesiyle birlikte namlunun ucunda küçük bir alev belirdi ve Kayoko'nun kolları patlamanın şiddetiyle geriye doğru sarsıldı.

Hiroki'nin iri yarı vücudu vurulmuş gibi olduğu yerde döndü ve sırtüstü yere düştü.

Kayoko hemen onun yanına koştu. İşini bitirmeliydi... işini bitirmeliydi ki tekrar ayağa kalkamasın!

Hiroki'den iki metre kadar ötede durdu. Hiroki'nin sol göğsünde bir delik açılmış (aslında Kayoko onun karnını nişan almıştı) ve deliğin etrafındaki kumaş simsiyah olmuştu. Buna rağmen gelişigüzel uzattığı sağ elinde hâlâ silah vardı. O silahı her an kaldırabilirdi. *Başına. Başına ateş etmeliyim.*

Hiroki başını ona doğru çevirip Kayoko'ya baktı. Kayoko silahını üzerine doğrulttu ve tetiği çek...

Durdu.

Hiroki elindeki silahı fırlatıp atmıştı. Bunu yapabilecek kadar gücü varsa istese tetiği de çekebilirdi. Neler oluyordu?

Silah kendi etrafında bir tur attıktan sonra yan düştü.

Nasıl yani?

Kısa saçları yağmur altında sırılsıklam olan Kayoko elinde silah, olduğu yerde donup kalmıştı.

Hiroki dört bir yanı su birikintileriyle dolu olan patikada yatmaya devam ederek gözlerini Kayoko'nun üzerine sabitlemeyi başardı ve acıyla, "Şimdi beni dinle," dedi. "Taze dallardan ateş yakmalısın. İki ayrı... ateş. Cebimde çakmak olacak. Onu kullan. Bunu yaptıktan sonra bir kuş cıvıltısı duyacaksın."

Kayoko onu duyuyordu ama neden bahsettiği hakkında en ufak bir fikri yoktu. Neler olup bittiğini anlamıyordu.

Hiroki sözlerine devam etti. "O kuş cıvıltısını takip et. Bu ses seni Şuya Nanahara... Noriko Nakagava ve Şogo Kavada'ya ulaştıracak. Onlar sana yardım edecekler. Anladın mı?"

"Ne-neden bahsediyorsun?"

Hiroki'nin yüzünde bir gülümseme belirir gibi oldu. Sözlerini sabırla tekrarladı. "İki ayrı ateş yak. Sonra da kuş cıvıltısının geldiği yere git."

Sağ kolunu beceriksizce oynatıp okul ceketinin cebinden küçük bir çakmak çıkardı ve onu Kayoko'ya doğru fırlattı. Ardından acıyla gözlerini kapadı.

"Tamam, haydi şimdi git."

"Ne?"

Hiroki birdenbire gözlerini kocaman açarak, "Haydi git! Birileri silah sesini duymuş olabilir! Git!" dedi.

Kayoko karmaşık bir yapbozun parçalarını yerine oturtmuş gibi nihayet onun ne demek istediğini anlamıştı. Bu defa onu doğru anlamıştı.

"Ah... ah..."

Elindeki silahı atıp Hiroki'nin yanına diz çöktü. Bunu yaparken dizleri parçalanmıştı ama bu umurunda değildi.

"Hiroki! Hiroki! Be-ben inanamıyorum... sana bunu yaptığıma inanamıyorum!"

Kayoko gözyaşlarına boğuldu. Hiroki Sugimura'da insanı ürküten bir şeyler olduğu doğruydu. Dövüş sanatlarıyla ilgilendiği için sert bir görünüşü vardı ve pek fazla konuşmazdı. Konuştuğunda da ses tonu hep sertti. Şinji Mimura ve Şuya Nanahara gibi arkadaşlarıyla konuşurken gülümserdi ama onun dışında sürekli somurturdu. Kayoko onun Takako Çigusa'yla çıktığını duymuştu ve ikisi oldukça samimi görünüyordu. Bu birliktelik için sadece, *Takako'nun zevkini hiç anlamıyorum*, diye düşünmüştü, *belki de böyle güzel kızlar korkutucu görünüme sahip erkeklerden hoşlanıyordur*. Kayoko, Hiroki hakkında bunları düşünüyordu. Şimdi sınıf arkadaşları teker teker öldürüldüğü için de ondan ölesiye korkmuştu. Ama anlaşılan...

Hiroki tekrar gözlerini kapayıp, "Sorun değil," dedi. Gülümsüyordu. Rahatlamış gibi bir hali vardı. "Zaten çok yakında ölecektim."

Kayoko işte o an Hiroki'nin vücudunun sağ tarafında başka bir yara daha olduğunu fark etti. Yaranın üzeri yağmur olmayan bir sıvıyla kaplanmıştı.

"Bu yüzden haydi git. Lütfen."

Kayoko hüngür hüngür ağlıyordu, yavaşça boynuna dokundu. "Beraber gidelim. Tamam mı? Haydi kalk."

Hiroki gözlerini açarak ona baktı. Sanki gülümsüyordu. "Beni boş ver," dedi. "Nihayet seni bulabildiğim için mutluyum."

"Ne?" Kayoko yaşlı gözlerini kocaman açtı. *Ne? Hiroki az önce ne demişti?* "Ne-ne demek istiyorsun?"

Hiroki bir an bile tereddüt etmeden, "Seni seviyorum, Kayoko," dedi. "Seni çok uzun zamandır seviyorum."

Kayoko bir kez daha onun ne demek istediğini anlayamamıştı. *Hiroki neden bahsediyor?*

Hiroki üzerlerine yağmur damlaları boşaltan gökyüzüne baktı. "Sana söylemek istediğim tek şey buydu. Haydi şimdi... git."

"Ama ben senin Takako'yla..."

Hiroki tekrar onun gözlerinin içine baktı. "Sevdiğim tek kişi sensin."

Kayoko nihayet onu anlamıştı. Sarsıldığını hissetti.

Beni mi seviyorsun? Bana söylemek istediğin... Sakın bana bunca zaman beni bulmaya çalıştığını söyleme. Bu doğru mu? Eğer öyleyse... ben az önce ne yaptım?

Kayoko güçlükle nefes alıyordu. Defalarca tıkandıktan sonra nihayet, "Hiroki! Hiroki!" diye haykırmayı başardı.

Hiroki, "Acele et," dedi ve öksürdüğünde ağzından fışkıran kan Kayoko'nun yüzüne sıçradı. Gözlerini bir kez daha açtı.

"Hiroki... ben... ben... ben..."

Kayoko'nun vücudu susuzluktan kurumuştu ama yine de gözlerinden yaşlar akıyordu.

"Sorun değil," dedi Hiroki sevgi dolu bir sesle. Bunu söyledikten sonra yavaşça gözlerini kapadı. "Kayoko..." dedi ismi çok değerli bir hazineymiş gibi. Ona belki de ilk defa gerçek ismiyle sesleniyordu. "Senin uğrunda... seve seve ölürüm. Bu yüzden lütfen, lütfen git. Yoksa..."

Hiç durmadan, hıçkıra hıçkıra ağlayan Kayoko onun cümlesini tamamlamasını bekledi. Yoksa ne?

Hiroki başka bir şey söylemedi. Kayoko yavaşça ellerini uzattı. Onu omuzlarından tutup sarstı. "Hiroki!"

Televizyondaki acıklı filmlerde ölen birisinin sözleri, "Yok..." şeklinde yarım kalırdı. Oysa Hiroki acı dolu ama net bir sesle, "Yoksa," demeyi başarmıştı. Bu yüzden sözlerinin mutlaka devamı olmalıydı. Yoksa...

"Hiroki! Hey, Hiroki!"

Kayoko onu son bir defa daha sarstı. Sonra nihayet ölmüş olduğunu anladı.

Bunu fark etmesiyle birlikte duygularını kontrol altında tutan baraj bir anda çöktü. İçinden kopup gelen bir çığlık attı.

"AHHH!" Yere diz çöken Kayoko, Hiroki'nin cansız bedeninin üzerine yığılıp kaldı ve hıçkıra hıçkıra ağladı.

Beni seviyordu... Beni öyle çok seviyordu ki saldırıya uğrama pahasına peşimden geldi. Bunca zamandır attığı her adım tehlike demekti. Aslında vücudunun yan tarafındaki, omzundaki bütün bu yaralar... beni ararken oldu.

Hayır, bundan daha fazlası vardı. Kayoko kısa bir süre hıçkırmadan durmayı başardı.

Hiroki'ye saldıran ben oldum. Hem de nihayet amacına ulaşmışken.

Kayoko gözlerini kapayıp yeniden ağlamaya başladı.

Beni seviyordu... Hiroki benim o çocuğa duygularımı açmak istemem gibi bana karşı hissettiklerini söylemek için beni arıyordu. Sınıf arkadaşlarımdan biri bana bu kadar çok değer veriyordu. Oysa ben, ben...

Birden gözünde bir sahne belirdi. Sınıfı temizleme sırası onlardaydı. Kayoko ıslak bir bezle tahtayı siliyordu ama üstlere ulaşamamıştı. Bir baston gibi tuttuğu süpürgenin sapına çenesini yaslayan Hiroki, "Çok kısasın, Kayoko," demiş ve bezi elinden alıp onun ulaşamadığı yerleri silmişti.

Kayoko şimdi bu sahneyi hatırlıyordu.

Neden onun ne kadar iyi olduğunu fark edemedim? Birisinin beni bu kadar çok sevdiğini nasıl olur da fark edemem? Biraz durup düşünseydim, beni öldürmek gibi bir niyeti olsa daha gördüğü anda silahını ateşleyeceğini akıl ederdim. Ama bunu düşünemedim. Niyetini anlayamadım. Ben bir aptalım. Ben...

Kayoko'nun gözünde yeni bir sahne belirdi.

Sınıf arkadaşlarına çay seremonisi ustası olan o çocuktan bahsederken hemen yanlarında pencereden dışarıyı seyreden Hiroki, "Onun için bu kadar heyecan duymakla aptallık ediyorsun," diye mırıldanmıştı. Bu sözler o zaman Kayoko'yu çılgına çevirmişti ama Hiroki haklıydı, aptallık ediyordu.

Kayoko gözlerinden dökülen yaşlara engel olamıyordu. Yanağını onun sıcak yanağına bastırıp hıçkıra hıçkıra ağladı. Hiroki ona gitmesini

söylemişti ama kendinde bunu yapacak gücü bulamıyordu. *Ağlayacağım. Beni seven bu çocuğun aşkına olan bağlılığı (eşi benzeri olmayan bir davranış) ve kendi aptallığım için ağlayacağım (o çay seremonisi ustasının beni sevebileceğini düşünmekle çocukluk ettim). Bu intihar etmek anlamına gelse bile ağlayacağım.*

Onunla beraber ölmeyi mi planlıyorsun? diye fısıldadı zihnindeki bir ses.

Evet, onunla beraber öleceğim. Hiroki'nin bana olan aşkı ve kendi aptallığım uğruna öleceğim.

"O halde bunu neden yapmıyorsun?" dedi aynı ses.

Kayoko birden titreyerek arkasını döndü. Karşısında Mitsuko Suma'nın (11 No.lu Kız Öğrenci) yağmurda ıslanan uzun ve güzel saçları duruyordu. Mitsuko elinde bir silahla ona bakıyordu.

İki keskin silah sesi ve Kayoko'nun sağ şakağında iki kurşun deliği açıldı. Vücudu Hiroki Sugimura'nın cesedinin üzerine yığılıp kaldı.

Başındaki deliklerden sızan kan, yağmur damlalarıyla birleşerek yüzüne akıyordu.

Mitsuko elindeki .357'lik Magnum mermisi atan Smith & Wesson M19'u indirerek, "Sen gerçekten de aptalsın. Onu en baştan anlamalıydın," dedi.

Ardından Hiroki'nin yüzüne baktı. "Uzun zamandır görüşemiyoruz, Hiroki. Sevdiğin kızla beraber öldüğün için mutlu musun?"

Mitsuko bu düşünce onu tiksindirmiş gibi başını iki yana salladıktan sonra etrafa bakarak Kayoko'nun düşürdüğü Smith & Wesson M59'u ve Hiroki'nin bir kenara fırlattığı .45'lik Colt'u aradı (ki bu silah zaten Mitsuko'nundu).

Birbirlerine sarılmış halde yerde yatan cesetlere bakarak parmağını dudaklarına götürdü. "Şu ateş yakma meselesi de neydi?"

Başını bir kez daha salladı. M59'u örten Kayoko'nun eteğini ayağıyla kenara itti. Tam mavi silahı yerden alacağı sırada eski bir daktilonun sesini duydu.

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 6

69

Mitsuko'nun sırtı art arda gelen darbelerle sarsıldı. Parçalanan göğsünden kan fışkırdı. Tökezledi ve içinin kızgın kora benzeyen bir şeyle dolduğunu hissetti.

Onu asıl etkileyen bu sersemletici acıdan çok, yaşadığı dehşetti. Zemin çamurla kaplı olmasına rağmen birisinin gizlice arkasından yaklaştığını nasıl fark edememişti?

Vücuduna giren kurşunlar hatırı sayılır bir hasar yaratmıştı ama Mitsuko buna rağmen arkasına dönmeyi başardı.

Karşısında okul ceketi giymiş bir çocuk duruyordu. Kendine özgü bir stili olan geriye taralı saçlar, keskin hatlı bir yüz, buz gibi soğuk ve parlak gözler. Bu Kazuo Kiriyama'ydı (6 No.lu Erkek Öğrenci).

Mitsuko sağ elinde tuttuğu M19'u sıktı. Vücudu iflas etmek üzereydi ama gücünün son damlasını da harcayıp silahı yukarı kaldırmaya çalıştı.

Bunu yapmasıyla birlikte düşünceleri –ölüm ile yaşam arasında gidip geliyor olmasına rağmen– bir anda farklı bir boyuta kaydı. Çok kısa bir süre için.

Hiroki Sugimura'ya, "Veren değil, alan olmaya karar verdim," demiştim.

Aynen böyle söylemiştim.

Ne zaman bu hale geldim? Hiroki'ye de bahsettiğim gibi, kasabanın sefil varoşlarındaki yıkık dökük bir apartmanda üç adamın tecavüzüne uğrarken kameraya alındığım o günden sonra mı? Yoksa alkolik annem (babamı hiç tanımadım) içi yüklü bir zarf (o kadar da yüklü olamaz) karşılığında beni oraya bıraktığında mı? O zaman mı başladı? Ya da ilkokul

öğretmenime –güvendiğim tek insana– travma sonucu hissizleşmiş bir halde yaşadığım her şeyi birer birer anlattığımda mı? İfadesi değişen öğretmenim bana aynı şeyleri tekrar yaşattığında mı? O zaman mı başladı? Okuldan sonra gittiğim o küçük ve karanlık okuma odasında mı? Yoksa en iyi arkadaşım olan biteni gördüğünde (en azından bir kısmını) bana destek olmayı teklif etmek yerine hakkımda dedikodu yaptığında mı (bu dedikodu öğretmenin okuldan ayrılmasıyla sonuçlanmıştı)? Üç ay sonra annem beni bir kez daha "bunu" yapmaya zorladığında direnip bir kaza sonucu onu öldürdüğümde mi? Bütün delillerden kurtulup olaya eve zorla giren birisi tarafından yapıldığı süsü verdikten sonra oyun parkındaki salıncakta sallanmıştım. O zaman mı başladı? Yoksa beni yanlarına alan akrabalarımın kızı beni sürekli taciz ettiğinde ve kız çatıdan düşerek öldüğü sırada yanında olduğum için annesi beni onun katili olmakla suçladığında mı? O zaman mı? Kızın babası araya girerek beni savunmuş ama bir süre sonra bana asılmaya başlamıştı. O zaman mı? Ya da...

Herkes Mitsuko'dan yavaş yavaş, hayır daha doğrusu büyük parçalar halinde bir şeyler almıştı. Kimse karşılığında bir şey vermemişti. Ve neticede Mitsuko bomboş bir kabuk haline dönüşmüştü. Ama...

... artık bunun bir önemi yoktu.

Haklıyım. Bu oyunu kaybetmeyeceğim.

Mitsuko'nun kolları bir anda güçlenip silahı yukarı kaldırdı. Bunu yapmasıyla birlikte bileğindeki tendonlar da keman telleri gibi yukarı fırladı. Sonra tetiği çek...

Kazuo Kiriyama'nın elindeki Ingram M10 takırdayarak ateş aldı ve Mitsuko'nun vücudunda göğsünden başlayıp kafasına uzanan dört delik açtı. Mitsuko'nun ağzından kan fışkırdı. Üst dudağı yırtıldı. Sırtı geriye gitti.

Buna rağmen gülümseyebildi. Dengesini sağlayıp tetiği çekti. Defalarca.

Silahın yuvasından çıkan dört kurşun Kazuo Kiriyama'yı göğsünden vurdu.

Fakat sadece hafifçe sendeleyen Kazuo her zamanki soğukkanlılığını koruyordu. Mitsuko buna bir anlam veremedi. O bunları düşündüğü sırada Kazuo'nun Ingram'ı bir kez daha ateş aldı.

Mitsuko'nun, bir zamanlar bakmaya doyulamayan yüzü, üzerine çilekli bir pasta fırlatılmış gibi paramparça oldu. Vücudu bu defa geriye doğru savrulmuş ve ıslak toprağın üzerine devrilmişti. Artık ölmüştü. Aslında o bundan çok daha önce ölmüş sayılırdı. Fiziksel anlamda sadece birkaç saniye, ruhsal anlamdaysa seneler önce.

Kazuo Kiriyama yavaşça onun yanına gidip sakin bir tavırla elindeki silahı aldı. Hiroki Sugimura'nın yanında duran .45'lik Colt'u ve Kayoko Kotohiki'nin düşürdüğü M59'u da topladı. Dönüp yağmurda ıslanan üç cesede bakma zahmetine bile girmedi.

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 5

70

Mizuho İnada (1 No.lu Kız Öğrenci) çalıların gölgelerinin arasından dikkatle başını kaldırıp etrafa baktı. Aralıksız devam eden yağmur yüzünden düzgün bir şekilde kesilmiş saçları alnına yapışmıştı.

Çalıların ötesinde dar bir tarla uzanıyordu ve Mizuho ince yağmur tabakasının ardından okul ceketi giymiş bir çocuğun tarlanın ortasında sırtı ona dönük durduğunu görebiliyordu. Çocuğun geriye taralı saçları yağmurdan sırılsıklam olmuştu. Bu Kazuo Kiriyama'ydı (6 No.lu Erkek Öğrenci).

Kazuo Kiriyama topladığı dallardan iki ayrı öbek oluşturmuştu. Şimdi bu öbeklerden birini düzeltmekle meşguldü.

Mizuho nefesini kontrol altında tutmaya çalıştı. Hava soğuktu ve üşüyordu ama bunu dert edecek durumda değildi. Ne de olsa az sonra en önemli görevini gerçekleştirecekti...

... bir uzay savaşçısı olarak.

HAZIR MISIN SAVAŞÇI PREXIA DIKIANNE MİZUHO?

Mizuho zihninde ona bu soruyu Işık Tanrısı Ahura Mazda'nın sorduğunu hayal ediyordu. Ona göre bu ses, üzerinde taşıdığı iğne şeklindeki sihirli kristalden geliyordu. (Aslında posta yoluyla sipariş ettiği bu iğne kristal değildi, camdan yapılmıştı ama Mizuho onun kristal olduğuna inanıyordu.)

Elbette hazırım, dedi Mizuho. *Şeytanın Yumiko Kusaka ve Yukiko Kitano'yu öldürerek kaçtığına şahit oldum. İzini kaybetmiştim ama onu tekrar buldum. Üstelik az önce onun Kayoko Kotohiki'yi öldüren diğer şeytanın işini bitirdiğini de gördüm. Bu düşmanın hakkından gelmeliyim. Onu buraya kadar takip ettim.*

TAMAM O ZAMAN. O HALDE SANA VERİLEN GÖREVİ ANLADIN, DEĞİL Mİ?

Elbette anladım, efendim. Kasabadaki falcı bana mesajınızı ileterek, kaderinde şeytanla dövüşmek olan bir savaşçı olduğumu söylemişti. O zaman onun ne demek istediğini anlamamıştım. Ama şimdi çok iyi anlıyorum.

PEKİ KORKMUYOR MUSUN?

Hayır efendim. Sizin rehberliğinizde olduğum sürece korkmamı gerektirecek bir şey yok.

SEN KUTSAL DIKIANNE KAVMİ'NİN HAYATTA KALAN TEK ÜYESİSİN. SEN SEÇİLMİŞ BİR SAVAŞÇISIN. ÇOK YAKINDA ZAFERİN IŞIĞI ÜZERİNDE PARLAYACAK. NE OLDU? NE VAR?

Hayır, hayır. Sadece, benim gibi bir savaşçı olan yoldaşım Lorela Lausasse Kaori –1-B sınıfında Mizuho İnada'yla takılan Kaori Minami, Mizuho ona ne zaman, "Sen savaşçı Lorela'sın," dese esnememek için kendini zor tutardı ama neyse– *öldürüldü, yüce Ahura Mazda. O...*

O SONUNA DEK MÜCADELE ETTİ MİZUHO.

Ah. Evet, ben de öyle düşünüyorum. Ama, ama, kötü güçler onu yenmeyi başardı.

AH. ŞEY, EVET. BUNUN SEBEBİ ONUN ASLINDA HALK TABAKASINDAN GELİYOR OLMASI. OYSA SEN FARKLISIN. DETAYLARA TAKILIP DURMAYALIM. ŞİMDİ ÖNEMLİ OLAN ONUN İNTİKAMI İÇİN SAVAŞMAN VE KAZANMAN. ANLADIN MI?

Evet, efendim.

TAMAM O ZAMAN. IŞIK. KOZMİK IŞIĞA İNANMALISIN. SENİ SARAN IŞIĞA.

Mizuho'nun içi ışıkla doldu. Bu, her şeyin etrafını saran yüce, sıcak, kozmik güçtü.

Her zamanki tavrıyla başını salladı. *Evet, evet, evet.*

Ardından çift taraflı bıçağını –Mizuho onu sırt çantasında bulduğunda bu bıçağın bir savaşçıya yakışan bir silah olduğunu düşünmüştü–

kınından çıkardı. Bıçağı yüzüne doğru tuttu. Mavi yüzeyini beyaz bir ışık kapladı ve Mizuho bu ışığın ardından Kazuo'ya baktı.

Kazuo'nun sırtı ona dönüktü. Açık bir hedefti.

HAYDİ BAKALIM. DÜŞMANI DELİK DEŞİK ETMELİSİN!

Evet!

Mizuho sessiz olmak için çalılardan uzak durarak Kazuo'ya doğru hamle yaptı. Altı üstü on beş santim uzunluğunda olan bıçak bir anda ışıl ışıl parladı ve en az bir metre boyundaki efsanevi bir kılıca dönüştü. Bu ışık kılıcı, kötü canavarı tek bir darbeyle delip geçecekti.

Sol eliyle dalları düzenlemeye çalışan Kazuo Kiriyama sağ elini kullanarak sakin bir hareketle Beretta M92F'yi çıkardı. Arkasına dönmeye bile gerek duymadan silahı arkaya doğru uzatıp tetiğini iki kez çekti.

İlk kurşun Mizuho'nun göğsüne isabet ederek onu durdurdu ve ikincisi de kafasına saplandı.

Mizuho vücudunda açılan yaralardan yumuşak kıvrımlar halinde kırmızı çizgiler fışkırdığı sırada sırtüstü yere düştü.

Yağan yağmur akan kanı hızla yıkamaya başladı. Prexia Dikianne Mizuho'nun ruhu Işık Diyarı'na göç etmişti.

Kazuo Kiriyama sırtı hâlâ ona dönük bir halde silahını indirdi ve dalları yerleştirmeye devam etti.

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 4

71

Yağmur henüz dinmemişti. Sırtını kayalardan yapılmış ıslak duvara yaslayan Şuya, yaprakların oluşturduğu çatıdan akan yağmuru seyrediyordu. Birden makineli tüfekle ateş edildiğini duydu. Bundan beş dakika sonra bu defa bir tabancayla iki el daha ateş edildi. Duyduğu sesler çok yakından gelmemişti ama çok da uzak sayılmazdı. Büyük ihtimalle şu an konakladıkları kuzeydeki dağın yakınlarında bir yerden ateş edilmişti.

İri bir yağmur damlası, çatıdaki bir yaprağın üzerinden süzülüp Şuya'nın öne uzattığı ayaklarının dibindeki çamurlu suyun içine düştü.

"Belki de Hiroki, Kotohiki'den hoşlanıyordur."

Noriko böyle söylemişti. "Onun yerinde olsaydım ben de aynı şeyi yapardım." Bunları söyledikten sonra Şuya'ya bakmıştı. "Benim için değerli olan kişinin peşinden giderdim."

Bu doğru muydu? Hiroki, Kayoko Kotohiki'den mi hoşlanıyordu? Neden sınıfın en güzel kızıyla bu kadar içli dışlıyken Kayoko gibi sıradan bir kızdan hoşlanıyor olsundu ki?

Belki de bu doğruydu. Billy Joel da bir şarkısında insanları olduğu gibi sevmekten bahsetmiyor muydu?

O halde az önce duyduğu silah seslerinin sorumlusu kimdi? Sonradan duyduğu silah sesleri tek bir saldırganın elinden çıkmış gibiydi. Deniz fenerinden ayrıldıktan hemen sonra duyduğu silah sesini de hesaba katınca öğle saatlerinden sonra tam üç defa ateş edilmişti; buna Yuki Utsumi ve arkadaşlarının öldürülmesi dâhil değildi. Bu durumda en az üç kişinin daha öldürüldüğü düşünülebilirdi. O halde şimdi beş kişi mi kalmışlardı? Ölen üç kişi kimdi? Ya da belki de kimse ölmemiş, sadece silahlı çatışmalar olmuş ve herkes birbirinden kaçmayı başarmıştı. Bu

doğruysa Şuya'nın grubu da dâhil olmak üzere adada sekiz kişi kalmış olmalıydı.

"Yorgun mu hissediyorsun, Şuya?" Üçü yan yana oturuyordu ve bu soruyu Noriko'nun diğer tarafında oturan Şogo sormuştu. "Belki biraz uyusan iyi olur."

Şuya onlara baktı. "Hayır." Gülümsedi. "Ben öğlene kadar bol bol uyudum. Ama eminim sen fazla uyumadın."

Şogo omuzlarını silkti. "Ben iyiyim. Ama Noriko değil. O gözünü bile kırpmadan seni bekledi."

Şuya, Noriko'ya baktı ama o elini sallayarak gülümsedi. "Bu doğru sayılmaz. Arada biraz kestirdim. Beni korumak için uykusundan fedakârlık yapan Şogo'ydu."

Şogo kıkırdayıp omuz silkti. Ardından sağ elini göğsüne götürüp Noriko'yu selamladı. "Sizi korumak benim için bir şereftir, Majesteleri."

Noriko sırıtarak onun eline dokundu. "O şeref bana ait, Şogo."

Şuya tek kaşını kaldırarak onların karşılıklı şakalaşmalarını seyretti. Noriko ve Şogo'nun bu kadar samimi olduklarını görmek ona tuhaf geliyordu. İlk kez bir araya geldiklerinde Noriko, Şogo'yla çoğunlukla Şuya aracılığıyla iletişim kuruyordu ama artık bu durum tamamen değişmişti. Artık aralarından su sızmayan bir ikili gibi görünüyorlardı. Neredeyse yarım günü Şuya olmadan baş başa geçirdikleri düşünülürse aslında bu gayet doğaldı.

Şogo birden Şuya'yı işaret ederek, "Baksana, Şuya bizi kıskanıyor," dedi.

Noriko gözlerini kocaman açıp Şuya'ya baktı. Sonra da gülümseyerek, "Yok canım..." dedi.

Şuya biraz kızarmıştı. "Kıskanmıyorum. Bu da nereden çıktı şimdi?"

Şogo omuzlarını silkti. Tek kaşını kaldırdı ve Noriko'ya yapmacık bir öfkeyle, "Seni sevdiği için sana güvendiğini söylüyor," dedi.

Şuya, Şogo'ya cevap vermek istedi ama nutku tutulmuştu. Şogo gülüyordu. Hatta kahkaha atıyordu. Şuya ona itiraz etmek için güçlü

bir istek duysa da dayanamayıp kendisi de gülmeye başladı. Noriko da gülümsüyordu.

Bu çok kısa sürmesine rağmen harika bir andı. Uzun zamandır tanıdığınız arkadaşlarınızla okuldan sonra, sevdiğiniz bir kafede sohbet edip gülüşmeye benziyordu. Tabii her şeye rağmen bu kafeye bir arkadaşlarının cenazesinden sonra gitmiş gibi hissediyorlardı.

Şogo gülümsemeye devam ederek saatine baktı ve Hiroki'den bir işaret gelip gelmediğini kontrol etmek üzere dışarı çıktı.

Noriko sırıtarak Şuya'ya baktı. "Şogo insanlara takılmaktan hoşlanıyor."

Şuya gülümsedi. "Evet ama..." Gözlerini kısarak uzaklara baktı.

Kıskanmış olabilirim.

Bakışlarını tekrar Noriko'ya çevirdi. Şimdi ona, "Kıskanmış olabilirim," diyecek, Noriko da kendisine gülerek, "Tabii ya, ne demezsin," diye cevap verecekti.

Şogo birden kurdukları sığınağın girişinden içeri baktı. Sakallı yüzü yağmur damlalarıyla ıslanmıştı. "Duman gördüm," dedi ve hızla geri döndü.

Şuya hemen ayağa fırladı. Sağlam olan sağ koluyla Noriko'nun da ayağa kalkmasına yardım etti. Birlikte Şogo'nun yanına gittiler.

Yağmur hafiflemişti ve Şuya gökyüzüne yükselen dumanı seçebiliyordu. Şogo'nun bakışlarını takip ederek kuzeydeki dağın karşı tarafından beyaz bir sütun şeklinde duman yükseldiğini gördü. Daha doğrusu iki ayrı sütun vardı.

"İşte bu!"

Şuya bir an bile düşünmeden piyanist Little Richard gibi küçük bir çığlık kopardı. "Yihuuuu!" Noriko'yla göz göze geldiler. Onun gibi yerinde duramayan Noriko da gülümseyerek, "Demek Hiroki yaşıyor," dedi.

Şogo dumana bakmaya devam ederek cebinden çıkardığı düdüğü çaldı. Etrafa küçük bir kuşun neşeli cıvıltıları yayıldı ve bu ses adayı tamamen esir alan yağmura karıştı. Şogo saatine baktı. On beş saniye sonra düdüğü çalmayı bıraktı.

Ardından Şuya ve Noriko'ya baktı.

"Burada kalıp biraz daha bekleyelim. Bulunduğumuz yere yeterince yakın değilse sesi duyamaz. Bu biraz zaman alacak."

Hep birlikte tekrar çatının altına sığındılar.

"Hiroki, Kayoko'yu bulmuş olmalı," dedi Noriko. Şuya tam onu başıyla onaylayacağı sırada Şogo'nun dudaklarının kaskatı kesildiğini fark ederek durdu. Noriko'nun yüzündeki gülümseme de kaybolmuştu.

"Şogo," dedi Şuya.

Şogo ona baktı. Ardından başını iki yana salladı. "Önemli değil. Ben sadece durumun göründüğünden farklı olabileceğini düşünüyorum."

"Nasıl yani? Ama..." Şuya sağ elini yukarı kaldırdı. "Hiroki mücadeleden asla vazgeçmez."

Şogo onu başıyla onayladı. "Bu doğru olabilir." Sustu ve bakışlarını onlardan kaçırdı. "Ama onu bulduğunda Kayoko Kotohiki çoktan ölmüş olabilir."

Şuya'nın yüzü gerildi. Şogo haklıydı. Kotohiki öğle saatlerine dek hâlâ hayattaydı ama sonra o silah sesleri duyulmuştu. Birkaç kez ateş edilmişti. Hiroki iki gün boyunca hiç durmadan onu aradıktan sonra Kayoko Kotohiki'nin cansız bedenine ulaşmış olabilirdi.

Şogo sözlerine devam etti. "Ya da tamamen farklı bir şey olmuş olabilir."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Noriko.

Şogo bir paket sigara çıkarıp sadece, "Kayoko, Hiroki'ye güvenmemiş olabilir," demekle yetindi.

Şuya ve Noriko bir anda sessizleşmişti.

Şogo sigarasını yaktı. "Ne olursa olsun, Hiroki'nin buraya gelebileceğini umalım. O zaman Kayoko'nun yanında olup olmadığını kendi gözlerimizle görebiliriz."

Şuya, Hiroki'nin Kayoko Kotohiki'yle beraber gelmesini umuyordu. Böylece beş kişi olacaklardı. Beşi birden bu adadan kaçabilirdi.

Sadece beş kişi...

Şuya birden Mizuho İnada'nın da hayatta olduğunu hatırladı. En azından öğle saatlerine dek hayattaydı.

"Şogo."

Şogo ona baktı.

"İnada hâlâ hayatta. Onunla iletişim kuramaz mıyız?"

Şogo omuzlarını silkti. "Her zaman söylediğim gibi bu oyunda en iyisi diğerlerine çok fazla güvenmemektir. Dürüst olmam gerekirse Hiroki için aynı şeyi söyleyemem ama ben Kotohiki'ye de güvenmiyorum."

Şuya dudaklarını ısırdı. "Biliyorum ama..."

"Bu riski göze alabileceksek Mizuho'yla iletişim kurmanın bir yolunu bulmaya çalışacağım ama," Şogo sigarasının dumanını üfledi, "unutma ki buna zaman bulamayabiliriz."

Şogo ona daha önce, "Oyunun sonunda. Herkes öldükten sonra bir kaçış yolu var," demişti. Bu sözler eninde sonunda Kazuo'yla tekrar karşılaşacakları ve Mitsuko Suma'nın da icabına bakmak zorunda kalacakları anlamına geliyordu. Şuya, Mitsuko'dan emin değildi ama Kazuo'yu alt etmek imkânsızdı. Kazuo kolayca öldürülebilecek birisi değildi, yani onunla mücadele ederken üçü de ölebilirdi.

Şogo ucu iyice kısalan sigarasından bir nefes alarak, "Sana bir kez daha soruyorum, Şuya," dedi. Bakışlarını Şuya'dan ayırmadan ağzındaki dumanı üfledi. "Hiroki'yle bir araya gelmeyi başarsak bile büyük ihtimalle Kazuo'yla tekrar mücadele edecek ve belki de Mitsuko'yla karşı karşıya geleceğiz. Acımasız olmaya hazır mısın?"

Neticede vardıkları nokta buydu. Mizuho İnada'yla ancak Kazuo ve Mitsuko'yla girecekleri mücadeleden galip çıktıktan sonra irtibata geçebilirlerdi. Şuya içinde bulundukları olağanüstü şartlara rağmen sınıf arkadaşlarını öldürme düşüncesine hâlâ alışamamıştı ama...

Başını salladı. "Hazırım..."

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 4

72

Şogo düdüğü tekrar çaldı. Bu üçüncü çalışıydı. Yağmur artık dinmeye başlamış, çatının kenarından akan damlalar iyice azalmıştı. Saat akşam beşi geçiyordu.

Şuya düdüğü dördüncü kez duyduğunda Şogo ve Noriko'ya ulaşmıştı ama bunun sebebi onların nerede olduklarını az çok tahmin edebilmesiydi. Bu bilgiye sahip olmayan Hiroki'nin onları bulması elbette daha uzun sürebilirdi.

Şogo tekrar çatının altına girip bir Vahşi Yedi sigarası yaktı.

Sigaranın dumanını üfleyip bir anda, "Buradan ayrıldıktan sonra nereye gitmek istersiniz?" diye sordu.

Şuya, Noriko'nun diğer yanında oturan Şogo'ya baktı. Şogo da ona döndü.

"Size bahsetmeyi unuttum ama irtibatta olduğum birisi var. Buradan kurtulduktan sonra geçici bir süre onun yanında kalabiliriz."

"Kimmiş o?" diye sordu Şuya.

"Babamın bir arkadaşı," dedi Şogo. "Sizin ülkeden kaçmanızı sağlayacaktır. Buradan kurtulduktan sonra bu ülkeden kaçmak isteyeceğinizi düşünüyorum. Yoksa sizi öldürürler. Kapana kısılmış birer fare gibi yakalanırsınız."

"Ülkeden kaçmak ha," dedi Noriko şaşırarak. "Bunu gerçekten de başarabilir miyiz?"

"Kimmiş babanın bu arkadaşı?" diye sordu Şuya.

Sol eliyle sigarasını ağzına götüren Şogo bir şeyi gözden geçiriyormuş gibi onlara baktı. Sigarayı tekrar ağzından aldı. "Şu an bunu size söylememem için uygun bir zaman sayılmaz. Kaçışımız sırasında birbirimizden

ayrı düşersek ve bu esnada ikinizden biri yakalanıp planımızı hükümetle paylaşırsa başımız derde girer. Size güvenmiyor değilim ama bir kez işkenceye başladılar mı eninde sonunda her şeyi itiraf etmek zorunda kalırsınız. Bu yüzden bırakın da bu işi ben halledeyim."

Şuya bu sözleri biraz düşündükten sonra başını salladı. Şogo belli ki doğru olanı yapıyordu.

"Şimdi bir bakalım..." dedi Şogo. Sigarasından bir nefes aldı ve cebinden bir kâğıt parçası çıkardı.

Bu, sınıftaki herkesin "birbirimizi öldüreceğiz" yazdığı o kâğıtlara benziyordu. Şogo kâğıdı yırtarak ikiye ayırdı ve iki parçaya da bir şeyler karaladı. Onları güzelce katladıktan sonra, birini Şuya'ya diğerini Noriko'ya uzattı.

"Bu da ne böyle?" dedi Şuya kâğıdı açmaya hazırlanarak.

Şogo onu durdurdu. "Bekle. Henüz içine bakma. Ayrı düşecek olursak bu kâğıtlarla iletişim kuracağız. Üzerinde buluşacağımız yer ve zaman yazıyor. Her gün aynı saatte kâğıtta yazan yere gidin. Ben de oraya ulaşabilmek için elimden geleni yapacağım."

"Kâğıtlara şimdi bakamaz mıyız?" diye sordu Noriko.

"Hayır, bakamazsınız." dedi Şogo. "Onlara sadece ayrı düşersek bakacaksınız. Diğer bir deyişle ikinizin kâğıdında farklı şeyler yazıyor. Birbirinizin kâğıdında ne yazdığını bilmeseniz iyi olur. Bu içinizden birinin yakalanma ihtimaline karşı alınmış bir önlem."

Şuya ve Noriko birbirlerine baktılar. Ardından Şuya, Şogo'ya dönerek. "Ben ne olursa olsun hep Noriko'nun yanında olacağım," dedi.

"Biliyorum, biliyorum," dedi Şogo alaycı bir gülümsemeyle. "Fakat bir kez daha ayrı kalma ihtimalinizi göz ardı edemeyiz; tıpkı Kazuo bize saldırdığında olduğu gibi."

Şuya dudaklarını birbirine bastırarak Şogo'ya baksa da başını salladı. Noriko'yla bakıştıktan sonra kâğıdı cebine attı. Noriko da aynı şeyi yaptı.

Şogo haklıydı. Başlarına her şey gelebilirdi. En başta bu adadan kaçmak inanılmaz derecede zor olacaktı. Fakat bu durumda Noriko ve kendisinin de bir buluşma yeri ve zamanı belirlemesi gerekmez miydi?

Şogo'ya söylemeden. Fakat Şogo'yu yakalarlarsa zaten çaresiz bir duruma düşerlerdi.

"O halde nereye gitmek istiyorsunuz?" diye sordu Şogo.

Şuya, Şogo'nun az önce kendilerine ülkeden kaçtıktan sonra nereye gitmek istediklerini sorduğunu hatırladı. Kollarını göğsünde kavuşturup bu konuyu şöyle bir düşündü. Ardından, "Kesinlikle Amerika," dedi. "*Rock* müzik orada doğdu. Hep günün birinde Amerika'ya gitmenin hayalini kurmuşumdur." *Gerçi oraya ülkeden kaçarak gideceğim aklımın ucundan bile geçmemişti*, diye düşündü.

"Anlıyorum." Şogo başını salladı. "Peki ya sen, Noriko?"

"Aklımda özel bir yer yok ama..." Noriko, Şuya'ya baktı.

Şuya ona başını salladı. "Amerika'ya beraber gidelim. Ne dersin?"

"Ah." Noriko'nun gözleri büyüdü. Gülümseyerek başını salladı. "Elbette. Tabii eğer bu senin için sorun olmayacaksa."

Şogo gülümsedi. Sigarasından bir nefes çekip, "Oraya gittiğinizde ne yapacaksınız?" diye sordu.

Şuya biraz düşündü. Ardından sırıtarak, "Ben sokaklarda gitar çalarım. En azından bir değişiklik yapmış olurum," dedi.

"Tabii ya," dedi Şogo kıkırdayarak. "Sen bence *rock*'çı ol. Bu konuda yeteneklisin. Duyduğuma göre o ülkeye kendi ülkenden sürgün edilerek ya da göçmen olarak gitsen bile başarılı olman hiç de zor değilmiş."

Şuya derin bir nefes alıp bundan şüpheliymiş gibi gülümsedi. "Ben o kadar yetenekli sayılmam. Bir profesyonelin sahip olması gereken özellikler bende yok."

"O kadarını bilemem."

Şuya gülümseyerek başını iki yana salladı. Ardından Noriko'ya baktı. "Peki ya sen, Noriko? Senin yapmak istediğin özel bir şey var mı?"

Noriko dudaklarını birbirine bastırdı. "Ben hep öğretmen olmak istemişimdir."

Onun bu düşüncesi hakkında en ufak bir fikri olmayan Şuya hazırlıksız yakalanmıştı. "Gerçekten mi?" dedi.

Noriko dönüp ona baktı ve başını salladı.

"Bu iğrenç ülkeye hizmet eden bir öğretmen mi olmak istiyordun?"

Noriko yüzünü buruşturdu. "Ülkemizde çok iyi öğretmenler de var. Mesela ben..." Yere baktı. "Bay Hayaşida'nın iyi bir öğretmen olduğunu düşünüyordum."

Bay Hayaşida'nın başının yarısı ezilmiş cesedi uzun zamandır Şuya'nın aklından çıkmıştı. "Yusufçuk" öğrencileri uğruna hayatını kaybetmişti.

"Haklısın," dedi Noriko'yu onaylayarak.

"Göçmen statüsünde olan birisinin öğretmenlik yapması zor olabilir. Ama bir üniversitede araştırma yapabilirsin. Bu biraz ironik de olsa dünyanın geri kalan bütün ülkeleri bu ülkeye büyük ilgi duyuyor. Belki bu sayede öğretmenlik de yaparsın." Şogo uzaklara bakmaya devam ederek sigarasının izmaritini ayağının dibindeki su birikintisine attı. Ardından dudaklarının arasına yerleştirdiği diğer sigarayı yaktı. "Kısacası yolunuza devam etmelisiniz, ikiniz de. Hayallerinizi gerçekleştirin. Kalbinizin sesini dinleyin ve bunun için elinizden geleni yapın."

Bu sözler Şuya'nın hoşuna gitmişti. *Kalbinizin sesini dinleyin. Elinizden geleni yapın.* Tıpkı artık hayatta olmayan Şinji Mimura'nın bazen hedefi on ikiden vuran cümleler söylemesi gibi.

Sonra birden bir şey fark etti.

"Peki ya sen?" dedi endişeyle. "Sen ne yapacaksın?"

Şogo omuz silkti. "Sana daha önce de söyledim. Benim bu ülkeden intikam alma zamanım geldi. Hayır, tam olarak öyle sayılmaz. Bu ülke bana borçluydu ve şimdi bu borcu ödeyecek. İki elim kanda olsa bile bunu onlara ödeteceğim. Bu yüzden size katılmam mümkün değil."

"Olmaz!" diye haykırdı Noriko acıyla.

Şuya daha farklı bir tepki verdi. Dişlerini sıkarak, "İzin ver de ben de seninle geleyim," dedi.

Şogo bir süre gözlerini Şuya'dan ayırmadı. Ardından yere bakıp bu teklifi reddedercesine başını iki yana salladı. "Aptallık etme."

"Neden olmasın?" dedi Şuya ısrarla. "Bu kahrolasıca ülkeye kin güden tek kişi sen değilsin."

"Bu doğru," dedi Noriko da. Onun böyle bir tepki vermesi Şuya'yı şaşırtmıştı. Noriko bakışlarını Şogo'ya çevirdi. "Bunu hep birlikte yapacağız."

Şogo onlara baktı. Ardından gürültülü bir şekilde iç geçirdi. Tekrar kafasını kaldırarak, "Bakın," dedi, "sanırım size daha önce aslında bu ülkenin boktan bir yer olduğunu ama çok iyi yönetildiğini söylemiştim. Böyle bir ülkeyi devirebilmek neredeyse imkânsız. Hatta şu an bunun tamamen imkânsız olduğunu söyleyebilirim ama ben..." Şogo arkasını döndü ve yağmurun dinmesiyle birlikte rengi beyaza dönen çatının ötesindeki gökyüzüne baktı. Ardından bakışlarını tekrar onlara çevirdi. "Biraz klişe bir laf olacak ama ben bunu denemek istiyorum. Onlara bana yaptıklarının karşılığını ödetmeye çalışacağım. Bunu sadece kendim için yapacağım ki bu da kötü bir şey sayılmaz." Kısa bir süre sessizliğin ardından devam etti. "Hayır, hiç de kötü sayılmaz."

Şuya, "O halde..." diyecek oldu ama Şogo elini kaldırarak onu susturdu.

"Henüz sözlerimi tamamlamadım."

Şuya sustu ve onun konuşmasına izin verdi.

"Söylemeye çalıştığım şey şu: Bana katılırsanız sonunuz ölüm olur. Sen az önce Noriko'yla beraber olmak istediğini söyledin. Bu da..." Şogo önce Noriko'ya sonra tekrar Şuya'ya baktı. "Noriko'nun hâlâ yanında olduğu anlamına geliyor. Onu koru, Şuya. Hayatı tehlikeye girerse onun için sonuna dek mücadele et. Karşındaki saldırgan bir hırsız, kahrolası Büyük Doğu Asya Cumhuriyeti ya da bir uzaylı olsa da fark etmez." Şogo bunları söyledikten Noriko'ya döndü ve sevgi dolu bir sesle, "Aynı şey senin için de geçerli, Noriko," dedi. "Şuya hâlâ seninle beraber, değil mi? Onu koru, Noriko. Boş yere ölmek aptallık olur." Şogo bakışlarını tekrar Şuya'ya çevirdi. "Beni anlıyor musun? Benim sahip olduğum hiçbir şey kalmadı. Bu yüzden sadece kendimi düşünerek hareket ediyorum. Ama sizin için durum çok farklı." Bu son sözü kararlı bir tavırla söylemişti. Saatine bakıp su birikintisine bir izmarit daha fırlattıktan sonra ayağa kalktı ve çatının altından çıktı. Az sonra yine düdük sesi duyuldu.

Şuya sesi dinlerken Çinli bir *rock*'çının söylediği bir şarkıyı hatırladı: Belki de bana hiçbir şeyim olmadığı halde / Beni sevdiğini söylüyorsun.

Peki ama Şogo sahip olduğu hiçbir şey kalmadığını söyleyerek ne demek istemişti?

Şogo düdüğü on beş saniye çaldıktan sonra tekrar içeri girdi ve yere oturdu.

Noriko ona nazikçe, "Senin için özel olan biri yok mu Şogo?" diye sordu.

Şuya'nın da niyeti aynı soruyu sormaktı.

Şogo gözlerini açtı ve güçlükle olsa da yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. "Bunu size anlatmayı düşünmüyordum ama..." dedi ve derin bir nefes aldı. "Hayır, belki de anlatmak istiyordum." Elini arka cebindeki cüzdanına uzattı. Cüzdandan kenarları yıpranmış bir fotoğraf çıkardı.

Noriko fotoğrafı ondan aldı. Şuya'yla birlikte fotoğrafa baktılar.

Fotoğrafta Şogo da vardı. Okul ceketi giymişti ve saçları Şuya'nınkiler kadar uzundu. Artık onu bu şekilde gülümserken hayal etmek imkânsız olsa da yüzünde utangaç bir gülümseme vardı. Sol tarafında denizci üniformalı bir kız duruyordu. Kızın siyah saçları omuzlarına dökülüyordu. Kendine fazlasıyla güvenen bir kız gibi görünüyordu ama yine de gülümsemesi inanılmaz derecede sevimliydi. Arka planda bir yol, mabet ağacına benzeyen ağaçlar, üzerinde bir viski markasının reklamı olan bir pano ve sarı bir araba vardı.

"Çok güzel bir kız," diye haykırdı Noriko.

Şogo burnunu ucunu ovuşturdu. "Gerçekten mi? Bildiğimiz o klasik güzellerden değil belki ama ben onun hep çok hoş bir kız olduğunu düşünürdüm."

Noriko başını salladı. "Bence hem çok hoş bir kız hem de çok olgun görünüyor. Seninle aynı yaşta mı?"

Şogo fotoğraftakine benzer mahcup bir gülümsemeyle, "Evet. Teşekkürler," dedi.

Şuya fotoğrafta yan yana duran iki gülümseyen yüze bakarak, *sahip olduğum hiçbir şey yok derken ne demek istiyordun,* diye düşündü. Fakat atladığı çok önemli bir şey vardı.

"O şimdi Kobe'de mi?" diye sordu.

Şogo yüzünü ekşitti. Başını iki yana sallayarak, "Unuttun mu Şuya?" dedi. "Ben bu lanet olasıca oyunu ikinci kez oynuyorum. Bir önceki oyunun 'galibi' bendim."

İşte Şuya o an her şeyi anladı. Büyük ihtimalle Noriko da anlamıştı. Yüzü kaskatı kesildi.

"Aynı sınıftaydık. Keiko'yu kurtarmayı başaramadım."

Bir sessizlik oldu. Şuya nihayet Şogo'nun öfkesini ve bu öfkenin derinliklerinde yatan şeyi anladığını hissetti.

Şogo, "Şimdi anladınız mı?" dedi. "Benim sahip olduğum hiçbir şey yok. Keiko'nun ölümüne neden olan bu ülkeden intikam almamın zamanı geldi." Dudaklarının arasına sıkıştırdığı sigarayı yaktı. Sigaranın ucundan duman yükseldi.

"Demek ismi Keiko'ydu," dedi Şuya nihayet.

"Evet," dedi Şogo birkaç kez başını sallayarak. "*Kei*, neşe anlamına geliyor."

Şuya, Yoşitoki'nin ismindeki ilk kanji karakterinin de aynı olduğunu fark etti.

"Onunla," dedi Noriko usulca, "sonuna dek beraber miydiniz?"

Şogo sessizce sigara içmeye devam etti. Kısa bir süre sonra, "Bu zor bir soru," dedi. "Keiko'nun soyadı Onuki'ydi. O oyuna listede 17 numaralı öğrenciyle başlanmıştı. Her neyse. Keiko'nun numarası benimkinden önceydi. O benden üç kişi önce dışarı çıkmıştı."

Şuya ve Noriko sessizce onu dinliyordu.

"Onun çıkış noktasına yakın bir yerlerde beni bekliyor olabileceğini düşündüm. Hâlâ orada olabilirdi. Ancak dışarı çıktığımda Keiko orada değildi. Yapacak bir şey yoktu. Tıpkı bu oyunda olduğu gibi. Çıkış noktasında gereğinden fazla oyalanmak tehlikeliydi." Sigarasından bir nefes çekip dumanı üfledi. "Fakat en sonunda onu buldum. Oyun bu adaya benzer bir adadaydı ama onu bulmayı başardım." Sigarasından bir nefes daha çekip dumanı üfledi. "Oysa o benden kaçtı."

Bu sözler Şuya'ya büyük bir şaşkınlık yaşattı. Şogo'ya baktı. Sakallı yüzü sakin görünüyordu. Belli ki duygularını kontrol altına alabilmek için elinden geleni yapıyordu.

"Peşinden gitmek istedim ama başka birisinin saldırısına uğradım. Bana saldıran kişiyi öldürmeyi başardım... ancak Keiko'nun izini kaybetmiştim."

Sigarasını tekrar tüttürerek dumanı üfledi.

"Keiko bana güvenmedi."

Yüzü hâlâ ifadesizdi ama şimdi gözlerinde bir gerginlik vardı.

"Yine de onu aramaya devam ettim. Keiko'yu tekrar bulduğumda ölmüştü."

Şuya onu çok iyi anlıyordu. Kendisi Şogo ve Noriko'nun yanına döndüğünde Yuki Utsumi ve arkadaşlarının başına gelenleri anlatarak, "Birisine güvenmek... çok zor," demişti. O zaman Şogo onun bu sözlerine, "Evet, zor. Hem de... çok zor," diyerek karşılık vermişti. Şuya şimdi onun o an neden fazlasıyla huzursuz göründüğünü biliyordu. Ayrıca neden Hiroki onu bulduğunda Kotohiki'nin çoktan ölmüş olabileceğini ya da Kotohiki'nin Hiroki'ye güvenmeyebileceğini söylediğini de anlıyordu.

"Şuya," dedi Şogo. Şuya başını kaldırıp ona baktı. "İlk karşılaşmamızda bana size neden güvendiğimi sormuştun, değil mi?"

"Evet," dedi Şuya başını sallayarak. "Öyle yapmıştım."

"Sanırım ben de sizin çok hoş bir çift olduğunuzu söylemiştim," dedi Şogo. Başını kaldırıp çatıya baktı. Bakışlarını tekrar aşağı indirdiğinde yüzündeki gerginlik kaybolmuştu. "Bu doğru. İkiniz gerçekten de öyle görünüyorsunuz. Bu yüzden size her koşulda yardım etmek istediğime karar verdim."

"Anlıyorum," dedi Şuya başını sallayarak.

Kısa bir sessizliğin ardından Noriko, "Keiko'nun..." dedi. Şuya ona baktı. "... çok korktuğundan ve... ne yapacağını bilemediğinden eminim."

"Hayır." Şogo başını salladı. "Be-ben Keiko'yu seviyordum. Ama beraberken ona bir yanlış yapmış olmalıyım. Bence bu şekilde davranmasının sebebi buydu."

"Bence yanılıyorsun," dedi Şuya ısrarcı bir tavırla.

Kollarını, yukarı doğru çektiği dizlerine saran Şogo ona baktı. Elindeki sigaranın dumanı ipek gibi usulca havada süzülüyordu.

"Bu olayın sebebi bir yanlış anlama. Basit bir yanlış anlama. Bundan eminim. Bu boktan oyunda her şey aleyhimize işliyor. Esas sorun bu, değil mi?"

Şogo alaycı bir şekilde gülümseyerek ona sadece, "Bilmiyorum. Ve bunu asla öğrenemeyeceğim," demekle yetindi. Ardından siga-rasının izmaritini su birikintisine atıp cebindeki düdüğü çıkardı.

"Bu düdük..." dedi. "Çoğu şehirli çocuğun aksine Keiko dağlarda yürüyüş yapmaya bayılırdı. O kahrolasıca oyunun gerçekleştiği haftadan sonraki pazar günü beni kuşları seyretmeye götürecekti." Şogo sağ baş ve işaret parmaklarının arasında tuttuğu düdüğü gözlerinin hizasına getirip sanki değerli bir mücevhermiş gibi yakından inceledi. "Bu düdüğü bana o vermişti." Gülümseyerek Şuya ve Noriko'ya baktı. "Bana ondan geriye kalan tek şey bu. Bu düdük benim uğurum. Ama bana çok da şans getirdiğini söyleyemem."

Noriko, düdüğü tekrar cebine koyan Şogo'ya fotoğrafı uzattı. Şogo fotoğrafı cüzdanına yerleştirdikten sonra onu yeniden arka cebine soktu.

"Hey, Şogo," dedi Noriko. Şogo ona baktı. "Keiko'nun o zaman neler hissettiğini bilmiyorum ama..."

Noriko diliyle dudaklarını ıslattı. "Bence o seni kendince seviyordu. Öyle olduğundan eminim. Yani baksana, fotoğrafta ne kadar da mutlu görünüyor. Sen de aynı şeyi düşünmüyor musun?"

"Öyle mi dersin?"

"Evet, elbette öyle," dedi Noriko başım sallayarak. "Ve ben Keiko'nun yerinde olsaydım senin hayatta kalmanı isterdim, benim için ölmeni değil."

Şogo sırıtarak başını salladı. "Eh, bu da farklı bir bakış açısı."

"Yine de," dedi Noriko ısrarla, "söylediklerimi dikkate al, olur mu? Lütfen."

Şogo bir şeyler söyleyecekmiş gibi dudaklarını oynattı ama sonra omuz silkerek gülümsedi. Bu hüzünlü bir gülümsemeydi.

Ardından saatine baktı ve düdüğü tekrar öttürmek üzere çatının altından ayrıldı.

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 4

73

Şogo düdüğü altıncı kez öttürdüğünde yağmur tamamen dinmişti. Şimdi saat 17:55'i gösteriyordu ama ada günün önceki saatlerine göre çok daha parlak olan güneş ışığıyla aydınlanmıştı. Yapraklardan oluşan çatıyı duvarın üzerinden kaldırdılar.

Bulutsuz gökyüzünün altında kayalardan yaptıkları duvara yaslanan Noriko, "Hava açık," dedi. Şuya ve Şogo başlarını sallayarak onayladılar.

Şogo dudaklarının arasına yerleştirdiği sigarayı yaktı.

Bakışlarını onun profilinde gezdiren Şuya aklından geçeni gündeme getirip getirmemekte kararsız kaldı. Nihayet konuşmayı seçti. "Şogo..."

Sigarası dudaklarının ucunda sallanan Şogo dönüp ona baktı.

"Peki ya sen? Sen ileride ne olmayı düşünüyordun?"

Şogo ağzındaki dumanı üfleyerek sessizce güldü. "Doktor olmak istiyordum. Babam gibi. Bir doktorun hiç olmazsa insanlara yardımcı olabileceğini düşünüyordum; böylesine boktan bir ülkede bile."

Şuya içinin rahatladığını hissetti. "O halde neden bunu yapmıyorsun? Belli ki bu konuda oldukça yeteneklisin."

Şogo sigarasının külünü dökerek, bu tartışmanın sona erdiğini belirtmek istermiş gibi başını iki yana salladı.

Noriko, "Şogo," dedi. Şogo ona baktı. "Sürekli aynı şeyi tekrarlayıp durduğumu biliyorum ama bunu söylemek zorundayım. Keiko olsaydım sana aynen şunları söylerdim." Turuncu bir tona bürünen gökyüzüne baktı. "Lütfen hayatta kal. Konuş, düşün, hareket et. Bazen müzik de dinle..." Kısa bir sessizliğin ardından sözlerine devam etti. "Resimlere bak, yüreğinin onlardan etkilenmesine izin ver. Bol bol kahkaha at, bazen de ağla. Karşına harika bir kız çıkarsa onun peşini bırakma ve onu sev."

Bu şairane bir konuşmaydı.

Şuya, *ah, bunlar Noriko'nun sözleri*, diye düşündü. Sözler müzikle birleşti mi kutsal sayılabilecek, inanılmaz bir güce sahip oluyordu.

Şogo tek kelime etmeden Noriko'yu dinledi.

"Çünkü benim âşık olduğum Şogo böyle yapardı." Noriko, Şogo'ya baktı. Biraz utanmış gibi görünmesine rağmen sözlerine devam etti. "Keiko hayatta olsaydı böyle söylerdi."

Şogo'nun sigarasının ucundaki kül iyice uzamıştı.

Şuya, "Haydi ama Şogo," dedi. "Bu ülkeyi ölmeden yıkmanın bir yolu yok mu? Bu belki biraz karmaşık bir yol olabilir ama yine de..." Biraz sustuktan sonra devam etti. "Yani birbirimizle çok iyi dost olduk. Seni çok özleyeceğiz. Amerika'ya üçümüz beraber gidelim."

Şogo sessizleşti. Sonra sigarasının filtresine kadar yandığını fark ederek onu yere fırlattı. Şuya ve Noriko'ya baktı. Bir şeyler söyleyecekmiş gibi görünüyordu.

Şuya, *bizimle gel Şogo*, diye geçirdi içinden. *Hep beraber oluruz. Biz bir takımız.*

"Hey..."

Artık onlara fazlasıyla tanıdık gelen bu ses Sakamoçi'ye aitti.

Şuya sağ elinin yardımıyla sol kolunu kaldırarak saatine baktı. Saatin çamura bulanmış ekranı akşam altıyı tam tamına beş saniye geçtiğini söylüyordu.

"Beni duyuyor musunuz? Sanırım artık sesimi duyurabileceğim çok fazla kişi kalmadı. Şimdi size ölenleri anons edeceğim. Erkeklerde..."

Şuya daha şimdiden düşünmeye başlamıştı. Geriye sadece dört erkek kalmıştı. Şuya, Şogo, Hiroki ve Kazuo Kiriyama. (Elbette aynı şey kızlar için de geçerliydi: Noriko, Kayoko Kotohiki, Mitsuko Suma ve Mizuho İnada.) Kazuo'nun ölmüş olması pek mümkün değildi. Hiroki de onlara dumanla işaret vermişti. Bu durumda erkeklerde ölen yoktu.

"... sadece tek bir ölen var. 11 numaralı Hiroki Sugimura."

Şuya'nın gözleri fal taşı gibi açıldı.

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 4

KISIM 4

SON

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 4

74

"Kızlarda epeyce ceset saydık. 1 Numaralı Mizuho İnada, 2 Numaralı Yuki Utsumi, 8 Numaralı Kayoko Kotohiki, 9 Numaralı Yuko Sakaki, 11 Numaralı Mitsuko Suma, 12 Numaralı Haruka Tanizava, 16 Numaralı Yuka Nakagava, 17 No.lu Satomi Noda ve 19 Numaralı Çisato Matsui."

Şuya, Noriko'yla göz göze geldi. Noriko'nun gözleri titriyordu. Yuki ve arkadaşlarının isimlerini duymaya önceden hazırlıklıydılar ama Hiroki ve Kayoko da mı ölmüştü? Ayrıca listede Mitsuko Suma ve Mizuho İnada da vardı.

Şimdiye geriye sadece üçü ve Kazuo kalmıştı.

"Bu mümkün değil..." diye mırıldandı Şuya. Duman yükseldikten sonra hiç silah sesi duyulmamıştı. Hiroki bıçakla mı öldürülmüştü? Yoksa Şuya, Sakamoçi'nin yaptığı anonsu yanlış mı duymuştu? Kulakları ona oyun mu oynuyordu?

Hayır. Sakamoçi sözlerine devam etti. "Pekâlâ. Geriye sadece dört öğrenci kaldı. Beni duyuyor musunuz Kiriyama, Kavada, Nanahara ve Nakagava? Harika bir iş çıkardınız. Sizinle gurur duyuyorum. Şimdi yasaklanan yeni bölgeleri söylüyorum."

Şogo, daha Şuya haritasını işaretlemeye fırsat bulamadan, "Toparlanın," dedi.

"Ne?" dedi Şuya ama Şogo ona sadece çabuk olmasını işaret etti. Sakamoçi anonsuna devam ediyordu. "Akşam 7'de..."

"Haydi kalk. Sinyali veren Kazuo'ydu. Hiroki'nin bizimle temasa geçme yöntemini bir şekilde öğrenmiş olmalı. Bunca zaman Kazuo'ya sinyal vermiş olabiliriz."

Şuya hemen ayağa fırladı. Noriko çantasını omzuna asıyordu. Tam Sakamoçi, "Haydi bakalım, elinizden geleni yapın. Az kaldı..." diyerek anonsunu bitirmişti ki Şuya, Şogo'nun bakışlarını alarm sistemine çevirdiğini fark etti. Bu alarm sistemi ince gövdeli ağaçlardaki çentiklerden geçen ince bir telden oluşuyordu.

Tel, yağmurla ıslanan ağacın gövdesinden aşağı düştü.

"Eğilin!" diye bağırdı Şogo. Aynı anda makineli tüfeğin sesi duyuldu. Kayaları dizerek yaptıkları duvar Şuya ve Noriko'nun başının üzerinde kıvılcımlar saçmaya başladı. Kopan taş parçaları üzerlerine yağıyordu.

Yere çömelmiş olan Şogo, Uzi'yle çalılıklara ateş etti.

Vurulup vurulmadığı belli değildi ama Kazuo'dan (bu saatten sonra onlara ateş eden Kazuo'dan başkası olabilir miydi?) karşılık gelmemişti. Şogo, "Bu taraftan! Acele edin!" dedi. Duvarı güneye doğru takip ederek Kazuo'dan uzaklaştılar.

Şogo'nun önceden düdüğü öttürdüğü, duvarın ötesindeki alana ulaştıklarında makineli tüfeğin bir kez daha ateş ettiğini duydular. Kurşunlar onları ıskalamıştı. İlerideki çalıların arasına girdiler.

Kayaların arasında boyu bel hizasına gelen ve eni bir metreden daha dar olan bir yarık vardı. İçi toprak ve yapraklarla dolu bu yarık güneye doğru devam ediyordu. Şuya burada böyle bir şey olduğundan tamamen habersizdi ama Şogo konaklayacakları yeri bu yarığı düşünerek seçmiş olmalıydı. Burası onlar için doğal bir siper oluşturuyordu. Şogo onları yarığın içine girmeye zorladı. Şuya ve Noriko aşağı atladı. Şogo da Uzi'yle ateş ettikten sonra peşlerinden geldi. Tam arkalarında farklı bir takırtı duyuldu. Kökleri yarığa kadar uzanan ince gövdeli bir ağaç, Şuya'nın başının üzerinde gürültüyle havaya uçtu.

"Koşun!" diye haykırdı Şogo. Yarığın içinde koşmaya başladılar. Şuya neredeyse yerdeki kuru bir dala takılıp düşecekti ama kendini toparlamayı başarıp Noriko'nun peşinden gitti. Arkalarından iki farklı silahla ateş ediliyordu.

Noriko birden üzerine bir şey çarpmış gibi durdu. İnleyerek iki büklüm oldu. Şogo'ya doğru dönmüş olan Şuya koşarak Noriko'nun yanına gitti. Ayağı yerdeki bir şeye mi takılmıştı?

Hayır. Noriko, Şuya'ya baktı. Sol gözünün altında bir kesik vardı ve yanağına kan akıyordu. Sağ eli de kesilmiş olabilirdi çünkü o da kanla kaplıydı. Az önce elinde tuttuğu Browning şimdi ayaklarının dibinde duruyordu. Şuya sağ elini onun omzuna koyup yukarı baktığında yarığın bir yanından diğer yanına kıvrık, ince bir tel çekilmiş olduğunu gördü. Tel Şuya'nın boyun hizasındaydı. Kazuo'nun bu teli nereden bulduğunun bir önemi yoktu. (Büyük ihtimalle bir şeyleri sabitlemek için kullanılan bu teli bulunduğu yerden söküp almıştı.) Önemli olan, onların nasıl bir kaçış yolu izleyeceğini önceden tahmin etmesiydi. Tel, Şuya boyundaki birisinin boynunu rahatlıkla kesebilirdi. En azından Noriko'nun başına böyle bir şey gelmemişti ama o da neredeyse gözünü kaybedecekti.

Şuya öfkeden çılgına dönmüştü. *Kazuo'nun ne halt ettiğini bilmiyorum. Şogo onun "rastgele seçim yaptığını" söylemişti. Normal mi, anormal mi yoksa bir dâhi ya da bir deli mi bilmiyorum ama Noriko'ya zarar vermesini asla affedemem. O aşağılık herifi öldüreceğim!*

Şuya elindeki CZ75'i önüne sıkıştırıp Noriko'nun kalkmasına yardımcı oldu. Yerdeki Browning'i aldı ve onu elinden bırakmadan Noriko'nun omzunu tuttu. Noriko hafifçe sendelese de ayağa kalkmayı başardı.

Şogo ateş etmeye devam ederek Şuya ve Noriko'ya yetişti. Dönüp onlara baktığında –belki de teli fark ettiği için– dişlerini sıktı. Şuya tekrar arkasını dönen Şogo'nun az ötesinde, üzerinde hâlâ okul ceketi olan Kazuo Kiriyama'nın yarığın içine atladığını gördü.

Ateş etmeye başlayan Şogo, "Eğilin!" diye haykırdı. Elinde makineli tüfeğini tutan Kazuo hızla yarıktaki bir dönemecin arkasına saklandı. Şogo'nun silahından çıkan kurşunlar kayaya çarptı. Havaya bir toz bulutu yükseldi.

"Koşun!" dedi Şogo bir kez daha. Şuya, Noriko'yu kucaklayıp telin altından geçti. İleride başka teller olma ihtimaline karşı biraz yavaşladı.

Büyük bir hayal kırıklığı yaşıyordu. İki kolunu birden kullanabilseydi bir yandan Noriko'yu taşır, bir yandan Kazuo'nun üzerine kurşun yağdırırdı.

Şogo ateş etmeye devam ederek peşlerinden geliyor, Kazuo da bu ateşe karşılık vererek onlara yaklaşıyordu.

Yaklaşık elli-altmış metre uzunluğundaki yarığın sonuna geldiler. Şuya, Noriko'dan önce yukarı çıktı. Noriko'nun sağlam olan sol kolunu tutup onu yukarı çekti. Noriko cesur bir davranış sergileyerek, duyduğu acıyı gizlemek için kendini sıkıyordu ama yüzünün sol tarafı tamamen kanla kaplıydı.

"Durmayın!" diye haykırdı Şogo silah seslerinin arasında. Şuya, Noriko'nun kolunu tuttu ve birlikte az ötedeki çalıların arasına girdiler.

Çalıların arasından çıktıklarında kendilerini dağın yan tarafındaki bir evin ön bahçesinde buldular. Bu ev tek katlı, eski bir binaydı. Önündeki giriş yolunun hemen yanına beyaz bir kamyonet park edilmişti. Nedense kamyonetin kasasına, yan çevrilmiş bir çamaşır makinesi ve buzdolabı yüklenmişti. Bu eşyalar artık işe yaramadıkları için buraya mı terk edilmişti?

"Kamyonetin arkasına geçin!" diye bağırdı Şogo. Şuya ve Noriko yağmurda ıslanan toprağa bastılar. El ele tutuşup kamyonetin arkasına geçtiler.

Şogo peşlerinden gelip çamurda kayarak kamyonetin arkasına geçtiğinde, Browning'i elinde tutan Şuya, Noriko'yu çoktan yere oturtmuştu. Şuya çalıların arasında kıpırdanan bir silüet fark etti. Tabancasını doğrultup birkaç kez art arda buraya ateş etti. Bunu yapmasıyla birlikte bir kurşunun saplanıp kaldığı sol omzunda keskin bir acı hissetti. Acı içini yakıyordu ama şimdi bunu düşünecek durumda değildi.

Şogo, Uzi'ye yeni bir şarjör takarak Şuya'ya uzattı. "Kesintisiz ateş et. Onu buradan uzak tut."

Şuya, Browning'i yere bırakıp Uzi'yi aldı ve Kazuo'nun tekrar ortaya çıktığı yere ateş etmeye başladı.

Kazuo ona karşılık vermedi. Şuya kamyonetin kasasındaki demirlerden başını kaldırıp baktığında Noriko yanına sokulmuştu. Elinde Şuya'nın bırakmak zorunda kaldığı Browning vardı.

Kazuo'nun çalılar arasında hareket edip etmediğini görmeye çalışan Şuya, "İyi misin Noriko?" diye sordu.

"İyiyim," dedi Noriko.

Şuya, Noriko'nun arkasındaki Şogo'ya baktı. Şogo kamyonetin kapısını açıp sürücü koltuğuna oturdu ve bir şeyler yapmaya başladı.

Şuya ve Noriko'nun yaslandıkları kamyonet ani bir motor sesiyle bir anda canlandı. Motor sesi zayıf bir uğultuya dönüştü ve kamyonetin hafifçe titremesiyle üzerindeki yağmur damlaları yavaş yavaş aşağı süzülmeye başladı.

Şogo başını camdan dışarı uzattı. "Atlayın! Gidiyoruz! Acele et, Noriko!"

Şogo ona elini uzatıp kamyonete binmesine yardımcı oldu. "Şuya! Ön koltuğa geç!" diye bağırarak kamyoneti geri geri sürdü. Direksiyonu döndürüp Kazuo'ya yaklaştıktan sonra kamyonetin yönünü çevirdi. Şimdi yolcu kapısı tam Şuya'nın önünde duruyordu. Noriko kapıyı açtı.

Şuya sağ elini uzatıp kamyonete bineceği sırada makineli tüfek tekrar ateş etmeye başladı. Bu defa beraberinde bir çarpma sesi de duyulmuştu. Kamyonetin tavanında bir delik oluştu ve kurşun Şogo'nun karşısında duran ön camı delip dışarı çıktı. Şuya kamyonete yaslanarak –şimdi Kazuo'nun nerede olduğunu biliyordu– Uzi'yi yukarı doğrulttu ve ateş etmeye başladı. Kazuo'nun gölgesi yandaki evleri çevreleyen çalıların arasında kayboldu. Demek oraya kadar ilerlemişti.

Kaybedecek zamanı olmayan Şuya hızla ön koltuğa atladı. Şogo kamyoneti sürdü. Girişteki asfaltsız yola girdiler. Ateş etmeye başlayan makineli tüfeğin kurşunları kasadaki çamaşır makinesinin hortumunu parçalamıştı. Bir yılan gibi havada kıvrılan hortum kamyonetten aşağı düşüp arkalarında kayboldu.

Ateş sesleri kesildi.

Şuya, "İyi misin Noriko?" diye sordu.

Noriko kanlar içindeki yüzünü yana eğerek başını salladı. "Evet." Ama vücudu hâlâ gergindi. Browning'i elinden bırakmamıştı. Şuya sağ elindeki Uzi'yi bacaklarının arasına yerleştirip cebinden bir bandana çıkardı ve Noriko'nun yüzünü sildi. Yaradan kan akıyor ve altında Noriko'nun pembe eti görünüyordu. Bu yaranın iz bırakmaması için basit bir operasyondan fazlası gerekliydi. Bir kıza bunu yapmak...

"Lanet olsun." Şuya kamyoneti kullanan Şogo'ya baktı. "Uzun süredir nerede olduğumuzu biliyormuş. Kaçış yolumuzu bu sayede tahmin etmiş olmalı."

Şogo başını sallayarak, "Hayır," dedi. Yoldaki virajı alabilmek için hızla vites değiştirdi. "Bence nerede olduğumuzu tam olarak bilmiyordu. Yerimizi son anda buldu. Yoksa Sakamoçi'nin anonsundan önce ortaya çıkardı. Onun Hiroki olduğunu düşünerek karşılamaya çıktığımızda da işimizi kolayca bitirirdi. Nerede olduğumuzu bilmiyordu, bu yüzden düdük sesleri arasındaki zamanı boşa harcamamak için o teli yerleştirdi. Büyük ihtimalle başka yerlere de tel çekti."

Şuya bunun doğru olabileceğini düşündü. Zamanını boşa harcamamak için... Ama neticede bu tel Noriko'nun ciddi biçimde yaralanmasına sebep olmuştu. "Bana sağ elini göster, Noriko," dedi.

Noriko nihayet elindeki silahı (silahın kabzası da kana bulan-mıştı) bırakıp Şuya'ya elini uzattı. Eli küçük ve narindi ama orta ve yüzük parmaklarının arasında derin bir kesik vardı. Bir örümcek ağı gibi avucunun içini kaplayan kan, silah kabzasının deseninin şeklini almıştı. Tel önce yüzünü kesmiş olmalıydı ve yere düştüğü sırada, öne doğru uzattığı eli de kesilmişti. O sırada elinde silah olmasaydı çok daha kötü biçimde yaralanabilirdi.

Şuya bandanayı Noriko'nun avucuna sarmak istedi ama sol kolunu hiç kullanamadığını fark etti.

Noriko, "Ben iyiyim. Kendim hallederim," diyerek bandanayı ondan aldı, silkeleyerek açtı ve sağ elinin etrafına sardı. Kenarlarını kıvırıp bağladı. Sonra Browning'i tekrar eline aldı.

Kurşunun geçtiği ön camın ardında birdenbire ferah bir manzara belirdi. Kamyonet dağdan inmeye başlamıştı. İri gövdeli ağaçların arasındaki düz arazi, batmakta olan güneşin ışığında giderek genişliyordu.

Şuya birden çok önemli bir şeyi hatırlayarak, "Şogo," dedi, "yasak bölgeye doğru gidiyoruz."

"Endişelenme. Ne yaptığımı biliyorum," dedi Şogo yola bakmaya devam ederek. "Duymadın mı? Saat yedide B-9, dokuzda E-10 ve on birde de F-4 yasaklanacak. Bölgeleri haritaya işaretle."

Şuya da öyle hatırlıyordu. Cebindeki yıpranmış haritayı çıkarıp bacaklarının üzerine serdi ve kamyonet sarsıla sarsıla yola devam ederken bölgeleri işaretledi.

Kamyonet aşağı inip evlerin yanından geçti. Az önce geçtikleri yolla aynı genişlikte ama asfalt bir yola girdiler. Sıra sıra uzanan tarlaların ardında adanın güneyindeki dağ görünüyordu. Sağ tarafta alçak bir tepe vardı. Solda, yaklaşık iki yüz metre kadar ötede, yasak bölge sınırları içinde bir ev görünüyordu. Bu evin solunda ve biraz ilerisinde iki ev daha vardı. Daha ötede dağınık bir şekilde duran evler adanın doğu kıyısındaki meskûn bölgeye dek uzanıyordu. Bu bölgenin ön tarafındaki tepenin gölgesinde kalan tarla Kazuo'yla ilk karşılaştıkları yerdi. Bulundukları yerden görünmeyen okulla aralarında bir tepe daha vardı.

Şogo kamyoneti yavaşlatıp yola devam etti. Şimdi önlerinde adayı bir baştan bir başa dolaşan geniş ana yol belirmişti.

Tarlaların arasından geçerek bu yola ulaştılar. Şogo direksiyonu iki defa çevirdi. Arabayı çalışır vaziyette yolun ortasında durdurdu ve çatlayan cama yüklenip onu olduğu gibi kamyonetin ön tarafına devirdi. Cam gürültüyle parçalandı.

"Haritaya bak," dedi Şogo elini direksiyona götürerek. "Hafızam beni yanıltmıyorsa bu yolu takip ederek adanın doğusuna kadar gidebiliriz. Yanılıyor muyum?"

Şuya, Noriko'yla birlikte haritaya baktı. "Evet, haklısın. Ama daha ilerideki F-14 saat on birde yasaklanacak."

"Önemli değil," dedi Şogo yola bakarak. Yağmurla ıslanan siyah asfalt düz bir çizgi halinde devam ediyordu. "O halde bu yol doğudaki meskûn bölgeye kadar güvenli, öyle mi?"

"Evet, dönemece ulaşana dek güvendeyiz."

Şogo ona cevap olarak başını salladı.

Şuya başım bir kez daha camdan dışarı uzatıp arkaya baktı. "Peki, Kazuo nerede?"

Şogo bakışlarını Şuya'ya çevirdi. "Arkamızdan geliyor. Gelmeyip de ne yapsın? Yakından..." dediği sırada biraz önce indikleri dağın virajında

açık yeşil, eski, kırık dökük bir minivan belirdi. Şuya bunun az önce önünden geçtikleri evin yanına park edilmiş araç olduğunu anlamıştı.

Şogo dikiz aynasını düzelterek, "Dememiş miydim?" dedi.

Minivan aralarındaki mesafeyi hızla kapattı ve Şuya sürücü koltuğunda Kazuo'nun oturduğunu fark ettiği sırada üzerlerine kurşun yağmaya başladı. Şuya başını tekrar içeri çekti. Kurşunlar metalik sesler çıkararak kamyonete çarpıyordu. Şogo vites değiştirip doğuya giden geniş yola girdi.

Şuya camdan sarkıp arkaya baktığında Kazuo'nun kullandığı minivanın da aynı yola girdiğini gördü.

Uzi'yle ateş etti. Minivan sorunsuz bir şekilde sağa kayarak kurşunların hedefi olmaktan kurtuldu. Kazuo'nun refleksleri direksiyon sallarken bile kusursuzdu.

"Düzgün nişan al, Şuya."

O ana dek Kazuo'nın minivanı hızlanıp çoktan onlara yetişmişti.

"Şogo! Daha hızlı süremez misin?"

"Sakin ol," dedi Şogo direksiyonu hafifçe soldan sağa kıvırarak. Belki de bunu Kazuo'nun lastikleri hedef almasına engel olmak için yapmıştı. Kazuo tekrar ateş etmeye başlayınca Şuya başını içeri çekti. O da daha iyi nişan alabilmek için minivanın ön camını kırmıştı. Şuya tekrar dışarı sarkıp Kazuo'nun vücuduna ateş etti. Kazuo direksiyonu çevirip onlardan uzaklaşarak kurşunlardan kurtuldu. Başını eğmeye bile gerek duymamıştı.

Kovan atma düzeneğinden fırlayan kovanlar aniden tükendi ve Uzi'nin tetik mekanizmasının kilitlendiğini belirten bir ses duyuldu. Şuya kurşunun bittiğini anladı.

Şogo, Noriko'ya doğru eğilerek Şuya'ya yeni bir şarjör uzattı. Şuya onu almaya fırsat bulamadan Kazuo'nun minivanı bir anda hızlandı. Şuya CZ75'i çıkarıp onunla ateş etmeye başladı. Yılmayan Kazuo aracını üzerlerine sürdü.

"Lanet olsun," dedi Şogo. Profilden görünen yüzünde hafif bir gülümseme belirmişti. "Araba kullanmakta benden daha iyi olduğunu düşünüyorsan fena halde yanılıyorsun."

Şogo birden sert bir dönüş yaptı. Aynı anda sol eliyle el frenini çekti. Şuya kapıya çarptı. Kamyonet filmlerdeki kovalama sahnesinde olduğu gibi olduğu yerde döndü.

Kamyonet döndüğü sırada Kazuo'nın minivanı hızla onlara yaklaşmıştı. Sürücü koltuğundan onlara artık tanıdık gelen makineli tüfek sesleri duyuldu. Noriko'nun başının üzerindeki dikiz aynası tuzla buz oldu.

"Eğilin!" diye haykırdı Şogo. Fakat Şuya CZ75'le Kazuo'ya ateş etmekle meşguldü.

Kazuo'nun makineli tüfeğinden çıkan kurşunların Şuya'ya isabet etmemesi bir mucizeydi. Ama Şuya'nın atışları da ona isabet etmemişti. Minivanın sol ön tarafı kamyonetin ön çamurluğunu son anda sıyırıp geçerken Şuya, Kazuo'nun buz gibi soğuk gözlerini yakından gördü.

Kamyonetin lastikleri ıslak zeminde acı acı bağırıyordu. Nihayet durdular. Şimdi avcıyla avlanan yer değiştirmişti. Şogo kamyoneti döndürerek Kazuo'nun kullandığı minivanın arkasında kalmayı başarmıştı. Artık Kazuo önden gidiyordu. Şogo hemen hızlandı. Bir anda güçlenen motor uğuldadı ve kamyonet minivanın arkasına hamle yaptı. Kazuo şimdi araçtan dışarı sarkmış, arkaya bakıyordu.

"Ateş et, Şuya! Tüm gücünle ateş et!" diye haykırdı Şogo.

Şuya'nın bunu duymaya ihtiyacı yoktu. Yeniden doldurduğu Uzi'nin tetiğine tüm gücüyle asıldı ve hiç durmadan ateş etmeye başladı. Boşalan sıcak kovanların Noriko'nun üzerine yağdığını biliyordu ama bunu dert edecek durumda değildi. Minivanın arka camı tuzla buz oldu. Bir patlama sesiyle birlikte arka kaporta parçalandı. Yeni bir patlama sesi sağ tekerleğinin de patladığını söylüyordu. Şuya'nın kurşunu bitmişti ama minivan sallanarak yolun kenarına doğru kayıyordu.

Şogo gaza bastı. Kazuo'nun soluna yanaştı, direksiyonu döndürdü ve kamyonetin sağ tarafını minivana çarptı.

Çarpmanın etkisiyle epeyce sarsılmışlardı ama Kazuo'nun kullandığı minivana verdikleri zararın yanında bunun lafı bile olmazdı. Kazuo önce direksiyonun kontrolünü kaybetti, ardından araç yolun sağ tarafına doğru kaydı ve aşağı uçtu. Minivan burnu toprağa çakılacak şekilde aşağıdaki tarlaya indi. Havaya lahana yaprakları uçuştu.

Etraf bir anda sessizliğe büründü.

Şogo kamyoneti minivana paralel olarak durdurup el frenini çekti. Kamyonetin tepesine baktı.

"Silahını ver, Şuya," dedi. Şuya, Uzi'yi ona uzattı. Şogo şarjörü değiştirip kamyonetin camından kolunu uzattı ve silahı minivana doğrultup tetiği çekti. Kolunu yatay bir şekilde hareket ettirmeye başladı. Şuya oturduğu ön koltuktan bile minivanın kurşun yağmuruna tutulduğunu görebiliyordu.

Şogo, Uzi'ye yeni bir şarjör takarak tekrar ateş etti. Sonra şarjörü bir kez daha değiştirip onu da boşalttı. O bunu yaptığı sırada Noriko da yaralı eliyle az önce boşalan şarjöre yedek kurşunları doldurmaya çalışıyordu. İşi bittiğinde Şogo bu şarjörü de alıp ateş etti. Noriko hâlâ şarjör dolduruyordu. Hafifçe öne doğru eğilerek oturan Şuya, Noriko'nun ellerine, Şogo'ya ve nihayet minivana baktı.

Bu şekilde birkaç kez daha devam ettiler. Uzi 9 milimetrelik bir silahtı, bu yüzden CZ75'in ve Noriko'nun taşıdığı Browning'in kurşunlarını da kullandılar.

Uzi'nin tetiği, kilitlendiğini belirten bir ses eşliğinde şarjörün boşaldığını haber verdi. İçinde kurşun kalmamıştı. Kısa namlusundan mavi bir duman çıkıyordu. Dar kamyonetin içi barut kokusuyla dolmuştu. Şogo kaç kurşun harcamıştı? Şuya'nın, Yuki'nin grubundan aldığı Uzi'nin, beş yedek şarjörü ve çok sayıda yedek kurşunu vardı ama CZ75'i ve Browning'i de hesaba kattıklarında bu sayı iki yüz elliye çıkmıyor muydu? Yoksa üç yüz müydü?

Sol sürücü koltuğu ve çatısı onlara doğru bakan minivan delik deşik olmuştu. Daha çok araba şeklindeki tuhaf bir arı kovanına benziyordu.

Gökyüzü şimdi turuncuydu. Şuya başını kaldırıp bakamadı ama etraftaki ışığa dayanarak batıda nefis bir günbatımı olduğunu söyleyebilirdi.

"Onu öldürebildin mi?" diye sordu. Şogo tam ona cevap verecekken...

Minivan hareket etmeye başladı. Geri geri gidiyordu. Tarlanın kenarından geçip yoldaki bankete çıktı. Şimdi bir kez daha kamyonetin arkasına yaklaşıyordu.

Şuya'nın nutku tutulmuştu. Hem minivanın motoru hâlâ çalışıyordu hem de Kazuo hayatta kalmayı başarıp arabayı kullanabilecek haldeydi. Şogo kurşun stoklarının tamamını harcayarak her şeyini ortaya koymuştu ama yine de... Kazuo hâlâ hayattaydı!

Kazuo'nun vücudunun üst kısmı, kurşun delikleriyle dolu aracın içinde kutudan fırlayan yaylı bir kukla gibi hopladı. Elinde makineli tüfeği vardı. Noriko'nun başının üstündeki küçük cam, art arda duyulan takırtılar eşliğinde tuzla buz oldu. Yanındaki çelik panoda iki delik açılmıştı. Yerli üretim olan bu kamyonet sacdan yapılmıştı ve bunca zaman hasar görmemiş olması Şuya'yı şaşırtmıştı. Bunu kasadaki çamaşır makinesi ve buzdolabına borçlu olabilirlerdi. Belki de bunları kasaya böyle bir durumda kalabileceklerini düşünerek Şogo yüklemişti.

"Lanet olsun!" Şogo vites değiştirerek kamyoneti hareket ettirdi. "Ateş et, Şuya! Bana destek ol!"

Şuya CZ75'iyle minivana ateş etti. Kazuo da karşılık verdi ve kurşunlar Şuya'nın yüzünün yanından geçip kamyonetin sac kaportasında kıvılcımlar çıkardı.

Şuya silahındaki kurşunları hızla tüketti. Şarjörü değiştirip tekrar ateş etti ve *bunlar son kurşunlarım*, diye düşündü. *Bundan sonra elimizde sadece Noriko'nun Browning'i ve tek bir yedek şarjör kalacak. Hepsi bu kadar.*

O bunları düşündüğü sırada Kazuo tekrar ateş etti. Şuya makineli tüfekten çıkan takırtıları duydu. Bu coşku dolu bir sesti. Bu defa da kasadaki buzdolabından kıvılcımlar çıkmıştı. Dolabın küçük kapısı açılıp yola düştü.

"Şogo! Kurşunum bitiyor!"

Şogo soğukkanlılıkla direksiyon sallamaya devam etti. "Birazdan onun makineli tüfeği de işe yaramayacak. Onu dolduracak zamanı yok."

Şogo bunu söylediği anda üzerlerine bu defa teker teker atılan kurşunlar yağmaya başladı. *BAM, PAT.* Noriko'nun omzunun yanındaki koltuk havaya uçtu.

"Noriko! Yere yat!" diye haykırdı Şuya. Kolunu camdan dışarı uzatıp şimdi elinde bir tabanca tutan Kazuo'ya ateş etti. Kurşunu bitmişti. Noriko'nun elindeki Browning'i alıp tekrar ateş etti.

Kamyonetin sol tarafında, evlerin ve tarlanın arasında, yanıp kül olmuş bir deponun kalıntıları duruyordu. Şogo'nun gece geç saatlerde duyulan bir patlamanın ardından alevler içinde kaldığını söylediği bina bu olmalıydı. Virajı dönüp doğudaki meskûn bölgeye ulaşmalarına iki yüz metreden az kalmıştı.

"Hey Şogo, burası..."

Şogo, "Biliyorum," diyerek direksiyonu sola kırdı. Kamyonetin Şuya'nın oturduğu sol tarafı havaya kalktı. Fakat sonra hemen toparlanıp yandaki asfaltsız yola geçti. Bu, tarlaların arasında kıvrılarak ilerleyip tekrar kuzeydeki dağa giden başka bir yoldu. Kazuo da minivanıyla onları takip etti.

Şuya nişan alıp ateş etti. Kazuo başını eğerek ateşe karşılık verdi. Bu defa Şogo'nun başının üzerindeki çelik levha parçalanmıştı.

Şogo direksiyonun üzerine eğilerek, "Şuya! Kurşunun bitene dek ateş et! Onun ateş etmesine izin verme!" diye haykırdı. Şuya onun okul ceketinin yırtıldığını ve sol omzunun kanadığını fark etti. Kazuo onu vurmuştu.

Önce karşı çıkmak istedi ama sonra pencereden dışarı sarkıp ateş etti. Şogo tekrar kuzeydeki dağa doğru kaçmayı planlıyor olabilirdi. Niyeti buysa Şuya'nın yapması gereken tek şey Kazuo'nun ateş etmesine izin vermemekti. Ya da belki şansları yaver giderse onu vurmayı başarırdı...

Şuya ateş etti.

Browning de boşalınca sürgü geri çekilmişti. Şuya kalan son kurşunları da tüketmişti.

Dağa yaklaşıyorlardı. Tanıdık bir manzara. Tuhaftı ama etrafı beton duvarla çevrili bir çiftlik evi bulmuşlardı. Bir tarla vardı. Bir de traktör.

"Kurşunum bitti, Şogo! Dağa mı kaçacağız?"

Şuya profilden gördüğü Şogo'nun yüzünde hafif bir gülümseme belirdiğini fark etti. Şogo, "Ah, hâlâ kurşunumuz var," deyince de şaşırarak kaşlarını çattı.

Kamyonet çiftlik evine ulaşan yoldan çıkıp yandaki engebeli yola girdi. Traktörün yanından geçtiler. Yol ileride kamyonetin geçemeyeceği kadar daralıyordu.

Şogo bunu umursamadan yola devam etti. Kazuo da aralarındaki yirmi metrelik mesafeyi korumaya çalışarak peşlerinden geliyordu. Sürücü koltuğundan ateş etti.

Kamyonet çiftliğe daldı ve durdu. Şuya'nın oturduğu ön yolcu koltuğunun yanı şimdi Kazuo'yla karşı karşıyaydı. Şogo tekmeleyerek kamyonetin kapısını açtı ve "Dışarı çıkın, bu taraftan!" diye bağırdı. Bunu söyledikten sonra kamyonetten dışarı fırladı.

Şuya, Noriko'yu da kamyonetten dışarı itip eğildi ve onları takip etti. Bir an dönüp arkasına baktı. Kazuo minivanı kamyonetin üzerine sürüyordu!

Tam o sırada bir patlama sesi duyuldu.

Kazuo'nun kullandığı minivanın sol ön lastiği patlamıştı. Aralarında sadece on metre vardı.

Minivan yalpaladıktan sonra soldaki yükseltilmiş tarlanın kenarında kaymaya başladı. Önü, büyük bir dalgayla mücadele eden bir sörf tahtası gibi havalandı ve ters takla attı.

Durduktan hemen önce ya da sonra içinden siyah bir gölge fırladı. Gölge takla atıp yere diz çöktüğünde Şuya bunun Kazuo olduğunu anladı. Kazuo'nun ellerinden devamlı patlama sesleri eşliğinde kıvılcımlar çıkıyordu. Sonra şiddetli bir patlama sesi daha duyuldu.

Şuya olan biteni hâlâ kamyonetin içinde olduğu için yolcu koltuğunun camından izliyordu; Kazuo Kiriyama'nın vücudu bir ok gibi geriye savrulmuştu.

Kazuo büyük bir gürültüyle yere düştü. Hiç kıpırdamıyordu.

Şuya birden Kyoiçi Motobuçi'nin nasıl öldüğünü hatırladı; karnı bir sosis fabrikasının çöp bidonuna benziyordu. Kazuo, karnı görünme-

yecek kadar uzaktaydı. Yine de bir tüfekten çıkan saçmalarla vurulduğu düşünülürse hâlâ hayatta olması imkânsızdı.

Şuya nihayet kamyonetten indi. Kazuo'yu vuran tüfek –Şuya, Kazuo'dan kaçarken bu tüfeği tarlaya atmıştı– kamyonetin kasasının arkasından çıkan Şogo'nun elindeydi.

"Ah, hâlâ kurşunumuz var." Şogo, Şuya'nın bir önceki gün fırlatıp attığı tüfeği yerden almış, ona hâlâ yanında taşıdığı saçmaları doldurmuş (bu sürede ancak iki fişek doldurmuş olabilirdi) ve ateş ederek... Kazuo'yu vurmuştu.

"En baştaki sürpriz saldırısıyla," dedi Şogo yavaşça, "bizi haklamayı başaramayınca bu mücadeleyi kaybetmiş oldu çünkü sonra-sında üçümüzle tek tek başa çıkmak zorundaydı."

Şogo derin bir nefes aldı, tüfeği kamyonetin kasasına attı –tüfek kasadaki buzdolabına çarpmıştı– ve cebinden bir Vahşi Yedi paketi çıkardı. İçinden bir sigara alıp yaktı.

"Yaralanmışsın," dedi Noriko, Şogo'nun sol omzunu işaret ederek.

"Evet," dedi Şogo. Yaraya bakıp sırıttı. "Önemli bir şey sayılmaz." Ağzındaki dumanı üfledi.

Bam. Şogo'nun vücudu öne doğru eğildi. Ağzındaki Vahşi Yedi sigarası, ardında bir duman izi bırakarak yere düştü. Şogo sakallı suratını buruşturdu. Gözleri Şuya'nın ayaklarına bakıyordu.

Şuya tarlada yatan Kazuo'nun, olduğu yerde doğrulduğunu ve elinde bir silah tuttuğunu gördü. Hâlâ yaşıyordu! Halbuki bir tüfekle vurulmuştu!

Şogo'nun vücudu yavaşça öne doğru düştü. Kazuo silahının namlusunu hızla Şuya'ya çevirdi. Şuya kendisinin de Şogo gibi artık kamyonetin arkasında durmadığını fark etti. Elinde silah yoktu. Olsa bile kurşunu kalmamıştı. Kamyonetin kasasındaki tüfeği alıp dolduracak zamanı da yoktu. Her şey için çok geçti. On metre kadar ötede duran Kazuo'nun elindeki tabancanın küçük namlusu devasa bir tünele benziyordu. Simsiyah bir delik her şeyi içine alıyor gibiydi.

Bam. Şuya gözlerini kapadı. Göğsünde keskin bir acı hissetti. *Ah Tanrım, ölüyorum*, diye düşündü.

Gözlerini açtı.

Ölmemişti.

Kazuo, burnunda kırmızı bir noktayla, batmakta olan güneşin turuncu ışığı altında duruyordu. Elindeki tabanca düştü. Birden geriye gitti ve büyük bir gürültüyle yere devrildi.

Şuya başını yavaşça sola çevirdi. Noriko iki eliyle birden 38 kalibrelik bir Smith & Wesson tutuyordu.

Vay canına. Demek bu şekilde olmuştu. Şogo tüfeği doldurduğu sırada Noriko da boş durmamış, yanında taşıdığı özel mermileri Şuya'nın bir önceki gece fırlatıp attığı tabancaya doldurmuştu.

Noriko'nun tabancayı tutan elleri zangır zangır titriyordu.

"Hah." Şogo, Şuya'nın yardımına bile ihtiyaç duymadan kendi kendine ayağa kalktı.

Şuya ona gergin bir tavırla, "İyi misin?" diye sordu.

Şogo cevap vermedi. Tüfeği aldı ve içine cebindeki fişekleri doldura doldura Kazuo'nun yanına gitti. Tam iki metre ötesinde durdu, tüfeği başına doğrulttu ve tetiği çekti. Kazuo'nun başı sadece bir defa havaya sıçradı.

Şogo topuklarının üzerinde dönerek tekrar Şuya ve Noriko'nun yanına geldi.

"İyi misin?" diye sordu Şuya bir kez daha.

"Evet, şimdi iyiyim."

Şogo, Noriko'nun yanına giderek onun Smith & Wesson'ı tutan ellerini nazikçe kavradı ve aşağı indirdi. "O öldü," dedi usulca. "Onu ben öldürdüm, sen değil." Ardından dönüp Kazuo'ya baktı. "Demek yeleği varmış."

Şuya nihayet her şeyi anladı. Kazuo Kiriyama'nın üzerinde bunca zaman kurşungeçirmez bir yelek vardı.

"Şogo," dedi Noriko hafifçe titreyen bir sesle. "Gerçekten iyi misin?"

Şogo sevgiyle gülümseyip, "İyiyim. Teşekkürler, Noriko," dedi. Ardından bir kez daha cebindeki sigara paketini çıkardı. Paket boşalmıştı, bu yüzden etrafa bakınıp az önce ağzından düşen sigarayı yerden aldı ve yavaşça dudaklarına götürdü.

Şuya arkasını dönüp adanın üzerinde batmakta olan güneşe baktı. Bitmişti. En azından bu harika oyun bitmişti. Ve şimdi adanın dört bir tarafında, az ötedeki Kazuo Kiriyama'nınki de dâhil olmak üzere otuz dokuz sınıf arkadaşının cansız bedeni yatıyordu.

Şuya bir kez daha o baş döndürücü duyguyu hissetti. Belki de bu boşluk hissinden dolayı sağlıklı düşünemiyordu. Bütün bunlar ne için yaşanmıştı?

Gözünün önüne tek tek arkadaşlarının yüzleri geldi. Yoşitoki Kuninobu, "Seni öldüreceğim!" diye bağırırken. Şinji Mimura kendisi sınıftan dışarı çıktığı sırada sırıtırken. Tatsumiçi Oki kan çanağına dönmüş gözlerle elindeki baltayı savururken. "Kayoko Katohiki'yi görmeliyim," diyen Hiroki Sugimura sağlık kliniğinden dışarı çıkıp karanlığa karışırken. Hirono Şimizu, Kaori Minami'yi vurduktan sonra kaçarken. Gözleri yaşlı Yuki Utsumi, "Sen ölseydin ne yapardım bilmiyorum," derken. Yuko Sakaki parmaklarını çözüp elinden kurtulurken. Ve o ana dek korkulu rüyaları olan Kazuo Kiriyama soğuk gözlerle ona bakarken.

Şimdi hepsi ölmüştü. Sadece onların hayatı değil, beraberinde pek çok şey yerle bir olmuştu.

Ama henüz her şey bitmemişti.

"Şogo," dedi Şuya. Elinde tuttuğu sigarası iyice küçülen Şogo ona baktı. "Seni tedavi etmeliyiz."

Şogo gülümsedi. "Ben iyiyim. Önemli bir şey sayılmaz. Sen Noriko'nun yaralarıyla ilgilen." Ardından ekledi. "Ben de gidip Kazuo'nun silahlarını toplayayım." Bunları söyledikten sonra ters dönmüş minivana doğru yürüdü.

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 3

75

Şogo önden giderek dağa tırmanmaya başladı. Kazuo'nun zengin koleksiyonundan topladığı silahları omzundaki sırt çantasında taşıyordu. Şuya ve Noriko'ya silah vermemişti. Artık buna gerek yoktu.

Şuya vücudunun sol tarafıyla Noriko'ya destek olarak Şogo'yu takip ediyordu. Noriko'nun yanağındaki yarayı geçici önlem olarak suyla yıkamış ve üzerine dört tane yara bandı yapıştırmışlardı. Şogo yarayı dikmemeye karar vermişti. Şuya, Noriko'nun elindeki yarayı da temizlemiş ve avcunu tekrar bandanayla sarmıştı. Şogo fazla oyalanmadan kendi yaralarının da icabına bakmıştı.

Dağlar yavaş yavaş kararmaya başlamıştı ama artık çalılara gizlenerek yürümeye ihtiyaç duymadıkları için tırmanmakta eskisi kadar zorluk çekmiyorlardı. Üzeri yapraklarla kaplı toprak, bütün öğleden sonra ara vermeksizin yağan yağmur yüzünden ıpıslaktı.

Şogo, "Dağa tırmanacağız," deyip onlara öncülük ederek yola koyulduğundan beri epeyce mesafe katetmişlerdi.

"Şogo," dedi Şuya. Şogo dönüp ona baktı. "Nereye gidiyoruz?"

Şogo sırıttı. "Çok az yolumuz kaldı. Sadece beni takip edin."

Şuya, Noriko'yu saran kolunu düzeltip Şogo'nun dediğini yaptı.

Hem Yukiko Kitano ve Yumiko Kusaka'nın öldürüldüğü seyir platformu, hem de dağın güney tarafı uzun süre önce yasak bölge ilan edilmişti. Şogo dağın ortasının biraz üstünde kalan bu bölgeye girmeden önce durdu. *Aslında şöyle bir düşününce,* diye geçirdi içinden Şuya, *bulunduğumuz yerden biraz aşağıda Hirono Şimizu'nun, Kaori Minami'yi öldürdüğünü görmüştüm.*

"Burası uygun sanırım," dedi Şogo.

Eğimli arazi burada sona eriyordu ve etrafta hiç ağaç yoktu. Karşılarında güzel bir manzara uzanıyordu. Bulundukları yerden günbatımı sonrasında koyu mavi bir renge bürünen adanın tamamını görebiliyorlardı. Bu ada Şiroiva Lisesi öğrencileri arasındaki şiddetli mücadeleye sahne olmuştu. Ancak son düşmanları Sakamoçi'yi barındıran okul, tepelerin ardında gizli duruyordu.

Şuya derin bir nefes alarak, "Neden buraya kadar tırmandık? Nasıl kaçacağız?" diye sordu.

Şogo ona bakmadan gülümsedi. Ardından, "Sakin ol. Şuraya bak," dedi.

Şuya ve Noriko bakışlarını aynı anda Şogo'nun işaret ettiği yöne çevirdiler.

Şogo onlara güneydeki adanın ötesini işaret etmişti. Hava kararmaya başlamış olsa da denizi, üzerindeki birkaç adayı ve daha ötedeki ana karayı seçebiliyorlardı. Şuya ana karanın çeşitli yerlerine dağılmış ışıkları görebiliyordu. Biraz daha yakında olsalar bu ışıkların hangilerinin neon lambaların, hangilerinin kıyıdaki otoyolun ışıkları olduğunu söyleyebilirdi.

Şuya, Takamatsu Körfezi'ndeki Okişima Adası'nda olduklarını da biliyordu. Körfezde Megijima ve Ogijima isimli iki ada daha vardı. Okişima yan yana duran bu üç adanın kuzey ucundaydı. Bu da güneydeki dağın ötesinde gördükleri küçük adanın Megijima ve onun daha ilerisindeki adanın da Ogijima olduğu anlamına geliyordu. Bu iki adanın ötesinde ana kara yani Şikoku'nun Kagava ili uzanıyordu.

"Benim için çok tanıdık bir yer sayılmaz ama orası sizin eviniz. Şurası Şiroiva olmalı. Orayı bir daha asla göremeyeceksiniz, bu yüzden dikkatli bakın."

Şuya bakışlarını tekrar Şogo'ya çevirdi. "Bunca yolu sırf bunun için katettiğimizi söyleme sakın."

Şogo kıs kıs güldü. "Hey, nedir bu telaşın?" Ardından Noriko'ya döndü. "Bana tabancam ver. Kontrol etmem gereken bir şey var."

Noriko elindeki Smith & Wesson'ı ona uzattı. Şogo tabancanın silindirini açıp içine baktı. Şuya, Kazuo'ya bir el ateş ettikten sonra Noriko'nun tabancayı tekrar doldurduğunu biliyordu.

Şogo tabancayı Noriko'ya geri vermek yerine sağ elinde tuttu. Derin bir nefes aldı. "Size asıl niyetimin sizinle bir grup kurup oyunun sonunda

ikinizi birden öldürmek olabileceğini söyleyip duruyordum, hatırlıyor musunuz?"

Şuya tek kaşını kaldırdı. "Evet, hatırlıyorum ama?.."

"Evet, ama..."

"Uzun lafın kısası," dedi Şogo, "ikiniz de oyunu kaybettiniz."

Elindeki Smith & Wesson'ı onlara doğrulttu.

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 3

76

Şuya yüzünde tuhaf bir ifade oluştuğunu hissedebiliyordu. Sanki aynı anda hem şaşkın görünüyor hem de sırıtıyordu. Noriko da büyük ihtimalle benzer duygular içindeydi.

"Bu da ne demek oluyor?" dedi Şuya. "Şakanın sırası değil."

"Ben çok ciddiyim," dedi Şogo elindeki tabancanın horozunu kaldırarak.

Şuya'nın yüzündeki gülümseme kayboldu. Sağ koluyla sarıldığı Noriko'nun da gerildiğini hissedebiliyordu.

"Manzaranın biraz daha tadını çıkarabilirsiniz. Size bu manzarayı son görüşünüz olduğunu söylemiştim." Şogo'nun sakallı yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Bu, yüzünde ilk kez beliren uğursuz bir gülümsemeydi.

Tam o sırada bir karga gakladı. Kararmaya yüz tutmuş gökyüzünün yükseklerinde mi kanat çırpıyordu?

Şuya nihayet konuşabildi. Bu durum karşısında neler hissetmesi gerektiğini bilemiyordu; tek yapabildiği insana hüzün veren boğuk bir ses çıkarmak olmuştu. "Ne dedin sen? Neden bahsediyorsun?"

"Çok kalın kafalısın," dedi Şogo omuz silkerek. "İkinizi de öldüreceğim. Kazanan ben olacağım. Hem de ikinci kez."

Şuya'nın dudakları titriyordu. *Hayır. Bu mümkün değil.*

"Haydi ama kes şunu," dedi kekeleyerek. "Ya-yani bunca zamandır rol mü yapıyordun? Bi-bizi kolladın. Bize defalarca yardım ettin."

"Asıl siz bana yardım ettiniz," dedi Şogo sakin bir sesle. "Yardımınız olmadan Kazuo'yu öldüremezdim."

"O halde... Keiko hakkında anlattığın hikâye de yalan mıydı?" Şuya'nın sesi titriyordu. Alçak sesle konuşmaya çalıştıkça daha da yüksek sesle konuşuyordu.

"Evet," dedi Şogo kısaca. "Geçen yıl Hyogo'da düzenlenen Program'a katıldığım ve oyunda Keiko Onuki isimli bir kız olduğu doğru. Ama o kızla aramızda hiçbir şey yaşanmadı. Fotoğrafta gördüğünüz kız benim kız arkadaşım fakat onun ismi Kyoka Şimazaki ve bu oyunla hiçbir ilgisi yok. Kyoka hâlâ Kobe'de yaşıyor. Kaçığın teki. Her neyse, bu fotoğrafı yanıma almam için ısrar etti. Onun iyi bir yatak arkadaşı olduğunu da söylemeliyim."

Şuya derin bir nefes aldı. Yaz mevsiminin ilk aylarına özgü hafif bir rüzgârın tenini okşadığını hissetti ama nedense bu rüzgâr onu üşütmüştü. Temkinli bir ifadeyle, "Peki ya o düdük?" diye sordu.

Şogo yine kısa bir cevap vermekle yetindi. "Onu markette buldum. İşe yarayabileceğini düşündüm ve haklı çıktım."

Hava giderek kararıyordu.

Şogo sözlerine devam ederek, "Bana güvendiğiniz an oyunu kaybetmiştiniz," dedi ama Şuya buna hâlâ inanamıyordu. *Bu gerçek olamaz. Mümkün değil.* Birden aklına bir şey geldi. *Bu olsa olsa...*

Noriko, Şuya'nın konuşmasına fırsat tanımadan, "Şogo?" dedi. "Bu bize güvenip güvenemeyeceğini anlamak için yaptığın bir test falan mı? Böyle davranmanın sebebi Keiko'nun sana güvenmemiş olması mı?"

Şogo omuz silkti. "Hâlâ o peri masalına inanman şaşırtıcı."

Bu onun son sözleri oldu. Elindeki silahı sımsıkı tuttu ve yavaşça tetiği çekti.

Adaya karanlık çökerken iki el silah sesi duyuldu.

KALAN ÖĞRENCİ SAYISI: 1
ŞİROİVA LİSESİ, 1-B SINIFI, PROGRAM İDARE MERKEZİ TAKİP SİSTEMİ RAPORU
– OYUN BİTTİ –

77

Şogo Kavada (5 No.lu Erkek Öğrenci) gemideki yumuşak kanepede arkasına yaslandı. Dalgaların etkisiyle hafif hafif sallanıyordu.

İçinde bulunduğu kamara bir koruma gemisi için oldukça ferah sayılırdı. Tavanı alçaktı ama kamara en az birkaç metrekare olmalıydı. Ortada bir sehpa ve iki tarafta birer kanepe duruyordu. Şogo kapıya uzak olan kanepeye kurulmuştu.

Kamara güvertenin aşağısında olduğu için penceresi yoktu. Bu yüzden Şogo etrafı göremiyordu ama saatin 20:30'u geçtiğini tahmin edebiliyordu. Tavandaki sarı lambaların ışığı cam kül tablasının üzerinden yansıyordu. Gerçi Şogo'nun başka sigarası kalmamıştı.

Şogo, oyun sona erip adadaki bütün yasak bölgeler serbest bırakıldıktan sonra Sakamoçi'nin talimatlarını izleyerek okula ulaşmıştı. Yoşio Akamatsu ve Mayumi Tendo'nun okulun önünde, Yoşitoki Kuninobu ve Fumiyo Fujiyoşi'nin ise sınıfta duran cesetlerine kimse dokunmamıştı.

Boynundaki gümüş tasmadan nihayet kurtulan Şogo, haberler için çekim yapıldıktan sonra askerler tarafından limana götürülmüştü. Limana iki gemi demirlemişti. Biri kazananı diğeriyse bunca zaman okulda tıkılıp kalan askerleri geri götürmek içindi. Adadaki askerlerin büyük bir kısmı kendilerine tahsis edilen gemiyle gidecekti. Sadece Sakamoçi ve sınıfa oyunun kurallarını anlattığı sırada yanında duran üç asker Şogo'yla aynı gemiye binecekti. Ertesi gün sözleşmeli bir temizlik ekibi adaya gelip öğrencilerin cesetleriyle ilgilenecekti. Adadaki hoparlörler ve okul binasındaki bilgisayarlar da birkaç gün içinde sökülmüş olacaktı. Elbette bilgisayardaki program ve veriler çoktan başka yere aktarılıp silinmişti.

On ay önce Kobe İkinci Bölge Lisesi Programı tamamlandıktan sonra da benzer işlemler uygulanmıştı.

Şogo şimdi bekliyordu. Okişima'nın güneyine ulaşmışlardı. Koruma gemisi doğrudan Takamatsu Limanı'na dönecek, askerleri taşıyan gemi ise büyük ihtimalle rotasını değiştirip batıdaki askeri üsse yönelecekti.

Kapının yuvarlak kolu tıkırdayarak çevrildi. Dışarıda nöbet tutan asker –bu Nomura isimli, karizma yoksunu askerdi– başını uzatıp içeri baktıktan sonra kenara çekildi. Kapıda Kinpatsu Sakamoçi belirdi. Üzerinde iki fincan olan bir tepsiyle içeri girerek, "Seni çok beklettim mi Şogo?" dedi. Nomura kapıyı kapadı.

Sakamoçi kısacık bacaklarıyla Şogo'ya doğru yürüdü. Tepsiyi masaya bırakıp, "Sana çay getirdim," dedi. "İstediğin kadar içebilirsin." Sol koltuk altından düz bir mektup zarfı çıkarıp Şogo'nun karşısındaki kanepeye kuruldu. Zarfı sehpaya fırlatıp omuz hizasındaki saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı.

Şogo kayıtsızca zarfa baktı ve gözlerini Sakamoçi'nin üzerine dikerek, "Ne istiyorsun?" dedi. "Beni biraz rahat bırakasana. Yorgunum."

"Buyur bakalım," dedi Sakamoçi fincanı dudaklarına götürürken yüzünü buruşturarak. "Büyüklerine karşı daha saygılı olmalısın. Bir zamanlar Kato isminde bir öğrencim vardı. Beni çok zorladı ama şimdi büyüdü ve oldukça saygılı birisi."

"Ben senin eğittiğin domuzlardan değilim."

Sakamoçi bu söz onu şaşırtmış gibi gözlerini açtıktan sonra bir kez daha gülümsedi. "Haydi ama Şogo. Niyetim sadece seninle hoş bir sohbet yapmak."

Şogo sırtını kanepeye yaslayıp bacaklarını topladı. Yüzünü avuçlarının arasına aldı ve hiçbir şey söylemedi.

"Nereden başlasam?" Sakamoçi fincanı bırakıp ellerini ovuşturdu. Gözleri parlıyordu. "Program için bir bahis havuzu oluşturduğumuzu biliyor muydun Şogo?"

Şogo karşısındaki bir çöp yığınıymış gibi gözlerini kıstı. Ardından, "Buna hiç şaşırmadım," dedi. "Sizler zevksiz adamlarsınız."

Sakamoçi gülümsedi. "Ben paramı Kazuo'ya yatırmıştım. Tam tamına yirmi bin yen. Maaşımı düşünürsek bu oldukça yüklü bir miktar sayılır. Ama sayende bütün paramı kaybettim."

"Ne kötü," dedi Şogo merhametten yoksun bir sesle.

Sakamoçi bir kez daha gülümseyerek, "Boynunuzdaki tasmalar sayesinde sizin nerede olduğunuzu takip edebileceğimi söylemiştim, değil mi?" diye sordu.

Bu sorunun cevabı açıktı. Bu yüzden Şogo cevap verme zahmetinde bulunmadı.

Sakamoçi, Şogo'ya baktı. "Sen oyunun başından beri Şuya ve Noriko'yla berabersin, değil mi? Bu da oyunun sonunda onlara ihanet ettiğin anlamına geliyor. Haksız mıyım?"

"Ne olmuş yani?" dedi Şogo. "Bu harika oyunda herhangi bir kısıtlama yok. Komik olma. Beni bu yüzden eleştirecek değilsin herhalde."

Sakamoçi'nin yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Saçını arkaya doğru attı, çayını yudumladı ve ellerini tekrar ovuşturdu. Sanki bir sır veriyormuş gibi, "Hey Şogo," dedi. "Aslında bunu kimseye söylememeliyim ama sana gerçeği anlatacağım. O tasmalarda gizli birer mikrofon vardı, bu yüzden oyun sırasında öğrencilerin konuşmalarını duyabiliyorduk. Bahse girerim senin bundan haberin yoktu."

O ana dek Sakamoçi'ye umursamaz cevaplar veren Şogo, nihayet meraklanmış gibi görünüyordu. Kaşlarını çatıp dudaklarını birbirine bastırarak, "Lanet olsun... bunu nereden bilebilirdim ki?" dedi. "O halde onları nasıl kandırdığımı duydun."

"Evet, duydum," dedi Sakamoçi başını sallayarak. "Ama bu hiç de hoş bir davranış sayılmazdı Şogo, değil mi? 'Sakamoçi'yi ele geçirmeyi başarsak bile hükümetin ondan kolayca vazgeçebileceğinden eminim,' dediğini duydum. Program Gözetmenliği saygın bir iştir. Herkes bu işin altından öyle kolay kolay kalkamaz."

Sakamoçi'nin sızlanmalarını duymazdan gelen Şogo, "Bana bunu neden anlatıyorsun?" diye sordu.

"Ah, bilmiyorum," dedi Sakamoçi. "Öyle başarılı bir performans sergiledin ki bu sırrı seninle paylaşmadan edemedim."

"Bu çok saçma."

Şogo başını başka yöne çevirse de Sakomoçi sözlerine devam etti. "Harika bir performans sergiledin fakat..." Şogo tekrar ona baktı. "Anlayamadığım bir şey var."

"Neymiş o?"

"Neden o ikisini Kazuo öldükten hemen sonra vurmadın? İstesen bunu yapabilirdin, değil mi? Bunu bir türlü çözemedim."

"Onlara söylediğim gibi," dedi Şogo bir an bile tereddüt etmeden. "Evlerine son bir kez daha bakmalarını istedim. Onlara cehenneme yapacakları yolculuktan önce küçük bir hediye verdim. Buna inanmayabilirsin ama ben oldukça vefakâr sayılırım. Ne de olsa oyunu onlar sayesinde kazandım."

Sakamoçi gülümsemeye devam ederek, "Hımm," dedi ve fincanı tekrar dudaklarına götürdü. Sonra elinde fincanla arkasına yaslanarak, "Hey Şogo," dedi. "Kobe İkinci Bölge Lisesi Programı'nın verilerini ele geçirdim." Şogo'ya baktı. Şogo da hiçbir şey söylemeden ona bakıyordu. "Bu verilere göre Keiko Onuki isimli bir kızla herhangi bir yakınlaşman olmamış."

"Onuki mi? Daha önce de söylediğim gibi o hikâye tamamen uydurma," dedi Şogo onun sözünü keserek ama Sakamoçi daha fazlasını söylemesine izin vermedi. "Şuya Nanahara..." Şogo sustu.

"Şuya Nanahara ve Noriko Nakagava'ya, Onuki'yi iki defa gördüğünü söyledin. İlkinde onu sadece çok kısa bir süreliğine görmüştün. İkincisi ise sen oyunu kazanmadan hemen önceydi ve Keiko ölmüştü. Oysa kayıtlara göre oyun süresince Keiko'nun ismini bir kez bile söylememişsin."

"Nasıl söyleyebilirdim ki? Dediğim gibi onunla aramda hiçbir şey yoktu. Beni doğru anladığından emin misin?"

"Ama sorun şu ki Şogo onu ikinci kez gördüğünde tam iki saat yanında kalmışsın."

"Bu sadece bir rastlantıydı. Keiko'nun bulunduğu yer saklanıp dinlenmek için çok uygundu. Onun ismini bu kadar net hatırlamamın sebebi de bu zaten. Dediğim gibi Keiko korkunç bir şekilde öldü."

Sakamoçi gülümsemeye devam ederek başını salladı. "Diğer bir konu da... tam on sekiz saat süren o oyun boyunca –ki bu oldukça kısa bir süre sayılır, belki sebebi o oyun için belirlenen mekânın çok küçük olmasıydı– senin kimseyle tek bir kelime konuşmamış olman. 'Dur' ya da 'Ben düşman değilim,' gibi sözler dışında."

"Bu da oynadığım oyunun bir parçasıydı," dedi Şogo onun sözünü keserek. "Bunu anlamak hiç de zor sayılmaz."

Sakamoçi, Şogo'nun açıklamasına aldırmadan gülümsedi. "İlk oyunda nasıl bir yöntem izlediğin hakkında en ufak bir fikrim yok. Sürekli etrafta dolaştığını biliyorum ama..."

"O oyun benim için bir ilkti. Akıllıca oynamanın yolunu bilmiyordum."

Sakamoçi başını salladı. Bir kez daha gülümsememek için kendini zor tutuyordu. Bu sohbetin onu çok eğlendirdiğini belli etmemeye çalışıyormuş gibi bir hali vardı. "Aklıma gelmişken o fotoğrafa ne oldu? Senin için sorun olmazsa onu ben de görebilir miyim?"

"Fotoğraf mı?"

"Haydi ama onu Nanahara ve Nakagava'ya göstermiştin, değil mi? Onlara bunun Onuki'nin fotoğrafı olduğunu söyledin. İzin ver, bir de ben bakayım. Aslında bu fotoğraf Şimazaki isminde bir kıza ait, değil mi?"

Şogo dudaklarını büzdü. "Fotoğrafı sana neden göstereyim?"

"Haydi ama beni kırma. Ben senin rehberinim. Lütfen. Haydi, lütfen," dedi Sakamoçi sehpanın üzerinden eğilerek.

Şogo gönülsüzce elini arkaya atıp cebini kurcaladı. Sonra tek kaşını kaldırarak elini tekrar öne getirdi. Elinde fotoğraf yoktu.

"Yok," dedi. "Kazuo'yla mücadele ederken düşürdüm herhalde."

"Düşürdün mü?"

"Evet. Doğru söylüyorum. Cüzdanımı düşürmüşüm. Zaten artık ona ihtiyacım da kalmadı."

Sakamoçi bir anda kahkahalara boğuldu. Gülerken bir yandan da, "Anlıyorum," dedi. Karnını tutup bacaklarını döverek gülmeye devam etti.

Şogo önce onun bu haline bir anlam veremedi ama sonra gözlerini kısarak penceresiz kamaranın tavanına baktı.

Koruma gemisinin duvarlarında izolasyon olmasına rağmen içeride güçlükle de olsa duyulan bir uğultu vardı. Bu uğultunun geminin motorlarından gelmediği açıktı.

Uğultu giderek arttı, belli bir noktaya ulaştıktan sonra yavaş yavaş azaldı ve tamamen yok oldu.

Şogo suratını buruşturdu.

"Bu seni rahatsız mı etti, Şogo?" Sakamoçi gülmeyi bıraktı. Gerçi yüzünde hâlâ o tüyler ürpertici gülümseme vardı. "Duyduğun ses bir helikoptere aitti." Tekrar fincanına uzanıp içindeki çayı bitirdi. "Hepinizin mücadele verdiği adaya gidiyor."

Şogo kaşlarını çattı ama bu hareketinde farklı bir anlam vardı. Sakamoçi bunu umursamadı. Kibirli bir tavırla kanepeye yaslanıp konuyu değiştirdi. "Hey Şogo. Haydi şimdi tekrar şu tasmalardan bahsedelim. Biliyor musun, aslında onlara Guadalcanal 22 deniyor ama bunun konumuzla bir alakası yok. Sen Şuya'ya bu tasmaların asla çıkartılamayacağını söylemiştin, değil mi?"

Şogo bu soruya cevap vermeyince Sakamoçi sözlerine devam etti. "Aslında bu teorin kesinlikle doğru. Her tasmada üç farklı sistem var. Her sistemde %1 hata payı olsa bile üç sistemin aynı anda etkisiz hale gelme ihtimali milyonda bir. Gerçekte bu ihtimal daha da zayıf. Bu yüzden aynen senin söylediğin gibi bu tasmalardan kurtulmak imkânsız. Onu çıkarmaya çalışmak patlamasına ve boynunda taşıyan kişinin ölümüne neden olur. Gerçi bunu deneyen çok fazla kişi olduğunu da söyleyemem."

Şogo hâlâ sessizdi.

"Sorun şu ki," dedi Sakamoçi öne eğilerek, "bu oyunda Savunma Kuvvetleri'nin silah laboratuvarıyla temasa geçmeye karar verdim ve bil bakalım bana ne söylediler." Şogo'ya baktı. "Temel elektronik bilgisine sahip birisinin radyo gibi aletlerde bulunan basit transistör parçalarıyla

bu tasmaları etkisiz hale getirebileceğini söylediler. Tabii bu kişinin aletlerin içindeki devre sistemini önceden bilmesi gerekiyor."

Şogo önce hiçbir şey söylemedi ama Sakamoçi bakışlarını üzerinden ayırmayınca, birden onun lafı nereye getirmeye çalıştığını anlamış gibi, tuhaf ve ifadesiz bir ses tonuyla, "Ne demek istediğini bilmiyorum," dedi. "Bu bilgiye kim, nasıl sahip olabilir ki?"

Sakamoçi sırıtarak başını salladı. "Haklısın. Her neyse, bir tasma etkisiz hale getirildiğinde onu taşıyan kişinin öldüğüne dair bir sinyal almamız gerekir, değil mi? Diğer bir deyişle boynundaki tasmadan kurtulmayı başaran bir öğrenci rahatlıkla hayatta kalmayı başarabilir. Bu aşamadan sonra tek yapması gereken, oyunun bitmesini beklemek ve ordu bölgeden ayrıldıktan sonra oradan kaçmak olur. Tıpkı senin Şuya Nanahara'ya anlattığın gibi. Diyelim ki oyun öğleden sonra sona erdi ve temizlik ekibi bölgeye bir gün sonra ulaşacak. Bu, arada epeyce zaman olacağı anlamına geliyor. Üstelik yılın bu mevsiminde deniz, yüzmeye imkân tanımayacak kadar soğuk da olmaz."

Sakamoçi artık bir şeyler söylemesini isteyen gözlerle Şogo'ya baktı ama Şogo sadece, "Hah," demekle yetindi. Sakamoçi sırtını tekrar kanepeye yasladı. "Bu delilik. Tasmaların devre sisteminin çok gizli bir bilgi olması gerekmiyor mu? Bir lise öğrencisi bu bilgiye nereden ulaşabilir ki?"

Sakamoçi, "Aslında ulaşabilir," dedi. Şogo, Sakamoçi'ye baktı. "Sizlerle ilgili tüm kayıtlar ve Guadalcanal cihazıyla ilgili bütün detaylar elimin altında. Normal şartlarda bu bilgileri gözden geçirmeye ihtiyaç duymam. Sadece arkama yaslanıp sergilediğiniz zekânın tadını çıkarırım. Ama bu defa oyun başlamadan önce hem Diktatörlük Merkezi hem de Özel Savunma Kuvvetleri benimle irtibata geçti. Yani ayın yirmisinde."

Şogo, Sakamoçi'ye baktı.

"Bana mart ayı içinde hükümetin bilgi işlem sistemine izinsiz bir giriş yapıldığını söylediler." Sakamoçi kısa bir süre sustuktan sonra sözlerine devam etti. "Elbette bunu yapan kişi arkasında hiçbir iz bırakmadığını düşünmüş. Bu kişi inanılmaz derecede yetenekliymiş ve bunu yaptığı sırada sistem yöneticisiyle karşılaşmış olmasına rağmen, sistemden çıkmadan önce giriş bilgilerini silmeyi başarmış. Fakat..."

Sakamoçi sözlerine bir kez daha ara verdi. Şogo sessizce onu dinliyordu.

"... hükümetin bilgi işlem sistemi çok sıkı korunuyor. Gizli tutulan farklı bir sistemle, yapılan her işlemin kaydı saklanıyor. Elbette bu ikinci sistem sürekli denetlenmiyor ve sistem yöneticisi o tarihlerde herhangi bir tuhaf durumla karşılaşmamış. Bu yüzden bu olay epeyce geç fark edilmiş. Ama fark edilmiş. Evet, fark edilmiş."

Şogo dudaklarını birbirine bastırarak Sakamoçi'ye baktı. Boğazındaki âdemelması hafifçe kıpırdadı. Bu belli belirsiz fark edilen bir hareketti.

"Bak," dedi Şogo. "Bir temizlik işçisinin bana cesetlerin nasıl toplandığını anlattığı doğru. Bir barda oturmuş karşılıklı içki içiyorduk. Konu kendiliğinden açıldı. Ayrıca Program'ın öğrencilere tanınan süre dolduğu için sona ermesine nadiren rastlandığını söyleyen kişi de bir önceki oyunun rehberiydi. Bunu kendisine de sorabilirsiniz."

Sakamoçi sağ elini burnunun altına sürterek Şogo'ya baktı. "Bana neden açıklama yapıyorsun? Sana bir şey sormadım ki."

Şogo'nun âdemelması bir kez daha kıpırdadı. Bu defaki öncekinden çok daha belirgindi.

Sakamoçi kıs kıs güldü. "Belli ki gizlice ulaşılan verilerin içinde Program'la ilgili bilgiler de varmış; Guadalcanal tasmasının nasıl çalıştığını gösteren teknik bilgiler. Böyle lüzumsuz bir bilgiyi kim ne yapacaktı ki? Yani bu bilgi ne işe yarayacaktı? Sisteme sızan kişi bunu ifşa etse bile hükümet yeni bir tasma tasarlayarak olaya son noktayı koyardı. Şu ana dek bu bilginin ifşa edildiğini gösteren herhangi bir olayla da karşılaşmadık. Ama sisteme sızan kişinin bu bilgiye her ne pahasına olursa olsun ulaşmak istediğini tahmin edebiliriz. Sen de böyle düşünmüyor musun?"

Şogo cevap vermedi. Sakamoçi içini çekerek az önce sehpanın üzerine fırlattığı zarfı aldı. Onu ters çevirdi ve içinden çıkanları yan yana Şogo'nun önüne koydu.

Zarftan iki fotoğraf çıkmıştı. İkisi de siyah beyazdı ve B5 boyutlarındaki kâğıtlara basılmıştı. Fotoğrafların birinde renk karşıtlığı yoktu, bu yüzden ne olduğunu anlamak zordu ama diğerinde bir kamyonet ve etrafında üç siyah nokta olduğu açıkça görünüyordu. Fotoğraf kamyonetin çatısını gösterdiği için bu noktalar büyük ihtimalle birilerinin kafasıydı.

"Görüyorsun, değil mi?" dedi Sakamoçi. "Bu üçünüzün kısa bir süre önce çekilmiş bir fotoğrafı; Kazuo'yu öldürmenizden hemen sonra. Bu fotoğraflar uydu aracılığıyla çekildi. Çoğunlukla böyle şeyler yapmayız. Ama şimdi diğer fotoğrafa dikkatlice bakmanı istiyorum. Gördün mü? Pek net seçilmiyor, değil mi? Oysa bu bir dağın fotoğrafı. Sen o ikisini vurduğun sırada çekildi. Yeterli ışık yoktu ve ağaçların altında olduğunuz için net bir görüntü alamadık. Bu yüzden kendinizi göremiyorsun."

Sakamoçi sessizleşti. Gemi hafifçe sallandı ama Şogo ve Sakamoçi hiçbir şey söylemeden birbirlerine bakmaya devam ettiler.

Sakamoçi derin bir nefes aldı ve saçlarını bir kez daha kulağının arkasına attı. Ardından gülümsedi ve tuhaf bir samimiyetle, "Evet, Şogo," dedi. "Bu oyunu en başından beri sıkı bir şekilde takip etmişim, değil mi? Sen Şuya Nanahara ve Noriko Nakagava'yı vurduktan sonra Nanahara'nın ölmesi elli dört saniye, Nakagava'nın ölmesi ise tam tamına bir dakika otuz saniye sürdü. Oysa o kadar yakın mesafeden vurduğunda hemen ölmeleri gerekirdi. Bu gecikmenin sebebi ne?"

Şogo hâlâ sessizdi ama şimdi –kendisi bunu bilse de, bilmese de– yüzü gerilmişti. Güçlükle, "Bu mümkün," demeyi başardı. "Ben de olsam hemen ölmeleri gerektiğini düşünürdüm ama..."

"Bu kadarı yeter," dedi Sakamoçi onun sözünü keserek. Ardından sert bir sesle ekledi: "Artık buna bir son verelim." Şogo'nun gözlerinin içine baktı ve onu azarlarmış gibi başını salladı. "Şuya Nanahara ve Noriko Nakagava hâlâ o adada. Yaşıyorlar, değil mi? Dağda saklanıyorlar. Hükümetin bilgi işlem sistemine sızan kişi sendin... ya da senin bir arkadaşın. O tasmaları nasıl çıkarabileceğini biliyordun. Sizi dinlediğimizi de biliyordun, bu yüzden bir radyo tiyatrosunu aratmayan bir performans sergileyerek onları vurmuş gibi yaptın. Sonra da boyunlarındaki tasmaları çıkardın. Haksız mıyım? Kusursuz bir oyun sergilediğini söyleyemem çünkü hâlâ bu oyunun ortasındasın."

Şogo, Sakamoçi'ye baktı. Dişlerini sıkarak suratını buruşturdu.

Sakamoçi gülümsemeye devam ederek, "Onlara buluşma yeriyle ilgili bir mesaj vermiştin, değil mi?" dedi. "Her şey bittikten sonra bir araya gelmeyi düşünüyordunuz. Eh, artık bunu unutsan iyi olur. Az önce

üzerimizden geçen helikopter adaya zehirli gaz pompalayacak. Birkaç zehrin karışımından oluşan bu hardal gazını yeni geliştirdik ve ismini Büyük Doğu Asya'nın Zaferi 2 koyduk. Koruma gemileri hâlâ orada. Nanahara ve Nakagava'nın işi bitti."

Şogo, Sakamoçi'ye bakarak parmaklarını yapay deri kanepenin koluna geçirdi. Sakamoçi derin bir nefes aldı ve tekrar arkasına yaslandı. Saçlarını geriye attı. "Geçmişte hiç buna benzer bir olay yaşanmamıştı. Kurallara göre aslında oyunun kazananı sen değilsin. Fakat eğitim komitesinde görevli üstlerimden biri bahislerde senin üzerine yüklü miktarda para yatırmış. Bu yüzden yaşananların aramızda kalmasına karar verdim. Bahsettiğim görevliye yardımcı olursam kariyerimde yükselebilirim, bu yüzden oyunun kazananı yine sen olacaksın. Kayıtlara, bu iki öğrenciyi öldürdüğün geçecek. Şimdi tatmin oldun mu Şogo?"

Şogo her an titreyecekmiş gibi kaskatı kesilmişti. Fakat Sakamoçi tek kaşını kaldırınca bakışlarını ondan kaçırıp yere çevirdi. "Be-ben neden bahsettiğini bilmiyorum..." dedi. Elini gergin bir tavırla birkaç kez yumruk yapıp tekrar açtı. Sonra Sakamoçi'ye baktı ve endişeli bir sesle konuştu. "Neden gaz pompalamakla uğraşıyorsunuz? Bu, halktan topladığınız vergileri boşa harcamaktan başka bir işe yaramaz."

Sakamoçi bu sözlere kıs kıs güldü. "Öyle olup olmadığını yakında göreceğiz." Ardından, "Ah, tabii ya," dedi. Ceketinin içinden küçük bir otomatik tabanca çıkarıp Şogo'ya doğrulttu. Şogo'nun gözleri büyüdü. "Senin icabına bakma işini de kendi aramızda halletmeye karar verdim. Çok tehlikeli düşüncelerin var. Senin gibi birinin yaşamasına izin vermek ülkenin zararına olur. Kasadaki çürük elmadan kurtulmamız gerek. Bunu ne kadar çabuk yaparsak o kadar iyi olur. Biz sana ulaştıktan sonra oyunda aldığın yaralar yüzünden öldüğünü söyleyeceğiz. Nasıl fikir ama? Ah, endişelenme. Seninle aynı düşüncelere sahip başka arkadaşların varsa biz onları buluruz. Seni sorguya çekmemize gerek yok."

Şogo bakışlarını yavaşça tabancadan ayırıp Sakamoçi'ye çevirdi. "Sen..." dedi. Şimdi ona dişlerini gösteriyordu. Sakamoçi sırıttı. "Aşağılık herif!" diye haykırdı Şogo. Sesinde öfke ve çaresizliğin yanı sıra anlamını çözemediği şeylere karşı duyduğu korku da vardı. O an Sakamoçi'nin

gırtlağını sıkmayı her şeyden çok istiyordu. Ama Sakamoçi'nin kendisine doğrulttuğu silah bunu engelliyordu. Tek yapabildiği bacaklarının üzerine duran ellerini yumruk haline getirmekti.

"Se-senin çocuğun yok mu? Böyle boktan bir oyunu nasıl kabullenirsin?"

"Elbette var," dedi Sakamoçi sakince. "Eğlenmeyi çok sevdiğim için üçüncü çocuğumuz yolda."

Şogo bu espriye herhangi bir tepki vermek yerine, "O halde bunu nasıl kabul edersin?" diye bağırdı. "Günün birinde senin çocuklarından biri de bu oyuna dâhil olabilir. Yoksa senin gibi yüksek rütbeli görevlilerin çocukları bu oyundan muaf mı tutuluyor?"

Sakamoçi bu sözlere alınarak başını iki yana salladı. "Bu çok saçma bir düşünce. Nasıl böyle bir şey söylersin, Kavada? Program'm koşullarını okudun, değil mi? Kimse bu oyundan muaf tutulamaz. Elbette bağlantılarımı kullanarak çocuklarımı prestijli bir okula vermek gibi numaralar yaptım. Neticede ben de insanım. Ama insan olmak aynı zamanda kurallara uymayı da gerektiriyor... Ah, doğru ya, sen o bilgiyi çalmayı başaramamıştın, değil mi?

"Çok gizli dosyalarda Program'la ilgili bilgiler de vardı. Ülkemizin bu Program'a ihtiyacı olduğunu söylemeliyim. Bu kesinlikle bir deney değil. Haydi ama, sence neden yerel haber kanallarında kazananın görüntülerini veriyoruz? Elbette izleyenler, bu zavallı çocuğun belki de oyunu oynamak bile istemediği halde başkalarıyla mücadele etmek zorunda kaldığını düşünerek ona acıyordur. Öte yandan onu seyredenler hayatta kimseye güvenilmeyeceği sonucuna varıyor, değil mi? Bu da insanların birlik olup hükümete karşı bir darbe düzenleme umutlarını söndürüyor. Yani bu oyun sayesinde Büyük Doğu Asya Cumhuriyeti ve onun idealleri sonsuza dek yaşayacak. Böylesine onurlu bir amaç uğruna yeri geldi mi herkes ölmek zorunda. Ben bu anlayışı çocuklarıma da aşıladım. En büyük çocuğum henüz ilkokul ikinci sınıfta olmasına rağmen daha şimdiden bu Cumhuriyet için hayatını bile feda edebileceğini söylüyor."

Şogo'nun elleri titremeye başlamıştı. "Sen delirmişsin," dedi. "Sen kafayı yemişsin! Nasıl böyle düşünürsün?" Bunları söylerken hıçkırıklara

boğulmak üzereydi. "Bir hükümetin görevi halkına hizmet etmektir. İçinde bulunduğumuz sistemin köleleri olmamalıyız. Sen bu ülkenin mantık sınırları içinde yönetildiğini düşünüyorsan aklını yitirmişsin!"

Sakamoçi onun sözlerini tamamlamasını bekledikten sonra. "Hey Kavada," dedi. "Sen hâlâ çocuk sayılırsın. Belli ki arkadaşlarınla bu konuları konuşmuşsun ama ben biraz daha düşünmeni istiyorum. Harika bir ülkede yaşıyoruz. Burası dünyanın en refah dolu ülkelerinden biri. Belki diğer ülkelere seyahat etmekte zorlanıyoruz ama endüstriyel ürün ihracatında rakipsiziz. Hükümetin yayın organları kişi başına düşen üretim miktarında dünyadaki bütün ülkeleri geride bıraktığımızı söylerken yalan söylemiyor. Bu refah düzeyi güçlü bir merkezî hükümetin halkı bir arada tutmasıyla sağlanıyor. İnsanları kontrol altında tutmak önemli. Aksi halde Amerikan İmparatorluğu gibi üçüncü dünya ülkesi oluruz. O ülkenin uyuşturucu, şiddet ve eşcinsellik gibi problemlerle çalkalandığını biliyorsun, değil mi? Geçmişteki zaferlerinden nemalanıyorlar ama yıkılmaları an meselesi."

Şogo sessizliğini hâlâ koruyordu. Dişlerini sıktı. Ardından çabucak, "Benim de bir şey söylememe izin ver," dedi.

Sakamoçi tek kaşını kaldırdı. "Ne söyleyeceksin? Haydi söyle bakalım."

"Sen adını refah koysan da," Şogo yorgunluğuna rağmen ağırbaşlılığını koruyordu, "bütün bunlar sahtekârlıktan başka bir şey değil. Beni öldürsen bile bu gerçek asla değişmeyecek. Sen sonsuza dek bir sahtekâr olmaya mahkûmsun. Bunu sakın aklından çıkarma."

Sakamoçi omuz silkti. "Konuşman bitti mi?" Silahını tekrar Şogo'ya doğrulttu. Şogo dudaklarını birbirine bastırıp üzerine doğrultulan silahı umursamadan Sakamoçi'ye baktı. Yaptıklarının sonucuyla yüzleşmeye hazır görünüyordu.

"Görüşürüz, Kavada." Sakamoçi ona veda edercesine başını salladı. Parmağı tetiği çekmeye başladı...

TAK TAK TAK. Odaya bir makineli tüfeğin daktilo sesine benzeyen takırtıları yayıldı.

Sakamoçi'nin parmağı durdu. Çok kısa bir an kapıya bakması dikkatini dağıtmaya yetmişti. Başını tekrar çevirdiğinde Şogo burnunun

dibinde duruyordu. Ortada bir sehpa olmasına rağmen aralarında en fazla on santimetrelik bir mesafe vardı. Şogo bir sihirbaz kadar hızlı hareket etmiş, âdeta oraya ışınlanmıştı.

Kamaranın dışında tekrar makineli tüfeğin takırtıları duyuldu.

Şogo'nun sol eli Sakamoçi'nin sağ elindeki silahı aşağı indirdi. Sakamoçi olduğu yerde donup kaldı ve şimdi neredeyse kendisini öpecek kadar yakınında duran Şogo'ya baktı. Uzun saçları çok fazla dağılmamıştı. Elini Şogo'dan kurtarmaya çalışmadı. Sadece ağzını kapayıp ona bakmakla yetindi.

Dışarıdaki takırtılar tekrar duyuldu.

Kapı açıldı. "Bir saldırı..." Nomura içeride neler olup bittiğini anlar anlamaz durdu ve elindeki tüfeği kaldırdı.

Şogo sol eliyle Sakamoçi'nin sağ elini tutmaya devam ederek, onu sanki tango yapıyormuş gibi olduğu yerde döndürdü. Bunu yaparken Sakamoçi'nin tabancanın tetiğinde duran işaret parmağına bastırıp ateş etti. Tabancadan çıkan üç kurşun Nomura'nm kalbine denk gelmişti. İnleyerek yere yığıldı. Şimdi kamaranın kapısı açık olduğu için dışarıdaki takırtılar daha net duyuluyordu.

Şogo, Sakamoçi'nin gözlerinin içine baktı. Hâlâ birbirlerine sarılmış haldeydiler ve Şogo sağ yumruğunu onun çenesinin altına geçirdi.

Sakamoçi kan tükürmeye başladı. Bakışlarını Şogo'nun üzerine sabitlemişti. Dudaklarından akan kan çenesinden aşağı süzülüp yere damlıyordu.

"Sana bunu yapmanın halkın ödediği vergileri boşa harcamak olacağını söylemiştim." Şogo yumruğunu döndürerek Sakamoçi'nin çenesine yaptığı baskıyı artırdı. Aynı anda Sakamoçi'nin bakışları üzerinden ayrıldı ve gözleri yavaşça yukarı doğru kaydı.

Şogo ondan uzaklaştığında kanepenin üzerine yığılıp kaldı. Boğazı yarılmıştı. Nefes borusuna saplanan kahverengi sopa, tuhaf bir süs eşyası gibi görünüyordu. Yakından bakıldığında, sopanın ucuna altın sarısı harflerle işlenmiş HB logosu görülebilirdi. Şogo ve Şuya da dâhil olmak üzere sınıftaki herkes bu kalemleri kullanarak önlerindeki kâğıtlara "bir-

birimizi öldüreceğiz" yazmıştı ama Kinpatsu Sakamoçi kendisini öldüren şeyin bu kalem olduğundan büyük ihtimalle habersizdi.

Şogo, Sakamoçi'nin cansız bedenine baktıktan sonra tabancayı kemerine sıkıştırdı. Hızla yüzükoyun yerde yatan Nomura'nın yanına gidip onun tüfeğini de aldı. Nomura'nın kemerindeki yedek şarjörü de aldıktan sonra kamaradan çıktı. Koridorun sağ tarafındaki iki kapıyı teker teker açıp içeri baktı ama yan yana sıralanmış ranzalardan başka bir şey göremedi. İçeride kimsecikler yoktu.

Takırtılar giderek yaklaşıyordu. Dar koridorun ilerisindeki merdivenlerden bir asker yuvarlandı. Bu artık hayatta olmayan Kondo'ydu. Elinde bir silah vardı ama üzerine zırh giymemişti. Belki de artık oyun bittiği için güvende olduğunu sanıyordu.

Şogo, Kondo'nun cesedinin etrafından dolaşıp merdiven boşluğundan yukarı baktı.

Elinde bir Ingram M10 tutan Şuya Nanahara (15 No.lu Erkek Öğrenci), Noriko Nakagava'yla (15 No.lu Kız Öğrenci) birlikte yukarıda duruyordu. İkisi birden Şogo'ya baktılar. Sırılsıklam olmuşlardı.

78

"Şogo!"

Şuya, Şogo'yu sağ salim karşısında görmenin verdiği rahatlamayla haykırdı. Kendi tabancasından çıkan sesleri bastıran o silah sesini duyduğunda çok geç kalmış olabileceklerini düşünmüştü.

Şogo az önceki askerin cansız bedeninden aldığı tüfekle merdivenleri tırmandı.

"İyi misin?"

"Evet," dedi başını sallayarak. "Sakamoçi öldü. Diğerlerinin icabına baktınız mı?"

"Güvertedeki herkesi hakladık ama Nomura ismindeki askeri bulama..."

"Bu herkesi ortadan kaldırdığımız anlamına geliyor çünkü Nomura'yı da ben hakladım." Şogo onların yanından geçerek hızla kaptan köşkünün olduğu köprüye koştu.

Kaptan köşküne giden koridorda bir ceset yatıyordu. Aşağıdaki toplantı odasının içinde ve hemen önünde birer ceset daha vardı. Cesetlerden biri Tahara isimli askere, diğerleri de mürettebata aitti. İçlerinde silahı olan tek kişi Tahara'ydı ve onda da sadece bir tabanca vardı. Şuya elindeki Ingram'la hepsini haklamıştı. Güvertede iki subayın daha cesedi yatıyordu. Şuya ilk önce onları öldürmüştü.

Şogo, Tahara'nın cansız bedenine baktıktan sonra kaptan köşküne çıkan köprünün tırabzanlarına tutunarak. "Kimseye acımamışsın, Şuya," dedi.

"Evet," dedi Şuya başını sallayarak. "Acımadım."

Şogo kaptan köşküne girdiğinde Şuya'nın iki kurbanının daha cesediyle karşılaştı. Bu iki gemi mürettebatı köşede sere serpe yatıyordu.

Karanlık pencerelerde ya seken ya da cesetleri delip geçen kurşunların delikleri vardı.

Gemi, üzerindeki evlerin ışıkları seçilen bir adanın yanından geçti; bu büyük bir ihtimalle Megijima'ydı. Şuya silah seslerinin adadan, hatta daha da öteden duyulup duyulmadığını merak etti. Bu ülkede bir anda silah sesleri duymak olağandışı bir durum sayılmadığı için bu konuda fazla endişelenmedi.

Şogo doğrudan karşıya bakıyordu. Şuya ve Noriko da bakışlarını aynı yöne çevirdi. Mıcır yüklü bir gemi sağ taraftan üzerlerine yaklaşıyordu. Şogo dümeni tuttu ve yanındaki çubuğu düzenli bir şekilde kaldırıp indirmeye başladı.

"Umarım üşütmemişsinizdir," dedi.

"Ben iyiyim."

"Peki ya sen, Noriko?"

"Ben de iyiyim," dedi Noriko başını sallayarak.

Şogo gözlerini kısarak karşıya baktı. "Bu defa en kolay işi ben yaptığım için üzgünüm." Mıcır yüklü gemi giderek yaklaşıyordu.

"Bu doğru değil," dedi Şuya bakışlarını bir Şogo'nun ellerine, bir önlerindeki gemiye çevirerek. "Ben istesem de Sakamoçi'nin üstesinden gelemezdim. Adam silahlıydı. Onunla başa çıkabilecek tek kişi sendin."

Yaklaşan geminin görüntüsü giderek büyüyordu. Ama gemi onlara çarpmaktan kıl payı kurtulup yanlarından geçip gitti.

"Oh be," dedi Şogo derin bir nefes alıp dümeni bırakarak. Gemiyi kumanda eden karmaşık düğmelere basmaya başladı. Önünde duran kumanda paneline kısa bir süre baktıktan sonra lambalardan birinin söndüğünü gördü ve telsizi eline aldı. Telsizin hoparlöründen bir ses duyuldu. "Burası Bisan Seto İç Denizi Trafik Danışma Merkezi."

Şogo cevap verdi. "Burası DM 245-3568 numaralı Savunma Kuvvetleri Koruma Gemisi. Bulunduğumuz lokasyonu onaylamanızı istiyoruz."

"Yerinizi tespit edemiyoruz DM 245-3568. Bir sorun mu var?"

"GPS cihazımız bozulmuş gibi görünüyor. Cihazı tamir etmek için gemiyi bir iki saatliğine durduracağız. Diğer gemileri bilgilendirir misiniz?"

"Evet. Konumunuzu söyleyin."

Şogo kumanda panelinde yazanları okuduktan sonra görüşmeyi sonlandırdı.

Sadece gemiyi başka bir yere götürmek için zaman kazanmaya çalışıyordu. Dümeni çevirip sola doğru keskin bir dönüş yaptı. Şuya geminin sarsıldığını hissetti.

Şogo dümeni dikkatle kullanmaya devam ederek konuştu. "O aşağılık Sakamoçi neler olup bittiğini anladı. İyi ki sizi gemiye bindirmeye karar vermişim."

Şuya başını salladı. Perçemlerinden sular damlıyordu.

Şogo haklıydı. Tabancasıyla havaya iki el ateş ettikten sonra parmağını dudaklarına götürmüş ve gözlerini kırpıştırıp duran Şuya ve Noriko'ya sessiz olmalarını işaret etmişti. Sonra cebindeki haritayı çıkarıp arkasına bir şeyler karalamıştı. Şuya ve Noriko yetersiz ışıkta biraz zorlanmalarına rağmen yazıyı okumayı başarmışlardı. Ardından Şogo onların tasmalarını çıkarmıştı. Bunun için sadece ucu bir transistöre bağlanmış bir tel –nedense bunu yanında taşıyordu–, bir bıçak ve küçük bir tornavida kullanmıştı. Tasmaları halettikten sonra sırt çantasından bambu dallarından basit bir merdiven ile ip çıkarmış ve haritaya şunları yazmıştı: "Beni bindirecekleri gemiye gizlice çıkın. Hava karanlık olacağı için sorun yaşamazsınız. Kumsaldaki limana gidin. Orada ucunda çapa olan bir zincir bulacaksınız. Bu merdiveni o zincire bağlayıp bekleyin. Gemi hareket ettiğinde merdivenden güverteye tırmanıp kıç taraftaki filikalardan birine saklanın. Zamanı geldiğinde de saldırın."

Elbette hızlanan gemi dalgalarla sallanıp onları oradan oraya sürüklerken derme çatma merdivene tutunmaları hiç de kolay olmamıştı. Merdivenin yarım metre kadar yukarısında kalan güverteye tırmanmakta da bir o kadar zorlanmışlardı. Şuya sol elini kullanamadığı için aslında basit sayılabilecek bu tırmanışı bir türlü yapamamış ama elindeki yaraya rağmen kendini yukarı çekmeyi başaran Noriko ona da yardım etmişti. Noriko'nun bu kadar güçlü olması Şuya'yı fazlasıyla şaşırtmıştı.

"Keşke," dedi Şuya, "bu planını bizimle önceden paylaşmış olsaydın."

Geminin dümenini sağa çeviren Şogo mahcup bir tavırla omuz silkti. "O zaman bu kadar doğal davranamazdık. Yine de üzgünüm."

Şogo dümeni bıraktı. Önlerinde kapkara bir deniz uzanıyordu. Şimdilik etrafta başka gemi yoktu. Şogo geminin kumanda panelindeki göstergeleri incelemeye başladı.

"Bu inanılmaz," dedi Noriko. "Hükümetin bilgi işlem sistemine sızmayı başardın."

"Evet, gerçekten de öyle," diye onayladı Şuya da. "Bilgisayarlardan hiç anlamadığın doğru değilmiş."

Şogo karşıya bakmaya devam ederek sırıttı. "Eh, yine de beni buldular. Neyse ki sonuçta planım işe yaradı."

Şogo göstergeleri yeterince incelediğine karar vererek kumanda panelinin önünden çekildi. Yerde yatan askerlerden birinin yanına gitti. Onu seyreden Şuya ve Noriko'nun meraklı bakışları altında askerin ceplerini kurcalamaya başladı.

"Lanet olsun," dedi. "Demek artık Savunma Kuvvetleri askerleri bile sigara içmiyor."

Şogo sigara arıyordu.

Yerde yatan diğer askerin cebinde buruşuk bir Âlem paketi bulabildi. Paket kanla kaplıydı ama o sakin bir tavırla içinden bir sigara aldı ve dudaklarına götürüp yaktı. Dümenin kenarına yaslandı ve gözlerini kısıp ağzındaki dumanı keyifle üfledi.

Onu seyreden Noriko, "Grubumuz daha kalabalık olsaydı bu kadar kolay kaçamazdık," dedi.

Şogo başını salladı. "Bu doğru. Bir de bu kaçışın gece saatlerinde olması gerekiyordu. Ama artık bu konuları tekrar tekrar konuşmamıza gerek yok. Hayattayız. Bu yetmez mi?"

Şuya başını salladı. "Haklısın."

"Neden gidip duş almıyorsunuz?" dedi Şogo. "Banyo merdivenlerin önünde. Biraz küçük bir banyo ama sıcak su vardır. Askerlerden temiz giysiler çalabilirsiniz."

Şuya başını salladı ve elindeki Ingram'ı masanın yanındaki sehpanın üzerine bıraktı. Ardından Noriko'nun omzunu tuttu. "Haydi, Noriko. Önce sen gir. Tekrar hastalanmanı istemiyorum."

Noriko başını salladı. Merdivenlere yöneldikleri sırada Şogo onları durdurdu. "Şuya," dedi. "Bekle bir dakika." Sigarasını dümenin kenarına sürterek söndürdü. "Önce sana bu dümeni nasıl kullanacağını göstereyim."

Şuya tek kaşını kaldırdı. Gemiyi Şogo'nun kullanacağını düşünmüştü. Ama belki o da duş almak istiyordu. O duştayken gemiyi Noriko'yla birlikte Şuya idare edecekti.

Şuya başını salladı ve yanında Noriko'yla birlikte tekrar dümenin olduğu yere geldi.

Şogo derin bir nefes alıp dümene hafifçe vurdu. "Şu an gemiyi manuel idare ediyorum. Otomatik pilota almaktan çok daha kolay. Şimdi," dedi dümenin yanındaki kolu işaret ederek, "tıpkı gaz ve fren gibi. Kolu öne doğru itmek geminin hızlanmasını, geriye çekmek yavaşlamasını sağlıyor. Oldukça basit, değil mi? Şuradaki de..." Şogo dümenin üstündeki yuvarlak göstergeyi işaret etti. Göstergenin incecik iğnesi sol tarafı gösteriyordu. İğnenin etrafında yönleri gösteren pek çok sayı ve rakam vardı. "Pusula. Bize yönümüzü gösteriyor. Deniz haritasını görebiliyor musun?"

Şogo ona Megijima Adası'nın doğusundaki mevcut konumlarını ve adaların arasından geçerek karaya, Honşu'ya ulaşmak için izleyecekleri rotayı gösterdi. Okayama Eyaleti'ndeki el değmemiş bir kumsala demir atmanın en iyisi olacağını söyledi. Ardından radar ve derinlik ölçer hakkında da basit birkaç bilgi verdi.

Sözlerini tamamladıktan sonra çenesine dokunarak, "Hızlandırıl-mış kursumuz burada sona eriyor," dedi. "Bu aleti kumanda etmek için bu kadar bilgi sana yeter. Karşıdan gelen bir gemi görürsen dümeni mutlaka sağa kır. Ve unutma ki gemiyi istediğin an durduramazsın. Kıyıya yaklaşırken önceden yavaşlaman gerek. Anladın mı?"

Şuya tekrar kaşını kaldırdı. *Neden bana karaya nasıl yanaşacağımı da anlatıyor ki,* diye düşündü ama yine de başını salladı.

Şogo, "Size verdiğim notlar hâlâ yanınızda mı çocuklar?" diye sordu. "Bu notlarda birbirinize nasıl ulaşabileceğiniz yazıyor."

"Evet, yanımızda. Ama... sen de bizimle geleceksin, değil mi?"

Şogo, Şuya'nın sorusuna cevap vermekte acele etmedi. Cebine koyduğu sigaralardan birini dudaklarına götürüp çakmağıyla yaktı. Sigaranın ucu yanmıştı ama Şuya tuhaf bir şeyi fark etti; Şogo'nun çakmağı tutan eli zangır zangır titriyordu.

Bunu Noriko da fark etmiş olmalıydı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Şogo..."

Sigarası dudaklarından aşağı sarkan Şogo, "Benden," dedi Şuya'nın sorusuna cevap olarak, "sizinle birlikte Amerika'ya gelmemi istediniz." Titreyen eliyle sigarasını ağzından çıkarıp dumanı üfledi. "Bu konuyu tekrar düşündüm. Ancak..." Sustu ve sigarayı dudaklarına götürdü. Sonra onu tekrar eline alıp dumanı üfledi. "Sanırım artık bu soruyu cevaplamama gerek kalmadı."

Şogo'nun bedeni birdenbire aşağı doğru kaydı. Dizlerinin üzerine yığıldı ve başı öne düştü.

79

"Şogo!"

Şuya, Şogo'nun yanına koştu ve sağ kolunu tutup onu ayağa kaldırdı. Noriko da aynı şekilde koşup onun sol kolunu tutmuştu.

Şogo'nun güçsüzleşen vücudu iyice ağırlaşmıştı. Şuya birden onun sırtının da sırılsıklam olduğunu fark etti. Boynunun altında küçük bir delik vardı. Bu deliği Kazuo'nun silahından çıkan kurşun açmıştı. Şogo neden bu yarayı hemen tedavi etmemişti? Ölümcül olduğunu biliyor muydu? Yoksa onu Şuya ve Noriko'yu gemiye bindirdikten sonra mı tedavi edecekti?

Şogo, Noriko ve Şuya'nın kollarından yavaşça kayarak yere oturdu.

"Uykum var. Bırakın da uyuyayım," dedi.

"Hayır, hayır, hayır!" diye haykırdı Şuya. "Seni en yakın hastaneye götüreceğiz!"

"Saçmalama," dedi Şogo bir kahkaha atarak. Odanın köşesinde yatan iki asker gibi yana yatarak yere uzandı.

"Lütfen," dedi Şuya yanına diz çöküp onun omzuna dokunarak. "Lütfen, ayağa kalk."

"Şogo..." Noriko ağlıyordu.

"Noriko!" dedi Şuya onu azarlayarak. Noriko ona baktı. "Ağlama! Şogo ölmeyecek!"

"Onu durduk yere azarlama, Şuya," dedi Şogo, Şuya'ya nazikçe çıkışarak. "Kız arkadaşına iyi davranmalısın." Ardından ekledi: "Üstelik üzgünüm ama ben ölmek üzereyim."

Şogo'nun yüzü giderek soluyordu. Sol kaşının üstündeki yara izi ten rengiyle tam bir tezat oluşturarak koyu kırmızıya bürünmüştü.

"Şogo..."

"Be-be-ben..." dedi Şogo. Başı titremeye başlamıştı ama dudaklarını oynatabiliyordu. "Size katılıp katılmamakta hâlâ kararsızım. A-ama yine de si-size te-te-teşekkür etmek istiyorum."

Şuya başını defalarca iki yana salladı. Şogo'ya baktı. Ona tek bir kelime bile söyleyemedi.

Şogo titreyen sağ elini yukarı kaldırdı. "Ho-ho-hoşça kalın."

Şuya onun elini tuttu.

"No-Noriko, sen de tut."

Noriko gözyaşlarına hâkim olmaya çalışarak Şogo'nun elini tuttu.

Şuya artık Şogo'nun ölmek üzere olduğunu biliyordu. Hayır, bunu önceden de biliyordu ama şimdi kabullenebilmişti. Kabullenmeyip de ne yapacaktı ki? Bir şeyler söylemek istedi. Ona ne söylemesi gerektiğini biliyordu.

"Şogo."

Şogo'nun kapanmak üzere olan gözleri Noriko'dan Şuya'ya çevrildi.

"Bu boktan ülkeyi senin için yerle bir edeceğim! Lanet olsun, bu ülkeyi yerle bir edeceğim!"

Şogo sırıttı. Noriko'nun tuttuğu eli göğsüne düştü. Noriko onu tekrar avuçlarının arasına aldı ve sıktı.

Şogo gözlerini kapadı. Tekrar gülümsüyormuş gibi görünüyordu. "Sa-sana söyledim Ş-Şuya. Bu-bunu ya-yapmak zorunda değilsin. U-unut gi-gitsin. Siz i-ikiniz sa-sadece hayatta kalmaya ba-bakın lütfen. Tı-tıpkı bi-bizim gibi birbirinize gü-güvenin. Tamam mı?"

Şogo bunları söyledikten sonra derin bir nefes aldı. Gözlerini bir daha açmadı. "İstediğim tek şey bu."

Bunlar onun son sözleri oldu. Artık nefes almıyordu. Kaptan köşkünün tavanından yayılan loş sarı ışık, solgun yüzünde parlıyordu. Nihayet huzura kavuşmuş gibi görünüyordu.

"Şogo!" diye haykırdı Şuya. Ona söylemek istediği başka şeyler de vardı. "Gittiğin yerde Keiko'yu göreceksin! Onunla mutlu olacaksın! Sen..."

Artık her şey için çok geçti. Şogo onu duymuyordu. Ama yüzü öyle huzurluydu ki.

"Lanet olsun." Şuya'nın dudakları titriyordu. "Lanet olsun."

Şogo'nun elini tutan Noriko ağlıyordu.

Şuya da Şogo'nun iri elini avcuna aldı. Sonra birden aklına bir şey geldi. Şogo'nun ceplerini karıştırıp kırmızı düdüğü buldu. Onu Şogo'nun sağ avcuna yerleştirdi ve elini üzerine kapatarak tutmasını sağladı. Bunu yaptıktan sonra hıçkırıklara boğuldu.

SON BÖLÜM

UMEDA, OSAKA

Umeda-Osaka tren istasyonunun hareketli kalabalığında herkes kendi işiyle meşguldü. Şuya Nanahara (Şiroiva Lisesi, 1-B sınıfı, 15 No.lu Erkek Öğrenci), istasyonun geniş merdivenlerinden biri boyunca uzayıp giden yürüyen merdivenden aşağı indiği sırada yapılan anonsu duydu. "Şimdi sırada Kagava Eyaleti'ndeki Program Rehberi'nin öldürülmesiyle ilgili haberimiz var." Şuya sağ eliyle Noriko Nakagava'nın (aynı okulun 15 No.lu Kız Öğrencisi) omzunu hafifçe sıktı ve durdu.

Yürüyen merdivenler kadar yüksekte duran dev televizyon ekranında ellili yaşlarda ve saçlarını yandan ayırmış bir haber spikerinin yakın çekim görüntüsü vardı.

Şuya ve Noriko ekrana doğru yaklaştılar. Günlerden pazartesi ve saat sabahın altısıydı, bu yüzden terminalde bekleyenler ya takım elbiseli iş adamları ya da öğrencilerdi. Şuya ve Noriko'nun üzerinde artık okul üniformaları yoktu. Şuya kot pantolon, üzeri baskılı bir tişört ve kot ceket giymişti. Noriko'nun üzerinde ise yine kot pantolon, polo yaka koyu yeşil bir tişört ve açık gri bir rüzgârlık vardı. (Oyundan sonra yıkadıkları spor ayakkabıları ikisinin de hâlâ ayağındaydı.) Şuya'nın boynu bandajlıydı ama bunu ceketinin yakasıyla gizlemişti. Noriko da sol yanağındaki geniş bandajı gözlerinin üzerine indirdiği siyah deri beyzbol şapkasıyla saklıyordu. Hâlâ sağ ayağını sürüyerek yürüyordu ama bu artık eskisi kadar göze çarpmıyordu. Şuya sol kolu hissiz olduğu için sağ elini kullanarak omzundaki sırt çantasının askısını düzeltti.

Şogo'nun onlara verdiği notlarda Kobe'de görev yapan bir doktorun ismi ve adresi vardı. Şehrin arka sokaklarındaki küçük klinik, büyük ihtimalle Şogo'nun babasının işlettiği klinik gibi bir yerdi. Hâlâ yirmili yaşlarında görünen doktor, onlarla yakından ilgilenip yaralarını tedavi etmişti.

"Şogo'nun babası tıp fakültesinde babamın üst sınıfındaymış. Ben o adama çok şey borçluyum," demişti doktor. Belli ki önemli tanıdıkları vardı çünkü onların bir sonraki gün ülkeden kaçışlarını da ayarlamıştı. "Şogo bana acil durumlar için biraz para bırakmıştı. O parayı kullanacağız." Önce Vakayama Eyaleti'ndeki küçük bir balıkçı köyünden bir balıkçı teknesiyle Pasifik Okyanusu'na açılacak, sonra da başka bir tekneyle Kore Yarımadası Demokratik Devleti'ne ulaşacaklardı. "Kore'den Amerika'ya ulaşmakta zorluk çekmezsiniz. Sizi sadece balıkçı teknesiyle yapacağınız o ilk yolculuğunuz zorlayacaktır." Doktorun sesi endişeliydi ama Şuya ve Noriko'nun başka şansı yoktu.

Noriko o gün doktorun yanından ayrılmadan önce evini aramıştı. Önce başka bir sınıftaki samimi bir arkadaşını aramış ve ondan, ailesine bir telefon kulübesinden doktorun evini aramalarını söylemesini istemişti. Bu, ailesinin telefonunun dinlenme ihtimaline karşı bir önlemdi. Şuya, ailesiyle konuşan Noriko'yu yalnız bırakmış ama onun, telefonun olduğu koridordan gelen hıçkırıklarını duymuştu. Şuya, Yardım Evi'ni aramamıştı. İçinden Bayan Ano'ya teşekkür etmiş ve onunla vedalaşmıştı. Aynı şeyi Kazumi Şintani için de yapmıştı.

Haber spikeri sözlerine devam etti. "Savunma Kuvvetleri'ne ait bir helikopter Program'ın düzenlendiği Kagava Eyaleti'ne bağlı Okişima Adası'na zehirli gaz pompaladığı için adada yapılacak denetim ileri bir tarihe ertelenmişti. İki gün süren beklemenin ardından nihayet bugün öğleden sonra denetim gerçekleştirildi. Adadaki iki öğrencinin kayıp olduğu bildirildi."

Ekrandaki görüntü değişti. Kamera yakın çekimde Şuya ve diğerlerinin hayatta kalma mücadelesi verdiği adada incelemelerde bulunan polis memurlarını ve askerleri gösterdi. Cesetler üst üste yığılmıştı. Şuya içlerinden ikisinin yüzünü seçmeyi başardı. Okul ceketleri ve denizci

üniformalarının oluşturduğu siyah yığının yanında, yüzleri kameraya dönük duran Yuki Utsumi ve Yoşitoki Kuninobu'nun cesetleri vardı. Zehirli gaza maruz kalmalarına rağmen, kapalı mekânda öldükleri için yüzleri hiç bozulmamıştı. Şuya sağ yumruğunu sıktı.

"Kayıp öğrenciler Kagava Eyaleti'ne bağlı Şiroiva Lisesi 1-B sınıfında okuyan Şuya Nanahara ve Noriko Nakagava." Ekranda şimdi yan yana iki vesikalık fotoğraf belirmişti. Bunlar öğrenci kartlarında kullanılan fotoğraflardı. Şuya bakışlarını etrafta gezdirdi ama ekrana bakan kalabalıkta onları kimse fark etmemişti.

Ekranda bu defa bir dağın yanındaki boş bir kumsal belirdi. Kamera zum yapınca kıyıdaki küçük koruma gemilerinden biri görüntüye girdi. Gemi şimdi kumsaldaki asker ve polis memurları tarafından inceleniyordu. Bu görüntü olay gerçekleştikten hemen sonra alındığı için diğer görüntülerden daha yeni sayılırdı.

"Kagava Eyaleti Program Rehberi Sakamoçi'nin içinde bulunduğu koruma gemisi, ayın yirmi dördünde, sabah erken saatlerde Okayama Eyaleti'ne bağlı Uşimado kıyılarında bulundu. Gemide Rehber Sakamoçi'yle birlikte Erbaş Tokihiko Tahara da dâhil olmak üzere dokuz Özel Savunma Kuvvetleri askerinin ve Program'ın kazananı Şogo Kavada'nın cesetleri vardı." Ekranda Sakamoçi'nin yakın çekim görüntüsü belirdi. Saçları uzundu. "Gemide bir çatışma yaşanmış olabileceğinden şüphelenen Savunma Kuvvetleri görevlileri araştırmalarına başladı. Otoriteler bugünkü haberlerde kayıp olduğu bildirilen iki öğrencinin bu olayla ilgili önemli bilgilere sahip olabileceğine inanıyor. Halihazırda..."

Spiker haberi sunmaya devam etti ama Şuya onu duyamayacak kadar düşünceliydi.

Ekrandaki bantta "Oyunun Kazananı Şogo Kavada Ölü Bulundu" yazıyordu. Normal şartlar altında bu bantta "Kazanan Erkek Öğrenci" yazması ve oyun sonucunun sadece Kagava Eyaleti'nin yerel haber kanallarında kısaca duyurulması gerekirdi. Şuya ve Noriko bu haberi doktorun evinde defalarca izlemişti ama o zaman sadece Şogo'nun fotoğrafı yayınlanmıştı. Şimdiki kaydı ise ilk kez seyrediyorlardı.

Askerlerin arasında duran Şogo kameraya bakıyordu. Sonra...

On saniye kadar süren bu görüntünün ardından Şogo sırıttı ve sağ yumruğunu, başparmağı yukarı kalkmış bir halde kameraya gösterdi.

Haberi izleyenlerden dehşet dolu sesler yükseldi. Büyük ihtimalle Şogo'nun zaferiyle gurur duyduğunu düşünmüşlerdi.

Şuya tekrar ekranda beliren haber spikerine bakarak, *elbette bu işaret sadece bu anlama gelmiyor,* diye geçirdi içinden.

Bu, ona ve Noriko'ya verilmiş bir mesaj mıydı? Şogo hükümet kameralarının önündeyken bile öleceğini biliyor muydu? Yoksa bu sadece onun kendine özgü bir espri anlayışına sahip olduğunu mu gösteriyordu?

Bunu asla bilemeyeceğim, diye düşündü; tıpkı bir zamanlar Şogo'nun da söylediği gibi.

Ekranda bir kez daha Noriko ve Şuya'nın görüntüsü belirdi.

"Bu öğrencileri görenler..."

"Haydi gidelim, Noriko. Acele etmeliyiz," diye fısıldadı Şuya. Sağ eliyle Noriko'nun sol elini tuttu. Ekrana arkasını dönüp yürümeye başladı.

El ele tutuşarak yürüdükleri sırada Noriko, "Şogo bana bir şey söylemişti," dedi. "Sen... Yuki ve arkadaşlarının yanından dönmeden önce."

Şuya başını eğip ona baktı.

Noriko da Şuya'ya bakıyordu. Şapkasının siperliğiyle gölgelenen gözleri yaşlıydı. "Bizim gibi iyi arkadaşlara sahip olduğu için mutlu olduğunu söylemişti."

Şuya bakışlarını kaçırıp başını salladı. Sadece başını salladı.

Altı-yedi öğrenciden oluşan bir gruba yol verip yürümeye devam ettiler. "Noriko," dedi Şuya. "Biz hiç ayrılmayacağız. Şogo'ya söz verdim."

Noriko başını salladı.

"Şu an başka bir ülkeye kaçıyor olabiliriz ama ben günün birinde bu ülkeyi yerle bir edeceğim. Şogo'ya verdiğim sözü unutmadım. Bunu Şogo için, senin için, Yoşitoki için, herkes için yapmak istiyorum. Zamanı geldiğinde sen de bana yardım eder misin?"

Noriko, Şuya'nın elini sıktı ve ona kararlı bir sesle, "Elbette ederim," dedi.

Kalabalıktan ayrılıp bir bilet makinesine doğru yürüdüler. Noriko makinenin üzerindeki ekrana baktı, biraz bozuk para çıkardı ve saydı. Ardından bilet almak için makinenin önündeki kuyruğa girdi.

Şuya hiç kıpırdamadan Noriko'nun sırasının gelmesini bekledi. Sıra çabucak ilerledi. Noriko bozuk paraları makineye attı.

Şuya farkında olmadan bakışlarını sol tarafa çevirdi.

Gözlerini kıstı. İstasyonun girişine baktığında taksi ve arabaların vızır vızır geçtiği yolun diğer tarafında Osaka'nın gökdelenlerinin yükseldiğini görebiliyordu. Üzerinde üniforma olan uzun boylu bir adam, bu manzarayı arkasında bırakmış, doğrudan onlara doğru yürüyordu. Adam kalabalığın arasından büyük bir ustalıkla sıyrılarak Şuya'ya yaklaştı.

Üzerinde polis üniforması vardı. Başındaki şapkanın ortasındaki yavruağzı arma ışıl ışıl parlıyordu.

Şuya sağ elini yavaşça kot pantolonun arkasına sıkıştırdığı Beretta M92F'ye götürdü ve bir kaçış yolu bulmaya çalıştı. Polisin karşısındaki girişin önünde bir cadde vardı. Oraya ulaşmayı başardıkları takdirde bir taksi bulup...

Şuya elinde biletlerle yanına dönen Noriko'ya, "Treni unut," diye fısıldadı.

Noriko onun ne demek istediğini anlamıştı. Hızla arkasını döndü ve polisi fark ettiğinde gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Bu taraftan," dedi Şuya. Polis onlara doğru koşmaya başladı.

"Koşmalıyız, Noriko! Olabildiğince hızlı koş!" Hızla istasyondan dışarı koşarlarken Şuya, *hey, bu sözler biraz tanıdık gelmiyor mu,* diye düşündü.

Dönüp arkasına baktı. Polis memuru tabancasını onlara doğrultmuştu. Şuya Beretta'yı eline aldı. Aynı anda polis memuru ateş etti. *DAN. DAN.* Tabancasından iki kurşun çıkmıştı ama neyse ki ne Şuya ve Noriko ne de kalabalıktaki herhangi birisi yaralanmıştı. Gerçi etrafta bağıranlar, korunmak için kendini yere atanlar ve –nereden ateş edildiğini bilmedikleri için– oradan oraya kaçışanlar vardı. Silahını indiren polis memuru hâlâ peşlerindeydi ama sonra elinde alışveriş torbaları taşıyan

şişman bir kadına çarpıp dengesini yitirdi ve yere düştü. Kadın da yere düşmüş, taşıdığı torbalardaki sebzeler etrafa saçılmıştı.

Şuya ancak bu kadarını görmüştü. Artık önüne bakıyordu.

Noriko'yla birlikte koşarlarken birden aklına bir şey geldi ve bu düşünce etraftaki çığlıkları, telaşlı adımlarını ve onlara durmalarını söyleyen polis memurunu alıp götürdü.

Bu belki de bunu düşünmesi için uygunsuz bir zamandı. Üstelik sözlerin tamamını çalmıştı. *Ah, Tanrım.*

Yine de şunları düşündü:

Üzüntüye birlikte katlanacağız, Noriko
Seni ruhumun tüm çılgınlığıyla seveceğim
Ne zaman olur bilmiyorum ama günün birinde, güzelim
Oraya ulaşacağız
Gerçekte olmak istediğimiz o yere
Ve güneş ışıklarının altında yürüyeceğiz
Ama bizim gibi serseriler, bebeğim
O gün gelene dek kaçmak için doğdular.

Çığlıklar giderek yükseldi; Şuya nefes nefese kalan Noriko'nun sesini ve kendi kalp atışlarını yeniden duymaya başladı.

Hâlâ kaçıyoruz. Bu kesin.

Bu sefer doğru yoldayız.

Ve kazanana dek durmayacağız.

Tekrar hatırlatalım: "Kalan öğrenci sayısı 2."

Ama elbette onlar artık içinizden birileri.